Hệ Thống Xuyên Nhanh Theo Yêu Cầu

Contents

Hệ Thống Xuyên Nhanh Theo Yêu Cầu **2**

1. Chương 1: Tiết Tử 2
2. Chương 2: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (1) 5
3. Chương 3: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (2) 10
4. Chương 4: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (3) 16
5. Chương 5: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (4) 21
6. Chương 6: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (5) 24
7. Chương 7: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (6) 29
8. Chương 8: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (7) 37
9. Chương 9: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (8) 43
10. Chương 10: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (9) 49
11. Chương 11: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (10) 58
12. Chương 12: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (11) 64
13. Chương 13: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (12) 70
14. Chương 14: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (13) 75
15. Chương 15: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (14) 83
16. Chương 16: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (15) 90
17. Chương 17: Phiên Ngoại: Khâm Thanh 97
18. Chương 18: Phiên Ngoại: Cao Mạnh 99
19. Chương 19: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (1) 107
20. Chương 20: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (2) 114
21. Chương 21: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (3) 121
22. Chương 22: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (4) 129
23. Chương 23: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (5) 136
24. Chương 24: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (6) 144
25. Chương 25: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (7) 151
26. Chương 26: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (8) 159
27. Chương 27: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (9) 166
28. Chương 28: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (10) 173
29. Chương 29: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (11) 180
30. Chương 30: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (12) 187
31. Chương 31: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (13) 194
32. Chương 32: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (14) 201
33. Chương 33: Phiên Ngoại: Tạ Hoài An 207
34. Chương 34: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (1) 216
35. Chương 35: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (2) 223
36. Chương 36: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (3) 231
37. Chương 37: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (4) 238
38. Chương 38: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (5) 245
39. Chương 39: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (6) 253
40. Chương 40: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (7) 260
41. Chương 41: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (8) 269

42. Chương 42: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (9) 276
43. Chương 43: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (10) 283
44. Chương 44: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (11) 290
45. Chương 45: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (12) 299
46. Chương 46: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (13) 308
47. Chương 47: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (14) 315
48. Chương 48: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (15) 323
49. Chương 49: Quà Đền Bù~ 331
50. Chương 50: Phiên Ngoại: Hàn Vũ (1) 337

Hệ Thống Xuyên Nhanh Theo Yêu Cầu

Giới thiệu
Thể loại: khoái xuyên, hệ thống, chủ thụ, 1x1 (NP trá hình), HE, bề ngoài ngốc manh bạch ngọt bên

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-xuyen-nhanh-theo-yeu-cau

1. Chương 1: Tiết Tử

Lâm Mặc nhớ tới phút trước mình còn đang đứng trên đường, một chiếc xe lao nhanh vào cậu, tiếp sau đó là bóng tối vô tận. Cảm giác đau đớn toàn thân khiến cậu hôn mê ngất đi, mùi tanh nồng của máu như vẫn còn vương vấn trước mũi.

Vậy là cậu đã chết, không phải vì căn bệnh tim mà trước giờ vẫn luôn khiến cậu bận tâm, lại vì một chiếc xe vượt đèn đỏ.

Nội tâm Lâm Mặc hiện tại:

Cậu đau khổ chịu đựng bị bệnh giày vò mấy chục năm, hết kiêng cái này nhịn cái kia, uống đủ loại thuôc, cái gì cũng không được làm chỉ sợ lên cơn sẽ đi đời. Giờ thì hay rồi, bệnh chưa lên cơn cậu cũng đã đi đời. Bác sĩ bảo với bệnh tim này cậu chỉ có thể sống tối đa tới năm ba mươi tuổi, nhưng cuối cùng mới có hai mươi tuổi cậu đã bị xe tông chết rồi.

Lâm Mặc không biết chết vì bệnh tim hay bị xe cán cái nào đau hơn, nhưng nếu biết trước có ngày hôm nay, trước đó cậu sẽ tự buông thả chính mình sống cho thoải mái. Dù sao cũng phải chết, giữ mình kham khổ vào cũng có sống thọ hơn đâu.

Thở dài một hơi, cậu bắt đầu quan sát xung quanh. Nơi này tối đen như mực, nhưng không hiểu sao cậu vẫn có thể nhìn rõ cơ thể của mình. Không trong suốt hay lơ lửng như trong mấy bộ phim ma, mà là thân thể hệt như bằng xương bằng thịt của Lâm Mặc lúc còn sống. May mà không có mấy vết máu me hay tứ chi biến dạng do bị cán, bằng không trái tim nhỏ bé của cậu sẽ chết lần hai mất.

Lâm Mặc bắt đầu đi vòng vòng, nhưng rồi cậu nhanh chóng nhận ra chỉ có thể tới lui trong một khoảng nhất định, nếu muốn đi xa hơn sẽ bị một bức tường vô hình chặn lại. Bị nhốt cũng không vui vẻ gì, cậu đã hơi sốt ruột đi đi lại lại trong không gian này. Âm phủ làm ăn cũng tắc trách quá đi, xác đã lạnh, hồn cũng muốn tan thành mây khói luôn rồi mà chưa thấy ai tới đón. Nội tâm Mặc bé nhỏ loạn cào cào đã chuẩn bị cào tường thì một giọng nói máy móc nhưng không hề lạnh lùng vang lên.

[Đinh! Hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu sẵn sàng phục vụ ký chủ, mã số của tôi là XN000419, ký chủ có thể gọi tôi là 419]

Lâm Mặc mở to mắt nhìn vật thể hình cầu tròn xoe lơ lửng trước mặt. Thứ này bảo là kim loại cũng không giống, mà nói cụ thể vật liệu gì cậu lại nghĩ không ra. Mà khoan đã, hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu?

"Hệ thống? Xuyên nhanh?"

[Đúng vậy, mục đích tồn tại của hệ thống là giúp các ký chủ có cơ hội trải nghiệm nhân sinh thú vị ở các thế giới khác nhau, làm lại cuộc đời. Quan trọng nhất là ký chủ có cơ hội đạt được linh hồn bất tử, thậm chí là trở thành thần!]

Lâm Mặc ôm tim hai giây. Hít vào thở ra, đúng vậy, bình tĩnh nào. Có trời mới biết nội tâm cậu đang kêu gào như thế nào. Là một bệnh nhân bệnh tim không được làm việc nặng, thú vui lớn nhất của cậu là đọc tiểu thuyết trên mạng. Cho nên đối với những thứ như hệ thống đây cậu cũng không phải không biết gì. Vì vậy ngay cả khi nó giới thiệu một tràng dài như vậy, cậu cũng không đến mức chỉ tay vào cái cục tròn tròn kia hô to "Yêu nghiệt phương nào mau hiện nguyên hình!". Nhưng nếu bảo chấp nhận ngay sự thật này thì vẫn hơi quá sức.

"Để tôi bình tĩnh lại đã."

[Vâng! Xin ký chủ cứ an tâm nghĩ kỹ!] - Đối với việc này 419 cũng không vội vàng. Có rất nhiều ký chủ thậm chí còn không chấp nhận sự thật mình đã chết, chứ đừng nói là ngay lập buộc định cùng một cái hệ thống xuyên qua các vị diện khác nhau. Kỷ lục có thể kể tới một vị ký chủ đã mất tới mười hai năm để hiểu cách thức hoạt động của hệ thống và đồng ý ký khế ước.

Sau khoảng vài phút, Lâm Mặc bình tĩnh lại được bản thân. Cậu hít sâu một hơi ngẩng đầu lên đối diện với vật thể tròn tròn đó, "Tôi sẵn sàng rồi. Nói đi, là virus xâm nhập máy chủ hay chủ thần mấy người sắp đánh chiếm thế giới?"

Hệ thống 419 giật bắn người lên, ký chủ nhà nó suy nghĩ linh tinh gì vậy!!!

[Ơ… Thật ra thì… Chủ thần là chủ hệ thống, cai quản sở hữu toàn bộ vị diện, cho nên không cần đi đánh chiếm thế giới…]

Nghe hình như có lý…

[Tường lửa của chúng tôi cũng rất chắc chắn, ít khi có virus xâm nhập. Mà dù có sẽ do nhân viên cao cấp đi xử lý chứ không cần các ký chủ hỗ trợ.]

Quá đúng, không còn gì để cãi…

[Cho nên tôi có thể hỏi, ký chủ cậu nãy giờ tưởng tượng cái gì vậy?]

Lâm Mặc muốn đưa hai tay che mặt. Cậu mới không thừa nhận khi nãy cho rằng mình là anh hùng được chọn để cứu thế giới đâu. Quả nhiên tiểu thuyết đều là lừa đảo!!!

"Không, không có gì đâu." Lâm Mặc nén bi thương phất tay. "Cậu nói tiếp đi."

[Nếu vậy tôi sẽ đọc phần nội dung công việc, sau khi nghe xong ký chủ có thể quyết định có ký kết khế ước hay không]

Lâm Mặc ngơ ngác, "Hả, chẳng phải bảo là "giúp các ký chủ có cơ hội trải nghiệm nhân sinh thú vị" sao, tự dưng lại thêm mục công việc vào?"

419 kiên nhẫn giải thích: [Đương nhiên là ký chủ sẽ có cơ hội trải nghiệm, nhưng ngược lại ký chủ phải hỗ trợ chúng tôi một vài việc nhất định trong mỗi thế giới. Dĩ nhiên sẽ có phần thưởng mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi cam đoan cậu sẽ không chịu lỗ]

[Như vậy bắt đầu từ điều khoản trước nhé?]

[Điều 1: Khế ước giữa hệ thống và ký chủ chỉ có hiệu lực khi có sự đồng ý của hai bên.

Điều 2: Ký chủ có quyền đưa ra yêu cầu, hệ thống sẽ giúp lựa chọn thế giới và nguyên thân phù hợp với yêu cầu của ký chủ. Chỉ có thể đưa ra yêu cầu tiếp theo sau khi rời đi thế giới trước đó.

Điều 3: Ngoại trừ những hành vi gây ảnh hưởng đến thế giới và OOC nhân vật trước mặt các nhân vật khác, những hoạt động còn lại của ký chủ đều được tự do.

Điều 4: Mỗi thế giới có khoảng thời gian nhất định để làm nhiệm vụ, nếu hoàn thành trước thời hạn sẽ được thưởng thêm. Nếu không hoàn thành sẽ bị cưỡng chế rời khỏi thế giới sau thời gian hạn định và được tính là nhiệm vụ thất bại.

…

Điều 99: Không thể mang theo bất kỳ đồ vật gì thuộc bất kỳ thế giới nào. Những thuộc tính và sở hữu trước đó của ký chủ tại thế giới đó cũng không thể mang theo.

Điều 100: Trong trường hợp ký chủ muốn kết thúc khế ước có thể dùng điểm năng lượng để đổi lấy quyền rời khỏi hệ thống. Ký chủ không được phép mang theo vật phẩm trong không gian hệ thống]

Những một trăm điều, Lâm Mặc nghe mà muốn hoa mắt ù tai. Chẳng hiểu sao hệ thống phải đọc từng cái một mà không load thẳng vào não cậu như trong tiểu thuyết.

"Vậy còn nội dung công việc? Nhiệm vụ của tôi là gì?"

[Nhiệm vụ của mỗi thế giới mỗi khác, nhưng chủ yếu chính là sửa BUG truyện.]

"… Cụ thể hơn?"

[Các vi diện của chủ thần đều được tạo thành từ các thế giới trong tiểu thuyết, có thể nói mỗi thế giới chính là một quyển sách. Thỉnh thoảng các quyển sách sẽ có vài lỗi nhỏ. Lấy ví dụ như một quyển tiểu thuyết cấp cho vai chính bàn tay vàng, nhưng lại không giải thích rõ bàn tay vàng ấy từ đâu mà ra. Trong trường hợp đó hệ thống không thể tổng hợp và đưa ra kết quả chuẩn xác quá trình, vì vậy thế giới cũng không thể đưa bàn tay vàng đó cho vai chính. Nhiệm vụ của ký chủ là thay hệ thống tìm cách đưa bàn tay vàng lại cho nhân vật chính.]

"Nghe cũng không quá mức khó… nhỉ?"

[Đây chỉ là ví dụ cơ bản nhất thôi, còn nhiệm vụ thật sự thì chỉ khi đến thế giới đó ký chủ mới có thể biết được. Nhưng xin ký chủ an tâm, xét thấy cậu là người mới, tôi sẽ tìm thế giới có nhiệm vụ phù hợp với cậu.]

Lâm Mặc gãi gãi đầu. Kỳ thật so với tiểu thuyết thì các điều kiện ưu đãi trong đây không tồi chút nào. Vừa có điều kiện hợp đồng, hai bên hợp tác vui vẻ không có bắt ép, lại còn được lựa chọn theo yêu cầu. Làm tốt thì có thưởng, thất bại cũng chỉ là không được lựa thế giới tiếp theo. Tính ra cũng hết sức nhân đạo. Thậm chí bất kỳ lúc nào cũng có thể rời đi, miễn có đủ điểm năng lượng để đổi.

"Một câu hỏi cuối." Lâm Mặc lại giơ tay lên. "Giả sử một ngày nào đó tôi muốn rời đi, thì chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi sẽ quay trở về thân xác trước đó, hay đầu thai thành một người mới?"

[Quay trở lại là có thể, nhưng trong trường hợp của ký chủ thân thể đã bị hủy hoại quá mức có thể, cho nên dù có quay về cậu vẫn phải sống bán thân bất toại. Cậu có thể dùng điểm năng lượng đổi lấy quyền được chọn thế giới để đầu thai. Để bảo đảm an toàn bí mật, ký chủ sẽ bị loại bỏ trí nhớ. Tuy nhiên chúng tôi có chế độ ưu đãi cho người cũ, nên sau khi chết nếu ký chủ đồng ý có thể tiếp tục ký khế ước với hệ thông và nhận lại trí nhớ. Nhưng toàn bộ điểm năng lượng và vật phẩm trước đó sẽ quay về điểm xuất phát.]

"Tôi hiểu rồi." Lâm Mặc thở dài, quả nhiên rất chặt chẽ, không có khe hở để luồn lách luật. Nhưng thật ra cũng không cần. Điều kiện tốt như vậy, chỉ có thiếu đòn mới chạy đi phá luật thôi.

[Vậy chúng ta bắt đầu nhé? Xin ký chủ đặt tay lên bản hợp đồng trước mặt]

Đối diện Lâm Mặc lóe sáng rồi bất ngờ xuất hiện một tờ giấy trắng ghi rõ những điều khoản, ưu đãi cũng như trách nhiệm của hai bên. Sau khi kiểm tra vài lần không có vấn đề gì, cậu dứt khoát đặt tay xuống. Bản hợp đồng lại lóe lên thêm lần nữa rồi biến mất, nhưng Lâm Mặc có thể cảm giác được từ sâu trong linh hồn xuất hiện một dấu ấn vô hình.

[Ký khế ước hoàn tất. Hệ thống 419 sẵn sàng phục vụ ký chủ. Xin hỏi cậu muốn tiếp nhận nhiệm vụ ngay lập tức hay không?]

"Đồng ý."

[Xin ký chủ đưa ra yêu cầu. Do giới hạn của hệ thống, ký chủ chỉ có thể gói gọn yêu cầu của mình trong vòng bốn từ, vượt quá giới hạn sẽ không thể thực hiện.]

Lâm Mặc nghệch mạt ra. Còn có vụ này nữa sao? Hợp đồng đâu có nhắc gì tới. Thanh tìm kiếm của google còn tìm được ba mươi hai từ mà cái hệ thống này lại chỉ được có bốn?

[Hệ thống chưa được nâng cấp nên còn nhiều giới hạn. Thỉnh ký chủ không cần nghi ngờ năng lực hệ thống, làm bổn hệ thống thương tâm sẽ không có quả ngon để ăn]

Mới ký hợp đồng xong lật mặt nhanh thế! Là ai lúc trước sẽ giúp cậu trải nghiệm nhân sinh thú vị, không để cậu chịu lỗ, vì cậu mà tìm thế giới phù hợp hả!!!!! Quả nhiên rút điểu vô tình, lời nói của tra nam… à không, tra hệ thống không thể tin.

Quan trọng nhất bây giờ vẫn là công việc cái đã, Lâm Mặc lại trầm tư. Dù sao cũng là lần đầu tiên nên cậu chưa có kinh nghiệm, cũng không biết nên dùng từ gì để miêu tả đây. Vì yêu cầu cậu muốn có thì hàng ngàn hàng vạn, nhưng hệ thống lại chỉ cho phép bốn chữ thôi. Sau một hồi suy nghĩ tới lui, cậu đưa ra quyết định, "Ăn no chờ chết."

Chọn gì cũng thấy phiền, chi bằng có người nuôi chỉ việc ăn nằm sống thọ chết tại nhà cho rồi. Với lại rảnh rỗi như vậy mới có thời gian làm nhiệm vụ chứ. Nếu chọn mấy cái như "Tổng tài bá đạo" hay "Nắm quyền thiên hạ" thì hàng ngày vùi đầu vào làm việc rồi, làm quái gì còn thời gian vui chơi nữa.

[Xác nhận yêu cầu "ăn no chờ chết". Đang tìm kiếm thế giới phù hợp… Đinh! Đã tìm được thế giới phù hợp với yêu cầu của ký chủ, bắt đầu truyền tống trong 3,2,1…]

2. Chương 2: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (1)

Lâm Mặc mơ mơ màng màng tỉnh dậy trong tiếng ồn ào xung quanh. Trước mắt cậu là từng hàng song sắt đều đặn như nhà tù… Di? Khoan đã, sao lại thế này. Lâm Mặc buồn bực nhìn ra ngoài, lúc cậu định dùng tay đẩy thử xem cái lồng sắt kia có xi nhê gì không thì ngay trước mắt xuất hiện một cái chân trắng trắng xù lông.

Σ(A) Cái thứ giống như chân thỏ này là gì?!!!

[Khụ, ký chủ à, đó thật sự là chân thỏ chứ không phải "giống như chân thỏ"] - Hệ thống 419 thân ái nhắc nhở. Kể từ sau khi ký khế ước xong giữa hệ thống và ký chủ đều có linh cảm với nhau, nên nó có thể phần nào đọc được cảm xúc trong lòng ký chủ. Chỉ có điều… càng xem nó càng quan ngại với chỉ số IQ của ký chủ.

Đã não bổ lại còn IQ thấp, ký chủ như thế này chỉ mỗi việc trông chừng không để ai lừa bán thôi nó cũng mệt mỏi lắm rồi.

"Sao tôi lại thành con thỏ?! Chẳng phải bảo là hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu sao?!!"

[Thật sự là đúng vậy mà, hệ thống phân tích phán định cho thấy nguyên thân thế giới này phù hợp với yêu cầu của ký chủ.]

Lâm Mặc còn đang định ồn ào hỏi cho rõ thì cả cái lồng chợt tối sầm. Cậu quay đầu lại nhìn thấy một kẻ to lớn đứng chắn ánh sáng bên ngoài, ngón tay gõ gõ lên thanh sắt. Do cái cổ quá ngắn mà tên kia lại quá cao so với một con thỏ, Lâm Mặc chỉ có thể thấy từ cổ trở xuống. Nhưng nhìn phục sức trên người tên kia thì đây rõ ràng không còn là thế giới hiện đại cậu từng sống nữa.

"Đại ca, hình như nó ốm hơn hôm qua một chút." Âm thanh khò khè phát ra đi đều với nhịp gõ trên thanh sắt.

"Phải không? Hay là mày ăn bớt phần cơm nó thế?" Một thanh âm trầm trầm khác vang lên, trong lời nói mang theo châm chọc, "Nó gầy mất một cân thì mất bớt một phần tiền, mày lo mà chăm sóc cho đàng hoàng đi."

"Vâng vâng, chẳng lẽ em còn tranh cà rốt với một con thỏ."

Gã bỏ đi, vài phút sau đó lại nghe tiếng bước chân quay lại. Chiếc lồng được mở ra, nhưng Lâm Mặc còn chưa kịp bỏ trốn thì một đống cà rốt màu cam ào vào lấp kín lối ra.

Lâm Mặc: "Thứ gì đây?"

419: [Theo phân tích của hệ thống thì là cà rốt tươi, hàng tự nhiên 100% không hóa chất]

Cậu chưa kịp kiến nghị về bữa ăn của mình thì cái lồng lại một nữa đóng sầm lại. Sau đó thì chẳng có tên nào thèm dòm ngó cậu thêm nữa. Đáng thương cho Lâm Mặc, bụng đói vô cùng chỉ có thể gặm cắn cà rốt. Từng làm sinh vật đứng đầu chuỗi động vật, cậu tỏ vẻ không thể hiểu được thế giới của động vật ăn cỏ a~( )

"Sức công kích thì yếu, phòng thủ chẳng ra gì, ăn uống thì kén chọn, chỉ được mỗi tốc độ là nhanh. Chẳng hiểu có gì quý hóa mà lắm người muốn mua thế." Tên đàn em cằn nhằn. Bọn họ cũng không phải vô tình vào đây bắt được con thỏ này mà là có đơn đặt hàng hẳn hoi. Loại thỏ này tính ra hiếm thì cũng không hiếm, nhưng lại không dễ bắt do hay trốn trong các đường hầm, tốc độ chạy trốn lại nhanh vô cùng. Chưa kể nghe đồn loại thỏ này rất dễ chết nếu không được ăn no, mà người đưa yêu cầu lại buộc phải giữ con thỏ còn sống cho đến khi giao hàng. Từ hôm qua đến nay gã đã ném vào lồng đủ loại cỏ và cà rốt, thậm chí hoa quả nhưng con thỏ này chỉ cắn mỗi thứ một cái như để thử hàng, xong lại bỏ dở ra đó.

"Mày thì biết cái gì. Loại thỏ này tên Bạch Thố là yêu thú cấp 1, cũng là thức ăn yêu thích của Phong Lang cấp 4. Nhưng Phong Lang cũng rất kén ăn, chỉ ăn con nào còn sống mà thôi, hơn nữa lại phải mập mạp béo tốt. Những con gầy yếu hay chết rồi đến ngửi chúng nó cũng chẳng thèm."

"Chậc chậc, yêu thú bây giờ cứ như tổ tông được cung phụng vậy." Lại có tiếng thở dài. Gã cùng đại ca làm nghề săn bắn này cũng mấy chục năm rồi còn chưa nếm qua được miếng thịt Bạch Thố nào đâu.

Tên đại ca lắc đầu, "Hừ, ít ra còn có tổ tông để cung phụng. Như tao với mày cả đời cũng chẳng có con yêu thú nào thèm ký khế ước, dù có muốn cung phụng cũng chẳng được."

Sau đó hai tên lại bắt đầu nói sang đủ thứ chuyện trên trời dưới đất khác, còn Lâm Mặc lại đang tiêu hóa những thứ mới nghe được.

Cậu không những là thỏ, lại còn là một con thỏ yêu vừa yếu lại là món ăn yêu thích của Phong Lang. Mà dựa theo những gì hai tên đó nói thì không bao lâu nữa sẽ giao cậu cho người đặt hàng, mà khi đó thì mạng cậu cũng đi tong. Tưởng tượng đến cảnh bị xé xác thành mảnh vụn lông trên người Lâm Mặc đã run bần bật.

"Hệ thống!! Chuyện này là sao?!!" Lâm Mặc điên cuồng gào thét trong lòng, "Tôi bảo là "ăn no chờ chết" cơ mà!!"

[Thế bây giờ cậu có được ăn no không?]

"Có, nhưng mà…"

[Có sắp chết hay không?]

"Cũng đúng luôn, nhưng…"

[Vậy còn ý kiến ý cò gì nữa, chuẩn xác 100% với yêu cầu của cậu rồi còn gì] - Giọng nói hệ thống mang theo sự bất đắc dĩ, giống như đang dỗ hài tử khóc lóc kêu "Con muốn ăn KFC chứ không phải đùi gà quán ven đường".

"Nhưng ý tôi không phải thế này!!!" Lâm Mặc vò đầu bứt tai, vì hiện tại là thỏ nên cậu chỉ có thể dùng hai cái chân ngắn cũn cỡn của mình túm lấy đám lông trắng, đè lên hai cái tai dài, "Tôi nói "ăn no chờ chết" ở đây nghĩa là sống thoải mái không cần lo nghĩ đến già, chứ không phải ăn bữa cơm tử tù rồi đi chết thật!!"

[Hệ thống làm việc theo số liệu, cho nên cũng không biết những thứ nghĩa bóng nghĩa đen này. Dựa theo phân tích bốn chữ "ăn no chờ chết" này thì thế giới hiện tại phù hợp với cả 4 điều kiện "ăn", "no", "chờ" và "chết"]

Lâm Mặc nằm vật ra một bộ mặt sinh không thể luyến, hai chân chổng ngược lên trời. Mama nói không sai, đa cấp đều là lừa đảo ( )

[Đã xuyên xong theo đúng yêu cầu của ký chủ rồi, hiện tại mời ký chủ bắt đầu làm việc sửa BUG]

Vừa dứt lời hàng loạt thông tin tràn vào não cậu dưới hình dạng một cuốn tiểu thuyết. Đây là một thế giới huyền huyễn có yêu thú và thuần thú sư. Yêu thú là những yêu vật sinh ra có linh trí, có khả năng tu luyện. Thuần thú sư là những người mang năng lực thông linh với yêu thú, có khả năng ký kết khế ước với yêu thú. Yêu thú bẩm sinh mạnh mẽ, nhưng tốc độ tu luyện chậm. Thuần thú sư tuy yếu hơn nhưng tốc độ tu luyện lại nhanh hơn nhiều. Sau khi ký khế ước, sức mạnh thuần thú sư sẽ được tăng theo sức mạnh của yêu thú, mà yêu thú ngược lại, sẽ tăng được tốc độ tu luyện lên theo thuần thú sư. Vì thế những thuần thú sư có thiên phú tu luyện dị bẩm sẽ tìm đến những yêu thú cấp cao để ký khế ước, mà những yêu thú mạnh mẽ cũng sẽ hứng thú với các thuần thú sư có tốc độ tu luyện nhanh. Đôi bên bổ trợ lẫn nhau, cùng hưởng lợi.

Nhân vật chính thế giới này là Khâm Thanh, thuộc dòng thứ Khâm gia. Mẹ hắn là một nữ hầu bị một kẻ chi thứ Khâm gia cưỡng bức, sau khi sinh hắn thì mất mạng. Khâm lão gia tử tuy không vừa mắt với hắn, nhưng dù sao cũng là giọt máu Khâm gia, để truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng gia tộc nên vẫn viết tên hắn vào gia phả. Tuy vậy, cuộc sống của hắn chả khác gì hạ nhân trong phủ, lại thường xuyên phải chịu sự khinh thường của những kẻ khác, đặc biệt là dòng chính. Cha hắn ong bướm lăng nhăng bên ngoài nên vợ con không ít, cũng không hiếm lạ gì một kẻ như hắn.

Ở các gia tộc lớn như Khâm gia, những đứa trẻ khi mới mười hai tuổi sẽ được thí nghiệm năng lực thông linh với yêu thú, sau đó sẽ được cho một yêu thú cấp một để ký khế ước. Khâm Thanh lúc thử nghiệm ra được tư chất cao nhất, khiến cho vô số ánh mắt ghen tị tính kế phóng lên người. Nhưng ngờ đâu tuy kiểm tra ra năng lực thông linh hắn vô cùng cao, đến lúc ký khế ước yêu thú lại nhất quyết không chịu ký dù làm đủ mọi cách. Chỉ cần có năng lực thông linh, dù là tệ nhất cũng có thể ký khế ước với yêu thú cấp một. Mặc dù đã thử đổi vài chủng loài nhưng không con nào chịu ký với hắn. Vì chuyện này mà Khâm Thanh bị cười nhạo một trận, lại càng chịu thêm nhiều ức hiếp. Đến tận năm mười sáu tuổi hắn vẫn chưa có một khế ước thú nào, chân chính bị xem như phế vật của Khâm gia, để mặc cho tự sinh tự diệt.

Lâm Mặc chậc chậc lưỡi, cái tiết tấu nghịch tập xoay mình đây mà, làm gì có chuyện nam chính uy vũ bá khí trắc lậu lại là phế vật được cơ chứ.

Quả nhiên cậu đoán không sai, Khâm Thanh không phải không có khả năng ký khế ước với yêu thú mà là vì yêu thú cấp thấp không dám ký khế ước với hắn. Trời sinh hắn mang theo khí thế đế vương cộng thêm năng lực thông linh cao nhất nên những yêu thú cấp thấp đều chịu không nổi. Từ xưa đến nay trong lịch sử chưa từng có người nào cùng lúc mang cả hai đặc trưng này, vì thế Khâm Thanh mới vô tình bị xem là phế vật. Trong một lần lịch lãm, hắn phát hiện ra bản thân có thể ký khế ước với yêu thú cấp cao, từ đó một đường nghịch tập xoay mình vả mặt ba ba ba các kiểu. Trên đường thu phục vô số tiểu đệ và em gái ngưỡng mộ, cuối cùng trở thành thuần thú sư đầu tiên đạt đến cấp Thánh, xưng bá khắp thiên hạ.

Mô-típ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhất là đối với một tên quanh năm ở nhà đọc tiểu thuyết mạng như Lâm Mặc thì câu chuyện này cũng không có gì mới lạ cả. Cũng vì thế cậu chẳng hiểu BUG mà hệ thống đề cập tới nằm ở đâu. Sảng văn nghịch tập mà đòi hỏi logic chi tiết như truyện trinh thám thì làm gì có độc giả nào coi ( )

[Đinh! Nhiệm vụ chính 1: Giúp Khâm Thanh tìm được Mị Hồ để ký khế ước | Thời hạn: 7 ngày | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

"Sao phải giúp nữa, chẳng phải Khâm Thanh rồi cũng tìm được Mị Hồ sao?" Lâm Mặc không hiểu lắm. Trong truyện đề cập tới ở lần lịch lãm của nhân vật chính, hắn bị anh em hãm hại nên đi lạc vào rừng sâu, vô tình gặp được Mị Hồ.

[Theo phân tích của chủ hệ thống, Mị Hồ là yêu thú cấp 6 sống ở khu vực trung tâm rừng, xung quanh đều là địa bàn của Hỏa Tinh Tinh cấp 3, ngoài ra đường đi rắc rối khó khăn có nhiều chướng ngại vật. Xét thấy nhân vật chính hiện tại chưa có khế ước thú bảo hộ, cũng chưa có năng lực tự bảo vệ mình, tỉ lệ thành công tìm được Mị Hồ để ký khế ước là 0%. Cho nên bị phán định là BUG]

"Đây là vô tình, vô tình đó!! Là hào quang của nhân vật chính!! Không thể dùng logic toán học để tính được đâu!!"

[Chủ hệ thống không tồn tại vật phẩm mang tên "hào quang của nhân vật chính". Hệ thống có thể giúp nâng cao may mắn của các nhân vật chính để họ thuận lợi thành công, nhưng nếu bị phán định tỉ lệ thành công là 0% thì sẽ xem như BUG, không thể giải quyết]

Lâm Mặc thở dài. Quả nhiên vẫn không nên tranh cãi vấn đề này với một hệ thống. Dù sao hệ thống làm sao hiểu được cái gọi là "định lý nhân vật chính" của loài người chứ.

"Vậy cậu nói xem, tôi làm sao giúp nhân vật chính hoàn thành chuyện mà đến chủ hệ thống phán định là 0% khả năng hoàn thành đây?"

[0% này được tính khi chưa có yếu tố tác động của ngoại lực. Hơn nữa xin ký chủ yên tâm, vì cậu là người mới nên tôi đã tìm một thế giới rất đơn giản. Ngoài ra chủ thần cũng cung cấp những quà tặng ưu đãi đến người mới, cậu không cần lo]

Ánh mắt Lâm Mặc ai oán nhìn về phía cục tròn tròn nào đó. Dường như cũng chỉ có mình cậu thấy và nghe được hệ thống, vì hai tên ngoài kia chẳng bị ảnh hưởng chút nào, "Trước hết đổi thân thể đi, làm tiểu bạch thỏ như thế này tôi làm được gì chứ?"

[Một, không thể đổi thân thể cho đến khi rời khỏi thế giới. Hai, ký chủ không phải là tiểu bạch thỏ bình thường mà là yêu thú đại bạch thỏ, tuy hơi vô dụng nhưng không phải không có sức mạnh] - 419 lạnh lùng đáp trả. Nguyên tắc là nguyên tắc, dù ký chủ của nó là người mới thì cũng không thể thay đổi được. Lúc nhận được kết quả phân tích cho yêu cầu của ký chủ là thân thể đại bạch thỏ này, 419 cũng hơi hoang mang không rõ chủ hệ thống có bị gì không. Nhưng là một hệ thống, nó phải luôn tin tưởng và thực thi đúng trách nhiệm của mình, vì vậy Lâm Mặc mới xuyên đến thế giới này. Cái lý do không hiểu nghĩa bóng của câu chữ gì đó chỉ là để ba xạo với Lâm Mặc cho qua chuyện thôi, chứ chẳng lẽ một hệ thống trí năng cao cấp như nó mà lại thua google sao ( )

Biết không thể thay đổi gì, Lâm Mặc không phí sức đi tranh cãi nữa. Cậu bắt đầu mò lại cốt truyện để tìm kiếm nhân vật chính. Theo thời gian hiện tại hệ thống cung cấp thì nhân vật chính đã mười sáu tuổi, đang trong lần lịch lãm. Còn nhân vật đại bạch thỏ cậu đây không được nhắc tới dù chỉ vài dòng miêu tả, nên cũng không biết gì nhiều, nhưng có thể biết được khu rừng nhân vật chính đi lạc và khu rừng bọn họ đang ở hiện tại là một. Tức là cậu cách nhân vật chính cũng không xa lắm.

"Có thể định vị được nhân vật chính không?"

[Có thể] - Vừa dứt lời, trước mặt cậu hiện lên bản đồ khu rừng này, kèm theo một hình tròn màu đỏ nho nhỏ đang di chuyển. Một hình tròn màu đen khác đánh dấu vị trí của Mị Hồ. Ngoài ra còn có ký hiệu hình con thỏ màu trắng đại biểu cho vị trí hiện tại của cậu.

"Oa! Hệ thống uy vũ! Đến bản đồ khu rừng này cậu cũng có!" Đây là một tin tức hết sức tốt lành, vì nếu không có bản đồ của hệ thống thì đừng nói là nhân vật chính, đến bản thân cậu cũng không biết Mị Hồ nằm ở đâu.

[Hừ, đây đương nhiên là chuyện nhỏ đối với bổn hệ thống! Đợi đến khi ký chủ kiếm được nhiều điểm năng lượng mở chức năng thương thành rồi càng sẽ biết sự lợi hại của tôi] - Giọng điệu 419 mang theo chút đắc ý

nho nhỏ. Tuy hệ thống chỉ là số liệu, nhưng nhờ trí năng cao cấp chúng cũng dần tạo nên một số tính cách và cảm xúc như con người.

"Vậy tại sao các hệ thống không tự chữa BUG mà còn cần đến ký chủ?" Lâm Mặc nêu thắc mắc của mình. Tuy không muốn thừa nhận lắm nhưng theo cậu thấy thì IQ của 419 cao hơn mình nhiều.

[Trình tự của hệ thống quá nặng, không thể nén lại để vào các vị diện được. Nhưng ký chủ là người, số liệu nhỏ gọn hơn nhiều có thể đi vào được] - 419 trả lời - [Hơn nữa hệ thống cũng không phải người, cho nên sẽ không thể hiểu hết suy nghĩ của loài người. Những nhiệm vụ cần tương tác giữa người với người như thế này, vẫn nên để các ký chủ làm thì hơn. Hệ thống hỗ trợ là tốt nhất.]

Nhận được câu trả lời rồi Lâm Mặc cũng không thắc mắc nữa mà tiếp tục tập trung vào việc tự giải thoát bản thân. Kế hoạch hiện tại của cậu là trốn khỏi hai tên này, sau đó đi tìm nhân vật chính, cuối cùng là dẫn hắn đến chỗ Mị Hồ. Chỉ cần hoàn thành ba việc nhỏ như con thỏ này là xong!

Nhỏ cái đầu bây i!

Đến bản thân mình cậu còn chưa cứu xong mà còn phải thánh phụ đi giúp đỡ nhân vật chính, Lâm Mặc cảm giác thật đau trứng. Hiện tại ngoại trừ tốc độ thì sinh vật Bạch Thố này không còn ưu điểm gì. Nhưng bị nhốt trong lòng rồi thì ưu điểm này coi như cũng mất, vì thế việc đầu tiên cần làm là ra khỏi lồng cái đã. Tự vạch kế hoạch xong, Lâm Mặc hài lòng duỗi chân bắt tay vào làm.

Kế hoạch của cậu là giả bệnh, nằm ngay đơ để hai tên kia lo sợ kéo cậu ra khỏi lồng xem xét. Khi ra được khỏi lồng rồi, Lâm Mặc sẽ dùng tốc độ nhanh nhất của loài Bạch Thố này bỏ trốn. Tuy là một đại bạch thỏ nhưng giữa rừng cây rộng lớn mênh mông này thì cơ thể cậu cũng chỉ như một cục bông trắng be bé. Cảm thấy kế hoạch rất hoàn hảo, cậu nhanh chóng tiến vào trạng thái diễn xuất nằm run rẩy để hai tên kia chú ý.

Quả nhiên hai gã thấy Bạch Thố run lẩy bẩy có dấu hiệu kỳ lạ đều lo sốt vó lên, loay hoay bàn bạc nên làm như thế nào. Lâm Mặc một bên diễn kịch một bên nghe lén chúng nói chuyện. Tai Bạch Thố rất thính nên dù cách vài trăm mét nói thì thầm vẫn nghe được. Huống hồ cả hai gã này đều nghĩ hắn chỉ là yêu thú cấp một chưa đủ thông minh để nghe hiểu con người, cho nên cũng không cố kỵ gì mà nói to. Tình huống đang dần đi theo quỹ đạo cậu muốn, cả hai tên đều lo lắng vấn đề sức khỏe của cậu. Đúng rồi, cứ tiếp tục đi, mau thả gia ra khỏi lồng xem xét đi nhân loại! (^)

"Đại ca, hay chúng ta nhanh chóng đem nó về giao cho bên kia xong lĩnh tiền thưởng luôn đi? Chần chừ một hồi nó chết rồi thì chẳng bán được xu nào đâu."

Tên đại ca hơi có ý tiếc, bọn họ lần này vào rừng định bắt ba bốn con Bạch Thố về bán một lượt luôn, nhưng với tình hình này thì cũng chỉ có thể làm vậy. Bạch Thố sau khi chết rồi bán không có giá bằng thỏ thường nữa, vì thịt chúng nó rất khó ăn, cũng chỉ có đám Phong Lang kỳ quái kia mới thích ăn Bạch Thố, "Cũng may con này khá to, đem bán rồi cũng được khoản tiền không nhỏ. Được rồi, mau thu xếp đồ đạc chúng ta quay về thị trấn thôi."

Lỗ tai Lâm Mặc giật giật theo lời nói của hai tên kia. Đây là tiết tấu gì! Chẳng phải lúc này tụi mi nên thả con thỏ ra xem nó bị gì sao?! Đám súc sinh ngược đãi động vật không đi theo kế hoạch này! Đâm lao thì phải theo lao, Lâm Mặc chỉ còn cách làm cho kịch liệt thêm, không chỉ run lẩy bẩy mà bắt đầu gào thét lăn lộn khắp lồng, quả thật là rất mất mặt biết không!

Nhưng cũng không uổng công cậu hy sinh hình tượng, hai kẻ kia thấy Bạch Thố có phản ứng lớn đến vậy tức thì càng lo lắng. Tên đại ca chỉ chỉ vào lồng, "Hay mày lấy nó ra xem thử coi nó bị sao vậy, nói không chừng lâu quá không quang hợp nên bị bệnh?"

Tên đàn em thầm khinh bỉ trong lòng động vật làm quái gì quang hợp, nhưng gã cũng không nghĩ ra biện pháp nào hay hơn nên đành làm theo. Vì sợ Bạch Thố chạy mất nên động tác của gã cứ từ từ, tên đại ca thấy vậy sốt ruột kêu: "Có nhanh lên không thì bảo, cứ rì rì như thế thì nó chết trước khi mày mở cửa lồng luôn rồi!"

"Không cẩn thận nó chạy mất."

"Bệnh điên cuồng đến mức này rồi còn chạy cái gì. Với lại yêu thú cấp một cũng chưa thông minh đến mức giả bệnh được đâu."

Thấy thế gã đàn em cũng gật gật đầu bảo có lý, động tác cũng nhanh nhẹn lên, chỉ chốc lát sau đã tóm được Lâm Mặc trong lồng ra ném xuống đất. Mặc Mặc đáng thương bị quăng ngã xuống đất trong lòng đã thầm chửi tổ tông tám đời của tên này. Bà mợ nó! Ném kiểu đó mà lỡ gặp phải con thỏ đang bệnh thiệt chắc đi luôn cái mạng, cậu đây chỉ giả vờ thôi mà cũng ê ẩm khắp người rồi.

Thấy Bạch Thố ngoại trừ nằm run rẩy trên mặt đất chứ không làm gì khác, hai gã cũng dần yên lòng, bắt đầu cãi cọ xem nên làm sao. Cuối cùng chúng quy rằng do không ăn đủ no mới dẫn đến hiện tượng như thế, nên quyết định lấy cà rốt và cỏ cho cậu ăn. Thừa dịp cả hai quay lưng đi, đại bạch thỏ phút trước còn hấp hối sắp chết trên mặt đất phút sau đã sinh cơ bừng bừng phóng thẳng vào trong rừng. Hai tên kia nghe tiếng động quay lại thì đã muộn, chỉ có thể chửi đổng lên.

Lâm Mặc sau khi trốn thoát rồi cũng không muốn tìm hiểu ngôn ngữ mắng chửi của thế giới này, lập tức chuyển hướng về phía nhân vật chính mà chạy. Có bản đồ chỉ dẫn, thỉnh thoảng lại được hệ thống hỗ trợ né tránh những đoạn đường nguy hiểm, có thể nói đại bạch thỏ như tung tăng vui đùa giữa chốn rừng già. Chẳng bao lâu sau cậu đến được địa phương đánh dấu vị trí nhân vật chính, bắt đầu hít hà mũi giương thẳng đôi tai nghe ngóng xung quanh xem hắn ở đâu.

Khâm Thanh vẫn luôn biết Khâm Vân và Khâm Ngọc ghét mình, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ hai kẻ đó lại nhẫn tâm đến mức quay sang liên hợp đuổi giết hắn. Vốn là bọn chúng ban đầu đòi đi theo hắn lịch lãm, tuy đã ngửi thấy mùi bất thường nhưng Khâm Thanh cũng không có lý do từ chối nên đành đồng ý. Nào ngờ đâu vừa vào rừng, cả hai liền ngay lập tức quay sang giết hại hắn, mục đích chỉ để diệt trừ hậu họa. Chuyện Khâm Thanh không thể ký khế ước với yêu thú khắp Khâm gia đều biết, nhưng Bạch Tố Như mẹ của Khâm Vân và Khâm Ngọc, đồng thời cũng là vợ cả hiện tại của cha hắn Khâm Quốc Thương, lo sợ có ngày hắn khôi phục có thể ký khế ước được, nên nhân cơ hội Khâm Thanh ra ngoài lịch lãm bảo hai đứa con mình thủ tiêu hắn. Cuối cùng hắn phải chạy sâu vào trong rừng mới tránh khỏi một kiếp. Khâm Ngọc lẫn Khâm Vân đều ra tay ngoan độc vô cùng, nếu không phải hắn mạng lớn, hơn nữa nhiều năm nay phòng xa tự luyện tập một thân võ nghệ hẳn đã sớm chết. Nhưng dù có mạnh đến đâu hắn cũng chỉ một thân một mình, trong khi cả hai kẻ kia đều có khế ước thú, Khâm Thanh bị thương chỉ có thể bỏ chạy.

Sau khi kiếm được một hang động nhỏ, hắn tạm thời trốn trong đó băng bó vết thương rồi nghĩ đối sách. Thù này nhất định phải báo, không chỉ riêng Khâm Vân và Khâm Ngọc, Khâm Thanh đã sớm chướng mắt với Khâm gia từ lâu. Nhưng năng lực hắn có hạn, chỉ có thể ẩn nhẫn. Nay đã bị đuổi giết như vậy, coi như nhân tiện rời khỏi Khâm gia. Cho dù không tìm được khế ước thú phù hợp, hắn vẫn sẽ tìm cách khác báo thù.

Khâm Thanh suy nghĩ miên man như thế, trong lòng oán hận ngùn ngụt. Nhưng trong chớp mắt hai cái tai trắng trắng nhô lên sau bụi cỏ khiến hắn chú ý. Hắn nhíu mày, một con vật nhỏ màu trắng từ trong bụi cỏ đi ra, cái tai cứ động đậy. Hai mắt nó đỏ hồng ngập nước, ngơ ngác nhìn xung quanh rồi lại nhìn hắn, cái mũi ươn ướt cứ hít hà không thôi.

Đây là… thỏ?

Nhưng hình như con thỏ này có hơi béo quá đi?

3. Chương 3: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (2)

Lâm Mặc là nhân loại, vì vậy khi núp giữa đám cỏ quan sát nhân vật chính, cậu cứ đinh ninh mà đã giấu kỹ thân mình, lại quên mất cặp tai dài động đậy bên trên đã sớm bán đứng vị trí của mình. Cho đến khi nhân vật chính nhíu mày nhìn cậu, Lâm Mặc hoảng hồn nhận ra đã bị lộ, chỉ có thể nhảy ra ngoài.

Kỳ thật cậu không hề có ý định bất lương nào với nhân vật chính hết, nhưng cảm thấy cứ như vậy đi vô nhận mặt bà con bạn bè cũng có hơi mất mặt. Cho nên ngồi trong bụi cỏ suy nghĩ chút xem lát nữa nên

nói cái gì. Dù sao trong bảy ngày tới cậu cũng phải dắt hắn đi kiếm cái con Mị Hồ gì đó, mà theo cậu tính toán thì trước hết phải có được lòng tin của nhau cái đã, sau đó mới có thể dẫn đi được. Hiện tại Khâm Thanh đang trong giai đoạn "tâm bị tổn thương" do anh em đuổi giết, chỉ số hắc hóa có xu hướng bắt đầu tăng từ đây, cậu nhảy vào kêu "Đồng chí mau đi theo tôi" hắn sẽ bị đá sang một bên chết tức tưởi mất.

Biên soạn một đống lời thoại trong lòng, Lâm Mặc vững tin nhảy ra hô to: "Tôi là sứ giả của hòa bình và chính nghĩa…."

Kết quả chỉ nghe thấy một đống thanh âm chít chít như chuột.

Khâm Thanh: "…"

Lâm Mặc: "…"

Hệ thống: […]

Xuẩn ký chủ thật khiến hệ thống đau lòng thay cho chỉ số thông minh.

"Tôi không phải là yêu thú sao? Tại sao lại không nói được?" Lâm Mặc buồn bực lại theo thói quen vò đầu bứt tai. Lúc đọc qua nội dung cậu thấy có mấy đoạn Mị Hồ nói chuyện được với nhân vật chính, sao đến lượt cậu lại thành mấy âm thanh chít chít đáng xấu hổ kia!

[Ký chủ à, thân xác cậu hiện tại chỉ là yêu thú cấp một, thanh quản vẫn chưa cải tạo lại nên chưa nói được là chuyện bình thường] - Hệ thống hữu ái nhắc nhở.

Ở thế giới này, yêu thú lẫn thuần thú sư chia thành mười cấp. Từ cấp một đến cấp ba được xem là sơ cấp, cấp bốn đến cấp sáu là trung cấp, cấp bảy đến đến cấp chín là cao cấp, riêng cấp mười chính là cấp thánh trong truyền thuyết mà chưa ai từng đạt đến. Yêu thú trung cấp trở lên là có thể nói chuyện, mà từ cao cấp trở lên có thể hóa thành hình người. Tuy tiểu thuyết có đề cập qua, nhưng lúc đó chỉ lướt qua trong trí óc Lâm Mặc giúp cậu nắm nội dung là chính nên những chi tiết này cậu cũng không nhớ.

Khâm Thanh nhìn con thỏ vừa to vừa béo ôm đầu lăn lộn trên đám cỏ. Chẳng biết con thỏ kia rốt cuộc nghĩ gì trong đầu, sau một hồi nằm vạ thì lại mang bộ mặt đáng thương hề hề bò lại gần hắn. Lâm Mặc trong cơn tuyệt vọng xuất ra tuyệt kỹ thứ hai của Bạch Thố sau chạy trốn - bán manh. Nếu đã không thể câu thông bằng lời nói thì hãy dùng thân thể biểu đạt vậy. Thế là Lâm Mặc một bộ ta thật đáng thương cầu thu lưu cứ như vậy tiến sát gần nhân vật chính. Quả nhiên không phải không có hiệu quả, tuy ánh mắt Khâm Thanh nhìn hắn có hơi giật giật, cơ thể cũng có chút cứng ngắc nhưng cũng không hề có thái độ bài xích.

Lâm Mặc cho rằng một nam tử như Khâm Thanh không quen nhìn mấy tiểu… à không, đại manh vật bán manh nên mới ngây ngốc ra như vậy. Nhưng thật ra Khâm Thanh đây là đang căng thẳng, lại có thêm chút bất ngờ. Kể từ ngày thí nghiệm năng lực, hắn biết bản thân mình không thể ký khế ước với bất kỳ yêu thú nào. Người ngoài nhìn vào chỉ tưởng yêu thú chán ghét hắn, nhưng là một kẻ mang năng lực thông linh mạnh mẽ, Khâm Thanh biết chúng kỳ thật là sợ mình. Vì sợ hãi nên không muốn đến gần, chứ đừng nói là ký khế ước. Vì vậy khi nhìn thấy thỏ trắng thẹn thùng bò sát lại người, tự dưng Khâm Thanh quỷ dị sinh ra cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Dẫu nhìn thế nào thì cũng chỉ là một Bạch Thố bình thường, tuy kích thước hơi to hơn đồng loại một chút nhưng những thứ khác chẳng có gì đặc biệt hơn. Hắn không phải chưa từng thử khế ước qua loại yêu thú này, yêu thú cấp một ở Khâm gia rất nhiều, hắn đều lén lút thử nghiệm qua cả. Đến giờ hắn vẫn còn nhớ rõ mấy con Bạch Thố ấy sợ hãi đến run rẩy tứ chi, nhưng bị nhốt trong chuồng nên không bỏ trốn được, chỉ có thể nằm dài ra giả chết. Dĩ nhiên cũng không phải Lâm Mặc có bàn tay vàng gì. Cậu chỉ đơn giản là một linh hồn ngoại lai, một chuỗi số liệu không thuộc về thế giới này, cho nên các quy tắc của thế giới này không ảnh hưởng đến linh hồn cậu. Cho nên Lâm Mặc mới không bị khí thế đế vương lẫn năng lực thông linh cực cao của Khâm Thanh dọa cho ngất xỉu.

Khâm Thanh túm lấy đại bạch thỏ, bốn mắt nhìn nhau trừng trừng. Lâm Mặc luống cuống chẳng biết làm gì, Khâm Thanh cũng thế. Tuy là một con Bạch Thố yếu ớt nhưng ít nhất đến hiện tại đây là yêu thú duy nhất chịu đến gần hắn, hiện tại hắn tứ cố vô thân lại bị anh em truy sát, nếu không có khế ước thú hẳn là nguy hiểm khắp bề. Trông hơi béo, mặt lại có chút ngu, nhưng nếu ký khế ước vẫn sẽ giúp hắn tăng sức

mạnh, chí ít đủ để vượt qua giai đoạn này. Thuần thú sư không có yêu thú bên mình cũng không có vũ khí mà lại dám đi một mình vào rừng thì khẳng định là chịu ngược. Mà dù Bạch Thố có yếu thì nó vẫn là yêu thú, đấu với yêu thú cấp cao hơn thì không nổi nhưng với đám thú thường thì khẳng định không có vấn đề gì.

Trong lúc Khâm Thanh suy nghĩ đủ điều, Lâm Mặc trong lòng cũng run rẩy không ít. Ngọa tào, nam chính cư nhiên dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống cậu là sao? Chẳng phải bảo thịt Bạch Thố rất dở chỉ có Phong Lang mới ăn thôi mà? Nhân vật chính anh đừng vì đói quá ăn đại, sẽ tổn thất một tiểu đệ hết sức tận tâm giúp anh sửa BUG đó.

"Ngươi…" Khâm Thanh lên tiếng. Lông Mặc Mặc cũng chuẩn bị xù lên, nếu lời tiếp theo mà là "rất ngon" hay "chắc thịt" thì cậu sẵn sàng liều mạng với hắn.

"Có đồng ý làm khế ước thú của ta không?"

Nà ní?

Từ từ, cái diễn biến này hơi sai sai anh ơi. Lẽ ra lần đầu tiên của anh phải dành cho Mị Hồ chứ!

"Hệ thống, tôi phải làm sao đây?" Lâm Mặc bề ngoài yên lặng nội tâm bên trong đã sớm điên cuồng. Dù sao cậu cũng là người mới, mấy cái ngoài kịch bản như thế này cậu vẫn chưa biết cách ứng phó, "Cái này có tính là phá vỡ cốt truyện hay thế giới không?"

[Theo phân tích việc này không ảnh hưởng quá lớn đến cốt truyện lẫn trụ cột thế giới, cho nên cậu có thể toàn quyền quyết định. Thế giới này không giới hạn số lượng khế ước thú của mỗi thuần thú sư, cho nên cậu có trở thành khế ước thú của nhân vật chính cũng không ảnh hưởng mấy.] - Hệ thống ngược lại không lo lắng như Lâm Mặc lắm. Những tình huống ngoài dự kiến như thế này rất thường xuyên xảy ra với các ký chủ, xuyên vài thế giới là sẽ quen thôi. Có điều trong lòng nó có chút khen ngợi đối với hành vi hỏi trước khi làm của Lâm Mặc, trước đây nó từng làm hệ thống cho vài tên kiêu ngạo không biết trời đất, cuối cùng phá hư cả thế giới người ta khiến chủ hệ thống phải đau đầu một thời gian dài. Mà số phận của những kẻ đó… ha hả, chắc không cần nhắc tới làm gì.

Vì thế Lâm Mặc mắt sáng lấp lánh chỉ thiếu in thêm dòng chữ "cầu thu lưu" trên mặt nữa thôi, bất quá Khâm Thanh cũng đã đoán được phần nào, năng lực thông linh hắn rất mạnh, cho nên có thể cảm nhận rất rõ cảm xúc của yêu thú tương tác cùng. Đại bạch thỏ này lúc đầu thì xoắn xuýt, sau lại mâu thuẫn nội tâm, kết quả là hào hứng vui vẻ như vậy, không giống việc một yêu thú cấp một có đủ khả năng làm a…

Có điều hiện tại hắn sẽ không thắc mắc, giữa cả hai còn rất nhiều thời gian, hắn có thể từ từ tìm hiểu sau. Khế ước do cả hai tự nguyện nên cũng chỉ có thể gỡ bỏ khi cả hai đồng ý, chừng nào khế ước còn thì đại bạch thỏ chạy tới chân trời góc biển hắn cũng có thể cảm nhận được. Khâm Thanh rạch đầu ngón tay nhỏ chút máu lên trán Lâm Mặc, giọt máu lóe lên một cái rồi biến mất, ngược lại trên cổ tay hắn xuất hiện một ấn ký hình thỏ nhợt nhạt tượng trưng cho khế ước đã hoàn thành. Trong lòng hắn có chút vui sướng nho nhỏ, vì giờ đây hắn rốt cuộc cũng có một khế ước thú riêng cho chính mình.

Còn Lâm Mặc… ừm, cậu vẫn đang cảm thán yêu thú thế giới này sống thật tốt. Chẳng những được cung phụng đồ ăn thức uống như tổ tông, đến ký khế ước cũng chẳng cần động tay động chân, chỉ cần yêu thú tình nguyện thì phần còn lại do thuần thú sư chịu trách nhiệm thực hiện hết. Tất nhiên nếu yêu thú không chấp nhận thì cũng không có cách nào ép buộc, cho nên dù thuần thú sư có mạnh đến đâu vẫn phải chăm lo đưa ra các đãi ngộ cho yêu thú. Cũng vì thế chỉ có những gia tộc lớn mới sở hữu được yêu thú cấp cao vì người thường ít ai có thể gánh nổi khoản chi phí nuôi đám yêu thú này.

"Nghe cho rõ đây." Khâm Thanh lại xách Lâm Mặc lên một lần nữa đối diện với mình, "Ta biết ngươi có thể nghe hiểu."

Lâm Mặc đảo mắt muốn giả chết. Nghe bảo yêu thú cấp một tuy là yêu nhưng chỉ mạnh hơn thú thường, về phần đầu óc thì không có gì khác mấy. Chẳng lẽ cậu biểu hiện quá thông minh nên bị phát hiện có vấn đề?

419 thầm khinh bỉ, là do nội tâm phức tạp của cậu bán đứng cậu đó ký chủ. Hết tưởng tượng mình là anh hùng cứu thế lại tự khen thông minh, da mặt ký chủ nhà nó dày đứng thứ hai thì không ai dám tranh hạng

nhất.

"Ta không biết ngươi tiếp cận ta có mục đích gì, nhưng hiện tại đã ký khế ước, ta cũng nói thẳng luôn ta không nuôi thứ vô dụng. Hơn nữa cũng đừng nghĩ ta như đám thuần thú sư kia, sẽ chạy đi cung phụng ngươi."

"Chít?" Ý anh là hợp đồng không lương không thưởng không bao ăn uống chứ gì? Lâm Mặc trong lòng thở dài. Có trời mới biết nếu không phải vì hoàn thành nhiệm vụ, cậu có chết cũng không thèm đi làm khế ước thú cho nhân vật chính. Mục tiêu của cậu là được tận hưởng cuộc sống ăn no chờ chết ở thế giới này, nào ngờ xuyên xong lại thành một con thỏ trắng, đến người cũng không được làm còn vớ phải chủ nhân keo kiệt, cuộc đời quả thật bi thương.

419 nhận thấy tâm trạng Lâm Mặc đang chùng xuống, định mở miệng châm chọc nhưng nghĩ tới đây vẫn chỉ là người mới, chưa quen thế sự cũng ôn tồn an ủi một phen: [Thật ra cũng không tệ lắm đâu, thiên phú của Khâm Thanh rất mạnh, cậu cứ nương theo đó mà tu luyện chắc chắn sẽ nhanh chóng thăng cấp, chẳng mấy chốc hóa thành hình người]

Muốn thành hình người phải tu luyện đến cao cấp, tức là ít nhất cũng phải đạt đến cấp bảy, trong khi đó hiện tại cậu chỉ là một Bạch Thố cấp một, khoảng cách xa thế này, không biết tới lúc cậu rời thế giới có thực hiện được chưa. Nhưng Lâm Mặc không phải người hay u sầu, sau khi tự an ủi bản thân xốc lại tinh thần, cậu lại tiếp tục bùng cháy quyết tâm. Chỉ là tu luyện thôi mà, có thể khó đến đâu chứ.

Khâm Thanh thấy đại Bạch Thố không có ý phản đối cũng thả nó xuống rồi mặc kệ. Hắn là thuần thú sư, không biết cách tu luyện của yêu thú, cho nên nói thì nói, cũng không can thiệp vào chuyện tu luyện của chúng nó được. Hơn nữa giờ hắn cũng không rảnh rỗi, tạm thời đả tọa chăm sóc nội thương bên trong, ước chừng phải mất một ngày mới xong.

Trong lúc Khâm Thanh chữa trị nội thương, Lâm Mặc cùng hệ thống xoắn xuýt việc tu luyện. Tiểu thuyết viết dưới góc nhìn của nhân vật chính là người, cho nên tất nhiên chả biết yêu thú tu luyện ra sao, thậm chí lâu lâu tác giả lên cơn lười cứ để một dòng "Ba năm sau", "vài ngày sau",... là xong. Thuần thú sư có thể minh tưởng để tăng cường năng lực thông linh, nhưng yêu thú vốn không có năng lực thông linh thì làm sao mà tăng? Thực lực của yêu thú thể hiện qua sức mạnh của chúng, chẳng lẽ cậu phải chạy bộ 1000m mỗi ngày?

[Tra được rồi, là hấp thu linh khí thiên địa] - Cuối cùng 419 cũng tìm được tin tức từ cơ sở dữ liệu gốc thế giới này.

Lâm Mặc: "Như thế nào?" Chẳng lẽ ngồi thiền cho khí tụ đan điền?

419: [Theo trong này ghi thì... cứ nhắm mắt ngủ một giấc...]

Lâm Mặc: "..."

Lười biếng như vậy thật sự ổn sao? Hóa ra trước giờ đám yêu thú này chỉ có ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn theo đúng nghĩa đen?

419: [Dù sao ban đầu yêu cầu thế giới của ký chủ cũng là "ăn no chờ chết" mà]

Lâm Mặc không hơi đâu nói nữa, cả ngày trời mệt nhọc hết nghĩ cách trốn khỏi hai tên thợ săn kia, chạy một mạch đến đây tìm nhân vật chính, rồi ký khế ước linh tinh, tất cả những thứ đó đều đã vắt kiệt sức lực của cậu. Nếu tu luyện bằng cách ngủ, vậy cậu cũng không có gì để do dự, vừa hay đang muốn đánh một giấc. Nhiệm vụ gì đó thì để sau khi tỉnh dậy rồi tính.

Vì thế một người một thỏ an an tĩnh tĩnh bình yên qua được một đêm đầu tiên với nhau.

Sáng hôm sau Lâm Mặc tỉnh dậy, ngạc nhiên cảm nhận được cơ thể xuất hiện nhiều biến hóa, mà cụ thể nhất chính là cậu đã trở thành yêu thú cấp hai! Nhân vật chính quả nhiên là nhân vật chính, chỉ mới ký khế ước thôi tốc độ tu luyện đã như tên lửa, với đà này thì mục tiêu thành người của cậu chắc là không quá xa vời.

Khâm Thanh cũng khá ngạc nhiên với tốc độ thăng cấp của Bạch Thố. Tuy hắn biết phần lớn là nhờ thiên phú nghịch thiên của mình, nhưng cần biết nếu linh trí yêu thú không đủ, dù thuần thú sư có mạnh đến

đâu cũng không cách nào kéo chúng nó qua khỏi bình cảnh giữa các cấp được. Vì thế trong lòng lại càng thêm khẳng định đại bạch thỏ này hoàn toàn không bình thường.

Để tránh bị đuổi giết, Khâm Thanh quyết định đi theo đường rừng, mà Lâm Mặc thì vỗ tay ủng hộ còn không kịp nữa là phản đối. Mị Hồ sống ngay trung tâm rừng, cậu còn đang lo không biết kiếm cách nào để dẫn đi đây. Hiện tại nhân vật chính cũng đi đúng với đường dự định của cậu, công việc tự dưng bớt đi rất nhiều.

Trong suốt quãng đường cả hai cùng tu luyện lại tập luyện bằng cách chém giết yêu thú gặp được. Ngoài bìa rừng chỉ toàn yêu thú cấp một cấp hai, Lâm Mặc có linh trí như người hoàn toàn không cần e dè, huống hồ còn có Khâm Thanh sức mạnh phi phàm hỗ trợ, phải nói thuận lợi đủ điều. Sau năm ngày, Lâm Mặc lại tiếp tục thăng lên cấp ba, tốc độ này nếu nói ra ngoài hẳn khiến một đám thuần thú sư lẫn yêu thú điên cuồng ghen tị, nhưng cậu lại không hài lòng chút nào. Giữa các mức độ hạ cấp lên trung cấp hay trung cấp lên cao cấp sẽ có các bình cảnh cực lớn, lớn hơn so với bình cảnh giữa các cấp nhiều. Sau khi lên cấp ba cậu đã cảm nhận được con đường tiếp theo của mình sẽ không được suôn sẻ như trước nữa. Sở hữu yêu thú cấp ba cũng đủ làm mưa làm gió một thị trấn nhỏ rồi, nhưng xét thấy mục tiêu của cậu là Mị Hồ cấp sáu, xung quanh lại có đám Hỏa Tinh Tinh cấp bốn, quả thật cấp ba chẳng là gì.

So với Lâm Mặc rối rắm, Khâm Thanh lại chẳng biết kế hoạch tương lai cậu vạch ra cho hắn, cho nên hắn cũng không để ý chuyện cấp độ lắm, chỉ cần càng mạnh càng tốt. Bạch Thố tuy biểu hiện ban đầu có hơi không đáng tin nhưng sau vài ngày thấy nó cũng an phận, hơn nữa lại biết tự kiếm thức ăn tự tu luyện không làm phiền đến hắn, hắn cũng thấy hài lòng. Tuy một hai lần nó tự ý chạy hướng khác để hắn đi theo, nhưng vốn dĩ hắn cũng chẳng biết mình đang đi đâu nên đều chiều ý đi theo nó.

Cuối cùng sau nhiều lần suy nghĩ bàn bạc với hệ thống, Lâm Mặc bày lại kế hoạch của mình. Tấn công trực diện đám Hỏa Tinh Tinh để mở đường máu là chuyện không thể, chưa kể đến việc chúng cấp bốn, chỉ mỗi việc chúng sống theo bầy đàn ít nhất là mười con một quần thể cũng đủ khiến bất kỳ loài yêu thú trung cấp nào khác e sợ. Tuy khí thế đế vương của nhân vật chính có thể dọa yêu thú cấp thấp, nhưng khống chế số lượng lớn Hỏa Tinh Tinh ở thời điểm này vẫn quá sức với hắn. Chỉ có cách duy nhất dụ chúng tạm rời đi, sau khi tiến vào được lãnh địa của Mị Hồ rồi thì không cần sợ nữa. Còn về phần Mị Hồ ấy à, nó cũng đã cấp sáu, gần sắp thành yêu thú cao cấp rồi, đương nhiên khí thế đế vương của Khâm Thanh sẽ gây áp lực với nó, nhưng nó đã đủ trí khôn để phân tích thiệt hơn, chọn ký khế ước thay vì làm kẻ thù.

Hỏa Tinh Tinh có thói quen mỗi khi đi đánh nhau đều gọi cả bầy đàn đi theo. Cái hành vi dùng số lượng đè người này Lâm Mặc cũng chỉ có thể câm nín. Bất quá điều này lại giúp cậu nảy ra một kế. Tam Nhãn Kim Miêu cấp năm là kẻ thù số một của Hỏa Tinh Tinh, ngược lại với Hỏa Tinh Tinh sống theo bầy đàn, chúng lại sống riêng lẻ một mình. Thức ăn yêu thích của chúng là thịt động vật, đặc biệt là Hỏa Tinh Tinh. Còn vì cái gì mèo lại có thể ăn thịt tinh tinh, Lâm Mặc nhún vai tỏ vẻ, nếu cậu trở thành yêu thú trung cấp hoặc cao cấp rồi thì dù là Bạch Thố cũng ăn thịt loài khác được. Dẫu sao không thể dùng tiêu chuẩn động vật bình thường để phán xét yêu thú. Hỏa Tinh Tinh trông giống tinh tinh nhưng không có nghĩa chúng nó thật sự là tinh tinh. Tam Nhãn Kim Miêu cũng thế, vì chúng giống con mèo lông kim sắc lại có ba mắt nên gọi thế thôi chứ có khi chẳng họ hàng gì với loài mèo cả.

Nhưng để giải thích sao cho Khâm Thanh hiểu được kế hoạch của cậu là cả một vấn đề. Lâm Mặc không thể nói tiếng người, cậu cũng không biết chữ viết ở đây có giống thế giới cũ không. Với lại một con Bạch Thố cấp ba biết viết chữ cũng quá dọa người, là một người mới cẩn trọng, Lâm Mặc e ngại bất kỳ hành động nào của mình có thể OOC hoặc ảnh hưởng đến cốt truyện vô cùng. Vẫn là nên tìm biện pháp khác thôi.

Từ lúc bắt đầu ký khế ước tới giờ Lâm Mặc không thấy Khâm Thanh ngủ bao giờ mà chỉ đả tọa. Hiển nhiên hai việc này khác nhau nhưng với cậu cũng là nhắm mắt đóng giác quan cả thôi. Thường thì cậu sẽ nhàm chán mà ngủ luôn để tu luyện, nhưng để thực hiện kế hoạch thì đành phải hy sinh giấc ngủ một chút vậy. Vì vậy đợi Khâm Thanh minh tưởng khoảng thời gian một chén trà, Lâm Mặc rón rén bò đi đến chỗ của Hỏa Tinh Tinh.

Cả bầy Hỏa Tinh Tinh này có tổng cộng mười ba con, trong đó có hai ấu tể. Vì ở trong phạm vi lãnh địa của mình nên chúng khá tùy ý, con nào con nấy tự làm chuyện của mình mặc kệ kẻ khác. Nhờ đó Lâm Mặc lặng lẽ trốn trong bụi rậm cũng không ai phát hiện được. Gần nơi cậu trốn là một tiểu Hỏa Tinh Tinh mới ra đời chỉ biết chập chững leo trèo. Hỏa Tinh Tinh cao hơn cậu một cấp nhưng nếu chỉ có một con, lại là

ấu tể, cậu vẫn tin rằng mình có thể im lặng giải quyết. Lâm Mặc im lặng rải những mẩu hoa quả yêu thích của Hỏa Tinh Tinh để hấp dẫn sự chú ý của ấu tể kia, quả nhiên nó trông thấy thì ngo ngoe bò theo, cứ tiếp tục một đường như vậy rời khỏi lãnh địa của bầy đàn cũng mải mê không biết. Lúc này Lâm Mặc mới nhanh nhẹn từ phía sau đánh ngất nó, trong lòng thầm xin lỗi rồi mở bản đồ chạy về hướng ổ của Tam Nhãn Kim Miêu.

Sau khi giấu tiểu Hỏa Tinh Tinh vào bụi cỏ, cậu cũng chỉ có thể thở dài mong bố mẹ nó đến kịp trước khi Tam Nhãn Kim Miêu tìm ra làm thịt nó. Nếu còn cách nào khác, cậu cũng không muốn phải làm vậy. Cậu không phải loại người lãnh huyết vô tình vì mục đích bản thân mà bất chấp mạng sống kẻ khác, nhưng cậu cũng tự hiểu rằng thế giới của mình không còn như trước nữa. Cậu đã chết, chỉ còn là một linh hồn cấu tạo từ chuỗi dữ liệu số, cả thế giới này cũng vậy. Huống hồ tuy hệ thống có tên là "hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu" nhưng chỉ cần không bị trí chướng thì đều biết đây là một cuộc giao dịch hợp đồng làm việc giữa hai bên, chỉ là ký chủ như cậu có nhiều ưu đãi mà thôi. Nó cho cậu cơ hội sống lại đến các thế giới khác nhau, tuy kết quả với cái yêu cầu ban đầu của cậu thật khiến người ta muốn ha hả nhưng vẫn không thể thay đổi sự thật đó. Vì thế Lâm Mặc cũng không cho rằng nhiệm vụ có thể tùy tiện làm, thất bại nói là không bị trừng phạt chỉ là không được chọn thế giới tiếp theo nhưng lỡ như nhiệm vụ ở đó quá khó cậu lại không làm được thì sao? Nếu cứ thất bại liên tục chỉ có hai trường hợp: hoặc cậu sẽ bị ép xuyên nhanh không có quyền lựa chọn nữa hoặc sẽ bị xóa sổ. Trường hợp nào cũng tệ hơn so với hiện trạng, mà 419 đã bảo vì cậu là người mới nên chọn thế giới đơn giản, nếu còn không hoàn thành được nữa thì cậu nên bắt đầu khóc cho tương lai u ám là vừa. Do đó cậu không dám bỏ nhiệm vụ, càng không có chuyện vì lòng nhân từ mà đánh cuộc tương lai của mình.

Sau khi xong xuôi mọi việc, Lâm Mặc lại chạy về trông chừng gần lãnh địa Hỏa Tinh Tinh. Quả nhiên bố mẹ tiểu Hỏa Tinh Tinh đó sau khi phát hiện mất ấu tể liền gào rú dẫn cả đàn chạy theo phương hướng dấu vết để lại, một đường thẳng đến hang ổ của Tam Nhãn Kim Miêu. Lâm Mặc không biết trận chiến sẽ kéo dài bao lâu, nên cậu vội vàng chạy ngược về chỗ Khâm Thanh để kéo hắn đi càng nhanh càng tốt.

Khâm Thanh đang minh tưởng thì cảm nhận được đại bạch thỏ lôi kéo quần áo mình không ngừng, bất đắc dĩ đành phải mở mắt ra. Đại bạch thỏ chạy vòng vòng quanh hắn rồi cứ chỉ về một hướng, tâm trạng cuống quýt đến hắn cũng cảm nhận được. Nhưng vì sao nó lại vội vã đến vậy, cũng như hướng đó có cái gì, Khâm Thanh hoàn toàn không biết. Chỉ là hắn không nghĩ con Bạch Thố này sẽ hại hắn, dẫu sao có khế ước rồi, hại nhau không có ích lợi gì, nên vẫn đứng lên đi theo.

Cả hai một đường thuận lợi băng xuyên qua địa bàn của Hỏa Tinh Tinh mà không gặp phải con nào. Lâm Mặc sắp thở phào nhẹ nhõm, thì đột nhiên nghe thấy tiếng gào rú phía sau lưng, kèm theo những hỏa cầu to bằng quả bóng tennis bắn về phía họ. Chỉ thấy phía sau cả đàn Hỏa Tinh Tinh đang điên cuồng đuổi theo họ. Hiển nhiên Hỏa Tinh Tinh sau khi qua về địa bàn nhận ra có kẻ xâm nhập nên đuổi theo. Tốc độ yêu thú cấp bốn quả nhiên không thể xem thường, dù là Bạch Thố cấp ba vẫn có chút hụt hơi không chịu nổi, huống hồ chúng không chỉ đơn giản đuổi theo mà còn bắn hỏa cầu truy kích. Lâm Mặc cơ thể so với rừng cây thì không quá lớn lại luồn lách được nên không bị trúng nhiều, Khâm Thanh trái lại do to lớn nên thành mục tiêu của cả đám tinh tinh đó, vết thương mấy hôm trước chưa lành hết nay lại chịu thêm thương tật mới, quả thật thê thảm không dám nhìn.

Đến khi thoát khỏi địa bàn của Hỏa Tinh Tinh rồi, lông trên người Lâm Mặc cũng đã cháy xém vài chỗ, mà Khâm Thanh thì phỏng rộp cả người, vài vết thương cũ nứt miệng chảy ra, thoạt nhìn như vừa mới bị hành hình xong. Hắn liếc mắt nhìn cậu như muốn nói "nếu không giải thích thì không xong đâu". Cứ tưởng đâu vậy là yên rồi, nào ngờ mới đi được thêm dăm ba bước, nam chính đại nhân cư nhiên ngất xỉu ngay trước mặt cậu.

Lâm Mặc: "…"

Nhân loại ở thế giới này đúng là yếu đuối thật. Cơ mà cậu phải làm gì đây? Bảo một đại bạch thỏ khiêng một nam nhân trưởng thành đi? Chuyện cười gì thế này, chi bằng bảo cậu đi vào đó tìm Mị Hồ dẫn ra đây còn hơn.

Nhưng cũng không cần Lâm Mặc đi kiếm, ngay từ giây phút cả hai đặt chân vào địa bàn của Mị Hồ, nó đã cảm nhận được. Yêu thú cấp càng cao càng có dục vọng đánh dấu lãnh thổ càng mạnh, để hai kẻ xa lạ xâm nhập vào địa bàn của mình đương nhiên không thể chấp nhận được. Vì thế khi Lâm Mặc còn đang loay

hoay, gió lốc xung quanh bắt đầu nổi lên, ít phút sau trên tảng đá to đối diện xuất hiện bóng dáng một con thú khổng lồ xòe sáu cái đuôi. Nếu so sánh về hình thể, cơ thể Bạch Thố của Lâm Mặc chỉ bằng bàn chân của nó, dẫm một phát là bẹp ngay. Mị Hồ kiêu ngạo ưỡn ngực phô bày khí thế uy nghiêm của mình, thị uy với hai kẻ xâm nhập.

"Kẻ nào to gan dám đặt chân vào địa phương của ta?"

[Đinh! Nhiệm vụ chính 1: Giúp Khâm Thanh tìm được Mị Hồ để ký khế ước | Tiến độ hoàn thành: 50% | Xin ký chủ không ngừng cố gắng!]

4. Chương 4: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (3)

Lục vĩ hồ kiều mị bước từng bước một tao nhã đến gần Lâm Mặc và Khâm Thanh, khắp người tỏa ra khí chất dụ hoặc cường đại. Sáu cái đuôi to của nó vung vẩy theo từng bước chân, uốn lượn tạo nên cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Giọng nói của Mị Hồ không phân biệt rõ nam nữ, nhưng lại có sức quyến rũ lớn vô cùng, vừa du dương như tiếng đàn bên tai, lại ma mị như dụ người.

"Một tên nhân loại cùng một con Bạch Thố?"

Ngoại trừ im lặng cùng quan sát thì Lâm Mặc cũng không biết làm gì hơn. Trong tiểu thuyết không có nhắc tới đoạn này, cậu cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra sau khi Khâm Thanh gặp Mị Hồ. Huống hồ nhân vật chính vẫn còn đang nằm ngất ngay đơ tại đây, chưa tới phiên cậu lên diễn thay.

Mị Hồ bước nhanh vài vòng quan sát cả hai, sau khi thấy rõ hiện trạng hiện tại nó lại tao nhã bước về phía tảng đá lớn một lần nữa, nằm dài ra, duỗi người một cách lười biếng. Đôi mắt nửa khép nửa mở, nó liếc nhìn về phía Lâm Mặc, giọng nói như có như không, "Xem như các ngươi không có ý xấu, ta sẽ rộng lượng tha mạng cho lần này. Giờ thì mang tên nhân loại này rời khỏi địa bàn ta ngay lập tức."

Di?! Diễn biến không phải thế này!!! ( ) Lẽ ra Mị Hồ phải bị tư thái phong tao trác tuyệt thiên phú nghịch thiên của nhân vật chính hấp dẫn rồi sống chết đòi ký khế ước chứ!! Mặc dù Khâm Thanh hiện tại có hơi máu me chút, cả người trông cũng hơi tàn tạ, nhưng aura nhân vật chính vẫn đang tỏa ra cuồn cuộn mà, chỉ cần sống dậy nhất định nghịch tập một bước lên trời!!

"Chít chít!!" Nếu bây giờ đuổi chúng ta đi ngươi sẽ hối hận đó!!

"Ồ? Khẩu khí cũng lớn lắm." Mị Hồ lại gác cái đầu sang một bên tỏ vẻ không quan tâm.

"Chít chít chít!!" Thiệt mà tin ta đi! Đây là không phải là người bình thường đâu, hắn là thuần thú sư, lại còn có thiên phú rất tốt!!

"Nhân loại kẻ nào chẳng khoác lác bảo mình là giỏi nhất, ta gặp nhiều rồi."

"Chít!!" Lần này là hàng thật giá thật 100%! Thiên phú nghịch thiên, năng lực thông linh hàng đầu, tặng kèm theo khí thế đế vương! Ký khế ước đảm bảo tốc độ tu luyện nhanh vô cùng!

"Ừm ngươi nói cũng có lý." Mị Hồ tỏ vẻ suy ngẫm. Nhưng rồi nó lại lắc đầu nói: "Haiz… Nhưng mà phiền phức lắm. Ký khế ước xong lúc nào cũng phải kè kè đi theo thuần thú sư, làm gì cũng bị giám sát theo dõi. Vẫn là thôi đi."

Lâm Mặc khóc không ra nước mắt. Cậu chỉ là một con Bạch Thố thôi mà, giờ phải kiêm luôn chức người đại diện của nhân vật chính. Cảm giác cứ như đang rao bán đẩy mạnh tiêu thụ sản phẩm mang tên Khâm Thanh (" ")9

Mị Hồ nhìn con Bạch Thố ngốc hề hề mặt mũi đáng thương như thể bị khi dễ, tâm tình không hiểu sao tốt hơn rất nhiều. Quanh địa bàn của nó toàn là đám Hỏa Tinh Tinh lông lá da nhăn nheo, dù nó khi dễ được vẫn không có hứng thú gì nhìn cái đám xấu như ma ấy khóc lóc. Nhưng khiến một con đại bạch thỏ mắt rưng rưng, tự dưng cảm giác có thành tựu hơn nhiều, lòng cũng dễ chịu hơn.

"Tên thuần thú sư này đồng ý ký khế ước với một kẻ vừa yếu vừa ngốc như ngươi, thoạt nhìn đã biết không có tiền đồ. Ta đây là một yêu thú cấp sáu, chẳng lẽ phải cam tâm chịu đựng làm "phòng hai"?"

Thực ra lý do của Mị Hồ một chút cũng không đáng tin. Ở thế giới này yêu thú đầu tiên các thuần thú sư ký khế ước hầu hết đều là cấp một, cho dù trường hợp đặc biệt cũng chỉ có thể là yêu thú cấp thấp, không ai ngay lần đầu đã ký với yêu thú cấp sáu. Cho dù thiên phú có nghịch thiên đến cỡ nào thì đều phải đi từng bước một cả. Hơn nữa yêu thú trước nay không quan tâm khái niệm trước sau, dù sao cũng không có giới hạn số lượng yêu thú khế ước với mỗi thuần thú sư, quan trọng là năng lực của chính kẻ đó thôi. Nhưng Lâm Mặc không phải cư dân nơi đây, càng không phải một con yêu thú chính hiệu, cho nên không biết những điều đó, cứ ngỡ Mị Hồ nói thật. Giờ cậu lại xoắn xuýt cho rằng vì chính mình ký khế ước với Khâm Thanh mới nảy sinh chuyện ngoài ý muốn như vậy.

"Chít… Chít…." Nhưng mà hiện tại ta cũng không thể hủy khế ước với hắn được… Ngươi cứ xem như ta không tồn tại đi…

Mị Hồ híp đôi mắt lại, ánh mắt lộ rõ vẻ ranh mãnh. Cái con thỏ ngốc này còn sống được đến bây giờ quả là không dễ dàng, cư nhiên ai nói gì cũng tin. Nếu nó không biết chiếm tiện nghi thì quá uổng cho dòng máu hồ tộc chảy trong người rồi.

"Ngươi vừa to vừa béo thế này, bảo không thấy là không thấy được sao?" Nó hếch mũi lên kiêu ngạo nói, cái đuôi phe phẩy phía sau. Sau đó lại vờ như suy nghĩ thiệt hơn, giả bộ nhăn nhó một hồi, cuối cùng đại nhân đại lượng nói: "Thôi được rồi, nể tình ngươi van xin, ta cho phép ngươi làm người hầu của ta."

"Chít?! Chít!!" Ớ?! Người hầu là thế quái nào!! ( )

"Hừ, không làm thì thôi, ta hiếm lạ gì một con Bạch Thố cấp ba như ngươi chứ. Ngươi với tên thuần thú sư kia lăn ra khỏi đây đi, không có khế ước gì nữa." Nói rồi đứng dậy một bộ tư thế rất giống như định rời đi. Lâm Mặc thấy thế hoảng hồn còn lòng dạ nào so đo gì nữa, chỉ đành chít chít năn nỉ cầu xin.

"Chít! Chít!" Làm! Làm! Ngươi bảo ta làm gì ta cũng làm!

"Coi như ngươi thức thời." Mị Hồ đứng dậy, cái đuôi vung một cái đã cuốn lấy Khâm Thanh, một cái đuôi khác thì túm hai cái tai của Lâm Mặc, sau đó ném cả hai lên lưng. Lâm Mặc hốt hoảng không biết chuyện gì xảy ra, tâm trạng rối bời chạy vòng vòng. Mị Hồ thấy phiền liền dùng đuôi đánh mông đại bạch thỏ một cái, ép nó ngoan ngoãn ngồi yên, "Thành thật một chút! Hiện tại ta mang hắn về hang động chữa thương, ngươi còn ồn ào ta liền ném cả hai ra khỏi đây."

Lâm Mặc nghe thế nào còn dám ho he gì, suốt cả đường đi im thin thít. Mị Hồ vô cùng hài lòng với thái độ thức thời của đại bạch thỏ, cho nên cũng không gây áp lực với nó nữa. Còn hệ thống suốt một đường nhìn ký chủ tự bán mình sạch sẽ không còn chừa chút nào, trong lòng cảm khái không biết nói gì. Để ý kỹ một chút, ai cũng thấy Mị Hồ hiển nhiên không hề thực sự có ý định đuổi hai người họ đi ngay từ lúc bắt đầu. Nếu nó thật sự tức giận đã xé xác cả hai ra rồi, làm gì còn rộng lượng tha thứ cho rời đi. Nó cũng thừa biết với tình trạng hiện tại của Khâm Thanh cùng cơ thể Bạch Thố của Lâm Mặc thì không có cách nào rời khỏi địa bàn của nó hết. Như vậy ngay từ lúc phát hiện Khâm Thanh Mị Hồ đã có ý định ký khế ước với hắn, không thì đã chẳng dây dưa nói chuyện với Lâm Mặc làm gì. Nhưng thuần thú sư là Khâm Thanh, không phải Lâm Mặc, cho nên dù cậu có kêu gọi mời chào cỡ nào mà Khâm Thanh vẫn chưa tỉnh thì khế ước vẫn chưa thể thực hiện. Mị Hồ nó chỉ là hùa theo đùa giỡn con thỏ ngốc kia thôi, nếu Khâm Thanh không ngất xỉu nó cũng không dám ở trước mặt làm trò như vậy. Nhưng Khâm Thanh bất tỉnh, khế ước tạm thời chưa thành lập được, cố tình con thỏ ngốc đó cứ vội vàng như vậy, nó không chiếm tiện nghi thì quá uổng. Cho nên nói cách khác, dù Lâm Mặc có làm gì hay không, Mị Hồ vẫn sẽ ký khế ước với Khâm Thanh. Chỉ là cậu chưa chi đã tự đóng gói bán cho người ta, đã vậy còn mừng thầm trong lòng tưởng chiếm lợi.

Nhiều lần 419 muốn lên tiếng nhắc nhở Lâm Mặc, nhưng theo quy định của hệ thống thì trừ phi ký chủ lên tiếng hỏi trước, hệ thống không được phép tự ý xen vào nhắc nhở. Vì vậy nó chỉ có thể im lặng đứng một bên nhìn Lâm Mặc bị Mị Hồ xoay vòng vòng trong lòng bàn tay, lừa gạt đủ điều. Đã bảo là thế giới đầu tiên dành cho người mới nên nhiệm vụ sẽ rất dễ, ký chủ nhà nó cư nhiên lại quá não bổ lo xa. Nhưng nó lại tự an ủi bản thân, thôi kệ, thà lo xa vẫn hơn không quan tâm đến việc gì, những kẻ như thế thành sự thì ít bại sự có thừa. Ký chủ tuy hơi ngu ngơ một chút, nhưng có tinh thần làm nhiệm vụ là tốt rồi.

Khi Khâm Thanh tỉnh lại đã là chiều tối. Hang động Mị Hồ tối om om nhưng sạch sẽ vô cùng, lại có một mùi hương kỳ lạ khiến người ta thoải mái dễ chịu. Dù là yêu thú nhưng linh trí của Mị Hồ đã ngang với một người trưởng thành, huống hồ bản chất mị hoặc của chủng tộc nó không cho phép bản thân chịu ủy khuất được, nên hang động của nó vừa rộng rãi lại sạch cực kỳ, bên trong còn lót một số tấm thảm làm từ lông các loài yêu thú cấp thấp khác.

Khâm Thanh phải mất một lúc lâu mới quen được bóng tối nơi đây. Mị Hồ đã là yêu thú cấp sáu, không có ánh sáng nó vẫn hoạt động được bình thường, đương nhiên không có khái niệm đốt đèn về đêm. Nhưng Khâm Thanh là người, không có siêu năng lực nhìn xuyên đêm được. Bất quá hắn cũng không hoảng hốt gì, hết sức bình tĩnh mà chấp nhận tình trạng của mình. Vừa định động đậy, hắn đã cảm nhận được bên người một cục lông tròn vo ấm áp. Tâm Khâm Thanh có hơi động một chút, đưa tay vuốt ve cái cục bông đó. Hắn không thích mấy con vật vừa yếu đuối lại nhỏ bé, những thứ như thế luôn là kẻ chịu chết đầu tiên. Nhưng hiện tại sờ sờ đám lông này, bỗng dưng hắn nảy sinh một loại cảm giác quỷ dị, thật ra nuôi một con Bạch Thố cũng không tồi.

"Tỉnh dậy rồi?"

Giọng nói mị hoặc của Mị Hồ vang lên. Khâm Thanh nheo mắt lại, nhận ra ngay cửa hang là một con hồ ly sáu đuôi khổng lồ đang nhìn chằm chằm hắn, cặp mắt màu hổ phách như phát sáng trong đêm. Hắn không rõ chuyện gì đã xảy ra trong lúc mình ngất đi, nhưng con yêu thú trước mắt không hề có sát khí, cộng thêm vết thương đã được xử lý tốt, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết nó không định làm hại hắn. Mà đã như vậy hắn cũng không cần sợ hãi lo lắng.

"Nếu đã khỏe thì mau thực hiện nghi thức ký khế ước đi."

Mị Hồ ung dung bước tới gần hắn, khi cách khoảng vài centimet thì dừng lại ngồi xuống. Ở khoảng cách này, chỉ cần Khâm Thanh đưa tay ra là có thể lập tức thực hiện khế ước. Nhưng hắn không tin trên đời khi không lại rơi miếng bánh ngon, mày không tự chủ được mà chau lại, "Nguyên nhân?"

Cho dù biết bản thân có tiềm lực vô cùng lớn, Khâm Thanh cũng chưa bao giờ nghĩ mình là một thiên tài nghịch thiên có một không hai. Trong suy nghĩ của hắn, tuy năng lực thông linh hắn mạnh nhưng cũng chưa đến mức khiến yêu thú tự động chạy tới xin ký khế ước. Huống hồ nhìn trạng thái hiện tại của Mị Hồ cũng đã ẩn ẩn sắp đánh vỡ bình cảnh giữa cấp sáu và cấp bảy, chuẩn bị trở thành yêu thú cao cấp. Ngay cả những thuần thú sư mạnh nhất ở độ tuổi hắn cũng chưa có đãi ngộ này.

Hiển nhiên là Khâm Thanh đã đánh giá bản thân mình thấp hơn thực lực thực sự, mà Mị Hồ thì không như thế, nó thừa sức nhìn ra thiên phú của Khâm Thanh mạnh mẽ đến cỡ nào. Cái bình cảnh này nó đã dừng lại cả chục năm, nếu không ký khế ước với thuần thú sư e rằng không thể đánh vỡ nổi. Vô tình lại xuất hiện một thuần thú sư có thiên phú cao, hơn nữa lại còn tặng kèm một con thỏ ngốc làm người hầu, quả thật đối với nó chính là vừa giải quyết được phiền muộn của bản thân vừa chiếm lời.

"Ta đã dừng lại ở bình cảnh này ở một thời gian dài rồi, nếu không ký khế ước với thuần thú sư thì có lẽ cả đời này cũng không thể trở thành yêu thú cao cấp." Mị Hồ nửa thật nửa giả mà nói. Nó cũng chưa ngốc đến độ khai hết cho Khâm Thanh nghe rằng nó là nhìn trúng năng lực thông linh nghịch thiên cùng với khí thế đế vương của hắn. Suy cho cùng nói ra hại nhiều hơn lợi, bản chất của Mị Hồ ngoại trừ mê hoặc nhân tâm còn là một gian thương bẩm sinh, "Ngươi là kẻ có thiên phú tốt nhất ta từng gặp, nên ta muốn ngươi ký khế ước với ta, chỉ vậy thôi."

Lý do của Mị Hồ không hẳn hoàn mỹ, nhưng cũng thừa sức lấp liếm cho qua chuyện. Khâm Thanh lại đang muốn trở nên mạnh mẽ để trả thù, vì thế đối diện với cơ hội không dại gì mà không nắm lấy. Cho nên hắn không định đào sâu thêm, giống hệt như lúc ký khế ước với Bạch Thố. Thế nhưng so với Bạch Thố, lòng nghi ngờ của hắn đối với Mị Hồ lại cao hơn hẳn một bậc. Rốt cuộc là yêu thú cấp sáu, lại vô duyên vô cớ chạy đến bảo ký khế ước, so với một con Bạch Thố cấp một hồi đó thì kỳ lạ hơn nhiều. Có điều giờ đây hắn có thể khẳng định bản thân mình có thể ký khế ước với yêu thú bình thường, nhưng vì cái gì trước đây không thể thì vẫn chưa lời giải đáp.

Quá trình ký khế ước giữa Khâm Thanh và Mị Hồ phải nói là nhanh gọn cực kỳ. Không có đàm phán lâu dài, cũng không có dùng năng lực thông linh để dụ dỗ yêu thú. Có thể nói kẻ như Khâm Thanh có năng lực thông linh cực mạnh nhưng chẳng dùng để làm gì, vì chỉ riêng thiên phú của hắn thôi cũng đủ khiến yêu

thú xếp hàng chờ ký khế ước cả một vòng khu rừng này rồi. Tác dụng duy nhất hẳn là tăng mức độ hòa hợp khi chiến đấu mà thôi.

Thời điểm nghi thức ký khế ước kết thúc, Lâm Mặc nghe tiếng hệ thống vang bên tai.

[Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ chính 1 | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng | Tổng điểm năng lượng hiện tại: 500]

"Điểm năng lượng ngoại trừ dùng để đổi cơ hội rời khỏi hệ thống thì còn làm gì được nữa không?"

[Nhiều lắm chứ! Có thể nói điểm năng lượng cũng như tiền tệ lưu thông của hệ thống. Ký chủ có thể dùng điểm năng lượng để mua đạo cụ trong thương thành, hoặc nâng cấp công cụ tìm kiếm]

"Chừng nào mới mở thương thành?" Quả thật kể từ khi nghe hệ thống đề cập đến thương thành từ lần trước, Lâm Mặc đã rất nóng lòng muốn ngó qua thử xem có giống như tiểu thuyết không.

[Ký chủ tối thiểu đạt cấp 3 mới có thể mở]

"Cấp? Cái này đâu có đề cập đến trong điều khoản hợp đồng?"

[Xin ký chủ yên tâm, dù cậu không hỏi thì khi kết thúc mỗi thế giới hệ thống vẫn sẽ cho cậu biết đánh giá. Không đề cập đến vì chế độ cấp bậc này không thuộc quyền lợi cũng không thuộc trách nhiệm của ký chủ, tóm lại ký chủ biết thì biết chứ cũng không thay đổi được gì]

"Hệ thống cấp bậc tính như thế nào?"

[Sau mỗi thế giới chủ hệ thống sẽ đánh giá biểu hiện của ký chủ là S, A, B, C, D hoặc F. S là mức cao nhất, hoàn thành 100% nhiệm vụ chính lẫn phụ, cốt truyện bị ảnh hưởng dưới 20%. F là tệ nhất, không hoàn thành được bất kỳ nhiệm vụ nào hoặc cốt truyện bị ảnh hưởng trên 70%, xem như không đạt tiêu chuẩn và không được phép chọn lựa thế giới tiếp theo. Đạt được S sẽ được tăng 5 cấp, A tăng 4 cấp,... cứ như vậy F thấp nhất không được tăng cấp nào]

Lâm Mặc phiền muộn gãi gãi tai. Ở thế giới này cậu đã hoàn thành được một nhiệm vụ chính rồi nên về sau có thế nào thì cũng không lo bị F. Nhưng nếu muốn mở chế độ thương thành ở thế giới sau thì cậu tối thiểu phải đạt cấp B, tức là hoàn thành 60% nhiệm vụ và cốt truyện bị ảnh hưởng dưới 40%. Cái hoàn thành nhiệm vụ còn có thể cố gắng nhưng cốt truyện thì biết làm sao đây? Cậu không phải một nhà khoa học vĩ đại gì nhưng biết đến cái gọi là hiệu ứng cánh bướm, chắc chắn sự xuất hiện của một nhân tố ngoại lai sẽ ảnh hưởng đến cốt truyện. Mà cho dù lúc cậu còn ở đây cố gắng khống chế cốt truyện nhưng nếu rời đi cốt truyện lại thoát cương chạy điên cuồng thì biết làm sao giờ? Giả sử như cậu thu được đánh giá S nhưng sau khi rời đi cốt truyện bị lệch trên 70% thì bị đổi lại thành F sao?

"Lỡ như sau khi tôi rời đi cốt truyện lại thay đổi quá nhiều thì sao? Chẳng lẽ lại đánh giá lại một lần nữa mỗi lần thay đổi?"

[Ảnh hưởng của cốt truyện chỉ được đánh giá duy nhất một lần thời điểm ký chủ rời đi, việc về sau như thế nào ký chủ sẽ hoàn toàn không phải chịu trách nhiệm nữa]

Thật ra theo kinh nghiệm của 419 thì hầu hết các ký chủ sau khi rời đi cốt truyện đều bị lệch từ 30% đến 50% cả, nhưng chỉ cần nhân vật chính hay toàn bộ dàn nhân vật phụ cuối truyện không chết bất đắc kỳ tử thì khó mà lệch trên 70%. Toàn bộ hệ thống lấy năng lượng từ lõi thế giới, hay còn gọi là lõi cốt truyện Cái nó cần là BUG được sửa, để phần lõi đó không bị sụp đổ. Mà phần lõi đó chỉ chiếm khoảng 10% cốt truyện thôi. Còn những thứ râu ria bên lề thì có lệch cũng không gây ảnh hưởng mấy. Cách đánh giá đó được đưa ra chỉ để các ký chủ biết điều không gây chuyện quá lớn, vì tiền lệ trước đây có khá nhiều tên lợi dụng biết trước cốt truyện gây khủng hoảng ở các thế giới khiến chủ thần đau đầu không ngớt, liền cho chủ hệ thống làm lại đánh giá để kiểm soát chặt chẽ hơn.

Lâm Mặc còn đang trầm tư suy nghĩ cách đánh giá của hệ thống, bên kia Mị Hồ ký khế ước xong cũng không vội vã tu luyện, ngược lại nghĩ cách hảo hảo "sử dụng" người hầu mới của mình thật tốt. Vì thế nó lấy cái đuôi to dài cuốn lấy Lâm Mặc hất lên trên lưng mình. Lâm Mặc lộn mấy vòng trên đống lông, lòng ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, đôi mắt to tròn nhìn về phía Mị Hồ.

"Chít?" Chuyện gì vậy?

“Xoa bóp lưng và vai cho ta.”

“Chít… chít…” Nhưng… nhưng mà…

“Không có nhưng nhị gì hết, làm nhanh lên!”

“Chít…” Ta không có tay, làm sao mà xoa bóp…

Mị Hồ đảo mắt nhìn bốn cái chân cụt ngủn đặc trưng của Bạch Thố, “Dùng chân cũng được, bước mạnh vào.”

Lâm Mặc trong lòng phẫn nộ vì bị “ngược đãi động vật”, nhưng cũng không dám ho he cãi lời chỉ đành giẫm qua giẫm lại cố tưởng tượng dưới chân mình không phải một con hồ ly khổng lồ to hơn mình cả chục lần mà là đống bánh bị đè bẹp cho hả tức. Nhưng hiển nhiên khí lực một con Bạch Thố cấp ba thì làm gì khiến Mị Hồ đau được, chỉ thấy nó híp mắt lại vẻ mặt thỏa mãn.

“Đúng rồi, chỗ ấy đấy.”

“Giẫm mạnh thêm chút nữa, ngươi là yêu thú cấp ba chứ có phải thỏ rừng đâu.”

“Ta bảo là lưng chứ không phải đuôi, không biết phân biệt sao.”

Bị kêu qua gọi lại sai tới sai lui, Lâm Mặc cảm thấy tâm thật mệt. Vì hoàn thành nhiệm vụ mà bán thân làm nô lệ, cậu xứng đáng được nhận S!

Khụ, ký chủ à, đó là do cậu ngốc bị người lừa. Hệ thống thầm nghĩ trong lòng.

Khâm Thanh tuy ngồi đó đả tọa như mọi khi, nhưng hắn cũng không phải không nghe nhìn thấy cảnh tượng trước mắt. Cố tình lúc này Mị Hồ lại dùng ngôn ngữ của yêu thú để nói chuyện với Lâm Mặc, hắn hoàn toàn không nghe hiểu được nội dung. Năng lực thông linh của thuần thú sư ở thế giới này cũng như công tắc, khi nào sử dụng mới có chứ bình thường thì không khác gì người thường. Dùng nhiều sẽ gây mệt mỏi, giảm năng lực cần hồi phục nên các thuần thú sư lúc không chiến đấu hay ký khế ước thì không dùng làm gì để tiết kiệm.

Cảm nhận được ánh mắt Khâm Thanh, Mị Hồ mỉm cười tà mị tỏ vẻ tử tế giải thích, “Con Bạch Thố này thấy ta khi nãy cõng ngươi và nó về đây, sợ ta vất vả đau lưng nên muốn xoa bóp giúp.”

“Chít!!!” Đổi trắng thay đen! Ai muốn giúp tên gian xảo như ngươi!

“Nó bảo là ngươi không cần lo lắng, việc này nhẹ nhàng lắm, không tốn sức gì đâu.” Nói xong ánh mắt khẽ liếc về phía Lâm Mặc mang ý tứ cảnh cáo, cậu run sợ suýt dựng đứng hết cả lông. Sao cậu có thể quên mất tên gian xảo này không chỉ lớn mà còn mạnh hơn cậu rất nhiều!

Khâm Thanh có chút nghi ngờ, hắn liền sử dụng năng lực thông linh để câu thông với Bạch Thố, “Có thật là vậy không?”

“Chít…” Đúng vậy a…

Mặc dù không hiểu sao Bạch Thố có chút ủ rũ khi trả lời nhưng đã nhận được câu trả lời xác nhận rồi Khâm Thanh cũng không quan tâm nữa. Hắn từ nhỏ đã ở trong Khâm gia, chịu ảnh hưởng rất lớn từ suy nghĩ của người trong gia tộc, rằng giữa yêu thú và thuần thú sư chỉ nên mang quan hệ đôi bên cùng có lợi mà thôi, còn việc riêng thì thân ai người nấy lo. Không nên đặt quá nhiều tình cảm hay chú ý vào yêu thú, chúng cũng không phải sủng vật. Nếu một thuần thú sư yêu yêu thú như con mình thì dù có mạnh đến đâu cũng không nỡ để yêu thú xuất chiến chịu thương tích còn làm được gì. Có thể cung phụng như tổ tông nhưng nhất định không được quá yêu mến chúng. Nguyên tắc này cũng là một trong những nguyên nhân khiến Khâm gia lớn mạnh như bây giờ. Khâm Thanh dẫu ghét Khâm gia, nhưng những thứ này đã ăn sâu vào óc rồi, muốn thay đổi cũng không thể ngày một ngày hai.

Vì vậy hắn dù có thể nhưng lại không dự định dò xét thêm, “Ừ, vậy ngươi cứ tiếp tục đi.”

Nhân vật chính à, tui thật sự quá thất vọng về anh!!!!! ( ) “Tiểu nô lệ” lại tiếp tục công cuộc xoa bóp đấm lưng của mình, trong lòng tràn ngập đau khổ.

5. Chương 5: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (4)

Bên trong Khâm gia.

Chén trà từ trên bàn bay thẳng xuống mặt đất, vang lên tiếng "choang" thật lớn. Bạch Tố Như ngồi trên ghế thở hổn hển, mặt đỏ bừng bừng vì giận nhìn hai đứa con vô dụng nhà mình, chỉ thiếu điều lấy tay chỉ thẳng vào mặt chúng nữa mà thôi, "Hai thuần thú sư một yêu thú cấp một, một yêu thú cấp hai vậy mà không giết được một tên phế vật!! Tụi bây còn mặt mũi nào về đây à!!"

Khâm Vân và Khâm Ngọc đứng lặng im đối diện, đầu cúi xuống tuy bực bội vì bị mắng nhưng cũng không dám nói lại. Bạch Tố Như cũng chỉ là mắng một hồi, xong lại im lặng cố gắng bình tâm lại suy tính. Bà từng là Nhị tiểu thư nhà họ Bạch, không có quyền thừa kế gia sản, cũng không tài năng xinh đẹp bằng người chị của mình. Bạch gia tuy từng có thời oai phong nhưng hiện tại đã bắt đầu xuống dốc. Gia chủ Bạch gia muốn vực dậy gia tộc nên đem cả hai đứa con gái sang cầu thân. Rõ ràng là hai chị em ruột, vậy mà chị bà Bạch Tố Trình lại có thể lấy được Khâm Quốc Minh, con thứ ba của Khâm lão gia chủ, còn bà chỉ có thể gả cho tên Khâm Quốc Thương ăn chơi trác táng lăng nhăng khắp nơi! Khâm Quốc Thương tuy thuộc chi thứ, nhưng cha hắn từng vì cứu Khâm lão gia chủ một mạng nên gia chủ cho phép hắn lấy tên lót chữ "Quốc" như những người thuộc chi chính cùng vai vế khác. Tuy cũng có đãi ngộ hơn những kẻ khác, nhưng so với Khâm Quốc Minh chẳng là gì! Sau khi lấy bà, Khâm Quốc Thương năm lần bảy lượt trăng hoa bên ngoài, vợ lẽ thê thiếp đầy nhà, "phòng hai" với con riêng thì càng đếm không xuể. Cố tình hắn còn là một tên vô dụng, cả đời chỉ có thể dậm chân ở ngưỡng cửa thuần thú sư cấp thấp. Lấy hắn, bà chịu bao nhiêu ủy khuất, mà lại chẳng được lợi ích gì!

Ngay cả khi Bạch Tố Như sinh cho hắn Khâm Vân và Khâm Ngọc rồi, thái độ của hắn đối với bà vẫn không tốt hơn bao nhiêu. Chỉ khi trong đám con của hắn chỉ có Khâm Vân và Khâm Ngọc có năng lực thông linh của thuần thú sư, kể từ đó bà mới được sống tốt hơn, hưởng hết thảy các đãi ngộ của một phu nhân. Thế nhưng chỉ được một khoảng thời gian ngắn, khi Khâm Thanh thí nghiệm ra thiên phú của mình, bà suýt chút nữa lảo đảo. Không ngờ thằng con riêng mà bà vẫn luôn khinh thường lại sở hữu năng lực ghê gớm đến vậy, trong lòng Bạch Tố Như đã có chút tính toán nho nhỏ. Nhưng ngay sau đó Khâm Thanh lại bị phát hiện không thể ký khế ước với yêu thú, bà mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ là chưa hoàn toàn buông tâm.

Từ một Nhị tiểu thư không được sủng ái leo lên chức vợ cả của Khâm Quốc Thương, nắm trong tay quyền điều hành trong nhà, Bạch Tố Như cũng không phải kẻ ngu ngốc. Bà hiểu rằng thứ duy nhất giúp mình có hết thảy đãi ngộ hiện tại là nhờ vào năng lực hai đứa con của bà. Tuy chẳng giỏi hơn cha mình bao nhiêu, nhưng chừng nào những kẻ còn lại không có khả năng thành thuần thú sư thì chừng ấy quyền thừa kế vẫn thuộc về Khâm Vân. Mà một khi Khâm Vân đã thừa kế sản nghiệp thì bà cũng leo lên chức trưởng mẫu, không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa. Bạch Tố Như không còn hy vọng gì vào Khâm Quốc Thương, thay vì tin vào hắn, bà thà tự mình tìm cách leo lên vị trí đó còn hơn.

Để ngăn ngừa hậu họa, bà bảo hai đứa con của mình đi theo Khâm Thanh giết chết hắn. Vậy mà hai tên thuần thú sư lại không làm được gì một kẻ tay không tấc sắt! Bạch Tố Như không chỉ giận chúng vì làm việc không thành, mà còn vì đầu óc ngu ngốc của hai đứa con bà, "Đã dặn tụi mày phải cẩn thận, một khi ra tay cần nắm chắc thành công! Chỉ cần đuổi theo hắn sớm muộn gì cũng giết được! Vậy mà gây trọng thương hắn xong còn quay về, tụi mày là muốn hắn tìm được đường sống quay về báo thù sao?!"

Khâm Ngọc ủy khuất bĩu môi, cô nàng lớn lên xinh đẹp nên vẫn luôn được sủng ái, nào chịu được lời to tiếng nặng, "Nhưng hắn chạy vào trung tâm rừng dị giới, tụi con chỉ có yêu thú cấp thấp làm sao dám đuổi theo."

Khâm Vân cũng lên tiếng giải vây cho mình và em gái, "Đúng vậy, với vết thương đó của hắn thì phỏng chừng không bị yêu thú xơi tái cũng mất máu mà chết. Mẫu thân không cần lo lắng."

Bạch Tố Như nghe hai đứa con nói xong, trong lòng cũng hơi dịu xuống. Rừng dị giới là tên gọi chung cho các khu rừng có yêu thú sinh sống, ngoài bìa rừng đa số yêu thú cấp thấp dù là người thường cũng có thể thử vận vào bắt. Nhưng đi sâu bên trong đẳng cấp của yêu thú sẽ càng tăng lên, sơ sảy là chết ngay lập

tức. Ngay cả những gia tộc lớn như Khâm gia cũng ít khi cho con cháu một mình vào rừng dị giới, nếu có đi nhất định phải có hộ pháp đi theo bảo vệ. Đương nhiên đó chỉ là đãi ngộ dành cho dòng chính hoặc những thiên tài vượt trội, chứ đám dòng thứ như con của bà thì chết cả trăm lần Khâm gia cũng không quan tâm.

"Cho người ngầm theo dõi xung quanh phạm vi rừng, chỉ cần thằng con hoang đó xuất hiện lập tức báo cáo!" Bạch Tố Như phất tay đầy mệt mỏi, nhắm mắt dưỡng thần trên ghế. Nếu có thể bà muốn thuê sát thủ ra tay, đáng tin hơn hai đứa con này nhiều. Nhưng chi phí thuê rất đắt, hơn nữa bà cũng không muốn lộ nhược điểm ra ngoài, đành để bọn chúng âm thầm làm vậy.

Người của Bạch Tố Như theo dõi suốt một tháng, dò hỏi những người thợ săn ra vào rừng cam đoan rằng không thấy Khâm Thanh xuất hiện nữa báo cáo lại, lúc này Bạch Tố Như mới hoàn toàn tin rằng hắn đã chết trong khu rừng đó rồi. Bà cho người rút về, cũng không tiếp tục theo dõi nữa. Làm lớn chuyện nếu để những người khác nhận ra, sẽ nhân cơ hội này mà lật đổ chiếc ghế chính thê của bà, mà Khâm Quốc Thương cũng sẽ không cho bà sắc mặt tốt gì.

Trái với dự đoán của Bạch Tố Như, Khâm Thanh không hề chết vì mất máu, càng không bị yêu thú ăn thịt. Lúc này đây hắn đang ngồi đả tọa trong hang động của Mị Hồ để tu luyện, kế bên cạnh còn có một con hồ ly sáu đuôi nằm lim dim và một cục lông trắng béo múp míp bên chân.

Theo đề nghị của Mị Hồ, Khâm Thanh quyết định ở lại hang động của nó tu luyện trong một năm để đề cao thực lực rồi mới ra ngoài. Một phần khác cũng là để tránh sự truy sát của hai anh em Khâm Vân và Khâm Ngọc. Tuy Mị Hồ tuyên bố nó rất mạnh nhưng nếu cứ mạnh mẽ xông vào phỏng chừng không bắt được gà còn mất nắm thóc. Tuy Bạch Tố Như chỉ là một chính thê thuộc chi thứ nhưng nếu Khâm Thanh lỗ mãng hành động không suy nghĩ vẫn có thể bị kẻ trong Khâm gia nhân cơ hội diệt cỏ tận gốc. Huống hồ mục tiêu của hắn không chỉ có Bạch Tố Như hay Khâm Quốc Thương mà là cả Khâm gia. Khâm gia không phải không có yêu thú cấp cao, một Mị Hồ vẫn chưa đủ để hắn chống lại một gia tộc lớn.

Lâm Mặc lúc này đây có thể nói là chán muốn chết. Chủ nhân nhà cậu ngoại trừ rèn luyện thân thể đều đặn mỗi ngày thì chỉ toàn đả tọa. Cậu trừ ăn uống và tu luyện (ngủ) ra cũng không có việc gì khác để làm, càng ngày càng cảm thấy như đang nuôi heo làm thịt vậy. Cố tình hệ thống vẫn chưa công bố nhiệm vụ tiếp theo, cậu chỉ có thể ngày ngày tán gẫu với nó cho đỡ buồn.

Tuy lúc trước Lâm Mặc là một trạch nam bệnh tim quanh năm ở nhà nhưng không có nghĩa cậu sợ giao tiếp, trái lại càng khát khao có người nói chuyện cùng. Xuyên tới thế giới này cậu lại trực tiếp biến thành một con yêu thú cấp thấp, không thể nói chuyện với ai ngoại trừ đám yêu thú và hệ thống. Mà yêu thú cấp thấp thì linh trí mở mang chưa được bao nhiêu nên chẳng thể trò chuyện mấy với cậu, còn Mị Hồ thì chỉ khi nào cần sai bảo cậu làm gì mới mở miệng, còn bình thường đến động đậy cái đuôi nó cũng lười. Thành thử hệ thống 419 kiêm luôn chức tiểu quần bông tri kỷ lắng nghe và trò chuyện với cậu.

"419 à, Khâm Thanh là một tên tra nam khốn khiếp." Lâm Mặc lăn tròn trên cỏ thút thít với hệ thống của mình. Cậu vờ như gạt nước mắt rồi nói tiếp: "Trước kia hắn vẫn luôn kề vai sát cánh chiến đấu với tôi, vậy mà từ ngày có Mị Hồ chỉ luyện tập với nó thôi."

Hệ thống quả thật không còn lời nào để nói. Cái "trước kia" trong miệng ký chủ nhà nó là năm ngày ngắn ngủi thôi có được không? Hơn nữa là vì Khâm Thanh lúc đó không có yêu thú nào mới phải tạm thời ký khế ước với cậu, giờ có đồ xịn hàng ngon ai lại phí hơi chơi đùa cùng một con Bạch Thố làm gì.

[Cậu nhìn Mị Hồ đi, đã là yêu thú cấp sáu rồi mà ngày nào cũng chăm chỉ tu luyện. Trong khi đó cậu chỉ toàn ăn rồi chạy đi chơi, Khâm Thanh có thể tin dùng cậu được sao?]

Lâm Mặc bị 419 đả kích nặng nề, chỉ có thể rên rỉ ôm đầu vùi vào hai chân trước. Thế giới ban đầu của cậu là một xã hội hiện đại của khoa học công nghệ thông tin, còn hiện tại điện thoại máy tính ti vi cái gì cũng không có muốn quen được cậu cũng vô cùng vất vả rồi. Bây giờ thú vui duy nhất là đi vòng vòng quanh đây hái hoa ngắt bướm cũng bị tước đoạt nốt thì cậu sống làm sao! TTATT

Dù ngủ là tu luyện nhưng cậu cũng đâu có cách nào ngủ 24/7 được đâu chứ ( )

[Cậu không muốn thành người nữa sao?]

"Không thèm. Tôi sớm hoàn thành nhiệm vụ thế giới này xong rồi qua thế giới khác làm người vẫn nhanh hơn làm một con yêu thú tu luyện chăm chỉ."

Vì thế Lâm Mặc dứt khoát một ngày ngủ no giấc thì thôi, thời gian dư lại thì thong thả vui chơi. Khâm Thanh mấy lần muốn kéo con thỏ ngốc ấy lại tu luyện cùng mình và Mị Hồ, nhưng nhìn bốn chân ngắn cũn cỡn với cái mặt lúc nào cũng ngơ ngác của Bạch Thố rồi lại thôi.

Quả thật Lâm Mặc lẫn hệ thống đều nói oan cho hắn, hắn cũng không phải không muốn luyện tập với cậu. Chẳng qua trời sinh giống Bạch Thố phù hợp với chạy trốn hơn là chiến đấu, cấp bậc hiện tại của cậu lại quá thấp, không có cách nào phối hợp chung với hai người họ. Với lại tuy hắn chưa định giải trừ khế ước với cậu nhưng cũng không xem cậu như trọng điểm bồi dưỡng. Huống hồ mỗi lần luyện tập mà đánh trúng Lâm Mặc, mắt cậu lại óng ánh nước cứ như sắp khóc tới nơi, khiến hắn nảy sinh cảm giác quỷ dị đang ngược đãi động vật chứ không phải luyện tập chiến đấu. Về điểm này Mị Hồ cũng thống nhất với hắn, cho nên cả hai quyết định tạm thời cứ để Lâm Mặc tự do một thời gian.

Lâm Mặc cũng oan ức gần chết, cái mắt to long lanh đó kỹ năng bị động bán manh của loài Bạch Thố tự động kích hoạt khi bị đả thương, cũng gần như một loại mị lực nhưng yếu hơn Mị Hồ rất nhiều. Lúc hệ thống nói cho cậu biết sự thật này, cậu cũng rất ngạc nhiên. Nếu Bạch Thố thật sự lợi hại đến vậy sao chỉ là một con yêu thú cấp một bị ném cho Phong Lang ăn chứ?

[Khụ, đám Bạch Thố đó chỉ có cấp một, còn cậu đã cấp ba sắp lên cấp bốn rồi, hiệu quả đương nhiên sẽ khác] Hệ thống cũng định nói thêm là đám Bạch Thố đó suốt ngày đào hang chạy trốn, còn ký chủ ngày nào cũng phải tắm ít nhất một lần cho lông sạch sẽ, dĩ nhiên càng có lực sát thương hơn rồi.

Lâm Mặc tưởng tượng giả sử mình lên đến cấp chín, dùng kỹ năng bán manh này một cái cả thế giới lập tức quỳ xuống nhận thua, tức thì trong lòng nảy sinh cảm giác quỷ dị. Dẹp dẹp dẹp, từ bao giờ mà tư tưởng của cậu đã lệch lạc đến mức này. Phải giành chiến thắng bằng thực lực mới là nam nhi, bán manh gì đó vẫn là thôi đi.

Hệ thống tỏ vẻ, bán manh cũng là một loại thực lực, thỉnh ký chủ không cần coi thường ( )

Ngày ngày cứ thế qua đi. Nửa năm sau đó Lâm Mặc bất ngờ đột phá lên cấp bốn, trở thành yêu thú trung cấp. Đáng nói là ngoại trừ béo hơn một tí lông xù hơn một ít ngoại hình cậu vẫn chẳng khác gì ban đầu. Chẳng có chút oai nghiêm nào của yêu thú trung cấp cả! Nếu có gì an ủi thì đấy là cậu đã có thể nói ngôn ngữ của loài người nơi đây, không phải chịu cảnh một bên nói một bên không hiểu nữa.

Nhưng Lâm Mặc cũng đã vui mừng quá sớm. Khâm Thanh quả thật giờ đây hiểu được cậu nói gì. Nhưng hắn vẫn cứ làm lơ mặc kệ con đại bạch thỏ lải nhải bên tai mà tu luyện suốt. Thành thử cậu có nói được hay không cũng chẳng khác gì hồi trước. Còn Mị Hồ ấy à, lúc trước nó còn không thèm để ý đến cậu thì bây giờ quan tâm chắc. Vì vậy Lâm Mặc lại chạy về tìm tiểu quần bông hệ thống của mình cầu an ủi tiếp.

Tình trạng nhàm chán này chấm dứt sau một năm, khi Mị Hồ đột phá lên cấp bảy trở thành yêu thú cao cấp. Ngày hôm đấy sấm chớp khắp trời, từng đạo thiên lôi bổ xuống người Mị Hồ để nó gánh chịu lôi kiếp. Sau chín đạo tất cả, Mị Hồ thành công độ kiếp, tiến cấp thành yêu thú cấp cao. Mà lúc này đây Khâm Thanh đã hoàn toàn nắm vững được năng lực của mình, có thể nhuần nhuyễn sử dụng năng lực thông linh trong chiến đấu.

Lâm Mặc vẫn luôn tưởng tượng bộ dáng của Mị Hồ sau khi độ kiếp. Cái dáng vẻ lẳng lơ, cặp mắt hoa đào xếch dài, bước đi tao nhã quyến rũ,… làm yêu thú mà đã mị hoặc như vậy đến lúc hóa thành người không biết là giai nhân yêu nghiệt đến cỡ nào. Cậu nghĩ tới Đát Kỷ, thầm nghĩ nói không chừng cũng họ hàng với nhau.

Nhưng trái với chờ đợi của Lâm Mặc, từ trong lôi kiếp bước ra là… một tên con trai?! Mặc dù vẫn cái kiểu lẳng lơ ấy, ánh mắt vứt mị nhãn, gương mặt xinh đẹp tuyệt trần câu nhân đến cỡ nào nhưng cậu dám khẳng định đó-chính-là-con-trai! Là nam 100%! Mà quan trọng nhất là nhìn Mị Hồ vẫn rất đẹp, không hề có chút yếu đuối hay không hợp nào. Thói đời bây giờ nam nhân còn yêu nghiệt hơn cả nữ nhân, Lâm Mặc chỉ có thể tấm tắc.

Trái ngược lại với tâm trạng của cậu, mặt Khâm Thanh có chút hơi đen. Với dáng vẻ phong hoa tuyết nguyệt này của Mị Hồ không muốn gây chú ý cũng khó. Hiện tại hắn không có túi yêu thú, không có cách

nào giấu con hồ ly lẳng lơ này vào. Mà quan trọng nhất, nếu hắn đi bên cạnh tên này, khả năng lớn Mị Hồ sẽ bị hiểu lầm thành nam sủng của hắn. Chỉ cần nghĩ tới cái vẻ cười thiếu đánh của Mị Hồ khi người khác gặp nạn, chuyện này quả thật rất có thể xảy ra.

Mị Hồ lúc la lúc lắc giấu bảy cái đuôi vào, sau đó vứt cho Khâm Thanh một cái mị nhãn, "Chủ nhân, có hợp với khẩu vị của ngài không?"

Lâm Mặc: ( )

Khâm Thanh: "…"

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Biến về nguyên hình cho ta." Còn tiếp tục e rằng hắn sẽ không chịu nổi mà xông tới đập con yêu thú không biết đứng đắn này.

Mị Hồ lập tức thay đổi thái độ, lật mặt nhanh hơn lật sách, "Hừ, đồ nhàm chán."

Lâm Mặc chứng kiến từ đầu đến đuôi, chỉ có thể lặng lẽ giảm mức độ tồn tại của mình. Dù đứng về phe nào cậu cũng đều thảm như nhau. May mắn thay lần này Mị Hồ không có kéo cậu xuống nước cùng, Lâm Mặc thoát được một kiếp.

Những nhạc đệm nhỏ cũng không làm thay đổi kịch bản chính. Một tháng sau đó, Khâm Thanh cùng cậu và Mị Hồ bắt đầu đi đến Tây thành, cũng là nơi diễn ra những sự kiện mở đầu quan trọng nhất trên con đường nghịch tập thành thần về sau của nhân vật chính.

6. Chương 6: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (5)

Tây thành là một trong bốn thành trì lớn nhất ở đại lục này, diện tích rộng lớn vô cùng. Còn về phần vì sao một thành trì lớn như thế lại chỉ được đặt cái tên đơn giản là Tây thành thì mọi người bảo đó là để dễ nhớ, riêng Lâm Mặc lại khẳng định đó là do kẻ viết cuốn tiểu thuyết này quá lười nghĩ tên ( )

Đây cũng là nơi xảy ra một trong những sự kiện quan trọng đầu tiên giúp cho nhân vật chính trên con đường nghịch tập vả mặt của mình, đồng thời cũng là nơi nữ nhân đầu tiên trong hậu cung nhân vật chính xuất hiện.

Cần phải nói, tuy trong cuốn tiểu thuyết này có rất nhiều nữ nhân ái mộ nhân vật chính, theo đuổi không ngừng nhưng đến tận kết thúc vẫn không rõ cuối cùng nhân vật chính sẽ chọn ai hay lập cả hậu cung. Mà càng ác ở chỗ nếu nhân vật chính dứt khoát không chọn thì thôi, đằng này với ai cũng ỡm ờ không rõ mối quan hệ, mà hình như cũng chưa từng làm ấy ấy tới cùng với bất kỳ nữ nhân nào, thành thử cậu muốn đoán cũng không được. Cái thể loại nửa ngựa đực nửa thanh cao thế này thật sự rất dễ làm người thổ huyết.

Nhưng dù sao đó cũng là chuyện của Khâm Thanh chứ không phải cậu. Sau một thời gian dài sống trong rừng rú, Lâm Mặc rơi lệ trong lòng khi cuối cùng cũng được quay về với xã hội loài người. Cậu đã ngán ăn cỏ với cà rốt lắm rồi, hiện tại cũng đã là yêu thú trung cấp, đã có thể tiêu hóa thịt. Lúc ở trong rừng tuy có thể bắt những con thú rừng bình thường để ăn thử nhưng thói quen nhân loại khiến cậu không tưởng tượng nổi hình ảnh cắn xé máu thịt còn tươi mà nhai nuốt, mà nướng lên thì… ha hả. Bản thân cậu tự làm không được, cũng không thể nhờ ai vì sợ họ nhận ra mình khác biệt, dù sao chẳng có con yêu thú nào yêu cầu ăn chín uống sôi cả.

Tòa thành rộng lớn tấp nập mua bán, người người đi đường qua lại như con thoi. Tiếng nói cười chào mới ầm ĩ khiến bầu không khí nhất thời có sức sống vô cùng. Để tránh bị chú ý, Khâm Thanh để cho Mị Hồ đeo đấu lạp che mặt lại, còn Lâm Mặc thì trực tiếp để trên vai. Hắn định tìm túi yêu thú để cho hai con yêu thú này vào, nhưng Mị Hồ tỏ vẻ nó tu luyện vất vả thành người không để ngủ trong một cái túi, cho nên thành thử việc mua túi tạm thời dẹp qua một bên. Vì thế cũng chỉ có thể ngụy trang như vậy. Nhưng cho dù thế, dáng người câu nhân cùng sức mị hoặc tự nhiên của hồ ly cũng đã dẫn đến không biết bao nhiêu ánh mắt rồi.

Lâm Mặc không thèm để ý tới con cáo đi đâu cũng phả hormone ra đấy nữa, đầu xoay khắp nơi hít hít như đang tìm thứ gì. Đôi mắt cậu sáng lên khi nhìn thấy những xâu kẹo hồ lô ở quầy hàng đối diện. Nên biết kiếp trước tới lúc chết cậu cũng không biết kẹo hồ lô có vị gì đâu. Lâm Mặc hào hứng dùng chân ngắn của mình vỗ vỗ vai Khâm Thanh liên tục, "Mua cho ta kẹo hồ lô đi!"

Khâm Thanh nhíu mày nhìn từng xâu kẹo hồ lô đối diện đường, quả thật chúng trông rất hấp dẫn. Nhưng cũng chưa từng nghe Bạch Thố biết ăn kẹo hồ lô a? Hay yêu thú trung cấp có thể ăn được? Dù sao hầu hết yêu thú lên trung cấp rồi đều chọn cách ích cốc để tiết kiệm thời gian đồng thời giảm lượng tạp chất trong cơ thể, lúc hắn ở Khâm gia cũng chỉ thấy người ta cho yêu thú cấp thấp ăn chứ chẳng ai cho yêu thú cấp trung hay cao cấp ăn bao giờ.

Lâm Mặc cho rằng Khâm Thanh không đồng ý, làm mặt tội nghiệp, cái mũi hồng hít hà, mắt to tròn long lanh như muốn ngấn nước nhìn hắn, thỉnh thoảng còn chớp mấy cái tỏ vẻ vô tội.

Ok, mặc dù lúc trước cậu rất xem thường kỹ năng bán manh này nhưng ai bảo nó là thứ duy nhất cậu có thể dùng bây giờ đây. Đứng trước đồ ăn, tiết tháo gì đó vẫn chỉ là phù du ( )

Khâm Thanh lạnh lùng nói: "Không có tiền."

Lâm Mặc: _(:3)_

#Bàn về việc tối nay có khả năng ngủ ngoài trời#

#Chủ nhân của ta thật nghèo phải làm sao đây, onl chờ gấp!#

Hai cái lỗ tai thỏ rũ xuống, cả khuôn mặt cũng xụ xuống theo. Tâm tình tốt đẹp của đại bạch thỏ trong nháy mắt giảm thành số âm. Cứ ngỡ ra khỏi rừng rồi sẽ được ăn sung mặc sướng, nào ngờ lại quên mất bản thân Khâm Thanh cũng chẳng phải kẻ có tiền. Khâm Thanh nhìn thấy thỏ nhà mình ủ rũ như vậy, tay ngứa ngáy chịu không được chọc vài cái. Lâm Mặc không có tâm trạng đùa giỡn, miệng bẹp bẹp vài cái tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng không thèm động đậy.

Khâm Thanh nhìn đại bạch thỏ như vậy, nhất thời mạc danh cảm thấy bản thân như một tên chủ nhân tồi tệ ngược đãi yêu thú của mình. Hình như từ lúc ký khế ước tới giờ đồ ăn của Bạch Thố đều là nó tự kiếm? Tắm rửa, chải chuốt, chăm sóc,… gì đó cũng tự làm? Thậm chí hắn còn không buồn nói chuyện an ủi tâm tình của nó như những thuần thú sư khác hay làm với yêu thú của mình? Bỗng dưng nhìn lại hắn nhận ra đám người Khâm gia dù lãnh đạm đến yêu thú nhưng vẫn lo cho chúng có điều kiện vật chất đầy đủ, mà còn hắn thì đến chức trách cơ bản nhất của thuần thú sư cũng không làm được.

Hắn không thể không thừa nhận thời điểm ban đầu ký khế ước với Bạch Thố là vì gặp được một yêu thú đầu tiên có thể ký với mình nên không thể không ký. Có thể nói tâm trạng lúc đó của hắn đã quá tuyệt vọng nên dù là bất kỳ chủng loài nào, miễn có thể ký khế ước với hắn là được. Nhưng sau khi ký khế ước với Mị Hồ, nhận ra bản thân cũng không phải không ký khế ước được, Bạch Thố trong nháy mắt giảm bớt độ quan trọng. Tuy vậy nó vẫn là yêu thú đầu tiên ký với hắn, nhìn trên mặt tình nghĩa hắn cũng không làm được chuyện qua cầu rút ván. Nhưng nó vừa mập mạp lại chỉ biết ăn rồi đi chơi, làm độ tin cậy của Khâm Thanh với nó giảm nhiều lắm. Có điều bây giờ tự kiểm điểm bản thân, hắn cũng có hoàn thành trách nhiệm của một thuần thú sư đâu mà có quyền trách ngược lại nó.

Như thể ông trời cũng muốn kiến nghị, ngay lúc đó một tên mặc quần áo lôi thôi, mặt mũi trông kỳ quặc vô cùng tới mời chào Khâm Thanh mua sách, "Công tử à, ta trông thấy ngài tướng mạo bất phàm, ắt hẳn là làm nên việc lớn. Ở đây ta có mấy cuốn sách phù hợp với ngài, vì có duyên ta chỉ lấy rẻ năm đồng một quyển thôi."

Khâm Thanh thẳng thừng nói, "Không mua."

"Ấy ấy, công tử ngài suy nghĩ lại đi. Ở chỗ ta có Một trăm cách khiến yêu thú vui vẻ, Làm thế nào để câu thông với yêu thú, Phương pháp dỗ yêu thú đứng đắn, Thuần thú sư bút ký: Ta đã sủng yêu thú nhà mình thế nào,… Bảo đảm chỉ cần ngài đọc xong lập tức có thể khiến yêu thú vui vẻ ký khế ước với mình."

Khâm Thanh, người mang năng lực thông linh cực cao, hiển nhiên chưa bao giờ phiền não về vấn đề câu thông với yêu thú. Cho nên đối với hắn mấy cuốn sách kia không có giá trị gì cả. Suy cho cùng chỉ cần ngươi là cường giả, sẽ không thiếu kẻ chạy theo. Nhưng tên bán sách thấy hắn im lặng, còn tưởng là đang

cân nhắc, liền nhiệt liệt mời chào thêm, "Công tử ta không gạt ngài đâu, có mấy vị thuần thú sư cũng từng mua sách của ta rồi đấy. Ta còn nhớ có một tên yêu thú nhà hắn chán ăn, hắn cho mời đại phu các kiểu cũng không chẩn ra bệnh, mua Phương pháp dỗ yêu thú đứng đắn về đọc xong ra dỗ yêu thú vài ngày sau nó lại vui vẻ. Ây, còn có một tên mãi mà không ký khế ước được với thú, ta đưa hắn cuốn Làm thế nào để câu thông với yêu thú, mấy năm sau gặp lại đã là thuần thú sư trung cấp rồi. Lại còn có…"

"Đủ rồi." Khâm Thanh chịu không nổi liền cắt ngang, "Ta không cần."

"Ngài suy nghĩ kỹ đi! Nếu không biết cách câu thông với yêu thú, làm sao thành thuần thú sư? Mà làm thuần thú sư rồi lại không biết cách chăm sóc yêu thú để chúng đòi giải trừ khế ước, chẳng phải là mất mặt lắm sao? Ta từng gặp mấy tên thuần thú sư ngu ngốc vô trách nhiệm, cứ tưởng ký khế ước với yêu thú rồi thì không cần phải làm gì nữa. Thế là đám yêu thú ầm ĩ cả lên, giận dỗi đòi bỏ khế ước, lúc đó mấy tên ngốc ấy mới cuống cuồng nghĩ cách dỗ chúng. Khoan đã công tử, ngài đừng đi vội…!"

Không đợi tên lắm miệng kia nói tiếp, Khâm Thanh đã mất kiên nhẫn rời đi. Nhưng trong đầu hắn vẫn còn ong ong những từ như "ngu ngốc vô trách nhiệm", "giận dỗi bỏ khế ước". Dù Khâm Thanh tự tin mình đủ năng lực duy trì bất kỳ khế ước nào, nhưng một yêu thú đòi hủy khế ước với một thuần thú sư là chuyện mất mặt đến cỡ nào! Điều đó chứng tỏ thuần thú sư đó không đủ khả năng, không đáng giá để nó hợp tác! Lần đầu tiên trong đời hắn hoài nghi tư cách thuần thú sư của mình, bắt đầu nghĩ lại xem nên làm gì để thực hiện đủ trách nhiệm của một thuần thú sư.

Lâm Mặc không hề biết nhân vật chính đang não bổ ra đủ chuyện, cậu tuy buồn phiền vì không được ăn kẹo hồ lô, nhưng dù sao cũng không phải con nít ba tuổi, cho nên chỉ chốc lát đã bỏ qua việc này. Ngược lại Khâm Thanh cứ đắm chìm trong suy nghĩ của mình đi lòng vòng, cậu chờ đến phát chán. Mị Hồ ngay từ khi vào thành đã biến đi đâu, mà Khâm Thanh cũng không thắc mắc hay đi tìm, hẳn là có công việc riêng. Nhưng cậu thì không được tự do tự tại như thế, cứ phải treo trên vai hắn, muốn nói chuyện cũng phải nói khẽ, bằng không sẽ bị chú ý. Thuần thú sư ở thế giới này chỉ chiếm khoảng 10% dân số thôi, cho nên rất dễ gây chú ý nếu bị phát hiện.

"Chủ nhân à, chúng ta sẽ không phải ra đường ngủ chứ?" Lâm Mặc buồn rầu tự lấy chân chọt chọt vai Khâm Thanh giải sầu. Hiện tại so với kẹo hồ lô cậu càng lo lắng đêm nay sẽ ngủ ở đâu hơn với cái túi tiền rỗng của Khâm Thanh.

"Đừng có nghĩ lung tung." Khâm Thanh giật giật mắt quay trở lại với hiện thực. Hắn không có tiền không có nghĩa là không thể kiếm ra tiền. Mà dẫu hôm nay thật sự rỗng túi đi nữa thì vẫn có nhiều cách để kiếm chỗ ngủ, không nhất thiết phải ngủ ngoài trời.

Hiển nhiên hắn cũng không phải người giỏi nói chuyện, vì thế cuộc đối thoại chấm dứt tại đây. Lâm Mặc thở dài trong lòng khóc hu hu chạy đi tìm hệ thống kể khổ, "Hắn không cho tôi ăn, cũng không cho tôi đi chơi, tôi muốn kháng nghị!"

[Ký chủ, nếu cậu thật sự chán ghét Khâm Thanh đến vậy thì có thể yêu cầu cởi bỏ khế ước với hắn mà?]

"Ể? Nhưng còn nhiệm vụ…"

[Cậu chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được, có đi theo nhân vật chính hay không cũng không sao]

"Thật sự có thể như thế sao?" Lâm Mặc gãi gãi đầu, "Nhưng tôi cũng chưa biết nhiệm vụ tiếp theo là gì, có liên quan đến Khâm Thanh nữa không. Nếu giờ cởi bỏ khế ước sẽ không thể ký lại, đến lúc đó lại phiền toái."

[Vậy thì tùy cậu quyết định]

"À đúng rồi, chừng nào mới có nhiệm vụ tiếp theo?"

[Dựa trên diễn biến câu chuyện thì hẳn là tối nay sẽ có]

"Còn bao nhiêu cái nữa mới xong? Mà sau khi xong tôi phải rời thế giới ngay à?"

[Thường thì sẽ tặng cho mỗi ký chủ một tới hai năm để hưởng thụ nhân sinh ở thế giới đó, nhưng nếu ký chủ muốn rời đi ngay thì có thể đổi thời gian đó thành điểm năng lượng. Đây là thế giới đầu cho nên sẽ không có nhiệm vụ phụ, chỉ có ba nhiệm vụ chính thôi]

Ba cái, tính ra cũng không quá nhiều. Lâm Mặc gật gù tỏ vẻ sắp được giải thoát rồi. Nhưng rồi cậu chợt nhớ tới những điều khoản, đột nhiên nhảy dựng lên, "A đúng rồi, cái nhiệm vụ đầu tiên tôi hoàn thành sớm hai ngày, phần thưởng đâu?"

[Phần thưởng cho việc hoàn thành sớm chỉ được lấy sau khi rời khỏi thế giới, đây là quy tắc chung, mau ký chủ thông cảm] 419 trả lời. Sau đó dường như nó cảm thấy vẫn không yên tâm, bèn nhắc nhở Lâm Mặc: [Có điều cậu nên quan tâm tới việc hoàn thành nhiệm vụ thì hơn. Nếu thất bại một cái thôi là bị trục xuất ngay khỏi thế giới đấy. Tuy cậu đã hoàn thành được một nhiệm vụ, hẳn là không bị F nhưng vẫn nên lên cấp càng nhanh càng tốt]

"Được rồi, được rồi." Dù sao cậu vẫn muốn biết chức năng thương thành của hệ thống nó trông như thế nào mà ( )

Lâm Mặc ngừng trao đổi với hệ thống, trong lúc cậu trò chuyện với nó thì Khâm Thanh đã đi vào một quán trọ lớn rồi. Tiểu nhị thấy có khách, vội vã chạy ra cười xởi lởi, "Khách quan mời vào. Ngài muốn ăn hay ở lại?"

"Một phòng chữ Thiên, đem đồ ăn tối lên phòng. Mang cả nước ấm nữa."

"Vâng, mời khách quan đi lối này. Ta sẽ đem lên ngay."

Ở quán trọ, phòng chữ Thiên là cao cấp nhất, kế tiếp là Địa, cuối cùng là Nhân. Lâm Mặc trợn tròn mắt không biết chủ nhân nhà mình túi không có xu nào mà sao dám can đảm mướn cả một phòng chữ Thiên. Đây không phải là tiết tấu ăn xong rồi quỵt đấy chứ?!!

Tiểu nhị dẫn khách lên phòng rồi vội vã xuống bếp bảo đại trù chuẩn bị đồ ăn. Cánh cửa phòng đã đóng lại, nhưng hồn Lâm Mặc thì vẫn cứ bay bay tận đâu. Khâm Thanh thấy cậu ngơ ngác bám lấy trên vai mình, thầm nghĩ con thỏ yêu này lại bắt đầu nghĩ lung tung gì nữa rồi, toan lấy tay túm hai cái tai thỏ ném xuống giường. Nhưng nhớ tới những lời tên bán sách nói sáng nay, hắn thầm nghĩ hẳn vẫn là nên ôn nhu một chút, mặc kệ nó muốn làm gì thì làm.

Lâm Mặc cứ ngơ ngác như thế cho đến khi Mị Hồ bước vào phòng. Con hồ ly kia theo yêu cầu của Khâm Thanh lúc trước đã hóa trang lại cho bản thân bớt lẳng lơ hơn nhưng nhan sắc vẫn vô cùng mê người. Da trắng nõn lại mềm mại, tóc đen trượt dài xuống hai vai như tơ lụa, môi đỏ lại nhỏ nhắn, khiến người ta trông thấy chỉ muốn nhào lên cắn mút. Bộ dáng bất nam bất nữ này, khiến cho bất kỳ giới tính nào cũng có thể điên đảo lên được.

"Tại sao chỉ một phòng? Ta muốn có phòng riêng." Mị Hồ bất mãn nhìn quanh.

"Lãng phí tiền bạc."

Khâm Thanh vừa dứt lời, Mị Hồ liền ném cho hắn một cái túi lụa. Hắn nhìn vào, bên trong những mấy lượng vàng, đủ sống sung túc cả tháng. Đột nhiên lại có cảm giác quỷ dị không phải mình đang nuôi yêu thú mà là yêu thú bao nuôi mình.

"Nhiêu đây đủ rồi chứ?" Mị Hồ ngáp ngắn ngáp dài ngồi lên ghế. Nó không muốn chung phòng với tên thuần thú sư này chút nào. Một kẻ chẳng hiểu gì về thẩm mỹ, còn dám bảo nó trông như nam sủng.

Lâm Mặc vừa mới hoàn hồn, thấy túi tiền Mị Hồ ném cho Khâm Thanh, trong chốc lát ngẩn ngơ hỏi: "Ngươi kiếm đâu ra nhiều vậy?"

"Yên tâm, tuy thủ đoạn thì phi pháp nhưng cũng không có đánh giết làm ai bị thương cả."

Cái câu "thủ đoạn thì phi pháp" này của Mị Hồ làm Lâm Mặc chẳng thể an tâm chút nào. Cậu quay sang Khâm Thanh dò hỏi: "Ngươi bảo hắn ra ngoài kiếm tiền?"

Không lẽ, chính Khâm Thanh chỉ đạo cho Mị Hồ làm chuyện phi pháp (;)?!!!

"Không có." Khâm Thanh ước chừng số vàng trong túi, lòng thầm nghĩ thật không hổ danh hồ tộc, mới một buổi sáng đã lừa gạt được biết bao nhiêu người.

Lâm Mặc: "Vậy sao ngươi còn dám đặt phòng?!"

Khâm Thanh: "Vì ta biết hắn không đời nào chấp nhận ngủ ngoài đường."

Lâm Mặc: "…"

Mị Hồ: "…"

419: "…"

Quả nhiên để làm được nhân vật chính đầu óc phải hơn người a!

Mị Hồ bực bội đứng lên đi qua đi lại, chủ nhân của mình vừa nghèo lại keo là chuyện bi thương đến cỡ nào. Nó không nên bị thiên phú của tên kia làm mờ mắt mà xin ký khế ước mới đúng, "Thế bây giờ ngươi có để ta thuê phòng riêng hay không?!"

"Ngươi muốn phòng riêng làm gì?" Khâm Thanh xoa xoa huyệt thái dương. Yêu thú chẳng phải nên ở gần thuần thú sư để bảo vệ sao, cho dù là yêu thú cao cấp cũng đâu nhất thiết phải ở phòng riêng.

"Ai nha, đương nhiên là kiếm chút tiền rồi." Mị Hồ lại giở bản tính cũ, vứt mị nhãn cho Khâm Thanh, lại còn giả bộ thẹn thùng đỏ mặt, "Người ta vất vả như thế vì chủ nhân, ngươi lại không thông cảm ô ô ô…"

"Ngừng! Muốn thì tự đi mà thuê đi!" Khâm Thanh đen mặt, trong một khoảng khắc hắn thật muốn đè con cáo này xuống đánh cho một trận. Cái gì mà "thuê phòng để kiếm tiền", hắn không muốn nghe báo cáo chi tiết doanh thu của Mị Hồ đâu.

Lâm Mặc thì sững sờ cả người rồi. Số vàng này sẽ không phải là kiếm ra bằng cách đó như hắn nghĩ đi!!! Như thế cũng quá mất tiết tháo rồi!!

"419, con hồ ly đó nói thật à?!" Cho dù là kiếm được bằng cách đó thì cũng không thể nhanh vậy được, trừ phi cả đám khách đều bị bắn sớm!

[Hắn chỉ là dùng mị thuật để câu dẫn kẻ khác, sau đó thôi miên để lừa lấy hết tiền. Chủng tộc hồ ly chỉ lên giường khi cần lợi dụng cơ thể đối phương để song tu thôi] 419 yên lặng tự bổ sung trong lòng "dĩ nhiên khi đến kỳ phát tình thì tìm đối tượng làm một pháo cũng không ít". Ký chủ nhà nó trước khi ký khế ước với nó vẫn là xử nam, không cần tìm hiểu kỹ mấy chuyện này làm gì.

Mị Hồ thỏa mãn đi thuê một phòng riêng cho mình, để mặc Khâm Thanh và Lâm Mặc ở lại. Cậu buồn rầu nhìn về phía cửa. Con hồ ly đó vậy mà còn được phòng riêng. Còn cậu thì đến bây giờ vẫn phải lau người bằng cách liếm lông đây.

"Lại suy nghĩ lung tung gì đấy?" Khâm Thanh vô tình trông thấy cậu cứ mải nhìn về phía cửa, chợt buột miệng hỏi.

"Ta cũng muốn phòng riêng." Lâm Mặc định bắt đầu giở trò lăn lộn bán manh như cũ.

"Không có chuyện đó đâu." Nói xong hắn leo lên ghế ngồi đả tọa tỏ vẻ "miễn bàn tiếp".

(") Đồ thuần thú sư keo kiệt!!!

Tiểu nhị rất nhanh liền mang đồ ăn và nước ấm lên. Khâm Thanh muốn tắm trước rồi mới ăn, cho nên hắn ra hiệu cho Lâm Mặc tùy tiện ăn trước không cần chờ. Dù sao lúc trước ở trong rừng cậu cũng chỉ ăn toàn thực vật, Khâm Thanh nghĩ hẳn cũng không tốn bao nhiêu. Nhưng khi hắn thay đồ xong bước ra, cả bàn ăn gần như bị quét sạch, mà nằm ngay chính giữa ngửa cái bụng lên trời là con Bạch Thố nhà hắn.

"Hình như tôi ăn hơi nhiều." Lâm Mặc nói với hệ thống.

[Là quá nhiều ấy chứ] Cứ với đà ăn này thì đại bạch thỏ vốn đã mập sẽ trực tiếp biến thành heo mất.

Lâm Mặc được nếm lại thức ăn dành cho người sau hơn một năm, trong phút chốc lệ nóng doanh tròng không kiềm chế nổi mà càn quét bàn ăn. Đến lúc phát hiện thì đồ ăn đã gần hết, mà Khâm Thanh thì vẫn chưa kịp ăn tí nào. Nhìn cái mặt càng lúc càng đen của hắn, Lâm Mặc chỉ có thể ủ rũ cúi đầu nhận lỗi.

Khâm Thanh thật rất muốn trừng phạt con đại bạch thỏ này. Đám yêu thú của hắn chỉ có hai con, mà con nào cũng làm hắn đau đầu theo một kiểu riêng. Nhưng nhất thời thấy đôi mắt to lồ lộ lại ươn ướt đó, cơn giận giảm hơn phân nửa. Ngẫm cũng kỳ lạ, mị thuật của Mị Hồ không có tác dụng với hắn, nhưng chỉ cần

con thỏ này bán manh một chút là khiến hắn có cảm giác như mình mới là người làm sai. Hắn chỉ có thể kêu tiểu nhị chuẩn bị một phần khác.

Lâm Mặc thấy Khâm Thanh không có ý định phạt mình liền thả lỏng, nhanh chóng chui vào đống chăn mền ngủ một giấc, lấy mỹ danh là "tu luyện". Giường ấm nệm êm quả nhiên khác hẳn mặt đất cứng rắn, mới vừa đặt người xuống cậu đã nhắm mắt lại thiếp đi ngay, trong lòng còn thầm nghĩ xem nhiệm vụ tối nay sẽ là gì.

Trong tiểu thuyết, ngày Khâm Thanh mang theo Mị Hồ đến Tây thành thì nơi đây đang diễn ra hội hoa đăng. Tối hôm đó Khâm Thanh ra ngoài du ngoạn bất ngờ nhìn thấy ba tên bất lương đang phi lễ một cô nương, liền ra tay cứu giúp. Thiếu nữ xinh đẹp đó chính là Lưu Tố Tố, con gái của Lưu Thẩm Phong, một thương nhân giàu có tại Tây thành này. Lưu Tố Tố lén người nhà chạy ra ngoài đi chơi lại không mang theo người hầu hay người bảo vệ, thành thử lúc bị ba tên này túm lấy thì không có cách nào phản kháng. Lưu Tố Tố trước nay chỉ ở trong nhà, ra ngoài cũng đều là xe ngựa kiệu hoa đưa rước, thành thử tên tuổi nàng tuy nổi tiếng ở Tây thành nhưng mặt mũi lại ít người biết, vì thế dù nàng có bảo phụ thân mình là Lưu Thẩm Phong thì ba tên kia cũng chỉ cho là hù dọa, tiếp tục hành vi xấu xa của mình. Khâm Thanh trẻ tuổi lại có dung mạo chính trực anh tuấn, còn có ơn cứu mạng Lưu Tố Tố, thành thử nàng nhất kiến chung tình, mời Khâm Thanh về nhà mình để cảm tạ.

Lưu Thẩm Phong vô cùng sủng ái đứa con gái này, lại nghe nói Khâm Thanh giúp đỡ nàng lúc hoạn nạn liền vô cùng cảm kích mời hắn lại dùng cơm ở lại Lưu gia vài ngày. Những ngày kế tiếp đương nhiên là thời gian cho Khâm Thanh và Lưu Tố Tố liếc mắt đưa tình nhau. Nào ngờ đâu mấy đêm sau xuất hiện những tên cướp muốn hành sát Lưu gia cướp tiền, Khâm Thanh liền ra tay giúp đỡ ngăn chặn đánh đuổi bọn cướp. Hành động đó khiến toàn thể già trẻ lớn bé Lưu gia biết ơn vô cùng, xem Khâm Thanh thành thượng khách, còn có ý muốn gả Lưu Tố Tố cho. Tuy Khâm Thanh không cưới Lưu Tố Tố, cũng không biết giữa hai người cuối cùng có quan hệ thể xác gì không, nhưng trong suốt về sau của tiểu thuyết, Lưu gia làm hậu thuẫn về mặt tài chính cho Khâm Thanh, khiến cho con đường hắn đi nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Lâm Mặc chậc chậc trong lòng, hậu cung của nam chính thoạt nhìn trông chỉ để cho đẹp nhưng thật ra đều có tác dụng ngầm đằng sau hết. Khâm Thanh cũng quá tốt số đi, mà không biết nhiệm vụ kỳ này của cậu là gì, đọc đi đọc lại cũng không thấy có BUG nào cả.

Cho đến tận tối Lâm Mặc mới ngáp ngắn ngáp dài mở mắt ra mà ngay lúc này đây hệ thống cũng thông báo nhiệm vụ.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 2: Giúp đám cướp thành công vào được nhà chính Lưu gia | Thời hạn: 3 ngày | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

7. Chương 7: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (6)

"Không được!! Sao lại nối giáo cho giặc!! Đây là chuyện sai trái đó!!!" Lâm Mặc ngay lập tức lên tiếng phản đối.

[Ký chủ à, đối với hệ thống chữa BUG thì đây chỉ là một BUG cần sửa, là chuỗi số liệu không ý nghĩa gì. Quan niệm thiện ác của nhân loại các cậu không dùng được với hệ thống đâu]

"Nhưng… nhưng sao lại đi giúp cướp vào Lưu gia?!" Lâm Mặc xoắn xuýt, "Lần này đâu giống với trường hợp của Khâm Thanh. Bọn cướp đã lên kế hoạch nên chắc chắn dù tôi có can dự hay không chúng cũng sẽ lẻn vào Lưu gia."

[Theo miêu tả trong truyện, Lưu Thẩm Phong là đệ nhất thương gia Tây thành, tuy người trong gia tộc không có ai là thuần thú sư nhưng cũng có mời một vị thuần thú sư trung cấp đến tọa trấn giữ gìn an toàn. Trong khi đó bọn cướp đều toàn là người thường, cũng chỉ là đám thổ phỉ trong rừng thấy tham nên liều. Cậu nghĩ chúng vào được không?]

Lâm Mặc: "…"

[Hơn nữa khoảng vài chục chương sau đó Lưu Tố Tố có nhắc đến Lưu gia sở hữu rất nhiều cơ quan ngầm. Trong khi đó đám cướp được miêu tả là "vào tận trong sân mà vẫn không ai hay biết gì", cậu thấy hợp lý à?]

Lâm Mặc: "…"

[Hơn nữa xin ký chủ lưu ý nhiệm vụ không phải để bọn cướp vào Lưu gia mà là "thành công vào được nhà chính Lưu gia". Nhấn mạnh gạch dưới chữ "thành công" và "nhà chính"]

Lâm Mặc câm nín: "Thôi được rồi, tôi hiểu mà…"

419 nhìn ký chủ ngốc manh nhà mình lúc trước vì một con Hỏa Tinh Tinh ấu tể mà cũng lo ngại chần chừ xuống tay, thầm nghĩ cậu cũng đúng là một trường hợp đặc biệt. Các ký chủ lần đầu làm nhiệm vụ đều chia thành hai loại. Loại thứ nhất là vì ảnh hưởng bởi thế giới trước đó của mình, những quan niệm luật pháp đã ăn sâu vào đầu óc nên không dám làm gì, đến giết một con gà cũng sợ hãi không dám làm. Loại thứ hai là những kẻ trong tâm đã có sẵn phản nghịch, khi biết đây chỉ là chuỗi số liệu thì lập tức buông thả sống bất cần đời chuyện gì cũng dám làm. Thường thì cả hai loại trên đều hỏng việc như nhau. Chỉ khi đã trải qua nhiều thế giới, được tôi luyện và hiểu rõ vị trí của mình, các ký chủ mới dần trưởng thành và làm việc cẩn trọng dứt khoát hơn. Nhưng Lâm Mặc thì khác. Ngay từ lần đầu tiên làm nhiệm vụ, cậu sợ hãi, lo lắng. Nhưng một khi đã làm thì thật dứt khoát không có chút chần chừ. Tâm lý vững vàng như thế rất hiếm thấy ở người mới. Vì thế 419 biết cậu rên thì rên thôi chứ đến lúc làm cậu sẽ không mảy may chùng tay đâu.

Trời đã dần tối đen, bên ngoài sớm đã lên đèn. Đêm hội hoa đăng, từng đôi từng cặp người kéo nhau ra phố. Quần áo lụa là chen lẫn nhau cùng với ánh đèn dìu dịu tạo nên một bức tranh muôn màu lấp lánh. Mị Hồ đã sửa soạn ra ngoài từ sớm, chỉ còn Khâm Thanh với Lâm Mặc ở trong phòng kế bên. Khâm Thanh trầm mặc đứng bên cửa sổ nhìn hồi lâu, làm Lâm Mặc có chút hoảng sợ không biết nhân vật chính có đổi ý không đi hội hoa đăng nữa hay không. Dù sao nhìn hắn cũng không giống người thích tham gia những ngày như thế này. May thay là đến phút cuối hắn vẫn thay đồ ra ngoài, mà nguyên nhân do đâu thì cậu không biết, vì ngay cả trong tiểu thuyết cũng không nhắc đến. Nhưng chỉ cần hệ thống không bảo đó là BUG thì hoàn toàn có thể xảy ra.

Ngay cả Khâm Thanh cũng không biết tại sao cuối cùng mình lại quyết định đi. Hắn chỉ có cảm giác nếu không đi sẽ bỏ lỡ điều gì đó vô cùng quan trọng. Tuy trước giờ hắn không tin vào những thứ không nhìn thấy, nhưng trực giác mách bảo cũng không phải không làm hắn động tâm một chút. Dẫu sao cũng không bận rộn gì, đi ra ngoài xem như cũng không chịu thiệt.

Nếu Lâm Mặc hỏi 419, cậu sẽ biết được đây chính là ảnh hưởng của ý chí thế giới đối với Khâm Thanh, hay với cách gọi của hệ thống là "cốt truyện gốc". Tuy nó không thể hoàn toàn điều chỉnh mọi thứ được, nhưng ám chỉ gây ảnh hưởng đến tâm trạng nhân vật trong thế giới này vẫn là có thể. Giống như việc Khâm Vân và Khâm Ngọc chọn truy sát Khâm Thanh gần khu rừng, hay Khâm Thanh đột nhiên muốn đi hội hoa đăng. Nói theo cách nào đó, ý chí thế giới chỉ có thể dẫn đường, dẫn dắt nhân vật theo hướng đi đúng, còn rốt cuộc nhân vật có đi con đường đó hay không, xảy ra chuyện gì thì là chuyện ngoài phạm vi khống chế của nó. Vì thế mới tồn tại những thứ gọi là BUG, vì chúng là những lỗ hổng tình tiết mà đến ý chí thế giới cũng không có cách nào sửa chữa.

Lâm Mặc thấy nhân vật chính đã đi ra ngoài cũng không việc gì phải tự nhốt mình trong phòng, nhanh chóng đuổi theo. Ngay khi Khâm Thanh sắp bước ra cửa, cậu đã kịp thời nhảy tót lên vai hắn, tìm chỗ ngồi cho thoải mái một cách tự nhiên vô cùng. Mà cơ thể Khâm Thanh chỉ cứng lại trong giây lát, sau đó tiếp tục như bình thường. So với để nó đuổi theo có nguy cơ lạc đường lại bị người dẫm bẹp, vẫn cứ nên bám trên người hắn thì hơn. Dẫu sao cũng không phải lần đầu.

Cả hai lặng lẽ hòa theo dòng người. Đêm nay có rất nhiều nam thanh nữ tú ra ngoài dạo chơi với hy vọng kiếm được bạn đời. Các cô nương nếu coi trọng công tử nhà nào sẽ ném hoa hoặc khăn tay để biểu lộ sự ái mộ của mình. Nếu nhận được hoa hoặc khăn tay của cô nương nào thì nam nhân đó có thể ngỏ lời mời nàng đi chơi cùng. Khâm Thanh lớn lên tuy không đẹp đến mức nhân thần căm phẫn nhưng rõ ràng cũng vô cùng anh tuấn, ngũ quan nghiêm nghị, mắt sắc hàm ngài, mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng thỉnh thoảng

lại mím lại khi không vừa ý. Hôm nay hắn cột tóc đơn giản bằng một sợi dây trắng, để xõa sau lưng tùy ý bay theo gió, vô tình tạo nên nét phong trần lãng tử. Rất nhiều thiếu nữ xuân tâm nhộn nhạo muốn ném hoa cho hắn, nhưng cuối cùng lại bị khí thế đế vương áp trở về khiến cả người lạnh cứng không dám đến gần. Họ không biết điều đó nên cho rằng là do Khâm Thanh quá lạnh lùng khiến mình sợ hãi không dám tiếp cận. Còn trong mắt Khâm Thanh thì những cô nương đó nhìn hắn chẳng khác gì như thể hắn sắp ăn thịt họ tới nơi. Thành thử hắn sắp đi được một vòng mà vẫn chưa nhận được bông hoa hay cái khăn nào.

Lâm Mặc ngó nghiêng tới lui quan sát. Đây vẫn là lần đầu tiên cậu được tham gia lễ hội thời cổ đại. Cho nên dù cảm thấy tâm tình nhân vật chính không quá tốt cậu vẫn cứ mặc kệ. Nhưng Khâm Thanh thì không hào hứng được như vậy. Hắn đi nãy giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân bản thân muốn ra ngoài, người xung quanh thì cứ né hắn như rắn rết, đã thế con thỏ ngốc này cứ mải mê nhìn ngó bên ngoài! Lúc ở trong rừng Khâm Thanh còn chưa cảm thấy gì, nhưng đến khi quay về xã hội loài người rồi hắn cảm thấy Lâm Mặc luôn bị bên ngoài hấp dẫn, không còn một lòng trung thành với hắn nữa! Rõ ràng lúc ở chung với hắn miệng cứ nói liên tục, vừa bước ra khỏi cửa liền mặc kệ không quan tâm hắn!

Hiển nhiên Khâm Thanh đã quên chính bản thân hắn cũng chưa bao giờ quan tâm xem Lâm Mặc nói cái gì…

Nhân loại là một sinh vật vô cùng kỳ lạ. Khi được quan tâm thì bản thân coi đó là chuyện đương nhiên, thậm chí phiền phức. Nhưng đến khi không được để ý tới nữa thì lại khó chịu. Giống như trường hợp của Khâm Thanh, vì Mị Hồ chưa bao giờ thực sự quan tâm hắn nên dù nó sau khi hóa thành người chỉ lo chạy nhảy tung tăng bên ngoài hắn cũng không cảm thấy gì. Nhưng Lâm Mặc trước kia ngày nào cũng ríu rít chạy quanh nói chuyện với hắn giờ chỉ mới dòm ngó bên ngoài một chút thôi hắn đã có cảm giác bị bỏ rơi rồi.

"Đi về." Khâm Thanh đen mặt quay về theo lối cũ.

"Ơ… Hả? Khoan… khoan đã!" Lâm Mặc cuống quýt gọi lại. Giời ơi là giời Lưu Tố Tố còn chưa gặp mà đi về cái gì! "Sao tự dưng lại về?"

"Chứ ở lại làm cái gì?"

"Ừm… thì…" Mắt Lâm Mặc đảo quanh, bất ngờ sáng lên. Cậu đưa bàn chân múp míp của mình hướng về một quầy hàng, "Chúng ta thả hoa đăng đi!"

Khâm Thanh vẫn không nhúc nhích, Lâm Mặc sợ hắn không chịu liền dụ dỗ nói: "Đêm hội hoa đăng sao có thể chưa thả hoa đăng đã về. Với lại ta nghe nói chỉ cần ghi ước nguyện vào hoa đăng thả xuống sông sẽ thành hiện thực."

Mi là một con thỏ thì biết gì? Khâm Thanh đầu đầy hắc tuyến. Nếu hắn nhớ không lầm lần đầu tiên gặp nó chỉ là một con Bạch Thố cấp một, còn chưa đủ khả năng ra khỏi rừng đi chơi hoa đăng đi!

"Là… Là ta nghe nói vậy." Hiển nhiên Lâm Mặc cũng thấy một con yêu thú trước giờ sống trong rừng mà rành rẽ như vậy có hơi kỳ quái nên vội bổ sung. Dù sao cũng không thể để nhân vật chính quay về trước khi gặp Lưu Tố Tố được!

Khâm Thanh không nói gì nhưng hắn vẫn đi đến gần quầy hàng mua hai cái hoa đăng. Tuy hắn không biết một con Bạch Thố thì thả hoa đăng làm gì nhưng cứ nhìn tâm trạng nó hiện tại thì nếu hắn không mua cho nó một cái riêng rất có khả năng sẽ mắt rưng rưng nhìn hắn ủy khuất!

Sau khi mua xong, cả hai bắt đầu lấy bút viết. Khâm Thanh tỏ vẻ hắn có thể hỗ trợ Bạch Thố viết giùm nhưng nó kiên quyết cho rằng để người khác biết thì điều ước sẽ không linh. Cuối cùng hắn viết xong chỉ có thể bẻ gãy cán bút cho ngắn bớt để nó ngậm vào miệng mà viết. Lâm Mặc khổ bức mất khá nhiều thời gian mới viết xong, xoay hoa đăng lại để Khâm Thanh không nhìn thấy mặt ghi chữ rồi mới đưa cho hắn.

"Dù sao ta cũng sẽ không nhìn, ngươi không cần làm vậy." Nói rồi hắn đốt đèn bên trong hai hoa đăng, thả chúng xuống sông.

Rất lâu về sau hắn không còn nhớ mình đã ghi gì trên hoa đăng. Có lẽ ngay khoảng khắc thả chúng xuống hắn đã quên rồi. Dù sao Khâm Thanh không tin vào ước nguyện, hắn chỉ tin vào thực lực mà thôi. Nhưng

hắn vẫn còn nhớ rõ vào lúc ấy, khi chiếc hoa đăng của Lâm Mặc chầm chậm trôi đi xoay người lại, hắn vô tình nhìn thấy hàng chữ nghuệch ngoạc trên đó.

"Mau chóng thành người! Du ngoạn khắp nơi! Ăn no chờ chết!"

Hắn không nói với Lâm Mặc, dẫu sao con Bạch Thố đó nhất định sẽ nghĩ rằng hắn cố tình nhìn trộm hoa đăng của nó. Chỉ là trong lòng thầm mắng một tiếng đồ con thỏ ngốc. Nào có yêu thú nào lại thiếu chí khí đến thế chứ.

Về phần Lâm Mặc, ngay sau khi thả hoa đăng xong âm thanh hệ thống vang lên trong đầu cậu: ["Ăn no chờ chết"? Cậu thật sự cố chấp với mục tiêu này quá nhỉ?]

Không hiểu sao cảm giác sống lưng rờn rợn, Lâm Mặc quyết định trợn mắt nói dối, "Nào có! Lao động là vinh quang! Vì mục tiêu xây dựng xã hội chủ nghĩa đại hài hòa!"

[Tôi chỉ muốn nhắc nhở là Lưu Tố Tố sắp đụng trúng đám lưu manh rồi, nếu cậu còn không đi thì không biết cốt truyện sẽ lệch đến cỡ nào đâu]

"Đi ngay, đi ngay!" Tư thế của Lâm Mặc như thể sẵn sàng phóng đi bất cứ lúc nào, "Nhưng mà cô ta ở đâu?"

[Hai trăm mét phía trước, ngõ hẻm bên trái]

Sau khi kết thúc đối thoại với hệ thống, Lâm Mặc liền vội vã kéo nhân vật chính đi, "Chủ nhân, chúng ta đi thôi!"

Khâm Thanh bất đắc dĩ nhìn con Bạch Thố trước mắt. Rõ ràng ban đầu nó một hai đòi thả hoa đăng, đèn còn chưa trôi xa được quá năm mét đã thúc giục hắn đi, "Lại muốn làm gì nữa đây?"

"Đương nhiên là ăn kẹo hồ lô a!" Trình độ nói dối không chớp mắt của Lâm Mặc càng ngày càng tăng.

"Nhưng phía trước làm gì có ai bán?" Nếu hắn nhớ không lầm thì quầy kẹo hồ lô ở gần cổng thành, ngược hướng với chỗ này.

"Khẳng định có, ta ngửi thấy mùi mà!"

Nói rồi sợ Khâm Thanh tiếp tục hỏi thì lộ mất, Lâm Mặc vội vã chạy đi. Khâm Thanh trong lòng cực độ khó hiểu nhưng chỉ có thể chạy theo sau, lòng thầm mắng đồ con thỏ tham ăn. Không thấy cả người ngươi đã mập đến sắp thành heo rồi sao! Một chút phong độ của yêu thú cũng không có!

Nhưng nghĩ đến Mị Hồ, Khâm Thanh thầm nghĩ, thôi thì thích ăn vẫn đỡ hơn có ham mê đặc thù nào đó…

Khi hắn cách Bạch Thố khoảng ba mét thì dột nhiên nó biến mất. Khâm Thanh cau mày đến gần phát hiện ra kế bên có một con hẻm nhỏ. Trong hẻm loáng thoáng truyền ra tiếng ẩu đả cãi nhau.

"Đến đây, đến đây!"

"Các ngươi mau buông tay ra!"

"Ha ha tiểu mỹ nhân, mau đến đây để ca thương yêu nào."

"Chậc chậc, mắng chửi cũng dễ nghe thế kia, đến lúc lên giường rên không biết sướng đến cỡ nào."

"Kinh tởm! Á!"

Khâm Thanh bước vào phát hiện ra có ba tên lưu manh đang đùa giỡn với một thiếu nữ. Gương mặt thiếu nữ đỏ bừng lên vì giận và thẹn, giống như có thể khóc bất kỳ lúc nào. Mà ba tên kia thấy thiếu nữ không có sức phản kháng, càng sấn tới gần hơn.

"Tránh ra! Phụ thân ta chính là Lưu Thẩm Phong, nếu ông ấy biết được…"

"Ha ha, mỹ nhân là ngươi cho rằng mình là Lưu Tố Tố sao? Tuy rằng gương mặt này cũng đẹp, nhưng tiểu thư Lưu gia cũng không thể tùy tiện nhận bừa đâu."

"Hừ, loại nữ nhân ra đường không có người hầu đi theo, thoạt nhìn đã biết gia cảnh bần hàn, vậy mà còn dám xưng Lưu Tố Tố. Tóm lại đêm nay ngươi không đi theo chúng ta không được!"

Lưu Tố Tố muốn khóc đến nơi. Nàng trước đó lỡ tay làm vỡ chiếc bình cổ mà phụ thân yêu quý nên bị ông phạt ở trong phòng tự ngẫm ba ngày, dù van xin thế nào cũng không được tha. Cố tình nàng lại ham chơi muốn tham gia hội hoa đăng, người hầu lính gác đều nghe lời phụ thân nàng không cho nàng ra ngoài, nàng chỉ có thể trăm phương ngàn kế trốn ra. Nào ngờ mới ra chưa được bao lâu lại đụng trúng ba tên lưu manh. Lưu Tố Tố là tiểu thư Lưu gia, từ khi sinh ra đã chịu muôn vàn sủng ái, đến việc nặng một chút cũng chưa từng làm, nào chống lại được sức lực của ba nam nhân trưởng thành.

Lâm Mặc thấy tình thế giằng co ngày càng đáng lo, chủ nhân của mình lại vẫn một bộ dửng dưng như không có ý định giúp đỡ, đành phải lên tiếng: "Chủ nhân, ngươi không giúp thiếu nữ đó sao?"

Khâm Thanh quay đầu nhìn nó, khóe miệng gợi lên, "Vậy sao ngươi không tự ra tay đi?"

Lâm Mặc trong lòng thầm mắng đồ thuần thú sư lười biếng, có biết đấy là hậu cung của anh không hả. Nhưng suy nghĩ kỹ thì cậu là yêu thú của Khâm Thanh, cậu cứu cũng như Khâm Thanh cứu, kết quả hẳn không có gì khác nên liền gật đầu phóng vào hẻm.

Thấy Bạch Thố nhà mình hăng hái như vậy, Khâm Thanh sửng sốt rồi đành đuổi theo. Khi nãy hắn cảm giác thiếu nữ này có liên quan đến trực giác ban đầu của mình, nhất thời muốn theo dõi xem nàng là ai. Nhưng hắn cũng chưa cặn bã đến mức sẽ chỉ đứng nhìn, chỉ cần ba tên đó có hành vi quá mức hắn ngay lập tức liền ra tay. Thế nhưng con thỏ ngốc này cư nhiên tưởng thật, đã vội xông lên rồi.

Một tên trong số đó vừa đưa tay ra tính sàm sỡ Lưu Tố Tố thì ngay lập tức bị đá văng sang một bên. Hắn sửng sốt quay đầu tính gào lên hỏi thằng nào mới đánh lén thì chỉ nhìn thấy… một con thỏ? Cố tình hắn còn chưa kịp tự hỏi xong đã bị con thỏ này nhào lên cắn một ngụm, đau đến độ phải hét lên: "AAAAAA!!!! Mau kéo nó ra cho tao!!!"

Hai tên còn lại thấy đồng bạn như vậy liền vội vã chạy tới, nhưng chưa được mấy bước đã thấy trời đất quay cuồng, bị Khâm Thanh đánh vài nhát ngã bổ lên mặt đất. Chúng ban đầu còn định chống cự, nhưng nhận ra lực lượng hai bên cách quá xa, cuối cùng tên cầm đầu mặt mũi bầm dập chỉ có thể hô to: "Công tử xin tha mạng a!!"

"Cút!" Khâm Thanh lạnh lùng phun ra một chữ duy nhất, ba tên kia nào dám dây dưa lâu hơn nữa bỏ trốn ngay lập tức. Chỉ vài giây sau đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hắn giải quyết xong ba tên côn đồ này, quay lại xem yêu thú nhà mình với thiếu nữ ra sao rồi, nào ngờ trông thấy thiếu nữ đang ôm Bạch Thố trong lòng, ánh mắt hết sức trìu mến nhìn nó. Nhất thời trong lòng hắn có chút chua, rõ ràng hắn mới là chủ, vậy mà con thỏ ngốc này ai cũng để cho ôm ấp, thật chẳng ra gì.

"Công tử, cảm tạ ngài rất nhiều." Lưu Tố Tố gò má ửng hồng thẹn thùng nhìn sang Khâm Thanh, nhưng tay vẫn ôm lấy Bạch Thố.

Lâm Mặc cảm nhận được ánh mắt Khâm Thanh trừng hắn, lòng hết sức đau khổ. Trong tiểu thuyết Lưu Tố Tố là một manh vật khống, nhất là đối với những con thú lông xù xù tròn tròn hoàn toàn không có sức chống cự, tâm mềm nhũn cả ra. Nhân vật chính nhiều lần mua cho nàng sủng vật dễ thương đáng yêu, nhờ đó soát đầy độ hảo cảm Lưu Tố Tố, mà như vậy cũng tương đương với soát đầy độ hảo cảm Lưu gia. Lúc đọc thì biết thế thôi, nào ngờ ngoài đời thật nàng cuồng nhiệt như thế chứ, thấy cậu cắn tên kia xong còn sợ răng đau, cứ ôm ấp nhu nhu cho cậu bớt đau. Mà cậu cũng muốn Lưu Tố Tố có hảo cảm với Khâm Thanh để dễ dàng làm nhiệm vụ, cho nên ngoan ngoãn đóng vai một đại bạch thỏ manh manh.

Khâm Thanh cố gắng giữ giọng bình thường hết sức có thể: "Chỉ là chút chuyện nhỏ, Lưu tiểu thư không cần quan tâm. Nếu tiểu thư đã không sao chúng ta xin đi trước."

Không được! Tuyệt đối không thể đi! Anh đi rồi tôi làm nhiệm vụ thế nào! Lâm Mặc nhìn thấy ánh mắt Khâm Thanh nhìn mình có chút chua, lòng hơi chột dạ. Sẽ không phải vì hắn là người ra tay chính nhưng Lưu Tố Tố chỉ quan tâm mỗi mình cậu nhất nên ghen tị đấy chứ? Cướp đoạt hậu cung nhân vật chính, Lâm Mặc thầm xoát xuýt, cậu đến nghĩ cũng chưa từng nghĩ qua được không! Hơn nữa cậu chỉ là một con thỏ yêu! Cho dù cướp được thì làm gì được đâu!

Cho nên mặc kệ cái nhìn hết sức chăm chú của Khâm Thanh, Lâm Mặc vẫn giả bộ mắt điếc tai ngơ nằm im trong lòng Lưu Tố Tố, hai lỗ tai còn cụp xuống như muốn trốn. Lưu Tố Tố thấy đại bạch thỏ trong lòng

mình ngoan ngoãn manh manh như vậy, quả thật hận không thể ôm về nhà yêu thương. Cho nên nàng quay sang nhìn Khâm Thanh, chủ nhân của đại bạch thỏ này, ý tứ dò hỏi: "Ơn cứu mạng sao có thể một lời cảm tạ là xong. Nếu công tử không chê xin đến Lưu gia làm khách, để chúng ta hảo hảo chiêu đãi."

Trong tiểu thuyết Lưu Tố Tố vì nhất kiến chung tình với Khâm Thanh mà tìm mọi cách kéo người về nhà mình, còn hiện tại vì không muốn rời xa đại bạch thỏ mà ngỏ ý mời hắn về. Quá trình thì giống nhau nhưng kết quả cuối cùng có thể dự đoán lệch đi cả vạn dặm. Hệ thống 419 trong lòng đo độ lệch cốt truyện, tấm tắc một phen.

Người ta đã có lòng mời, yêu thú nhà mình cư nhiên tự bán mình cho đối phương, nếu hắn còn từ chối nữa thì không được lịch sự. Huống hồ thế lực của Lưu gia ở Tây thành này không thể khinh thường, thêm một người bạn vẫn đỡ hơn thêm một kẻ thù, ngẫm đi ngẫm lại cũng không có lý do gì không đi, hắn liền gật đầu đồng ý. Lâm Mặc thấy nhân vật chính đồng ý, lòng thở phào nhẹ nhõm. Làm nhiệm vụ đã khó rồi, giữ cho cốt truyện không bị lệch càng khó hơn.

Cậu chỉ là một con đại bạch thỏ thôi mà!! Ò Ó)

Bên trong Lưu gia đang nháo nhào lên vì tiểu thư Lưu Tố Tố bỏ trốn, Lưu Thẩm Phong đã đứng ngồi không yên, giận muốn vỗ mặt bàn. Chén trà trên bàn đã được người hầu đưa tới gần cả canh giờ, nhưng Lưu Thẩm Phong vẫn chưa nhấp một ngụm. Tiểu nha đầu đó ngày thường ương bướng, không ngờ lại còn dám cãi lệnh trốn đi! Quả nhiên bình thường ông quá sủng ái nàng, cho nên nàng mới vô pháp vô thiên như thế!! Sau khi tìm được nàng rồi không thể dung túng được nữa!

"Lần này ta nhất định phải phạt nó thật nặng!" Lưu Thẩm Phong hùng hồn nói, hung hăng uống chén trà nguội lạnh.

"Vâng, lão gia." A Đại theo hầu Lưu Thẩm Phong từ khi Lưu Tố Tố còn nhỏ, hiển nhiên đã quá hiểu tính khí chủ nhân nhà mình. Mà các người hầu khác thì chỉ giả bộ như không biết gì. Lần nào tiểu thư gây chuyện lão gia cũng nói thế, nàng chỉ cần khóc lóc vài câu sẽ lại tha thứ ngay thôi.

"Lão gia!! Tiểu thư trở về rồi!" Một người hầu vội vàng chạy vào thông báo cho Lưu Thẩm Phong.

Trở về? Nhất thời con giận của Lưu Thẩm Phong xẹp xuống một nửa, nhưng trên mặt vẫn còn nộ khí bừng bừng, đập bàn một cái, "Mau dẫn nó vào!"

Lưu Tố Tố dẫn theo Khâm Thanh và Bạch Thố vào nhà chính, trông thấy Lưu Thẩm Phong sắc mặt nghiêm nghị ngồi đó, trong nháy mắt mặt đỏ bừng nước mắt rưng rưng chạy ào đến, "Phụ thân!"

Tâm Lưu Thẩm Phong thoáng chốc mềm nhũn, cơn giận bay biến đi hết, những lời trách móc dự định nói ra cũng nuốt hết trở vào, cuối cùng chỉ có thể thở dài. Mẫu thân của Lưu Tố Tố mất sớm, ông lại chỉ có một đứa con gái duy nhất là nàng, cơ hồ xem như đem lên đầu quả tim mà sủng. Bình thường đừng nói là phạt, chỉ nói nặng hai câu thôi cũng không nỡ. Bắt nàng ở trong phòng tự ngẫm cũng chỉ là để nàng đừng ra ngoài gây chuyện chứ không hẳn vì sinh khí chiếc bình quý bị vỡ. Nàng tuy bỏ trốn ra ngoài không nghe lời, nhưng rốt cuộc cũng đã trở về, ông còn có thể nói gì nữa đây. Nội tâm của nữ nhi khống nhất thời tự làm xong trọng trách bao biện cho nữ nhi yêu dấu của mình, vì thế tội trạng trước mắt của Lưu Tố Tố nhất thời xóa sạch lại trắng như một tờ giấy.

"Tố Tố, con mau nói thật, phụ thân sẽ không trách phạt." Lưu Thẩm Phong an ủi nữ nhi nhà mình.

Lưu Tố Tố tuy hay ương bướng nghịch ngợm, nhưng cũng không phải loại tiểu thư kiêu căng được sủng sinh hư. Nàng thấy phụ thân đồng ý tha thứ cho mình rồi, liền nhanh chóng thuật lại mọi chuyện. Khi nghe đến đoạn ba tên lưu manh kia có ý đồ bất chính với con gái mình, râu ria mép của Lưu Thẩm Phong cũng phải run lên. Khốn khiếp! Nữ nhi nhà ông mà cũng dám động vào, đây là ngại sống quá lâu sao! Trong lúc Lưu Tố Tố còn kể chuyện, Lưu Thẩm Phong đưa mắt ra hiệu với A Đại. Hắn hiểu rõ, lập tức lui xuống cho người đi tìm ba tên kia. Nhìn thái độ của gia chủ, số phận ba kẻ đó hẳn cũng không tốt được bao nhiêu. Nói chung cũng do chúng mắt mù, chọc ai không chọc lại chọc ngay nữ nhi được Lưu Thẩm Phong sủng ái nhất, có chết cũng chưa hết tội.

"… Là Khâm Thanh và đại bạch thỏ này cứu con." Cuối cùng Lưu Tố Tố cũng kết thúc câu chuyện, nhìn con thỏ trong ngực mình rồi lại quay đầu nhìn về phía Khâm Thanh.

Lưu Thẩm Phong lúc này mới nhận ra sự tồn tại của con thỏ nữ nhi ôm nãy giờ cùng với Khâm Thanh. Tuy là thương gia, nhưng nhân phẩm của Lưu Thẩm Phong vẫn rất tốt, làm người thiện lương thường xuyên hỗ trợ người nghèo, lại đối xử vô cùng tử tế với người làm, cho nên được lòng người vô cùng. Nay ông biết Khâm Thanh cứu con gái mình, tự dưng cảm thấy hắn nhìn thuận mắt hơn nhiều. Hơn nữa ông cũng không ngây ngô như Lưu Tố Tố, thoạt nhìn đã thấy con thỏ đó chính là yêu thú Bạch Thố, như vậy thanh niên trước mắt là thuần thú sư, nhất thời cũng coi trọng nhiều hơn.

"Khâm công tử ra tay tương trợ, Lưu mỗ hết lòng cảm tạ. Nếu có thể, mong rằng Khâm công tử có thể ở lại làm khách quý của Lưu gia."

"Lưu lão gia quá khách khí. Ta chỉ là thấy chuyện bất bình giúp một tay, cũng không phải chuyện to tát gì."

"Sao có thể nói thế. Người đâu! Mau chuẩn bị phòng cho Khâm công tử!" Nói rồi ông quay sang Khâm Thanh, "Hiện tại cũng đã đến giờ ăn, nếu Khâm công tử không chê có thể tham dự cùng phụ tử chúng ta."

Khâm Thanh không tiện từ chối, chỉ có thể gật đầu cảm tạ. Lưu gia tuy không phải gia môn thế gia trong giới thuần thú sư, nhưng tài phú thì đứng đầu cả nước, ngay cả hoàng đế cũng phải nhân nhượng vài phần. Cũng không hiểu sao người Lưu gia trước nay không có ai là thuần thú sư, dù là thiên phú hạ cấp nhất cũng không có. Người ta đồn rằng lão tổ của Lưu gia từng ký kết khế ước với một con yêu thú thánh cấp đổi năng lực thông linh của gia tộc để lấy tài phú đời đời kiếp kiếp. Lời đồn không biết chân thật được bao nhiêu phần nhưng người Lưu gia qua bao nhiêu thế hệ chỉ có ngày càng giàu hơn.

Người hầu rất nhanh dọn món ăn lên. Lâm Mặc nhìn những dĩa đồ ăn đặc sắc kia, lòng chảy nước miếng lăn lộn không ngừng, bề ngoài vẫn làm bộ ngây thơ mắt to tròn nhìn xung quanh. Nhưng cái mũi cứ hít hà mùi thơm kia vẫn không thể lừa dối được Khâm Thanh, hắn nhìn bộ dạng tham ăn nhưng không dám làm gì của Lâm Mặc, bỗng dưng cảm thấy buồn cười, chút bực bội ban nãy vì bị Bạch Thố bỏ rơi cũng quên đi.

Lưu Tố Tố chuẩn bị riêng cho Lâm Mặc một chiếc ghế cao, để cậu có thể ngồi ngay kế bên nàng nhưng vẫn nhìn thấy được toàn bộ bàn ăn. Khâm Thanh ngồi phía đối diện, đầu bàn là Lưu Thẩm Phong. Người hầu sau khi dọn món xong đều lui xuống, cả gian phòng chỉ còn lại ba người một thỏ.

Lưu Thẩm Phong trò chuyện với Khâm Thanh, trong lòng hết sức hài lòng với thanh niên này, mặt ngoài thì vẫn bất biến. Lưu Tố Tố thỉnh thoảng mới tham dự vào cuộc nói chuyện, phần lớn thời gian chỉ chăm lo cho Lâm Mặc. Lâm Mặc lần đầu được sủng ái đến như vậy, trong lòng rưng rưng nói với hệ thống: "Đây mới là chủ nhân chứ!"

[Cậu có thể bỏ Khâm Thanh đi theo Lưu Tố Tố]

"Vẫn là thôi đi, tôi còn khế ước với hắn đây." Lâm Mặc trong phút chốc rầu rĩ. Cậu chợt nhận ra rằng dù có làm hết nhiệm vụ đi chăng nữa thì vẫn không thể hưởng thụ nhân sinh được mà cứ phải đi theo Khâm Thanh đánh đánh giết giết mãi thôi. Đến khi Khâm Thanh bước lên đỉnh cao nhân sinh thì cậu đã bị truyền tống khỏi thế giới từ lâu rồi, "Thế giới sau tôi nhất định phải quay về xã hội hiện đại văn minh!"

Sau bữa cơm, dưới ánh mắt lưu luyến của Lưu Tố Tố, Lâm Mặc rốt cuộc vẫn là về chung phòng với Khâm Thanh. Dù sao nội tâm cậu vẫn là một thanh niên lành mạnh, nằm ngủ chung với thiếu nữ mềm mại gì đó, vẫn là thôi đi. Cảm giác cứ như đang chiếm tiện nghi của người ta ( )

Mà quan trọng hơn hết là mặt chủ nhân nhà cậu sắp đen như đáy nồi rồi. Hừ, ghen tị với một con thỏ, quá không có tiền đồ.

"Trông ngươi vui vẻ quá nhỉ?" Khâm Thanh leo lên giường bắt lấy cậu, nâng lên ngang tầm mắt khiến cho ánh mắt hai người nhìn nhau.

"Làm gì có." Lâm Mặc lại nói dối. Thật ra cậu thoải mái chết đi được. Được nằm trong vòng tay mềm mại của mỹ nhân, lại được chăm chút cho ăn uống, làm sao không sung sướng cho được. Cậu vội vàng nói sang chuyện khác, "Mà còn Mị Hồ thì sao? Chúng ta không thông báo với nó có sao không?"

"Hắn là xung quanh đây thôi, ta đã truyền tin cho nó rồi." Chỉ cần khoảng cách không quá xa, giữa thuần thú sư và yêu thú có thể trao đổi với nhau. Nhưng kỹ năng này chỉ có thể đạt được nếu năng lực thông linh mạnh mẽ, nên cũng không phải ai cũng làm được.

Khâm Thanh hừ một tiếng nhìn cậu, sau đó nằm xuống giường ngủ. Từ bao giờ hắn lại ấu trĩ như thế, so đo với cả một con yêu thú. Có khi nào ở với nhau lâu quá, hắn bị nó lây cả bệnh ngốc luôn rồi không? Lưu Tố Tố chỉ là người bình thường, cho nên cùng lắm nàng chỉ cảm thấy có hứng thú với yêu thú nhà hắn mà thôi chứ không thật sự có ý đồ xấu xa gì, hắn cũng không cần quá thận trọng. Nhưng Khâm Thanh vẫn không nhịn được cảm xúc bực bội trong lòng.

Theo diễn biến trong truyện, những ngày tiếp theo hẳn nên là thời gian Lưu Tố Tố bồi dưỡng tình cảm cùng Khâm Thanh. Nhưng nhờ có sự xuất hiện của Lâm Mặc, hiện tại cả ngày hôm này nàng đều ôm nó đi chơi, vứt nhân vật chính sang một bên. Khâm Thanh không muốn, nhưng nghĩ tới thế lực Lưu gia, sau này hắn báo thù Khâm gia hẳn sẽ còn lúc nhờ vả đến, nhất thời không tiện từ chối. Hơn nữa hắn cũng muốn bình tĩnh lại tâm tình của mình. Rõ ràng hồi trước lúc ở trong rừng hắn chưa bao giờ bị ảnh hưởng vì những chuyện như vậy.

Bên này Lâm Mặc cũng phiền não không kém. Vốn dĩ cậu định lên kế hoạch thăm dò toàn bộ Lưu gia để tìm cách tốt nhất đột nhập, nhưng Lưu Tố Tố ngày nào cũng đem cậu đi chơi, không có cách nào trốn đi được. Cho dù được hệ thống cung cấp bản đồ Lưu gia, nhưng nhìn bản vẽ với tận mắt thấy vẫn là hai chuyện khác nhau. Cậu phải tìm con đường nào dễ ra vào, hơn nữa lại khiến người Lưu gia không phát hiện, nhưng ngay sau khi đám cướp vào nhà chính rồi thì phải bị bắt ngay kẻo không sẽ liên lụy đến ai đó. Này gần như là nhiệm vụ bất khả thi a!

[Ký chủ, cậu chỉ cần dẫn chúng vào nhà chính thành công thôi, chuyện phía sau cứ để Khâm Thanh và Lưu gia xử lý]

"Không được, lỡ như vì sự can thiệp của ta mà có người hầu hay lính gác nào bỏ mạng thì sao? Vẫn nên cẩn thận thì hơn. Dù sao vẫn còn hai ngày nữa." Nếu có thể, Lâm Mặc không muốn ai phải chết để bản thân hoàn thành nhiệm vụ. Cậu làm nhiệm vụ vì muốn sống tiếp, tiếp tục hưởng thụ nhân sinh, chẳng lẽ những người đó thì không sao. Tuy hệ thống nói thế giới này chỉ là chuỗi số liệu, nhưng trong mắt cậu đây không khác gì một thế giới thực.

Lưu Tố Tố đã biết Lâm Mặc là yêu thú, hơn nữa còn biết nói, nhất thời vui vẻ nói chuyện tíu tít không thôi. Lâm Mặc vì mải bận bàn bạc với hệ thống, thỉnh thoảng mới đáp trả nàng mấy lời. Nhưng Lưu Tố Tố nghe thấy âm thanh dễ thương đó, quả thật manh chịu không nổi, dù cậu nói ít nhưng vẫn không ngừng trò chuyện với cậu.

"Đây là phủ viện của ta. Kể từ khi ta bỏ trốn phụ thân đã tăng cường người canh gác xung quanh, thật đúng là phiền phức." Lưu Tố Tố bĩu môi.

Lâm Mặc đột nhiên nghĩ tới điều gì, cậu vội vàng hỏi: "Lúc ấy ngươi làm thế nào trốn ra được khỏi Lưu gia thế?"

Khắp Lưu gia đều có người hầu cùng người canh gác, hơn nữa còn có cơ quan ngầm. Lưu Tố Tố tay chân yếu mềm lại có thể trốn ra, chuyện này hết sức quan trọng! Nếu cậu có thể làm theo đó đưa người vào…

"Suỵt, ta nói riêng cho ngươi thôi, đừng nói với phụ thân nhé." Lưu Tố Tố hạ giọng xuống, khẽ nói: "Lúc ấy ta bảo với phụ thân rằng ta nói ta nhớ nương muốn đi đến viện cũ của nàng để lừa đám người hầu cho ta ra ngoài phòng rồi đợi lính gác đổi ca trực trốn ra ngoài theo cổng sau, nhưng thật ra không phải vậy. Biệt viện phía Đông là chỗ ở cũ của mẫu thân ta, từ khi mẫu thân ta chết phụ thân vẫn luôn để trống không cho ai vào, chỉ thỉnh thoảng mới cho người hầu vào dọn dẹp thôi. Có mấy lần ta lén đến đó chơi, phát hiện ra phía sau hòn non bộ có một mật đạo thông ra ngoài…"

Nhất thời Lâm Mặc cảm thấy, dường như cậu đã nghĩ ra cách vẹn toàn đôi bên rồi.

8. Chương 8: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (7)

Sau một ngày đi dạo khắp Lưu gia, Lưu Tố Tố lưu luyến đem Lâm Mặc trả về cho chủ cũ là Khâm Thanh. Trước khi rời đi nàng còn nài nỉ ngày mai lại tới, khiến bản thân cậu lẫn Khâm Thanh đều đau đầu không thôi. Người bình thường hẳn đã nhận ra bộ mặt đen sì của Khâm Thanh khi nghe nàng nói vậy, nhưng Lưu Tố Tố là ai chứ. Từ trước đến nay trên dưới Lưu gia đều sủng ái nàng, chỉ có người khác nhìn sắc mặt nàng chứ nàng chưa bao giờ phải nhìn sắc mặt ai để sống. Cuộc trò chuyện kết thúc bằng việc Khâm Thanh lễ độ từ chối, lấy lý do là "bận rộn tu luyện".

Cửa phòng vừa đóng lại, Khâm Thanh quay người sang nhìn Bạch Thố, hai tay khoanh trước ngực bộ dáng hết sức nghiêm túc, "Bắt đầu từ mai ngươi ở trong phòng hảo hảo tu luyện cho ta."

(_) Nam chính à hậu cung của anh theo tui đâu phải lỗi của tui?!!

Lâm Mặc vẫn rất ư đinh ninh rằng Khâm Thanh tâm tính bất thường khó chịu như đến kỳ mỗi tháng là do bị một con đại bạch thỏ đoạt mất em gái. Nhưng Khâm Thanh thật ra không như Lâm Mặc nghĩ. Hắn chỉ cảm thấy bực bội khi yêu thú nhà mình suốt ngày chỉ ra ngoài chơi. Vì không giải thích được nguyên do nên hắn chỉ có thể quy rằng làm yêu thú của hắn mà suốt ngày giả ngu để được nữ nhân ôm ấp quá mất mặt nên mới vậy.

Dường như ánh mắt của Lâm Mặc quá ai oán, đến nỗi Khâm Thanh cũng cảm nhận được. Hắn nhíu mày nhìn cậu hỏi: "Sao, có ý kiến gì?"

Nếu cậu ở trong phòng tu luyện ai sẽ giúp cho đám cướp đột nhập vào Lưu gia?! Thời hạn chỉ còn có hai ngày, mà cậu ngoại trừ việc mới có chút ý tưởng ra thì chưa làm được gì hết. Đại bạch thỏ chép chép miệng, mũi hít hít vẻ mặt tội nghiệp, "Nhưng mà…"

"Không có nhưng nhị gì hết." Hai đầu chân mày của Khâm Thanh lại chau vào sát hơn. Quả nhiên sủng ái cung phụng gì đó chỉ toàn lừa người, đối với yêu thú vẫn nên nghiêm khắc thì hơn.

Lâm Mặc chỉ có thể đành phụng phịu nằm co lại thành một đoàn trên giường, nhắm mắt như ngủ. Dựa theo kế hoạch ban đầu của cậu, ngày mai sẽ đi xem xét mật đạo mà Lưu Tố Tố đã kể, sau đó tìm cách truyền tin tức này cho đám cướp biết. Còn về phần những cơ quan ngầm, cậu sẽ dựa vào bản đồ của hệ thống để đi tìm cách tắt chúng tạm thời. Rắc rối nhất là làm sao để vị thuần thú sư trấn thủ Lưu gia và lính canh không hay biết gì hết. Cậu từng nghĩ đến chuyện bỏ thuốc mê, nhưng ngẫm lại vẫn không khả thi, thứ nhất là dễ bị phát hiện, thứ hai là nếu cho quá ít thì mục đích không đạt thành mà cho nhiều quá thì lỡ như đám cướp lợi dụng xông vào bắt con tin đến lúc ấy còn thảm hơn.

"Hệ thống, có cách nào để tôi có thể trở thành người trong vòng một ngày không?" Chưa bao giờ Lâm Mặc thấm thía tầm quan trọng của việc làm người như bây giờ, chẳng trách vì sao yêu thú ở hình thể gốc mạnh hơn nhưng cứ thích hóa thành người. Làm một con thỏ, cậu muốn dùng bút viết vài chữ cũng đã là cực hình.

[Cái này…]

"Nếu không thể trở thành người kế hoạch này không có cách nào thực hiện cả." Lâm Mặc ủ rũ nói: "Coi như quà tặng tân thủ đi."

[Vốn dĩ bản đồ của tôi là quà tặng tân thủ rồi. Nhưng nếu ký chủ đã nói thế thì để tôi hỏi ý kiến chủ hệ thống xem]

[Đinh! Theo phân tích của chủ hệ thống, độ khó ở thế giới này cao hơn 20% so với các nhiệm vụ tân thủ khác, ngoài ra biểu hiện của ký chủ không tồi cho nên có thể du di cho cậu thêm một Buff]

Nhưng Lâm Mặc chưa kịp vui sướng lâu đã nghe hệ thống nói tiếp: [Tuy nhiên, để trao đổi thì thay vì cấp ba đã có thể mở hệ thống thương thành, ký chủ cần phải đạt tối thiểu cấp bốn mới có thể. Cậu đồng ý không?]

Tức là phải đạt đánh giá A… Lâm Mặc trong lòng oán hận phun tào đồ tư bản, nhưng việc trở thành người vẫn quá hấp dẫn, cho nên không kháng cự được, vẫn là cắn răng đồng ý gật đầu.

[Đinh! Ký chủ nhận được một viên Phá Cấp đan, có thể nâng tu vi lên cấp bảy trong vòng hai canh giờ]

Phá Cấp… Này vẫn là quá kinh hỉ! Lâm Mặc cứ ngỡ đâu chỉ có thể trở thành người thôi, nào ngờ tặng kèm thêm cấp bảy… Tuy chỉ hai canh giờ nhưng cũng đã rất tuyệt vời rồi! Hệ thống cũng quá rộng rãi đi!

[Cũng không hẳn vậy đâu ký chủ. Chẳng qua thiết lập ở thế giới này chỉ yêu thú đạt cấp bảy mới có thể hóa thành hình người, cho nên chủ hệ thống không còn cách nào khác. Nếu cưỡng ép giúp cậu hóa thành người khi mới cấp bốn sẽ khiến ý chí thế giới bài xích, thậm chí có nguy cơ bị đẩy khỏi vị diện này.]

"Nếu vậy chỉ cần thêm một bước nữa thôi là có thể bắt đầu kế hoạch rồi." Lâm Mặc khẽ chà chà tay trong lòng, thầm suy tính. Chỉ cần thành công lừa gạt Khâm Thanh rời khỏi không bị phát hiện là được. Tuy Lâm Mặc không nghĩ Khâm Thanh sẽ rảnh rỗi đến mức ngồi trông chừng cậu tu luyện, nhưng nếu đột ngột kiểm tra vị trí của cậu thì… Đến lúc đó nếu bại lộ thì phỏng chừng đừng nói nhiệm vụ có hoàn thành hay không, cốt truyện có khi chạy lệch luôn cả tám vạn dặm.

Mà để hoàn thành trò lừa gạt này, Lâm Mặc không khỏi nghĩ đến… Mị Hồ. Dù sao một con hồ ly ranh mãnh như nó, lại hay chạy nhảy bên ngoài, hẳn là có cách để giúp cậu. Nhưng con cáo này không đời nào chịu thiệt cả, nếu muốn nhờ vả cũng phải vất vả một phen.

Khuya hôm ấy, sau khi chắc chắn Khâm Thanh đã ngủ, Lâm Mặc len lén bỏ trốn khỏi phòng đi tìm Mị Hồ. Trường hợp tệ nhất bị hắn phát hiện cũng có thể bao biện là buồn chán nên lén ra ngoài chơi, tổng thể vẫn tốt hơn so với bị phát hiện giao dịch cùng cướp. May mắn là Khâm Thanh không tỉnh lại, cậu bình an vô sự chạy ra ngoài.

Mặc dù Mị Hồ là một con yêu thú ham chơi phóng đãng, nhưng nó vẫn ý thức được khế ước giữa yêu thú và thuần thú sư, cho nên không dám rời quá xa khỏi Khâm Thanh. Nhờ đó Lâm Mặc nhanh chóng tìm thấy Mị Hồ đang ngồi trong một nhã gian tửu lâu, xung quanh còn có mấy thiếu nữ xinh đẹp mặt đầy son phấn vây quanh, cười đùa hi hi ha ha các kiểu. Mị Hồ đã phát hiện ra Lâm Mặc khi cậu còn cách đó một khoảng, cho nên lúc Lâm Mặc trèo từ cửa sổ vào, nó phất tay ra hiệu cho các cô nương đó rời đi. Trong chốc lát cả nhã gian yên tĩnh chỉ còn mỗi hai người.

Lâm Mặc:…Tên này nam nữ đều ăn được, quá đáng sợ.

So với vẻ đê tiện yêu diễm mấy ngày trước, hiện tại dáng vẻ của Mị Hồ càng thêm giống một công tử quyền quý ít khi ra khỏi nhà. Tuy vẫn còn trông yếu đuối, làn da vẫn trắng như cũ, con mắt vẫn cứ đào hoa như thế nhưng tổng thể khí chất bớt nương pháo hơn so với tạo hình ban đầu. Dù sao hình dạng sau khi hóa hình là cố định, nếu muốn thay đổi cũng chỉ chỉnh sửa vài nét nhỏ chứ không thể hoàn toàn thành một người khác được.

"Ây nha, ngươi tới tìm ta làm gì?" Mị Hồ cười tủm tỉm ưu nhã cầm bình rượu rót vào chén, ánh mắt không ngừng tới lui quan sát Lâm Mặc.

Lâm Mặc rợn hết cả tóc gáy, nhưng nghĩ tới mình còn có việc phải cầu người, đành miễn cưỡng không để ý tới ánh mắt trắng trợn đó. Cậu nhảy lên bàn, nhìn xung quanh khẽ nói: "Nơi này không có ai chứ? Nếu bị phát hiện ra ta là yêu thú…"

"Không cần lo lắng, ta đã hạ huyễn thuật quanh nơi đây rồi. Người bên ngoài không có cách nào nghe ngóng được bên trong." Nói rồi nó rũ hàng mi xuống, nhẹ nhàng gợi lên khóe môi, nhấp một ngụm rượu. Ân, không tồi. "Có việc gì thì nói đi."

"Ta muốn nhờ ngươi một việc…"

"Nga?" Giọng nói của Mị Hồ hơi lên cao một chút, ý tứ khá rõ ràng: thù lao.

"Đương nhiên! Sẽ không bảo ngươi làm không công!"

"Vậy thì nói đi."

Lúc trước Lâm Mặc đáp ứng làm người hầu cho Mị Hồ, bị nó hành hạ lên xuống một thời gian dài, đến sau này Khâm Thanh phát hiện nó đơn thuần muốn kiếm chuyện bày trò trêu chọc Bạch Thố mà thôi, tuy không nói gì nhưng thái độ lẫn hành vi đều ngầm bảo không hài lòng. Mị Hồ liền đổi cách khác, mỗi khi

Lâm Mặc có chuyện gì cần nó hỗ trợ sẽ yêu cầu "lấy thân báo đáp", tóm lại cách thức bắt nạt thay đổi nhưng kết quả vẫn là Lâm Mặc bị đùa giỡn xoay vòng vòng không biết trời đất gì nữa.

"Ngươi có cách nào khiến Khâm Thanh tạm thời không phát hiện ra vị trí của ta không?"

"Ân? Ngươi giấu hắn làm gì?" Con mắt Mị Hồ hơi nheo lại chăm chú nhìn Lâm Mặc.

"Hắn… Hắn cấm ta ngày mai không được ra khỏi phòng, phải ở trong phòng tu luyện!" Lâm Mặc cố gắng né tránh cái nhìn của Mị Hồ đi, vờ ra vẻ đáng thương. Cậu không dám nhìn trực tiếp vào mắt nó, sợ bị phát hiện điều gì, "Nhưng ta thật sự rất muốn ra ngoài dạo chơi a…"

Mị Hồ vuốt cằm, "Chỉ thế thôi?"

Lâm Mặc tự nhủ lại trong lòng cảm thấy lý do này không có gì sơ hở hết, mạnh mẽ gật đầu, "Ân! Ở trong rừng không đi đâu được thì thôi, đến thành thị rồi vẫn cứ phải bám theo hắn! Tại sao ngươi được tự do dạo chơi, còn ta lại phải ở nhà tu luyện chứ?!"

"Đó là đương nhiên. Ta là yêu thú cao cấp, còn ngươi… Vẫn là cấp bốn đi?"

Thật đúng là đồ thiếu đánh! Yêu thú cấp bảy thì giỏi lắm sao! Lâm Mặc nhớ tới Phá Cấp đan, tưởng tượng khi mình đã thành yêu thú cấp bảy… Hình như ngang cấp, vẫn không đánh lại con hồ ly này đi? ( )

"Thế ngươi có cách nào hay không?"

"Cách thì đương nhiên có, nhưng…" Mị Hồ đặt ly rượu xuống, cười nham hiểm, "Bàn thù lao trước đã."

Quả nhiên! Lâm Mặc rầu rĩ thương lượng: "Ba tiếng xoa bóp toàn thân?"

Mị Hồ lắc đầu, "Quá ít. Tối thiểu cũng phải năm tiếng."

"Thành giao!"

"Ngươi đưa ta một giọt máu đầu tim, ta có thể dùng huyễn thuật thay đổi khí tức khiến cho Khâm Thanh nghĩ ngươi vẫn ở trong phòng. Cho dù hắn dùng khế ước để tra cũng không phát hiện." Dừng một chút, Mị Hồ nói tiếp: "Nhưng phương pháp này chỉ có thể duy trì tối đa nửa ngày, hơn nữa nếu hắn vào phòng phát hiện ngươi không có ở đó…"

"Không sao, nửa ngày là đủ rồi!" Dù sao Khâm Thanh cũng không tìm được cậu, đợi đến khi qua về tùy tiện bịa chuyện một chút là xong. Mục đích đã hoàn thành, cậu cũng không có lý do gì dây dưa với Mị Hồ nữa.

"Ngươi lại gần đây. Quá trình lấy máu sẽ hơi đau chút." Mị Hồ gõ gõ ngón tay lên bàn, Lâm Mặc ngoan ngoãn lại gần. Nào ngờ còn chưa kịp để cậu chuẩn bị tinh thần xong, ngón tay thon dài của Mị Hồ đã điểm lên trên vị trí trái tim của cậu.

Nỗi đau như xé nát cơ thể khiến Lâm Mặc chịu không nổi run rẩy, mồ hôi túa ra toàn thân, đến khi cơn đau dịu lại cả người đều bủn rủn, chỉ có thể nằm bệt trên mặt bàn. Thậm chí đến sức để rên cũng không còn. Cái này mà là "hơi đau chút" sao?! Đau đến chết người đi!! Trước đây cậu đọc tiểu thuyết thấy các nhân vật lấy máu mà mặt không chút đổi sắc, tới lượt bản thân thì lại đau vật vã như thế này, quả thật không biết nên phun tào như thế nào!

Mị Hồ đưa giọt máu vào một chiếc bình thủy tinh nhỏ, rồi đậy nắp lại. Lấy máu đầu tim đau như thế nào nó đương nhiên biết, cho nên nhìn Lâm Mặc tàn tạ như vậy cũng không có gì ngoài ý muốn. Nhưng trên đời cái gì cũng phải trả giá cả, muốn lừa gạt loại khế ước dạng linh hồn này, chỉ dùng máu thường tuyệt đối không có khả năng thành công. Chỉ có máu đầu tim trân quý mới đủ khả năng.

Sau khi quay về phòng Khâm Thanh ở Lưu gia, Lâm Mặc mệt đến chết đi sống lại, dứt khoát nhắm mắt ngủ một giấc bỏ mọi chuyện ra sau đầu. Trong phòng tối đen như mực một mảnh yên tĩnh.

Sáng hôm sau vừa mở mắt tỉnh dậy đã thấy bộ mặt thiếu đòn của Mị Hồ ngay đối diện. Nó cười cười nhìn cậu, trên tay cầm bình thủy tinh ngày hôm qua. Lâm Mặc ngáp dài một cái, hỏi: "Khâm Thanh đâu?"

"Đi rồi. Sáng nay Lưu Thẩm Phong cho người mời hắn đi gặp Cao Mạnh."

Lâm Mặc cố gắng nhớ loáng thoáng lại, hình như Cao Mạnh là tên của vị thuần thú sư trung cấp trấn thủ Lưu gia. Nhưng con hồ ly này làm cách nào biết nhiều thế nhỉ? Rõ ràng mấy ngày nay Mị Hồ chỉ đi chơi đùa khắp nơi.

Như thể biết được cậu đang nghĩ cái gì, Mị Hồ dí ngón tay lên trán Bạch Thố, "Đừng nghĩ ai cũng ngu ngốc như ngươi. Ta cũng không phải chỉ ăn không rồi ngồi."

"Được rồi, được rồi. Ta đi đây, chuyện còn lại giao cho ngươi." Dứt lời, Lâm Mặc phóng nhanh như bay rời khỏi phòng. Tốc độ của Bạch Thố không thể khinh thường, chỉ một cái chớp mắt đã không thấy đâu.

Lâm Mặc không quá lo lắng về phần Mị Hồ. Tuy có chút không đáng tin cậy, nhưng trước nay nó luôn biết giữ chữ tín, chuyện đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Hiện tại cậu cần tập trung vào nhiệm vụ hơn.

Nhờ có bản đồ định vị của hệ thống, Lâm Mặc sớm nhận ra mấy ngày nay bọn cướp đều lòng vòng quanh Lưu gia. Mục đích của chúng nếu không phải thăm dò địa hình thì cũng là mua chuộc người hầu. Bất quá Lưu gia rộng lớn nhiều lính canh như vậy, dù có mua chuộc được một người thì vẫn sẽ nhanh chóng bị phát hiện bắt lại thôi. Với lại đãi ngộ trong Lưu gia vô cùng tốt đối với hạ nhân, chỉ cần có đầu óc chẳng ai lại hợp tác với một đám cướp vô danh đến tên cũng không có.

Nhưng nếu bị đe dọa nên quá hoảng sợ để lộ ra một ít tin tức hữu dụng… Lâm Mặc gảy gảy bàn tính nhỏ trong lòng, xoa tay tính toán.

Sau khi trộm lấy một bộ quần áo của hạ nhân trong Lưu gia, Lâm Mặc nhanh chóng chạy đến chỗ mật đạo Lưu Tố Tố kể hôm qua. Nuốt vào viên Phá Cấp đan, cơ thể trở nên nóng bừng, nóng đến khó thở. Khi Lâm Mặc tưởng đâu sắp ngất vì thiếu dưỡng khí thì quá trình đột ngột kết thúc. Nơi vốn dĩ là một con Bạch Thố giờ đây là một thiếu niên xích lõa tóc trắng dài rũ xuống tới tận đầu gối.

Thiếu niên kinh ngạc nhìn xuống mặt hồ, chỉ thấy một gương mặt vừa trắng lại trẻ con, đôi mắt đen to tròn chớp chớp vài cái. Sau khi cử động tay chân vài cái, xác định không có việc gì, thiếu niên nhanh chóng mặc bộ quần áo của hạ nhân vào, túm gọn tóc lại rồi chui xuống mật đạo. Thoắt cái, không còn người nào ở đó nữa.

Mật đạo không quá rộng, chỉ đủ cho một người lớn đi qua mỗi lần. Nhưng cơ thể hiện tại của Lâm Mặc vừa gầy yếu lại thấp bé, đi qua không chút khó khăn nào. Chỉ là, tuy cơ thể trông yếu ớt bất kham, nhưng sức mạnh ẩn ẩn trong cơ thể lại không thể khinh thường. Lâm Mặc có cảm tưởng, chỉ cần cậu đấm mạnh lên vách tường một cái thì cái mật đạo sẽ sụp xuống ngay lập tức. Tuy làm một con Bạch Thố cấp bốn cậu đã mạnh hơn người thường rồi nhưng trải nghiệm mới mẻ này vẫn vô cùng hấp dẫn. Quả nhiên cảm giác làm cường giả thật tuyệt vời, khó trách vì sao nhiều kẻ theo đuổi sức mạnh đến như vậy.

Lâm Mặc cảm nghĩ tuy rằng bộ mặt này không đến nỗi yêu diễm như Mị Hồ, nhưng cũng tuyệt đối gây chú ý, nhất là màu tóc trắng bạch kim này. Vì thế trước khi rời khỏi mật đạo cậu dùng đất cát bôi bẩn trên mặt một phen, đến khi cả mặt nhọ nhem nhìn không rõ nữa mới dừng tay. Cậu còn cố tính làm cho tóc tai rối bù lên, rồi nhét vào bên trong che khuất phần lớn tóc. Sau khi rời khỏi mật đạo, cảm thấy vẫn còn quá chói mắt, Lâm Mặc nhặt một chiếc nón rơm ven đường đội lên đầu, cố gắng che đi mái tóc trắng. Hài lòng với thành quả của bản thân, Lâm Mặc bắt đầu lượn lờ ở những khu vực xuất hiện người của đám cướp.

Đại Hổ mấy ngày nay phiền muộn không thôi, chẳng hiểu thủ lĩnh nhà hắn ăn trúng thứ gì mà chọn đâu không chọn, lại đòi đi cướp tiền của Lưu gia. Băng cướp của bọn họ tuy lớn, nhưng chỉ toàn một đám đại hán đầu trâu mặt ngựa, trong khi Lưu gia có vô số lính canh, lại mời được cả thuần thú sư đến trấn thủ. Cả tháng nay rồi bọn họ đều phải chạy đi thu thập tin tức, lại chẳng có thông tin nào dùng được. Thủ lĩnh dự định sẽ đột nhập vào tối mùng năm, cũng chính là tối mai, vì nghe nói sáng mai Lưu Thẩm Phong sẽ rời khỏi Tây thành.

Tin tức này vốn dĩ không sai, nhưng ai ngờ xuất hiện một Khâm Thanh, khiến cho Lưu Thẩm Phong tạm hoãn lại chuyến đi của mình. Đám cường đạo không biết tin này, chỉ cho rằng Khâm Thanh là khách của Lưu Thẩm Phong, nay mai sẽ rời đi không ảnh hưởng gì.

Chỉ là… cho dù Lưu Thẩm Phong rời đi, bọn hắn có cơ hội sao? An ninh của Lưu gia gắt vô cùng, mặc dù mấy tên lính lác cam đoan tìm được chỗ ít thủ vệ canh gác nhất, Đại Hổ cũng không yên lòng.

"Đại Hổ, ta vừa mới trông thấy một tên hạ nhân của Lưu gia." Một tên gầy gò, mặt nhọn trông như chuột chạy lại thông báo.

"Kỳ quái, chẳng phải ba hôm trước bọn họ mới đi mua đồ sao?" Đại Hổ vuốt cằm, xoay sang nhìn thanh niên đối diện, "Lục Bình ngươi không nhìn lầm đi?"

"Chắc chắn là vậy! Quần áo tuy hơi cũ, nhưng vẫn có thể thấy được ký hiệu của Lưu gia." Thanh niên tên Lục Bình vội đáp lời.

Theo như bọn họ quan sát, do Lưu Thẩm Phong là thương gia, cho nên đồ ăn trong nhà không cần phải mỗi ngày ra chợ vẫn có người đánh xe chở hàng đến tận nhà. Vì vậy hạ nhân Lưu gia cũng chỉ cần một tuần ra ngoài một lần để mua nhu yếu phẩm mà thôi. Lưu Thẩm Phong già đời ranh ma, để tránh bị người khác lợi dụng hạ nhân để nhân cơ hội làm việc xấu gì nên toàn bộ người hầu đều phải ở trong trang viên Lưu gia, nếu có gia đình thì cũng phải mang gia đình theo, nhưng tiền cơm nước cho người thân phải dùng sức lao động đổi lấy. Hành động này nhìn tới nhìn lui đều là có lợi cho hắn, vừa đảm bảo an toàn lại tăng sức lao động, nhưng trong mắt hạ nhân lại thành ra Lưu lão gia quan tâm đến người hầu kẻ hạ, bọn họ vừa được làm công trả lương lại còn có thể mang cả gia đình trụ lại, quả thật đãi ngộ không thể tốt hơn.

Nếu ba hôm trước Lưu gia đã cho người ra ngoài mua nhu yếu phẩm, hiện tại sao lai xuất hiện ở đây? Hơn nữa hạ nhân Lưu gia đều đi thành tốp, không ai lại đi một mình bao giờ. Đại Hổ ẩn ẩn đoán kẻ này hẳn là được giao cho việc riêng gì đó phải ra ngoài một mình. Nhưng nhìn lại bóng dáng gầy yếu của đối phương, hắn lại bác bỏ suy nghĩ này. Tên này phỏng chừng giết gà còn không xong đi. Có điều hắn cũng không buồn nghĩ ngợi lý do nữa, trước cứ tóm lấy kẻ kia đã. Có cơ hội mà không nắm bắt là đồ ngu, Đại Hổ trước nay vẫn tự nhận thông minh hơn các anh em trong băng, dĩ nhiên không bỏ qua cơ hội.

Lâm Mặc đã sớm nhận ra có người đi theo mình, khổ nỗi động tác của chúng quá chậm chạp, mãi mà vẫn chưa chịu hành động khiến cậu có phần sốt ruột. Mỡ đã dâng tận miệng còn không xong, thói đời bây giờ đến ăn cướp cũng không biết phấn đấu gì cả. Bất lực với trình độ của chúng, Lâm Mặc chỉ có thể vờ như rẽ vào một ngõ hẻm nhỏ. Đã tạo điều kiện đến như vậy rồi mà còn không xong nữa thì thôi.

Hai tên bám đuôi thấy thế mừng rỡ, vội vàng chạy vào theo. Bọn chúng ban đầu không dám ra tay ngay chỗ đông người, sợ có người thấy nói không chừng sẽ đánh rắn động cỏ. Hiện tại cơ hội đã đến, chúng cũng không kiêng dè gì nữa, nhanh chóng nhảy ra từ phía sau lưng Lâm Mặc. Một tên chế trụ hai tay của cậu, tên còn lại đạp mạnh vào bụng cậu một cái.

Để phối hợp diễn cho giống chút, Lâm Mặc trợn to mắt kinh ngạc, đầu gối khuỵu xuống suýt té ngã xuống đất, nhưng do hai tay bị túm ngược lấy từ phía sau nên bị kéo lên. Gương mặt cậu nhăn lại như đau đớn lắm, lộ rõ vẻ kinh hách lẫn sợ hãi, "Các ngươi… các ngươi là ai?!"

419: […] Không ngờ kỹ thuật diễn của ký chủ nhà nó cũng không tệ, kiếp trước nếu không phải bị bệnh tim hẳn có thể làm minh tinh.

Đại Hổ dùng chân đạp cậu thêm một cái để ra oai, hai tay khoanh trước ngực cao ngạo nói: "Nghe đây tiểu tử kia, nếu ngoan ngoãn trả lời chúng ta còn có thể xem xét tha cho ngươi một cái mạng."

"Ta không quen biết các ngươi! Mau bỏ ra… Aaaa!!" Ở phía sau Lục Bình cố tình đè mạnh lên cánh tay của Lâm Mặc, khiến cậu đau đớn kêu lên.

"Ngươi là hạ nhân Lưu gia?"

"Không… không phải!"

Đại Hổ cho rằng tên nhóc trước mặt muốn nói dối, liền ra hiệu với Lục Bình tăng thêm sức lực. Lâm Mặc thấy thế hoảng sợ nói: "Ta… ta là nói thật! Thúc thúc của ta mới là hạ nhân Lưu gia, hắn cho ta tạm thời ở Lưu gia để giúp đỡ một thời gian!"

"Ngươi ra ngoài này làm gì?"

"Ta chỉ là buồn chán quá nên lén đi một chút mà thôi…" Nói đến đây để tăng tính chân thật Lâm Mặc còn cố gắng nhỏ ra thêm hai giọt nước mắt.

"Đừng có nói láo! Lưu gia khắp nơi đều là thủ vệ, một tên hạ nhân như ngươi làm sao mà qua mắt được!"

"Hức hức! Ta… ta không có nói láo! Ta… ta…"

Thấy Lâm Mặc cứ lắp ba lắp bắp, Đại Hổ kiên nhẫn không hỏi, ngay cả việc giả vờ lúc trước cũng ném qua một bên, trực tiếp bóp cằm cậu nâng lên quát: "Mau nói! Ngươi là trốn bằng đường nào?!"

Nếu một tên hạ nhân như thằng nhóc này có thể lẻn ra được, Đại Hổ không tin đám anh em của hắn lại không thể chui vào Lưu gia. Chỉ cần biết được cách…

"Nói… nói! Ta nói! Ta đi theo mật đạo ở sau viện… Lối đi thẳng ra bên ngoài, nên không bị thủ vệ trông thấy…"

"Mật đạo đó dẫn ra đâu?"

"Ở… ở ngay kế bên gốc cổ thụ phía Nam cách đây năm trăm mét…"

Đột nhiên nhân bánh từ trên trời rớt xuống, Đại Hổ vừa kinh ngạc lại vui mừng. Kế hoạch ban đầu tưởng chừng như vô vọng nay lại thuận lợi đến bất ngờ! Giống như ngay cả ông trời cũng muốn bọn hắn đột nhập vào Lưu gia! Chỉ cần phi vụ này thành công, hắn có thể bỏ cái nghề nguy hiểm này, tìm một nơi hẻo lánh sinh sống, hảo hảo hưởng thụ phần đời còn lại.

"Ta đã nói hết rồi! Ngươi mau buông ta ra!"

Tiếng kêu của Lâm Mặc đánh thức Đại Hổ khỏi suy nghĩ. Lục Bình đứng phía sau dùng ánh mắt ý hỏi nên xử lý tên tiểu tử này như thế nào. Hiển nhiên không thể thả người chạy về, bằng không kế hoạch sẽ bại lộ. Thủ tiêu tận gốc mới là giải quyết gọn gàng sạch sẽ nhất. Đôi mắt Đại Hổ lóe lên sát ý, nhưng sau khi ngắm nghía kỹ tên này, hắn có chút bất ngờ. Nhìn gần gương mặt hắn tuy lấm lem bụi đất, nhưng vẫn thấy rõ là một nam hài xinh đẹp, còn có cả giọng nói ấy nữa, so với nữ nhân còn dễ nghe hơn. Hắn chú ý tới những sợi tóc màu bạch kim xõa trên vai tên tiểu tử, tấm tắc một phen. Màu tóc này tuy không phải quá hiếm, nhưng chỉ có trên người quý tộc, hơn nữa ánh lên màu bạch kim này lại càng ít. Dung mạo tên nhóc không tồi, thay vì giết, không bằng bán cho một quán nam phong nào đó, vừa không sợ bị lộ ra điều gì lại kiếm được kha khá tiền.

"Đem hắn đến Túy Hương Lâu đi." Hắn xoay mặt Lâm Mặc qua lại xem xét, cười khả ố nói: "Bề ngoài không tồi, hẳn là bán được giá."

Lâm Mặc trong lòng ghê tởm muốn chết, chỉ muốn chặt đứt cái móng heo của hắn. Nhưng ngẫm lại so với bị đem đi giết thì bán vào lâu xong vẫn dễ trốn đi hơn. Nếu hai tên này ra tay hạ sát, cậu ngược lại còn phải giả vờ chết, quả thật phiền toái vô cùng. Cho nên Lâm Mặc bề ngoài khóc lóc van xin, nhưng lại giả vờ vô tình lau chùi mặt để lộ ra làn da trắng nõn. Đại Hổ lẫn Lục Bình chưa từng thấy làn da nào vừa mềm mịn lại trắng như thế, so với da nữ nhân còn đẹp hơn, nhất thời liên tưởng đến một đống kim tệ.

Suốt cả quãng đường cậu bị trói lại còn bị bịt miệng che mắt, chỉ biết bản thân bị ném lên một chiếc xe ngựa chạy đi khoảng vài chục phút. Sau đó một bàn tay thô lớn túm lấy Lâm Mặc từ trên xe kéo đi xềnh xệch ném vào phòng. Cảm nhận được xung quanh không có ai, cậu mới dám len lén tháo đồ che mắt xuống nhìn xung quanh. Đây là một gian phòng tối om chật hẹp, ước chừng là nơi giam giữ tạm thời các món hàng mới trong lâu. Năng lực hiện tại đang là cấp bảy, Lâm Mặc dễ dàng nghe thấy cuộc đối thoại ngoài kia của bọn chúng, nhưng cậu không muốn biết về việc mình bán được bao nhiêu tiền, nên chỉ chú ý một chút rồi dời đi. Công dụng của dược hiệu chỉ còn một canh giờ, cậu phải mau tìm cách quay trở về.

Trước cửa phòng có tiếng bước chân, rồi giọng the thé không phân biệt nam nữ vang lên bên ngoài, ngay cả khi không dùng năng lực Lâm Mặc vẫn nghe được nhất thanh nhị sở, "Bỏ đói nó một ngày, hôm sau dạy dỗ thêm vài lần là được. Loại này phải ăn khổ mới điều giáo được."

Cậu đợi một hồi khi tiếng bước chân đã đi xa, cẩn thận không còn ai mới dám dùng lực phá vỡ khóa cửa phòng. Gọi hệ thống trong đầu lên, Lâm Mặc nhanh chóng nhìn bản đồ tìm đường ra khỏi lâu. Mặc dù với sức cậu hiện tại thì người phàm không có cách nào đấu lại, nhưng quá gây chú ý cũng không phải việc tốt. Lâm Mặc cứ thể lẳng lặng đi theo bản đồ trèo qua cửa sổ nhảy xuống một bụi cây um tùm rồi trốn đi mất.

9. Chương 9: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (8)

Lâm Mặc một đường chạy về Lưu gia, lòng thầm nghĩ đám cướp cũng thật khờ dại. Lời của cậu ngoại trừ phần mật đạo ra còn lại đều là nói dối, nếu không phải cậu phải làm nhiệm vụ mà là một người rắp tâm hãm hại thì cam đoan mấy tên này bị bắt gọn trong ba giây. Chuyện cậu bịa sơ hở đủ chỗ, ban đầu còn tưởng phải mất kha khá thời gian mới khiến chúng tin, nào ngờ chỉ nghe dăm ba câu đã tin sái cổ. Chỉ số IQ này thật là không làm người bớt lo…

"Với trí tuệ cỡ này, bảo chúng đột nhập thành công vào Lưu gia còn khó hơn lên trời." Lâm Mặc ca thán với hệ thống.

[Đương nhiên, cho nên mới bị phán định là BUG]

Hệ thống cũng thầm nghĩ, đây mới là mấy BUG nhỏ thôi, còn logic chán. Đợi đến những thế giới sau nữa, BUG ngày càng to, đến lúc đó ký chủ hồi tưởng lại nói không chừng còn cho rằng đám cướp này thật ra cũng chưa hết thuốc chữa.

[Ký chủ đã nghĩ ra biện pháp để người bên trong Lưu gia không hay biết chưa?]

"Kế hoạch thì có, chỉ là không nắm chắc." Nói đến đây Lâm Mặc lại thở dài. Hai canh giờ, quả nhiên vẫn quá ít, "Cao Mạnh tuy là thuần thú sư trấn thủ Lưu gia, nhưng cũng không có nghĩa yêu thú của ông suốt ngày đi lòng vòng gác cổng. Hơn nữa nếu không phải trường hợp đặc thù thì hẳn ông cũng không ra tay. Lưu Tố Tố đi lạc, Lưu Thẩm Phong lo sốt vó lên thế nhưng vẫn không nhờ Cao Mạnh tìm giúp, chứng tỏ việc này vẫn chưa đủ lớn để nhờ."

Đó là kết luận cậu rút ra sau khi đọc nội dung trong sách và từ tình hình thực tế quan sát được. Nếu không có gia chủ đến nhờ vả, Cao Mạnh nhất định sẽ không ra tay, trừ phi là trường hợp khẩn cấp. Như vậy ông ta không phải vấn đề lớn nữa, ngược lại chỉ còn bọn lính gác. Về phần này thì tuy cũng khó giải quyết, nhưng chí ít vẫn dễ hơn là đấu với một thuần thú sư trung cấp. Chỉ cần tìm cách giảm bớt số binh lính trên quãng đường từ mật đạo đến nhà chính, tin rằng đám cướp đó dù ngu ngốc đến đâu cũng vẫn có chút bản lĩnh nhất định.

[Vậy phần chưa nắm chắc là…?]

"Khâm Thanh." Lâm Mặc xoa xoa mi tâm, khẽ chau mày lại. Khác với Cao Mạnh, Khâm Thanh tuy là thuần thú sư nhưng không phải người Lưu gia, muốn can dự hay không là quyền của hắn. Nếu phát hiện có động tĩnh lạ, với tính cách của hắn nhất định là tham dự vào. Trong cốt truyện ban đầu cũng vốn là vậy, không có gì kỳ lạ. Nhưng cậu cần phải bảo đảm đám cướp vào tận nhà chính rồi Khâm Thanh mới xuất hiện, đây mới là cái đau đầu.

Hệ thống an ủi ký chủ: [Thật ra cũng không cần quá lo lắng, ý chí thế giới đứng về phía chúng ta, chỉ cần có thể sửa BUG nó sẽ hỗ trợ bằng mọi cách. Muốn giữ chân Khâm Thanh trong một khoảng thời gian ngắn cũng không tính là quá khó]

Lâm Mặc trợn mắt trong lòng, nếu chỉ là vấn đề đó thì cậu cũng không đến mức u sầu. Nhưng cậu cần phải đạt thành tích cao, tốt nhất là từ A trở lên để thế giới tiếp theo mở chức năng thương thành, vì vậy không thể để cốt truyện quá lệch được. Chứ nếu muốn Khâm Thanh không dây vào, cậu có thể kiếm cớ để bọn họ rời đi vào sáng mai. Nhiệm vụ vẫn sẽ hoàn thành, nhưng vì thay đổi nội dung cốt truyện, Khâm Thanh sẽ không đạt được tín nhiệm lớn lao của Lưu gia, như vậy trong tương lai cũng thay đổi nhiều thứ khác.

Khi Lâm Mặc về tới phòng, Khâm Thanh vẫn chưa trở về. Thở phào nhẹ nhõm, cậu vội vã trở về nguyên hình, bắt đầu tiếp tục hành trình dò xét các cơ quan trong Lưu gia. Không thể tắt toàn bộ cơ quan được, vì như thế quá lộ liễu, sẽ khiến cáo già Lưu Thẩm Phong nghi ngờ phía sau vụ cướp này còn có ẩn tình khác. Như vậy chỉ có thể tắt một số cơ quan trên đường tới nhà chính, cho dù có thắc mắc cũng sẽ cho rằng đã quá lâu nên vài ba cái không khởi động được là chuyện thường. Cậu cũng chỉ cần để đám cướp vào tới nhà chính, còn trên đường tới có bị thương tật gì không cũng không do cậu phụ trách, cho dù vướng phải một hai cái bẫy miễn không chết toàn bộ là được. Để an toàn, Lâm Mặc quyết định sẽ đợi đến tối mai mới lén đi tắt cơ quan, ai biết được Lưu Thẩm Phong có hứng lên muốn kiểm tra một lượt vào hôm nay không chứ.

Cả một ngày tới tới lui lui khiến cả người cậu mệt mỏi rã rời, sau khi xong xuôi chỉ muốn nằm dài trên giường ngủ một giấc lấy lại tinh thần. Ai ngờ vừa mở cửa bước vào thì đối diện ngay bản mặt băng sơn ngàn năm không đổi của Khâm Thanh.

Lâm Mặc: Hình như tác dụng của huyễn thuật hết rồi thì phải…

"Ngươi đi đâu? Ta bảo ngươi ở trong phòng tu luyện mà." Giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng Lâm Mặc có thể cảm nhận được tâm tình Khâm Thanh không tốt chút nào.

Nói càng nhiều chết càng nhanh, Lâm Mặc quyết định dùng chiến thuật giả ngu, "Ta… ta…"

"Có phải ta quá dễ dãi với ngươi rồi không?" Âm thanh càng lúc càng nặng nề làm Lâm Mặc khẽ run run.

"Ta chỉ mới ra ngoài có một chốc thôi!"

Khâm Thanh dùng ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn cậu. Lâm Mặc không biết hắn quay về phòng từ lúc nào, nhưng chắc chắn sau khi cậu đã về Lưu gia rồi. Như vậy dù có bị phát hiện vẫn có thể bao biện bản thân ham chơi muốn đi lòng vòng một lát.

"Ngươi đã không tu luyện, lại còn ở sau lưng lừa ta chạy đi chơi. Khế ước vẫn còn đây, ngươi không phải đã quên rồi đấy chứ?" Càng nói ánh mắt hắn càng sầm xuống. Trước giờ hắn vẫn chưa từng nghĩ mình sẽ có phản ứng lớn đến vậy. Nhưng chiều hôm nay khi bước vào phòng, phát hiện Bạch Thố biến mất, trong nháy mắt tâm tình tụt dốc không phanh. Bạch Thố tuy lười biếng ham chơi, nhưng trước giờ vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời. Nay nó bỏ đi không thèm nói một tiếng, dẫu hắn đoán rằng nó chỉ là buồn chán mới lén đi chơi, nhưng vẫn không thể khiến cơn tức giận giảm xuống.

Hiển nhiên không có thuần thú sư nào vui vẻ nổi nếu phát hiện yêu thú của mình lại gạt mình, nhưng nếu chỉ là việc nhỏ như lén đi chơi này thật ra hoàn toàn cũng không cần quá nặng nề như Khâm Thanh hiện tại. Nhưng hắn chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng, lửa giận bốc lên, cứ như là… cứ như là… Bạch Thố của hắn bỏ hắn đi vậy!

Ngay từ khi đến Tây thành Khâm Thanh đã nhận ra tâm trạng của mình dành cho đại bạch thỏ này thay đổi lên xuống thất thường vô cùng. Hắn khó chịu khi đại bạch thỏ để ý người khác, khó chịu khi đại bạch thỏ nằm trong lòng người khác, khó chịu khi đại bạch thỏ không còn suốt ngày vây quanh hắn nữa. Đối với Mị Hồ, Khâm Thanh gần như không quan tâm đến đời tư của nó. Nhưng với Bạch Thố, chỉ cần nó rời khỏi hắn một chút thôi, hắn đã thấy trong lòng có gì đó bực bội rồi. Đầu óc của hắn cũng không ngốc, nếu ban đầu không nhận ra thì thôi, còn đã nhận rồi thì nhanh chóng suy nghĩ ra. Một hai lần hắn còn tự lừa mình dối người là do cảm xúc của một thuần thú sư đối với yêu thú, nhưng hôm nay không thấy Bạch Thố đâu, tâm tình nháy mắt bạo phát, hắn biết việc này không thể chỉ dùng quan hệ thuần thú sư với yêu thú để giải thích được nữa.

Có thể do Bạch Thố là yêu thú đầu tiên ký khế ước với hắn, cho nên cảm xúc hắn dành cho nó cũng khác lạ. Cũng có thể do lý thuyết "mất rồi mới thấy tiếc" nên hắn mới cảm thấy như vậy. Nói chung có rất nhiều lý do để hắn nảy sinh những cảm xúc trên, quan trọng chính là, hắn sinh ra độc chiếm dục với một con Bạch Thố, mà chỉ có xu hướng ngày càng tăng.

"Quả nhiên vẫn phải mua túi yêu thú." Vừa đỡ bị người khác dòm ngó, lại có thể mang theo bên người suốt ngày.

Lâm Mặc ban đầu còn có thể giả bộ "không nghe không biết", có điều khi Khâm Thanh nói đến đây, cậu không thể không hoảng hốt một chút. Túi yêu thú như tên gọi, giống như túi càn khôn chứa pháp bảo nhưng dùng để chứa yêu thú. Bên trong túi rất rộng, tùy theo phẩm chất mà có thể còn có cả sân vườn, vườn tược,… hệt như thế giới bên ngoài. Thứ duy nhất bất tiện chính là yêu thú không thể tùy tiện ra ngoài nếu không được thuần thú sư triệu hồi. Cũng vì thế mà những yêu thú cấp cao không thích ở trong túi yêu thú mà thích duy trì hình người hơn. Nếu là bình thường Lâm Mặc cũng không ngại gì, có thể ăn ngon ngủ yên còn cầu gì hơn, mấy cái tôn nghiêm gì đó với cậu cũng không quan trọng. Nhưng cậu đang làm nhiệm vụ a! Lỡ như sáng mai Khâm Thanh thật sự mua một cái túi yêu thú nhét cậu vào thì còn làm nhiệm vụ kiểu gì!

"Không… không muốn!" Lâm Mặc run rẩy nhưng vẫn cố gắng hiên ngang chống lại giai cấp địa chủ tàn bạo! Không thể để kế hoạch đã xong hơn nữa đi đời nhà ma chỉ vì Khâm Thanh lên cơn được.

Đúng, trong mắt Lâm Mặc thì Khâm Thanh hẳn là gặp bất mãn gì đó không có chỗ phát tiết, cậu chỉ xui xẻo bị đem ra làm vật trút giận thôi.

Áp suất trong phòng giảm mạnh xuống. Ánh mắt Khâm Thanh lạnh lẽo quét qua người Bạch Thố, bình tĩnh lặp lại từng chữ, "Không muốn?"

Nha nha nha! Sao cậu trước đây không phát hiện ra nhân vật chính thay đổi thất thường như vậy chứ! Quả nhiên sau lưng mỗi thiên tài đều là cái bóng của một tên thần kinh mà!

Cảm thấy lời kháng nghị của mình không có tác dụng, Lâm Mặc gấp đến độ xoay vòng vòng trong lòng. Bây giờ mà nói lý lẽ thuyết phục gì đó đoán chừng không có tác dụng, cậu đành xuất ra một chiêu cuối cùng: ăn vạ.

"Ô ô ô!!! Đã bảo không muốn mà!!"

Không khí trong phòng có chút ngừng trệ. Một nam nhân trưởng thành khoanh tay nhìn đại bạch thỏ đang khóc lóc nằm giữa nhà, cảnh này nhìn từ góc độ nào cũng cảm thấy quỷ dị.

"Khóc cái gì mà khóc!" Cuối cùng Khâm Thanh vẫn không chịu được âm thanh nha nha của Bạch Thố, đen mặt lên tiếng. Mới nói vài câu đã khóc, mặt mũi yêu thú vứt ở đâu chứ!

Thầm nghĩ trong lòng, không diễn thì thôi, đã diễn thì làm cho tới cùng. Vì thế Lâm Mặc dứt khoát khóc càng thêm lớn.

"Ô ô ô!!! Chủ nhân đáng ghét…! Ở trong rừng ta không đi đâu được, giờ đến thành rồi chỉ tò mò một chút đã bị ngươi cấm đoán!! Mị Hồ lang thang cả ngày thì được, ngươi cũng có thể tự do đi đâu tùy ý, còn ta chỉ mới đi dạo lòng vòng với Lưu Tố Tố đã bị ngươi mắng, còn cấm túc ta ô ô!! Hôm nay ở trong phòng chán quá ta mới lẻn ra ngoài một chút! Ta đi theo chủ nhân đến cơm cũng phải tự kiếm, bây giờ đến đi lòng vòng cũng không cho phép! Ngươi cư nhiên ghét bỏ ta, muốn nhét ta vào túi yêu thú ô ô ô!"

Lâm Mặc khóc như mưa, bộ dáng thiếu sức sống nằm bẹp trên mặt đất trông thảm thương không thể tả. Nói ra những lời này, bảy phần là diễn, ba phần là thật. Dù sao cậu cũng (từng) là người, cũng có lúc cảm thấy mệt mỏi. Áp lực của việc hoàn thành nhiệm vụ cộng với giữ vững cốt truyện khiến cho một người mới như cậu có chút stress. Không thể làm những thứ muốn làm thì thôi, lại còn phải lo cho cả người khác, sao không bảo cậu cứu thế giới luôn đi! Dẫu trước khi bắt đầu cậu đã lường trước việc này sẽ không nhẹ nhàng như hệ thống nói, đến lúc đối diện vẫn có chút choáng váng mệt mỏi.

Khâm Thanh nghe những lời buộc tội của Bạch Thố, lửa trong lòng bỗng dưng giảm xuống. Hắn vừa khó chịu vừa cảm thấy bối rối. Đại bạch thỏ luôn tươi cười nói chuyện ríu rít nay khóc lóc đầy thương cảm, mà kẻ gây ra lại là hắn. Những tiếng hức hức nha nha đó vừa khiến tai hắn như bị dày vò, lại khiến nội tâm mềm đi một chút. Vì thế trong vô thức, hắn đã cúi xuống đại bạch thỏ lên giường từ lúc nào.

"Đừng khóc nữa." Hắn thở dài, bàn tay khẽ vuốt ve đám lông trắng mịn trên lưng Bạch Thố. Xúc cảm thật tốt. Hắn chỉ là nhất thời bốc đồng nên nổi lửa chứ cũng không phải giận dỗi gì, nghe đại bạch thỏ khóc lóc kể lể như vậy, một chút cũng không giận nổi, "Không mua thì không mua."

"Nha." Lâm Mặc hút mũi, đôi mắt chớp chớp vài cái cố gắng cho nước mắt không tuôn ra nữa. Hai cái tai rũ xuống như muốn che toàn bộ gương mặt lại. Bên trong nội tâm lại điên cuồng gào thét: thế mà cậu thật sự khóc ăn vạ! Tiết tháo đâu! Tôn nghiêm đàn ông đâu!

Nhưng khóc xong cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn, những gánh nặng trước đó cũng nhẹ đi không ít. Vì thế Lâm Mặc quyết định không suy nghĩ thêm về chuyện này nữa, chui vào góc giường co người lại nằm ngủ. Hôm nay cũng quá mệt mỏi rồi, ngủ lấy sức thì hơn. Khâm Thanh dường như cũng không muốn nhắc lại chuyện hồi nãy nữa, hai người cứ thế im lặng mà nằm xuống, như thể khi nãy không có chuyện gì xảy ra.

Bên ngoài, bóng dáng một nam tử ngồi trên mái nhà. Mị Hồ một tay cầm bình rượu, một tay chống phía sau nghiêng người ngắm trăng, khẽ cười: "Một đám ngốc."

Con thỏ ngốc lừa người, chủ nhân ngốc tin theo. Không, nói đúng ra là dù biết nhưng vẫn làm như tin. Nhưng mà tựa hồ cũng vô cùng thú vị, so với những tháng ngày nhàm chán tu luyện trong rừng thì thú vị hơn nhiều.

Duỗi thắt lưng một cái, bóng dáng Mị Hồ biến mất như chưa từng tồn tại.

Lâm Mặc tưởng mình sẽ nhanh chóng rơi vào giấc ngủ, nào ngờ trằn trọc qua lại vẫn không xong. Cố tình Khâm Thanh lại nằm ngay bên cạnh, cậu không muốn hắn nghĩ rằng bản thân chỉ giả vờ ngủ để trốn, cho nên đành nhắm mắt nằm yên cố tự ru bản thân. Chỉ là mãi vẫn chưa ngủ, cậu đành gọi hệ thống để nói chuyện phiếm.

"419, cậu có ở đó không?"

[Có chuyện gì sao ký chủ?]

"Tôi không ngủ được." Lâm Mặc rầu rĩ nói, "Chúng ta nói chuyện đi."

[… Được rồi.]

"Hồi nãy tôi không làm gì quá hạn chứ? Chẳng hạn như OOC? Thay đổi cốt truyện?"

[Ký chủ an tâm, cốt truyện vẫn còn ổn, nếu có vấn đề gì tôi sẽ báo ngay lúc đó. Còn về phần OOC…] 419 hơi dừng một chút, rồi nói tiếp: [Thật ra làm một con thỏ, lại là một con thỏ qua đường, căn bản cậu không cần sợ sẽ OOC]

Lâm Mặc: "…" Không hiểu sao cứ thấy nhói nhói ấy nhỉ.

[Để đảm bảo các ký chủ quen với nhiệm vụ, những thế giới đầu tiên chủ hệ thống thường sắp xếp ký chủ các nguyên thân không đóng vai trò quan trọng gì, như vậy họ cũng không cần lo OOC]

"Cho nên ban đầu tôi mới bị biến thành con thỏ?"

419 định nói thật là trường hợp này cũng rất ít khi xảy ra, nhưng nghĩ lại thấy như vậy phải lằng nhằng giải thích có khi gây hiểu lầm nên trầm mặc nói một câu nửa nạc nửa mỡ: [… Đúng vậy. Cũng không phải trường hợp đầu tiên]

"Kỳ thật Khâm Thanh cũng không quá tệ." Cậu chẹp chẹp miệng, "Ít ra trước đây hắn cũng chưa bao giờ bắt tôi phải tu luyện chăm chỉ gì đó. Tự dưng mắng hắn xong cảm thấy tội lỗi ghê."

419:… Không máy đo lường cảm xúc của tôi chả thấy cậu đang "cảm thấy tội lỗi" gì cả!

Lâm Mặc: "Tội lỗi về mặt lý trí, không phải tâm lý. Nếu xét khía cạnh tình cảm tôi vẫn còn ấm ức vì thái độ của hắn khi nãy lắm."

Nhìn chung cậu làm tất cả cũng vì tốt cho hắn, giữ vững cốt truyện chứ có tư lợi gì cho bản thân đâu, vậy mà bị mắng phạt như vậy nói lòng không bực mới là chuyện lạ. Nhưng nếu dùng đầu óc mà nghĩ, thì Khâm Thanh làm quái nào biết được cậu làm mấy việc này là vì cái gì. Mà người ta không biết, cậu cũng không nói, làm sao có quyền trách móc?

[Khóc lóc một chút giải tỏa stress cũng không có gì xấu hổ cả. Có rất nhiều ký chủ khác cũng bị stress ở giai đoạn đầu như cậu.]

"Ô, vậy sao?"

[Ừ, tôi còn từng thấy vài trường hợp không phân biệt được thực ảo, cứ khăng khăng ảo tưởng rằng đây là thế giới thực của họ, còn nhiệm vụ, xuyên nhanh gì đó tất cả chỉ là mơ. Còn có người không chịu nổi áp lực nên tự sát nữa]

"Chuyện gì xảy ra sau đó?"

[Không có gì cả. Tự sát khi chưa hoàn thành nhiệm vụ cũng được tính là thất bại. Nhưng vấn đề nằm ở tinh thần của họ. Họ quá suy sụp và không thể tiếp tục được nữa. Khi đó…]

"Bị khai trừ? Xóa sổ?"

Lần này hệ thống im lặng không đáp. Lâm Mặc tự cười cho rằng đấy là đáp án. Quả nhiên không khác cậu dự đoán là mấy. Mà không, thật ra cũng dễ đoán thôi.

"An tâm đi, tôi không yếu ớt đến vậy đâu." Lâm Mặc lầm bầm, mí mắt đã bắt đầu chùng xuống, "Cảm ơn vì đã an ủi."

[Hừ, tôi chỉ đang nhắc nhở thôi. Dù sao thất bại ngay thế giới đầu tiên cũng quá thảm hại đi]

Lâm Mặc vẫn cười cười không nói gì. Hệ thống của cậu bình thường hay thích chọc ngoáy cậu một tí, nhưng cũng nhiều lần hỗ trợ. Chỉ là không hiểu sao lại biệt nữu như vậy, rõ ràng giúp người khác nhưng nhất định phải làm như vô tình.

Cùng lúc đó, ở tại gốc cây nào đó lúi húi bóng dáng ba người. Thoạt nhìn loắt choắt gầy gò nhất là Lục Bình, kế bên hắn là Đại Hổ đang vác theo một bao đồ lớn, cuối cùng là một nam nhân khác cao lớn không kém đứng kế bên. Dưới ánh trăng, gương mặt hắn hiện rõ một đạo vết sẹo dài từ trán tới má phải, nom hết sức dữ tợn. Để tránh bị chú ý, chúng đều mặc y phục dạ hành màu đen, tuy chưa che kín mặt như thích khách, nhưng từ xa nhìn lại cũng khó mà nhận ra ai với ai.

"Lão đại, quả thật ở đây có mật đạo." Đại Hổ sau khi lấy dụng cụ trong bao ra hì hụi kiểm tra mặt đất xung quanh cây, phát hiện lối ra vào đường hầm, "Tuy hơi chật chội nhưng mỗi lần một người ra vào khẳng định không vấn đề."

Gã đàn ông được gọi là lão đại chỉ gật đầu một cái như ra hiệu đã nghe thấy, hắn nhíu mày chăm chú nhìn về phía mật đạo. Thuận lợi như thế này hắn không phiền, nhưng quá dễ dàng cũng sẽ khiến lòng người sinh nghi, "Lục Bình, mày đi thăm dò trước xem có bẫy rập gì không."

Lục Bình không quá cam nguyện làm người đi đầu, nhưng trong ba người ở đây, hắn nhỏ con nhất, cũng không có cớ để từ chối, đành phải chui vào. Bên trong tối om, hắn cầm theo đèn cầy xuống để chiếu sáng. Ánh đèn mờ mờ hắt lên vách đá trông có vẻ ma mị đáng sợ. Lục Bình nuốt nước bọt một cái, cố lê hai cái chân đã run run của mình tiến về phía trước.

Hai kẻ còn lại ngồi chờ tầm một chén trà thì Lục Bình quay trở lại. Khắp người hắn lấm lem bụi đất, thê thảm vô cùng, nhưng lại không có thương tích gì. Sau khi nghe Đại Hổ báo cáo mọi chuyện, cộng thêm Lục Bình đã thăm dò xong cam đoan không có bẫy rập trong mật đạo, gã tự xưng là lão đại hài lòng ra hiệu quay về địa bàn.

Lúc Lâm Mặc mơ mơ màng màng tỉnh dậy đã qua giờ ăn sáng, bất đắc dĩ bụng kêu ọt ọt chỉ có thể tự mò xuống bếp kiếm đồ ăn. Người trong nhà bếp nghĩ cậu là thú cưng của khách quý, hơn nữa tiểu thư cũng rất thích chơi đùa với đại bạch thỏ này nên mỗi khi nhìn thấy cậu đều vui vẻ đưa đồ ăn. Khổ nỗi họ chỉ cho những rau với cỏ, mà Lâm Mặc hiện tại chỉ yêu say đắm món thịt. Mở miệng nói ra thì dọa người, cậu quyết định im lặng mà cuỗm một phần đồ ăn cho bớt chuyện. Vừa nhấm nháp, cậu tự nhận xét đầu bếp Lưu gia nấu ăn cũng không tệ.

Ăn uống no say rồi, đại bạch thỏ lại tiếp tục hành trình hoàn thành nhiệm vụ của mình, cụ thể là tắt cơ quan một số bẫy. Cậu chú ý chọn những cái nào mà cho rằng với chỉ số thông minh của đám cướp sẽ không vượt qua được, đặc biệt là mấy cái trông có vẻ cổ cổ. Đến khi xong xuôi hết cũng đã là trưa, cậu không định hành hạ bản thân thêm nữa, lủi trực tiếp vào nơi có bóng mát mà nghỉ ngơi.

Trái ngược với Lâm Mặc, Khâm Thanh lúc này đây đang ngồi trên một chiếc ghế đá, đối diện là bàn cờ cùng những quân cờ cũng được khắc bằng đá nốt, mà đối thủ không ai khác chính là Cao Mạnh. Hắn nhíu mày cầm quân cờ trong tay, cuối cùng chỉ có thể thở dài: "Vãn bối thua tâm phục khẩu phục."

"Ha ha, người trẻ tuổi, chính là quá nóng vội." Cao Mạnh ung dung cầm chén trà trong tay đưa lên môi nhấp một ngụm. Mấy ngày nay ông tiếp xúc vài lần với Khâm Thanh, nhận ra hắn quả thật một kỳ tài hiếm thấy, thiên phú nghịch thiên, hành xử lại vô cùng lễ phép có quy tắc. Thái độ biết trên biết dưới như vậy khiến ông vô cùng hài lòng, bất giác đối xử có chút ôn hòa. Hơn nữa hai người cùng là thuần thú sư, đề tài nói chuyện không thiếu, Khâm Thanh nghiễm nhiên trở thành người bồi ông chơi cờ, uống trà.

Trong lúc Khâm Thanh thu dọn bàn cờ, một con mèo nhỏ nhảy lên đùi Cao Mạnh. Nó kêu meo meo hai tiếng, xong cuộn tròn người lại tìm một tư thế thoải mái mà ngủ. Cao Mạnh cũng không đuổi nó đi, ánh mắt tràn ngập dịu dàng cùng ôn hòa nhìn sinh vật nhỏ bé kia. Khâm Thanh vừa nhìn sang, gương mặt thoáng chút biến sắc, nhưng ngay sau đó nhanh chóng bình tĩnh lại. Dẫu vậy chút thất thố ấy vẫn lọt vào mắt Cao Mạnh. Ông buông chén trà trên tay, cười nói: "Muốn hỏi gì thì cứ hỏi đi."

"Vãn bối muốn mạo muội hỏi, đây là… Bách Nhãn Kim Miêu?"

Cao Mạnh không ừ hử, nhưng cũng không phủ định. Thái độ đó trong mắt Khâm Thanh chính là thừa nhận trắng trợn. Hắn hơi có chút ngạc nhiên, nhanh chóng nhớ lại. Bách Nhãn Kim Miêu, lông màu bạch kim, toàn thân có trăm con mắt, khi mở ra toàn bộ thì nhìn thấu thiên cơ, là yêu thú cấp tám hiếm thấy. Nhưng yêu thú trước mắt đây lại chỉ mới cấp ba, bộ dáng chẳng khác gì một con mèo bình thường. Nếu không phải vì năng lực thông linh mạnh, phỏng chừng Khâm Thanh cũng không đoán ra. Cần biết mỗi loài yêu thú khi sinh ra đã có cấp bậc nhất định, cấp càng cao thì tiềm năng đạt cấp thánh sau này càng lớn. Giống như yêu thú cấp một, muốn đạt đến cấp thánh phải trải qua chín lần thăng cấp. Trong khi yêu thú cấp tám lại chỉ cần hai lần thôi là thành công. Tuy việc thăng lên yêu thú cấp thánh đến giờ vẫn là truyền thuyết, nhưng cũng không vì thế mà yêu thú cấp cao bị mất giá.

Bách Nhãn Kim Miêu vốn dĩ cấp ban đầu là tám, nay chỉ còn có ba, để giải thích e rằng chỉ có thể do bản thân đã trải qua tai nạn vô cùng nghiêm trọng khiến tu vi thụt lùi. Nhưng nếu đúng là như vậy, xem ra Cao Mạnh cũng không phải thuần thú sư trung cấp bình thường. Dù vậy hắn vẫn không lên tiếng dò hỏi thêm, giữa hai người họ vẫn chỉ là quan hệ mới quen, bây giờ tò mò e là không tốt lắm. Cao Mạnh thấy hắn thức thời, nội tâm càng thêm hài lòng. Ông đặt chén trà xuống, thong thả hỏi: "Khâm Thanh, ngươi đã bao giờ nghe đến Học viện Thanh Long chưa?"

"Vãn bối ngu dốt, chỉ biết chút ít da lông, không đáng nói tới." Khâm Thanh điềm đạm trả lời. Hiển nhiên hắn nhận ra Cao Mạnh cũng không thật sự muốn hỏi, mà chỉ là đang tìm cách vào đề. Có lẽ đây cũng là mục đích ông gọi hắn ra hôm nay.

Đã là thuần thú sư thì không thể không biết đến Học viện Thanh Long. Ngay từ khi còn ở Khâm gia, dù không được tiếp xúc nhiều với các thuần thú sư, Khâm Thanh cũng đã nhiều lần nghe đám người hầu bàn tán về nó. Người ta đồn rằng người sáng lập học viện là thuần thú sư duy nhất đạt được tới cấp thánh, và tên học viện được đặt theo tên yêu thú cấp thánh của ông. Nhưng dẫu sao đó cũng là chuyện của ngàn năm trước, không ai biết thực hư thế nào, chỉ có danh tiếng của học viện là mãi mãi không thay đổi. Phàm là người được nhận vào thiên phú nhất định phải cực kỳ tốt, bằng không dù có dâng lên cả gia sản học viện nhất định cũng không nhận. Chưa kể cho dù vào học được nhưng nếu không đủ khả năng sẽ không thể tốt nghiệp. Hàng năm Học viện Thanh Long nhận học sinh hết sức ít ỏi, số lượng đầu ra lại càng ít ỏi hơn. Nhưng những người đã tốt nghiệp không ai không phải nhân vật hô phong hoán vũ một phương.

"Sở hữu thiên phú như thế này, nếu bỏ đi thì quá đáng tiếc." Cao Mạnh khẽ lắc đầu, một tay vuốt ve con mèo trên đùi. Mèo nhỏ lười biếng lại càng cuộn mình tròn hơn. Ông tiếp tục câu chuyện, "Huống hồ, lấy năng lực của ngươi hiện tại, gia nhập học viện cũng không phải không có khả năng."

"Tiền bối quá khen, ta cũng chỉ là có chút tài mọn." Khâm Thanh vẫn duy trì thái độ khiêm nhường. Ngoài việc này ra thì hắn cũng không biết nói gì hơn. Hơn nữa hắn cũng không hiểu rõ Cao Mạnh này đang bán gì trong hồ lô, cư nhiên vòng vo như vậy.

Cao Mạnh toan nói gì đó nữa, nhưng cuối cùng im bặt, lại thở dài. Ông nhẹ nhàng bế mèo con lên rồi đứng dậy. Lúc xoay người sang, ánh mắt Khâm Thanh đối diện Cao Mạnh. Hắn nhìn thấy trong đó có sự tiếc nuối, kèm theo một chút hoài cảm. Chuyện này quá mức kỳ lạ, họ chỉ mới gặp vài lần, không có lý nào Cao Mạnh lại dùng ánh mắt như thế nhìn hắn. Ông chỉ nhẹ nhàng gật đầu với hắn một cái, rồi lui về phòng của mình.

Khâm Thanh rảnh rỗi không còn gì làm, nấn ná lại không phải ý hay, đành quay về phòng mình. Tính ra chuyện hắn nhờ Mị Hồ làm cũng đã hoàn thành, không cần tiếp tục nấn ná thêm ở Tây thành. Còn về phần Học viện Thanh Long… Ánh mắt hắn có chút trầm xuống. Hiện tại hắn đang tìm chỗ vừa có thể an tâm tu luyện, lại không lo sợ bị Khâm gia dòm ngó đến, học viện này quả là một lựa chọn không tồi. Qua vài ba ngày nữa tìm cớ cáo biệt, thuận lý thành chương dọn đồ rời khỏi Lưu gia đến ghi danh là vừa đủ thời gian.

Vừa đặt chân đến cửa viện, hắn đã nhìn thấy bóng ai quen thuộc. Nheo mắt lại quan sát, còn chưa kịp tiến lên nhìn, ngay sau đó giọng Lưu Tố Tố đã vang lên: "Ai nha, đại bạch thỏ, cả ngày hôm qua ngươi biến đi đâu vậy? Hôm nay nhất định phải bồi ta đi chơi!"

Cục lông tròn tròn to bự là Lâm Mặc cảm thấy phiền phức vô cùng, nhưng không thể phản kháng, càng không thể đánh người ta, quyết định giả chết nằm yên mặc Lưu Tố Tố muốn làm gì thì làm. Vào trong mắt Khâm Thanh lại thành ra Bạch Thố nhà mình nhu thuận ngoan hiền nằm yên trong lòng người khác.

Khâm Thanh: "…"

Vẫn nên dọn đồ ngay hôm nay đi.

10. Chương 10: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (9)

Đến cuối cùng thì Khâm Thanh cũng không thật sự dọn đồ đạc đi ngay. Nếu đã làm khách, tự nhiên phải báo trước với chủ nhà một tiếng trước khi đi. Chỉ là ngoại trừ hôm đầu tiên Lưu Thẩm Phong cùng ăn tối với họ, những ngày kế tiếp đều vắng mặt. Người hầu bảo rằng chuyện này thường xuyên xảy ra, dù sao sản nghiệp Lưu gia lớn như vậy, lại chỉ có mỗi Lưu Thẩm Phong quản lý, bận rộn cũng là chuyện đương nhiên. Ngược lại hoàn hảo cho Khâm Thanh có lý do ăn riêng trong phòng, cô nam quả nữ ngồi chung một phòng, dẫu người hầu kín miệng, ai biết có đồn đãi thành gì hay không. Lưu Tố Tố là nữ nhi duy nhất của Lưu lão gia tử, chịu muôn vàn sủng ái, ơn cứu mạng có thể có với hắn, nhưng nếu có tâm tư gì hơn thì khẳng định không có cơ hội. Khâm Thanh cũng không muốn bị hiểu lầm là nhân thời cơ mượn nước đẩy thuyền quyến rũ Lưu Tố Tố, tự nhiên không quá mong mỏi ăn tối chung với nàng.

Hôm nay là hạn cuối thời hạn của nhiệm vụ, cũng là ngày trong tiểu thuyết mà đám cướp đột nhập Lưu gia. Nói thật thì Lâm Mặc cũng hơi lo lo, tuy cậu đã cố làm việc gọn gàng không để lại dấu vết, nhưng nếu thật tâm muốn dò hỏi thì sao có thể không truy ra. Mà cho dù không tìm đến trên đầu cậu, có khi lại chuyển sang đầu Khâm Thanh. Rồi cốt truyện sẽ thoát cương chạy lệch tám vạn dặm…

[Đừng lo, không ai có thể biết đến việc cậu dùng Phá Cấp đan đâu. Dù sao đan dược này ở thế giới này cũng quá hiếm thấy]

Lâm Mặc: "Nhưng nếu Lưu Thẩm Phong tra hỏi phát hiện trong phủ không tồn tại người nào giống như đám cướp nói, đến lúc đó phải làm sao đây…"

[Nếu lo lắng thì ban đầu còn dùng cách này làm gì?] Giọng nói của hệ thống đã có chút ghét bỏ.

Đại bạch thỏ ai oán che mặt, chẳng phải vì cậu không nghĩ ra được cách nào tốt hơn sao. Cậu chỉ là một con thỏ thôi mà, sao cứ phải yêu cầu lên được chiến trường, xuống được hậu cung, bán manh diễn kịch các loại, quả nhiên thương tâm đến không nỡ nhìn thẳng.

[Như vậy cách này đã là biện pháp tốt nhất, cậu có lo thì làm được gì]

Ngẫm thấy 419 nói đúng, Lâm Mặc cũng thôi không lo lắng nữa.

Mà khi đã không lo lắng, cái bàn tính nhỏ trong lòng cậu lại bắt đầu gảy gảy.

Chiều hôm đó, khắp Lưu gia nháo nhào lên - một bên hoa tai ngọc bích của tiểu thư bị đánh rơi mất. Cần phải biết, đôi hoa tai này là kỷ vật duy nhất mẫu thân Lưu Tố Tố để lại cho nàng, cho nên tuy không phải loại ngọc tốt nhất, nhưng lại là món trang sức quý giá nhất của Lưu tiểu thư. Vì chuyện này mà Lưu Tố Tố khóc một hồi lâu, chạy khắp Lưu gia để tìm, suýt chút nữa thì cảm nắng mà ngất. Đám người hầu thấy thế thì sợ hãi vô cùng, tiểu thư đây mình hạc xương mai, bệnh nhẹ một chút cũng có thể nằm giường mấy tháng, nếu vì chuyện này mà đổ bệnh, lão gia dù có hiền lành đến đâu cũng lột da bọn họ đi! Cho nên đám tì nữ hết sức hầu hạ kề cận bên giường, an ủi Lưu Tố Tố không thôi, mà đám cận vệ trong phủ chạy xuôi chạy ngược tìm khắp nơi.

Lưu Thẩm Phong biết chuyện, an ủi nhi nữ yêu dấu của mình một hồi, xong hạ lệnh cho cận vệ cùng người hầu tìm chiếc hoa tai đó ở những nơi tiểu thư sáng nay đi qua. Cả ngày hôm nay Lưu Tố Tố cùng với Bạch Thố cơ hồ đi dạo chơi hơn phân nửa Lưu gia, việc tìm kiếm lại càng nhiều hơn gấp bội. Nhưng nếu ai chú ý nhận ra, sẽ nhận thấy những địa điểm họ đi qua đều không đến gần khu vực nhà chính cùng mật đạo.

Lâm Mặc nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ có thể cười thầm, may mắn gì đó chỉ là hư ảo, cái gọi là cơ hội phải tự tạo ra chứ không thể trông chờ. Cậu không có cách nào khiến giảm bớt thủ vệ ở những khu đó, vậy thì chỉ có thể nhờ Lưu Tố Tố cùng Lưu Thẩm Phong làm thay. Cũng như việc Lưu Tố Tố đột nhiên mất một bên hoa tai, hẳn nhiên sẽ không phải tình cờ.

Mà khi cậu tưởng rằng việc mình làm thần không biết quỷ không hay, thì từ bao giờ đã có hai bóng người đứng cách sau cậu một khoảng xa, theo dõi hết mọi động tĩnh bên này.

Mị Hồ cười tao nhã vuốt vuốt cằm, cặp mắt híp lại gật gù, "Không nghĩ tới tiểu tử này còn lắm trò như vậy."

Khâm Thanh không biểu tình gì, chỉ là hơi nhíu mày, nhưng cũng không có chút ý tứ phản đối. Hắn tựa hồ như đang suy nghĩ xem yêu thú của mình rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng này quả thật quá khó hiểu, "Ngươi biết hắn đang có ý định gì không?"

"Nếu biết ta đã nói." Mị Hồ hơi bĩu môi tỏ vẻ "ngươi biết rồi cư nhiên còn hỏi". Tuy nó quan sát tất cả, nhưng đến cuối cùng vẫn chẳng biết Lâm Mặc muốn làm gì.

Đúng vậy, ngay từ lúc Lâm Mặc đưa ra yêu cầu nhờ Mị Hồ trợ giúp, nó đã bắt đầu theo dõi hành tung của cậu. Từng cử chỉ hành vi đến lời nói đều lọt hết vào mắt Mị Hồ, ban đầu là kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy thập phần thú vị. Cho nên chút tò mò ban đầu chuyển thành quyết tâm ngồi xem kịch đến phút cuối cùng.

Còn về phần Khâm Thanh, hắn sau khi tra hỏi Mị Hồ xong cũng đã biết được thông tin. Trước đó thái độ mập mờ của Bạch Thố đã khiến hắn nghi ngờ không biết cậu đi đâu, nhưng đại bạch thỏ khóc rống lên như vậy, làm hắn có muốn tra hỏi cũng không còn lòng dạ nào. Cuối cùng sau khi suy nghĩ kỹ hắn quyết định gọi Mị Hồ đến hỏi rõ mọi chuyện, vì dẫu sao con hồ ly này thích nhất là hóng xem chuyện người khác. Huống hồ… Hắn không tin việc Bạch Thố có thể lừa gạt được khế ước linh hồn không liên quan đến con Mị Hồ kia.

Tuy Mị Hồ hứa giúp Khâm Thanh ngụy tạo khí tức lừa gạt Khâm Thanh, nhưng nó không hề nói là sẽ không tiết lộ chuyện này cho hắn biết. Hơn nữa, làm thuần thú sư của nó, lại có năng lực thông linh mạnh, Khâm Thanh muốn thử xem nó có nói dối hay không chẳng khó khăn gì. Vì thế Mị Hồ ngay khi được hỏi không chút do dự khai hết cả ra. Chuyện này nó không đứng bên phe nào, chỉ muốn đơn thuần xem kịch. Nếu Lâm Mặc biết được kẻ giúp cậu lừa gạt Khâm Thanh cũng là kẻ bán cậu cho Khâm Thanh, biểu tình không biết sẽ còn vi diệu đến cỡ nào.

"Nếu đã như vậy, ngươi cứ hỗ trợ đi." Nói xong, Khâm Thanh bổ sung thêm, "Nhưng trước khi rời khỏi Lưu gia đừng để cho nó biết."

Gương mặt đang tươi cười của Mị Hồ cứng đờ trong giây lát. Hết tớ đến chủ cứ sai nó như gã sai vặt là thế nào?! Một con yêu thú cao cấp đi ra ngoài khiến vạn người thèm nhỏ dãi quỳ xuống xin rước về làm tổ tông vậy mà phải chạy vòng vòng đi thu hoạch tình báo, rồi còn chú ý động tĩnh xung quanh, giờ thêm cả giúp đạo tặc vào nhà, giá trị của nó quăng đi đâu rồi?! Lẽ ra nó nên được triệu hồi trên chiến trường chứ không phải để đi làm ba cái việc nhỏ nhặt linh tinh này!!

Thôi thì ai bảo chủ nhân của nó chỉ có duy nhất hai con yêu thú, một con thì ngốc ngốc lười biếng không tin tưởng được, con còn lại là nó, hiển nhiên công việc không đổ lên đầu nó thì lên đầu ai.

"Ngươi không sợ con thỏ đó có ý xấu sao?"

"Dù có thì cũng là với Lưu gia, không phải với ta." Khâm Thanh một bộ điềm tĩnh tỏ vẻ không có việc gì. Hắn nói không sai, yêu thú bị ràng buộc bởi khế ước không thể gây hại đến thuần thú sư của mình, cho dù bằng phương thức trực tiếp hay gián tiếp. Cho nên dù Bạch Thố có thực sự định làm gì đó với Lưu gia, hẳn nhiên cũng không định liên lụy hắn vào. Mà quan trọng hơn, lấy sự hiểu biết của hắn đối với con thỏ đó, có lẽ nó cũng không định làm chuyện xấu thực sự.

Huống hồ hắn đã xem qua đám cướp, toàn một đám hán tử cơ bắp nhưng lại chẳng có chút đầu óc, căn bản không phải đối thủ với thủ vệ Lưu gia. Những tên này dù có vào được nhà, cũng không nhấc nổi sóng gió gì, cơ hồ ba giây là bị tóm gọn. Chỉ có điều nếu Bạch Thố đã mất công bày trò đến như vậy, hẳn cũng không muốn đám cướp mới vừa vào đã bị bắt. Nếu đã thế Khâm Thanh cũng không ngại khoanh tay đứng nhìn, giả như chuyện vượt quá kiểm soát thì nhúng tay vào cũng không muộn.

Nhưng vẫn có chuyện cần để tâm, ví dụ như, viên Phá Cấp đan.

"Ngươi đã điều tra ra con thỏ ấy lấy đan dược từ đâu chưa?"

Mị Hồ lắc đầu chán nản, "Vẫn chưa, bản thân ta cũng không rõ làm sao nó có được loại đan dược ấy. Thứ này dùng tiền mua cũng chưa chắc có được, cư nhiên lại rơi vào tay một con Bạch Thố, lại bị dùng để làm chuyện linh tinh, đám thuần thú sư kia biết được chắc sẽ tức hộc máu đi." Nói đến đây nó cười khúc khích, chỉ cần tưởng tượng bộ mặt thối của họ tâm trạng đã rất vui rồi.

"Nếu vậy tạm thời bỏ qua xuất xứ đan dược, tập trung chú ý xem nó định làm gì. Cần thiết thì hỗ trợ, tận lực đừng để bị phát hiện." Nếu Lưu Thẩm Phong phát hiện hắn không chỉ có một con Bạch Thố mà còn sở hữu yêu thú cấp cao, nói không chừng sẽ phát sinh nhiều chuyện phiền phức. Bớt được một cái vẫn là hơn.

Vì thế đám cướp an tâm không ai phát hiện mình làm gì, Lâm Mặc cũng an tâm không ai biết mình làm gì, mà Khâm Thanh cũng an tâm người Lưu gia không biết yêu thú của mình làm gì.

Nhất thời hài hòa vui vẻ, hết sức đáng ăn mừng.

Tới tận tối mịt, mọi người cơ hồ đã lục tung Lưu gia, nhưng lại vẫn chưa tìm thấy bông tai đâu. Lưu Tố Tố khóc càng thảm thiết, mà Lưu Thẩm Phong cứ hễ việc liên quan đến nhi nữ yêu dấu liền quăng đầu óc không còn nghĩ ngợi gì nữa, yêu cầu hạ nhân thắp đuốc tìm suốt đêm. Lúc nghe tin này Lâm Mặc càng muốn vỗ tay ăn mừng, thắp đuốc đi vòng vòng như thế chả khác nào báo vị trí thủ vệ cho đám cướp, chỉ cần đầu óc chưa bị úng nước khẳng định có thể dễ dàng né tránh hướng đi của lính canh, nói chi đường đến nhà chính đã được cậu an bài trước, hiện tại thật trống trải. Những cơ quan quan trọng cũng đã được tắt một số, mấy cái còn lại không đủ khả năng ảnh hưởng đến tính mạng, Lâm Mặc coi như mặc kệ.

Tối hôm ấy, nhân lúc Lưu Thẩm Phong có mặt, Khâm Thanh biểu hiện sự biết ơn của bản thân, đồng thời ngỏ ý rời Lưu gia vào hôm sau. Lưu lão gia tử cũng có vài phần thích thanh niên này, nhưng suy cho cùng cả hai cũng không có tình sâu nghĩa nặng gì, không có lý do lưu người lại, nên gật đầu đồng ý không chút do dự. Hơn nữa còn vô cùng hào phóng, sai hạ nhân chuẩn bị cho hắn một phần lễ vật. Khâm Thanh cũng không từ chối, chỉ cảm tạ rồi quay về phòng sau bữa tối.

Một phần là vì hắn cũng không định lưu lại Tây thành, một phần khác là để nếu như con thỏ nhà hắn nháo ra chuyện quá lớn, cũng nhanh chóng phủi tay bỏ đi. Còn cái gọi là tinh thần trách nhiệm… ha hả, buồn cười, giữa người lạ cùng người của mình, đến đứa ngốc cũng biết chọn ai.

Đêm hôm đó, ở phía sau một góc khuất, từng tốp người từng tốp người bò ra khỏi mặt đất. Sau khi kẻ cuối cùng ra rồi, chúng tụm lại với nhau, ước chừng cũng khoảng mười lăm tên cả thảy. Tên nào tên nấy cũng to con vạm vỡ, nhưng kỳ thật trong lòng đều là một đám nhát gan, ngày thường quen bắt nạt kẻ yếu, lâm vào tình thế khó khăn lại chẳng làm được gì. Cho nên khi bước ra khỏi mật đạo, đứa nào đứa nấy run như cầy sấy, không dám ho he gì.

Tỉnh táo nhất ước chừng cũng chỉ có lão đại, Đại Hổ cùng Lục Bình. Bọn hắn đã thăm dò một lần, đương nhiên có sự hiểu biết hơn đám này. Hơn nữa ba kẻ này cũng mới là đầu não, những tên khác chỉ là tay chân sai đâu đánh đó mà thôi, căn bản không dùng đến đầu óc. Cho nên mọi khi chúng đều nhất trí để cho lão đại quyết định, mà nếu không có mặt lão đại thì Đại Hổ đứng ra giải quyết, mà nếu không có Đại Hổ thì tới lượt Lục Bình.

"Lão đại, nơi này không có bóng thủ vệ nào, cũng quá khả nghi đi!"

"Đúng vậy, cư nhiên chẳng có ai…"

"Có khi nào là bẫy rập…"

Tiếng xì xào tuy nhỏ, nhưng nhiều người nói cùng lúc thì vẫn to. Đại Hổ chịu không nổi sự ngu xuẩn của chúng, khẽ quát một tiếng, "Câm miệng hết ngay cho lão tử! Tụi bây muốn đánh thức cả Lưu gia dậy mới chịu đúng không?"

Một tên gan lớn chút khẽ giọng nói, "Hổ ca, em thấy việc này có chút kỳ quái, vẫn nên cẩn thận thì hơn."

"Lão đại đã thăm dò hết cả rồi, bây giờ ngươi nói vậy tức là không tin tưởng lão đại?" Lục Bình híp mắt lại nhìn tên cả gan dám lên tiếng kia.

"Đâu… đâu có! Chỉ là…"

"Đủ rồi!" Gân xanh trên thái dương lão đại đã bắt đầu giật giật. Cũng không biết tại sao đám đàn em của hắn đều toàn một đám không đáng tin cậy, một đứa so với một đứa không làm người ta bớt lo. Hắn chỉ tay vào một tên đứng gần đó, "Đi ra kia kiểm tra, nhanh lên."

Tên bị điểm danh không quá nguyện ý nhưng cũng không dám cãi, chỉ có thể cẩn thận thăm dò. Ước chừng lát sau, hắn vội vã quay về thông báo, "Không rõ Lưu gia có chuyện gì, giờ này khi bên kia vẫn còn đèn đuốc sáng trưng. Nhưng khu vực này lại không có bao nhiêu thủ vệ."

"Nói nhảm, trời tối thì thắp đèn, có gì đặc biệt." Một tên xùy một tiếng ra vẻ chê cười.

Tên đi thăm dò nóng mặt cãi lại, "Không phải, lần này gần như trên tay mỗi người đều cầm đèn, hơn nữa bộ dáng đi tới đi lui, giống như đang kiếm cái gì…"

"Hừ, đến trời cũng muốn giúp chúng ta." Đại Hổ muốn cười ha hả, nhưng nhớ đến tình cảnh hiện tại, hắn chỉ đành gằn nhẹ một tiếng.

Bớt đi được một mối nguy, gan của cả đám to ra không ít. Dưới sự chỉ đạo của lão đại, bọn chúng hăng máu như được bơm tiết gà xông lên phía trước.

Khi hệ thống thông báo nhiệm vụ đã đạt 50%, Lâm Mặc hãy còn mơ mơ màng màng trên giường ngủ. Cậu thèm ngủ chết đi được, nhưng lại sợ trong lúc mình ngủ quên Khâm Thanh đột nhiên nhảy ra làm hỏng kế hoạch thì phiền to, cho nên chỉ có thể gật gà gật gù nửa tỉnh nửa mơ. Tình trạng cứ kéo dài cho đến khi một tiếng hét to vang đến phòng Khâm Thanh. Tính ra cũng không to lắm, nhưng thính giác Bạch Thổ nhạy hơn người thường, cậu nhanh chóng bật người dậy, khắp người cơ hồ tư thế chuẩn bị thụ địch.

Mà Khâm Thanh dường như ngay từ đầu cũng không ngủ, ngồi dậy so với cậu còn nhanh hơn. Sắc mặt hắn âm trầm không rõ đang nghĩ gì. Lâm Mặc sợ hắn đột nhiên lao ra, đành nói chuyện thu hút sự hấp dẫn, "Chắc là thấy con gián chạy qua mới hét to đến vậy, chúng ta tiếp tục ngủ thôi."

Khâm Thanh: "…" Dù ta đoán được ngươi không muốn ta ra ngoài nhưng có thể dùng lý do nào bớt sứt sẹo hơn không?

Lâm Mặc: "…" Cậu không cố ý a! Chỉ tại ban nãy hồi hộp quá, hơn nữa vẫn luôn buồn ngủ nên lời nói có chút lung tung.

Theo bản đồ hệ thống hiển thị, đám cướp chỉ mới đi được 1/3 chặng đường, muốn đến nhà chính còn xa lắm. Nếu Khâm Thanh lao ra thực hiện chủ nghĩa anh hùng bắt hết chúng không phải không có khả năng, nhưng cậu không hề mong muốn như vậy chút nào hết!

"Hay… hay là chủ nhân cứ ngủ tiếp đi, để ta ra ngoài xem xét." Lâm Mặc rụt rè đưa ra ý kiến. Khâm Thanh nhận thấy trên trán yêu thú nhà mình chỉ thiếu điều ghi thêm dòng chữ "phối hợp ta phối hợp ta đi", cảm thấy nếu còn dây dưa cũng không có ý nghĩa gì, gật đầu ra hiệu đồng ý.

Lâm Mặc như được đặc xá, thở phào nhẹ nhõm chạy vọt ra ngoài. Dẫn cướp vào nhà còn phải chỉ đường cho chúng, quả là một chuyện xưa bi thương.

Tốc độ Bạch Thố rất nhanh nên chẳng mấy chốc đã bắt kịp đám cướp. Cũng không hiểu đầu óc đám này ngu ngốc đến cỡ nào mà không biết chia nhau ra, lại còn tụm lại thành một đám, dường như chỉ sợ người khác không biết mình đột nhập vào. Nhưng ngẫm lại nếu chúng thật sự chia ra cũng chưa chắc đấu lại được thủ vệ. Lâm Mặc sợ chúng đi sai đường rồi còn đụng phải thủ vệ này nọ thì phiền, giả vờ chạy nhanh phía trước để lạt tàn ảnh. Đám cướp tưởng đâu có hạ nhân chạy trốn, cuống quýt đuổi theo định giết người diệt

khẩu, cứ như vậy ngốc hồ hồ bị dẫn gần đến nhà chính. Trên đường chúng đạp trúng không ít bẫy, có kẻ bị thương, thậm chí trường hợp nghiêm trọng nhất còn cụt mất một chân máu chảy đầm đìa, chỉ có thể gào thét tại chỗ. Mà đồng bạn cư nhiên cũng mặc kệ hắn, tiếp tục vọt đi. Lâm Mặc trông thấy mà muốn toát mồ hôi hột. Cậu không phải xót thương cho tên đó, chỉ là cảm thấy Lưu gia thật nguy hiểm, mấy ngày nay đi thăm dò tới lui không vô tình kích động cơ quan nào quả là may mắn… Vẫn là hảo hảo cảm ơn 419 mới được.

Cảm giác đến đây đám cướp cũng có thể tự mình đi tiếp được, Lâm Mặc tăng nhanh tốc độ phóng vọt về phòng. Cậu thở hồng hộc chạy tới trước mặt Khâm Thanh, một bộ hoảng hốt, "Có… có rất nhiều người chạy vào! Bên ngoài hiện tại loạn hết cả lên rồi!"

Mà Khâm Thanh trái lại vẫn giữ một bộ dạng điềm tĩnh, Lâm Mặc vụng trộm nói trong lòng, không hổ là nhân vật chính, cho dù trời sập mặt vẫn không đổi sắc. Cậu nào biết Khâm Thanh sở dĩ không chút ngạc nhiên nào, là bởi vì hắn đã biết hết tất cả rồi…

"Nếu đã vậy chúng ta đi ra ngoài xem có thể hỗ trợ gì được không." Thanh niên tốt Khâm Thanh dáng vẻ hết sức chính trực thong thả đi ra ngoài, người khác nhìn vào có khi còn lầm tưởng hắn không phải ra hỗ trợ, mà là xem chuyện vui.

"Đúng đúng đúng!" Trong lòng Lâm Mặc cấp cho Khâm Thanh vạn like, có ý thức như vậy là rất tốt. Biết khi nào nên lên sân khấu cũng là một loại kỹ năng quan trọng của nhân vật chính đó!

Khi Khâm Thanh cùng Lâm Mặc chạy ra tới thì đám cướp đã gần như đến nhà chính. Lúc này thủ vệ cũng bắt đầu bao vây dần xung quanh. Lão đại nhận thấy không còn đường lui, chỉ đành nghiến răng nghiến lợi chỉ vào cửa nhà chính nói: "Xông vào! Sau khi vào đóng cửa lại không cho kẻ khác tiến vào!"

Mấy tên đàn em vâng vâng dạ dạ lập tức xông vào, thủ vệ thấy thế cũng nhào lên can ngăn. Nhưng không biết do xui xẻo hay sao mà cư nhiên để bọn chúng an toàn chạy vào trong nhà chính khóa cửa lại. Với vấn đề này, hệ thống chỉ có thể nói cho Lâm Mặc biết, đây đều là ý chí thế giới giúp đỡ. Cho nên một đám thủ vệ cứ thế để hơn mười tên đại hán lọt qua kẽ tay chạy vào trong nhà chính.

[Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ chính 2 | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng | Tổng điểm năng lượng hiện tại: 1000]

"Ngọa tào! Còn có thể trâu bò như vậy sao!" Lâm Mặc tròn xoe mắt sửng sốt nói với hệ thống, "Biết vậy tôi cũng không hao phí nhiều tâm tư đến thế."

[Dù sao cũng không phải chuyện gì ý chí thế giới cũng can thiệp được, cho nên việc ký chủ làm một chút cũng không vô dụng]

Nhưng ngay cả vậy, Lâm Mặc vẫn không ngừng xoắn suýt trầm trồ, còn nói cái gì mà liệu ý chí thế giới có thể cấp bàn tay vàng cho cậu, giúp cậu tiến hóa thành yêu thú hùng tráng mạnh mẽ gì đó,… 419 chịu không nổi Lâm Mặc YY trong đầu, liền cắt ngang: [Sẽ không. Ý chí thế giới chỉ phục vụ cho sự vận hành của thế giới mà thôi. Kẻ ngoại lai như cậu, nó không đá bay ra là may lắm rồi]

Tâm trạng hừng hực của Lâm Mặc cứ thế bị dập tắt.

Tuy đám cướp cố gắng giữ cửa, nhưng suy cho cùng dù so về lực lượng hay số lượng thì đều thua thủ vệ Lưu gia, cuối cùng vẫn bị phá cửa xông vào. Lâm Mặc trông thấy mà sốt cả ruột, trong khi Khâm Thanh đứng kế bên cậu vẫn mang vẻ nhàn nhã không biểu tình. Kịch tình sắp đến hồi kết thúc cả rồi, nhân vật chính vẫn không định làm gì, rốt cuộc là muốn sao! Chẳng phải bảo ra hỗ trợ sao?!

"Chúng ta không giúp họ à?" Lâm Mặc khe khẽ hỏi.

"Không cần." Khâm Thanh dứt khoát trả lời. Nếu thực sự khó khăn, hắn ra tay giúp đỡ sẽ mang danh trượng nghĩa. Nhưng tình hình đã nghiêng hẳn về một bên thế này, hắn ra mặt phỏng chừng còn bị gọi là kẻ tranh công.

Lâm Mặc dù muốn Khâm Thanh xông lên như tiểu thuyết, nhưng nghe hắn nói vậy cũng chỉ có thể nghẹn ứ. Thôi, không lên cũng không sao, vẫn còn một tình tiết quan trọng khác ở phút chót. Trong sách, Lưu Tố Tố nghe động tĩnh chạy ra, bị một tên trong đám cướp bắt lấy làm con tin. Khâm Thanh ra tay giải cứu,

thắng được trái tim của mỹ nhân cùng hảo cảm Lưu Thẩm Phong, thành công có được nữ nhân đầu tiên trong hậu cung.

Hồi trước lúc đọc những cuốn tiểu thuyết như thế, Lâm Mặc thật ra cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Nhưng nay chân thật tự trải nghiệm, cậu chỉ muốn phun tào hai chữ: não tàn. Đang yên ổn trong phòng lại chạy ra tới, hơn nữa còn để bản thân bị bắt, này cũng quá ảo diệu đi? Cho dù muốn Khâm Thanh có cơ hội xoát hảo cảm với nữ nhân, cũng nên kiếm cái cớ gì logic chút đi chứ. May mà càng về sau tác giả viết cũng càng lên tay, cho nên sau khi đọc hết nội dung tiểu thuyết, Lâm Mặc cảm thấy toàn bộ thế giới này vẫn có thể chấp nhận được.

Quả nhiên, y như trong sách, lát sau Lưu Tố Tố đột nhiên từ đâu chạy ra tới. Đám cướp lúc này cũng mới vừa bị phá cửa xong, bí quá hóa liều, liền tóm lấy Lưu Tố Tố làm con tin. Cùng lúc Lưu Thẩm Phong cũng chạy tới, thấy một màn này vừa giận vừa lo cho nữ nhi yêu dấu của mình bị gì, cả khuôn mặt đỏ phừng phừng.

"Tất cả dừng tay! Bằng không tính mạng của tiểu thư nhà các ngươi đây khó giữ!" Đại Hổ xung phong đóng vai kẻ ác, một tay giữ trụ lấy Lưu Tố Tố, tay còn lại cầm một thanh chủy thủ vô cùng sắc bén kề sát ngay bên cổ. Lưu Tố Tố sợ xanh mặt, lại bắt đầu hoảng loạn khóc thút tha thút thít, nhất thời khiến mọi người đã loạn lại càng loạn thêm.

Lưu Thẩm Phong là hồ ly trên thương trường, nhưng việc nguy hại đến tính mạng nữ nhi, ông ngay lập tức trở thành lão già hồ đồ, chỉ sợ thanh chủy thủ lệch một chút… Vì vậy Lưu Thẩm Phong vờ trấn tĩnh bên ngoài, nhưng trong lòng đã sớm loạn, "Không cần làm bừa! Các ngươi thả nữ nhi ta ra, chuyện hôm nay ta sẽ xem như chưa có gì!"

"Hừ, sao lại đơn giản thế được." Lão đại khinh thường hừ mũi. Cho rằng hắn là ngốc tử sao. Một khi Lưu Tố Tố đã được thả, kia chờ bọn họ chỉ có đường chết. Cho dù thật sự thả họ đi, Lưu Thẩm Phong cũng có vô số cách khiến họ biến mất vô tung vô ảnh vài ngày sau đó.

"Các ngươi muốn gì?"

"Đem hết toàn bộ gia sản Lưu gia ra đây, chuẩn bị hai chiếc xe ngựa." Hắn bắt đầu đưa điều kiện. Dù sao cũng vào đường cùng, bọn họ không ngại liều mạng, "Lập tức chuẩn bị trong vòng nửa canh giờ, quá thời gian ta không đảm bảo an toàn của tiểu thư đâu."

Lưu Thẩm Phong dù tức giận, nhưng vì an nguy của con mình, chỉ đành làm theo. Ông định liên hệ với Cao Mạnh, nhưng dường như đám cướp đã đoán trước được, cho người đi theo bên cạnh hạ nhân chịu trách nhiệm chuẩn bị đồ. Chỉ cần một tên nào dám có ý định bỏ trốn hoặc rời đi, lập tức giết không tha.

Lâm Mặc nhảy lên vai Khâm Thanh, thầm thì với hắn, "Chủ nhân, ngươi không định làm gì sao?" Cơ hội tốt thế này, còn không mau nắm lấy.

"Cứ bình tĩnh xem diễn biến đã."

Sau nửa canh giờ, đồ vật lão đại yêu cầu đều đã được chuẩn bị tốt. Lão đại kêu Lục Bình cùng hai tên đàn em nữa lên kiểm kê xem thứ nào vừa đáng giá lại gọn nhẹ thì đem chất lên xe, cái nào quá cồng kềnh thì bỏ lại. Cả đám cũng không dị nghị gì. Bọn chúng tuy tham nhưng cũng chưa ngu đến mức hết thuốc chữa.

Lại mất thêm chừng nửa canh giờ nữa để hoàn thành xong. Lúc này lão đại mới hài lòng ra hiệu ý bảo người Lưu gia tránh ra cho bọn họ lên xe. Ngại chủy thủ trong tay Đại Hổ, thủ vệ chỉ có thể lùi dần thành vòng tròn. Lưu Tố Tố bị kéo đi theo, đầu choáng mắt hoa gần như sắp hôn mê. Lưu Thẩm Phong nóng ruột bước lên một bước nói: "Mọi thứ đều đã như ngươi muốn, bây giờ mau thả Tố Tố ra!"

"Ai, Lưu lão gia, ngài xem bọn ta là ngốc tử chắc?" Đại Hổ chậc chậc cười nham nhở. Nếu hắn thực sự thả Lưu Tố Tố, phỏng chừng giây tiếp theo liền về với tổ tiên, "Đợi đến khi ra khỏi thành, chúng ta tự nhiên sẽ thả Lưu tiểu thư. Nhưng nếu bất kỳ ai trong số các ngươi dám đi theo…"

Lưu Thẩm Phong hiển nhiên không thể chấp thuận, hai bên vì thế nảy sinh tranh chấp. Đám cướp bắt đầu nóng nảy, đến Đại Hổ cũng không kiêng kị gì nữa, dí sát mũi chủy thủ vào cổ Lưu Tố Tố. Ngay lúc đó, Khâm Thanh lấy tư thế sét đánh không kịp bưng tay đánh mạnh cổ tay Đại Hổ khiến chủy thủ rơi ra. Đại Hổ la ai oái chưa kịp phản ứng liền bị hắn đánh thêm một phát ngay sau gáy, hôn mê bất tỉnh. Lưu Tố

Tố bất ngờ được buông lỏng liền té xuống đất, đầu vẫn còn choáng váng không động đậy. Đám thủ vệ Lưu gia thấy thế liền xông lên bảo vệ tiểu thư. Ngược lại đám cướp lại hỗn loạn, lão đại thấy tình thế trở nên ngày càng xấu, hai con mắt đỏ lên, sát ý cũng nổi. Lâm Mặc đứng ngoài quan sát, ngay lập tức phát hiện có chuyện khác thường vội hô to: "Cẩn thận!"

Ngay lúc đó một thanh đao phóng thẳng về phía Lưu Tố Tố. Nàng mở to mắt không kịp né tránh, chỉ đành nhận mệnh. Nào ngờ ngay lúc ấy một bóng trắng nhào lên đá văng cây đao sang một bên, Lưu Tố Tố thoát hiểm trong gang tấc, tim như ngừng đập, lại cứng đờ người. Lần này thủ vệ kịp chạy lên tới, kéo nàng về bảo hộ. Một nhóm khác chế trụ đám cướp lại. Chỉ trong vòng vài phút, toàn bộ đám cướp đều bị bắt trói hoặc đánh hôn mê. Lưu Tố Tố khi nãy quá kích động, hiện tại còn có dấu hiệu bị sốt, người hầu chỉ có thể vội vã đưa nàng về phòng mời đại phu đến. Lưu Thẩm Phong sau khi ra lệnh tống đám này vào ngục giam đợi ngày mai tra hỏi, liền quay sang cảm tạ Khâm Thanh, "Cũng may nhờ có Khâm công tử, ơn này không lời nào nói hết."

"Khâm Thanh chỉ là may mắn, không xứng đáng nhận lời khen ngợi của Lưu lão gia."

Hai người đối đáp qua lại một hồi, cuối cùng vẫn là ai về phòng người nấy. Lâm Mặc nhìn thấy một màn này, trong lòng thầm nghĩ, quả là một đám kỳ ba, đến lúc này còn cảm ơn làm màu qua lại, cậu thật ra không hiểu được tư tưởng phong kiến.

Bất quá nhiệm vụ hoàn thành, cốt truyện cũng rất ư mĩ mãn, Lâm Mặc nhận thấy bản thân vô cùng hài lòng không còn gì để phàn nàn nữa, mỹ tư tư đánh một giấc ngon lành tới sáng. Riêng Khâm Thanh, hắn tuy nhắm mắt nhưng lại không ngủ, dường như đang chờ điều gì. Đến gần sáng, Mị Hồ lặng lẽ vào phòng, hắn cũng ngồi dậy, như thể vẫn chờ sẵn.

"Đã giải quyết xong mọi chuyện, cho dù Lưu Thẩm Phong có nhờ Cao Mạnh ra tay cũng không tìm được dấu vết gì." Mị Hồ gật đầu một cái ra hiệu đã hoàn thành công việc.

"Được." Khâm Thanh ngược lại không hoài nghi năng lực của nó, cũng không hỏi xem nó đã làm gì. Thứ nhất là vì hắn cũng ngấm ngầm đoán được, thứ hai là hắn cũng tin rằng lấy năng lực yêu thú cấp cao, Mị Hồ hẳn là không thể thất bại.

Như nhớ ra điều gì, giọng hắn lại đột ngột trầm xuống, "Ngươi có biết chuyện Cao Mạnh ký khế ước với Bách Nhãn Kim Miêu?"

Mị Hồ chỉ nga một tiếng, cũng không rõ là có hay không.

"Ta cũng không tin lấy thực lực của ngươi lại nhìn nhầm nó thành Tam Nhãn Kim Miêu. Nhưng cố tình, ngươi lại không báo lại..." Khâm Thanh bỏ lửng câu nói, ánh mắt nhìn về phía Mị Hồ ngày càng lạnh.

"Khâm Thanh, ngươi cũng không hề hỏi." Mị Hồ đối với thái độ của Khâm Thanh cũng chỉ là nhếch mép cười đáp trả, "Nhiệm vụ ban đầu ngươi giao cho ta là dò la xung quanh Tây thành xem có gì bất thường không, những cái khác ngươi không hỏi, ta cũng không có nghĩa vụ trả lời."

"Một thuần thú sư trung cấp sở hữu yêu thú cấp tám còn không tính là bất thường?"

"Chẳng phải hiện tại nó cũng chỉ là một con mèo bệnh cấp ba thôi sao." Mị Hồ cười nhạt, ngồi xuống ghế, "Thuần thú sư trung cấp sở hữu yêu thú cấp ba, chuyện này có gì đặc biệt?"

Thái độ cố tình của Mị Hồ khiến Khâm Thanh muốn tức giận, nhưng cố tình lại không thể phản bác. Nếu nói về đùa giỡn nhân tâm, không có ai giỏi hơn Hồ tộc. Rõ ràng từng câu từng chữ hắn nói ra nó đều làm theo, nhưng đến phút cuối vẫn luôn có cách luồn lách. Cũng giống như trường hợp của Bạch Thố, khi kể lại mọi chuyện cho hắn nghe, nó cũng không có chút ăn năn nào. Thái độ của Mị Hồ luôn là như vậy. Tuy ngoài miệng treo cười nhưng trong tâm lại vô tình, chỉ muốn xem chuyện vui.

Mà không chỉ có nó, hầu hết yêu thú là vậy. Đó là cách mà yêu thú và thuần thú sư vẫn luôn sống chung. Nhân loại cho dù cung phụng yêu thú đến đâu, xét cho cùng cũng chỉ vì muốn lợi dụng sức mạnh của chúng. Còn yêu thú mặt ngoài luôn nghe theo lời thuần thú sư, nhưng thật ra trong lòng vẫn luôn tìm cách kiếm lợi cho bản thân. Cả đôi bên đều là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, không ai thật sự vì ai. Mị Hồ chỉ là thủ đoạn cao siêu hơn, chọc người chán ghét hơn mà thôi.

Nhìn bóng Mị Hồ biến mất trong phòng, Khâm Thanh lại nặng nề nằm xuống giường. Mắt nhìn thấy đại bạch thỏ kế bên chẹp chẹp miệng như đang mơ thấy gì, nội tâm của hắn có chút ngứa ngáy. Mục đích của Bạch Thố khi ký khế ước với hắn là gì? Ban đầu hắn cho rằng là vì muốn lợi dụng thiên phú của mình để mau chóng tu luyện, nhưng sau đó nhanh chóng nhận ra đại bạch thỏ hoàn toàn không hề có chút quan tâm đến chuyện này. Nên ăn vẫn ăn, nên chơi vẫn chơi. Ngay từ lần đầu tiên gặp Khâm Thanh đã biết nó không phải Bạch Thố bình thường, nhưng quả thật nó đưa hắn đi từ kinh hỉ này sang kinh hách khác. Mà quan trọng hơn hết là hắn vẫn chẳng hiểu nó định làm gì.

"Rốt cuộc ngươi là vì cái gì mới tiếp cận ta a?" Khâm Thanh nhẹ nhàng dùng ngón tay điểm lên trán đại bạch thỏ, nó càu nhàu bẹp miệng xong rúc mình sang một bên tiếp tục ngủ.

Nếu biết rõ lý do, tự nhiên cũng nắm được mọi chuyện trong tay. Nhưng mơ hồ không rõ như vậy, khiến hắn nảy sinh loại ảo giác, Bạch Thố của hắn không có gì ràng buộc, có thể tùy thời mà phảng phất biến mất…

"Đã tra ra được điều gì chưa?"

"Bẩm lão gia, toàn bộ bọn chúng đều một mực khai rằng là nhờ có kẻ bên trong trợ giúp nên mới vào được Lưu gia."

"Hừ!" Lưu Thẩm Phong giận dữ, chòm râu cũng đến mức run run lên, "Ta biết ngay mà! Bằng không làm sao có thể không một tiếng động đột nhập vào được chứ! Kẻ đó là ai?!"

"Là một tên người hầu chuyên nhận trách nhiệm đi chợ, hắn khai rằng vì đánh bạc thiếu nợ nên bí quá hóa liều…"

"Xem chúng còn gì để khai nữa không, sau khi nói hết rồi thì xử lý."

"Còn tên người hầu…"

"Cho hắn theo bồi đám súc sinh kia đi. Lưu gia ta không chứa loại bạch nhãn lang như vậy."

Cao Mạnh ngồi đối diện Lưu Thẩm Phong từ đầu đến đuôi vẫn không lên tiếng. Sau khi gã thân cận đi rồi, ông cũng chỉ lẳng lặng nhấp trà, dường như toàn bộ câu chuyện không gây ảnh hưởng gì đến tâm tình bản thân.

"Xem ra quả thật Khâm Thanh không có nhúng tay vào." Lưu Thẩm Phong xoa xoa miệng chén trà, thở ra một hơi.

"Vì cái gì đột nhiên lại nghi ngờ hắn?"

"Hắn trụ lại Lưu gia mấy ngày đã có cướp xông vào, không muốn nghi ngờ cũng không được. Bất quá nếu mọi chuyện đã là trùng hợp, vậy cũng không còn gì đáng nói." Lưu Thẩm Phong quay sang Cao Mạnh, "Chỉ là ngài nghĩ sao?"

"Lưu lão gia tử hẳn là đã cho người điều tra hết rồi, việc gì phải hỏi ý kiến của ta?"

Quả thật ngay từ ngày đầu tiên Khâm Thanh vào làm khách Lưu gia, Lưu Thẩm Phong đã cho người điều tra. Suy cho cùng hắn không buồn che dấu tên họ, ông muốn tìm ra quá khứ của hắn cũng không tốn mấy công phu. Lưu gia tuy không có con cháu là thuần thú sư, bất quá thông tin về các đại gia tộc vẫn là hiểu biết nhất định. Chuyện của Khâm Thanh từng gây xôn xao một giai đoạn, chỉ cần đào bới liền nhanh chóng tìm ra. Ông tuy ngạc nhiên khi thấy hắn trở thành thuần thú sư, bất quá cũng đủ thông minh để giữ im lặng không hỏi. Nguyên nhân là gì nào có quan trọng, biết thì thế nào mà không biết thì thế nào. Chỉ cần xem xem Khâm Thanh có mưu đồ gì với Lưu gia không là đủ rồi.

"Ta vẫn là muốn nghe ngài nói một chút thử xem."

"Khâm Thanh này…" Cao Mạnh thở dài, dường như có chút tiếc nuối nhàn nhạt lướt qua mắt, bất quá chỉ vài giây công phu lại quay trở về bộ dáng bất biến không biểu tình như cũ, "Loại người như hắn, vẫn nên kết bạn hơn kết thù. Tiền đồ hắn vô hạn lượng, nếu hồ đồ xích mích thì hại nhiều hơn lợi. Nếu Lưu gia không tổn hại gì, ta kiến nghị Lưu lão gia tốt nhất nên nhắm mắt làm ngơ là tốt nhất."

"Tức là chính ngài cũng thừa nhận nghi ngờ Khâm Thanh có liên quan?"

"Chẳng phải ngài cũng đã nói rồi đấy thôi, làm gì có chuyện trùng hợp đến như vậy." Cao Mạnh cười khổ. Bản thân ông còn không tin, làm gì có chuyện Lưu lão gia đa nghi lại bỏ lòng nghi ngờ được, "Nhưng cho dù vậy thì sao? Chúng ta đến chứng cớ cũng không có, huống hồ loại tình huống này cũng không tính là ảnh hưởng nặng nề gì."

"Chỉ một thuần thú sư nho nhỏ, nếu muốn xử lý bất quá chỉ tốn chút công phu."

"Cọp trước khi biết ăn thịt người, cũng chỉ là con mèo nhỏ. Nếu Khâm Thanh thực sự có liên quan, ngài thả hắn một con ngựa, hắn cho dù vô tình vô nghĩa cũng coi như chịu ơn Lưu gia một lần. Ngược lại nếu hắn thật sự vô tội, Lưu gia chúng ta cũng không mang tiếng oan uổng kẻ khác." Cao Mạnh bình tĩnh phân tích, "Lưu gia tuy mạnh về tài chính và thông tin, nhưng trong gia tộc không có thuần thú sư, nếu muốn trụ vững chỉ có thể nhờ thuần thú sư khác trấn giữ. Làm khó Khâm Thanh, Lưu gia không được lợi gì ngoại trừ hả giận ra. Mà bán cho Khâm Thanh một cái ân tình, sau này ắt có lúc hữu dụng."

"Cho nên, hắn vô tội không thể làm khó. Mà nếu hắn có tội cũng không thể làm khó." Lưu Thẩm Phong tuy không quá vừa lòng với kết quả, nhưng ông cũng nhận ra rằng, đấy là lựa chọn duy nhất và tốt nhất đối với Lưu gia.

Lâm Mặc không biết rằng toàn bộ đám cướp đều bị Mị Hồ dùng mị thuật sửa ký ức, ngay cả tên người hầu kia cũng vậy. Hắn quả thật có đánh bạc, cũng có thiếu nợ, nhưng cũng chỉ dám lén lút trộm đồ Lưu gia bán ra ngoài chứ chưa đủ gan làm những chuyện này. Bất quá Mị Hồ làm gì quan tâm nhiều đến thế. Cách nhanh nhất để xóa tội trạng bản thân không phải là tẩy trắng mà là đẩy sang một người khác. Còn về đạo đức lương tâm gì đó, nó tỏ vẻ bản thân chưa từng ăn qua thứ này.

Khâm Thanh biết, Mị Hồ biết, nhưng Lâm Mặc lại không biết. Cho nên cậu vẫn luôn khẩn trương cả buổi sáng. Cứ như thể bất kỳ giây phút nào cũng có một tên lính canh xông vào áp giải bọn họ đi. Lâm Mặc không sợ bị bắt, tính ra giá trị vũ lực của họ đủ để thoát khỏi đây. Nhưng cho dù có là thánh thú thì cũng không thể kéo lại kịch bản quân một khi đã thoát cương chạy về nơi xa a…

Thế nhưng không có chuyện gì cả. Lưu Thẩm Phong không những không dò hỏi gì Khâm Thanh, trái lại còn bảo người hầu chuẩn bị xe ngựa và vô số bảo vật khác làm quà tặng. Cứ như thế đến khi Lâm Mặc ngơ ngác ra đến cửa Lưu gia vẫn không hiểu tại sao mọi chuyện lại tiến hành thuận lợi đến như vậy. Ngoại trừ Lưu Tố Tố chạy đến khóc lóc níu kéo cậu, còn lại đều quá mức thuận lợi, dường như chuyện đêm qua không hề xảy ra vậy.

"Này quá bất thường a!" Lâm Mặc xụ hai cái tai xuống như muốn che hết gương mặt.

[Thắc mắc nhiều làm gì, ký chủ đến đây không phải để hưởng thụ nhân sinh sao?]

"Nga… Hình như có chuyện như vậy."

Bận rộn làm nhiệm vụ quá lâu, cậu cư nhiên quên mất mục đích ban đầu luôn rồi.

[Nhiệm vụ kế tiếp còn cách đến mấy năm, trong khoảng thời gian này cậu tranh thủ nghỉ ngơi tận hưởng đi]

Nghe xong thông báo của hệ thống, Lâm Mặc quăng hết tất cả những băn khoăn sang một bên. Cuối cùng cũng chân chính được nghỉ ngơi! Đại bạch thỏ lệ nóng doanh tròng quyết tâm trong khoảng thời gian này phải hảo hảo sống, nhân vật chính cốt truyện gì đó chỉ là phù du a

~Trong lúc Lâm Mặc mơ màng về tương lai tươi sáng, Khâm Thanh gặp lại Cao Mạnh. Ông từ tốn bước lại gần, khẽ gật đầu như chào hỏi. Hắn cũng lễ phép đáp lại, bầu không khí giữa hai người vô tình có phần vi diệu. Cuối cùng Cao Mạnh rút trong tay áo ra một cuộn giấy đưa cho Khâm Thanh. Hắn mở ra, đập vào mắt là dòng chữ "THƯ TIẾN CỬ" to viết bằng mực đỏ. Ngay trên góc giấy là huy hiệu hình một con rồng xanh đang uốn quanh cây kiếm, cũng là biểu tượng của học viện Thanh Long.

"Tiền bối đây là…"

"Có thư tiến cử, ngươi có thể trực tiếp không cần khảo thí vòng loại. Nhưng về sau vẫn phải tự mình phấn đấu. Bất quá, ta tin rằng với năng lực của ngươi chuyện này không khó khăn gì." Cao Mạnh hơi ngừng một chút, rồi nói tiếp, "Khâm Thanh, với tư cách là một thuần thú sư, ta thực coi trọng năng lực ngươi."

"Đa tạ tiền bối khen ngợi."

Mục đích đã hoàn thành, lại thấy bản thân Khâm Thanh cũng không có ý định trò chuyện tiếp, Cao Mạnh chỉ có thể phất tay áo rồi quay về Lưu gia. Khâm Thanh nhìn theo, sau đó leo lên xe ngựa ra hiệu cho phu xe bắt đầu chạy. Bên trong vô cùng rộng rãi, nhưng để tránh bị chú ý hắn vẫn cho Mị Hồ và Bạch Thố vào túi yêu thú. Túi này là một trong những món quà Lưu Thẩm Phong tặng cho hắn trước khi rời đi. Lần này đại bạch thỏ vô cùng ngoan ngoãn, dáng vẻ hận chỉ mong được xông ngay vào đó, phối hợp đến mức Khâm Thanh cũng ngạc nhiên.

Treo túi bên hông, Khâm Thanh nhắm mắt dưỡng thần. Dùng một lá thư tiến cử có cũng được mà không có cũng không sao để đổi lấy cái ân, Lưu Thẩm Phong quả nhiên là hồ ly thương trường. Bất quá nếu Lưu gia đã tỏ rõ thái độ, không tiếp tục truy cứu việc của hắn, vậy coi như hắn thiếu họ một cái ơn tình cũng không sao.

11. Chương 11: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (10)

Suốt cả quãng đường đi sau đó phải nói là thập phần thuận lợi.

Không có nhiệm vụ làm phiền lòng, cũng không có tình tiết gì đáng nói, Lâm Mặc cơ bản chỉ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, quay trở về những ngày tháng lười biếng trước đó như ở trong rừng. Túi yêu thú Lưu Thẩm Phong tặng tuy không phải thượng phẩm, nhưng bên trong đích xác không tồi, diện tích rộng rãi, đồ dùng đầy đủ, với hai con yêu thú mà nói thì quá dư sử dụng. Chỉ tiếc Khâm Thanh là người, không thể vào túi yêu thú được. Lâm Mặc cảm thấy hàng ngày mình vui vẻ lăn lộn thế này trong khi hắn phải ngồi trong buồng xe chịu xóc nảy, quả là thảm vô cùng.

Vì yêu thú trung cấp trở lên cũng không cần ăn mỗi ngày, hơn nữa Khâm Thanh cũng muốn tránh tai mắt người khác, cho nên không triệu hồi cậu lẫn Mị Hồ ra ngoài. Ngay cả bản thân hắn cũng ít khi ra khỏi xe, cần gì cũng chỉ phân phó cho lái xe đi mua. Mãi cho đến khi tới Học viện Thanh Long, hắn mới trả cho người nọ chút tiền, thậm chí dứt khoát bán lại chiếc xe đó với giá rẻ, sau đó thuê một phòng trọ gần đó ở lại.

Học viện Thanh Long tuyển sinh tổng cộng có hai vòng, vòng đầu trắc nghiệm thiên phú năng lực của thí sinh, có thể xem như yêu cầu tối thiểu để được xét tuyển. Vòng hai là đánh giá khả năng thuần thú, kết hợp chiến đấu với yêu thú của mình. Khâm Thanh có thư giới thiệu, được miễn vòng đầu, thành công vào thẳng vòng sau. Đối với chuyện này, Lâm Mặc cũng không để bụng lắm.

Trong tiểu thuyết, vốn dĩ Cao Mạnh không hề đưa cho nhân vật chính thư từ gì hết, cho nên Khâm Thanh phải tham gia cả hai vòng. Thế giới này kiểm tra năng lực thông linh của thuần thú sư bằng một loại đá đặc biệt gọi là Hắc Thạch. Bình thường tảng đá này có màu đen như than, sau khi tiếp xúc với tinh thần lực của thuần thú sư sẽ chuyển màu. Đỏ cam vàng lục lam chàm tím, cứ theo thứ tự như vậy từ thấp đến cao. Để đủ tiêu chuẩn vào vòng hai cần tối thiểu là từ vàng trở lên. Khâm Thanh bước lên làm thí nghiệm sáng lên màu tím, hấp dẫn toàn trường thi, trở thành thí sinh nổi bật nhất.

Bỏ qua một vòng này, kỳ thực cũng chỉ bỏ bớt một phân đoạn show bàn tay vàng vả mặt ba ba các tên pháo hôi khác thôi. Lâm Mặc không có cách nào khiến Khâm Thanh không nhận thư đề cử từ Cao Mạnh cả, hơn nữa nghĩ đi nghĩ lại thấy cũng chẳng ảnh hưởng mấy. Bởi vì kịch tình thật sự vẫn nằm ở vòng thi thứ hai.

Vòng thứ hai dùng hình thức đấu võ đài, cứ quần ẩu với nhau cho đến khi trên võ đài chỉ còn hai mươi người thì kết thúc. Ban đầu Khâm Thanh muốn che giấu không khiến bản thân quá nổi bật nên cố ý để Mị Hồ ngụy trang thành Bạch Hồ cấp năm. Bất quá cho dù vậy, cũng đã khiến nhiều người đánh ý đồ lên hắn. Bị rơi vào thế bị động, Khâm Thanh buộc phải cho Mị Hồ toàn lực xuất kích, do đó cũng bại lộ thực lực

yêu thú cấp cao, một lần nữa gây chấn động. Sau trận chiến hôm đó hắn giành được sự chú ý của các lão sư trong viện, được xem như trọng điểm để bồi dưỡng, những ngày tháng trong học viện Thanh Long sau đó chỉ có thể nói là không thể khoái hoạt hơn. Nào là thu phục tiểu đệ, chiếm được sự ái mộ của các mỹ nhân, đánh trả pháo hôi,... Nói chung tầm ba mươi chương sau đó của tiểu thuyết chỉ để miêu tả cuộc sống khoái hoạt của Khâm Thanh trong học viện, quả thực không thể thuận buồm xuôi gió hơn được nữa.

Vòng thi đầu tiên diễn ra liên tục trong mười ngày, sau đó một tuần sẽ đến vòng thứ hai. Nhờ có thư đề cử, Khâm Thanh còn dư dả nửa tháng. Mị Hồ vừa tới nhà trọ là đã biến đi đâu mất, cuối cùng chỉ còn có Lâm Mặc và Khâm Thanh. Cảm giác này thật giống lúc mới đến Tây thành, cho nên cậu tỏ vẻ muốn đi ra ngoài chơi. Khâm Thanh đồng ý với điều kiện hắn phải đi theo, tuy một con Bạch Thố cấp bốn không tính là quý giá, song cũng khá hiếm. Suy cho cùng chẳng bao nhiêu người thực sự muốn chọn Bạch Thố làm yêu thú cho bản thân mình cả, cho dù là những thuần thú sư lần đầu ký khế ước.

Bởi vì trước đó bị bệnh tim, Lâm Mặc nghe lời bác sĩ kiêng khem đủ loại, cho nên ăn uống vẫn luôn đạm bạc. Nếu trước đó biết bản thân cuối cùng chết vì xe tông, cậu đã không thèm kiêng nể mà thưởng thức hết các loại món ăn rồi. Giờ đây có cơ hội sống lại, dĩ nhiên phải ăn bù, cái lý lẽ "yêu thú có thể ích cốc nên không cần ăn" gì đó vẫn là ném đi.

Khâm Thanh nhìn một bàn đồ ăn trước mặt, lại nhìn đại bạch thỏ ăn không ngừng, trong lòng hết sức bất đắc dĩ. Nếu không phải biết con thỏ này là yêu thú, người ngoài nhìn vào phỏng chừng nghĩ hắn bỏ đói nó mấy ngày liền rồi. Nhưng mỗi lần định can ngăn nó lại dùng đôi mắt sũng nước nhìn hắn, hai bên má còn hơi phồng phồng do chưa nhai hết đồ ăn, tự dưng lời muốn nói ra đều nghẹn hết cả.

Ai nói cho hắn biết, từ bao giờ thuật mị hoặc của Bạch Thố lại còn cao siêu hơn cả Mị Hồ thế này?! Nếu Mị Hồ dùng ánh mắt đó nhìn hắn, phỏng chừng hai giây sau sẽ bị ném ra ngoài cửa sổ ngay lập tức!

Kết quả không ngoài dự đoán, mỗi hùng hài tử sinh ra đều do có một gia trưởng dễ dãi. Bạch Thố ăn quá no, thành ra tức bụng, cả trưa hôm đó chỉ có thể nằm trong phòng rên hừ hừ.

"Do ngươi ăn quá nhiều." Khâm Thanh không đành lòng, lấy tay nhu nhu bụng của nó. Tuy to con hơn con thỏ bình thường nhưng thể tích của Bạch Thố so với người vẫn nhỏ hơn, chẳng biết nó nhét đồ ăn vào đâu mà còn ăn nhiều hơn cả hắn.

"Chủ nhân, sao ngươi không cản ta lại." Lâm Mặc rấm rứt khóc không thành tiếng, cậu dù gì cơ thể hiện tại cũng là yêu thú, lại vì ăn quá no mà tức bụng không động đậy được, chuyện này truyền ra ngoài thì còn gì là thanh danh nữa!

Ta vốn dĩ đã muốn ngăn lại rồi, là ngươi làm nũng... Bất quá những lời này không thể nói ra khỏi miệng, Khâm Thanh chỉ có thể thở dài, "Được, lần sau nhất định ta sẽ cản."

Một chủ một yêu hài hòa như vậy, thật không còn gì để chê.

Đến chiều, Lâm Mặc hồi full máu lại bừng bừng sức sống, nhất quyết phải ra ngoài dạo chơi, Khâm Thanh làm một thuần thú sư đủ tư cách chỉ có thể đi theo bồi. Tuy rằng hắn chẳng thấy phố phường có gì đẹp, cũng như mấy cây kẹo hồ lô đó ngon lành gì. Càng không thể hiểu tại sao Bạch Thố nhà mình cứ chảy nước miếng nhìn các quán ăn như thế. Nhưng cho dù vậy, ít nhất hắn vẫn có thể kiểm soát gắt gao nó, không lo nó lại chạy lung tung nữa. Cho nên dù không quan tâm, hắn vẫn cứ mang Bạch Thố đi dạo một vòng đầy đủ. Huống hồ, nhìn Bạch Thố ngốc hề hề năn nỉ mình mua cái này cái kia như vậy, tựa như... cũng không quá tệ.

Khâm Thanh thầm nghĩ trong lòng, cho dù không thể dùng để làm gì, coi như dưỡng sủng vật cũng tốt.

Mấy ngày nay hắn cũng có cơ hội tiếp xúc với thuần thú sư nhiều hơn, tự nhiên cũng càng có cái nhìn thêm tổng quan. Học viện Thanh Long đang tuyển sinh, tự nhiên số lượng thuần thú sư quanh đây tăng vọt. Trong các quán trà, tửu điếm hay thậm chí trong các nhã gian cao cấp, không hiếm thấy các cuộc đối thoại giữa thuần thú sư với nhau. Mà nội dung chủ yếu cũng chỉ có về yêu thú, yêu thú và yêu thú.

Ngươi nói xem, cho dù năng lực thông linh của ngươi mạnh cỡ nào nhưng ngươi không có yêu thú, vậy thì còn có giá trị gì? Bản thân Khâm Thanh cũng là một ví dụ điển hình đấy thôi. Dù sao ở thế giới này, giá trị của một thuần thú sư được đánh giá qua yêu thú của họ. Cho dù ngươi có năng lực thuần thú sư cao

cấp, nhưng lại chỉ ký khế ước với yêu thú cấp thấp, như vậy còn không bằng một tên thuần thú sư trung cấp. Ngược lại cho dù ngươi là một tên phế vật, nhưng nếu như may mắn vớ được một con yêu thú cấp cao, cũng đủ khiến người ta tôn sùng tấm tắc không thôi.

Cho nên ở đây, yêu thú là tổ tông, mà nếu người dân có cơ hội đến thời hiện đại của Lâm Mặc, thì hẳn sẽ biết chức vụ của họ chả khác gì sạn phân quan.

Nếu bước vào bất kỳ nơi nào có thuần thú sư, rất dễ dàng để nghe được những cuộc đối thoại liên quan đến yêu thú. Bọn họ phàn nàn than thở khi yêu thú ăn ít, hoặc tỏ vẻ tự hào khi chúng lên cấp, hay khoe khoang ra ngoài hôm qua mới thành công dụ dỗ một con yêu thú nào đó ký khế ước,… Tóm lại cần đảm bảo danh tiếng yêu thú nhà mình!

Đối với những cuộc trò chuyện nghe như fan não tàn thế này, Khâm Thanh ít khi tham dự vào. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa hắn không ngầm so sánh trong lòng yêu thú người ta với yêu thú nhà mình, ngoài mặt lạnh lùng không đổi, bên trong lại vô cùng thỏa mãn.

"Huyết Tri Chu của ta thật kén ăn, chỉ ăn được yêu thú côn trùng cấp một, hôm nào không hợp khẩu vị lại bỏ ăn,…"

Hừ, Bạch Thố nhà ta cái gì cũng ăn được cả, lại còn ăn đặc biệt nhiều. (^)

"Phụ thân tặng ta một con Phì Trư, cả năm qua ta cố gắng câu thông, vậy mà đến chạm vào nó cũng không cho ta chạm,…"

Lông Bạch Thố cực kỳ mềm, hơn nữa khi sờ hết sức êm tay. ( )

"Hắc hắc, Bạch Hầu nhà ta trông chậm chạp, lúc đánh nhau lại cực kỳ dũng mãnh,…"

Bạch Thố của ta còn biết diễn kịch đánh cướp, của nhà ngươi làm được không?

"Hôm nay Thiên Cẩu của ta hết sức ngoan hiền, nhào vào lòng ta, còn hôn ta một cái,…"

Bạch Thố rất thích ngồi trên vai ta, còn để ta nhu nhu bụng, còn…

Nghĩ tới điều gì, Khâm Thanh chợt quay sang Bạch Thố đang ngồi gặm dĩa đậu phộng. Hắn ho nhẹ một cái, chỉ vào má trái của mình, "Mau hôn ta ba cái."

Lâm Mặc tuy chẳng hiểu mô tê gì nhưng vẫn làm theo. Không đùa được đâu, người ta là cơm áo gạo tiền của mình, chuyện có thể làm được vẫn là nên làm đi.

Khâm Thanh hết sức hài lòng lại để nó tiếp tục cắn đậu phộng.

Ân, yêu thú của ngươi chỉ hôn ngươi có một cái, Bạch Thố hôn ta tới ba cái. ( )

Cho nên, môi trường sống lại vô cùng quan trọng. Chưa đến một tuần, Khâm Thanh đã bị đám thuần thú sư xung quanh vô tình tẩy não thành công, trực tiếp trở thành một chủ nhân đủ tư cách. Hình tượng đại bạch thỏ của Bạch Thố trong phút chốc liền được đánh bóng sáng lòa, trở thành một yêu thú hoàn hảo ra ngoài biết đánh nhau, về nhà biết xoa bóp, lại còn có thể bán manh. Bất quá yêu thú của hắn tốt như vậy, hắn tự biết là được, không cần như đám ngu xuẩn đó kể ra ngoài.

Lâm Mặc: Chủ nhân nhà ta dạo này có chút kỳ quái…

Mị Hồ bị quên lãng:…Ta chỉ là hàng tặng kèm thôi đúng không?!

Cuộc đời thường ít khi xảy ra chuyện gì đặc biệt. Hầu hết mọi người sống đến cuối đời cũng chả có phát hiện ra mình là siêu anh hùng đến từ hành tinh khác, hay cha mẹ của mình kỳ thật là tỉ phủ, hay có con cú nào đến gửi thư nhập học,… Nhưng nếu cuộc đời của bạn là một cuốn tiểu thuyết mà bạn là nhân vật chính thì cho dù bước ra đường mua chai nước mắm cũng có thể tìm được nước mắm tiên phẩm thượng hạng do một Trù Thần nào đó để lại trước khi thành thần chẳng hạn.

Khâm Thanh chỉ yên ổn dạo phố phường được cỡ một tuần, sau đó pháo hôi lẫn kịch tình đều tìm đến hắn không để yên. Mà pháo hôi này lại còn là một con gián đánh mãi không chết trong nguyên tác.

Ngày hôm ấy Khâm Thanh lẫn Lâm Mặc lại đi chơi lòng vòng. Lâm Mặc có hứng thú với một quán đồ ngọt, Khâm Thanh bèn cùng hắn đi vào. Cửa hàng này vô cùng nổi tiếng với các món điểm tâm ngọt, cho nên lượng khách cũng nhiều, bất quá chủ yếu là nữ hoặc các cặp đôi. Nam nhân đi một mình xách theo một con thỏ như Khâm Thanh nhưng thật ra lại hiếm thấy, do đó cũng thu hút một ít ánh nhìn. Chỉ là Lâm Mặc không ngại bị nhìn, Khâm Thanh lại càng không, cho nên họ đâm chán cũng đành quay lại tiếp tục tán gẫu với nhau.

Nhưng yên bình chưa được bao lâu, bên ngoài lại tiến vào một cặp đôi khác. Nữ nhân mình hạc xương mai, da dẻ trắng nõn má hồng hào, khi cười lên còn có lúm đồng tiên cực kỳ đáng yêu. Nàng mặc một bộ hồng y hết sức thướt tha, vòng eo mảnh khảnh đến độ một vòng tay cũng dư sức ôm hết, bộ dạng lại vô cùng mềm mại, chọc tâm người ngứa ngáy. Nam nhân cũng anh tuấn cao lớn, tuy rằng mặt mũi có chút tiểu nhân, nhưng nhìn tổng thể vẫn có thể khen một tiếng soái. Nhưng nổi bật khiến người chú ý nhất là một đầu tóc đỏ rực của hắn. Chỉ tiếc hắn ăn mặc phô trương, lại không phù hợp với dáng người, cho nên thành ra nhìn kệch cỡm hết sức. Nữ nhân nhu thuận mà rúc vào trong lòng nam nhân, giọng nói êm ái như gió xuân: "Tần ca, hôm nay huynh đã hứa bồi muội, nhất định không được nuốt lời."

"Đương nhiên rồi! Chỉ cần tiểu Ly muội muốn cái gì, hôm nay ta đều sẽ mua hết!"

Thái độ ngông nghênh đó, cũng không ai dám lên tiếng hay cười nhạo. Vừa nhìn thấy hai người, các khách nhân toàn bộ đều quay đi mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim vờ như không thấy gì. Mà Lâm Mặc, vừa thoáng nhìn một cái đã nhận ra ngay đó là Tần Húc Sinh, một trong những pháo hôi của cuốn tiểu thuyết này. Thứ nhất là vì nhan giá trị của hắn cũng khá cao, cho nên chắc chắn không phải người qua đường. Thứ hai là nhờ quả đầu đỏ rực đó của hắn.

Trong tiểu thuyết, Tần Húc Sinh là con trai duy nhất của Tần Giang Hoài, cũng là người thừa kế của toàn bộ Tần gia. Tần gia trước nay hết sức hiếm con trai, cho nên toàn bộ người cùng thời với Tần Húc Sinh chỉ có mình hắn là nam. Có điều, tuy hiếm muộn nam, nhưng ngược lại những nam nhân của Tần gia đều có thiên phú cực kỳ tốt. Như Tần Húc Sinh đây thiên phú đạt tới màu lam, chưa tới ba mươi đã ký khế ước với yêu thú cấp bốn, cũng xem như thiên kiêu chi tử. Cả Tần gia đều sủng hắn đến tận trời, cũng vì vậy mà dưỡng thành thói quen kiêu ngạo, không coi ai ra gì của hắn. Ai dám đắc tội với hắn tức là đắc tội toàn Tần gia, thành thử không một ai dám gây sự. Cho dù có thật sự chướng mắt, cũng chỉ dám chửi bới sau lưng.

Tần Húc Sinh cực kỳ tự hào về thiên phú của bản thân, cho nên lần tuyển sinh này hắn cho rằng mình đã nắm chắc vị trí đứng đầu. Nhưng từ đâu xuất hiện một Khâm Thanh đoạt hết mọi hào quang, hắn liền sinh lòng ghen ghét. Cho nên khi vào vòng hai, hắn cố tình liên kết với những người khác chèn ép Khâm Thanh, hòng đẩy hắn vào thế chết. Nào ngờ Khâm Thanh không những lúng túng mà còn nhân đó bộc lộ tài năng thực sự. Tần Húc Sinh trông thấy thế càng thêm ganh ghét, quãng thời gian sau đó trong học viện luôn tìm cách ngáng đường. Đỉnh điểm là trong lần thú triều, Tần Húc Sinh vì lòng đố kỵ mà không màng sinh tử những người khác, dùng thuốc kích thích để khiến một yêu thú cấp chín cuồng hóa tấn công Khâm Thanh. Hiển nhiên Khâm Thanh lại một lần nữa hóa nguy thành an, thu phục được yêu thú cấp chín, mà Tần Húc Sinh lại chết trong đợt thú triều đó.

Chỉ là nay Khâm Thanh không tham dự vòng một, Tần Húc Sinh cũng không còn lý do gì để cố ý hãm hại hắn nữa. Nhưng hệ thống cũng đã nói với cậu, chỉ cần không bị phán định là BUG, ý chí thế giới đều sẽ có cách để bổ sung lại tình tiết. Vì vậy hôm nay gặp phải Tần Húc Sinh ở đây, Lâm Mặc tuy có hơi bất ngờ, nhưng lại không lo lắng.

Thiếu nữ hồng y yêu cầu một gian phòng riêng, trùng hợp thay lại ngay kế bên gian của bọn họ. Gọi là gian phòng nhưng thực tế chỉ cách nhau bằng tấm bình phong. Vì thế lúc đi ngang qua, nàng thoáng trông thấy Khâm Thanh cùng Bạch Thố, bước chân không khỏi dừng lại.

"Di? Con thỏ này…"

"Tiểu Ly, có chuyện gì sao?"

"Tần ca ca, huynh nhìn xem, lần đầu tiên ta mới thấy một con thỏ to đến vậy."

Lâm Mặc: "…"

Thỉnh ngươi không cần phải đâm chọc ta như vậy, ý chí thế giới.

Khâm Thanh vẫn không để ý đến họ, nhưng hai đầu chân mày nhíu lại cũng đủ thấy tâm trạng hắn tồi tệ đến cỡ nào. Chỉ là cả hai kẻ kia vẫn luôn miệng liếng thoắng xem hắn như không khí.

"Có gì đặc biệt, chẳng qua là một con yêu thú bình thường." Trong giọng nói của Tần Húc Sinh mang theo vài phần khinh thường. Tuy rằng là cấp bốn, nhưng một con Bạch Thố cấp bốn, phỏng chừng đánh không lại cả yêu thú cấp ba đi! Loại yêu thú này vừa nhát gan lại yếu ớt, sức chiến đấu chẳng ra gì, như vậy cũng đủ thấy thuần thú sư của nó là loại người như thế nào.

"Bất quá làm một sủng vật không tồi. Tần ca ca, huynh mau mua nó cho muội đi."

"Tiểu Ly, chỉ là một con Bạch Thố, muội ra ngoài chợ nơi đâu mà không có bán. Con này vừa mập vừa xấu, có gì tốt đâu chứ."

"Hừ, con này lông đẹp hơn mấy con muội từng thấy nhiều!"

Giọng của Tần Húc Sinh đã có chút bất đắc dĩ, "Tiểu Ly à, không phải huynh keo kiệt, nhưng muội không phải thuần thú sư, cho dù có mua yêu thú về cũng không ký khế ước được, lại còn phải tốn công sức dưỡng nó, chi bằng để ta mua cho muội mấy con sủng vật khác."

"Thôi đi! Ban nãy chính huynh nói cái gì cũng nghe muội mà! Hôm nay huynh không mua con thỏ này cho muội, sau này đừng có gặp lại muội.

Lâm Mặc ngốc cả người rồi. Ngọa tào! Ý chí thế giới cũng quá dũng mãnh, khiến thiếu nữ nói được mấy câu não tàn như thế này mà không bị phán là BUG, đây quả thực là cả một kỳ công! Nếu không phải biết trước thế giới này chỉ là số liệu, cậu còn tưởng đâu trên đời thực sự có người ngu ngốc đến thế!

419: [Ký chủ có vẻ rất bình tĩnh]

Lâm Mặc: "Dù sao Khâm Thanh cũng sẽ không ném ta cho hai tên điên đó, lo cái gì."

419: [Cậu ngược lại rất có lòng tin]

Lâm Mặc: "Vớ vẩn! Nếu hắn thực sự ném ta đi, tình tiết ganh ghét chèn ép ở vòng hai còn diễn thế nào? Khâm Thanh có thể không tin, nhưng ý chí thế giới thì không có gì nghi ngờ."

419:… Thỉnh thoảng ký chủ đột nhiên thông minh lên thế này, thật không có cách nào đùa giỡn được.

Trên thực tế dù không có ý chí thế giới can thiệp, Lâm Mặc cũng không tin rằng Khâm Thanh sẽ đưa mình cho người ta. Đưa yêu thú của mình cho thuần thú sư khác, hành động này coi như mất hết danh dự của một thuần thú sư, nhiều người thà chết chứ không chịu giải trừ khế ước. Người như Khâm Thanh càng không có khả năng làm vậy.

Tần Húc Sinh tiến lại gần Khâm Thanh bất chấp hắn có đồng ý hay không. Trên mặt hắn mang ý cười, nhưng nét trào phúng khinh bỉ đã hiện rõ nơi đáy mắt. Chỉ là một tên thuần thú sư cấp thấp, có năng lực gì đáng để tôn trọng chứ.

"Con Bạch Thố này ngươi muốn bán bao nhiêu, ta cho phép ra giá."

Thái độ hất hàm sai khiến như người bề trên cực kỳ khiến người khác khó chịu. Mặt Khâm Thanh lại càng đen hơn, nhưng hắn vẫn duy trì biểu tình lạnh nhạt quay sang, mở miệng hỏi: "Ra giá?"

"Đúng vậy! Bổn công tử hào phóng, đương nhiên không để ngươi chịu thiệt. Nếu không mau nắm lấy cơ hội này, e rằng sẽ không có lần sau đâu."

"Nga, nhưng ta không có hứng thú." Nói rồi Khâm Thanh tiếp tục cắt bánh thành những khối nhỏ cho Bạch Thố dễ ăn. Mà bản thân Lâm Mặc thì một bên xem trò vui, trong lòng cười ha hả không ngớt.

"Ngươi! Ngươi có biết ta là ai không?! Ta chính là…"

"Ngươi là ai ta không quan tâm, bây giờ mời công tử đi cho, đừng đứng đây làm trò nữa."

Khâm Thanh lạnh lùng cắt ngang, tay ra hiệu mời đi. Tần Húc Sinh giận lên rồi. Tên thuần thú sư này cũng quá ngạo mạn! Nếu ban đầu hắn chỉ đơn thuần là muốn lấy lòng người đẹp thì giờ đây hắn lại muốn dạy dỗ kẻ trước mặt một trận, để tên kia hiểu được thân phận của mình!

Bản thân Khâm Thanh cũng khí điên rồi. Đi dạo ngoài phố ăn chút điểm tâm cũng có thể gặp được cực phẩm như vậy, hắn không biết nên khen bản thân vận khí cứt chó hay là hảo nữa. Ngang nhiên công khai đùa giỡn trước mặt hắn không coi hắn ra gì, lại còn muốn đoạt yêu thú của hắn, nếu mà nhịn được hắn không còn là thuần thú sư. Bất quá hắn cũng chưa ngu xuẩn đến mức gây sự ngay tại đây.

"Học viện Thanh Long quy định, những ai tranh chấp phát sinh ẩu đả trong thời gian tuyển sinh sẽ bị loại." Khâm Thanh hết sức từ tốn trả lời lại.

"Ngươi!"

"Nếu Tần công tử đây không muốn thi vào học viện Thanh Long nữa…"

"Câm miệng cho ta! Được lắm, ngươi cứ chờ đó!" Tần Húc Sinh bị chọc giận đến cười, nét mặt nhăn nhúm khó coi hết sức. Nghĩ rằng chỉ như thế là trốn thoát sao, đợi đến khi thời gian tuyển sinh kết thúc, xem ta thu thập ngươi thế nào!

"Tiểu Ly, chúng ta đi thôi. Huynh sẽ mua tặng muội thứ khác, không cần ở đây cãi cọ với đám rác rưởi này."

Thiếu nữ tên tiểu Ly tuy đầu óc ngu ngốc do bị chiều hư, nhưng vẫn chưa đến mức hỏng. Thấy cả hai bên đều căng thẳng như vậy, kỳ thật nàng cũng hơi hối hận vì sao phải một hai chọn con thỏ này. Ma xui quỷ khiến trong lòng thế nào lại làm thế, may mà không thật sự đánh nhau, bằng không nếu vì chuyện này mà Tần Húc Sinh bị cấm thi, Tần gia chủ còn không lột da nàng sao!

"Ân, muội không cần nó nữa, chúng ta đi đi. Ở phố kế bên mới mở một cửa tiệm trang sức mới…"

Cả hai người đều đi xa rồi, những người xung quanh mới thầm thở phào một hơi. Đồng thời trong lòng cũng khen ngợi thanh niên dũng cảm đối đầu với Tần Húc Sinh. Những người ở xa còn đỡ, chứ những người sống trong khu vực này biết rõ chuyện Tần gia, ít nhiều đều bị Tần Húc Sinh chèn ép mấy lần, không ai là không oán hận. Kẻ nhát gan thì thì thầm lo ngại chuyện mà xé lớn, Tần lão gia chủ ra mặt, coi như không còn cách nào tiếp tục làm thuần thú sư. Kẻ lớn mật hơn chút thì cắn hạt dưa rung đùi xem kịch, có đi tìm chết cũng là người khác, liên quan gì đến họ.

Khâm Thanh không thèm để ý tới những ánh mắt đó. Hắn lẳng lặng chờ đại bạch thỏ ăn xong những mẩu cuối cùng, nhẹ giọng hỏi: "Xong rồi?"

"Ân." Lâm Mặc thỏa mãn kêu một tiếng. Vừa được ăn bánh uống trà lại có kịch hay để xem, hôm nay quả nhiên bội thu.

Ăn uống cũng no say, cả hai lại quay về quán trọ. Lâm Mặc hết sức hài lòng rên hừ hừ nằm trên giường lăn qua lăn lại. Khâm Thanh ngâm mình trong bồn tắm, chau mày ghét bỏ. Hắn không bị bệnh sạch sẽ, nhưng Bạch Thố đây cũng phải mấy ngày chưa tắm gội rồi đi?! Ánh mắt hắn âm trầm nhìn đại bạch thỏ nằm dài trên giường, tay khẽ ngoắc, "Lại đây."

"Nga?" Lâm Mặc đã mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ, bị gọi tới có chút mờ mịt.

"Bẩn chết đi được. Ít nhất cũng tắm rửa sơ qua đi."

"Không… Ta buồn ngủ lắm rồi…"

Khâm Thanh lại thở dài, hắn đứng dậy từ trong bể nước bước ra, lấy khăn lau khô nước trên người rồi tùy ý khoác một chiếc trường bào vào. Nước theo cơ trên người hắn chảy xuống, Lâm Mặc nhìn thoáng qua đã ngây ngốc ra. Cơ bụng sáu múi, bắp tay bắp chân rắn chắc, da màu đồng khỏe mạnh, còn có thứ ở bên dưới đó… Lại nhớ tới cơ thể của cậu lúc hóa thành người, trong lòng phiền muộn không ít. So sánh với Khâm Thanh, trông cậu chẳng khác nào tiểu bạch kiểm!

Cậu cứ thế ngây ra mà nhìn, Khâm Thanh cũng đã quá quen với việc cậu thỉnh thoảng ngơ ngẩn như thế. Hắn bước lại gần xốc cậu lên đem đến bồn tắm, "Nhìn gì mà ngẩn cả người thế?"

Cả cơ thể chìm trong nước ấm khiến Lâm Mặc không khắc chế được muốn lim dim đôi mắt, cậu ngáp dài một cái, xoay người tìm vị trí thuận lợi hơn để tiện cho việc tắm rửa. Giọng nói cậu mềm mại như nhũn ra: "Cơ bụng thật là đẹp…" Kèm theo đó là biểu tình muốn chảy nước miếng.

Khâm Thanh hoàn toàn không hiểu cấu tạo não yêu thú nhà mình như thế nào, sao lại có thể nghĩ tới những thứ này. Nhưng hắn vẫn luôn xem Bạch Thố như trẻ con, cho nên chỉ an ủi, "Sau này ngươi cố gắng hóa thành người rồi cũng sẽ có."

Sẽ không đâu! Thế giới này chỉ tốt với ngươi thôi nhân vật chính! Cơ bụng da đồng là đãi ngộ của các nhân vật quan trọng, nó chỉ cho ta một cái thân thể tiểu bạch kiểm! Trong lòng cậu điên cuồng nghĩ vậy, nhưng chẳng thể nói ra, đành phải gật gật đầu như đồng ý. Mọi nam nhân đều có ước mơ đối với cơ bụng. Kiếp trước cậu vì bệnh tim không thể hoạt động mạnh, cho nên đành vô duyên với thứ này. Nào ngờ kiếp này đổi thân xác trở thành một con yêu thú, vẫn không thoát khỏi cái dáng người bạch nhược kê.

Cảm giác được hô hấp của đại bạch thỏ đều đều dần, động tay lau khô lông của Khâm Thanh bất giác cũng nhẹ nhàng đi không ít. Xúc cảm lông Bạch Thố quả thực quá tốt, mềm mại vô cùng. So với mọi thứ vải vóc trên đời đều dễ chịu hơn. Ánh mắt hắn cũng nhu hòa dần, đặt nó lên giường. Bạch Thố ngọ nguậy một chút rồi lại ngoan ngoãn nằm ngủ, co tròn thành một cục bông hết sức đáng yêu.

Nhưng ngay sau khi mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài, ánh mắt hắn lạnh xuống, thay đổi hoàn toàn, dường như trở thành một con người khác. Khí lạnh áp suất thấp từ khí thế đế vương tỏa ra gây áp lực khôn cùng. Mị Hồ nhìn thấy, nội tâm có chút rùng mình, bề ngoài vẫn một dửng dưng như cũ. Xem ra chủ nhân của nó hôm nay giận không ít, cũng không biết tên ngu ngốc nào lại đi chọc vào cái tổ ong vò vẽ này.

"Điều tra Tần Húc Sinh cùng Tần gia."

Ngày thường có lẽ nó còn dừng lại phàn nàn đôi ba câu, nhưng hôm nay cảm nhận áp bách từ Khâm Thanh, Mị Hồ chẳng còn lòng dạ nào mà đùa giỡn. Nó chỉ biết ân cười khổ một tiếng, thoắt cái lại biến mất trong màn đêm.

Tác giả muốn nói: Mỗi thế giới tối đa hai mươi chương, tuyệt đối sẽ không nhiều hơn! Thế giới này tầm vài ba chương nữa sẽ kết thúc, hiện tại tình cảm hường phấn ngọt ngào gì đó vẫn chưa có, độc giả hãy bình tĩnh! Xuẩn tác giả không giỏi viết tình cảm, cho nên nếu thấy nhanh hoặc chậm quá xin thông cảm QwQ

12. Chương 12: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (11)

Địa điểm vòng thi thứ hai là một quảng trường rộng rãi, ước chừng đủ cho cả ngàn người. Tuy nhiên tính luôn cả giám khảo thì tổng nhân số ở đây cũng chưa quá ba trăm người. Chỉ bằng nhiêu đó, cũng đủ hiểu vòng loại khắc nghiệt đến cỡ nào, cũng như những thuần thú sư thiên phú cao hiếm hoi ra sao.

Bởi vì Khâm Thanh không tham gia vòng một, cho nên không ai nhận ra hắn, vì vậy cũng không tính là nổi bật. Dù sao vào đến vòng này ai mà không phải là thiên kiêu chi tử, cho dù có e ngại năng lực của nhau, ngoài mặt vẫn một bộ bình thản. Chỉ có vài tên thuần thú sư nhà quê chưa hiểu sự đời, may mắn vớt vát được lên màu vàng mới nhìn trước nhìn sau lộ liễu ra mặt.

Tần Húc Sinh là một kẻ kiêu ngạo, lại hay mang thù, kẻ nào đã bị hắn cho vào sổ đen thì đừng hòng mơ đến việc không sứt mẻ miếng thịt nào. Nhưng hắn cũng chưa đến mức vứt cả đầu óc, vì vậy sau khi về đã cho người thăm dò thuần thú sư đó. Sau khi biết được đó chính là Khâm Thanh, cũng nghe sơ qua về chuyện của hắn ở Khâm gia, Tần Húc Sinh đắc chí cười. Năng lực thông linh mạnh thì thế nào, chẳng phải ngay cả một yêu thú cũng không khế ước được đấy thôi! Hiện tại hắn cũng chỉ triệu hồi ra có mỗi một con Bạch Thố, tuy cấp bốn nhưng lại có thể làm gì! Bằng vào một con Phong Lang cấp bốn của hắn, cũng dư sức xé xác con thỏ đó!

"Khâm Thanh! Ta xem hôm nay ngươi còn viện lý do gì để trốn tránh!"

Khâm Thanh từ xa nghe thấy giọng hắn, trong lòng đã chán ngán không thôi, thậm chí nổi lên sát tâm, ngoài miệng vẫn treo tươi cười như có như không. Đối với những tên này, căn bản không nên phí lời, dùng nắm đấm thay cho miệng mới là đúng đắn.

Lâm Mặc cũng không ưa Tần Húc Sinh, nhất là cái ánh mắt hắn nhìn Khâm Thanh với cậu tràn đầy khinh bỉ. Bạch Thố thì thế nào! Cấp bốn thì thế nào! Khâm Thanh chưa đến hai mươi đã ký khế ước được với yêu thú trung cấp, còn hắn thì đến tận gần ba mươi mới ký được với một con Phong Lang cấp bốn, chỉ có thế cũng khoe khoang. Nếu Khâm Thanh triệu hồi Mị Hồ ra, phỏng chừng toàn bộ thí sinh ở đây không có ai là đối thủ của hắn!

Nhưng hắn bị gọi là con gián đánh mãi không chết không phải không có lý do. Lần đầu tiên bị vả mặt ở vòng một kỳ thi tuyển sinh, Tần Húc Sinh cư nhiên vẫn không sợ chết tiếp tục lao vào tìm chết ở vòng hai. Vòng hai lại bị Khâm Thanh vả mặt tiếp, nếu là người bình thường e rằng đã cố gắng né nhân vật chính càng xa càng tốt. Đằng này hắn lại vẫn tiếp tục mưu đồ gây rối trong suốt thời gian ở học viện. Nào là lén đổi thức ăn khiến yêu thú Khâm Thanh bị đau bụng, rồi thì tranh giành nhiệm vụ, lại còn sai người chặn đường Khâm Thanh mà đánh mặc dù cuối cùng người bị đánh lại là bọn chúng,... Nhưng do ở trong học viện cấm chém giết, cho nên Khâm Thanh dù muốn xử lý Tần Húc Sinh cũng chỉ khiến hắn bị thương là tối đa. Mãi đến tận thú triều, Khâm Thanh mới nhân cơ hội khiến hắn bỏ mạng, dứt khoát giải quyết xong con gián này.

Tần Húc Sinh không được đáp lại, vô cùng tức giận, cảm thấy Khâm Thanh đây là đang muốn đối nghịch với chính mình! Nếu đã như vậy, lát nữa hắn sẽ cho Khâm Thanh biết thế nào là lễ độ!

Khi đến giờ bắt đầu, cánh cổng dẫn vào quảng trường đóng lại. Từ trên bầu trời vang vọng tiếng chuông ngân nga như báo hiệu bắt đầu. Ngay lúc đó từ trên cao đáp xuống một thiếu nữ mặc bạch y, cưỡi trên mình một con hạc trắng, bộ dáng trích tiên mười phần. Vì khoảng cách khá xa nên không ai rõ con hạc đó là yêu thú gì, thiếu nữ lai lịch thế nào, bất quá nghe khí thế cũng biết tuyệt đối không phải yêu thú cấp thấp! Mọi người còn đang xôn xao, thiếu nữ đã bước xuống, mỉm cười nhìn một vòng nói: "Ta là Du Như, lão sư của học viện và cũng là giám khảo của vòng thi này. Các ngươi có thể gọi ta là Du lão sư."

Lại quan sát một hồi, Du Như tiếp tục: "Vòng hai này chúng ta sử dụng hình thức đấu quần ẩu võ đài để so tài, đến khi nào còn hai mươi người cuối cùng thì thôi, tin tưởng đa số các ngươi cũng biết điều này. Tuy nhiên năm nay chúng ta quyết định sửa lại thể lệ thi một chút. Bởi vì mỗi vị thuần thú sư đây đều là nhân tài, nếu có mệnh hệ gì thì quả là tổn thất lớn của đại lục, cho nên học viện Thanh Long quyết định bắt đầu từ năm nay trở đi, quyết đấu có thể bị thương, nhưng không được ảnh hưởng đến sinh mệnh!"

Tiếng bàn tán lại ào ạt trỗi dậy, hầu hết đều phấn khích tán thành. Mặc dù là tuyển sinh, nhưng trường hợp tử vong khi đang thi đấu cũng không phải chưa từng có. Nếu tránh được việc này, bọn họ mừng còn không kịp, nói gì đến phản đối.

Chỉ riêng Tần Húc Sinh mặt mũi vặn vẹo tức giận không thôi. Không ngờ Khâm Thanh lại may mắn đến thế, lại thoát được một kiếp! Nếu đã thế, hắn cho dù không giết được Khâm Thanh, cũng phải khiến đối phương tàn phế! Đời này kiếp này cũng đừng mong làm thuần thú sư!

Đồng dạng thất vọng như Tần Húc Sinh còn có Khâm Thanh. Hắn đã chướng mắt tên tóc đỏ này lắm rồi, định trong thời gian thi đấu lén ra ám chiêu xử lý hắn. Nào ngờ năm nay lại thay đổi điều lệ, xem ra chỉ có thể tạm thời tha cho tên kia một mạng. Nhưng đánh cho gãy cái tay hay mất cái chân vẫn không sao...

Đợi một hồi nữa, Du Như tằng hắng một tiếng, tiếp tục phổ biến quy định: "Chúng ta đã đặt kết giới ở quảng trường này, khi giá trị sinh mệnh còn dưới 10% sẽ tự động bị truyền tống ra ngoài. Đồng thời những ai muốn bỏ cuộc cũng có thể trực tiếp bóp nát thẻ dự thi của mình, sẽ được rời khỏi. Cho đến khi chỉ còn hai mươi người trong kết giới cuộc đấu sẽ không chấm dứt."

"Đây là thi đấu, các ngươi có thể thử sức với nhau, nhưng tuyệt đối không nên đuổi cùng giết tuyệt. Ngoài ta ra còn có mười vị giám khảo khác theo dõi, cho nên nếu có bất kỳ ai muốn nhân cơ hội giết kẻ khác đều sẽ bị truất quyền thi đấu! Ta cũng khuyên các ngươi, nếu cảm thấy không thể tiếp tục thì nên bỏ cuộc, đừng cố quá sức để bản thân bị thương tổn nặng nề, sẽ ảnh hưởng đến tương lai sau này. Tương lai các ngươi còn dài, không cần quá cố chấp."

"Như vậy, nếu không ai còn câu hỏi gì nữa, vòng thi bắt đầu!"

Ngay sau khi dứt lời, Du Như lại nhảy lên hạc trắng bay vút lên trời, chỉ trong phút chốc đã biến mất tăm.

Những thí sinh dưới quảng trường không dám tùy tiện hành động, vì thế chậm rãi thăm dò nhau. Chẳng mấy chốc một vài liên minh đã được lập ra, hầu như ai cũng kiếm người tổ đội. Những người còn sót lại, đều nhanh chóng bị đánh dấu là "yếu ớt, vô dụng".

Khâm Thanh không vội vã tìm người lập đội, trái lại hết sức bình tĩnh. Lâm Mặc ngược lại vô cùng sốt ruột. Trong tiểu thuyết vì Khâm Thanh thể hiện tài năng ở vòng một, cho nên ở vòng hai được nhiều người tới mời lập tổ đội. Nhưng hiện tại hắn căn bản chẳng khác gì một tên thuần thú sư vô danh tiểu tốt a! Lỡ như bị những kẻ khác lao vào hội đồng thì sao!

Cảm nhận được tâm trạng của Bạch Thố, Khâm Thanh vuốt ve hai cái tai của nó, "Đừng lo lắng. Ngươi phải tin tưởng vào chủ nhân của mình chứ."

Đại bạch thỏ cọ cọ tay, tỏ vẻ không sao cả. Thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng, cậu có lo cũng không được gì. Hơn nữa Khâm Thanh là con ruột của ý chí thế giới, cũng không thể bị đánh đến bầm dập thua cuộc đi!

Một số thí sinh đã bắt đầu lao vào chiến đấu, một số kẻ khác đứng xem, lại có kẻ tìm kiếm "con mồi" cho mình. Khâm Thanh lẳng lặng lập một kết giới che dấu khí tức. Hắn không lập đội, như vậy xông vào đánh là không có khả năng, dù thắng vẫn thiệt hại lớn. Chi bằng ngư ông đắc lợi, đợi đến phút cuối thì hơn.

Kẻ có suy nghĩ như Khâm Thanh không ít, nhưng họ không có một con yêu thú cấp cao cấp chuyên về huyễn thuật để giúp che dấu bản thân, cho nên chẳng mấy chốc khắp quảng trường đã loạn thành một đoàn. Chỉ trong vòng một canh giờ, số thí sinh từ khoảng ba trăm người giảm xuống chỉ còn một trăm. Khi con số xuống còn tám mươi, thì những người còn lại đều là tinh anh trong tinh anh, không khí có chút ngưng trệ hẳn.

Khâm Thanh nhận thấy đoàn người của Tần Húc Sinh đang tiến đến gần, ra tay làm cái thủ pháp dỡ bỏ kết giới. Vì để dụ dỗ Tần Húc Sinh đâm đầu vào, đến bây giờ hắn vẫn chưa triệu hồi Mị Hồ ra, chỉ có mỗi Bạch Thố. Quả nhiên Tần Húc Sinh trông thấy Khâm Thanh đứng một mình không có đồng đội lại chỉ có một con Bạch Thố, trong lòng sảng khoái càng thêm đinh ninh Khâm Thanh chỉ là phế vật, lập tức liền cho người xông lên.

Hai tên hồ bằng cẩu hữu của Tần Húc Sinh thiên phú không cao bằng hắn, yêu thú cũng chỉ là cấp thấp. Nhưng so với thuần thú sư trên toàn bộ đại lục thì chúng cũng được xem là nhân tài có triển vọng, cho nên trước nay vẫn rất tự mãn. Theo lệnh của Tần Húc Sinh, cả hai liền nhanh chóng triệu hồi yêu thú của mình ra đối đầu chính diện.

Ngay tức khắc trước mắt Lâm Mặc xuất hiện thêm một con gà và một con rắn. Toàn thân con gà đỏ rực như cháy lửa, là một yêu thú cấp hai. Con rắn màu xanh lục có vằn đen trên thân, miệng phun chất độc kêu xì xì, là yêu thú cấp ba. So với Bạch Thố có ngoại hình đáng yêu dễ thương thì hai con thú này trông càng giống yêu thú hơn nhiều.

"Cứ để ta xử lý chúng cho." Mắt thấy Khâm Thanh định triệu hồi Mị Hồ, Lâm Mặc liền ngăn lại. Chỉ hai con yêu thú cấp thấp, căn bản không cần gọi yêu thú cao cấp ra đối phó, làm vậy chẳng khác gì lấy dao mổ trâu xẻ thịt gà. Hơn nữa cậu là đàn ông, cũng có tôn nghiêm của mình! Không thể chấp nhận kiếp sống bán manh làm nũng trốn sau lưng người khác được!

Khâm Thanh suy xét thấy thực lực Lâm Mặc hẳn không có vấn đề gì, bèn gật đầu, còn dặn dò thêm: "Cẩn thận, không cần làm gì liều lĩnh."

Lâm Mặc liền phóng xuống đất, trực tiếp đối diện hai con yêu thú, nhe răng trợn mắt lấy khí thế. Nhưng xét do chủng loài, bộ dáng này trông chỉ buồn cười, hoàn toàn không chút áp đảo nào hết! Hai tên kia trông thấy vậy cười ha hả, một tên còn chế giễu: "Phế vật quả nhiên là phế vật! Đến yêu thú cũng ngu ngốc như vậy!"

Sau khi ký khế ước, chủ nhân có thể sử dụng năng lực của yêu thú ở một mức nhất định. Đó cũng là lý do vì sao khi nãy Khâm Thanh có thể trực tiếp tạo kết giới mà không cần triệu hồi Mị Hồ. Nhưng dù sao

trước nay hắn chưa từng đấu với ai mà dùng năng lực của yêu thủ cả, chỉ có luyện tập thôi, cho nên hai tên trước mắt có thể xem như bao cát xui xẻo để hắn luyện tập.

Khâm Thanh không nói lời nào xông lên, tốc độ nhanh như chớp khiến hai kẻ kia còn chưa kịp làm gì đã lăn ra đất. Một tên hoảng quá vội vã bốc lên một quả cầu lửa từ tay, quăng về phía Khâm Thanh. Ngọn lửa tuy không quá nóng nhưng cũng đủ bỏng da. Hắn nhanh nhẹn né tránh sang một bên, rồi xoay người đánh vỡ thẻ dự thi của đối thủ. Tên đó ngơ ngác còn chưa kịp phản ứng, đã bị truyền tống ra ngoài.

Có bài học của đồng bạn, tên còn lại càng thêm cẩn trọng. Hắn rút dây roi ra, quất mạnh về phía Khâm Thanh. Trên dây roi có kịch độc của rắn, một khi trúng phải tuy không đến mức chết nhưng cũng tê liệt toàn thân trong nửa canh giờ. Đáng tiếc tốc độ quất roi của hắn không nhanh bằng tốc độ tránh né của Khâm Thanh, không có cách nào bắt trúng hắn. Hơn nữa hắn còn phải duy trì thông linh để ra lệnh cho yêu thú mình tấn công, bị phân tán thành hai như thế này, lại càng thêm luống cuống. Cuối cùng Khâm Thanh một kích đánh thẳng về phía ngực vỡ nát thẻ dự thi của hắn, trước khi truyền tống còn phun một ngụm máu, ước chừng cũng không thoải mái gì.

Bên Lâm Mặc càng dễ dàng hơn, cậu cũng không nhất thiết phải đánh bại chúng, chỉ cần giữ chân cho đến khi Khâm Thanh đánh xong chủ nhân của chúng là được. Huống hồ cậu cũng là yêu thú trung cấp, nếu thua trong tay con gà và con rắn này, vậy cũng quá mất mặt a! Lâm Mặc vờn chúng qua lại đến rối loạn tinh thần, trí tuệ chúng lại không cao, bị Lâm Mặc đùa bỡn trong lòng bàn tay cũng không biết làm gì. Sau khi tên quăng lửa bị truyền tống ra ngoài, con gà cũng biến mất theo hắn. Còn dư lại một con rắn, cậu càng thoải mái xử lý. Rắn bị cậu cắn mấy ngụm, tức đến nhe nanh nhưng lại không làm được gì, cuối cùng vẫn bị truyền tống ra ngoài theo chủ nhân.

Lâm Mặc đang hết sức hài lòng thì một bóng đen lao đến, quất cậu một phát thật mạnh. Mặc dù ngay sau đó hoàn hồn cố gắng dùng sức, ước chừng cậu cũng bay xa tới năm mét. Nhìn kỹ lại thì đó là một con sói to lớn, lông màu xám đang nhìn về phía cậu nhỏ dãi. Lâm Mặc trong lòng cảm thấy rờn rợn, ánh mắt con sói này cũng quá kỳ lạ đi!

Hệ thống 419: [Đây là Phong Lang cấp bốn]

Nha… Tên nghe có vẻ quen quen… Dường như đã từng nghe qua ở đâu…

[Món ăn yêu thích của chúng là Bạch Thố, nhất là những con mập mạp còn sống]

Di?! Σ(”　) Chẳng phải đó là tên của yêu thú mà đám thợ săn lúc trước bắt được cậu nhắc đến sao?!

Hóa ra nó coi cậu như thức ăn?!!

Phía sau con sói là một con rết đỏ dài chừng cả mét, chỉ là yêu thú cấp ba nhưng bề ngoài thì tởm lợm vô cùng. Nhìn thấy con rết, đến chạm vào cậu cũng chẳng muốn, đừng nói là cắn một ngụm.

Phẩm chất ban đầu của yêu thú ảnh hưởng rất lớn, mà hiện tại có thể dễ dàng nhận ra. Đồng dạng là cấp bốn, cậu đây trải qua tu luyện (ngủ) thời gian dài cũng chỉ lớn hơn Bạch Thố cấp một một chút, lông đẹp hơn chút, tốc độ cũng nhanh hơn. Trong khi đó Phong Lang sinh ra đã là cấp bốn, không những tốc độ nhanh lại còn có thể điều khiển gió, còn được tặng kèm hàm răng sắc bén. Một bên vũ trang đầy đủ, bên còn lại trần như nhộng, Lâm Mặc sâu sắc thấm thía cái gọi là “thằng ba hộp sữa thằng không hộp nào”.

Nếu có gì nổi trội hơn thì đó là trí tuệ của cậu hiện tại cao hơn nó mà thôi. Nhưng xung quanh trống trải không có gì để tận dụng, cho dù cậu thuộc hết binh pháp Tôn Tẫn cũng không có cách nào áp dụng được. Ngay cả chạy trốn cũng không thể.

Khâm Thanh thấy tình huống như vậy, đã sẵn sàng triệu hồi Mị Hồ ra. Nhưng ngay sau đó hắn tái mặt nhận ra không thể truyền thần thức vào túi yêu thú. Mà Tần Húc Sinh đối diện mặt đầy chế nhạo cười vang, “Ha ha! Khâm Thanh, ngươi nghĩ ta không biết ngươi còn có hậu chiêu sao? Chẳng lẽ ngươi thực sự cho rằng ta nãy giờ khoanh tay đứng nhìn là vì không thèm ỷ mạnh hiếp yếu?”

Tần Húc Sinh là một kẻ kiêu ngạo, nhưng về phương diện chiến đấu thì hắn cũng không phải bùn nhão trát không nổi lên tường. Khâm Thanh, phế vật Khâm gia lại có thể miễn thi vòng một vào thẳng vòng hai, sao có thể chỉ là một kẻ bình thường! Nhất định hắn còn con bài chưa lật. Về phần đó có phải là một con yêu thú mạnh mẽ hay không, Tần Húc Sinh không có hứng thú tìm hiểu, cũng không hoàn toàn chắc chắn đó là

hậu chiêu của Khâm Thanh, nhưng hắn cũng sẽ không để Khâm Thanh có cơ hội triệu hồi ra. Xem ra hắn lần này đoán đúng, bỏ tiền mua tấm Triệt Linh phù này ngăn chặn thần thức của chủ nhân với túi yêu thú trong thời gian nửa canh giờ cũng không phải vô dụng.

Triệt Linh phù có thể tạm thời ngăn chặn thần thức của thuần thú sư tiến vào túi yêu thú để triệu hồi chúng ra. Tuy nhiên tấm bùa này lại có nhược điểm chí mạng là cần thời gian một chung trà để khai triển, hơn nữa trong lúc khai triển phải tận lực tập trung tuyệt đối không thể xao nhãng. Cho nên Tân Húc Sinh mới để hai tên kia xông lên trước, vừa để thăm dò thực lực của Khâm Thanh, vừa giúp hắn có thời gian phát động bùa. Nay Khâm Thanh không thể triệu hồi thêm yêu thú để hỗ trợ, chỉ với một con Bạch Thố cấp bốn, phần thắng nhất định thuộc về hắn!

Khâm Thanh trầm mặt, khí tức như muốn nổi bão. Hắn đã quá chủ quan, không ngờ tên Tần Húc Sinh này cũng không hoàn toàn ngu ngốc như vẻ bề ngoài. Tuy không triệu hồi được Mị Hồ không có nghĩa là hắn chắc chắn sẽ thua, nhưng bị người khác tính kế như thế này cũng không mấy dễ chịu.

"Hừ, học viện không cho phép thuần thú sư giết nhau, nhưng lại không quy định không được giết yêu thú." Tần Húc Sinh tiến đến gần, cười nham hiểm. "Nếu đã vậy cứ để con Bạch Thố kia làm đồ lót dạ cho Phong Lang của ta cũng được."

Đồng tử Khâm Thanh hơi co rút lại, trong lòng hoàn toàn nổi hỏa! Ban đầu thì muốn đoạt yêu thú của hắn, giờ thì đòi giết yêu thú của hắn! Xem hắn là quả hồng mềm muốn bóp sao cũng được sao! Hơn nữa… Chỉ cần nghĩ đến Bạch Thố sẽ chết, trái tim của hắn lại đột nhiên đau đớn, không thể nào hô hấp được. Hắn cười gằn đáp lại từng tiếng: "Tần Húc Sinh, chỉ bằng mấy trò vặt vãnh đó cũng muốn đánh thắng ta sao? Quả là mộng tưởng!"

Nói rồi cả hai lại xông vào chiến đấu. Đấu pháp của Tần Húc Sinh không tệ, Khâm Thanh cũng không thua kém, trong lúc nhất thời thắng bại khó phân.

Bên này Lâm Mặc lại chật vật không thôi. Cậu nghe thấy hết những lời Tần Húc Sinh nói, tự dưng hiểu được tình huống của mình hiện tại có bao nhiêu không xong.

"Ngọa tào! Này không giống kịch bản!"

[Vốn dĩ trong kịch bản ban đầu không có sự tồn tại của cậu, cho nên Khâm Thanh triệu hồi Mị Hồ ngay từ đầu trận giả dạng thành yêu thú trung cấp, vì vậy Tần Húc Sinh cũng không có cơ hội dùng Triệt Linh phù]

Cho nên sự tồn tại của cậu là nguyên nhân của tất cả?

[Nếu ký chủ chết sẽ bị truyền tống khỏi thế giới này, cho nên tôi khuyên cậu vẫn nên tập trung vào thì hơn]

Lâm Mặc tuyệt vọng không thôi, nhưng cũng không thể thay đổi được gì. Cậu quyết định tấn công con rết trước. Tuy nó gớm nhưng cấp thấp hơn, tổng thế nào cũng vẫn dễ xử lý hơn Phong Lang nhiều. Nhưng Lâm Mặc vẫn quá tự tin vào bản thân. Cậu hiện tại đang bị hai con yêu thú đánh cùng lúc, mỹ danh gọi là hai đánh một, nói thẳng thì là đánh hội đồng, giữ cho bản thân không bị thương là may lắm rồi, nói gì tới đánh trả. Trong một lúc bất cẩn, chân sau của cậu còn bị Phong Lang táp cho một cái, may mà né kịp mới không bị cụt, nhưng máu cũng chảy ướt cả lông, đi khập khà khập khiễng.

Lâm Mặc: "Tôi sắp chết!! Tôi sắp chết!!!"

419: [Cũng không phải lần đầu]

Lâm Mặc:… Cứ như vậy thì làm sao chúng ta có thể tiếp tục yêu thương?

419: [Chỉ là một cái chân thôi, năng lực tự chữa trị của yêu thú rất mạnh, vài ngày là khỏi hẳn]

Lâm Mặc: "Nhưng trước đó thì con sói này nó đã nuốt tôi vào bụng rồi!!!"

419: [Cố gắng mà chống cự đến khi Triệt Linh phù hết tác dụng đi vậy]

Ngoài cách đó ra thì cũng không còn cách nào khác, Lâm Mặc chỉ đành cắn răng không rên tiếp tục chiến đấu. Cậu không muốn kéo chân sau Khâm Thanh, càng không muốn vì bản thân mà làm thay đổi kịch bản vốn có.

Cậu không biết, ngay từ lúc thấy cậu bị thương Khâm Thanh đã tức giận lắm rồi. Động tác của hắn càng thêm quyết liệt, chiêu nào chiêu nấy đầy hiểm hóc, mấy lần Tần Húc Sinh cũng bị đẩy vào thế bị động. Nhưng chỉ đến thế thôi, cũng không dễ dàng đánh vỡ thẻ dự thi của hắn được. Tần Húc Sinh hơn Khâm Thanh cả mười tuổi, kinh nghiệm chiến đấu hiển nhiên cũng phong phú hơn nhiều, dù Khâm Thanh là thiên tài cũng không thể trong khoảng thời gian ngắn chiếm thế thượng phong.

Thời gian càng trôi qua, Lâm Mặc càng thêm mệt mỏi, tốc độ cũng ngày càng chậm. Cái chân bị thương gần như hoàn toàn không thể cử động. Nhưng cậu vẫn cứ phải chạy, né tránh, lại còn tìm cách dẫn dắt sự chú ý của chúng để đám yêu thú đó không quay sang tấn công Khâm Thanh. Chỉ là dù cố đến đâu thì cơ thể cũng có lúc phải kiệt sức. Lâm Mặc không thể nhúc nhích dù thêm một ly nào nữa. Con rết đỏ đang lặng lẽ bò đến từ phía sau, Phong Lang lại nhào tới ngay trước mặt. Giây phút trông thấy cái mồm to như chậu máu của nó, Lâm Mặc đinh ninh mình chết chắc rồi. Ngẫm lại thấy tự mình nhìn bản thân bị xé nhỏ ra cũng quá kinh khủng, cậu nhắm mắt lại để khỏi phải thấy những cảnh máu me rùng rợn.

Nhưng Phong Lang bỗng dưng tru lớn, rồi có tiếng rơi bịch xuống đất. Lâm Mặc mở mắt ra. Cậu vẫn chưa chết. Phong Lang bị đá sang một bên đang nằm thoi thóp. Con con rết đỏ thì đã bị giẫm bẹp. Ánh mắt cậu đầy ngơ ngác nhìn ra sau, chỉ thấy một con hồ ly bảy đuôi đang đứng đó.

Không ngờ thời gian của Triệt Linh phù đã kết thúc, số cậu xem ra… vẫn chưa chết.

Mị Hồ rất tức giận, giận đến độ nó vừa ra tay đã đánh chết một con yêu thú cấp thấp, thoi thóp một trung cấp. Đây không phải phong cách bình thường của nó. Mị Hồ thích vờn đối thủ, nhưng nếu không có lý do đặc biệt nó cũng không hay giết chóc. Nhưng vừa rồi nhìn thấy đại bạch thỏ thê thảm khắp người toàn là máu, nó không thể nào chịu nổi, vừa ra tay là sát chiêu.

Tuy nó hay khi dễ Bạch Thố, nhưng không có nghĩa ai cũng có quyền! Một con sói hôi hám, một con rết gớm ghiếc cư nhiên cũng vọng tưởng giết chết Bạch Thố, quả thật là chọc người sôi gan. Ánh mắt của Mị Hồ dần trở nên ngoan độc, nhìn về phía Tần Húc Sinh. Chủ gì tớ nấy không sai, toàn một đám tiểu nhân ti bỉ. Một quãng thời gian dài không nhận được truyền âm của Khâm Thanh, nó đã ngờ ngợ có vấn đề. Khi định thoát ra khỏi túi yêu thú lại phát hiện bị cản lại! Nếu không phải nó kịp thời chạy ra, chẳng phải đại bạch thỏ đã bị ăn thịt rồi sao!

Mị Hồ tạm thời dùng một huyễn thuật nhỏ lên Bạch Thố, giúp nó không cảm thấy mệt mỏi đau đớn nữa. Nhưng huyễn thuật cũng chỉ là huyễn thuật, không cảm thấy gì, không có nghĩa là đã được chữa trị, "Thỏ ngốc, hiện tại ta dùng huyễn thuật giúp ngươi không cảm thấy đau đớn nữa, nhưng chỉ là không cảm thấy mà thôi. Ngươi ngồi yên ở đây đừng có mà chạy lung tung, nghe rõ chưa?"

Cho dù có chữa trị hết đi chăng nữa Lâm Mặc cũng không muốn chiến đấu nữa, ngoan ngoãn gật gật đầu. Mị Hồ hết sức hài lòng, nó quay trở về chiến trường chính. Đối thủ vẫn chưa giải quyết, chưa trả thù cho Bạch Thố xong, nó không thể nào giải tỏa cơn tức được!

Về điểm này, Khâm Thanh cũng nghĩ như vậy. Cả hai người lần đầu tiên cùng chung nhận thức về một việc.

Mị Hồ vừa xuất hiện đã gây chú ý toàn trường thi, kể cả ban giám khảo. Cho dù suy tính thế nào, cũng không ngờ có thí sinh lại sở hữu cả yêu thú cao cấp a! Phải biết học viện Thanh Long cũng có giới hạn độ tuổi, chỉ nhận học sinh từ 35 tuổi trở xuống. Mà nhìn Khâm Thanh còn chưa đến hai lăm! Chỉ với độ tuổi này đã sở hữu yêu thú cấp cao, năng lực phải nghịch thiên đến mức nào!

Có Mị Hồ hỗ trợ, Tần Húc Sinh chẳng khác gì chuột trong lồng, muốn chạy chạy không được, mà phản kích cũng không xong. Đề phòng hắn bóp nát thẻ dự thi để thoát ra ngoài, Khâm Thanh đã nhanh tay cướp lấy thẻ của hắn rồi nhét vào túi. Đối mặt với một người một yêu đầy phẫn nộ, yêu thú nhà mình con thì chết con bị thương nặng, Tần Húc Sinh chỉ có thể bị đánh. Cố tình cả hai lại chọn đánh sao cho thật đau nhưng lại không ảnh hưởng đến sinh mệnh, thành thử Tần Húc Sinh chịu khổ không thôi. Cuối cùng khi sinh mệnh của hắn chỉ còn 10%, cũng tương đương với thoi thóp thì bị truyền tống ra ngoài, mất tư cách dự thi.

Lâm Mặc:… Ngọa tào, dường như kịch bản-kun lại chạy sai đường nữa rồi!

Đánh thì cũng đã đánh, thù cũng đã trả, không nhất thiết phải khiến hắn rớt khỏi top 20 đi!! Tần Húc Sinh đi rồi, lấy ai làm pháo hôi chuyên thọc gậy bánh xe đây hả!! Những ngày tháng sắp tới… ngẫm lại,

nếu không có tên tóc đỏ ấy, quả thật dễ chịu hơn nhiều… Nhưng! Nhưng mà cũng không thể như vậy được! Đuổi hắn đi ai sẽ tìm đường chết thay đây! Σ(lll)

Cho nên suốt thời gian sau đó Mị Hồ oai vũ ra sao, Khâm Thanh được nhận vào học viện thế nào, thậm chí cả quãng đường đi từ học viện về nhà trọ cậu đều hoàn toàn không biết. Đến khi giật mình ngó lại thì thấy bản thân đã nằm trên giường trong nhà trọ rồi. Mà Khâm Thanh thì lại đang ngồi một bên lau chùi vết máu cho cậu.

"Chuyện… chuyện gì đã xảy ra? Mị Hồ đâu? Cuộc thi thế nào rồi?" Cho dù cậu thất thần cũng không thể đến mức như phim tua nhanh a!!!!

"Mị Hồ đi ra ngoài có chút việc. Cuộc thi kết thúc rồi." Khâm Thanh từ tốn trả lời. Hắn xem xét vết thương sau đùi của Bạch Thổ, ánh mắt hơi trầm xuống. Màu đỏ của máu đối lập với màu lông trắng của nó, nhìn phá lệ rõ ràng. "Hẳn là Mị Hồ đã dùng chút huyễn thuật khiến ngươi mê man một chốc."

Là như vậy sao… Bất quá như thế cũng tốt, lúc ấy cậu thật sự rất mệt mỏi, nếu không có huyễn thuật của Mị Hồ chống đỡ, phỏng chừng đã ngất ngay tại chỗ rồi.

"Xin lỗi."

Lâm Mặc ngơ ngác nhìn sang. Hình như cậu nghe lầm thì phải? Tại sao Khâm Thanh lại xin lỗi cậu? Hắn sẽ không phải làm điều gì sai trái với cậu đi?

"Là do ta chủ quan." Khâm Thanh nhìn thấy đại bạch thỏ ngơ ngác như vậy, tâm cũng mềm xuống. Bàn tay hắn xoa xoa đỉnh đầu Bạch Thố, "Nếu không phải do ta, ngươi cũng không bị thương."

Không sao đâu nhân vật chính, thật lòng cậu không hề trách móc Khâm Thanh gì đâu. Ngay cả cậu là kẻ đã đọc qua cốt truyện còn không biết cái Triệt Linh phù biến thái ấy thì nói gì đến Khâm Thanh. Hơn nữa đánh nhau bị thương là chuyện bình thường, vết sẹo là vinh quang của đàn ông đó!

"Ngươi sẽ không ghét bỏ ta đi?" Giọng Khâm Thanh có chút tủi thân, nhưng gương mặt hắn vẫn bất biến như cũ, khiến Lâm Mặc có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không. Nhưng nhìn Khâm Thanh như thế này, nội tâm cậu cũng chịu không nổi. Rõ ràng… hắn cũng chỉ là một đứa trẻ chưa lớn thôi. Khâm Thanh lạnh lùng, mạnh mẽ, bá khí trắc lậu, nhưng hắn còn chưa đến hai mươi nữa.

Nếu so với cậu lúc chết thì còn nhỏ tuổi hơn!

"Sao lại có chuyện đó chứ." Đại bạch thỏ cọ cọ tay của Khâm Thanh. "Ta sao có thể ghét bỏ chủ nhân."

Khâm Thanh quấn băng vải quanh vết thương từng vòng, đến khi hoàn toàn chắc chắn rồi mới hài lòng thắt một cái nơ con bướm. Hắn ôm lấy cậu vào lòng, nhẹ giọng nói: "Đương nhiên, ta biết ngươi không phải như vậy."

Mà cho dù ngươi có ghét bỏ ta đi nữa… ta vẫn sẽ không buông tay.

13. Chương 13: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (12)

Hôm nay là một ngày nắng đẹp. Cả bầu trời trong xanh không một gợn mây. Thế nhưng ở khu vực phía sau cách học viện Thanh Long năm dặm, từng hàng từng hàng mây đen ùn ùn kéo đến, tiếng sét ì ầm đáng sợ vô cùng. Thỉnh thoảng còn thấy được từng đạo chớp tím đánh mạnh xuống đất, dù cách năm dặm vẫn cảm nhận được uy lực, huống hồ là ngay kế bên.

Người đang độ kiếp chính là Lâm Mặc. Khâm Thanh lẫn Mị Hồ đều đang đứng bên ngoài, lòng sốt ruột nhưng không thể can thiệp, chỉ có thể chờ đợi lôi kiếp thành công.

Khâm Thanh không phải lần đầu thấy lôi kiếp, lúc trước Mị Hồ cũng từng độ kiếp rồi đấy thôi. Nhưng tâm tình hắn bây giờ hoàn toàn khác hẳn lúc trước. Bạch Thố yếu đuối như vậy, đâu như Mị Hồ da dày thịt béo, sao có thể chịu đựng bị đánh mấy đạo lôi kiếp chứ! Hắn không cần Bạch Thố trở nên mạnh mẽ, cũng

không cần nó thành người, nhưng cuối cùng thì Bạch Thố của hắn vẫn trở thành yêu thú cao cấp. Trước kia hắn từng nghĩ về việc này, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy. Hẳn là đại bạch thỏ đã rất chịu khó tu luyện, vì cho dù thiên phú hắn nghịch thiên thế nào cũng không dễ dàng khiến yêu thú từ đỉnh cấp bốn nhảy lên cao cấp chỉ trong vài năm ngắn ngủi.

Mị Hồ cũng rất sốt ruột, mà ngay cả bản thân nó cũng chẳng hiểu được. Ngọa tào, người độ kiếp cũng không phải lão tử, thế nhưng còn lo lắng hơn con thỏ kia. Đối với yêu thú mà nói, độ kiếp là bước chuyển tiếp để trở thành yêu thú cấp cao, cho nên chúng đều vô cùng mong chờ. Tuy đánh xuống đau đấy, nhưng đợi qua hết rồi sẽ càng thêm cường hãn. Chỉ là nhìn bóng con thỏ chịu từng đợt lôi kiếp bổ xuống như vậy, nó cũng thấp thỏm trong lòng. Trong quá khứ cũng chưa có con Bạch Thố nào thành công tu luyện lên đến phẩm cấp yêu thú cao giai, cho nên cũng không rõ chủng loài này có chịu được lôi kiếp không a! Vạn nhất chịu không nổi, bị đánh chết thì sao giờ!

Khi đạo cuối cùng bổ xuống, Lâm Mặc có cảm giác như được giải thoát. Ngay từ khi bị đánh lần đầu tiên, cậu đã đau đến mức muốn kêu cha gọi mẹ. Này căn bản không phải dành cho người a! Cố tình càng bị đánh thì càng tỉnh táo, không thể nào ngất được, cậu chỉ có thể tự an ủi bản thân mình sắp xong rồi. Nên khi vừa xong, cảm giác cả cơ thể như tẩy thai hoàn cốt, Lâm Mặc vui sướng đến độ nước mắt đầm đìa. Cậu đợi ngày này cũng quá lâu rồi được không!

Từ trong bước ra một mỹ thiếu niên tóc trắng. Thân thể mềm mại dẻo dai, làn da trắng nõn, thật chỉ muốn sờ vào. Gương mặt thiếu niên tinh xảo vô cùng, ánh mắt sáng như sao, lại còn đang ươn ướt rơi nước mắt, bộ dạng như vậy, thật làm người nhịn không được muốn ôm vào lòng xoa bóp một phen. Khâm Thanh cũng nghĩ như thế, trong lòng hắn như đang có sợi lông vũ cào cào ngứa ngáy không thôi. Nhưng giây lát sau khi thấy thiếu niên hoàn toàn bước ra ngoài, hắn lập tức đen mặt.

Thiếu niên hoàn-toàn-xích-lõa! Căn bản là một mảnh vải che thân cũng không có! Lúc trước Mị Hộ độ kiếp thành công, nó còn biết huyễn hóa ra một tấm trường bào che thân đấy!

Nếu chỉ có hắn thôi thì không sao, nhưng còn có mặt Mị Hồ ở đây, sao có thể… không có thể thống gì như thế! Cho dù đều là nam nhân, cũng không thể khoe cơ thể ra ngoài được!

Hắn cởi áo ngoài của mình khoác cho thiếu niên, che thật kín cơ thể của cậu, còn hung hăng mà nhìn Mị Hồ một cái, ý bảo đừng có mà nhìn lung tung. Mị Hồ chỉ nhún vai rồi vờ như không thấy gì, quay sang chỗ khác.

Ở bên nhau cũng mấy năm rồi, nếu không nhìn ra được chủ nhân của nó có độc chiếm dục đáng sợ đối với Bạch Thố, mắt nó hẳn là cũng mù rồi đi! Lúc ẩn ẩn phát hiện ra chuyện này, nó còn tấm tắc trong lòng, không ngờ khẩu vị Khâm Thanh lại nặng đến như thế, cư nhiên một con thỏ cũng xuống tay được.

Khâm Thanh có độc chiếm dục với Bạch Thố, nhưng đó có gọi là yêu hay không, chính hắn cũng không rõ. Dù hắn có cầm thú thế nào thì cũng không thể động tình với một yêu thú được. Cho nên trước khi Bạch Thố có thể thành công trở thành yêu thú cấp cao, hắn sẽ không quá chú tâm. Nhưng giờ đây nhìn thiếu niên nhỏ nhắn bị hắn bọc kín lại dùng đôi mắt ngây thơ nhìn mình, nội tâm Khâm Thanh cũng vài phần rung động, có lẽ, hắn thật sự thích đại bạch thỏ…

Nhưng thích không có nghĩa là để cậu được sủng mà kiêu! Nhất định phải gia giáo cho tốt! Bắt đầu từ việc không được phép lõa thể trước mặt người khác, ngoại trừ hắn!

"Bạch Thố, hiện tại ngươi đã hóa thân thành người, không thể tùy tiện như trước nữa, không được phép không mặc quần áo trước mặt người khác." Trong lòng yên lặng bổ sung, trừ ta.

"Nga, ta hiểu rồi." Lâm Mặc bề ngoài ngoan ngoãn, trong lòng phun tào không ngừng. Ngọa tào, cậu cũng đâu muốn khoe mông chạy ra đường, ai ngờ yêu thú thế giới này chịu lôi kiếp hóa hình người xong đều lõa-thể! Sao cậu biết được bộ đồ Mị Hồ mặc sau khi độ kiếp là nhờ huyễn thuật huyễn hóa ra chứ!

Khâm Thanh thấy Bạch Thố gật gật đầu một bộ nhu thuận như vậy, hận không thể ôm vào lòng. Cuối cùng hắn vẫn kiềm lại được, giảm bớt kích động hít sâu một hơi mà nói: "Nếu không còn chuyện gì, chúng ta trở về học viện."

Kể từ lần nhập học đến giờ đã bốn năm trôi qua, Khâm Thanh cũng từ một tân sinh chuyển thành một

thuần thú sư sắp tốt nghiệp. Thời gian trôi qua nhanh như vậy khiến Lâm Mặc vẫn luôn nuối tiếc trong lòng. Theo lý thuyết Tần Húc Sinh tuy thi rớt năm đó vẫn có thể thi lại những năm sau. Cũng không biết Khâm Thanh với Mị Hồ hạ độc thủ như thế nào, cậu nghe người ta đồn rằng đích tử Tần gia bị thương nặng, chưa đến dăm ba năm thì không khỏi được. Tần gia chỉ có một nhi tử duy nhất, tuy không thể vào học viện Thanh Long cũng thật đáng tiếc, nhưng căn bản cũng không đáng bán mạng a! Một lần dưỡng thương này mất hẳn mấy năm trời, bỏ phí biết bao nhiêu thời gian quý giá để chữa trị, hơn nữa đạo tâm của hắn bị rối loạn cho nên ảnh hưởng rất lớn đến việc tu luyện của yêu thú. Cho nên đến hiện tại cậu vẫn chưa có cơ hội gặp mặt lại Tần tóc đỏ. Bớt đi một Tần Húc Sinh, cuộc sống nhân vật chính trong học viện thoải mái hơn hẳn, nhưng cũng không có cơ hội để thu phục tiểu đệ và em gái, thành thử sau bốn năm cốt truyện càng ngày càng lệch. Cũng may chưa đến mức bay thẳng đến sao Hỏa, nếu không cậu chỉ còn nước khóc không ra nước mắt.

Bốn năm không bị nhiệm vụ quấn thân này là quãng thời gian sung sướng nhất của Lâm Mặc kể từ khi đến thế giới này. Cần ăn thì ăn cần ngủ thì ngủ, ngẫu nhiên có thể đi dạo vài vòng tập luyện giãn gân cốt, vô tình bán manh thu hút vô số thiếu nữ. Ngươi nghĩ xem, khắp nơi xung quanh đều là những con yêu thú lực lưỡng cường hãn, một chút cũng không đáng yêu, đột nhiên lại xuất hiện sinh vật như Bạch Thố, đây là manh chết người a! Lâm Mặc có thể khẳng định fan não tàn của cậu trong học viện này còn nhiều hơn số người ái mộ Khâm Thanh. Ban đầu rất nhiều thiếu nữ bị tư chất của hắn thu hút, nhưng sau khi phát hiện đây chỉ là một tên thuần thú sư mặt lạnh không hiểu phong tình thì đều nhanh chóng rút lui. Dù sao vào được học viện này ai chẳng phải thiên kiêu chi tử, tinh anh trong tinh anh, cũng không nhất thiết treo cổ trên một cành cây.

Lâm Mặc theo Khâm Thanh quay trở về, thu hút vô số ánh mắt từ các học viên. Bốn năm này, bọn họ cũng đã chứng kiến qua mức độ biến thái thiên phú của Khâm Thanh, cho nên thấy cậu thành công đột phá thành yêu thú cấp cao, chỉ bàn tán một hồi, chứ không quá sửng sốt. Trước đó một năm Mị Hồ còn thăng lên yêu thú cấp tám, so ra cũng không có gì đáng ngạc nhiên a!

Hơn nữa thực lực của Khâm Thanh ngày càng mạnh, hắn tuy không thu tiểu đệ như Lâm Mặc mong muốn, nhưng cũng không ít gia tộc rục rịch muốn mời hắn về dưới trướng. Còn có Lưu gia phú khả địch quốc đứng sau chống lưng về mặt tài chính, hắn cơ bản là nhân sinh người thắng đi! Tình huống như thế, bọn họ chạy theo ôm đùi còn không kịp, làm gì rảnh mà bát quái đặt điều nói xấu người ta!

Sớm muộn gì Khâm gia cũng biết tin, nên Khâm Thanh cũng không buồn giấu diếm. So với che dấu thân phận, hắn càng muốn công khai ra để xem Khâm gia có thể làm gì. Quả nhiên sau khi biết được thực lực của hắn hiện tại, Khâm lão gia tử liền hứa hẹn đặt tên hắn trong gia phả dòng chính, cung cấp vô số tài nguyên nếu hắn chịu quay về gia tộc. Ngay cả lão cha Khâm Quốc Thương cặn bã đó cũng viết thư nói nhớ hắn biết bao nhiêu, hy vọng gia đình đoàn tụ. Khâm Thanh đọc xong chỉ cười lạnh, đem thư đốt sạch không một chút mảy may lưu luyến. Lúc trước mẹ hắn chết, hắn bị đối xử tàn tệ, còn bị con vợ cả hãm hại suýt chết cũng không thấy người cha này "yêu thương" gì. Đến khi hắn đã có thực lực có danh tiếng, cư nhiên lại muốn nhận con, quả thật ghê tởm đến cực điểm.

Bất quá không cần tình thương của những kẻ lòng dạ hiểm độc đó. Khâm Thanh nhìn sang Lâm Mặc bên cạnh, trong lòng nhu hòa không ít. Hắn thật may mắn khi được cậu ký khế ước. Đúng, là cậu ký chứ không phải hắn. Khâm Thanh vẫn luôn biết mình có thể ký khế ước với Bạch Thố là vì nó tự nguyện. Phỏng chừng nó có mặt ngày đó là vì mục đích này đi. Tuy chưa rõ mục đích thật là gì, nhưng không thể phủ nhận, nếu không có nó hắn cũng sẽ không có ngày hôm nay.

"Khâm Thanh! Ta nhìn thấy lôi kiếp biết ngay là của yêu thú nhà ngươi! Ha hả, mỹ thiếu niên bên cạnh nhất định là Bạch Thố đi?"

Thiếu nữ dung mạo diễm lệ, khí chất lại vô cùng bưu hãn xông tới chào hỏi. Nàng cũng có thể xem như một trong những fan hâm mộ của Bạch Thố. Lâm Mặc mỗi lần trông thấy nàng, lòng đều có chút bối rối. Bởi vì nói như thế nào, trong nguyên bản nàng cũng là một trong những hậu cung của nhân vật chính.

Nàng tên Kha Lệ Mỹ, nhập học trước Khâm Thanh một kỳ, cũng lớn hơn hắn vài ba tuổi. Mỹ nhân trong tiểu thuyết có tạo hình ngọc cốt thanh cao, hơn còn là học bá thiên phú cực cao, cho nên lần đầu tiên gặp mặt Khâm Thanh quan hệ vẫn luôn trong tình trạng cạnh tranh lẫn nhau. Nhưng nhờ có trợ công Tần Húc Sinh nhiều lần tìm đường chết hãm hại Khâm Thanh, vô tình liên lụy đến những người xung quanh trong

đó có Kha Lệ Mỹ, cho nên nàng được Khâm Thanh giúp đỡ hóa nguy thành an vài lần, cũng dần dần có hảo cảm với thanh niên này.

Đỉnh điểm là ở một lần thực tập trong rừng, do sự hãm hại của Tần Húc Sinh khiến Khâm Thanh lẫn Kha Lệ Mỹ bị nhốt trong hang động. Hai người cùng nhau gặp hoạn nạn thấy chân tình, sau khi thoát khỏi hang rồi Kha Lệ Mỹ nảy sinh lòng ái mộ đối với nhân vật chính. Nhưng thiết lập của nàng là nữ vương cao lãnh không chịu cúi đầu, cho nên mặt ngoài vẫn luôn khiêu khích Khâm Thanh, trong lòng lại tràn đầy tình yêu. Cứ như thế đến khi cả hai tốt nghiệp Khâm Thanh vẫn không biết tình cảm của nàng, hoặc là biết nhưng vẫn ỡm ờ như có như không, dù sao văn ngựa đực cũng rất khó nói, rõ ràng thích đến chết, lại cứ vờ như cao lãnh cấm dục.

Nhưng hiện tại không còn Tần Húc Sinh, lại xuất hiện thêm một Bạch Thố, quan hệ của Kha Lệ Mỹ và Khâm Thanh chuyển từ cạnh tranh sang bạn bè. Cái loại bạn bè thuần khiết ấy! Nữ thần cao lãnh trở thành fan của Bạch Thố, cư nhiên chuyển sang hệ não tàn giá trị vũ lực cao, khí chất bưu hãn đến độ nam sinh trong học viện này ngoài Khâm Thanh ra cũng không dám tỉ thí với nàng a! Đừng nói Lâm Mặc, ngay cả hệ thống cũng phải sửng sốt một phen, sau khi điều tra số liệu nhiều lần đảm bảo không xảy ra lỗi gì mới an tâm trở lại.

"Hắc hắc hắc, tiểu tử ngươi thật tốt số, có thể trái ôm phải ấp mỹ nhân như vậy." Kha Lệ Mỹ cười gian tà. Yêu thú cấp cao trong học viện không phải không có, lão sư nào mà chẳng có một con. Nhưng nhan giá trị yêu diễm như yêu thú Khâm Thanh đây thì quả thật không có bao nhiêu.

Người ta bảo rằng hình dạng sau khi hóa thân của yêu thú phụ thuộc vào tính cách của yêu thú đó. Nhìn mỹ thiếu niên tóc trắng xinh đẹp lại trẻ tuổi ngây ngô kia, cũng đủ biết tâm hồn Bạch Thố thuần khiết đến cỡ nào. Nếu mỗi tối đều có thể sờ sờ ôm ôm, quả thật là phúc mấy đời!

Khâm Thanh không đáp lại Kha Lệ Mỹ, chỉ hừ lạnh. Hắn không ghét bỏ nàng, nhưng cũng không thích nàng. Nữ nhân này cư nhiên dám táo tợn sau lưng hắn nhiều lần theo đuổi Bạch Thố, khi thì sờ sờ lông lúc lại sờ sờ chân. Lại còn lập ra hội "Những người yêu mến Bạch Thố" linh ta linh tinh gì đó, nghĩ hắn không biết sao. May là nàng không có ý xấu, cũng chỉ đơn thuần yêu thích đại bạch thỏ, cho nên hắn không so đo làm gì.

Nhưng bây giờ Bạch Thố của hắn đã là người rồi, ai biết được những nữ nhân đó có xiêu lòng hay không! Bản thân hắn nhìn thấy còn nhịn không được muốn nuốt luôn vào bụng, đám nữ sắc lang đó ai biết còn sẽ làm ra cái gì! Chỉ nghĩ đến việc có người tỏ tình với đại bạch thỏ, Khâm Thanh đã thấy nổi hỏa trong lòng.

Kha Lệ Mỹ nếu đọc được suy nghĩ Khâm Thanh hẳn sẽ hô to kêu oan, nàng cũng chỉ xem Bạch Thố như tiểu đệ đệ nhu thuận muốn sờ nắn một phen chứ không cầm thú được như ai kia a!

"Thôi được rồi, suốt ngày trưng một bộ mặt thối như thế, chẳng hiểu sao yêu thú của ngươi ở chung được nữa." Kha Lệ Mỹ thấy Khâm Thanh không đáp lại cũng không tức giận. Tính cách tên này như thế nàng quá rõ ràng đi. "Du lão sư bảo ta nhắn ngươi chiều nay đến văn phòng nàng."

"Có chuyện gì?" Du lão sư là người phụ trách vòng thi lúc hắn nhập học. Sau khi vào học viện rồi, ngoại trừ những lúc có tiết ra hắn cũng ít khi gặp nàng, giữa hai người cơ hồ không có quan hệ thân thiết gì.

"Ta cũng không rõ, bất quá hẳn là chuyện quan trọng." Kha Lệ Mỹ bĩu môi. Nàng cũng có hỏi nhưng lão sư căn bản không muốn nói cho nàng nghe a.

Khâm Thanh gật đầu tỏ vẻ hắn đã hiểu, sau đó không chút lưu luyến dẫn Lâm Mặc đi thẳng về khu vực ký túc xá. Mị Hồ đã sớm rời đi từ trước. Ở lại làm cái bóng đèn, cũng chẳng để làm gì.

Lâm Mặc đã lâu mới lấy lại được cơ thể người, hoạt động vẫn chưa quen lắm. Nhưng trong mắt Khâm Thanh lại thành ra cậu mới lần đầu ở trong thân thể này, vẫn chưa thích ứng. Dù sao những yêu thú như Mị Hồ đều có truyền thừa trong ký ức, với việc hóa hình cực kỳ thuận lợi, nhưng ai biết Bạch Thố có hay không đâu a. Chỉ là bộ dáng ngả nghiêng suýt té mấy lần phải để hắn ôm lại vào lòng này khiến Khâm Thanh quỷ dị mà hài lòng, ân, coi bộ cũng không tệ. Nếu không biết đi phải để hắn bế thì lại càng tốt.

"Chủ nhân, ngươi không qua gặp Du lão sư sao?" Lâm Mặc ngồi trên ghế nhìn quanh phòng. Lấy góc nhìn từ thị giác Bạch Thố quen rồi, cậu có chút không thích ứng với hiện tại.

"Nàng hẹn buổi chiều, cũng không nói rõ là mấy giờ." Khâm Thanh kiếm trong tủ được vài bộ quần áo cũ, cấp Lâm Mặc mặc.

Lúc trước hắn quá sơ ý không mua quần áo, cho nên hiện tại Bạch Thố của hắn cũng không có quần áo mới mà mặc. Xem ra cũng chỉ có thể để cậu tạm thời mặc quần áo cũ cả hắn cách đây mấy năm trước. Nhưng dù vậy thì bộ quần áo vẫn quá rộng, sau khi mặc xong Lâm Mặc cứ như hài tử trộm mặc quần áo người lớn vậy. Suốt hành trình mặc đồ cậu đều rất ngoan ngoãn nghe lời, khiến hắn vừa mặc xong vào lại muốn cởi hết ra…

"Ta bảo Mị Hồ ngày mai mua cho ngươi vài bộ mới vậy."

"Nga." Lâm Mặc đáp lại.

Khâm Thanh hôn hôn lên trán cậu, ánh mắt càng thêm sẫm màu. Động tác này lúc còn là Bạch Thố thì không sao, nhưng hiện tại lại tràn đầy cảm giác ái muội… Lâm Mặc ngờ ngợ mình chỉ nghĩ nhiều, lát sau lại vứt ra sau đầu.

Hiện tại cũng đã đến lúc kịch tình tiếp tục lên sàn, cũng đồng nghĩa thời gian nhàn nhã của cậu ở học viện chấm dứt. Lâm Mặc tuy có hơi tiếc, nhưng ngẫm lại trước sau gì mình cũng rời đi thế giới này, thôi thì đau dài không bằng đau ngắn vậy. Níu kéo thêm vài ngày cũng chẳng thay đổi gì.

Theo cốt truyện thì hiện tại đã đến đợt thú triều mười năm một lần. Nhân loại vẫn chưa tìm ra lý do, chỉ biết rằng nguyên nhân khiến yêu thú tấn công các thành trì là do chúng bị rơi vào trạng thái mất lý trí. Khi đó các thuần thú sư càng thể hiện vài trò quan trọng của mình. Họ sẽ phải lên chiến tuyến dùng năng lực thông linh xoa dịu các yêu thú bị cuồng hóa, khiến chúng bình tĩnh trở lại. Chỉ khi quá bất lực, không còn cách nào khác thì mới lựa chọn giết chết. Dẫu sao yêu thú cũng thực quý giá, nếu có thể dùng biện pháp hòa bình để giải quyết, bọn họ đương nhiên sẽ không muốn giết chóc.

Bởi vì yêu thú cấp cao linh trí đã tiến hóa như người trưởng thành bình thường, thậm chí còn cao hơn nên chúng rất ít khi mất đi lý trí, do đó các đợt thú triều thường chỉ có yêu thú cấp thấp và trung cấp. Lấy thực lực Khâm Thanh thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng lúc này đây Tần Húc Sinh sử dụng thuốc kích thích, vô tình kích động đến một con yêu thú cấp cao, khiến nó tấn công thành trì, Khâm Thanh vì để bảo vệ an toàn người dân chỉ có thể dẫn dụ nó đi. Rồi sau đó qua một đợt chiến đấu các kiểu hắn thu vào được trong túi một con yêu thú cấp tám cấp cao. Còn Tần Húc Sinh vì bị lây dính hương vị của thuốc kích thích trên người nên bị yêu thú giết chết trong thú triều, âu cũng là tự mình hại mình.

Nếu cậu đoán không lầm, việc Du lão sư gọi Khâm Thanh tới văn phòng không thoát khỏi can hệ với đợt thú triều lần này.

Quả nhiên, sau khi đến văn phòng, Du lão sư nhìn thấy hắn cũng không khen ngợi gì cho mất thời gian, trực tiếp bảo Khâm Thanh ngồi xuống đi vào vấn đề.

"Khâm Thanh, lần thú triều này học viện cần ngươi tham gia."

Khâm Thanh vẻ mặt điềm tĩnh khiến Du lão sư có chút chột dạ. Dù sao học viện cũng không có quyền bắt ép học sinh của mình tham gia nếu họ không đồng ý. Mỗi đợt thú triều như vậy sẽ tốn đến vài tháng, hơn nữa cũng ẩn chứa nguy hiểm, các gia tộc ít khi để những tinh anh mình bồi dưỡng tham dự vào. Hầu hết thuần thú sư tham gia thú triều đều là thuần thú sư tự do, hoặc là đệ tử của các gia tộc, cho dù chết cũng không ảnh hưởng gì.

Cũng vì suy nghĩ và hành xử ấy mà ngày càng ít thuần thú sư tham dự thú triều. Công việc bảo vệ thành trì vốn được xem là vinh quang trước kia dành cho thuần thú sư nay lại bị xem thành nơi để những kẻ yếu đuối tới thế mạng. Cũng may là một số thuần thú sư cấp cao không lệ thuộc vào gia tộc vẫn tham gia hỗ trợ khi cần như các lão sư ở học viện Thanh Long, bằng không thiệt hại của thú triều không tài nào cân đong đo đếm được.

"Với những người khác thú triều có thể vô cùng nguy hiểm. Nhưng lấy thực lực ngươi, có thể xem như đây là một cơ hội học tập trau dồi kinh nghiệm." Du lão sư nghiêm túc nói. "Ta cũng nói thật, gọi ngươi đi là vì đang thiếu hụt số lượng thuần thú sư, mà ngươi lại không cần bận tâm về gia tộc phía sau. Nhưng học viện chúng ta luôn công bằng, nếu ngươi không muốn sẽ không ép buộc."

"Địa điểm là ở thành Ngọc Vinh, cách đây khoảng một trăm năm mươi dặm. Tuy là một thành trì nhỏ nhưng lại kề sát bên Hắc Sâm, cho nên cũng xem như trọng điểm." Bất quá địa phương này xa xôi hẻo lánh lại nguy hiểm, các gia tộc thường phái người đến những thành trì khác phồn hoa đông đúc hơn. Nếu không phải có tin báo thiếu hụt người trầm trọng mà thời gian lại gấp rút, các lão sư cũng đã được bố trí xong hết ở các chiến tuyến khác rồi, học viện cũng không đến mức phải gọi Khâm Thanh lên.

Khâm Thanh cũng trầm mặc một hồi. Đối với người khác thì chuyện này căn bản không lợi lộc gì. Nhưng nếu hắn muốn thoát ly khỏi Khâm gia, cũng không cần về dưới trướng bất kỳ gia tộc nào thì cách duy nhất chính là gây dựng danh tiếng thật lớn mạnh, cộng thêm mở rộng mạng lưới quan hệ. Như vậy những kẻ có tâm tư đó dù muốn ra tay cũng phải suy nghĩ thiệt hơn. Mà thú triều là một cơ hội rất tốt để làm điều đó. Cuối cùng, hắn chỉ phun ra một từ "Hảo", xem như đồng ý.

"Tốt lắm, ta thay mặt học viện cảm ơn sự hỗ trợ của ngươi. Ba ngày sau sẽ có xe đưa ngươi đến thành Ngọc Vinh. Toàn bộ chi phí đi lại ăn ở trong thời gian này sẽ do học viện phụ trách."

Mà cùng lúc đó, Lâm Mặc đang bừng bừng ngồi trong phòng ăn điểm tâm nghe thấy âm thanh quen thuộc đã lâu không nghe.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 3: Khiến cho Hắc Báo cấp tám cuồng hóa tấn công thành Ngọc Vinh | Thời hạn: 1 tháng| Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

Hay lắm… Pháo hôi tìm đường chết không còn, nên đây là tiết tấu muốn cậu tìm chết thay?

"Thiếu chủ, theo thông tin gần nhất nhận được, thì ba ngày sau Khâm Thanh sẽ khởi hành đến thành Ngọc Vinh." Ám vệ cung kinh đưa lên một tờ giấy ghi chép các thông tin liên quan tìm được, sau đó lùi về đứng sang một bên.

"Khâm! Thanh!" Tần Húc Sinh nghiến răng nghiến lợi, bật từng từ một ra khỏi kẽ răng.

Sau kỳ thi năm đó, Khâm Thanh không biết dùng chiêu số gì khiến cho vết thương của hắn thoạt nhìn tuy nghiêm trọng nhưng không đến nỗi nào, ai ngờ lại phải dưỡng thương suốt ba năm trời! Dù sao nếu Khâm Thanh sở hữu được yêu thú cao cấp, chuyện này hắn làm được cũng không tính là lạ. Hắn chỉ mới khỏe lại cách đây vài tháng, đi đứng còn bất tiện. Mà trong suốt thời gian dưỡng thương hắn còn bị tâm ma quấy rối, khiến cho tu vi không tăng lên, lại có dấu hiệu giảm xuống. Con rết đỏ của hắn đã chết trong lần đó, Phong Lang cũng bị thương nặng thoi thóp, thực lực giảm xuống chỉ còn cấp hai! Mà kẻ gây ra tất cả những chuyện này không những không bị gì còn phong quang vô hạn, trở nên nổi bật, chịu muôn vàn sự chú ý!

Hắn nay đã ngoài ba mươi, để thêm một hai năm nữa khẳng định không thể nhập học học viện Thanh Long! Mà trong quãng thời gian ngắn ngủi ấy, kiếm đâu ra yêu thú cấp bốn để ký khế ước với hắn? Phải biết Phong Lang khi đó hắn tốn ba năm trời mới khiến nó đồng ý quy phục…

Tần gia đã muốn trả thù Khâm Thanh từ lâu, nhưng hắn còn ở trong học viện thì vẫn chịu sự bảo hộ của học viện, không có cách nào xuống tay được. Tần Húc Sinh luôn cho người theo dõi hành tung của Khâm Thanh suốt mấy năm nay, chỉ cần hắn lộ sơ hở sẽ lập tức nhân cơ hội ra tay! Cuối cùng cũng chờ được đến ngày này. Thành Ngọc Vinh, thú triều, chỉ với những yếu tố này thôi cũng đủ tạo nên một cái chết hoàn mỹ không khiến ai nghi ngờ! Cho dù học viện Thanh Long muốn đòi công đạo cũng không có bằng chứng gì!

"Khâm Thanh! Ta muốn hắn sống không bằng chết!"

14. Chương 14: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (13)

Trong căn phòng thuộc một quán trọ nhỏ, nữ nhân ngồi trước gương đồng, sau lưng là nha hoàn đang giúp ả chải tóc. Trước mặt ả là vô số các trâm cài tóc khác nhau, cái nào cũng tinh xảo đáng giá vô cùng. Dường như nữ nhân đang suy nghĩ tới việc gì vui vẻ, khóe môi hơi cong lên.

Nếu Khâm Thanh có mặt tại đây, sẽ ngay lập tức nhận ra rằng, nữ nhân không phải ai xa lạ mà chính là Khâm Ngọc, em gái cùng cha khác mẹ với hắn.

"Tiểu thư, đã sắp đến giờ hẹn với Tần công tử." Nha hoàn A Bích đứng phía sau thấp thỏm bẩm báo. Tính tình tiểu thư nhà nàng rất tệ, chỉ cần không vui sẽ mắng chửi thậm chí đánh đập người hầu. Lần trước tiểu thư vì mải lo mua sắm, nàng lại không dám lên tiếng quấy rầy, vì vậy suýt trễ giờ hẹn với Tần công tử, tối đó tiểu thư tát nàng một bạt tai, còn cho yêu thú cắn nàng, đến bây giờ vẫn còn lưu lại một vết sẹo trên cổ. Trước nàng đã có vài nha hoàn khác phục vụ cho tiểu thư đều bị người đánh chết, đến lượt nàng đã là người thứ tư được điều đến.

Khâm Ngọc chọn một chiếc trâm cài tương đối hoa mỹ, phía trên nạm rất nhiều châu báu đưa cho A Bích, nàng cũng ngay lập tức hiểu vội nhận lấy cài lên đầu cho tiểu thư. Khâm Ngọc chỉ là dòng phụ Khâm gia, cho nên không được nhiều đãi ngộ như dòng chính. Cũng vì vậy ngay từ nhỏ ả đã vô cùng ưa thích những thứ đắt tiền xinh đẹp, lại nảy sinh lòng ghen tị ganh ghét đối với những ai giàu có đẹp đẽ hơn mình.

Mối quan hệ của ả cùng Tần Húc Sinh kỳ thật cũng là do vô tình gặp gỡ mà quen biết. Cách đây khoảng một năm trước, Khâm Ngọc cũng nài nỉ xin đi thi vào học viện Thanh Long. Khâm Ngọc coi như bị nuôi phế, tầm nhìn thiển cận, lại không hiểu biết nhiều, nói khó nghe thì chẳng khác nào kẻ quê mùa học đòi làm sang. Khi tin đồn về Khâm Thanh truyền về Khâm gia, nhận thấy sự thay đổi của Khâm lão gia tử cùng phụ thân ả, ả cũng bắt đầu nổi lên vài phần tâm tư. Ả vẫn luôn nghĩ rằng tên phế vật Khâm Thanh đó còn vào được, lẽ nào mình không thể. Chỉ cần vào được học viện, địa vị của ả sẽ lên như diều gặp gió, lúc đó cũng không cần nhìn sắc mặt người khác mà sống nữa!

Bạch Tố Như có đầu óc hơn Khâm Ngọc, tự nhiên hiểu rõ nữ nhi của mình như thế nào. Đừng nói là Khâm Ngọc, ngay cả Khâm Vân cũng không thể vào được a! Nhưng ả cứ nài nỉ, Bạch Tố Như nhận thấy đây cũng có thể là một cơ hội tốt để thăm dò thông tin về Khâm Thanh, cho nên xin phép Khâm Quốc Thương cho ả đi. Khâm Quốc Thương là một kẻ ngu ngốc chỉ biết đi gieo giống, cho nên cuối cùng vẫn đồng ý cho Khâm Ngọc đi. Chỉ là với tài năng của nàng, vòng đầu tiên cũng không vượt qua được, lại không có thư giới thiệu, thành thử thất bại. Trong lòng ả lại càng căm ghét Khâm Thanh hơn. Dựa vào cái gì hắn lại có tài năng kinh diễm, còn kiếm được yêu thú tốt như vậy, mà ả thì cái gì cũng không có?!

Dựa theo cốt truyện nguyên bản, vì Tần Húc Sinh đậu vào học viện Thanh Long, cho nên Khâm Ngọc cơ bản không có khả năng gặp hắn, vì vậy đành phải trở về. Nhưng hiện tại Tần Húc Sinh bị thương còn phải điều trị, cốt truyện chệch hướng cũng khiến cho quỹ đạo chệch theo.

Một lần tình cờ, Khâm Ngọc nghe nói tới Tần Húc Sinh, cũng như mối ân oán của hắn với Khâm Thanh. Chuyện trong trường thi đương nhiên không được tiết lộ ra ngoài, Tần Húc Sinh cũng không muốn mất mặt kể ra, nhưng Tần gia đã tỏ rõ thái độ thù địch với Khâm Thanh, hơn nữa suốt mấy năm qua đại phu ra vào Tần gia lũ lượt, cộng thêm việc Tần Húc Sinh không xuất hiện bên ngoài, người thông minh chút đều đoán được đại khái. Thành thử người dân nơi đây đều biết việc này, mà ân oán giữa hai người họ cũng được làm đề tài những lúc trà dư tửu hậu của các thuần thú sư. Dù gì một người là người thừa kế tương lai của Tần gia, người còn lại là một thuần thú sư trẻ tuổi lại sở hữu yêu thú cao cấp, nếu không bát quái cũng quá đáng tiếc!

Lúc nghe xong tin này, Khâm Ngọc muốn tìm thêm nhược điểm của Khâm Thanh, vì vậy ả nhiều lần tìm cách tiếp cận Tần gia. May mắn cho ả, Tần Húc Sinh phải nằm trong nhà thời gian dài thực sự quá nghẹn, cho nên thấy ả nhiều lần đến xin bái phỏng, dung mạo cũng coi như tuyệt sắc, thành thử nhịn không được cho mời vào. Sau khi biết mối quan hệ giữa ả và Khâm Thanh xong càng thêm hài lòng, cũng có thể coi như người cùng chí hướng.

Đối với Khâm Ngọc, giây phút lần đầu tiên gặp Tần Húc Sinh ả đã bị mê mẩn tâm hồn, thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ muốn trở thành nữ chủ nhân Tần gia. Tần gia hiếm muộn đời này chỉ có một mình Tần Húc Sinh là con trai, cũng là người thừa kế duy nhất. Chỉ cần câu được tâm Tần Húc Sinh, trở thành thê tử hắn rồi, chẳng phải lúc ấy nàng muốn hô mưa gọi gió gì mà chẳng được? Tần gia tính ra không lớn bằng Khâm gia, nhưng đấy là do số lượng người trong gia tộc ít, hơn nữa làm Tần phu nhân nghe như thế nào vẫn cao quý hơn một nữ nhi dòng phụ của Khâm gia nhiều. Cho nên ả dùng mọi cách quấn lấy Tần Húc Sinh, nhất định không buông.

Còn về phần Tần Húc Sinh, thời điểm ban đầu hắn còn có chút thưởng thức nữ nhân này, dẫu sao ai chẳng thích cái đẹp. Nhưng về lâu dài, hắn nhận ra đây chỉ là một nữ nhân ngu ngốc, đã không có thực lực lại còn vọng tưởng. Tần Húc Sinh hắn đã đi qua bao nhiêu bụi hồng, làm sao không biết được tính toán của Khâm Ngọc. Chỉ là hắn muốn trả thù Khâm Thanh vẫn cần một kẻ nhận tội thay, thành ra vẫn lưu ả lại. Khâm Thanh là một thuần thú sư hết sức triển vọng, được nhiều gia tộc dòm ngó, hơn nữa Tần gia đã thành cái đích ngắm cho nhiều kẻ tham lam, nếu hắn trực tiếp sát hại, chắc chắn các gia tộc hoặc thế lực lớn sẽ tìm cách gây khó dễ, mượn cớ để ảnh hưởng đến Tần gia. Nhưng nếu đẩy được cái nồi này sang cho Khâm Ngọc, kia Khâm gia mới phải là kẻ đứng mũi chịu sào…

Thành thử hai người ai cũng có tính toán riêng, nhưng nhìn chung vẫn đạt thành một hiệp nghị vô hình hỗ trợ lẫn nhau.

Chỉ là Tần Húc Sinh không thay đổi được bản tính phong lưu, lại chán ngán Khâm Ngọc cho nên chẳng bao lâu sau lại tìm mỹ nhân khác làm bạn. Khâm Ngọc ngu ngốc lại cứ tưởng rằng hắn cho ả lưu lại Tần gia là đã nhận định mình, cho nên cứ cách vài ba ngày lại đi tìm tình nhân của hắn làm ầm ĩ lên. Tần Húc Sinh đen mặt không muốn bị gán cho cái tin "Khâm Ngọc là hôn thê tương lai của Tần thiếu chủ", cho nên tìm cớ đuổi ả ra ngoài ở, chỉ khi có việc liên quan đến Khâm Thanh mới đến thảo luận bàn kế sách.

Thái độ của Tần Húc Sinh rõ ràng như thế, A Bích dù chỉ là nha hoàn nho nhỏ bên người tiểu thư cũng dễ dàng nhận ra. Hắn dùng những lời mật ngọt để dỗ dành Khâm Ngọc, hứa hẹn vô số điều, nhưng ánh mắt hắn nhìn ả luôn lạnh như băng, thậm chí khóe miệng không bao giờ nhếch lên khi gặp ả. Chỉ có Khâm Ngọc tham lam lại ngu ngốc tin rằng hắn thật sự yêu thích mình, cho dù bị đuổi ra phải trụ ở quán trọ cũng hết sức vui vẻ, lại còn bảo nàng đi điều tra hành tung của Tần Húc Sinh xem hắn có qua lại với tình nhân nào không. A Bích không dám nói thẳng ra, với lại nàng có nói thật tiểu thư cũng không nghe, đành phải im lặng vờ như tiểu thư nói gì cũng đúng.

Ngày hôm qua Tần Húc Sinh đã gửi thư đến báo rằng Khâm Thanh có hành tung mới, phỏng chừng là cơ hội tuyệt hảo để xuống tay, hẹn Khâm Ngọc hôm nay gặp mặt nói chuyện. Chỉ thế thôi mà Khâm Ngọc vui vẻ cả ngày, cứ tự hỏi xem nên ăn mặc thế nào cho thực lộng lẫy để gặp Tần Húc Sinh, đến nỗi đã sắp trễ giờ hẹn luôn rồi.

"Mau lấy bộ y phục màu trắng! Nhanh!" Khâm Ngọc đanh đá ra lệnh cho A Bích. Những tiểu thư dòng chính của Khâm gia đi đâu cũng có ít nhất hai người theo hầu, ả lại chỉ có một con nha hoàn vừa ngu lại vụng về. Khâm Ngọc luôn cảm thấy A Bích không xứng đáng đi theo bên mình, nếu không phải vì hiện tại không có người hầu nào khác, ả đã sớm vứt bỏ rồi.

Lúc Khâm Ngọc bước vào gian phòng riêng được Tần Húc Sinh bao trước, đã thấy hắn ngồi ở đó. Ả biết Tần Húc Sinh thích nhất là kiểu người ngây thơ trong sáng, cho nên cố tình chọn bạch y. Có điều nụ cười trên gương mặt ả quá giả tạo, hoàn toàn không có chút nào thể hiện được những nét trên, Tần Húc Sinh lại sớm nhìn thấu ả, thấy cảnh tượng này chỉ chán ngán trong lòng chứ không dậy nổi một chút hảo cảm nào.

"Tần ca~" Khâm Ngọc nũng nịu kêu, sà vào lòng hắn. Tần Húc Sinh cố ý né sang một bên, ả thoáng đỏ mặt, sau lại cảm thấy có lẽ hơi quá mức, cho nên chỉ đành ngoan ngoãn ngồi xuống ghế đối diện.

"Khâm muội muội, hôm nay ta đến đây là có việc muốn báo cho muội." Tần Húc Sinh đến đóng kịch cũng không đóng nổi, thẳng thắn đi vào vấn đề.

Hắn đã từng thấy nhiều kẻ hai mặt, nhưng loại không biết lượng sức mình lại mơ hão như Khâm Ngọc thì đúng là cực phẩm. Với loại nữ nhân như thế này, ngay cả hứng thú chạm vào hắn cũng không có, lời ngon tiếng ngọt cũng chỉ được thời gian đầu, về sau thì đến gặp cũng không muốn gặp.

"Theo tin tình báo ta nhận được, vài ngày nữa Khâm Thanh sẽ khởi hành đến thành Ngọc Vinh tham dự thú triều. Ta cảm thấy đây là một cơ hội tốt để ra tay nên cố ý đến đây nhắc cho muội."

Nhắc đến Khâm Thanh, gương mặt Khâm Ngọc thoáng vặn vẹo, cảm xúc chán ghét không kiềm lại được. Ả vốn dĩ đã không ưa Khâm Thanh, thời gian qua dưới sự dẫn dắt đổ dầu thêm lửa của Tần Húc Sinh đã khiến trong đầu nảy sinh loại ý nghĩ "chỉ cần Khâm Thanh chết, tất cả sẽ thuộc về mình". Hiện tại chỉ cần nghe chút xíu tin tức liên quan đến Khâm Thanh, ả sẽ không nhịn được muốn lao tới giết chết đối phương.

"Loại chuyện này rất nguy hiểm, nữ nhi như muội vẫn nên là…" Tần Húc Sinh vờ ngập ngừng, tỏ vẻ không muốn để Khâm Ngọc dính vào.

Quả nhiên vừa nghe đến đó, Khâm Ngọc đã vội vàng cắt ngang, "Sao có thể chứ! Ta với Khâm Thanh có thù oán riêng, sao có thể để huynh ra tay thay!"

"Ta vốn dĩ không đội trời chung với hắn, có tự mình giết hắn đi nữa cũng là chuyện bình thường." Tần Húc Sinh hừ lạnh một tiếng. Sau đó, hắn lại dịu giọng, "Muội cho dù không ưa hắn, hai người vẫn mang chung dòng máu, nếu để người ngoài đàm tiếu e rằng sẽ không hay cho thanh danh…"

"Tần ca…" Khâm Ngọc cảm động nhìn Tần Húc Sinh. Nhất định hắn có ý với mình, cho nên mới lo lắng cho mình như vậy! Nhất thời ả ngượng nghịu, đỏ bừng mặt nói: "Chỉ cần… chỉ cần huynh không chê muội là được rồi…"

Loại mập mờ ái muội này Tần Húc Sinh sao có thể không nhận ra, nhưng hắn cũng không vạch trần. Cứ ngỡ đâu còn phải mất một lúc lâu mới thuyết phục xong, nào ngờ chỉ dăm ba câu đã lừa được. Hắn vẫn luôn biết Khâm Ngọc là một kẻ không có đầu óc, nhưng người ngu ngốc đến như vậy vẫn là lần đầu tiên thấy.

Tần Húc Sinh có tra xét, biết được trong khoảng thời gian này Khâm Ngọc vẫn luôn trao đổi thư từ với Bạch Tố Như. Nếu hắn bảo ả đi cùng mình, hắn ả ít nhiều gì cũng có chút do dự. Khâm Ngọc tuy ngu nhưng vẫn biết sợ, nhất định sẽ gửi thư hỏi ý kiến mẫu thân mình. Mà mẫu thân ả cũng không phải dễ lừa gạt như vậy. Bất quá con người ai cũng có lòng tham, chỉ cần Tần Húc Sinh khiến Khâm Ngọc tin tưởng hắn thật lòng yêu và suy nghĩ cho ả, như vậy Bạch Tố Như cũng sẽ do dự. Dẫu sao nếu nhân cơ hội này đi theo hắn, nếu thành công sẽ chiếm được lợi, mà dù thất bại cũng có thể lấy đó làm nhược điểm đe dọa. Mà nếu bỏ qua lần này, Khâm Ngọc muốn tiếp cận vị trí "vị hôn thê" cũng không dễ dàng nữa. Cho nên mới có một màn kịch ướt át này.

"Hai ngày nữa ta sẽ cho người đánh xe tới chờ dưới quán trọ, nếu muội muốn đi cùng thì hãy xuống, còn không thì thôi, ta cũng không trách muội."

Tần Húc Sinh ngoài miệng ôn nhu, ánh mắt lại lạnh lẽo như băng. Khâm Ngọc chìm đắm trong tình ái, chẳng còn phân biệt được trời trăng mây đất gì. Chỉ có A Bích đứng cạnh bên trông thấy, cảm giác cả người ớn lạnh, mồ hôi sau lưng bất giác tuôn ra. Nàng không dám nhìn nữa, đành cúi đầu xuống.

Bởi vì ánh mắt ấy của Tần Húc Sinh… Giống như đang nhìn một vật chết, một đồ vật hết giá trị cần vứt bỏ đi…

Trên chiếc xe, Khâm Thanh nhắm mắt dưỡng thần. Lâm Mặc thì tò mò nghiêng đầu nhìn ra ngoài. Còn Mị Hồ tuy không thích túi yêu thú, nhưng so với thời tiết nóng bức bên ngoài, nó ngẫm lại vẫn quyết định vào bên trong nghỉ ngơi thì hơn.

Thành Ngọc Vinh nằm ở vị trí hẻo lánh, giao thông cũng không tiện lợi, thành thử cuộc sống người dân ở đây cũng không được tốt lắm. Lâm Mặc đã từng nhìn thấy cảnh phồn hoa náo nhiệt ở Tây thành, nay lại trông thấy người người mặt mũi vàng như nghệ hoặc trắng bệch như sáp, thân mình gầy gò đi tới đi lui trên đường, nhất thời có chút khó chịu trong lòng. Họ không cười đùa, không nói chuyện với nhau, ai cũng chỉ lầm lũi làm việc của mình. Càng kỳ lạ hơn là không có bóng dáng trẻ con nào, trên đường chỉ có người lớn.

Phu xe như cảm nhận được thắc mắc của họ, liền giải thích, "Khí hậu ở đây không tốt, ôn dịch thường xuyên nên người dân mới trông như thế. Khu vực này lại không phù hợp trồng trọt hay buôn bán, cho nên cuộc sống lại càng thêm khắc khổ. Hiện tại sắp đến thú triều, họ sợ có nguy hiểm, cho nên không dám cho con cái ra ngoài."

"Quanh đây không phải còn có rừng sao? Tại sao điều kiện sống lại tệ đến vậy?" Lâm Mặc vô cùng thắc mắc. Kiếp trước tuy cậu chưa kịp tốt nghiệp đại học đã chết, nhưng kiến thức thường thức về kinh tế vẫn có. Nếu có rừng hoàn toàn vẫn có thể phát triển lâm nghiệp cơ mà, "Hơn nữa ở đây không có trị an sao?"

"Nhóc con, quanh đây tuy có rừng, nhưng cũng đầy rẫy yêu thú. Người dân thành Ngọc Vinh chỉ là người bình thường, sao có thể dám vào rừng được. Huống hồ Hắc Sâm nổi tiếng là có yêu thú hung mãnh. Còn

về phần trị an, người dân ăn còn không đủ, tiền đâu đóng thuế. Mà thuế không đóng được thì làm sao có tiền thuê trị an? Chẳng có thuần thú sư nào muốn đến sống ở cái nơi khỉ ho cò gáy này cả. Mà cũng không thể trách họ, nếu đổi lại là ta thì ta cũng không muốn…"

Nhận thấy người đánh xe bắt đầu có xu hướng lải nhải không ngừng, Lâm Mặc vội cắt ngang, "Thế tại sao họ không chuyển đi?"

Người đánh xe thở dài: "Đâu có dễ dàng như vậy. Các vị là thuần thú sư, đều đã quen đi đây đi đó. Nhưng những người dân này, họ từ lúc sinh ra đến khi chết đi cũng chỉ quanh quẩn trong thành, nào biết thế giới bên ngoài ra sao. Phần mộ tổ tiên còn ở đây, đi rồi thì lấy ai hương khói. Mà cho dù không vướng bận gì, thì có thể đi đâu? Đa phần người dân đều không biết chữ, sức khỏe do khí hậu ảnh hưởng nên yếu hơn người những nơi khác nhiều, có rời nơi này đi thành khác kiếm ăn, phỏng chừng cũng bị người chèn ép đến chết."

Lâm Mặc lại im lặng nhìn ra cửa sổ. Trong tiểu thuyết có nhắc đến thành Ngọc Vinh là một thành nhỏ nghèo nàn lạc hậu, nhưng chỉ đến khi tự thân trải nghiệm cậu mới hiểu được cuộc sống người dân ở nơi này gian khổ như thế nào. Một đợt thú triều đối với nhân vật chính mà nói cũng chỉ là một phó bản đánh quái nhặt phần thưởng, dễ dàng bị chìm nghỉm trong hàng ngàn tình tiết khác. Nhưng đối với người dân nơi đây, đó là một cuộc chiến giành lấy sự sống, như thanh đao lơ lửng trên đầu họ không biết rơi xuống lúc nào.

Khâm Thanh thấy cảm xúc của Lâm Mặc hạ xuống, trong lòng thở dài ôm lấy cậu xoa xoa đầu. Bạch Thố của hắn vẫn luôn thiện lương, ánh mắt không chút vẩn đục chỉ có sự hồn nhiên ngây ngô. Còn hắn… Thú thật lúc nãy khi nghe xong, trong đầu hắn chỉ nghĩ tới bốn chữ "mạnh được yếu thua". Hắn không chút nào cảm thông hay thương xót cho những người này. Kẻ đáng thương trên thế giới rất nhiều, nhưng không có nghĩa vì họ đáng thương mà hắn phải tội nghiệp thay. Trong tiềm thức của hắn, thứ mình muốn có phải tự đoạt lấy, chứ không phải trông chờ vào sự bố thí của kẻ khác. Nếu không có gan để dám thử dám làm, vậy họ có chết cũng đáng. Những người dân thành Ngọc Vinh đã sống trong kham khổ quá lâu. Họ quen với việc chịu đựng hoàn cảnh, chứ chưa bao giờ nghĩ tới việc thay đổi nó. Những người như thế, Khâm Thanh không ghét bỏ, cũng không thương tiếc.

Hắn biết suy nghĩ của hắn quá âm u, nếu Bạch Thố biết được nói không chừng sẽ hoảng sợ. Nhưng cho dù bên ngoài hắn có thể giả vờ là một người tốt, nội tâm của hắn vẫn không thể thay đổi được. Hắn là một con người nhỏ nhen lại tham lam. Trong lòng hắn vừa muốn báo thù Khâm gia, lại càng muốn biến cường, trở thành kẻ đứng đầu, khống chế tất cả. Nếu Bạch Thố là những điều tốt đẹp nhất, thì hắn chính là sự tối tăm, dơ bẩn. Hắn vừa khát cầu một mặt tốt đẹp tươi sáng ấy, rồi lại sợ chính mình phá hỏng cậu bởi sự u ám của bản thân. Vì thế hắn giấu đi những cảm xúc tiêu cực, những điều dơ dáy đó khỏi tầm mắt của cậu, chỉ để cậu thấy những mặt tích cực giả dối.

Nếu có một ngày cậu phát hiện bộ mặt thật của mình… Tâm trạng Khâm Thanh hơi chùng xuống. Như vậy thì đã sao, chỉ cần hắn vẫn luôn mạnh hơn cậu, thì Bạch Thố không có cách nào phá vỡ khế ước linh hồn. Chỉ cần có sức mạnh, hắn vẫn sẽ luôn khống chế được cậu trong tầm tay.

Xe ngựa chỉ đưa đến cửa thành, vì hiện tại sắp đến thời điểm thú triều, các phu xe cũng ngại qua đêm tại thành, chỉ mong tranh thủ quay về càng sớm càng tốt. Thời điểm Lâm Mặc và Khâm Thanh cùng vào thành, đón tiếp hai người cư nhiên là một người quen - Cao Mạnh.

Trong tiểu thuyết cũng có nhắc đến việc Cao Mạnh xuất hiện, nhưng đất diễn rất ít, thành thử Lâm Mặc cũng không chú ý. Bây giờ gặp nhau, cậu mới sực nhớ ra hình như có tình tiết này.

Vị thuần thú sư này vẫn trông hệt như bộ dạng lần đầu Khâm Thanh gặp, bất quá có chút gầy hơn, khí sắc cũng hơi kém, phỏng chừng do ảnh hưởng bởi nơi đây. Hiện tại, Khâm Thanh đã có thể xem như ngang hàng với Cao Mạnh, bất quá hắn vẫn lễ phép chào một tiếng "Cao tiền bối". Về mặt tuổi tác vị này lớn hơn hắn nhiều. Mà về tài năng… Nhớ đến sự tích thú vị của vị thuần thú sư này do Mị Hồ tìm hiểu được, Khâm Thanh cảm thấy một tiếng tiền bối này xứng đáng.

Cao Mạnh gật đầu, ra hiệu cho bọn họ đi theo. Một lát sau họ đến một biệt viện cũ kỹ, bên trong chỉ dăm ba người. Ông sắp xếp cho bọn họ một căn phòng nhỏ đơn sơ, phòng này thuộc khu vực ở tạm thời dành cho các thuần thú sư tham gia đợt thú triều lần này.

"Mạn phép hỏi Cao tiền bối xuất hiện ở đây là vì điều gì?"

Theo như hắn biết, Cao Mạnh là thuần thú sư trấn giữ Lưu gia. Cho nên việc ông xuất hiện ở đây đồng nghĩa với việc Lưu Thẩm Phong cũng biết. Nhưng vì cái gì Lưu Thẩm Phong lại chấp nhận để cho thuần thú sư trấn trạch rời đi tham dự thú triều, lại còn là một nơi khỉ ho cò gáy như thế này? Lưu gia không có chi nhánh ở thành Ngọc Vinh, người trong nhà cũng không có ai là thuần thú sư, danh tiếng gì đó đương nhiên không cần.

Như đọc hiểu được suy nghĩ của Khâm Thanh, Cao Mạnh chỉ cười nói: "Là có chút chuyện riêng. Ngược lại ngươi sao lại đến đây?"

Khâm Thanh tự hiểu ông không muốn đề cập đến việc này, tự nhiên cũng không hỏi tới nữa, bình tĩnh trình bày mọi chuyện. Sau khi nghe xong, Cao Mạnh gật gù đầu, tỏ vẻ hài lòng với thành tựu của hắn. Ông liếc mắt nhìn về phía Lâm Mặc vẫn luôn bị lơ là nãy giờ, nhẹ giọng nói: "Không ngờ chỉ mấy năm…"

"Cũng nhờ có sự giúp đỡ của tiền bối." Tuy Khâm Thanh vẫn luôn cảm thấy cái thư giới thiệu đó quả thực vô dụng vô cùng, lại còn vô duyên vô cớ thiếu mối ân tình Lưu gia, nhưng không thể phủ nhận Cao Mạnh thật sự có tâm giúp đỡ hắn. Hắn trước nay làm người hiểu lễ nghĩa, người đối tốt với mình đương nhiên không ngại cảm tạ.

Cao Mạnh như vô tình nhìn bàn tay Khâm Thanh nắm lấy tay Lâm Mặc, rồi nhìn bộ dáng ngơ ngác chẳng hiểu sự đời kia của cậu, như thể nhớ tới điều gì, trong lòng thở dài một hơi. Cho dù không có năng lực của Bách Nhãn Linh Miêu, ông cũng ẩn ẩn đoán được tâm tư Khâm Thanh. Huống chi hắn còn không thèm giấu. Đối với chuyện này, giới thuần thú sư không phải không có, nhưng chỉ là số ít thuộc về các thuần thú sư cao cấp, do vậy ngoại giới cũng khó nghe biết đến.

Giống như trong nhà nuôi một con chó hết sức trung thành lại ngoan ngoãn, ngươi cùng lắm chỉ yêu thương nó như con của mình. Nhưng nếu một ngày con chó ấy biến thành người, lại vẫn một lòng trung thành với ngươi, ngươi có dám chắc mình không động tâm? Huống chi các thuần thú sư đều là fan não tàn đối với yêu thú nhà mình, nước chảy thành sông cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ là… có mấy ai thật sự được hạnh phúc?

Thời điểm ông ký khế ước Bách Nhãn Linh Miêu còn chưa bị giảm cấp, vẫn là cấp tám, lại còn trong thời kỳ phong độ. Sau khi ký xong, thông qua năng lực thông linh, ông có thể vận dụng được năng lực nhìn thấu tất cả của Bách Nhãn Linh Miêu. Càng thấy nhiều, ông càng ngộ ra nhiều hơn, cũng càng đau xót bất lực. Hiện tại tuy con mèo ấy chỉ còn cấp ba, nhưng ông vẫn có thể nhìn một ít tương lai gần.

Ông không hiểu tại sao, chỉ là muốn thử xem tương lai của hai người này sẽ ra sao…

Nhưng không thấy gì cả. Theo kinh nghiệm trước nay, nếu không thấy được chứng tỏ có liên hệ lớn đến vận mệnh số kiếp một người, mà thông thường chỉ toàn chuyện xấu. Giống như ông hồi đó…

"Cẩn trọng một chút thì hơn. Người trẻ tuổi tương lai còn dài, không cần quá cố chấp." Cuối cùng ông chỉ có thể để lại một lời khuyên, cũng chẳng biết có tác dụng hay không. Nếu là ông lúc bằng tuổi Khâm Thanh, phỏng chừng có ai nói vậy với mình cũng không thật sự nghe vào tai.

Khâm Thanh vẫn mỉm cười ôn hòa tỏ vẻ ngài nói phải. Cao Mạnh cảm thấy tiếp tục ở lại cũng dư thừa, thông báo sơ lược về lịch trình mấy ngày tới cho hắn, sau đó phất tay đi mất.

Đợi đến khi ông đã khuất bóng, Lâm Mặc mới thở phào nhẹ nhõm, nằm dài lên giường. Lúc trước còn là con thỏ cậu vẫn luôn làm một cách tự nhiên, cho dù có mặt người lạ cũng không ngại. Nhưng phỏng chừng thành người rồi, da mặt cũng mỏng đi, thành thử lúc Cao Mạnh nói chuyện với Khâm Thanh cậu cứ lúng túng đứng đó hệt như khúc gỗ, không dám nói gì cũng không dám động đậy.

Khâm Thanh xoa xoa đầu cậu, Lâm Mặc ghét bỏ phủi tay hắn sang một bên. Hừ hừ, đầu không phải muốn sờ là sờ được đâu, biết chưa! Trước kia Khâm Thanh sờ đầu cậu nhiều như vậy, cậu còn chưa tính sổ với hắn đâu! (^)

"Ta đi ra ngoài xem xét tình hình xung quanh tường thành một lát, ngươi có muốn đi theo không?"

Thật ra Khâm Thanh muốn mang cậu theo 24/7, nhưng hắn cảm thấy nếu muốn phát triển mối quan hệ bền vững với cậu trong tương lai, tốt nhất vẫn nên có sự tôn trọng và tin tưởng nhau.

"Ừm… Ta đi dạo trong thành có được không?" Lâm Mặc sờ sờ cằm. Tuy thành Ngọc Vinh trông thật chán, nhưng cậu cũng rất muốn đi xem thử.

"Không được." Khâm Thanh không chút do dự phủ quyết. "Hoặc là ngươi theo ta, hoặc là ở trong phòng."

Khâm Thanh không an tâm khi để Bạch Thố tự mình ra ngoài, không bắt cậu đi theo đã là cố gắng lắm rồi. Đấy là sự tự do tối đa mà hắn có thể dành cho cậu. Hắn không thích cảm giác không nắm bắt được trong tay, dù giữa cả hai có ký khế ước linh hồn đi nữa, cũng không hoàn toàn nắm chắc 100%. Trước kia Bạch Thố cũng từng lừa gạt hắn ra ngoài đấy thôi.

Hơn nữa Khâm Thanh không muốn thừa nhận, bộ dạng hiện tại của đại bạch thỏ quá mức xinh đẹp, nếu bị người khác dòm ngó mơ ước, hắn sẽ không chịu nổi mà muốn nhốt cậu lại, để người khác vĩnh viễn không biết đến sự tồn tại của cậu. Ngay cả Mị Hồ, hắn cũng dần hạn chế cơ hội để hai người gặp nhau.

"Thôi được rồi, ta ở trong phòng vậy." Không thuyết phục được Khâm Thanh, Lâm Mặc chỉ có thể nhận mệnh. Dù sao ở trong phòng vẫn an toàn hơn, lỡ như ra ngoài cậu vô tình abc với xyz nào đó thay đổi cốt truyện thì sao? Một lần đập của cánh bướm cũng đủ gây ra bão táp, cậu không dám liều. Với lại nhiệm vụ vẫn còn đang chờ cậu giải quyết đây…

Khâm Thanh tuy có chút không hài lòng, nhưng cuối cùng vẫn rời đi. Hắn hy vọng cậu sẽ nói theo mình. Bạch Thố rất ham vui, trừ khi có việc cậu sẽ không ở yên một chỗ. Rốt cuộc thì căn phòng đó có gì đáng hấp dẫn để cậu lưu luyến không rời chứ?! Đột nhiên hắn nhớ tới những ngày tháng cậu còn là một đại bạch thỏ, luôn nằm vắt vẻo trên vai mình. Ừm, như thế vẫn là tốt nhất, lần sau hắn sẽ bảo cậu hóa về nguyên hình trước khi đi ra ngoài vậy.

Khâm Thanh đi rồi, Lâm Mặc nhàn rỗi ở trong phòng lăn tròn. Là một người hiện đại, cậu thật sự không quen nổi cuộc sống không đồ điện tử ở đây. Dẫu đã sống vài ba năm rồi, vẫn không tài nào chịu được.

419: […Không phải cậu bảo sẽ suy nghĩ về nhiệm vụ sao?]

Lâm Mặc: "Hây… Cái loại nhiệm vụ thế này, chẳng khác nào bảo tôi đi chết."

419: [Không cần bi quan đến như vậy. Mà cho dù cậu chết thật, chủ hệ thống sẽ cung cấp một khóa điều trị tâm lý cho cậu]

Lâm Mặc: "Tôi đang nói nghiêm túc đó! Lúc trước chỉ dẫn Khâm Thanh đi gặp Mị Hồ thôi đã mất gần nửa cái mạng rồi! Hắc Báo lại là yêu thú cấp chín! Cấp chín đó có hiểu không! Gần như là chạm tới cấp thánh luôn rồi!"

Khâm Thanh có hormone nhân vật chính, chỉ cần tỏa ra thì sợ gì yêu thú không quỳ rạp xuống kêu ba ba. Nhưng cái cơ thể mỏng manh yếu đuối của cậu đây chỉ cần lại gần trong phạm vi năm mét không chừng sẽ bị tát bay về lại level 1. Mà đã vậy còn phải khiến Hắc Báo rơi vào trạng thái cuồng hóa, tương đương với việc buff nó mạnh lên hai lần xong dũng cảm cởi hết đồ xông vào đánh boss! Lâm Mặc dám cam đoan sau nhiệm vụ này, cậu không chết cũng mất nửa cái mạng.

419: [Nhiệm vụ cuối cùng rồi, cố gắng lên]

Lâm Mặc: "Sau khi xong nhiệm vụ, tôi có thể ở lại thế giới này bao lâu?"

419: [Không biết, cái này còn phụ thuộc vào việc chủ hệ thống đánh giá xem để cậu ở lại bao lâu mà vẫn không gây ảnh hưởng quá nhiều đến kịch bản. Nhưng thường chỉ được một hai năm là tối đa]

Lâm Mặc: "Ha hả, tôi cực khổ làm nhiệm vụ suốt năm năm liền, cư nhiên thời gian nghỉ chỉ có một hai năm?"

419: [Khoảng cách nghỉ ngơi giữa các lần nhiệm vụ của cậu nhiều gấp mấy lần cái này, còn so đo gì nữa]

Lâm Mặc nghe thấy cũng có lý, nhưng cũng thử cố kỳ kèo xem có thể kéo dài thời gian không. GIữa lúc đang nói chuyện với hệ thống, bên ngoài có tiếng gõ cửa, kế tiếp là một giọng nói hơi khàn: "Khâm đại sư, ngài có ở trong đấy không?"

Lâm Mặc mở cửa, chỉ thấy bên ngoài một tên người hầu, trong tay còn ôm một hũ lớn. Nhìn thấy gương mặt cậu, tên người hầu hơi kinh ngạc, xong hạ giọng hỏi: "Ngài là Khâm đại sư?"

"Không phải." Còn về thân phận mình là gì, Lâm Mặc cảm thấy vẫn không nên giải thích thì hơn. "Khâm đại sư hiện tại đã ra ngoài, ngươi có việc gì không?"

Tên người hầu thở hắt ra. Cũng đúng, Khâm đại sư sao có thể vừa trẻ lại non nớt đến như vậy. Kẻ trước mắt chắc chỉ là thư đồng hay người hầu như hắn mà thôi. Bất quá, ánh mắt hắn lúc nhìn về phía gương mặt Lâm Mặc, hai gò má không tự chủ được hơi hồng lên một chút. Lớn lên xinh đẹp như vậy, nhìn vào cứ như một vị công tử nhà giàu, hoàn toàn không giống nô tì.

"Đây là rượu bên trên phát xuống, mỗi vị đại sư đều có một phần." Tên người hầu giải thích.

"Rượu? Sao lại là rượu?" Lâm Mặc thắc mắc. Thú triều sắp đến, chẳng lẽ bọn họ còn tâm trạng uống rượu ngắm trăng sao.

"Đây không phải rượu thường đâu, mà là rượu được ủ từ linh quả hiếm có, có thể giúp bồi bổ sức lực. Giữa lúc đang chiến đấu mà kiệt sức, chỉ cần một ngụm thôi cũng có thể hồi phục rất nhanh." Hiếm khi có cơ hội lên mặt, tên người hầu hết sức cao hứng thao thao bất tuyệt giải thích cho Lâm Mặc, "Rượu này chuyên môn dành cho các thuần thú sư khi ra trận, dù có tiền cũng chưa chắc mua được. Hơn nữa vị lại cực kỳ tốt, lần trước chủ nhân uống còn dư lại một chút trong chén, ta từng uống qua, vô cùng mỹ vị!"

"Nga, ra là vậy." Lâm Mặc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. Cậu đưa tay đỡ lấy hũ rượu một cách nhẹ nhàng, khiến cho tên người hầu sửng sốt không thôi. Không ngờ một thiếu niên thoạt nhìn mảnh mai mà lại có sức lực đến như vậy.

Hắn vỗ lên vai cậu, hào hứng nói: "Không ngờ trông ngươi ẻo lả mà lại khỏe đến vậy, ban đầu ta còn không hiểu sao chủ nhân của ngươi lại thuê ngươi nữa, giờ thì rõ rồi."

Lâm Mặc dở khóc dở cười, không ngờ cậu lại bị xem như người hầu của Khâm Thanh. Nhưng tên đó não bổ như vậy, đỡ cho cậu phải nghĩ cách giải thích. Sau khi tạm biệt hắn, Lâm Mặc đóng cửa phòng đem hũ rượu vào, sau đó ngồi chồm hỗm mà nhìn chằm chằm.

419: [… Cậu lại muốn gì?]

Lâm Mặc: "Tựa hồ rất ngon, tôi cũng muốn nếm thử"

419: [Đây là phần của Khâm Thanh]

Lâm Mặc: "Chỉ một chút chỉ một chút thôi~ Hệ thống à trước giờ tôi chưa từng được nếm qua ngụm rượu nào đâu"

Kiếp trước cậu bệnh tim nên không dám uống đồ có cồn, mà kể từ lúc bước chân vào thế giới này vẫn chưa có cơ hội nhấm nháp chút rượu nào. Thành thử Lâm Mặc vô cùng có hứng thú muốn nếm thử xem. Có điều Khâm Thanh vẫn luôn keo kiệt, không bao giờ mua rượu cho cậu uống, còn viện cớ cái gì mà cơ thể thỏ không phù hợp để uống rượu. Điều này làm Lâm Mặc vẫn luôn cảm thấy ủy khuất, cậu là yêu thú chứ không phải sủng vật được chứ (")

Lâm Mặc: "Tôi cam đoan chỉ nếm thử thôi~"

419: [… Tùy cậu]

Nhận được sự đồng ý, Lâm Mặc hớn hở dùng ly uống trà múc thử một ngụm rượu. Vừa nếm thử, cảm giác cay cay ngọt ngọt khiến cậu có chút không quen, suýt chút nữa phun ra. Lâm Mặc thấy như thế thì quả uổng phí, cắn răng nuốt hết số rượu xuống cổ họng, rượu như thiêu cháy cay xè, khiến cậu khụ khụ ho không ngừng.

Bất quá dường như thật sự rất tuyệt. Lâm Mặc mơ hồ cảm thấy cơ thể mình như lâng lâng, chỉ cần thêm hai đôi cánh phía sau cùng vòng sáng trên đầu là có thể bay về với Chúa ngay. Tầm nhìn của cậu cũng bắt đầu mờ mịt, thậm chí tiếng hệ thống kêu gào bên tai cũng không nghe rõ nữa.

Thành thử cảnh tượng khi Khâm Thanh quay về nhìn thấy, chính là Bạch Thố của hắn đang ôm hũ rượu cười hềnh hệch như bị ngớ ngẩn, mà rượu trong hũ đã vơi đi một phần ba. Hệ thống bất lực vô cùng, tỏ vẻ

hối hận vì đã đồng ý cho cậu uống rượu. Nó đâu ngờ thể chất cơ thể này của Lâm Mặc một chén cũng say đâu cơ chứ! Lần sau nó sẽ kiến nghị với bộ phận xây dựng thế giới, bỏ bớt đi mấy cái hiệu ứng cơ thể linh tinh này.

Da Lâm Mặc vốn trắng, nay uống rượu nên ửng hồng, thoạt nhìn dụ hoặc vô cùng. Ánh mắt cậu ươn ướt, mờ mịt mà nhìn về phía Khâm Thanh, rồi chẳng hiểu sao lại cười khúc khích. Khâm Thanh trông thấy một màn như vậy, dưới bụng như nổi lên một cỗ tà hỏa, nhìn không được bế cậu về phía giường. Lâm Mặc cứ để mặc cho hắn bế, lại còn hết sức thuận theo ôm lấy cổ cọ cọ. Khâm Thanh phải hết sức khắc chế mới không đè cậu xuống làm ngay tức khắc. Mặc dù hắn không chịu nổi khi nhìn thấy một Lâm Mặc câu người như thế này, nhưng hắn vẫn hy vọng lần đầu tiên giữa hai người diễn ra trong trạng thái tỉnh táo, chứ không phải nửa tỉnh nửa mê như bây giờ.

Lâm Mặc vừa được đặt xuống giường liền theo thói quen như hồi trước, co lại thành một đoàn nằm ngủ. Bờ môi của cậu hơi hé mở, để lộ đầu lưỡi hồng hồng bên trong. Khâm Thanh chợt thấy khát nước, hắn nhịn không được cúi xuống chạm nhẹ lên bờ môi cậu. Xúc cảm mềm mại cùng hương vị ngọt ngào của rượu khiến cơ thể hắn ngày càng nóng, vì thế một nụ hôn nhẹ liền biến thành hôn lưỡi. Đầu lưỡi của Khâm Thanh xâm nhập khoang miệng Lâm Mặc, như muốn đánh dấu từng vị trí một. Cậu ngơ ngác nhìn hắn, cuối cùng khi cả hai rời ra gương mặt càng thêm đỏ bừng vì khó thở, ánh mắt cũng mang theo chút ủy khuất. Khâm Thanh cảm thấy vẫn chưa đủ, nhưng nếu cứ tiếp tục không chừng hắn sẽ không nhịn được mất.

Hắn ôm lấy cậu, cố gắng bình tâm lại ngọn lửa trong nội tâm mình. Lâm Mặc thoạt đầu còn vùng vẫy tỏ vẻ khó chịu, sau kiếm được tư thế thoải mái liền liền chẹp chẹp miệng ngủ mất. Thấy cậu như thế, Khâm Thanh càng khó khống chế được dục vọng bản thân. Hắn cười khổ, cuối cùng sau hơn một canh giờ mới tạm áp chế được, nhắm mắt lại mệt mỏi nằm ngủ kế bên cậu.

419 nhìn thấy tất cả: […]

#Lại thêm một cây cải trắng có nguy cơ bị heo ăn mất, phải làm sao đây, online chờ gấp!#

15. Chương 15: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (14)

Sáng sớm hôm sau, Lâm Mặc còn đang say sưa ngủ thì nghe tiếng trống vang bên ngoài. Tám nhịp liên tiếp, chứng tỏ sắp có thú triều. Cậu vội vã bật người dậy, nhìn xung quanh thì phát hiện trong phòng chỉ còn có mỗi mình, Khâm Thanh đã ra ngoài. Tiếng trống vẫn dồn dập vang lên khiến Lâm Mặc chẳng hiểu mô tê gì. Nhưng cậu cũng vội vàng chạy ra bên ngoài xem tình hình.

Một tên người hầu chạy ngang qua, Lâm Mặc túm lấy hắn hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Thú triều xuất hiện sớm hơn dự định! Vừa nãy có người thông báo xuất hiện đợt thú triều đầu tiên!"

Gương mặt tên ấy trắng bệch vì sợ, Lâm Mặc thấy thế cũng thả hắn ra. Hắn chạy mất dạng rồi, cậu vẫn đứng như trời trồng tại chỗ. Thế này là sao? Trong tiểu thuyết thì vẫn còn một tuần nữa mới xuất hiện thú triều, như thế nào lại sớm hơn dự định?

"Hệ thống, đây là có chuyện gì?"

[Theo đo lường thì do sự ảnh hưởng của một số biến số dẫn đến thú triều phát sinh sớm hơn cốt truyện]

"… Nói rõ ràng hơn được không?"

[Tần Húc Sinh không vào được học viện Thanh Long, dẫn đến việc quỹ đạo vốn có thay đổi, khiến hắn gặp được Khâm Ngọc. Theo kịch bản ban đầu đợt thú triều này vốn dĩ chỉ xuất hiện một Tần Húc Sinh, nay có thêm Khâm Ngọc nên gây ra thay đổi]

Này có thể coi là đồng đội heo x2 không? Lâm Mặc vò đầu bứt tai, cậu vẫn chưa nghĩ xong kế hoạch mà! Đột ngột như vậy, thật sự không cần, cảm ơn!

"Hiện tại bọn chúng ở đâu?"

Hệ thống hiện lên bản đồ cho thấy hai chấm tròn đỏ cách đây không tới hai dặm. Xem ra cả hai kẻ này đều đã thuận lợi vào được thành Ngọc Vinh, nói không chừng đã đến đây trước khi Khâm Thanh và cậu đến rồi. Cậu nghĩ ngợi một hồi, sau lại hỏi: "Nhiệm vụ chỉ yêu cầu khiến cho Hắc Báo cuồng hóa tấn công thành Ngọc Vinh, còn do ai làm thì đều được phải không?"

Hệ thống hiểu được ý tứ của cậu, vội vàng đáp: [Đúng là như vậy, nhưng cậu vẫn cần đảm bảo Tần Húc Sinh chết trong đợt thú triều này. Ngay cả Khâm Ngọc cũng phải nghĩ biện pháp giải quyết, đừng để cô ta có cơ hội ảnh hưởng kịch bản]

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, Lâm Mặc sẽ được ở lại thế giới này dạo chơi thêm một hai năm nữa, mà nếu kịch bản có sự sai lệch gì trong khoảng thời gian này thì đều tính vào bảng đánh giá cuối cùng của cậu cả. Cho nên hệ thống tính toán, cảm thấy vẫn nên bảo cậu giải quyết hai kẻ này, tránh cho sau này ảnh hưởng gì.

Lâm Mặc vẫn chưa kịp suy nghĩ xong đối pháp, Khâm Thanh đã xuất hiện. Hắn ra hiệu cho cậu đi theo. Cả hai đi đến tận tường thành, cậu vẫn chưa kịp hỏi họ ra đây để làm gì, đã thấy bóng dáng Mị Hồ đi lại từ xa. Vẻ mặt Mị Hồ vô cùng nghiêm trọng, không có một chút cà lơ phất phơ như mọi khi.

Thấy Khâm Thanh và cậu, nó liền nói: "Tình hình thật không xong. Đợt thú triều đầu tiên lẽ ra phải tận một tuần sau mới bắt đầu, cư nhiên lại xuất hiện sớm hơn. Theo ta ước tính, chỉ chừng nửa canh giờ nữa chúng sẽ mở đợt tấn công đầu tiên."

Ngừng một chút, Mị Hồ lại tiếp tục, "Chuyện này có kỳ quái, hẳn không tốt lành gì. Ta không quen thuộc Hắc Sâm, không thể thăm dò sâu hơn, nhưng nhất định bên trong có yêu thú cao cấp! Tuy rằng yêu thú cao cấp có lý trí sẽ không tấn công tường thành, ngươi vẫn nên cẩn thận trước thì hơn."

"Ngươi đi tra xem ai là kẻ chủ mưu. Nhất định hiện tại hắn vẫn còn ở trong thành." Khâm Thanh mạnh mẽ khẳng định. Bốn năm qua kẻ muốn mượn tài hắn ngày càng nhiều, mà kẻ thù cũng không ít. Nếu bảo tất cả chỉ là trùng hợp, hắn không thể nào tin được.

"Nhưng thú triều lát nữa…"

"Ta sẽ đi với chủ nhân, ngươi yên tâm!" Lâm Mặc vội vã trả lời. "Dù sao ta cũng là yêu thú cao cấp rồi, đối phó với chuyện này vẫn là dư sức."

Mị Hồ nghĩ lại cảm thấy có lý, dù sao với thực lực Lâm Mặc cũng không thể có chuyện gì, liền nhanh chóng rời đi điều tra. Khâm Thanh túm lấy tay Lâm Mặc, hắn hạ giọng nói: "Lát nữa ngươi đừng có đi lung tung, ở sát cạnh ta."

"Biết rồi! Chỉ là thú triều thôi mà!" Lâm Mặc đã bắt đầu có chút hơi bực bội. Dường như Khâm Thanh lẫn Mị Hồ đều không tin tưởng vào thực lực của cậu, vẫn nghĩ cậu là một con Bạch Thố nhỏ nhoi như trước.

Khâm Thanh không phải nghi ngờ Bạch Thố, lấy thực lực yêu thú cao cấp hiện tại của cậu rất khó có yêu thú nào làm cho bị thương được. Nhưng yêu thú làm sao hiểm độc bằng lòng dạ con người. Hắn chỉ lo kẻ thù của mình sẽ nhắm vào Bạch Thố, muốn giữ cho cậu an toàn, vô tình lại bị hiểu nhầm thành đánh giá thấp khả năng của cậu. Nếu Khâm Thanh đọc được suy nghĩ của Lâm Mặc, hẳn sẽ dở khóc dở cười, hắn cũng không phải loại chủ nhân nông cạn như thế.

Các thuần thú sư đều lục tục vào vị trí của mình trên tường thành. Có già có trẻ, tổng cộng mười người kể cả Khâm Thah, mà Khâm Thanh lại là kẻ trẻ nhất. Ngoài ra còn một nhóm khoảng trăm người khác được chọn từ những người dân trong thành chịu trách nhiệm bảo vệ tường thành. Trong tay mỗi người đều cầm cây nỏ. Cao Mạnh là người dẫn đầu, ông cung kính chào mọi người một lượt, sau đó từ từ nói: "Thú triều xuất hiện sớm hơn dự định là chuyện bất ngờ, hiện tại bên ta vẫn chưa có thông tin chính thức về nguyên nhân. Nhưng chắc chắn sẽ trong thời gian ngắn nhất cho các vị một câu trả lời."

"Lẽ ra chúng ta phải thảo luận đối sách phù hợp, nhưng tình thế cấp bách, ta chỉ có thể tạm sử dụng phương pháp thường dùng nhất." Nói xong, ông nhìn một vòng. Nhận thấy không có ai lên tiếng phản đối, lại tiếp tục phổ biến, "Khi yêu thú tấn công tường thành, một nhóm yêu thú sẽ chịu trách nhiệm giữ chân khiến chúng nó không có cơ hội công phá thành. Các vị thuần thú sư trong thời gian này sẽ cố gắng hết mức vận

dụng năng lực thông linh của mình để xoa dịu yêu thú, giúp chúng trở về trạng thái bình thường. Những người dân còn lại sẽ lo phần công việc tấn công từ xa."

"Mỗi một đợt yêu thú đều kéo dài khoảng một đến hai canh giờ, cấp bậc của yêu thú những đợt sau sẽ càng ngày càng cao, vì thế ta kiến nghị chúng ta thay phiên nhau thủ thành để giữ sức. Nếu tung hết toàn bộ sức lực ở những đợt đầu, thì các đợt sau sẽ không đủ sức nữa."

Rồi dường như có chút ngại ngùng, ông sờ sờ mũi cười nói: "Tình thế cấp bách, nhân thủ lại thiếu, chúng ta tạm thời chỉ có thể làm vậy. Qua đợt tấn công đầu tiên này, ta sẽ thảo luận bàn biện pháp sau."

Quả thật nếu so với những thành khác thì số lượng thuần thú sư ở thành Ngọc Vinh ít ỏi đến đáng thương, chưa kể lại không có sự hỗ trợ của binh lính, thành thử cuộc chiến này nhìn thế nào cũng là thất bại. Nhưng Khâm Thanh lại lập nên kỳ tích, không những bảo vệ thành an toàn mà còn tiện tay nhặt được một yêu thú cấp tám, khiến người khác đỏ mắt không thôi. Lâm Mặc tấm tắc, con ruột quả nhiên được đối xử khác hẳn, bàn tay vàng to đến như vậy, người thường có thèm đến chảy nước miếng cũng không sờ được.

"Hiện tại chúng ta có mười thuần thú sư và một trăm người thường, chia thành hai tổ luân phiên nhau, cứ cách một canh giờ là thay vị trí."

Khâm Thanh được phân vào tổ một, cũng là nhóm thuần thú sư đầu tiên ngăn chặn thú triều. Bốn vị thuần thú sư còn lại, mỗi vị triệu hồi một yêu thú, tư thế đã sẵn sàng đón địch. Một vị thuần thú sư già nhìn sang thấy Khâm Thanh vẫn đứng yên đó không nhúc nhích, liền nhịn không được lên tiếng: "Người trẻ tuổi, mau triệu hồi yêu thú của ngươi đi. Tốc độ tiến công của thú triều rất nhanh, đến lúc đó mới gọi yêu thú ra thì không kịp đâu."

"Cảm tạ tiền bối, ta đã triệu hồi yêu thú rồi." Ánh mắt hắn như vô tình nhìn sang Lâm Mặc vẫn đang tò mò ngồi trên tường thành nhìn về Hắc Sâm. Kể từ lúc rời học viện cậu vẫn luôn che giấu khí tức nên không ai phát hiện ra Lâm Mặc chính là yêu thú cao cấp. Vị thuần thú sư già kia trông thấy, lát sau thì vỡ lẽ, miệng vẫn tấm tắc cái gì mà "Thời đại bây giờ là của người trẻ tuổi..." vân vân. Các vị thuần thú sư khác cũng tự hiểu ý, tuy trong lòng rất muốn nhìn sờ thử xem yêu thú cao cấp trông như thế nào, nhưng vì lễ nghĩa chỉ đành đứng tại chỗ. Khâm Thanh thấy bọn họ thức thời như vậy, trong lòng hết sức hài lòng.

Từ trong rừng vang lên một tiếng hú dài, ngay sau đó lại liên tiếp có những tiếng kêu gào khác như hưởng ứng. Những con yêu thú đầu tiên tràn ra khỏi rừng, vì là đợt đầu nên toàn bộ đều là yêu thú cấp thấp. Đây là lần đầu tiên Lâm Mặc được chứng kiến cái gọi là thú triều. Hàng loạt yêu thú đông nghìn nghịt đủ loại đủ dạng chen nhau xông về phía thành. Cho dù không có năng lực thông linh, Lâm Mặc cũng dễ dàng nhận ra chúng đang trong trạng thái cuồng hóa. Nghĩ tới Hắc Báo, đầu cậu bắt đầu rơi xuống hắc tuyến. Yêu thú cấp thấp cuồng hóa còn đáng sợ như vậy, Hắc Báo mà cuồng hóa rồi thì chẳng phải càng nguy hiểm hơn sao?

Nhận thấy những yêu thú của thuần thú sư khác cũng đã bắt đầu nhảy xuống nghênh chiến, Lâm Mặc liền quay trở về chân thân rồi nhào xuống. Chỉ trong chốc lát trên chiến trường đã xuất hiện một con thỏ to như con chó, hết sức dũng mãnh gào lên thẳng tiến về phía đám yêu thú.

Nhóm thuần thú sư:... Yêu thú cao cấp chẳng phải nên đạp thất thải tường vân múa gậy một phát là bay hết địch thủ sao? Sao lại chọn phương thức chiến đấu thô bạo không chút hòa nhã thế này?

Nhóm dân thường: Chúng ta sẽ không bao giờ ăn thịt thỏ nữa QAQ

Nhưng thô bạo vẫn có hiệu quả của thô bạo. Một con linh cẩu vừa sắp chạy đến chân tường thành, bị một cái tát của Bạch Thố, lập tức bay véo trở ra mười mét. Một con mèo thấy vậy định nhân cơ hội tấn công, ngay tức thì bị Bạch Thố đạp bẹp, đầu óc mê man không tỉnh. Cứ như vậy, lần lượt từng yêu thú nhào lên tấn công đều bị đại bạch thỏ xử lý nằm chất đống như thi thể, mất năng lực hành động. Tuy nhiên Lâm Mặc vẫn có chừng mực, vì vậy tuy chúng trông như sắp chết, nhưng thật ra vẫn còn sống.

Mà nhóm thuần thú sư ở phía trên chỉ có thể câm nín. Đánh ngất yêu thú gì đó, quả thật là biện pháp tốt a! Bọn họ cũng muốn như vậy... Ha hả, ngươi nghĩ mình có yêu thú cao cấp sao, con yêu thú của ngươi có bưu hãn như vậy sao!!! Yêu thú của họ chỉ có thể giằng co với những yêu thú cuồng hóa kia trong lúc họ dùng năng lực thông linh, trong khi Khâm Thanh chỉ việc đợi Bạch Thố đánh ngất đám yêu thú rồi vỗ về cho nó tỉnh lại chút là xong! Mà chủ so với yêu còn càng thêm biến thái! Cái tốc độ một phút một con này

là sao?! Dưới ánh mắt của vô số người, cuộc chiến giữ thành có thể miêu tả như sau: một đại bạch thỏ bưu hãn đánh ngất xỉu những con yêu thú lại gần, một phút sau yêu thú được thuần thú sư chữa trị tỉnh lại ngoan ngoãn chạy về rừng. Dễ chịu như vậy, có còn xem đây là thú triều không!! Tụi bây đến đây để chịu ngược à!! Các thuần thú sư điên cuồng phun tào trong lòng, bên ngoài vẫn tiếp tục chăm chú không dám lơi lỏng.

Sau một canh giờ, nhóm Khâm Thanh đổi chỗ với nhóm Cao Mạnh. Với năng lực của Khâm Thanh thì yêu thú cấp thấp quá đơn giản để giải quyết. Hơn nữa những năm gần đây hắn đã biết đến sự tồn tại của khí thế đế vương, hiểu ra nguyên nhân trước kia không ký khế ước được với yêu thú, cho nên thật ra hắn chỉ cần đứng đó tỏa ra áp suất thì không có con yêu thú nào dám động đậy rồi. Nhưng Khâm Thanh không muốn bại lộ, cho nên vẫn dùng năng lực thông linh để làm dịu lại đầu óc yêu thú. Nói là thế, thật ra những con yêu thú bị Bạch Thố đánh bay thì sau khi ngất đi đầu óc cũng bình thường lại mấy lần rồi, hắn quả thật nhàn nhã như đi du thuyền ngắm hoa.

Lâm Mặc cảm giác như mình đã quên mất cái gì. Đến khi cậu nhìn sang các thuần thú sư khác, thấy họ đang uống ngụm rượu để bổ sung thể lực, liền nhảy phóc lên, "A a a a!!! Chủ nhân ta quên nói với ngươi chúng ta cũng có rượu!!! Hôm qua lúc ngươi đi người ta đem đến…"

Khâm Thanh nghe chữ được chữ không, chỉ nhìn cậu cười như không cười mà nói: "Hôm qua lúc ta về phòng hũ rượu đã cạn mất một phần ba, là ngươi uống đúng không?"

Lâm Mặc chột dạ quay đầu nhìn sang chỗ khác. Sau khi uống xong ly đầu tiên thì cậu chẳng nhớ gì nữa hết, nhưng cũng đại khái đoán được là mình không kiềm chế được mà uống khá nhiều. Chỉ là sáng giờ không thấy Khâm Thanh nói gì, cậu cứ nghĩ hắn bỏ qua không tính toán. Hiển nhiên là cậu đánh giá thấp trình độ nhỏ nhen của Khâm Thanh rồi, ây…

Con thỏ ngốc này nghĩ cái gì đều viết hết lên mặt, Khâm Thanh hết sức bất đắc dĩ trong lòng, ngoài mặt vẫn tỏ vẻ nghiêm khắc: "Từ giờ đến hết thú triều không cho phép ngươi ở một mình nữa, ngoan ngoãn vào túi yêu thú cho ta."

Nhân cơ hội trừng phạt để quang minh chính đại khiến Bạch Thố đi theo mình suốt ngày, hắn mới không ngu ngốc đến mức bỏ qua đâu.

Lâm Mặc không nghĩ nhiều đến vậy, đầu ũ rũ cúi xuống như đứa trẻ làm sai bị phạt. Khâm Thanh nhìn thấy cậu như vậy, lòng ngứa ngáy nhịn không được, lại đưa tay xoa xoa đầu. Tóc của Bạch Thố mềm như lông cậu vậy, khiến hắn luôn không kiềm chế được mà sờ sờ.

Thú triều chấm dứt đợt đầu tiên, nhóm Cao Mạnh cũng quay trở về. Sau khi hội họp một hồi, những vị thuần thú sư đạt được thống nhất, ai về nhà nấy với yêu thú của mình. Giữa các đợt thú triều cách nhau khoảng một ngày, họ cần tranh thủ nghỉ ngơi để ngày mai còn sức lực tiếp tục chiến đấu.

Tối hôm đó, Mị Hồ quay trở về phòng, gương mặt nửa bực bội nửa chế giễu. Nó dựa lưng vào cửa, lười biếng nói: "Các ngươi thử đoán xem ta gặp được ai?"

Trong lòng Lâm Mặc thầm nói còn không phải Tần Húc Sinh và Khâm Ngọc sao, nhưng ngoài mặt vẫn một bộ hồn nhiên "mị hông biết gì hết" mà đưa mắt nhìn về phía Mị Hồ. Khâm Thanh thì thẳng thắn hơn: "Nói mau."

"Ta trông thấy tên Tần đầu đỏ, nhưng này chưa phải toàn bộ đâu." Mị Hồ hơi ngưng một chút để tạo hồi hộp. Nhưng sau khi nhận ra cả Bạch Thố lẫn Khâm Thanh đều không có chút hồi hộp nào, nó buồn bực nói quách ra: "Ta còn trông thấy cô em gái cùng cha khác mẹ của ngươi nữa. Nhìn quan hệ của bọn họ thì không giống mới quen, càng không giống vô tình đi du lịch đến thành Ngọc Vinh."

"Thời gian trước Khâm Ngọc từng đi khảo thí để vào học viện Thanh Long, có lẽ quen nhau từ lúc đó." Ngón tay Khâm Thanh gõ gõ lên bàn theo một nhịp đều đặn. Hắn nhíu mày lại, "Việc thú triều đến sớm hơn dự kiến chắc chắn do bọn họ nhúng tay vào."

"Ngươi có cần ta điều tra xem chúng làm như thế nào?"

"Không cần, biết cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa chắc chắn cũng không phải phương thức tốt lành."

"Về chuyện này, ngươi tính xử lý thế nào? Nếu không tìm bằng chứng, chẳng lẽ người định…"

"Đương nhiên." Khâm Thanh mỉm cười hòa ái. "Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta sẽ cất công đi tìm bằng chứng để giao hai tên đó lên hiệp hội thuần thú sư sao? Khâm Ngọc thì chưa biết ra sao, nhưng Tần gia nhất định sẽ tìm cách chạy tội cho Tần Húc Sinh. Mà nếu Tần Húc Sinh đã để Khâm Ngọc đi theo chứng tỏ cũng đã có ý định đổ tội lên đầu Khâm Ngọc rồi."

"Chúng đã tự dâng mình lên tận cửa, nếu không biết tận dụng thì chẳng phải lãng phí "tấm lòng" của chúng sao?"

Đột nhiên Lâm Mặc cảm thấy, cái yêu cầu không để Tần Húc Sinh còn sống, cho dù cậu không làm, Khâm Thanh cũng sẽ thay cậu làm. Mà ngay cả trong tiểu thuyết nguyên bản, rốt cuộc Tần Húc Sinh chết trong thú triều vì bị gậy ông đập lưng ông hay do nhân vật chính sắp đặt, cậu cũng không thể nói rõ nữa…

Ban đêm, trong một căn phòng.

Khâm Ngọc đi đi lại lại cắn móng tay, trong lòng vô cùng thấp thỏm lo âu. Trước lúc đó ả cứ nghĩ giết chết Khâm Thanh là một chuyện dễ dàng, nào ngờ mọi chuyện đâu có như vậy. Sáng nay khi nghe tiếng trống, ả sợ đến mức mặt trắng bệch, tim cũng muốn vọt ra ngoài. Ả chỉ có một yêu thú cấp một, căn bản không có khả năng chống trả. Nếu có chuyện gì… Một con yêu thú bất kỳ đang trong tình trạng cuồng hóa cũng dễ dàng cắn chết ả.

Hiện tại Khâm Ngọc chỉ có một mình. Cái cảm giác trống rỗng đến phát điên này khiến ả không tài nào bình tĩnh nổi. Mấy ngày trước Tần Húc Sinh hỏi mượn A Bích của ả đến bây giờ vẫn chưa quay về. Khâm Ngọc cũng lờ mờ đoán ra được vài phần, nhưng ả không nói gì, càng không phản đối. Trước đây ả cùng từng đánh chết vài hạ nhân, trong mắt ả mạng những kẻ đó không đáng một xu, được chết cho ả chính là vinh dự của chúng. Nhưng đối diện với bản thân một mình như thế này khiến ả có cảm giác rằng cái chết đang từ từ đến với mình…

Không! Ả sẽ không chết! Ả vẫn còn Tần Húc Sinh! Tần Húc Sinh là thuần thú sư trung cấp, nhất định sẽ bảo vệ được ả!

Khâm Ngọc không hề biết rằng, sau đợt khảo thí năm đó, Phong Lang của Tần Húc Sinh bị đánh rớt cấp chỉ còn là yêu thú cấp thấp, mà bản thân Tần Húc Sinh cũng rơi xuống thành thuần thú sư cấp thấp. Nói dễ nghe thì Tần Húc Sinh hiện tại cũng chỉ mạnh hơn ả, đừng nói là Khâm Thanh ngay cả Cao Mạnh có thắng được hay không cũng là vấn đề.

Rốt cuộc Khâm Ngọc vẫn không chịu nổi, ả đi đến phòng Tần Húc Sinh gõ cửa. Tần Húc Sinh trong lòng đang phiền chán, nghe thấy tiếng gõ cửa chỉ hỏi một câu: "Ai đó?"

"Tần ca, là muội…" Nói rồi còn chưa đợi Tần Húc Sinh cho phép, ả đã bước vào.

Vừa nhìn thấy Khâm Ngọc, Tần Húc Sinh đã cảm thấy ghét bỏ. Nữ nhân này vô dụng vô cùng, đến nha hoàn của ả còn được việc hơn. Cách đây một ngày hắn rắc thuốc kích thích lên người A Bích, xong cho ám vệ của mình đem ném nàng vào Hắc Sâm. Tuy không có cách nào vào sâu trong rừng, nhưng chỉ cần đặt ở đầu ngọn gió, mùi hương của thuốc kích thích sẽ nhanh chóng khiến đám yêu thú rơi vào trạng thái cuồng hóa. Hắn vẫn có cách để làm chuyện này mà không cần giết A Bích, nhưng nếu muốn hoàn toàn kéo Khâm Ngọc xuống vũng bùn, hắn nhất định phải khiến cho nàng ta chết. Có như vậy, dù Khâm Ngọc có một trăm cái mồm cũng không chối cãi được bằng chứng ả có liên quan đến việc này.

"Khâm Ngọc, ta hiện tại rất mệt. Ngươi quay về phòng đi." Đến bây giờ xưng hô huynh-muội hắn cũng không còn kiên nhẫn nữa. Với loại nữ nhân này, càng nhún nhường ả chỉ càng lấn tới.

"Tần ca, muội sợ…" Khâm Ngọc lại bắt đầu khóc lê hoa đái vũ.

"Sẽ không có chuyện gì cả, Khâm Thanh không có cách nào biết thủ phạm là ai. Mà cho dù biết đi nữa hắn cũng không có bằng chứng."

"Nhưng… nhưng…"

"Khâm Ngọc!"

"Muội hiểu rồi…" Khâm Ngọc tự thấy không thể nài nỉ gì nữa, đành phải rút lui.

Tần Húc Sinh chống tay lên bàn, mái tóc đỏ xõa xuống đầy yêu dị. Ánh mắt hắn ngày càng thâm trầm, cả gương mặt cũng ảm đạm. Thú triều xảy ra sớm không những không làm khó dễ được Khâm Thanh, lại dẫn đến sự nghi ngờ của các thuần thú sư khác. Này cũng là hắn đánh giá quá thấp thực lực của Khâm Thanh. Nếu đã vậy…

"Ngươi nói thật?" Cao Mạnh sửng sốt nhìn Khâm Thanh bên cạnh.

"Xin phép Cao tiền bối đồng ý." Khâm Thanh vẫn một mực nhất quyết.

"Khâm Thanh, người trẻ tuổi nóng vội là chuyện bình thường, nhưng ngươi cũng không cần liều lĩnh đến như vậy." Cao Mạnh vẫn tiếp tục khuyên nhủ.

Chẳng hiểu sao mới sáng hôm sau, Khâm Thanh đã yêu cầu cho phép hắn vào Hắc Sâm để tìm hiểu nguyên nhân thú triều xảy ra trước dự kiến.

"Cao tiền bối, đây không chỉ là vấn đề sớm hay trễ. Trong đợt thú triều hôm qua, đã xuất hiện vài con yêu thú trung cấp."

Tuy chỉ là cấp bốn, nhưng cũng đủ khiến người khác giật mình. Nếu đợt đầu tiên đã xuất hiện yêu thú trung cấp, như vậy đợt hai, đợt ba thì sao? Hiện tại thành Ngọc Vinh còn thủ được, nhưng nếu xuất hiện đợt lớn yêu thú trung cấp, thậm chí có cả cao cấp, như vậy không thể nói trước được điều gì.

Cao Mạnh thở dài. Ban đầu ông đến thành Ngọc Vinh là vì có lý do riêng, nào ngờ nhân số quá ít khiến ông bị đẩy lên vị trí lãnh đạo. Thú triều xảy ra sớm, nay lại xuất hiện yêu thú trung cấp, cứ với đà này, không biết còn chuyện gì có thể xảy ra nữa. Đề nghị của Khâm Thanh không phải không hợp lý, chỉ là quá mức nguy hiểm.

"Xin ngài yên tâm, trong thời gian ta đi, Mị Hồ sẽ ở lại thủ thành. Huyễn thuật của Mị Hồ có tác dụng rất lớn trong việc cầm chân yêu thú, ta cam đoan cho dù không có ta vẫn sẽ không vấn đề gì." Khâm Thanh nghiêm túc trả lời. "Kéo dài càng lâu càng bất lợi cho chúng ta, nếu biết được chuyện gì xảy ra thì vẫn hơn."

Cao Mạnh tự biết không thuyết phục nổi người thanh niên trước mắt này, ông chỉ đành phải gật đầu đồng ý. Chẳng hiểu sao mấy ngày nay ông luôn có dự cảm xấu, lẽ ra nên giữ Khâm Thanh lại mới đúng. Nhưng Cao Mạnh biết hắn không phải loại người nghe lời người khác. Hơn nữa việc này nhất định là còn có ẩn tình. Khâm Thanh đã không muốn nói thì ông cũng không hỏi, miễn không ảnh hưởng đến việc chung của mọi người là được.

Sau khi rời khỏi phòng Cao Mạnh, Khâm Thanh bắt đầu phân phó cho hai yêu thú của mình: "Mị Hồ, ngươi ở lại thủ tường thành. Bạch Thố, ngươi đi theo ta vào Hắc Sâm."

Khâm Thanh đã có tính toán của bản thân. Hắn không định đánh nhau, mang theo Bạch Thố cho dễ chạy trốn là tốt nhất. Hơn nữa hắn để Mị Hồ ở lại, Tần Húc Sinh mới có đủ khả năng cắn câu đi theo. Muốn bắt cọp thì phải vào hang, hắn nhất định không cho phép Tần Húc Sinh lẫn Khâm Ngọc sống sót trở về sau đợt thú triều này. Cái chết của Tần Húc Sinh sẽ là đả kích lớn đối với Tần gia, mà Khâm Ngọc thì coi như bước đầu tiên hắn đáp trả lại Khâm gia vậy. Một mũi tên trúng hai con nhạn, Khâm Thanh cảm thấy nguy hiểm lần này cũng đáng. Huống hồ hắn không thật sự định vào sâu trong rừng, chỉ phạm vi bên ngoài thì dư sức đối phó.

Lâm Mặc không biết những tính toán của Khâm Thanh, nhưng cậu có thể thầm đoán được chuyện này nhất định có liên quan đến Tần Húc Sinh. Khâm Thanh không phải loại người sẵn sàng vì mọi người, chuyện không có lợi cho hắn hắn nhất định không làm. Cậu hơi ngạc nhiên khi thấy hóa ra mình cũng không hề quá khó chịu với việc Khâm Thanh sắp lập mưu giết Tần Húc Sinh. Có lẽ vì hắn là một người không hề liên quan đến cậu, hoặc có lẽ sống mấy năm ở thế giới này rồi, tam quan của cậu cũng không còn như trước kia.

Việc Khâm Thanh rời đi vào Hắc Sâm không được khua trống thổi kèn, nhưng cũng không hề giữ bí mật, thành thử ám vệ của Tần Húc Sinh vẫn nhận được tin tức. Tần Húc Sinh sau khi nghe báo lại, trong lòng có chút băn khoăn. Ám vệ chỉ là người thường, không phải thuần thú sư, chắc chắn không thể đấu trực diện

với Khâm Thanh. Ngay cả hắn cũng không thể. Nhưng nếu dùng thuốc kích thích khiến Khâm Thanh bị yêu thú cuồng hóa xông lên giết chết thì không phải không có khả năng. Chỉ là nếu Khâm Thanh không chết… Ánh mắt hắn lóe lên sự ngoan độc. Cơ hội tốt thế này không có lần hai. Nếu hắn muốn thành công hoàn toàn, chỉ có thể dùng kế hoạch đó. Tuy tổn thất nhiều nhưng chắc chắn sẽ giết được Khâm Thanh!

Khâm Thanh chọn một con đường khá gồ ghề để vào rừng, nhưng ngược lại có nhiều bụi rậm để ẩn nấp. Trước khi đi hắn đã thi triển một ảo thuật nhỏ lên cả hai, nhờ đó che dấu được khí tức trong khoảng thời gian ngắn. Dọc theo đường đi, Khâm Thanh không nói gì, còn Lâm Mặc thì mải mê tán gẫu với hệ thống nên cũng không hề chú ý đến hắn.

Lâm Mặc: "419! Khâm Thanh là muốn dụ Tần Húc Sinh vào rừng đúng không?!"

419: [Chắc vậy]

Lâm Mặc: "Thế nhưng lỡ hắn không vào thì sao? Hắn có ám vệ, biết đầu lại bảo ám vệ đi thay mình?"

419: [Cũng có thể]

Lâm Mặc: "Tôi đang nói nghiêm túc đó, cậu có nghe không vậy? Liên quan đến nhiệm vụ của chúng ta đấy!"

419: [Nhiệm vụ của cậu là khiến Hắc Báo cuồng hóa tấn công thành Ngọc Vinh, chứ không phải giết Tần Húc Sinh. Hơn nữa cậu muốn nghe phân tích từ hệ thống không?]

Lâm Mặc: "…Ân."

419: [Dựa trên những hành động của Khâm Thanh, hệ thống phân tích được như sau. Hiện tại Khâm Thanh dùng bản thân làm mồi nhử, Tần Húc Sinh nhất định sẽ không bỏ qua. Như vậy chỉ có hai trường hợp: hắn để ám vệ đi thay mình hoặc tự mình đi. Giả sử như Tần Húc Sinh đi vào rừng theo Khâm Thanh, như vậy Khâm Thanh có thể giết hắn cùng ám vệ ngay trong rừng, ngụy tạo thành chứng cứ hắn đi vào rừng trong lúc thú triều dẫn đến bị yêu thú tấn công. Trong trường hợp ngược lại, Tần Húc Sinh không tự mình đi vào rừng mà để ám vệ đi thay, như vậy Mị Hồ có thể nhân cơ hội giết hắn. Bởi vì Khâm Thanh có chứng cứ không xuất hiện ở thành Ngọc Vinh trong thời gian đó, ai ở trong khu vực thủ thành này đều biết, cho nên Tần gia có muốn công khai xử lý hắn cũng không có lý do. Nói cách khác, Tần Húc Sinh có đi hay không, kết quả của hắn cũng chỉ có một]

Lâm Mặc: "… Từ từ đã nào. Mị Hồ làm sao có thể vừa giết Tần Húc Sinh vừa có chứng cứ ngoại phạm chứ?"

419: [Dùng một huyễn thuật nhỏ tạo ảo ảnh của bản thân trong thời gian chuyển ca là xong. Với năng lực của Mị Hồ, giết Tần Húc Sinh không mất quá một canh giờ. Có huyễn thuật che mắt, toàn bộ thuần thú sư và người dân có mặt ở đó đều có thể làm nhân chứng cho Mị Hồ]

Lâm Mặc: "Tôi không hiểu. Rõ ràng nếu có thể tạo chứng cứ ngoại phạm, vì cái gì còn phải đi vào rừng? Cho dù Khâm Thanh có mặt tại thành Ngọc Vinh cũng không có cách nào buộc tội hắn."

419: [Khâm Thanh cần tạo ra một cơ hội để Tần Húc Sinh có thể xuống tay, cho dù hắn nghi ngờ là bẫy đi chăng nữa cũng sẽ không bỏ qua. Tần Húc Sinh vẫn còn giữ một lượng thuốc kích thích, nếu cứng đối cứng với hắn có thể sẽ ảnh hưởng đến thành Ngọc Vinh. Cho nên cách duy nhất là khiến cho tên đầu đỏ đó rời đi thành Ngọc Vinh, hoặc mang số thuốc đó rời đi, đấy mới là mục đích cuối cùng của Khâm Thanh]

Lâm Mặc: "Tôi bắt đầu thấy nhức đầu rồi."

419: [Cho nên tôi mới bảo cậu tập trung vào nhiệm vụ của mình là được. Mấy thứ âm mưu quỷ kế này thật sự không phù hợp với cậu đâu]

Không thể không nói, số liệu mà 419 phân tích kỳ thật cũng gần như suy nghĩ của Khâm Thanh. Nếu có điểm gì đó khác, chính là nếu Tần Húc Sinh không rời thành, Mị Hồ vẫn sẽ giết tên đó, nhưng tạo chứng cứ giả đổ tội cho Khâm Ngọc. Mà nếu tên đó rời đi chết trong thú triều, Khâm Ngọc nhất định sẽ trở thành cái đích để Tần gia xả giận. Nói cách khác, kế hoạch của hắn không chỉ muốn thủ tiêu Tần Húc Sinh, mà còn giải quyết luôn cả Khâm Ngọc.

Ngay lúc Khâm Thanh bước ra một bước, một mũi tên cắm phập xuống gần ngay bên cạnh. Hắn nhíu mày nhìn lên, trông thấy ba tên ám vệ đang xông tới. Không cần đến Bạch Thổ, hắn nhẹ nhàng xử lý cả ba tên. Lâm Mặc quay sang phát hiện sau lưng lại có thêm năm tên khác, cậu tức giận hóa thành nguyên hình xông lên đá bay hết cả đám. Lần này Lâm Mặc hoàn toàn không nương tay, thành thử chỉ một cú đá của cậu cũng đủ lấy mạng đám ám vệ đó. Cứ thế cả hai phối hợp nhuần nhuyễn xử lý hết toàn bộ ám vệ, ước chừng cũng hơn hai mươi tên.

Bốp bốp bốp! Tiếng vỗ tay giòn tang vang lên, theo sau đó là gương mặt của Tần Húc Sinh. Hắn đứng trên một tảng đá cách đó không xa, vỗ tay tỏ vẻ tán thưởng: "Tuy rằng ngươi có thể xử lý hết toàn bộ ám vệ của ta, nhưng liệu có thể xử lý hết toàn bộ yêu thú trong rừng?" Nói đến đây, nụ cười của hắn càng thêm vặn vẹo, mắt lộ rõ vẻ tàn nhẫn.

Hơn hai mươi tên ám vệ đều có rải thuốc kích thích trên quần áo, cho dù không giết được Khâm Thanh nhưng trong quá trình đánh đấm vẫn dính lên người hai người họ không ít. Một khi mùi đã bám lên rồi, không có cách nào rửa sạch trong thời gian ngắn được. Hắn còn hy sinh cả Phong Lang, rải thuốc kích thích lên lông nó cho nó chạy vòng quanh khu vực này. Có ám vệ cầm chân, lại có mùi thuốc kích thích, chỉ trong vòng chưa đến mấy phút nữa, xung quanh đây đều sẽ bị yêu thú bao vây! Hắn muốn xem đến lúc đó Khâm Thanh còn chạy đường nào!

"Ngươi bị ngu à? Chúng ta mà chết thì ngươi còn sống được sao?" Lâm Mặc tức giận nhe răng chỉ muốn cắn chết Tần Húc Sinh tại chỗ.

"Ha ha ha!!! Ta đã dùng Ẩn Khí đan rồi, trong thời gian một canh giờ không yêu thú nào có thể nhận ra khí tức của ta cả." Tần Húc Sinh khoái trá cười to. "Nhưng các ngươi thì không may mắn được như vậy."

"Ngu ngốc." Khâm Thanh im lặng đứng nghe Tần Húc Sinh tự biên tự diễn nãy giờ, cuối cùng chỉ thốt ra một câu như thế.

"Sắp chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng!" Gương mặt Tần Húc Sinh ngày càng dữ tợn. Tại sao ngay cả khi sắp chết rồi, tên Khâm Thanh này vẫn cứ giữ cái bộ dạng bình tĩnh đó?! Hắn muốn nhìn thấy Khâm Thanh phải khóc lóc cầu xin hắn tha mạng!!!

Khâm Thanh dùng ánh mắt âm trầm nhìn hắn đánh giá, cuối cùng mở miệng bình tĩnh nói: "Ngươi nghĩ, với cùng một chiêu trò cũ như thế, ta sẽ mắc bẫy hai lần sao?"

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau kết thúc thế giới này! Kế tiếp đó sẽ có 1-2 phiên ngoại!

Tác giả bận thi rồi nên có thể tuần sau mới có chương mới nhé =)))

16. Chương 16: Đại Bạch Thỏ Uy Vũ Cứu Vớt Chúng Sinh (15)

Từng đám yêu thú ánh mắt hung tợn gần tiếp sát bọn họ, bao vây thành một vòng tròn. Nếu như là một người bình thường nào khác, ắt phải chết không nghi ngờ.

Nhưng Khâm Thanh là một người bình thường sao?

Không nói đến hắn là vai chính, ý chí thế giới là mẹ của hắn, hiện tại bên cạnh có yêu thú cấp cao là Bạch Thố… Được rồi, tuy có hơi yếu chút nhưng đánh bay đám yêu thú cấp thấp này không thành vấn đề! Thậm chí là yêu thú trung cấp cũng không hề gì!

Nhưng đó không phải cái chính. Lâm Mặc từ trước đã có dự cảm Khâm Thanh sẽ không chơi trò mở đường máu thoát thân bao giờ. Hắn luôn chọn con đường an toàn tiện lợi nhất, cho nên nhất định vẫn còn chiêu gì đó chưa tung ra.

Khâm Thanh hơi giơ tay lên, ánh mắt đầy khinh miệt nhìn về phía Tần Húc Sinh: "Khí tức nếu đã có thể che giấu, chẳng lẽ lại không có cách phát ra lại sao?"

Vừa dứt lời, Tần Húc Sinh tái mặt, nhận thấy khí tức bản thân vốn đã thu liễm nay đột nhiên bùng phát ra ngoài, lại còn mang bùng nổ, dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của yêu thú hơn. Không thể nào! Rõ ràng hắn đã ăn ẩn khí đan! Thử điều động khí tức của bản thân, Tần Húc Sinh nhận ra chúng vẫn đang được ẩn giấu trong cơ thể. Vậy chỗ khí tức này…

"Ngươi! Ngươi ngụy tạo khí tức!"

Mà lúc này đây, khu vực quanh Khâm Thanh lẫn Lâm Mặc triệt để im lặng, khí tức thu hồi vào không còn chút gợn sóng. Khâm Thanh nhếch mép cười lạnh, chỉ cần là yêu thú dưới cấp Mị Hồ, tuyệt đối sẽ không có cách nào nhận ra khí tức của bọn họ. Ngược lại, yêu thú đang trong trạng thái cuồng hóa sẽ chỉ biết tấn công vào nguồn khí tức gần nhất, Tần Húc Sinh có uống trăm viên Ẩn Khí đan cũng không có cách nào né tránh được khí tức giả do Khâm Thanh ngụy tạo xung quanh hắn.

Một chiêu đâm sau lưng này, Tần Húc Sinh chơi cũng đủ lần khảo thí năm đó, chẳng lẽ nghĩ rằng Khâm Thanh hắn sẽ ngu ngốc mắc bẫy lần hai?

Ngay cả trong những giây phút cuối cùng, Tần Húc Sinh hai mắt đỏ ngầu chỉ có thể căm hận nhìn về phía Khâm Thanh. Hơi thở hắn ngày càng yếu ớt dần theo số vết thương càng nhiều. Rốt cuộc hắn lại thất bại, mà nguyên nhân thất bại, là do đánh giá sai thực lực đối thủ. Nếu như… Hắn chợt nhận ra vốn dĩ ban đầu cả hai chẳng hề có thâm thù đại hận gì, chính mình lại mắt mù đi lôi kéo cừu hận. Chỉ tiếc rằng với tính cách có thù tất báo của Khâm Thanh, e rằng tương lai mai sau của Tần gia cũng không quá tươi sáng.

Nhưng trên đời không có thuốc hối hận. Người tổng phải trả giá vì việc mình đã làm.

Lâm Mặc tự cảm thấy tam quan bản thân ngày càng vỡ vụn, nhìn cảnh Tần Húc Sinh dần dần bị đám yêu thú xông vào cắn đến chết thế kia cậu lại không chút sợ hãi, trái lại còn có chút vui mừng giải quyết xong một tên phiền toái, cứu vớt được kịch bản. Này cũng quá đáng sợ ai, nhớ hồi đó cậu chỉ đem một ấu tể Hỏa Tinh Tinh ném sang địa bàn của Tam Nhãn Kim Miêu thôi lòng đã thổn thức rồi.

419: [Nếu cậu không thay đổi, tôi mới nghi ngờ liệu ký chủ của mình có bị trúng BUG bạch liên hoa hay không]

Lâm Mặc: "…" Có cả loại BUG đó sao…

Giải quyết xong Tần Húc Sinh, Khâm Thanh không còn lý do gì để ở lại nữa, liền đem cậu trở về. Lúc này Lâm Mặc mới nhận ra một vấn đề vô cùng quan trọng…

Từ từ đã!! Còn nhiệm vụ của tui?!!

Sau lần này Khâm Thanh nhất định không còn lý do gì để vào rừng, mà cậu cũng không thể lén hắn đi vào được a! Nếu không hoàn thành nhiệm vụ trong hôm nay thì cả đời này cậu cũng đừng hòng mơ làm được, nói chi thời hạn chỉ cho có một tháng!

Rất may mắn, ý chí thế giới như hiểu được lòng cậu, vừa bước được ba bước đã nghe thấy tiếng gầm cực lớn, âm thanh vang vọng khắp khu rừng. Dựa vào tần số âm thanh này, đây nhất định là yêu thú cấp cao. Ánh mắt Khâm Thanh có hơi chút trầm xuống, nếu là yêu thú cao cấp, lại trong trạng thái cuồng hóa, chỉ sợ không thể dùng huyễn thuật của Mị Hồ lừa gạt cho qua được. Tuy hắn khá hiếu kỳ với con yêu thú này, nhưng mạng càng quan trọng hơn, trước hết chạy thoát khỏi khu rừng đã.

[Đinh! Tiến độ nhiệm vụ chính 3 đã đạt 50%, thỉnh ký chủ cố gắng]

[Ký chủ! Đó là Hắc Báo! Vừa rồi ý chí thế giới đã dẫn dắt nó đi vào phạm vi thuốc kích thích phát tán nên hiện tại mới rơi vào trạng thái cuồng hóa! Hiện tại chỉ cần cậu dẫn dắt nó về thành Ngọc Vinh xong sau đó để Khâm Thanh ra tay thu phục là được!]

Lâm Mặc trong lòng vỗ tay, ý chí thế giới yêu dấu tui với cậu đúng là sinh ra để đến với nhau. Tâm ý tương thông như thế, không phải ai cũng có thể đâu nga!

Bạch Thố là yêu thú chuyên về tốc độ, mà Hắc Báo vô tình cũng có điểm mạnh là tốc độ. Nó lại cao hơn cậu một cấp, cho nên cũng nhanh hơn nhiều. Huống hồ tính cấu tạo cơ thể trong tự nhiên, con thỏ với con báo con nào nhanh hơn ai mà chẳng biết?

Bóng dáng Hắc Báo đã có thể thấy thấp thoáng xa xa, mà thành Ngọc Vinh cũng chỉ còn cách khoảng một dặm. Nếu giữ vững tiến độ này nói không chừng Khâm Thanh có thể bá khí trắc lậu biểu diễn một màn làm thế nào thuần phục yêu thú cao cấp ngay trước mặt mọi người ấy chứ! Càng nghĩ càng thấy sướng, tâm hồn trạch nam của Lâm Mặc bay bay không biết bao nhiêu tim hồng.

Lâm Mặc: "Con báo kia trông hào hứng chưa kìa! Hai mắt đỏ ngầu phóng theo cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Khâm Thanh với tôi vậy, ha hả."

419: [Ban đầu Mị Hồ đòi ném cả hai ra khỏi lãnh địa, câu cũng tin là thật đấy thôi]

Lâm Mặc: "Đúng đúng, nói không chừng hào hứng như thế là vì sắp được quỳ xuống kêu nhân vật chính ba ba rồi không chừng!"

Đột nhiên, Khâm Thanh lại chuyển hướng chạy. Lâm Mặc bất thình lình có chút hốt hoảng, nhưng cũng nhanh chóng chạy theo. Này là sao? Chỉ cần đi theo một đường thẳng sẽ về được thành Ngọc Vinh, tự dưng chạy đường vòng làm gì? Nhận thấy sự thắc mắc của cậu, Khâm Thanh thấp giọng giải thích: "Hiện tại không có cách nào cắt đuôi được, chúng ta dẫn nó sang địa phương không người, như vậy mới không gây ảnh hưởng đến người dân trong thành."

Tất nhiên người dân chỉ là một lý do nhỏ. Khâm Thanh không thể không thừa nhận trong lòng mình có dã tâm muốn thu phục yêu thú này. Tuy yêu thú trạng thái cuồng hóa không còn khả năng tư duy, nhưng chỉ cần đánh đến khi nó tỉnh lại là được. Lúc đó, hắn tin rằng bản thân sẽ có đủ khả năng thu phục nó. Thiên phú của hắn là cao nhất, lại có khí thế đế vương phù trợ, tương lai ắt làm nên việc lớn. Hơn nữa hắn đã thông tri Mị Hồ đến đây, cho dù không thể thuần phục nó, vẫn có thể chạy trốn sau.

Chạy đường vòng thế này sẽ khiến Mị Hồ mất nhiều thời gian tìm hắn hơn, nhưng ngược lại việc hắn thuần phục yêu thú cao cấp sẽ không bị chú ý đến. Nhưng hắn tin rằng bản thân có thể cầm cự đến lúc đó.

Lâm Mặc khóc không ra nước mắt, nhân vật chính, sao anh những lúc này lại nổi lòng từ bi, còn nhiệm vụ của tui thì sao??? Cũng có thể để nó chạy về thành một cái cho cậu hoàn thành nhiệm vụ rồi lại dẫn dắt đi cũng được mà Q ^ Q

Nhưng ngay lúc cậu còn đang chìm đắm trong suy nghĩ bản thân, Hắc Báo đột nhiên triển khai thế công. Nó nhún người nhảy sang, chỉ thấy một đạo tàn ảnh màu đen, ngay sau đó cậu chỉ kịp hô cẩn thận rồi kéo Khâm Thanh sang một bên. Móng vuốt của Hắc Báo kém ngay vai hắn chỉ vài ly, nếu không phải Lâm Mặc có hệ thống nhắc nhở, e rằng cũng không biết được.

Hắc Báo hiển nhiên không hề có ý định bị dẫn dắt đi theo một nhân loại. Cho dù trong trạng thái cuồng hóa mất đi linh trí, bản năng chiến đấu của nó vẫn còn đó. Chiếc đuôi màu đen ve vẩy lên xuống theo từng nhịp bước chân. Nó bắt đầu đi theo vòng tròn, đôi mắt đỏ rực nhìn về phía cả hai như đang nhìn con mồi. Rồi bất ngờ không hề báo trước, nó lại nhảy vào tấn công. Cứ như thế qua lại mấy lần, Khâm Thanh lẫn Lâm Mặc đều suýt bị thương, may mắn tránh khỏi móng vuốt của nó. Nhưng tránh khỏi móng vuốt, lại bị từng lưỡi đao gió tạo ra bởi năng lực Hắc Báo chém đến. Chỉ mấy phút đồng hồ, cả hai một người một yêu đều chật vật không thôi.

Từ phút bắt đầu Khâm Thanh đã triển khai năng lực thông linh, nhưng dường như có một tấm màn chắn sự giao tiếp giữa hắn và Hắc Báo. Chân mày hắn nhíu lại càng sâu, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp này. Trước đây chỉ nghe nói câu thông thành công hay thất bại, chứ yêu thú không ngăn chặn sự xâm nhập vào tinh thần của thuần thú sư bao giờ. Hay đây là sự khác biệt của yêu thú cấp cao? Bản thân hắn không rõ, nhưng nếu không thể dùng năng lực thông linh để xoa dịu yêu thú, trận chiến này hắn không có phần thắng.

Một phút bất cẩn, lưỡi đao gió chém thẳng ngay một bên chân Khâm Thanh, khiến hắn té ngã xuống. Lâm Mặc nhận thấy một lưỡi đao gió khác nhắm về phía cổ hắn, lập tức kéo hắn sang một bên, nhất thời cứu được một mạng nhân vật chính. Nhưng cái giá phải trả là vai cậu ngược lại bị trúng một đạo vết thương sâu đến tận xương, cơ hồ có thể nhìn thấy xương trắng.

Một bên đã bị thương, cán cân cuộc chiến liền ngay lập tức nghiêng về một phía. Cả cậu lẫn Khâm Thanh đều lần lượt chi chít những vết thương lớn nhỏ, mà Mị Hồ thì vẫn chưa thấy đâu. Bây giờ có muốn trốn

cũng không kịp nữa, cậu trong lòng rít gào ngoài mặt vẫn anh dũng chiến đấu, thoạt nhìn là một yêu thú trách nhiệm mười phần.

Tình trạng Khâm Thanh còn tệ hơn Lâm Mặc. Hắn vừa phải dùng năng lực thông linh để câu thông với Hắc Báo, vừa phải tập trung chiến đấu, thành thử tiêu hao về cả thể lực lẫn tinh thần rất nhiều. Trước giờ mọi chuyện liên quan đến câu thông yêu thú vẫn luôn thuận lợi khiến Khâm Thanh có chút chật vật hiện tại. Hiện tại hắn có chút kiệt quệ, chỉ sợ rằng cho dù Mị Hồ có xuất hiện cũng chưa chắc đánh thắng được.

Lâm Mặc hiển nhiên cũng nhận ra tình trạng tồi tệ của Khâm Thanh, cậu vội vàng liên hệ với hệ thống, "Hệ thống! Khâm Thanh vẫn chưa thu phục xong Hắc Báo sao?! Chẳng phải bảo là hào quang nam chính uy vũ khiến mọi yêu thú quỳ rạp dưới chân cơ mà?!"

419: [… Đã bảo không có cái hào quang ấy đầu mà. Để tôi kiểm tra. Di?! Sao lại thế này?]

Lâm Mặc: "Có chuyện gì?"

419: [Ý chí thế giới nhận định Khâm Thanh thành virus, vì thế ngăn chặn năng lực hắn câu thông với Hắc Báo]

Lâm Mặc: "Thế này là thế quái nào? Sao tự dưng lại thành virus?!"

419: [Để tôi thử liên hệ với nó… Không được rồi, ý chí thế giới đã cài đặt trình tự diệt virus vào Hắc Báo, chừng nào Khâm Thanh hoặc Hắc Báo chưa chết thì không thể dừng được]

Lâm Mặc: "Khâm Thanh mà chết thì sao?"

419: [Nhân vật chính chết, cậu nghĩ đánh giá độ lệch cốt truyện bao nhiêu?]

Chắc chắn là F… Trong lòng Lâm Mặc oán hận phun tào…

Lâm Mặc: "Đây là lỗi của ý chí thế giới, tôi không cần chịu trách nhiệm được không?"

Cực cực khổ khổ mới lết được tới bây giờ, nếu bị điểm F cậu phỏng chừng khóc không ra nước mắt. Mà quan trọng hơn hết là lỗi còn không phải do cậu mà do cái ý chí thế giới chết tiệt nào đó gây ra!! Cậu rút hết những lời khen tặng dành cho nó!! Cái gì mà tâm giao tri kỷ tâm ý tương thông… Đồng đội heo thì có!!!

419: [Theo luật lệ thì nhất định cậu sẽ phải nhận một phần tội, tuy không biết thật sự có virus hay không hay do ý chí thế giới có BUG, nhưng nếu cậu đã góp mặt vào thì không phải thủ phạm cũng là đồng phạm]

Lâm Mặc: "Thế tôi phải làm sao?!!!"

419: [Cách duy nhất hiện tại là giết chết Hắc Báo để ngăn chặn trình tự diệt virus]

Lâm Mặc: "Đùa nhau à? Cậu không thấy nó đánh tôi te tua như cái giẻ rách sao?! Giết nó bằng niềm tin sao?! Phỏng chừng có mà nó giết tôi trước thì có!"

419: [Quả thực theo tính toán, tính khả thi không cao. Nhưng vẫn còn một cách]

Trong lòng Lâm Mặc có chút nghi ngờ, nhưng vẫn hỏi: "Cách gì?"

419: [Tự bạo]

Ha hả cái chiêu đồng quy vu tận với địch kinh điển trong phim ảnh đây mà. Nhưng mà nếu làm vậy cậu nhất định sẽ chết. Là chết một trăm phần trăm không có cơ hội cứu sống!

419: [Dù Mị Hồ có tới cứu được hai người, nhưng chỉ cần trình tự còn đó, Hắc Báo vẫn sẽ luôn tìm cách diệt virus - tức là Khâm Thanh. Để càng lâu cốt truyện càng lệch, chi bằng hiện tại tự bạo, tuy nhiệm vụ chính 3 chưa hoàn thành nhưng ít ra không bị đánh giá F]

Lâm Mặc: "Còn kỳ nghỉ của tôi…"

419: [Đành chịu vậy. Tôi sẽ đề cập chuyện này với chủ hệ thống sau, nhất định thế giới sau sẽ hoàn lại không thiệt thòi cho cậu]

Đã nói đến như thế, Lâm Mặc đành phải gạt nước mắt mà nhìn thẳng vào sự thật. Có gì đớn đau hơn khi bạn quần quật làm việc tăng ca chỉ để có cơ hội nghỉ phép, nhưng vừa sắp xách vali lên đường thì sếp bạn

lại bảo xin lỗi hủy nghỉ phép, về làm việc tiếp nhé. Xong thế giới này, cậu là phải cặm cụi làm xong 3 nhiệm vụ chính ở thế giới sau mới được nghỉ phép tiếp. Chỉ cần nghĩ tới cũng thấy đó là một tương lai bi thảm cỡ nào.

Nếu đã muốn tự bạo, không thể nào thực hiện ở đây. Uy lực tự bạo của yêu thú cao cấp rất mạnh, cậu mà tự bạo ngay tại chỗ thì phỏng chừng Khâm Thanh không chết do Hắc Báo cũng chết do cậu. Lúc đó từ đồng phạm nhảy lên ghế thủ phạm, cậu không dám tưởng tượng thêm.

"Chủ nhân, hiện tại ngươi trốn sang một bên, ta sẽ dẫn dụ nó đi." Lâm Mặc một bên né đòn một bên nói với Khâm Thanh.

"Không được." Khâm Thanh từ chối ngay lập tức. "Quá nguy hiểm, ngươi cố gắng cầm cự đợi Mị Hồ đến."

Lâm Mặc không nói gì. Dù sao cậu cũng chỉ thông báo chứ không phải hỏi xin ý kiến nhân vật chính. Với tình trạng thảm hại hiện tại của Khâm Thanh, nếu cậu thật sự rời đi hắn cũng chẳng cản được.

Lúc tiến vào thế giới này, để không bị ý chí thế giới bài xích cho là ngoại vật như virus linh tinh, hệ thống đã cung cấp cho cậu một phần trình tự che mắt. Hiện nay tháo bỏ trình tự xuống, Lâm Mặc ngay lập tức sẽ bị phán định là ngoại vật. Cách này nguy hiểm vô cùng, vì bị cho là ngoại vật sẽ chịu sự truy sát của ý chí thế giới. Nhưng xét thấy cậu sắp chết đến nơi, hơn nữa cũng chỉ có vậy mới hấp dẫn Hắc Báo khỏi Khâm-virus-Thanh kia, Lâm Mặc tỏ vẻ tui éo care.

Trình tự vừa được cởi bỏ, Hắc Báo liền ngay lập tức chuyển hướng tấn công sang cậu. Lâm Mặc liền chọn phương hướng ngược lại thành Ngọc Vinh mà chạy. Mục tiêu của Hắc Báo là Khâm Thanh nên cậu cũng ít thương tích hơn. Hơn nữa thể chất yêu thú so với người thì mạnh hơn nhiều, chạy thêm một đoạn cũng không sao.

Khâm Thanh chật vật đứng dậy, hắn hét lớn: "Bạch Thố! Ngay lập tức quay trở lại!"

Nhưng Bạch Thố của hắn vẫn tiếp tục chạy đi, mang theo Hắc Báo, để mặc hắn đứng đó.

Tâm Khâm Thanh chợt lạnh xuống. Yêu thú sau khi ký khế ước tuyệt đối không thể cãi lệnh chủ nhân. Nhưng nhìn vào bộ dáng của Bạch Thố, trông cậu vẫn an ổn, vẫn chẳng chịu chút xíu ảnh hưởng nào. Hai tay Khâm Thanh nắm chặt lại, rốt cuộc là chuyện gì. Ngay từ giây phút đầu tiên gặp mặt, hắn đã biết cậu không phải một con Bạch Thố bình thường. Nhưng ngoài chuyện đó ra, hắn chẳng biết gì nữa cả.

Khâm Thanh có một cảm giác, nếu như để cậu rời khỏi nơi này, hắn sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa. Nhưng thân thể lại không nghe theo sự điều khiển của ý chí. Cho dù hắn gắng gượng muốn tiến lên đều sẽ té ngã. Hai mắt Khâm Thanh cơ hồ đỏ ngầu. Hắn chưa bao giờ khát cầu sức mạnh như thế, cũng như thất vọng với sự bất lực của bản thân.

Khi Mị Hồ tiến đến, tình trạng của Khâm Thanh đã vô cùng tồi tệ. Nhưng ngay cả vậy, câu đầu tiên hắn nói với Mị Hồ vẫn là về Bạch Thố: "Nhanh! Đem ta qua đó! Bạch Thố dẫn dụ Hắc Báo chạy đi rồi!"

Mị Hồ đã cảm thấy chuyện lớn xảy ra, nó không dám phí một phút một giây nào vội đỡ hắn đứng lên. Nhưng cả hai chưa kịp đi, một tiếng ầm lớn phát ra từ trung tâm khu rừng. Vụ nổ hủy hoại tất cả mọi sinh vật trong bán kính năm dặm. Ngay cả Khâm Thanh lẫn Mị Hồ đứng ngoài phạm vi đó, vẫn chịu ảnh hưởng bởi từng đợt sóng nhiệt ồ ạt đập lên người.

"Đây là..." Đáy lòng Khâm Thanh đã có một dự cảm, nhưng hắn không muốn tin vào đó.

"Tự bạo." Chỉ có nội đan yêu thú cao cấp tự bạo, mới có thể gây ra uy lực kinh khủng đến như thế.

Hai mắt Khâm Thanh tối sầm lại, hắn hộc ra một búng máu, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Vụ nổ đã san bằng hầu hết các yêu thú, thú triều cũng theo đó mà chấm dứt. Khâm Thanh vẫn còn mê man nằm trên giường, trong khi đó Mị Hồ chịu trách nhiệm ứng phó với câu hỏi của đám thuần thú sư kia. Qua những lời kể của nó, Khâm Thanh trở thành một thuần thú sư vĩ đại sẵn sàng cho yêu thú cao cấp của mình tự bạo để ngăn chặn yêu thú cấp tám cuồng hóa tấn công thành, bảo vệ an nguy mọi người. Người dân nghe đến thổn thức không thôi, mà các thuần thú sư thì càng thêm bái phục hắn. Dẫu sao cũng là yêu

thú cao cấp, lại còn mang hình dạng một thiếu niên đáng yêu đến vậy, cư nhiên nói bạo là bạo, không chút luyến tiếc. Chỉ có Cao Mạnh ánh mắt có chút nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi thêm.

Ban đầu chính Mị Hồ cũng cho rằng Bạch Thố tự bạo là do yêu cầu của Khâm Thanh, dù sao yêu thú rất ích kỷ, nếu không phải vì bị khế ước ép buộc, chẳng có yêu thú nào muốn đánh đổi mạng sống của mình vì thuần thú sư cả. Nhưng khi cơn tức giận qua rồi, suy xét lại mọi chuyện, Mị Hồ nhận thấy không có khả năng này. Nhất định là Bạch Thố tự chủ trương làm vậy. Nếu không Khâm Thanh cũng sẽ không vội vàng kêu nó mang theo hắn đi tìm Bạch Thố lúc đó.

Nhưng thế thì sao? Mị Hồ cười khổ. Bạch Thố vẫn chết, mà nguyên nhân cái chết của nó là kẻ đang nằm trên giường kia. Dẫu biết đấy là sự lựa chọn của con thỏ ngốc kia, nó vẫn không nén được căm hận đối với chủ nhân của mình. Trước đó nó đã báo có yêu thú cao cấp trong Hắc Sâm, cũng đã dặn họ cẩn thận. Nếu không phải Khâm Thanh cố chấp vừa muốn giết Tần Húc Sinh vừa muốn tránh thù oán của Tần gia, việc gì phải mạo hiểm vào rừng, cũng sẽ không xảy ra những chuyện này. Nó là yêu thú, nó vẫn luôn cảm thấy cường giả vi tôn. Nếu đã giết sao không có can đảm nhận. Cho dù Khâm Thanh bị toàn bộ các đại gia tộc truy đuổi, nó lẫn Bạch Thố vẫn sẽ luôn là cánh tay hỗ trợ.

Nhưng Khâm Thanh muốn con đường an toàn dùng mưu trí, hắn muốn một hình tượng trong sạch để thuận tiện cho những âm mưu của mình. Kỳ thực Mị Hồ cũng không có tư cách gì để chỉ trích hắn cả, mỗi người đều có quyền lựa chọn con đường mình muốn. Bản thân nó cũng biết oán trách như vậy là sai, nhưng cái chết của Bạch Thố vẫn khiến tâm nó lạnh dần.

Cho dù vậy, Mị Hồ vẫn dựng nên một câu chuyện về một vị anh hùng. Chuyện đã xảy ra, nó không thể thay đổi quá khứ. Vậy thì cứ để Khâm Thanh tiếp tục trên con đường hắn chọn. Sau sự kiện này, nhất định danh tiếng của hắn sẽ lan xa, mà những kẻ có âm mưu với hắn cũng nhiều hơn. Dù sao kể ra sự thật cũng không ích lợi gì, chi bằng lợi dụng việc này đánh bóng cho bản thân hắn.

Huống hồ nó không thể không thừa nhận, đích xác cũng do một phần tâm tư muốn trả thù nên mới làm vậy…

Khi Khâm Thanh tỉnh lại, đã là chuyện của ba ngày sau. Hắn nghe Mị Hồ thuật lại mọi chuyện trong thời gian hôn mê, đôi mắt im lặng không chút gợn sóng. Mị Hồ không nhìn ra được tâm trạng của Khâm Thanh, nó hoàn toàn không cảm nhận được cảm xúc của hắn. Như một xác chết hờ hững với tất cả mọi việc, cứ như thể người trong toàn bộ câu chuyện không phải là hắn mà là một ai khác.

Mị Hồ rời đi rồi, Khâm Thanh vẫn giữ nguyên trạng thái như vậy. Sao hắn không nhận ra tâm tư muốn trả đũa của Mị Hồ khi kể với mọi người sự tích của hắn. Nhưng đấy thì sao, sự thật vẫn là Bạch Thố dùng cái chết để cứu hắn. Nếu hắn không quá tự tin vào năng lực bản thân, nếu hắn kiên nhẫn vạch ra một kế hoạch tỉ mỉ hơn, thậm chí nếu hắn chịu buông tha cho Tần Húc Sinh… Nhưng đó chỉ là nếu. Tần Húc Sinh cũng đã giả sử như vậy, nhưng hắn vẫn chết. Khâm Thanh giả sử, cũng không thay đổi được sự thật.

Hắn thật sự sai rồi sao?

Khâm Thanh bỗng dưng thấy mờ mịt. Từ lúc bắt đầu hắn vẫn luôn cho rằng có thù tất báo, những nhục nhã đã chịu nhất định phải trả lại. Nhưng khi Bạch Thố đã chết rồi, hắn lại cảm thấy dường như so với chịu đựng những oán hận đó, nỗi đau mất đi này xót xa hơn.

Chỉ mới cách đây mấy ngày, hắn vẫn không tin rằng Bạch Thố sẽ rời hắn mà đi. Hắn đã tưởng tượng đến tương lai đứng trên đỉnh thiên hạ, khi không còn bất kỳ chướng ngại nào nữa. Tất cả mọi kẻ thù đều đã được xử lý, danh vọng lẫn tiền tài đều sở hữu. Lúc ấy hắn và cậu sẽ có một cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng bây giờ hắn nhận ra cái tương lai ấy xa xôi và mịt mờ vô cùng. Mọi thứ hắn làm là vì tương lai, bản thân hắn lại quên đi thực tại. Giống như một người phấn đấu để leo lên đỉnh núi ngắm cảnh, nhưng khi lên đến đỉnh rồi mới chợt nhận ra bản thân đã bỏ lỡ bao nhiêu cảnh sắc dọc đường.

Con đường của hắn còn dài, mà giờ đây trên con đường đó, sẽ không còn một con thỏ luôn miệng gọi hắn là chủ nhân nữa rồi.

Tần Húc Sinh chết, toàn bộ Tần gia náo động. Tội lỗi bị đẩy lên đầu Khâm Ngọc, ả bị gắn mác là "yêu nữ dụ dỗ Tần Húc Sinh", khiến hắn mới bị hại chết trong thú triều. Người thừa kế duy nhất không còn, Tần gia cơ hồ không có chút kiêng kỵ, trực tiếp công khai hỏi tội Khâm gia. Khâm gia tuy lớn mạnh, nhưng cũng không muốn đối đầu với đám điên Tần gia này, hơn nữa Khâm Ngọc cũng chỉ là nữ nhi một kẻ bên dòng thứ, có cũng được mà không có cũng không sao, vì vậy đối với bên ngoài tuyên bố sẽ không can thiệp đến. Khâm Ngọc cứ thể bị trả thù, bị bán vào kỹ viện tuy vẫn sống nhưng có thể nói ả thà chết còn hơn. Ngày ngày bị người làm nhục, gương mặt bị hủy dung, cơm ăn không đủ no, lại bị đánh đập mỗi tối, chưa tới nửa năm, ả đã gần như mất mạng, chỉ còn là cái xác không hồn.

Bạch Tố Như lo sợ chuyện này ảnh hưởng đến bản thân, vì thế kiên quyết không nhúng tay vào, tỏ vẻ từ bỏ Khâm Ngọc. Dù sao Khâm Ngọc cũng không cứu được, bà chỉ có thể hy vọng sẽ không liên lụy đến Khâm Vân. Nhưng chỉ một Khâm Ngọc sao đủ cho Tần gia hả giận, sau khi hành hạ ả xong, gia chủ Tần gia lại tiếp tục truy ra chứng cớ Bạch Tố Như có nhúng tay vào thông qua những bức thư hai mẹ con ả trao đổi, từ đó lại tiếp tục trả thù. Khâm Quốc Thương nhát gan hoảng sợ, viết hưu thư hưu Bạch Tố Như, trực tiếp xóa tên Khâm Vân khỏi gia phả. Không còn sự bảo hộ của Khâm gia, cả hai đều nhanh chóng bị Tần gia hành hạ chết lên chết xuống, tuy không rõ kết cục, nhưng chắc chắn cũng không tốt hơn phần nào.

Gia chủ Tần gia tỏ vẻ, đằng nào người thừa kế cũng đã mất, còn sợ diệt gia cái rắm, Tần gia cho dù có bị diệt thì cũng phải trả hết món nợ máu này. Cho nên sau đó đến Khâm Quốc Thương cũng bị tiêu diệt nốt. Sự tình đã đến mức này, Khâm lão gia tử cảm thấy còn không lên tiếng sẽ bị xem là nhu nhược, vì thế có ý bảo Tần gia vô cớ lạm sạt người Khâm gia. Nghe thế, Tần lão gia chủ càng nóng máu, đã thế không kiêng dè nữa, trực tiếp khai chiến với Khâm gia, thề rằng không chết không thôi.

Khâm Thanh trông thấy toàn bộ một màn chó cắn chó này, đáy lòng lại hờ hững không thôi. Hiện tại Bạch Thố đã chết, mục tiêu duy nhất còn giữ hắn tiếp tục tiến lên là báo thù. Chỉ có tự khiến bản thân chìm đắm trong kế hoạch báo thù, đầu óc của hắn mới không hiện lên hình ảnh Bạch Thố nữa. Hắn dằn vặt bản thân theo một phương thức khác để trốn tránh sự mất mát.

Ngay cả Mị Hồ, dường như khoảng cách của cả hai càng ngày càng xa kể từ ngày hôm ấy. Nó vẫn tuân lệnh Khâm Thanh, vẫn làm đúng những gì được yêu cầu. Nhưng thời gian cả hai gặp mặt ngày càng ít dần, trừ phi có mệnh lệnh đưa ra hầu như đều là tránh mặt nhau. Bề ngoài nó vẫn trong như một công tử mang dung nhan yêu mị, nhưng trên khóe mắt đào hoa ấy ngay cả lúc cười cũng không còn chút ý cười nào, chỉ có sự lạnh lẽo vô tình.

Ba năm sau khi Bạch Thố chết, tên tuổi Khâm Thanh đã lan truyền khắp đại lục. Hắn thành lập một thế lực thuần thú sư riêng của bản thân, không phụ thuộc bất kỳ gia tộc nào. Trình gia một trong các đại gia tộc tỏ vẻ muốn gả trưởng nữ của mình cho hắn, lại bị hắn từ chối không thương tiếc.

Năm năm sau khi Bạch Thố chết, hai nhà Khâm - Tần đấu đá qua lại, tài nguyên suy kiệt, Khâm Thanh nhân cơ hội tiêu diệt cả hai nhà. Hắn xuống tay tàn nhẫn, ngay cả dòng thứ cũng không tha. Từ đó trong lịch sử không còn sự tồn tại của hai gia tộc này nữa. Tiếng ác của hắn từ đó cũng đồn xa, mọi người đều xem hắn như hiện thân của ác quỷ.

Mười năm sau khi Bạch Thố chết, thế lực Khâm Thanh thành lập đã trở thành tồn tại số một số hai tại đại lục. Cả hắn lẫn Mị Hồ đều trở thành thuần thú sư cùng yêu thú đạt đến cấp thành đầu tiên kể từ ngàn năm đổ về đây. Sau khi bàn giao lại mọi việc cho một thân tín, hắn từ bỏ tất cả quyết định ẩn cư. Mị Hồ cùng hắn đạt thành nhận thức chung, quyết định giải trừ khế ước.

Hai mươi năm sau khi Bạch Thố chết, tất cả mọi người đều nói rằng Khâm Thanh trở thành một kẻ lãng du. Hắn hôm nay ở đây, mai ở kia, hành tung bất định. Điều kỳ lạ là ngay cả khi không còn yêu thú, sức mạnh của hắn vẫn còn, không hề suy yếu chút nào so với trước kia cả.

Năm mươi năm sau khi Bạch Thố chết, không ai còn biết được Khâm Thanh ở đâu. Có người nói rằng hắn đã chết, có người bảo hắn tẩu hỏa nhập ma.

Mà tung tích của Mị Hồ cũng biến mất, cứ như thế sự tồn tại của cả hai lại bị lịch sử vùi dập, trở thành truyền thuyết trong mắt người đời.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai sẽ đăng phiên ngoại thế giới này! Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người ( )

17. Chương 17: Phiên Ngoại: Khâm Thanh

Lúc hắn còn nhỏ, hắn luôn nghĩ rằng mình có một gia đình.

Tuy phụ thân hắn hầu như không bao giờ ở nhà, mà cho dù có thì cũng chẳng bao giờ nhìn hắn, Khâm Thanh vẫn luôn tin rằng đấy là vì người quá bận rộn. Khâm gia là một gia tộc lớn, cho nên phụ thân luôn phải bôn ba như vậy không có gì lạ. Vì vậy hắn luôn cố gắng làm tốt nhất, để cho người có thể kiêu ngạo.

Mẫu thân của hắn không thích gặp hắn, bà chỉ chăm lo cho đệ đệ và muội muội của hắn. Hắn từng gọi bà một tiếng mẫu thân, lại bị cho một cái tát vang dội. Từ đó, hắn chỉ có thể gọi bà là Bạch phu nhân.

Lớn lên một chút, hắn mới biết rằng mẫu thân của mình kỳ thực đã mất từ lúc sinh hắn, mà hắn cũng chỉ là một tư sinh tử. Phụ thân của hắn không hề bận rộn như hắn vẫn tưởng, gã chỉ ra ngoài trăng hoa ong bướm với rượu chè, rồi lại tạo ra một đống đệ muội cho hắn mà thôi. Còn vị Bạch phu nhân kia, trên danh nghĩa là vợ cả của phụ thân hắn, nhưng ngoài bà ta ra, thê thiếp của phụ thân hắn cũng không thiếu. Có vô số huynh đệ khác mà hắn còn chưa từng gặp qua.

Lúc ấy, hắn đã rất thất vọng. Nhưng hắn tự an ủi bản thân, có lẽ nếu mình thể hiện được bản thân, phụ thân sẽ không hờ hững với mình như thế nữa. Cho nên hắn càng quyết chí trở thành một thuần thú sư vĩ đại, trở thành kiêu ngạo của Khâm gia.

Khi trắc nghiệm ra tư chất màu tím, hắn đã mừng như điên. Ánh mắt của mọi người đều thay đổi khi nhìn hắn. Phụ thân bắt đầu nhớ tới hắn là ai, cũng thường xuyên gọi đến thư phòng chỉ bảo hơn. Gia gia nhìn hắn cũng trìu mến hơn mọi khi. Mà các huynh đệ dòng chính lẫn dòng phụ đều vui vẻ thân cận với hắn. Đó là những ngày hạnh phúc nhất của hắn ở Khâm gia.

Nhưng sau đó, khi phát hiện ra hắn không thể ký khế ước với yêu thú, không khí xung quanh liền khác hẳn. Phụ thân thất vọng ghét bỏ nhìn hắn, Bạch phu nhân cùng những huynh đệ cùng cha khác mẹ khác thì vừa khinh bỉ vừa cười thầm, lão gia tử không nói gì nhưng cũng không bao giờ dòm ngó tới hắn nữa. Những kẻ từng xưng là bằng hữu với hắn cũng không một ai gặp hắn nữa.

Những tháng ngày sau đó càng tồi tệ hơn. Không chỉ những người trong Khâm gia, ngay cả người hầu giờ đây cũng có thể tùy ý khinh thường hắn. Phần cơm hắn nhiều lần bị ăn xén hoặc quên mất, phòng ở của hắn hoàn toàn không có ai lau dọn, thậm chí có vài tên to gan còn dám cười nhạo ngay trước mặt hắn. Người bày ra trò này, chắc chắn không chỉ có Bạch phu nhân mà còn vài người thuộc các chi nhánh khác. Bọn họ đều muốn chế nhạo sự thất bại của hắn, muốn nhân cơ hội mà vùi dập hắn. Khâm lão gia tử biết điều này, phụ thân hắn cũng biết, nhưng không ai lên tiếng.

Đỉnh điểm là khi hắn rời Khâm gia đi lịch lãm thì bị Khâm Vân cùng Khâm Ngọc truy sát. Lúc ấy, sự cuồng nộ trong lòng hắn như giọt nước tràn ly, chỉ muốn trào ra ngoài, nhấn chìm trên dưới Khâm gia. Vì cái gì hắn phải chịu những đãi ngộ này? Chỉ vì hắn không thể ký khế ước với yêu thú thôi sao? Nếu hắn có thể ký khế ước…

Những gì xảy ra sau đó, đến bây giờ ngẫm lại, hắn vẫn luôn cảm thấy đó là một phép màu. Giống như ông trời nghe thấu nguyện vọng của hắn, đem Bạch Thố đến cho hắn vậy.

Cậu ghét ăn rau, lại rất thích ăn thịt. Cậu không ưa chiến đấu, cũng không muốn luyện tập thường xuyên, chỉ chạy nhảy suốt ngày trong rừng. Cậu luôn gọi hắn là chủ nhân, sẽ ngồi trên vai hắn nói chuyện ríu rít cả ngày. Cậu nhìn hắn bằng ánh mắt ướt sũng mỗi khi muốn làm nũng, thỉnh thoảng lại ngơ ngác nhìn về nơi xa, rồi sẽ lăn lộn trên giường mỗi khi cảm thấy thoải mái.

Hắn cho rằng mình hiểu cậu hơn ai hết. Nhưng đến phút cuối cùng, khi cậu tự bạo để cứu hắn, hắn mới chợt nhận ra, dường như ngay đến tên cậu là gì hắn cũng không biết.

Yêu đan tự bạo, cho dù là một mảnh vụn nhỏ cũng không còn. Thậm chí hắn cũng không biết tên cậu là gì, để làm một bia mộ tưởng nhớ.

Mị Hồ vẫn luôn nói, nếu bảo yêu thú vô tình, thì nhân loại cũng chỉ là một đám đạo đức giả. Hắn vẫn chưa bao giờ thực sự quan tâm. Nhưng rồi hắn nhận ra Mị Hồ nói đúng, so với Bạch Thố, hắn thật là một tên đạo đức giả. Hắn luôn tự cho rằng mình hiểu cậu nhất, cho cậu những thứ tốt nhất, nhưng trên thực tế hắn chẳng biết gì. Hắn không hề biết mong muốn thật sự của cậu là gì. Những gì hắn làm, chẳng qua đều là vì bản thân hắn. Hắn hận Khâm gia vô tình vô nghĩa, nhưng bản thân hắn chảy dòng máu Khâm gia, dường như cũng không có bao nhiêu tình người.

Sự kiêu ngạo khiến hắn bỏ lỡ rất nhiều cơ hội để nói cho cậu biết tình cảm thật của mình. Hắn cho rằng chỉ cần giữ mối quan hệ chủ - yêu này là được. Hắn sợ nếu nói thật ra, cậu sẽ rời bỏ hắn, những người xung quanh cũng sẽ phản đối mối quan hệ của hai người. Rồi đến một ngày nào đó khi họ đã đứng trên đỉnh, hắn có thể cùng cậu công khai nắm tay nhau tới già. Hắn tự tin vào bản thân, vào thực lực của mình, thậm chí hắn còn có cái ảo tưởng rằng vô luận hắn làm gì thế giới này sẽ ủng hộ hắn. Đó chỉ là một loại cảm giác, hắn không rõ vì sao lại cảm thấy như vậy, nhưng có thể khẳng định như thế.

Chỉ là hắn sai rồi. Bạch Thố sẽ không đợi được đến lúc đó, bởi vì cậu đã rời đi hắn.

Nhiều đêm chìm trong mộng về ngày hôm ấy, hắn tự dằn vặt rằng nếu hắn mặc kệ Tần Húc Sinh, hoặc thẳng thắn ra tay không sợ bị Tần gia trả thù, thì có khi cậu đã không chết. Rõ ràng hắn biết trong rừng có yêu thú cao cấp, nhưng vẫn tự tin mình có thể kiểm soát. Hắn còn có cái ảo tưởng mình có thể thuần phục được yêu thú đó. Mà cái giá của tất cả những thứ đó, là mạng sống của cậu. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt non nớt của cậu trong mộng, hắn rất muốn ôm lấy cơ thể bé nhỏ đó, thành kính đặt từng nụ hôn lên trán cậu, quỳ xuống cầu xin rằng cậu đừng đi. Nhưng giấc mộng chấm dứt, hắn vẫn chẳng giữ cậu lại được.

Đối với thuần thú sư, yêu thú tuy quý, nhưng cũng chỉ là quan hệ khế ước. Yêu thú chết trên chiến trường là một chuyện rất đỗi bình thường. Ngay cả khi nghe xong chuyện về hắn, các thuần thú sư khác cũng chỉ thở dài nuối tiếc vì hắn mất đi một con yêu thú cao cấp, an ủi hắn rằng đổi một con yêu thú cứu mạng cả tòa thành cũng không sao.

Không có ai vì cậu mà thương tiếc, ngoại trừ hắn và Mị Hồ. Hắn vẫn luôn biết Mị Hồ từ lâu đã xem Bạch Thố như một đứa em trai, cái chết của nó lại do một nhân loại là mình đây, quả thực nó có đủ tư cách để tức giận. Mà ngay cả chính hắn cũng không bao giờ có thể tha thứ cho bản thân.

Lúc ấy, hắn đã từng quỳ gối trước Cao Mạnh cầu xin ông chỉ cách để mang cậu trở về. Hắn không biết trước kia đã xảy ra chính xác chuyện gì, nhưng thông qua những lời đồn đãi và tung tích tìm kiếm được, thì Cao Mạnh đích xác đã cứu sống lại được Bách Nhãn Linh Miêu của mình. Mà nhờ Lưu lão gia tử hỗ trợ lần đó, Cao Mạnh cũng mới đồng ý trở thành thuần thú sư trấn thủ Lưu gia.

Cao Mạnh thuyết phục hắn không được, ông đành giao hẹn chỉ khi hắn trở thành thuần thú sư cấp thánh, ông mới có thể giúp hắn. Ông cũng không hứa hẹn trước giúp này là giúp gì. Nhưng chỉ như thế cũng đủ để cho Khâm Thanh lấy lại sức sống.

Kể từ ngày hôm đó, thủ đoạn của hắn càng thêm tàn nhẫn quyết tuyệt, mà bản thân hắn cũng tự thành lập thế lực riêng của mình. Nếu muốn thuận lợi trở thành thuần thú sư cấp thánh, hắn phải có đủ khả năng để tự bảo vệ bản thân cho đến lúc đó. Cuối cùng cả hắn lẫn Mị Hồ đều đạt tới cấp thánh, trở thành thuần thú sư cùng yêu thú cấp thánh duy nhất tại lục địa này. Hắn có tuổi thọ nghìn năm, có sức mạnh hủy thiên diệt địa. Tất cả mọi người đều tôn sùng, ngước nhìn hắn.

Cao Mạnh tuân thủ lời hứa của mình, giúp hắn bày ra triệu hồn trận. Trận pháp này yêu cầu phải có sức mạnh của thuần thú sư cấp thánh trở lên mới có thể thành công. Đó cũng là lý do vì sao ông yêu cầu hắn phải đạt tới cấp thánh mới giúp đỡ. Nhưng cuối cùng, trận pháp lại thất bại.

Cao Mạnh nói rằng, linh hồn của cậu đã không còn ở thế giới này nữa. Do vậy, triệu hồn trận cũng không có cách nào gọi hồn cậu về.

Khâm Thanh không biết mình đã rời đi nơi Cao Mạnh như thế nào. Khi hắn tự chủ lại, hắn đã đến một cánh rừng xa lạ. Hắn thờ thẫn nhìn bầu trời, nhớ lại những gì Cao Mạnh nói. Trái tim hắn kịch liệt co rút như bị bóp lấy, hô hấp khó khăn như nghẹt thở. Cơn đau mãnh liệt từ trong tâm linh đánh úp vào, hoàn toàn khiến hắn không có cách nào chống đỡ. Và lần đầu tiên trong đời, hắn khóc.

Cuối cùng hắn nhận ra rằng, có một số thứ, cho dù cố gắng như thế nào, cũng không thể sửa chữa được nữa.

Khi hắn đưa ra yêu cầu chấm dứt khế ước, Mị Hồ đã im lặng rất lâu, nó lẳng lặng nhìn hắn nói từng chữ: "Có lẽ vẫn còn những cách khác."

Sau ngần ấy thời gian, giận dữ và thù hận Mị Hồ dành cho hắn đều hóa thành thương xót, bởi vì so với nó, hắn còn thống khổ hơn gấp bội. Cho nên nó vẫn luôn im lặng đi theo hắn trong suốt những năm qua. Nó không nói chuyện với hắn nữa, không phải vì căm ghét, mà là vì sợ rằng sẽ khiến hắn gợi nhớ đến những chuyện trong quá khứ.

"Không." Lần đầu tiên Khâm Thanh nhìn thẳng vào hiện thực. "Có một số chuyện, không có cách nào thay đổi được cả."

Cuối cùng họ vẫn giải bỏ khế ước. Đó cũng là lần cuối cùng cả hai gặp nhau.

Nghìn năm dài đằng đẵng, Khâm Thanh rời đi nơi đâu, không ai biết. Ngay cả khi hắn đã giải trừ khế ước, thực lực hắn vẫn còn. Đó là sự đặc biệt của thuần thú sư cấp thánh. Nhưng chưa bao giờ hắn căm ghét sức mạnh này đến thế. Nó khiến hắn phải chịu đựng nỗi cô đơn giày vò suốt ngàn năm qua, dù muốn chết cũng không chết được. Cái gọi là sinh mệnh bất tử, là một điều thống khổ đến cỡ nào, nếu như chỉ luôn một mình. Giờ hắn có thể phần nào hiểu được những vị thuần thú sư cấp thánh luôn biến mất và trở thành truyền thuyết trong miệng người đời.

Nếu nói đây là quà tặng, chi bằng bảo rằng là sự trừng phạt thần linh dành cho hắn. Ông trời đã tặng hắn Bạch Thố như một phép màu thay đổi cuộc đời hắn, hắn lại không thể nắm giữ lấy cậu, giờ đây nên chấp nhận sự trừng phạt này. So với nỗi đau từ thể xác, nỗi đau từ tinh thần còn kinh khủng hơn gấp trăm ngàn lần. Cả quãng đời còn lại hắn phải sống trong tưởng niệm, trái tim hắn sẽ đau đớn đến rỉ máu mỗi khi nhớ đến cậu, nhưng hắn lại không thể chết được. Và rồi ngay trong những giấc mơ, hắn cũng không thể chạm đến cậu được nữa. Giữa hai người như có bức tường vô hình chắn ngang, không cách nào vượt qua được.

Khi hắn trút hơi thở cuối cùng, trong tâm hồn hắn chỉ còn sự nhẹ nhõm vì được giải thoát. Nếu như cậu thật sự đã đi đến một thế giới khác, như vậy hắn cũng nguyện bồi theo.

Thế giới này, không cần một người tên Khâm Thanh nữa.

Tiểu kịch trường: Tắt đèn

Cao Mạnh: "Ba hồn bảy vía Bạch Thố về đây!"

Lâm Mặc: " ? Ai kêu tui đó?"

Khâm Thanh: *tắt đèn*

Lâm Mặc: "Khoan đã…! Không được sờ chỗ đó! Kịch bản rõ ràng không phải như vậy!"

Khâm Thanh: "Chẳng phải tên kịch bản là "tắt đèn" sao?" *cười ám muội*

#xuyên tạc tác phẩm văn học nhất định sẽ bị tác giả đội mồ dậy mà đánh#

#môn ngữ văn của ai đó do giáo viên thể dục dạy có đúng không#

18. Chương 18: Phiên Ngoại: Cao Mạnh

Tại một bãi đất trống gần bìa rừng, một đám trẻ tụ tập lại. Chúng xấp xỉ chín mười tuổi, da dẻ đen nhẻm, chân tay lại rắn chắc, hoàn toàn có những đặc điểm của một đứa trẻ con nhà nông. Ở giữa chúng là một đứa bé khác, mặt mũi sáng láng, màu da cũng sáng hơn, so với đám trẻ thì càng giống một tiểu thiếu gia chịu sủng ái hơn. Chỉ tiếc đứa bé quá gầy gò, khắp người lại chịu những vết thương do bị đấm đá, mặt mũi

trắng bệch bầm tím vài chỗ, thoạt nhìn đáng sợ vô cùng. Mà đám trẻ dường như cũng không quan tâm tới tình trạng đứa bé đó, chúng vẫn cứ tiếp tục lao vào dùng chân đá đứa bé.

"Đá nó! Đá nó cho tao!"

"Phi! Chỉ là thứ dã chủng, còn dám lên mặt!"

"Chẳng phải khi nãy mày còn dám lao vào đánh tao sao, sao bây giờ nằm co ro thế kia hả?!"

Mà đứa bé chỉ có thể mím môi cắn răng chịu đựng, tuyệt đối không rên la một tiếng, càng không lên tiếng xin tha. Đám trẻ đánh mãi một hồi cũng thấy chán, sau khi đạp vào bụng đối phương một đạp cuối, chúng nhổ nước bọt bỏ đi.

Sau khi đám trẻ rời đi một lúc lâu rồi, đứa bé mới cử động được thân thể. Nó lê lếch thân mình đi về phía một hồ nước nhỏ phía sau làng, tẩy rửa hết những thương tích trên người. Vết thương tiếp xúc với nước lạnh khiến thân hình nhỏ bé run rẩy, nhưng nó vẫn im lặng không nói lời nào mà hoàn thành công việc của mình. Động tác thuần thục nhanh chóng như thể đã làm việc này vô số lần. Sau khi đã làm xong hết rồi, nó mới dám mặc lại bộ quần áo cũ rách, lê bước về nhà.

Gọi là nhà, nhưng nơi này còn không bằng một cái chòi vịt dựng ngoài đồng. Mùa hè nắng nóng thiêu đốt, cả gian phòng đều nóng bức ngột ngạt. Mùa đông gió lùa qua khe hở, lạnh buốt xương. Những ngày mưa to gió lớn trần nhà ủ dột, từng hạt mưa rơi đều đều xuống nền đất. Trong nhà cũng không có gì đáng để gọi là đồ dùng. Một chiếc tủ gỗ cũ kỹ đã bị mối ăn mục ruỗng, một cái bàn gỗ xiêu vẹo như tự đóng, mấy chiếc ghế xấu xí nhem nhuốc màu, và một tấm phản phẳng được dùng thay giường. Trên phản là một thiếu phụ. Bà chỉ mới ngoài ba mươi, nhưng ốm đau bệnh tật khiến gương mặt bà hóp háp, cả người gầy gò như một cái xác khô. Thấy đứa bé đẩy cửa ra bước vào, bà nhỏ giọng thều thào: "Cao Mạnh, con đi đâu vậy?"

Đứa bé được gọi là Cao Mạnh chỉ im lặng đến gần tấm phản, trong nhà không có đèn, mắt người thiếu phụ lại mờ, thành thử bà chỉ nhìn thấy một bóng dáng bé nhỏ lờ mờ. Cao Mạnh mở miệng, giọng lí nhí: "Con… Con định đi kiếm xem có nhà nào cần người hầu không…"

Gương mặt thiếu phụ tái nhợt, nước mắt từ trong hốc chảy ra. Nhi tử duy nhất của bà, thân sinh cốt nhục bà mang nặng đẻ đau nay lại phải sống cực khổ như thế này. Kể từ ngày bà ốm liệt giường không thể đi lại, Cao Mạnh vẫn luôn đi kiếm việc làm thay bà. Nhưng một đứa trẻ còn nhỏ thế này, làm sao có ai chịu thuê mướn? Hơn nữa trong mắt bọn họ, nhi tử của bà chỉ là một dã chủng…

"Không cần, trước kia ta vẫn còn lưu lại được chút tiền, con còn nhỏ, sao có thể đi làm được."

"Mẫu thân! Tiền đó là để dành cho người chữa bệnh…"

"Cao Mạnh, bệnh của ta ta là người hiểu rõ nhất. Con nghe lời, đem tiền đi mua chút đồ ăn về, nhanh lên."

Cao Mạnh tuy trong lòng vẫn còn phản đối, ngoài mặt chỉ có thể ngoan ngoãn vâng lời. Đợi nhi tử cầm tiền rời đi rồi, người thiếu phụ khẽ thở dài một hơi, nhìn lên trần nhà, trong mắt tràn ngập hoài ức.

Trước kia bà vốn là một nữ nhân xinh đẹp, có phụ mẫu thương yêu, gia đình tuy không giàu có nhưng cũng không quá nghèo khổ, lại được nhiều người theo đuổi. Bà thương phụ mẫu tuổi già sức yếu phải sống cô đơn, cho nên đã gần hai mươi vẫn chưa chấp nhận một lời cầu hôn nào. Ở làng quê này, nữ nhân mười sáu tuổi đã có con đầu lòng, thậm chí là đứa thứ hai, thứ ba. Cho dù bà đẹp đến cỡ nào, thì quan niệm về tuổi tác cũng khiến những người trong thôn chùn bước, cuối cùng ngày càng ít người muốn ngỏ ý với bà. Phụ mẫu thương nữ nhi, vẫn luôn khuyên bà, nhưng bà trời sinh là người cố chấp, kiên quyết làm theo ý mình.

Quãng thời gian sau đó trong nhà ngày càng khó khăn, bà theo người lên trấn giúp việc để kiếm thêm tiền giúp đỡ gia đình. Cũng lúc đó, bà gặp phải người đàn ông làm thay đổi cuộc đời của mình. Gã là Cao Thắng, tự xưng là một thuần thú sư. Ở cái thị trấn nhỏ bé này, thuần thú sư chỉ là một giai cấp cao quý nào đó mà họ cả đời cũng không với tới, thành thử mọi người vô cùng tôn sùng gã. Bà cũng là một trong số đó. Run rủi thế nào, một vài lần bà vô tình gặp gã khi đang làm việc. Thiếu nữ vừa mới ngoài hai mươi nhan sắc còn tươi mơn mởn, nhưng lòng lại ngây thơ trong trắng chưa biết sự đời. Cao Thắng nhìn trúng nhan sắc của bà, dựa vào gương mặt vài phần điển trai của mình, lại thêm mấy lời ngon ngọt đã khiến bà tin tưởng, sa vào vòng tay của gã.

Một năm sau đó là quãng thời gian hạnh phúc nhất của bà. Cao Thắng miệng ngọt, biết cách dụ dỗ khiến bà chìm trong ôn nhu không biết trời trăng gì nữa. Gã nói rằng mình là người thừa kế một gia tộc lớn, giàu có vô cùng, tương lai sẽ thú bà về cho bà một danh phận hẳn hoi. Thỉnh thoảng gã lại tặng bà những món trang sức lộng lẫy. Nhưng gã không muốn bà gây phiền phức cho mình, cho nên gã nói mình đang có nhiệm vụ bí mật, bà tuyệt đối không thể tiết lộ mối quan hệ của họ. Bà cứ thế mà tin tưởng vào lời hứa hẹn của gã. Mà lúc này đây, bà cũng đang hoài cốt nhục của gã.

Nhưng Cao Thắng không thể ở mãi thị trấn nhỏ này. Gã cũng đã chán bà, hiển nhiên càng không có ý định mang bà quay trở về gia tộc. Vì thế gã để lại cho bà một số tiền nhỏ, cùng lời hứa hẹn rằng sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ được giao sẽ quay về đón bà. Rồi sau đó gã rời đi. Còn bà thì tin tưởng từ tận đáy lòng rằng gã sẽ quay trở về.

Bà mang cái bụng bầu về làng, bị người trong làng chỉ trích là chửa hoang, vẫn chỉ có thể cắn răng im lặng không nói gì. Phụ thân nhìn bà đầy thất vọng, mẫu thân khóc hết nước mắt, bà cũng chỉ đỏ mắt quỳ xuống chịu đựng. Khi bà sinh đứa bé, bà theo thói quen ở làng quê chọn một cái tên dễ nhớ liên quan đến đứa trẻ, vì vậy đứa bé được gọi là Cao Mạnh. (Mạnh: Cả, lớn, khởi đầu)

Phụ mẫu bà vì đau buồn quá độ mà qua đời sớm, bà một mình làm lụng nuôi con, thân thể ngày càng hư hao. Mà Cao Thắng thì vẫn đi biền biệt không có tung tích. Người trong làng đối với bà chỉ có cười nhạo cùng mắng chửi, hoàn toàn không hề có ý định giúp đỡ. Lâu dần, bà cũng có vài phần hoài nghi, nhưng rốt cuộc bà thà rằng tự lừa mình dối người để có động lực tiếp tục phấn đấu, còn hơn nhận rõ chân tướng tàn khốc.

Đến nay Cao Mạnh đã mười tuổi, nhưng gầy yếu hơn cả những đứa trẻ mới bảy tám. Nó từ nhỏ đã hiểu chuyện hơn những đứa trẻ khác, cũng im lặng hơn rất nhiều. Bà đau lòng mỗi khi thấy nó bị người ta gọi là dã chủng, cũng sợ nó sẽ hận phụ thân mình, vì thế luôn kể cho nó nghe phụ thân nó là một người vĩ đại như thế nào. Những lúc như thế Cao Mạnh chỉ gật đầu vâng dạ, gương mặt không nhìn ra được chút cảm xúc vui buồn nào.

Một ngày khác, Cao Mạnh lại bị đám trẻ vây đánh. Trẻ con rất dễ bị ảnh hưởng bởi cảm xúc tiêu cực của người lớn, vì thế chúng tuy chưa hoàn toàn rõ ràng khái niệm dã chủng, song cũng đã cực kỳ căm ghét nó. Nó thường xuyên bị đánh vì lý do này, mà quan trọng nhất là nó không bao giờ chịu thua, thành thử đám trẻ lại càng ghét nó hơn. Khu vực gần bìa rừng là nơi phụ mẫu chúng căn dặn không được đến gần, vì trong rừng có thể tồn tại yêu thú. Nhưng trẻ con càng cấm lại càng thích làm ngược lại, hơn nữa nơi này vô cùng vắng vẻ, thế là kể từ đó trở thành địa điểm để chúng đánh Cao Mạnh.

Cao Mạnh lần này bị đánh không chịu nổi nữa, quyết thà chạy vào rừng còn hơn để đám trẻ này ra tay tàn nhẫn, vì thế nó cắm đầu mà chạy mặc kệ những lời đồn đãi về yêu thú. Lũ trẻ ban đầu còn hào hứng đuổi theo, sau vào rừng rồi cảm thấy rờn rợn, nhớ tới những câu chuyện yêu thú ăn thịt người lại mềm nhũn người ra, thành thử từ bỏ không đuổi bắt nó nữa.

Lần này Cao Mạnh thoát được lũ trẻ, nhưng ngược lại nó lại bị lạc trong rừng. Không khí u ám lạnh lẽo khiến cả người nó run rẩy, nhưng rồi lại tự trấn tĩnh bản thân tìm đường ra. Giữa lúc mò mẫm, nó nhìn thấy hai con mắt vàng to bự trong lùm cây đối diện. Ánh mắt hung ác nhìn nó như nhìn con mồi của mình. Cao Mạnh đứng im tại chỗ, đến cả hô hấp cũng không dám thở mạnh. Nó nghe bảo rằng tuyệt đối không thể bỏ chạy, bằng không mãnh thú sẽ đuổi theo.

Trong lùm cây bước ra một con sói to lớn gần bằng nó, hàm răng trắng nhe nhởn còn đang chảy dãi. Cao Mạnh có thể nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực, nhưng khoảng khắc khi nó tưởng rằng còn quái vật đó sắp tấn công mình thì con sói đột nhiên lại chùn bước và bỏ đi. Mồ hôi lạnh từ trên trán vẫn đang chậm rãi nhỏ xuống, nó không dám nhúc nhích, sợ rằng bất kỳ một khoảng khắc nào con sói cũng có thể quay lại.

Cảm giác lành lạnh trên vai khiến nó giật mình quay người lại. Một bàn tay bé nhỏ trắng nõn đang đặt trên vai nó. Cao Mạnh bình tĩnh lại nhìn thẳng vào đối phương, chỉ thấy đó là một đứa bé cao hơn mình một chút, nhưng gương mặt trông còn non nớt hơn mình. Đứa bé hết sức ngây thơ, ánh mắt trong suốt như thủy tinh, bàn tay hơi rụt lại vì hành động quay lại của Cao Mạnh, nhưng rồi lại chần chừ nắm lấy tay nó.

Nó hơi bất ngờ, toan rụt ra, nhưng lòng bàn tay vốn đang lạnh lẽo lại bất ngờ trở nên ấm áp, thành thử khiến nó luyến tiếc buông ra.

"Ngươi… ngươi là ai? Tại sao lại ở đây?"

Đứa trẻ chỉ im lặng nhìn Cao Mạnh không nói lời nào, rồi kéo tay nó rời đi. Đôi bàn tay bé nhỏ lại có lực đạo lớn vô cùng, Cao Mạnh suýt chút nữa bị kéo đến lảo đảo. Nó đành phải đi theo, trong lòng tò mò không thôi, cũng dậy thêm một phần cảnh giác. Cho đến khi nhìn thấy lối ra khỏi rừng lờ mờ từ xa, lòng nó mới yên tâm trở lại.

Đứa trẻ từ đầu đến đuôi đều không nói một lời nào, ngay cả sau khi dắt Cao Mạnh ra khỏi rừng rồi vẫn im lặng đứng đó. Nó ngây ngốc mà nhìn xung quanh, đến khi quay đầu lại về phía rừng thì phát hiện ra đứa trẻ đã biến mất từ bao giờ.

Người Cao gia xuất hiện đón Cao Mạnh đi một cách bất ngờ, hoàn toàn không báo trước.

Mẫu thân của Cao Mạnh vô cùng hạnh phúc, tuy rằng họ chỉ đón mỗi Cao Mạnh chứ không đón cả bà, nhưng như thế đã quá đủ. Bà không còn là thiếu nữ ngây ngô chìm đắm trong tình yêu như thuở trước nữa, càng không dám hy vọng Cao Thắng vẫn một lòng nhớ mong mình. Chỉ cần nhi tử của bà có thể trải qua một cuộc sống tốt đẹp hơn, người làm mẫu thân như bà đã cảm thấy mỹ mãn.

Cao Mạnh thoạt đầu không muốn đi, nó muốn ở lại chăm sóc cho mẫu thân. Nhưng dưới những cơn khóc lóc cùng nài nỉ của bà, nó đành phải chấp nhận. Ngày nó lên đường, mẫu thân cố gắng mang thân xác đầy bệnh tật đi đến tận đầu làng để đưa tiễn. Bà vẫy chiếc khăn tay đã loang lổ vì cũ nát mà từ biệt nó, cố gắng dặn dò nó sống cho thật tốt, phải biết nghe lời phụ thân.

Đó cũng là lần cuối cùng Cao Mạnh nhìn thấy mẫu thân. Vài tháng sau đi nó rời đi, mẫu thân qua đời trong căn nhà cũ kỹ đó, không một ai phát hiện. Rất lâu sau này khi nó quay về làng mới biết được, vì người Cao gia hoàn toàn không hề nhắc đến việc này.

Cao gia không phải một gia tộc lớn như mẫu thân vẫn luôn nghĩ, cũng không phải vì nhớ tới tình nghĩa gì mà đem nó rước về. Cao Thắng là nhi tử duy nhất của lão gia tử, gã có mấy người vợ, nhưng toàn bộ đám con đều chỉ là nữ nhi. Cách đây một năm gã ra ngoài sinh sự thế nào lại bị người đánh trọng thương hấp hối mà chết. Đối phương khác bọn họ, là đại gia tộc lớn, Cao gia chỉ có thể nín nhịn. Nhưng hương khói Cao gia không thể dứt đoạn tại đây, lúc này Cao lão gia tử cho người thăm dò mới nhớ ra gã còn một tư sinh tử ở bên ngoài, liền cho người mang về.

Cao lão gia tử chẳng thương yêu gì Cao Mạnh, nhưng xem ở phân thượng nó là người kế thừa duy nhất của Cao gia thành thử đối xử cũng không tệ. Ít ra cuộc sống của Cao Mạnh có thể nói là một bước lên mây, có chăn êm nệm ấm, cẩm y ngọc thực, lại được cho đi học viết học đọc. Các tỷ muội tuy không ưa một kẻ xa lạ vào chiếm chỗ này, nhưng bị mẫu thân căn dặn nhất định phải vờ như đối tốt với nó, họ cũng không ngại cho nó chút sắc mặt. Cao Mạnh chỉ là một đứa bé nhà quê chưa hiểu việc đời, cứ như thế bị thái độ của trên dưới Cao gia lừa gạt, thành thành thực thực tin rằng Cao Thắng là một phụ thân tốt như mẫu thân nói, mà Cao gia cũng vô cùng yêu quý nó.

Năm mười hai tuổi Cao Mạnh trắc thí ra tư chất màu chàm, lại càng được Cao lão gia tử sủng ái, nhất thời ở Cao gia có thể coi như gọi mưa gọi gió. Bản thân nó ở trong Cao gia lâu ngày, cũng ngày càng học được bộ dáng thiếu gia nhà giàu, đứa trẻ im lặng rụt rè ngày xưa cũng dần dần biến mất. Nó được tặng cho những yêu thú tốt nhất để ký khế ước, cũng được vô số lời khen ngợi từ các gia tộc khác, mà Cao gia cũng nhân cơ hội đó nâng cao vị trí của mình.

Thiếu niên ngày càng cuồng ngạo. Hắn bắt đầu hống hách kiêu ngạo vì tài năng của mình, không coi ai ra gì. Nhiều lần hắn gây chuyện lớn khiến Cao lão gia tử phải ra mặt để giải quyết. Hắn cưới được một thê tử xinh đẹp, là nữ nhi của một gia tộc giàu có. Một năm sau đó nàng lại sinh cho hắn một nhi tử. Chưa đến hai lăm hắn đã là thuần thú sư trung cấp. Tất cả những gì hắn sở hữu khiến nhiều người ái mộ lại ghen tị.

Nhưng dường như trời cao đã không chịu nổi thái độ cuồng ngạo của hắn nữa. Lần ấy, Cao Mạnh gây ra họa lớn. Hắn lỡ tay giết chết nhi tử của một gia tộc lớn, lại còn là người thừa kế đầy triển vọng nhất. So với Cao gia thì gia tộc ấy lớn mạnh hơn gấp trăm lần. Tuy không có ai có thiên phú cao hơn hắn, nhưng so với Cao gia chỉ có một mình hắn là thuần thú sư thì vẫn mạnh hơn nhiều lắm. Hắn nào nghĩ nhiều như vậy, chỉ luôn cho rằng cường giả vi tôn, cho dù mình gây chuyện lớn đến cỡ nào vẫn sẽ được giải quyết.

Chỉ tiếc lần này lại không được như mọi khi. Gia chủ bên gia tộc kia vì quá tức giận mà sai người bỏ thuốc vào rượu của hắn. Thuốc đó khiến cho người uống vào sẽ tùy thời rơi vào trạng thái điên cuồng không thể khống chế bản thân, mà đối với một thuần thú sư thì không khác gì một kích chí mạng. Do tác dụng của thuốc hắn không thể điều khiển yêu thú thuận lợi như trước nữa, thậm chí nhiều lần lên cơn điên còn ra tay sát hại yêu thú lẫn người hầu xung quanh. Thuốc này lại chưa có giải dược, thành thử hắn cứ phải chịu đựng sự giày vò.

Nhưng làm hắn thất vọng nhất chính là thái độ của Cao gia. Nhận thấy gia chủ gia tộc kia vẫn muốn tiếp tục ép sát, hắn lại không còn giá trị sử dụng nữa, Cao lão gia tử dứt khoát từ bỏ hắn. Ban đầu nhận hắn về cũng chỉ để tiếp nối hương khói Cao gia, tuy nhờ thực lực hắn mà địa vị Cao gia mới được nâng cao, nhưng cũng không đáng để diệt tộc. Nếu Cao Mạnh chết thì cứ để nhi tử của hắn thừa kế thay là được.

Bị gia tộc chối bỏ, thê tử vốn ân ái lại trở mặt nói lời chua ngoa, bằng hữu ngày xưa thân cận cũng từ từ rời bỏ, Cao Mạnh như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục. Hắn thất thểu chạy về làng xóm xưa, mới phát hiện ra rằng mẫu thân của mình đã qua đời lâu rồi. Nỗi đau cùng sự chua xót khiến hắn lại lâm vào điên cuồng, hoàn toàn không kiểm soát được bản thân. Hắn không nhớ mình đã làm gì, chỉ nhớ đã chạy rất lâu, cho đến khi trước mắt chỉ còn màu đen mới ngất đi.

Khi Cao Mạnh tỉnh lại, hắn nhận ra mình đang nằm trong một hang động lớn. Bên dưới chỗ hắn có lót cỏ, ngoài cửa hang còn dư lại củi cháy dở, chứng tỏ có người mang hắn đến đây. Hắn vừa mới ngồi dậy, liền thấy từ cửa hang đi vào một thiếu niên. Gương mặt cậu thanh tú có vài phần non nớt, thoạt nhìn còn chưa thành niên. Hắn cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra đã gặp ở đâu. Thấy hắn tỉnh dậy, cậu cầm trên tay một con gà rừng tiến lại đặt xuống đất, rồi ngồi nhìn chằm chằm hắn.

"Ngươi là ai?"

Thiếu niên không trả lời, chỉ nhìn chằm chằm hắn. Khi hắn tưởng rằng cậu bị câm thì cậu lại mở miệng: "Có muốn ký khế ước với ta không?"

Cao Mạnh giật mình, bởi vì câu nói này của thiếu niên bao hàm rất nhiều ý. Thiếu niên tinh xảo trước mắt hắn vậy mà không phải người, lại còn là yêu thú. Dù sao chỉ yêu thú mới có thể ký khế ước. Mà một yêu thú đã có thể hóa hình người nhất định phải từ cấp bảy trở lên, cũng có nghĩa là yêu thú cao cấp. Một yêu thú cao cấp đột nhiên ra tay cứu vớt hắn, lại còn đòi ký khế ước, Cao Mạnh cũng không dám quá tin tưởng.

Huống hồ tình trạng của hắn hiện tại, có muốn ký khế ước cũng không xong…

"Ta tùy thời có thể rơi vào trạng thái điên cuồng, thậm chí ra lệnh cho ngươi đi chết, ngươi vẫn muốn ký khế ước sao?"

Thiếu niên trước mắt hoàn toàn không lộ ra chút sợ hãi nào. Trái lại Cao Mạnh còn đọc được trong ánh mắt đó chút bực bội như thể tại sao hắn lại dông dài như vậy. Tự dưng hắn lại cảm thấy lúng túng, như thể mình làm sai cái gì vậy. Nhưng sự kiêu ngạo không cho phép hắn nhận sự ban ơn từ người khác, cho dù đó là một yêu thú cao cấp.

"Không ký, không ký. Ngươi muốn đánh muốn giết ta thế nào thì tùy."

"Ta sẽ không làm vậy." Thiếu niên thở dài, vẻ mặt có chút oan ức. "Hiện tại không muốn ký khế ước thì thôi, ta đành chờ vậy."

Cao Mạnh cũng không mấy tin tưởng vào những lời nói đó. Yêu thú vô tình, nhân loại bạc tình. Còn thật sự cho rằng sẽ có yêu thú nguyện ý vì nhân loại mà chờ đợi sao? Hắn cũng muốn xem thiếu niên này có thể chờ được bao lâu.

Lại không ngờ, lần chờ đợi này kéo dài chỉnh chỉnh ba năm. Nhờ có những phương thuốc của thiếu niên, Cao Mạnh đã hoàn toàn bức hết độc trong cơ thể, hoàn toàn trở về trạng thái đỉnh phong như trước kia.

Suốt ba năm, thiếu niên sớm chiều ở bên cạnh hắn chăm sóc, ngay cả những lúc hắn rơi vào trạng thái điên cuồng, rõ ràng có thể dễ dàng đánh ngất hắn, lại chỉ im lặng chịu đựng chờ hắn qua cơn. Nói không cảm động là giả. Nhưng Cao Manh không nghĩ đối phương thật sự có lòng vì mình. Ngay cả Cao gia từng sủng ái hắn như vậy vẫn có thể ném bỏ hắn khi cần, thì một yêu thú có thể trung thành bao lâu? Chẳng qua thiếu niên này nhìn trúng tư chất của hắn, hoặc một thứ khác, cho nên mới cam tâm chịu đựng mà thôi.

Cho đến một ngày nọ, hắn rốt cuộc không nhịn được nữa mà hỏi: "Rốt cuộc tại sao ngươi cứ phải chọn ta để ký khế ước?"

"Số phận." Thiếu niên vừa gặm một cái đùi gà nướng vừa trả lời. "Mạnh biết hình thái thú của ta là gì không?"

Mạnh là cách thiếu niên gọi hắn. Ban đầu Cao Mạnh có chút không quen, nghe cứ thấy sởn da gà thế nào. Hồi trước đến thê tử hắn cũng chưa gọi hắn thân thiết đến vậy. Nhưng cho dù có bắt đối phương sửa đổi phương cũng nhất quyết không chịu, huống hồ hắn xác thực đánh không lại… Cho nên lâu dần cũng thành quen.

Cao Mạnh chưa từng nhìn qua hình thái thú của thiếu niên, cũng không nhớ ra được có yêu thú cao cấp nào có đặc tính giống đối phương, thành thử đến bây giờ vẫn chưa biết rốt cuộc thiếu niên là yêu thú gì.

Chỗ thiếu niên đang ngồi lóe lên một cái, chỉ còn một con mèo trên thân chằng chịt những vạch đen ngắn. Nhưng nhìn kỹ lại thấy đó không giống vạch đen, càng giống như những con mắt đang nhắm lại hơn. Lát sau con mèo lại biến trở về hình dạng thiếu niên tinh xảo.

"Bách Nhãn Linh Miêu?!"

Kỳ thực Cao Mạnh có chút sửng sốt. Loại yêu thú này từ lâu chỉ tồn tại trong truyền thuyết của giới thuần thú sư. Chúng không có nơi ở cố định, cũng không sống thành bầy. Chỉ nghe đồn rằng Bách Nhãn Linh Miêu có năng lực nhìn thấu tương lai thay đổi vận mệnh, mà những người trở thành chủ nhân của nó đều đạt được những thành tựu to lớn. Tuy đó chỉ là lời đồn, nhưng cũng không khỏi khiến Cao Mạnh trong phút chốc có chút mơ tưởng.

"Ừm." Thiếu niên gật đầu như xác nhận. "Từ trước đến nay chủng tộc của ta đều nhận chủ theo số phận cả, Mạnh là định mệnh của ta, ta nhất định phải ký khế ước với Mạnh."

Trong lòng không hiểu sao có chút hụt hẫng, nhưng rồi Cao Mạnh nhanh chóng phấn chấn lấy lại tinh thần. Cho dù không phải Bách Nhãn Linh Miêu đi chăng nữa, chỉ bằng một yêu thú cao cấp bất kỳ hắn đều có thể quay về hô mưa gọi gió. Đến lúc đó tất cả những kẻ từng dám bỏ đá xuống giếng đều sẽ bị hắn báo đáp lại từng người một. Cho dù là gia tộc kia hay Cao gia đi chăng nữa.

Cao Mạnh nhanh chóng ký khế ước với thiếu niên. Sau khi ký xong, hắn nhận ra rằng, ngoại trừ năng lực thần kỳ đó ra Bách Nhãn Linh Miêu cơ hồ là có sức chiến đấu bằng không. Nếu đánh tay đôi dựa vào sức lực hẳn có thể miễn cưỡng ngang bằng với các yêu thú trung cấp, nhưng nếu thật sự ra chiến trường thì có khi chỉ bằng yêu thú cấp bốn cấp năm. Này cũng khó trách, năng lực của Bách Nhãn Linh Miêu quá nghịch thiên nên cái giá phải trả ngược lại là sức mạnh yếu hơn rất nhiều. Đối với một kẻ khát cầu sức mạnh như hắn, kết quả này hiển nhiên vô cùng không hài lòng. Nhìn thấu được hành động của đối thủ quả thực tiện lợi, nhưng nếu không có năng lực đánh trả cũng chẳng ích gì.

"Ngươi yếu quá." Cao Mạnh không chút lưu tình phê phán. Hắn từng ký khế ước với yêu thú cấp sáu, lại là yêu thú chuyên về tấn công, cho nên đối với sức mạnh của Bách Nhãn Linh Miêu cấp tám thập phần không hài lòng. Chứ nếu đổi thành thuần thú sư khác phỏng chừng đã xúc động đến muốn khóc.

"Nga." Thiếu niên ủ rũ cúi đầu, nếu có hai cái tai mèo trên đầu hẳn cũng đang cụp xuống. Rồi đột nhiên hai mắt cậu sáng lên, "Ta giúp Mạnh đi tìm yêu thú khác mạnh hơn! Tuy cấp thấp hơn ta một chút nhưng sức mạnh rất không tệ!"

Nhờ có sự hỗ trợ của thiếu niên, Cao Mạnh thuận lợi ký khế ước được với hai con yêu thú khác, một con cấp năm một con cấp sáu, đều chuyên về tấn công, kinh nghiệm cũng tràn đầy, quả thực so với Bách Nhãn Linh Miêu thì mạnh hơn nhiều. Cộng thêm năng lực nhìn trước tương lai, tuy khi thi đấu không thể hoàn

toàn tập trung chỉ nhìn trước được một vài chiêu số tiếp theo của đối thủ, nhưng này cũng đủ khiến hắn tự tin rằng không thể bại dưới tay bất kỳ ai.

Hắn quay trở về, thuận tay báo thù những kẻ đã từng đạp hắn xuống. Ngay cả Cao gia hắn cũng không từ. Tuy Cao gia nuôi hắn, nhưng trước đó vẫn là người Cao gia ruồng bỏ mẫu tử hắn. Ban đầu hắn không định liên lụy đến thê tử cùng nhi tử, vì dẫu sao họ cũng vô tội. Tuy thê tử của hắn trở mặt, nhưng dù sao giữa cả hai vốn chỉ là hôn ước do hai bên gia tộc định ra, cũng chẳng có tình cảm gì. Nhưng sau đó hắn lại phát hiện ra nhi tử duy nhất của mình lại không phải thân sinh, mà là do thê tử cùng ái nhân chân chính của nàng lén lút qua lại mà hoài ra thì vô cùng tức giận, xuống tay tàn nhẫn. Nghĩ tới ơn dưỡng dục chục năm của Cao gia, hắn coi như không quá ngoan tuyệt, vẫn để đứa trẻ còn sống, coi như Cao gia có người hương khói. Còn người này có phải người Cao gia chân chính hay không, đấy là chuyện của bọn họ sau này, hắn sẽ không can dự vào nữa.

Danh tiếng của hắn cũng phảng phất đồn xa, đặc biệt là về yêu thú cấp cao bên người hắn. Ban đầu còn giấu diếm được, nhưng về lâu dài họ cũng sớm muộn nhận ra đó là Bách Nhãn Linh Miêu. Vì thế nhiều người nhìn hắn bằng con mắt ước ao đố kỵ, còn hắn thì kiêu ngạo tự lập ra một khoảng trời riêng cho bản thân. Hắn quay trở về là một thiếu chủ cuồng ngạo không coi ai ra gì trước kia, càng thêm bất cần đời, cũng không còn dễ dàng tin tưởng ai nữa. Bên cạnh lại có rượu ngon, có mỹ nhân bồi bạn, có của cải tiêu xài không hết. Nhưng hắn lại chẳng còn ai thực sự xem như người thân, ngoại trừ thiếu niên.

Thiếu niên vô cùng nhu thuận hiểu chuyện, không bao giờ đòi hỏi bất kỳ thứ gì từ hắn, cũng không bao giờ cần hắn dùng năng lực thông linh để xoa dịu tinh thần. Thậm chí những hắn lên cơn bực bội, thiếu niên mới là người phải an ủi ngược lại hắn. Điều này làm Cao Mạnh cảm thấy vô cùng tồi tệ, cảm giác như mình mới là người được chăm sóc vậy. Nhất là những lời đồn đãi về việc hắn có thành tựu hôm nay chẳng qua nhờ may mắn ký khế ước được với Bách Nhãn Linh Miêu, hắn cũng vô cùng khó chịu. Vì vậy hắn ngày càng hành xử hung hăng, như để chứng tỏ thực lực bản thân.

Hắn trở thành học sinh của học viện Thanh Long, nhận vô số lời khen ngợi từ các lão sư, thậm chí lời mời ở lại giảng dạy nhưng hắn từ chối. Hắn không thích bị ràng buộc bởi bất kỳ thứ gì, vào học viện Thanh Long chẳng qua chỉ để chứng minh cho mọi người thấy tất cả mọi thứ hắn có được không phải nhờ may mắn không thôi. Các lão sư vô cùng tiếc nuối thở dài, cảm thấy với tư chất của hắn, chỉ cần ở lại mài giũa thêm tính cách nhất định sẽ thành kỳ tài. Hắn lại cảm thấy không cần thiết, thà rằng kiêu ngạo để người khác ngước nhìn, còn hơn đê hèn quỳ dưới chân người khác.

Đáng tiếc thay, cho dù hắn mạnh mẽ đến như thế nào, thì vẫn chỉ có một mình. Khi hành động của hắn ngày càng táo bạo không coi ai ra gì, một số tổ chức đã bắt đầu rục rịch muốn ra tay diệt trừ sớm mầm họa này. Nhiều kiến cũng có thể cắn chết voi. Mà bọn họ cũng chẳng thể so với kiến. Vì thế không có gì ngạc nhiên khi hắn lại lần nữa bị những kẻ khác vây lấy đòi đánh đòi giết, lấy danh nghĩa trừ gian diệt bạo. Hình ảnh này làm hắn nhớ tới quá khứ khi mình còn là một đứa trẻ, cũng bị những đứa trẻ khác xúm vào đánh như thế này. Cơn phẫn nộ dâng lên từ đáy lòng khiến hắn vừa ra tay là sát chiêu. Các tổ chức lại càng có cớ buộc tội hắn, vì vậy không lâu sau đó hắn bị truy đuổi dồn vào đường chết.

Khi hắn hấp hối sắp chết, bên cạnh hắn chỉ còn mỗi thiếu niên. Kỳ thực tình trạng của cậu cũng không khá hơn hắn bao nhiêu. Những yêu thú khác đều đã chết trong lúc chiến đấu. Mà người vây đánh bọn họ vẫn còn tính bằng hàng chục hàng trăm. Dưới tình huống như thế này, chết là một điều không tránh khỏi. Một tên thuần thú sư râu cá trê giọng trịch thượng chỉ tay vào hắn, quát to: "Cao Mạnh, hôm nay ngươi nhất định phải chôn thây nơi đây, đền mạng cho những người ngươi đã sát hại."

Hắn chỉ cười lạnh, ho ra một búng máu. Chẳng qua muốn tìm một cái cớ đường hoàng để giết hắn, lại còn phải làm màu đến mức này. Hắn tuy cuồng ngạo bất kham, nhưng cũng không có sở thích cuồng sát, trừ phi đối phương chọc vào hắn, hắn cũng chẳng đi gây sự với ai làm gì. Tất nhiên trong mắt người đời thì sự kiêu ngạo của hắn đã là gây sự lớn nhất rồi.

"Có vẻ như ta sắp chết rồi." Hắn quay đầu nhìn thiếu niên, ánh mắt cũng nhu hòa dần. "Ngươi có muốn giải trừ khế ước luôn không?"

Thuần thú sư sau khi chết, khế ước với yêu thú cũng sẽ tự động được giải trừ, nhưng hiển nhiên yêu thú cũng chịu một ít phản phệ. Chủ nhân chết mà yêu thú còn sống, có thể bị xem như là đã không toàn lực

chống đỡ, chịu phản phệ cũng không có gì lạ. Cho nên một số thuần thú sư trước khi chết luyến tiếc đều giải trừ khế ước cho yêu thú của mình, để chúng có thể sớm tự do đi tìm một người chủ mới. Dù điều đó thật đau lòng. Hắn chưa bao giờ nghĩ mình có thể khoan nhượng đến như vậy, nhưng rõ ràng khi con người sắp đến gần cái chết, tư tưởng thay đổi nhiều lắm.

"Mạnh sẽ không chết." Thiếu niên lắc đầu. "Cho nên ta cũng sẽ không giải trừ khế ước với Mạnh."

Hắn muốn bật cười vì suy nghĩ này, dẫu sao nó cũng thật hoang đường. Nhưng chỉ trong chốc lát, khóe miệng hắn muốn nhếch lên cũng chẳng nổi. Chỉ thấy trên người thiếu niên mọc lên chi chít cả trăm con mắt, mà từng con một đều đang từ từ mở ra. Gương mặt cậu vẫn nhu hòa nhìn về phía hắn mỉm cười, nhưng hắn lại có cảm giác như bất kỳ giây phút nào cậu cũng đều có thể biến mất.

"Tuy đã biết trước, nhưng vẫn rất luyến tiếc. Nếu có thể bồi Mạnh thêm một khoảng thời gian thì tốt rồi."

"Nhất định phải bớt uống rượu, đi ngủ đúng giờ. Cũng đừng hay giận dữ nữa, sẽ mau già. Ta nhìn thấy rồi, Mạnh lúc già ừm… không đẹp trai lắm đâu."

"Mạnh không phải người xấu, chỉ là một đứa bé đang đi lạc mà thôi. Quãng đường về sau ta không thể đi theo Mạnh được nữa, Mạnh phải biết tự chiếu cố mình."

"Cho nên, nhất định phải sống tốt nhé?"

Những thuần thú sư khác trông thấy động tác của thiếu niên vội vã hốt hoảng ngăn chặn lại. Nhưng thứ năng lực có thể nghịch thiên đổi vận đến trời cũng chống lại được, nhân loại tầm thường sao có thể ngăn cản. Dù họ cố gắng điên cuồng tấn công như thế nào, xung quanh thiếu niên như có một bức tường vô hình che chắn lại. Đến khi con mắt thứ một trăm mở ra, cả người thiếu niên như tỏa sáng. Hắn chỉ nhìn thấy cậu quay lại, miệng dùng khẩu hình nói hai chữ tạm biệt, rồi mờ nhạt biến mất. Ngay sau đó mây đen kéo đến như lôi kiếp, từng đạo thiên lôi bổ xuống rung chuyển trời đất. Hắn nghe thấy tiếng la hét của những kẻ xung quanh, nhưng thân thể lại hoàn toàn không cảm nhận một chút đau đớn nào, trái lại càng lúc càng thêm hồi phục. Khi một đạo lôi kiếp cuối cùng kết thúc, mây đen tản đi, hắn mới nhận ra xung quanh đều biến thành bình địa, không còn một ai sống sót. Còn hắn, lại vượt qua được bình cảnh bấy lâu, tiến vào cấp thánh.

Ký ức phủ bụi nằm trong góc đã lâu dần dần bị lật lên. Cao Mạnh nhớ tới đứa trẻ ngày hôm đó, đôi bàn tay nhỏ bé dắt tay mình ra khỏi khu rừng. Nhưng đến khi hắn đã ra khỏi rừng rồi, đứa bé đã không còn đứng đó chờ hắn nữa.

Lần đầu tiên trong đời, Cao Mạnh bàng hoàng nhận ra, hắn đã ngu xuẩn như thế nào, mà thiếu niên đã bao dung với hắn ra sao. Hắn cố gắng chứng tỏ bản thân mình, dùng thực lực để trấn áp kẻ khác, kiêu ngạo không coi ai ra gì, kỳ thực cũng không khác một đứa trẻ hung hăng càn quấy.

Hắn không cần thực lực, cũng không cần trở thành cấp thánh, càng không muốn tiền tài mỹ nhân gì nữa. Thậm chí cho dù là tôn nghiêm, kiêu ngạo của bản thân, hắn cũng không muốn nữa. Nếu như vứt bỏ những thứ đó có thể khiến thiếu niên quay trở về, hắn nguyện ngàn lần làm một kẻ đê hèn dưới chân vạn người, còn hơn đứng đầu thiên hạ nhưng lại cô đơn một mình.

Nhưng đứa trẻ sẽ phải lớn. Mà hắn, từ nay về sau, sẽ không còn ai bao dung cho hắn như thiếu niên đó nữa.

Những ngày tháng sau đó trôi lướt qua nhanh như cơn gió. Hắn tìm mọi cách hồi sinh thiếu niên, bất chấp tất cả. Sau vài trăm năm đằng đẵng, cái tên Cao Mạnh cũng dần đi vào lịch sử, mà hắn cuối cùng cũng tìm ra biện pháp. Dựng triệu hồn trận, dùng Hấp Huyết Hồng Bảo Thạch làm mắt trận, dùng máu để khởi động, lại dùng tu vi cấp thánh làm chất dẫn, nghịch chuyển thời không mang Bách Nhãn Linh Miêu vốn đã hồn phi phách tán trở về. Lúc ấy gia chủ Lưu gia là Lưu Thẩm Phong nắm trong tay Hấp Huyết Hồng Bảo Thạch, cũng là món cuối cùng hắn cần cho triệu hồn trận, đưa ra đề nghị hắn trấn thủ Lưu gia làm cái giá. Bỏ ra một viên đá có nguy cơ diệt tộc để đổi lấy trấn thủ của thuần thú sư cấp thánh, hoặc đã từng là cấp thánh, cũng đáng giá. Hắn hoàn toàn có thể dùng vũ lực để đoạt lấy, nhưng lại không muốn làm vậy. Thiếu niên sẽ không vui nếu hắn dùng phương thức như thế. Nếu là hắn trước kia hẳn sẽ không bao giờ cúi đầu gia nhập bất kỳ thế lực nào, nói gì tới việc chấp nhận làm một thuần thú sư trấn thủ cho một gia tộc.

Nhưng hiện tại những thứ vinh quang tôn nghiêm đó đều là đồ bỏ, chỉ cần tìm về được thiếu niên của hắn, dù làm trâu làm ngựa hắn cũng cam lòng.

Triệu hồn trận thành công, cái giá phải trả là một nửa số máu trong người hắn và hơn phân nửa tu vi. Hắn rơi xuống chỉ còn là thuần thú sư trung cấp, tư chất từ màu chàm cũng chỉ còn màu lục. Theo tu vi giảm xuống, bộ dáng của hắn cũng dần già đi. Quả thực là không dễ nhìn lắm, không biết thiếu niên có khó chịu khi nhìn thấy không. Bao nhiêu thấp thỏm lo âu. Nhưng khi hoàn thành, trong triệu hồn trận chỉ có một con Bách Nhãn Linh Miêu cấp ba đang híp mắt nằm ngủ mà thôi.

Hắn từng nhìn thấy hình dạng thú của cậu rất nhiều lần, tuyệt đối không nhận sai. Ngay cả tư thế nằm ngủ cũng vô cùng quen thuộc. Tuy không thể khôi phục linh hồn đến trạng thái hoàn chỉnh nhất, nhưng như thế này cũng đủ mãn nguyện rồi. Dù sao lấy tuổi thọ của hắn hiện tại cũng chỉ có thể sống tối đa vài chục năm nữa là hết. Nếu cậu vẫn còn là yêu thú cao cấp, hẳn hắn sẽ tìm cách để tăng cường tu vi kéo dài thọ mệnh để chung sống bên cậu. Nhưng nếu cậu chỉ còn là một yêu thú cấp ba cũng không sao, như vậy hắn với cậu có thể trải nghiệm cái gọi là cùng trải qua sinh lão bệnh tử như một người bình thường.

Cho dù cậu không còn là thiếu niên ngày trước, không còn nhớ hắn là ai cũng không sao, chỉ cần hắn còn nhớ rõ là được rồi. Ít ra lần này, hãy để cho hắn bao dung cậu.

Tiễn Khâm Thanh đi rồi, Cao Mạnh quay trở về cuộc sống chăm sóc mèo hàng ngày của mình. Ông thở dài đầy tư lự, tay ôm Bách Nhãn Linh Miêu bất giác siết chặt hơn mấy lần. Mèo con tỏ vẻ bất mãn dùng một chân cào cào ra hiệu, ông mới nhận ra vội vàng xin lỗi thả lỏng cánh tay hơn.

"Ngươi nói xem, tư chất hắn cao hơn ta, đầu óc cũng thông minh hơn ta hồi đó nhiều, sao kết cục lại càng thảm hơn ta chứ?"

Thiếu niên của ông tuy hồn phi phách tán nhưng vẫn tìm về được. Còn Bạch Thố của Khâm Thanh, linh hồn của nó đã không còn trong phạm vi thế giới này nữa. Năng lực của ông không đủ khả năng để tìm bên ngoài, cho dù là Khâm Thanh cấp thánh đi chăng nữa cũng không thể. Kết cục này, không cần nói cũng biết, là một đòn tàn nhẫn giáng vào Khâm Thanh. Hắn lại phải trải qua cuộc sống giống ông hồi đó, chỉ khác ở chỗ, ông còn có cái để hy vọng, còn hắn thì không.

Chỉ có thể tạm giải thích, mỗi nhà mỗi hoàn cảnh. Khâm Thanh không phải ông, mà Bạch Thố cũng không phải Bách Nhãn Linh Miêu, tuy nhìn tổng thể thì giống nhau, nhưng bản chất lại khác xa nhau.

Có lẽ Bạch Thố sẽ không bao giờ quay trở về với Khâm Thanh được, nhưng không có nghĩa họ sẽ vĩnh viễn không có cơ hội gặp nhau.

Thế giới này rộng lớn vô cùng, chuyện gì cũng đều có thể xảy ra. Còn vô số thứ bên ngoài nơi này mà nhân loại vẫn chưa tìm ra được. Nếu đã có cái gọi là linh hồn, thì biết đâu chừng thực sự có kiếp trước kiếp sau.

Nếu đã vậy, hy vọng kiếp sau của hai người họ, có thế giống như ông và Bách Nhãn Linh Miêu, cùng nắm tay nhau đến bạch đầu giai lão.

Tác giả có lời muốn nói: Mai tác giả xách va li ra sân bay rồi, tới tối thứ ba mới quay về nên thế giới tiếp theo đăng sớm nhất là vào thứ tư tuần sau nhé!

Cảm ơn mọi người vẫn ủng hộ!

19. Chương 19: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (1)

Lâm Mặc quay trở về không gian hệ thống, mặt có thể nói là đen sì sì. 419 cũng đo lường được tâm tình ký chủ, trong lòng chột dạ. Khụ, tuy nói xuất hiện virus hoặc ngoại vật xâm nhập không phải lỗi của ký chủ, nhưng nếu nhân vật chính mà chết thì chắc chắn thế giới sụp, mà thế giới sụp đương nhiên ký chủ nhà nó

cũng không thoát được tội. Giữa hai biện pháp, nó chỉ có thể chọn cái giảm tối thiểu thiệt hại cho ký chủ mà thôi.

[Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 80% - Đánh giá: A| Mức độ lệch của cốt truyện: 35% - Đánh giá: B+| Đánh giá tổng kết: A]

[Hoàn thành một nhiệm vụ sớm trước thời hạn, phần thưởng 200 điểm năng lượng]

[Cấp bậc ký chủ hiện tại là cấp 4, tổng điểm năng lượng là 1200. Mở khóa hệ thống thương thành. Ký chủ có muốn xem hay không?]

"Xem." Lâm Mặc dứt khoát không chút suy nghĩ.

Trước mắt Lâm Mặc xuất hiện một cái bảng lớn chia thành vô số ô vuông, trong mỗi ô vuông có hình ảnh món đồ, bên dưới là tên cùng giá tiền của món đồ, phía trên là một chuỗi chữ số kỳ quái mà cậu không biết để làm gì. Ngoài ra phía trên tấm bảng còn có thanh tìm kiếm riêng. Nhận được thắc mắc của cậu, 419 liền giải thích: [Những con số đó là số hiệu người bán]

"Người bán? Có cả người bán sao?" Lâm Mặc sửng sốt hỏi lại.

[Đương nhiên, phải có người bán thì mới có đồ chứ]

Lâm Mặc gãi gãi đầu: "Trước giờ tôi cứ nghĩ đồ vật trong thương thành là của chủ hệ thống."

[Cậu biết định luật bảo toàn không? Trên đời này không có thứ gì tự dưng sinh ra hay mất đi cả. Cho dù chủ hệ thống thần thông đến đâu vẫn phải tuân theo các quy luật này. Đồ vật này là do các ký chủ khác bán]

Nhất thời Lâm Mặc cảm giác như mình vừa nhận được một lượng tin tức lớn, cậu vội vàng hỏi lại: "Từ từ, còn có những ký chủ khác sao? Tại sao tôi chưa từng thấy họ? Hơn nữa nếu là do ký chủ bán, vậy những món đồ này từ đâu mà có?"

Hệ thống kiên nhẫn trả lời: [Các ký chủ khi đến các thế giới có thể thu thập vật phẩm ở đó rao bán, ngược lại cũng có thể mua vật phẩm trên thương thành. Số hiệu ở trên là số hiệu hệ thống của họ, cậu có thể thông qua đó biết mình đang giao dịch với ai]

[Còn nếu muốn gặp mặt trực tiếp, cậu phải đợi đến lúc về đến tổng bộ]

"A? Tổng bộ mấy người nằm ở đâu vậy?"

[Quyền hạn ký chủ chưa đủ để biết thông tin này. Hiện tại ký chủ vẫn chưa phải nhân viên chính thức của tổng bộ, vẫn trong thời gian thử việc]

Lâm Mặc như nghe thấy sét đánh bên tai. Hóa ra cậu ký kết cả đống hiệp ước, cày như trâu như bò nhưng lại vẫn chỉ mới là thằng lính thực tập quèn thôi sao?!

Nhớ ngày đó hệ thống quảng cáo với cậu nào là làm lại cuộc đời, trở thành thần các kiểu. Bây giờ thì hay rồi, đến vào biên chế cũng chưa xong, thần thánh gì đó càng xa vời! Quả nhiên quảng cáo và sự thật là hai trường phái hoàn toàn khác biệt!

"Thế… thế khi nào tôi mới trở thành nhân viên chính thức?"

[Cần phải đạt tối thiểu năm thế giới đánh giá cấp S để được chủ hệ thống cân nhắc trở thành nhân viên chính thức. Nhưng thường thì những người đạt được yêu cầu trên đều được thông qua cả]

Năm đánh giá cấp S… Lâm Mặc cảm thấy tương lai sao mà mờ mịt âm u… Thế giới vừa rồi cậu cực khổ như vậy cũng chỉ mới được đánh giá A, mùi vị cấp S như thế nào còn chưa biết đâu.

Bất quá, cũng chỉ là không có quyền ra vào tổng bộ thôi, cũng không có gì quá phiền muộn. Cậu tự an ủi bản thân mình.

[Ký chủ, tôi cần phải nhắc nhở cậu một vài điều về hệ thống thương thành. Một, ký chủ có quyền mua bao nhiêu vật phẩm tùy ý, nhưng chỉ được cung cấp ba khung duy nhất để bán vật phẩm. Vật phẩm một khi đặt lên kệ rồi sẽ không thể lấy xuống trừ phi có người mua, vì vậy xin suy nghĩ kỹ trước khi chọn vật phẩm

đem bán và định giá tiền. Hai, nhằm tránh sự mất cân đối gây ra BUG, một số vật phẩm không phù hợp với thế giới ký chủ đang tồn tại sẽ bị tô xám, tạm thời không thể mua]

Nói đến đây, 419 dừng một chút để giải thích rõ hơn.

[Ví dụ như khung này, đây là công pháp tu tiên ở một thế giới tu chân. Nhưng nếu như thế giới mà ký chủ đi vào không tồn tại linh khí, cũng không tồn tại người tu chân thì không thể mua về học được. Ngược lại khẩu súng này có thể dùng ở thế giới hiện đại hoặc tinh tế, nhưng không thể mua đem đến cổ đại hoặc huyền huyễn được]

[Vật phẩm sẽ biến mất sau khi ký chủ rời khỏi thế giới, kể cả những công pháp hoặc võ công ký chủ học được trong thế giới đó cũng sẽ bị xóa sạch sau khi rời đi. Thật ra toàn bộ ký ức ở thế giới trước đó của ký chủ cũng sẽ được nén lại đến nhỏ nhất. Đây là nhằm để giảm thiểu dung lượng của các ký chủ, mong ký chủ hiểu và thông cảm]

Chẳng trách tại sao cậu mới vừa rời đi mà ký ức lại nhạt nhòa như thế. Cảm giác này thật ra vô cùng kỳ diệu, cậu nhớ hết mọi thứ, nhưng giống như hồi tưởng lại một cuốn sách mình vừa đọc chứ không phải bản thân vừa mới tham gia vào. Về việc này cậu cũng không có ý kiến gì, dù sao nếu thật sự phải đem theo ký ức và tình cảm ở các thế giới trước tới thế giới sau, nói không chừng chưa thành nhân viên chính thức cậu đã bị điên rồi.

[Nếu ký chủ không còn gì thắc mắc, xin hãy chọn yêu cầu cho thế giới sau]

Lâm Mặc vẫn chưa quên hệ thống phục vụ "theo yêu cầu" đã biến cậu thành một con thỏ như thế nào, trong nháy mắt có chút cứng đờ không biết chọn ra sao. Ngẫm đi ngẫm lại, cậu bắt đầu tự đánh giá bản thân. Ừm, tuy rằng thế giới vừa rồi cậu không ngại giết người, nhưng mà thật ra cậu cũng không phải kẻ cuồng sát, hơn nữa mấy thế giới lấy cường giả vi tôn thế này cũng hơi nguy hiểm. Như vậy phải chọn một thế giới bình yên có pháp luật bảo hộ người dân. Tất nhiên là phải làm người, cậu đã chịu đủ cảnh đi bốn chân rồi. Hơn nữa thân phận của cậu nhất định không được quá mức phế vật, bằng không thì thực hiện nhiệm vụ thế nào…

Yêu cầu thì nhiều, nhưng hệ thống chỉ cho phép nhập bốn chữ, Lâm Mặc bất giác cảm thấy vừa đau đầu lại bất lực không thôi. Cuối cùng cậu cũng nghĩ ra từ khóa thích hợp, quay đầu nói với hệ thống: "Ân, chọn thế giới nào giống với thế giới cũ của tôi, cái thế giới xã hội pháp trị ấy."

Tuy rằng thế giới của cậu cũng không hoàn toàn hoàn hảo, nhưng dù sao cậu đã sống ở đó hai mươi năm, quen thuộc thế giới đó nhất. Hơn nữa thời điểm cậu chết thế giới vẫn thực bình yên, thành thử không lo sẽ xuất hiện chiến tranh hay thiên tai gì.

[Xác nhận yêu cầu "giống thế giới cũ" của ký chủ. Đang tìm kiếm thế giới phù hợp… Đinh! Đã tìm được thế giới phù hợp với yêu cầu của ký chủ, bắt đầu truyền tống trong 3,2,1…]

Khi Lâm Mặc tỉnh lại, chỉ thấy một cơn đau nhói quen thuộc ngay tim. Cậu còn chưa kịp hoàn hồn thì cơn đau đó đã khiến thân thể xụi lơ té ngã ra đất. Một y tá đi ngang qua phòng bệnh trong thấy Lâm Mặc té ngã từ trên giường xuống thì vội vàng chạy vào la to, còn bấm chuông inh ỏi. Tức khắc hàng loạt bóng người khác ào vào phòng cậu. Nhưng Lâm Mặc chìm trong cơn đau đớn, chẳng còn đủ tỉnh táo để xem ai là ai, hai mắt nhắm lại hoàn toàn ngất đi.

Khi cậu tỉnh lại lần hai, trước mặt cậu là một vị bác sĩ tầm ba mươi trông vô cùng đạo mạo đeo kính mặc áo blouse trắng đang hí hoáy ghi chép. Nhất thời Lâm Mặc cảm giác gương mặt này vô cùng quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ là ai. Vị bác sĩ kia thấy cậu đã tỉnh thì liền ngưng lại, quay sang tằng hắng nói: "Thiếu niên, tôi có chuyện vô cùng quan trọng cần nói với cậu, xin cậu hãy chuẩn bị tinh thần."

Những lời này nghe cũng quen quen a…

"Bệnh tim của cậu vô cùng nghiêm trọng, khó mà sống qua ba mươi. Tuy nhiên, cậu cũng không cần tuyệt vọng, có lẽ đến lúc đó y học sẽ phát triển đủ để cứu cậu, hoặc là tìm người ghép tim…"

Bác sĩ nói những gì sau đó, cậu hoàn toàn không nghe thấy được nữa. Hai bên tai Lâm Mặc kêu ong ong. Trong phút chốc, cậu chợt nhớ ra.

Đây chẳng phải là tên bác sĩ tuyên bố cậu không sống quá ba mươi tuổi hai tháng trước khi cậu bị xe tông đây sao?!

Ngay cả cái lời thoại cũng y chang không đổi một chữ, này nếu nói không phải cố tình, thì cũng quá đáng nghi đi!

Lâm Mặc trong lòng điên cuồng kêu gọi hệ thống, vị bác sĩ kia lại vẫn thao thao bất tuyệt. Cuối cùng anh ta dừng lại, chốt một câu: "… Nói chung, hiện tại cậu cần phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng hợp lý, tuyệt đối đừng cậy mạnh."

Lâm Mặc gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, bác sĩ hài lòng rời đi. Mà hệ thống lúc này đây cũng mới trả lời lại cậu.

"Thế này là thế nào?"

[Thì cậu đòi giống thế giới cũ của mình đấy thôi]

"Nhưng tôi cũng không muốn tiếp tục bị bệnh tim a!"

[Vì để bồi thường cho cậu ở thế giới trước, tôi còn đặt biệt yêu cầu chủ hệ thống sửa gương mặt bác sĩ và cả lời thoại cho giống. Này cũng quá ưu đãi rồi]

Ưu đãi cái rắm!

Cảm xúc kịch liệt lại khiến trái tim của Lâm Mặc quặn thắt lại, cậu vội vàng hổn hển thở đều để bình tĩnh. Kể từ lúc chết, cậu vẫn chưa từng trải nghiệm lại cơn đau này, trong lúc nhất thời có hơi xa lạ. Nhưng nhanh chóng sau đó cậu liền bình ổn được trạng thái bản thân.

Bây giờ có gào thét với hệ thống cũng không đổi một cơ thể khác được, chi bằng giữ mình cho khỏi chịu tội. Đau đến đâu thì người chịu đựng cũng là cậu thôi.

"Truyền dữ liệu thế giới này đi." Thanh âm của Lâm Mặc trầm ổn trở lại như thể chưa từng có gì phát sinh. Cần phải biết trước kia để bảo vệ cho trái tim yếu đuối của mình, cậu giỏi nhất là kiềm chế bản thân vào trạng thái lãnh đạm. Cho dù đang nóng giận đến đâu chỉ cần nhớ tới bệnh tim thì hai giây sau cậu liền nguội xuống ngay lập tức.

Hệ thống cũng khá kinh ngạc trước sự chuyển biến nhanh như chớp này. Xem ra tài năng diễn kịch của Lâm Mặc trước đó cũng không phải tự nhiên mà có, hiển nhiên là nhờ một thời gian dài tập cho bản thân thay đổi cảm xúc theo ý muốn mà ra được. Bất quá này cũng không liên quan đến nó, nó tuy kinh ngạc nhưng cũng không hỏi han thêm, chỉ im lặng truyền dữ liệu.

Đây là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình minh tinh văn. Nữ chính Chu Uyển Khanh là một nữ minh tinh mới vào nghề, giai đoạn đầu thuộc về công ty giải trí Hải Vân. Theo như cốt truyện, nàng là một thiếu nữ xinh đẹp xuất thân từ một gia đình bình dân, đi theo nghiệp diễn cũng vì muốn thực hiện nguyện vọng bản thân. Sau khi tốt nghiệp học viện nghệ thuật, nàng đầu quân cho công ty giải trí Hải Vân. Một lần người đại diện của nàng mang nàng đi tiếp khách, nàng vì từ chối mà bỏ chạy khỏi phòng, nhờ đó gặp được nam chính là ảnh đế Tạ Minh Lâm. Dưới sự ôn nhu giúp đỡ của nam chính, Chu Uyển Khanh liền bị sét đánh nhất kiến chung tình, càng thêm quyết tâm phấn đấu để có thể ngang hàng với người mình thích.

Phần tình tiết sau đó thì không có gì quá khó đoán, đại khái Chu Uyển Khanh dùng kỹ năng diễn xuất của mình đánh bật các bình hoa, giữ mình tự trọng trong sạch quyết không chấp nhận quy tắc ngầm,… Nàng gặt hái ngày càng nhiều thành tựu, mà ảnh đế Tạ Minh Lâm cũng dần chú ý đến nữ diễn viên xinh đẹp có trái tim thuần khiết và quyết tâm mạnh mẽ này. Đỉnh điểm là khi hai người cùng nhau đóng chung bộ phim , tình giả thành thật. Bộ phim đạt được vô số giải thưởng, đưa Chu Uyển Khanh lên vị trí ảnh hậu, mà không lâu sau đó cả hai người cùng công bố tin kết hôn. Lập tức đám cưới của cặp đôi ảnh đế ảnh hậu trở thành tâm điểm của mọi người, tình yêu giữa họ được truyền đi như một giai thoại đẹp.

Mà nguyên chủ lần này của Lâm Mặc, quả thật khiến cậu trầm ngâm. Khác với cơ thể Bạch Thố trước kia vốn dĩ không hề xuất hiện trong cốt truyện, cơ thể hiện tại của cậu có mặt trong truyện hẳn hoi, còn có cả tên. Nhưng nếu xuất hiện thế này, cậu cảm thấy thà rằng tiếp tục đóng vai nhân vật qua đường còn hơn.

[Chu Uyển Khanh bị đưa vào một gian phòng tối đen, chỉ lập lòe mấy tia sáng từ quả cầu disco bên trên. Trong phòng có vài người đang ngồi trên ghế sofa, dáng vẻ nhàn nhã như chờ đợi điều gì. Mà người quản lý của nàng lúc này đây dẫn nàng tới trước mặt họ.

"Đây là Chu Uyển Khanh, minh tinh mới của công ty." Nói rồi gã quay sang nàng, "Kia là Phó tổng, Lục tổng cùng Hoắc tổng, còn không mau qua rót rượu."

Chu Uyển Khanh như đoán được phần nào mục đích hôm nay, nàng mím môi cố gắng không lộ vẻ tức giận, nhưng hai bờ vai đã hơi run run. Gã Lục tổng nhìn nàng bằng ánh mắt lõa lồ như đánh giá một món hàng, liếm liếm môi như vừa lòng. Lúc nàng đặt ly rượu xuống, gã đưa tay qua tính chộp lấy eo nàng. Nàng tránh qua một bên, khiến tay gã chụp hụt, ngược lại đánh rơi ly rượu.

Người quản lý thấy mặt Lục tổng đã bắt đầu đen sì, vội vàng quay sang mắng Chu Uyển Khanh, "Cô làm sao vậy?! Rót mỗi ly rượu cũng không xong!"

Gã hướng về phía Lục tổng cười nịnh nọt, sau quay vào góc phòng gọi một thiếu niên đang ngồi trong đó, "Mạnh Kỳ! Mau ra đây hầu rượu Lục tổng!"]

Vâng, cậu chính là thiếu niên tên Mạnh Kỳ ấy (

Tên chỉ xuất hiện duy nhất một lần trong đúng một phân đoạn đó, thậm chí rốt cuộc sau đó chuyện gì xảy ra, Mạnh Kỳ có qua rót rượu hay không, có xảy ra chuyện gì không cũng đều không được nhắc đến. Dù sao câu chuyện lấy góc nhìn của nữ chính, mà Mạnh Kỳ trong này chỉ là một người qua đường, thành thử Lâm Mặc hoàn toàn không biết rốt cuộc Mạnh Kỳ sẽ như thế nào.

Thật không hiểu một kẻ bị bệnh tim sắp chết đến nơi còn bon chen đi vào giới giải trí làm gì, này là sợ mệnh quá dài sao?

Hơn nữa cậu cũng không rõ ràng tính cách nhân vật này như thế nào để mà diễn. Dù sao chỉ có một dòng như vậy, nhìn ra được cái gì mới là lạ a! Bất quá dựa theo tiến triển sau đó thì thiếu niên này có vẻ cũng không cự tuyệt lại, chắc là dạng nhát gan yếu đuối. Bằng không ban đầu cũng sẽ không trốn ở góc tường như vậy. Nếu thật sự ham tài, đã ôm đùi mấy kẻ đó trước khi Chu Uyển Khanh vào rồi.

[Những nhân vật ít đất diễn như thế này cũng không phải không có chỗ tốt] Hệ thống đột ngột chen ngang. [Nhân thiết của họ rất mơ hồ, do đó nếu cậu hơi OOC chút cũng không bị nhắc nhở]

"Hiện tại đã có nhiệm vụ chưa?"

[Tối nay sẽ có, hiện tại cậu lo cho bản thân trước đi]

Lâm Mặc nghe thấy thế, liền không chút chần chờ làm thủ tục xuất viện, mặc cho sự phản đối của vị bác sĩ kia. Dù sao đã định trước là cậu sớm muộn cũng phải rời khỏi thế giới này, ở lại đây chữa bệnh có ích gì.

Đổi ba bốn lượt xe buýt, Lâm Mặc mới về đến căn hộ của nguyên chủ. Bên trong tuy nhỏ lại đơn sơ, nhưng ít ra vẫn còn gọn gàng. Căn hộ này là tài sản duy nhất cha mẹ nguyên chủ để lại sau khi mất. Nếu không phải vậy, Mạnh Kỳ hẳn đã sớm cạp đất mà ăn rồi.

Nguyên chủ chỉ mới mười chín tuổi, theo lý thuyết thì nên đi học đại học hoặc một cao đẳng nghề nào đó. Chỉ tiếc cách đây hai năm trước, cả cha lẫn mẹ nguyên chủ đều qua đời vì tai nạn xe cộ, để lại một đứa con còn chưa thành niên cùng một căn hộ nhỏ ở ven rìa thành phố. Tiền cha mẹ cậu để lại chỉ đủ chi trả tiền tang lễ, rồi tiền học, ăn uống thuốc thang được một năm thì cạn. Nguyên chủ muốn học lên đại học, nhưng lại không có tiền, nên đành phải đi kiếm công việc. Nhưng công việc văn phòng thì phải có bằng cấp, việc tay chân lại quá nặng nhọc không phù hợp cho người bệnh tim, thành thử cậu mãi mà không tìm được việc.

Mạnh Kỳ lớn lên bộ dáng không tồi, gương mặt xinh đẹp má có lúm đồng tiền, khi cười chọc người phá lệ yêu thương. Mấy tháng trước vô tình người đại diện hiện tại của cậu nhận ra sắc đẹp của cậu, liền dụ dỗ Mạnh Kỳ tham gia giới giải trí. Lúc ấy Mạnh Kỳ cần tiền để tiếp tục mua thuốc men, lại đang quẫn bách không kiếm được việc nên chấp nhận ký hợp đồng năm năm.

Lâm Mặc chỉ xem tư liệu tới đây thôi thì ngưng. Cậu không có hứng thú với đời tư người khác, càng không có suy nghĩ nghịch tập gì đó. Giấc mơ duy nhất của đời cậu từ trước đến nay là có thể ăn no sống thọ chết tại nhà, nhưng mà vĩnh viễn cũng không thực hiện được.

Chuông điện thoại vang lên, là loại chuông cài mặc định. Lâm Mặc nhấn nhận cuộc gọi, bên đầu dây kia đã oang oang: "Tiểu Kỳ! Tối nay có việc, cậu đi theo tôi!"

"Là có việc gì vậy Từ ca?"

"Đương nhiên là liên quan đến sự nghiệp của cậu rồi! Không nói không nói nữa! Tối nay sáu giờ có mặt tại quán bar J&D, nhớ ăn mặc cho đàng hoàng!"

Đầu bên kia vang lên tiếng tút tút, chứng tỏ đã cúp máy. Lâm Mặc đặt điện thoại lên bàn trà, thả phịch người xuống ghế sofa thở dài. Nếu cậu đoán không làm thì tối nay hẳn là thời điểm lần đầu tiên nam nữ chính gặp nhau. Hệ thống lại bảo tối nay có nhiệm vụ, xem chừng hai việc này có liên quan đến nhau.

Là một kẻ đang mắc bệnh tim, Lâm Mặc thật chỉ muốn làm một mỹ thiếu niên an tĩnh trạch ở trong nhà thôi. Nhưng cố tình cốt truyện đã như thế, cậu muốn né cũng không được. Ít ra sau hôm nay trong truyện cũng không đề cập đến nhân vật Mạnh Kỳ nữa. Rút kinh nghiệm từ thế giới trước, về sau cậu đứng giúp đỡ trong bóng tối là được rồi.

Tối hôm ấy, Lâm Mặc mặc một bộ sơ mi trắng cùng quần jean xanh đi đến điểm hẹn. Người đại diện hơi cau mày, hiển nhiên có chút ý trách cứ cậu tại sao lại ăn mặc giản dị như thế. Cậu cũng không thể nói rằng đây là bộ duy nhất trong tủ trông còn có vẻ mới, chỉ đành cười gãi đầu bảo rằng do thói quen. Bất quá cậu không phải nhân vật chính, thành thử người đại diện cũng không nói thêm gì nữa, đã đến giờ hẹn, gã đem cậu cùng vài ba thiếu niên thiếu nữ khác vào thang máy, đi lên tầng 15. Cửa thang máy vừa mở, gã lại tiếp tục dẫn họ dọc theo hành lang, cho đến khi đến trước một căn phòng mang số 1502 mới dừng lại.

Bên ngoài phòng có hai bảo vệ đứng canh. Người đại diện thì thầm nói gì đó, một trong hai bước vào phòng. Lát sau hắn quay ra, ra hiệu gã có thể dẫn vào. Gã cười đầy nịnh nọt, vội vàng dẫn cả đám vào bên trong.

Trong phòng tối đen, đầy mùi rượu. Lâm Mặc thoáng lờ mờ thấy bóng mấy gã đàn ông bụng phệ đang ngồi đầy chễm chệ trên ghế, bên cạnh là vài cô nàng ăn mặc khiêu gợi đang nũng nịu dựa vào. Thấy người đại diện, một trong những kẻ đó gác chân lên cười hềnh hệch, "Từ Văn, hôm nay có hàng mới đi?"

"Dạ Hoắc tổng, bọn này là gà mới công ty định lăng xê, ngài xem..." Nói đến đây gã bỏ lửng đầy thâm ý, mà gã đàn ông được gọi là Hoắc tổng cũng ngầm hiểu.

Các thiếu niên thiếu nữ cũng không quá ngu ngốc, tự dưng biết mình đến đây là để làm gì. Bọn họ không có gia thế, cũng không có người chống lưng, tài năng cũng chỉ bình thường, trừ phi may mắn kiếm được một vị kim chủ bằng không còn lâu mới có cơ hội sống nổi trong cái giới này. Tức thì họ tiến đến, cười tươi như hoa vẻ mặt lấy lòng. Chỉ có mỗi Lâm Mặc là yên lặng tránh ở một góc ngồi chờ nữ chính tới.

Sự tình sau đó thì cũng giống như trong tiểu thuyết miêu tả, Chu Uyển Khanh cự tuyệt Lục tổng, người đại diện liền gọi Mạnh Kỳ lên rót rượu thay. Có lẽ Lục tổng không có hứng thú với nam, cho nên cậu rót xong ly rượu cũng không ừ hử tiếng nào chứ đừng bảo là đụng vào. Đối với việc này, Lâm Mặc mừng còn chưa hết, làm gì có ý kiến nào nữa.

Có điều cậu tránh được một kiếp, Chu Uyển Khanh lại không nhẹ nhàng như vậy. Nàng cùng Lục tổng bắt đầu giằng co qua lại. Khi Lâm Mặc đang im lặng xem kịch đoán xem nhiệm vụ là gì, thì tiếng hệ thống vang lên bên tai.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 1: Giúp Chu Uyển Khanh chạy thoát khỏi bảo vệ | Thời hạn: 15 phút | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

"15 phút? Này cũng gấp quá đi?" Cậu có thể hiểu việc Chu Uyển Khanh trốn thoát khỏi hai người vệ sĩ là BUG, dù sao đến cậu đọc còn cảm thấy quá không có khả năng. Nhưng này không có nghĩa là thời gian phải gấp gáp như vậy đi!

[Hiện tại Tạ Minh Lâm đang đi lên, theo tính toán của hệ thống nếu trong mười lăm phút Chu Uyển Khanh không rời được khỏi phòng cả hai người không thể gặp nhau]

Lúc này Lục tổng đã gọi bảo vệ vào giữ nữ chính lại, Lâm Mặc cũng nhanh nghĩ cách. Đánh tay đôi với vệ sĩ thì chắc chắn không được rồi, cái thân thể tàn tạ này của cậu nói không chừng sẽ tạch trước khi hết thời hạn nhiệm vụ mất. Ở đây cũng không ai có thể nhờ vả được. Cậu đành lặng lẽ cầm lấy bình rượu gần đó,

tuy không rõ là loại rượu gì nhưng nồng độ 65 độ thì dùng được rồi. Rót một ly đầy, cậu vờ như say xỉn lắc lư đi đến trước người Lục tổng.

"Lục tổng, tôi kính ngài một ly…"

Còn chưa dứt lời, thiếu niên bổ nhào xuống đất, toàn bộ ly rượu vô cùng chuẩn xác hắt lên mặt một tên vệ sĩ. Hắn gào lên một tiếng chửi văng tục, nhảy loi choi ra phía sau. Cậu liền vội vàng bò lổm cổm dậy chụp lấy điểm tựa gần nhất, luôn miệng nói xin lỗi. Tên còn lại thấy cậu túm lấy ống quần mình liền định đá ra, nào ngờ cậu ngược lại còn dám nhảy lên ôm cổ mình lôi xuống. Hắn bất ngờ quay sang đối phó với cậu, vô tình buông lỏng tay đang giữ Chu Uyển Khanh. Nữ chính nhận ra cơ hội, liền nhanh chóng bỏ chạy ra ngoài cửa.

Lâm Mặc bị ném xuống đất, đau ê ẩm cả người, trái tim có chút quặn thắt. Nhưng nghe đến âm thanh thông báo hoàn thành nhiệm vụ, tâm hồn cậu như được an ủi phần nào. Bất quá đã diễn phải diễn cho trót, bằng không sẽ phiền toái. Vì thế trước mắt mọi người, thiếu niên bị ném sang một bên vẫn cười hì hì ôm chai rượu gần đó, xong còn lảo đảo đứng dậy tiến đến gần bàn.

"Các ngài để tôi rót rượu cho…"

Nói rồi cậu dứt khoát đổ thẳng chai rượu lên Lục tổng, gã cũng bắt đầu kêu gào nhảy loi choi. Nhận thấy những kẻ còn lại đang nhìn sang, gã cảm thấy mất mặt quá, liền đỏ mặt tía tai hét to: "Mày…! Mày dám…! Đem nó ra ngoài xử lý cho tao!"

Người đại diện thấy lớn chuyện, liền vội vã đến khuyên ngăn: "Lục tổng a Lục tổng, cho một trận nhớ đời là được rồi, lỡ nháo ra mạng người công ty tôi cũng không giải quyết nổi đâu a!"

Lục tổng tuy có tiền, nhưng chưa tới mức một tay che trời. Ngẫm lại thấy lời của người đại diện tuy đúng, có điều cơn tức trong lòng gã vẫn chưa trôi, quát to hai gã vệ sĩ: "Đánh một trận rồi quăng ra ngoài!"

Hai tên lập tức tuân mệnh xách Lâm Mặc đang say rũ rượi kéo ra ngoài. Chúng cũng không dám làm quá lớn, sợ gây động tĩnh, thành thử đánh đấm vài ba cái xong vứt cậu ngoài đường. Nếu ban nãy là Lâm Mặc giả thảm thì giờ đây cậu thực sự thê thảm rồi.

"Nếu cậu nói nhiệm vụ sớm hơn để tôi nghĩ cách thì có phải đỡ thảm không!" Lâm Mặc nghiến răng nghiến lợi nằm vật ra trên đường. Tuy nói chỉ đánh đấm vài ba cái nhưng sức lực hai tên đó không yếu, cơ thể cậu lại không mấy khỏe mạnh, thành thử một số chỗ đã bầm tím. Hiện tại cậu hoàn toàn không có một chút sức lực cử động, chỉ có thể nằm im hít thở.

[Là do chủ hệ thống, tôi cũng đâu muốn] 419 tỏ vẻ nó thật oan ức a. Nhiệm vụ là do chủ hệ thống quyết định khi nào phát cơ mà. [Chủ hệ thống sẽ tính toán ra thời điểm phù hợp nhất để giao nhiệm vụ cho các ký chủ, cái này tôi cũng không can thiệp được]

Tưởng tượng đến gương mặt bầm tím sưng lên mấy chỗ của mình, Lâm Mặc hoàn toàn không hề cảm thấy cái gọi là "thời điểm phù hợp nhất" như lời 419 nói. Nếu cậu có thêm thời gian nghĩ cách, nhất định sẽ không lựa chọn cái biện pháp ngu si dễ ăn đòn nhất này.

Trái tim của cậu chợt co thắt lại, trong lòng Lâm Mặc lộp bộp một tiếng không ổn. Cậu liền cố gắng lục lọi túi quần lấy ra hộp thuốc. Mang theo thuốc đã thành thói quen của cậu để phòng ngừa mỗi lần lên cơn đau tim. Nhưng vừa mới mở được nắp, một chiếc xe chạy ngang qua bất thình lình khiến cậu giật mình, hũ thuốc trong tay rơi xuống đất, từng viên thuốc lăn ra xa. Cậu trợn mắt nhìn, tự hỏi kiếp trước rốt cuộc mình làm cái nghiệt gì mà bây giờ phải chịu tội thế này. Bàn tay cậu cố gắng vươn tới nhặt viên thuốc gần nhất, khi sắp đụng vào rồi chỉ thấy một đôi giày đen dẫm ngay lên viên thuốc của cậu.

Lâm Mặc phun máu trong lòng, chửi ầm lên. Mụ nội nó! Ông đây không chơi nữa! Sau đó mắt tối sầm đi ngất xỉu.

Người đàn ông mang giày đen nhíu mày nhìn thiếu niên đang mê man trước mắt. Vị thư ký bên cạnh vội vã chạy đến xem, thấy tình cảnh như vậy có chút lúng túng, "Tạ tổng, ngài muốn tôi gọi xe cấp cứu hay là… cứ mặc kệ?"

Vị Tạ tổng này vẻ mặt vẫn lạnh lẽo như cũ, ánh mắt ngược lại có chút thầm trầm nhìn về phía bóng dáng thiếu niên, cuối cùng mới phun ra được một câu: "Mang về nhà."

Thư ký: Hả? Σ(")

20. Chương 20: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (2)

Khi Lâm Mặc tỉnh lại, cậu nhận ra mình đang nằm trên giường. Đưa mắt nhìn xung quanh theo dõi tình hình, chỉ nhận ra đây là một căn phòng rộng lớn, màu sắc trang trí đơn giản nhưng lại mang theo một cỗ hương vị sang trọng nghiêm cẩn, khiến người khác cảm thấy chủ nhân của căn phòng này là một người tính tình tỉ mỉ lại nghiêm túc. Cậu buồn bực nhìn lên trần nhà, như thế nào mới ngất đi có một lát, đã bị khiêng tới chỗ này rồi.

Cậu không sợ bị bắt cóc, dù sao cũng chẳng có tên bắt cóc nào lại để con tin nằm trong phòng ốc sang trọng như thế. Quan trọng nhất là bản thân cậu không cha không mẹ, không tiền tài không quyền thế, bắt cậu thì ích lợi gì a. Ngay cả tim cậu còn bị tật, muốn lấy nội tạng cậu đem bán cũng không được nữa là. Không giải thích được, cậu đành liên hệ với hệ thống.

"Hệ thống, chuyện gì xảy ra sau khi tôi ngất đi vậy?"

[Có người thấy cậu, đem về nhà cho bác sĩ đến chữa trị, sau đó cậu ngủ tới tận sáng hôm nay]

Hệ thống cũng tự im lặng bổ sung trong lòng là cái người mà đạp lên viên thuốc của cậu đấy.

Lâm Mặc nghĩ mãi không ra. Chẳng phải bình thường nên đưa đến chỗ bác sĩ sao? Khối thân thể này của cậu tuy có chút nhan sắc, nhưng cũng chưa đến mức vạn nhân mê, chỉ mới trông thấy liền nhất kiến chung tình đi? Nếu quả thật có cái hiệu ứng đó, lúc ấy cậu cũng không bị đánh đến bầm dập như vậy.

[Ký chủ nghĩ nhiều rồi, tuyệt đối không có cái thuộc tính ấy trên người cậu đâu]

Cửa phòng mở ra, một nam nhân anh tuấn bước vào. Lâm Mặc quay sang nhìn, trong nhất thời có chút ngơ ngác. Nam nhân cao lớn ít nhất phải trên 1m8, bờ vai rộng đầy hữu lực, ngũ quan như được điêu khắc, hoàn toàn không tìm ra chút khuyết điểm. Ánh mắt đầy nghiêm nghị, mũi cao và thẳng, bờ môi có chút hơi mỏng, nhưng tổng thể gộp lại vô cùng hài hòa. Nam nhân mặc bộ áo vest đen ôm kín cơ thể, nhưng lại vẫn có thể cảm nhận được cơ bắp ẩn bên dưới, đặc biệt là đôi chân thon dài lại rắn chắc được quần đen bao lấy, hoàn toàn phát ra một cỗ hương vị cấm dục.

Con người tổng đều yêu cái đẹp, Lâm Mặc cũng không ngoại lệ. Trước giờ cậu hiếm khi thấy ai đẹp trai đến như thế. Ngay cả thế giới trước, có lẽ cũng chỉ có Khâm Thanh mang hào quang nhân vật chính mới đẹp được đến như vậy thôi. Bất quá cậu cũng chỉ thưởng thức chứ không có ý gì thêm, nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

Tạ Hoài An ngay từ lúc bước vào phòng đã nhận thấy ánh mắt của cậu, nhưng hắn một chút cũng không hề cảm thấy khó chịu. Thậm chí khi cậu thu hồi tầm mắt lại, trong lòng hắn còn ẩn ẩn một chút tiếc nuối. Bản thân hắn cũng không nói nên lời đây là vì lý do gì, nhưng từ lần đầu tiên gặp nhau, không hiểu sao hắn đã không có chút phản cảm nào với cậu, trái lại còn muốn đưa cậu về nhà. Đối với vị Tạ tổng cấm dục cộng thêm bệnh khiết phích nặng này thì đây quả thật là thiên phương dạ đàm, ngay cả trợ lý của hắn cũng nghi ngờ hắn có bệnh.

"Ừm… Xin chào, hẳn ngài là người đã mang tôi về đêm qua. Tôi tên Mạnh Kỳ, cảm ơn sự giúp đỡ của ngài rất nhiều."

Lâm Mặc đợi một hồi lâu vẫn chưa thấy đối phương đáp trả trở lại. Khi cậu đang nghĩ rằng người ta không phải là chướng mắt mình đấy chứ, thì mới nghe lại được câu trả lời, "Tạ Hoài An."

Định thần một chút, cậu mới nhận ra đối phương là đang xưng tên. Lâm Mặc đầu rơi đầy hắc tuyến trước mức độ ít lời của người trước mắt, ngoài mặt vẫn tươi cười, "Ra là Tạ tiên sinh, làm phiền ngài như vậy, tôi cũng ngượng ngùng."

Bất quá tên này sao nghe quen đến như vậy?

Nam chính họ Tạ, nam nhân trước mắt cũng là họ Tạ, nếu là ở hiện thực Lâm Mặc căn bản không nghĩ nhiều. Nhưng đây là tiểu thuyết, nếu có hai nhân vật có họ trùng nhau thì chắc chắn không bao giờ là vô tình ngẫu nhiên cả. Dù sao có cả đống trường hợp chả quen chả biết tên tuổi khác nhau còn phát hiện đối phương là anh/em/cha/mẹ/… được cơ mà. Đối với những chuyện có thể liên quan đến cốt truyện, Lâm Mặc đều vô cùng cẩn trọng, vì thế cậu liền lật lại dữ liệu trong đầu để tìm hiểu.

Sau khi đọc xong, Lâm Mặc tấm tắc trong lòng một lần. Tạ Hoài An này đích thực có xuất hiện trong tiểu thuyết, vai diễn có thể coi như nam phụ, nhưng trên thật tế chính là một cái lốp xe dự phòng trá hình không hơn.

Trong tiểu thuyết, Tạ Hoài An là anh trai của nam chính Tạ Minh Lâm. Có lẽ tác giả cảm thấy chỉ với mỗi thân phận ảnh đế của nam chính thì không đủ hoành tráng, dù sao đang trong thời kỳ kinh tế hội nhập và phát triển, liền dứt khoát cho thêm thân phận thiếu gia Tạ gia, sở hữu tập đoàn Duy Thạch. Bất quá nếu để nam chính vừa đi diễn vừa làm trong công ty thì nghe có hơi điêu, nên vì thế nhân vật anh trai tổng tài ra đời, có thể coi như hậu phương vững chắc cho nam chính. Như vậy cho dù nam chính có vung tiền bạc triệu vì nữ chính, hay dùng quyền thế để trừng trị những kẻ gây khó dễ nữ chính, độc giả cũng không cần thắc mắc tại sao một diễn viên lại có sức ảnh hưởng như vậy.

Nếu Tạ Minh Lâm là nam chính đẹp theo kiểu dương quang ấm áp ôn nhu, thì Tạ Hoài An là kiểu nam nhân lạnh lùng cấm dục muộn tao. Theo cốt truyện, sau khi nam chính với nữ chính đã thân thiết với nhau, liền dẫn về nhà giới thiệu cho anh trai mình. Tạ Hoài An tuy lạnh lùng nhưng vô cùng quan tâm em trai mình, vì thế muốn ngầm tìm hiểu xem Chu Uyển Khanh là người thế nào, có phù hợp hay không. Nào ngờ càng tiếp xúc nhiều hắn càng yêu thích tính cách của nữ chính, bất ngờ rơi vào lưới tình không hay. Bất quá lúc đó nam chính với nữ chính đã gần như xác định, Tạ Hoài An cảm không muốn tranh giành tình nhân với em mình, hơn nữa hắn có tính muộn tao, chỉ im lặng chúc phúc đóng tròn vai nam phụ si tình.

Lâm Mặc thầm nghĩ, vừa phải làm lốp dự phòng cho nam chính về mặt tài chính, lại làm lốp dự phòng cho nữ chính về mặt tình cảm, Tạ Hoài An cũng quá khổ cực đi.

Chỉ là nhân vật này đến gần cuối tiểu thuyết mới xuất hiện, sao đột nhiên bây giờ lại nhảy ra? Lại còn khiêng cậu về nhà, chẳng phải thiết lập là nam nhân lạnh lùng cấm dục muộn tao sao?

Tạ Hoài An trông thấy thiếu niên trên giường cứ ngơ ngẩn nhìn hắn, nhưng rõ ràng trong ánh mắt đang nghĩ tới việc khác, chẳng hiểu sao trong lòng có chút phiền muộn. Hắn không giống em trai mình, hoàn toàn không biết cách cười nói với người khác, càng không biết cách tạo thiện cảm. Rõ ràng muốn nói không phiền toái chút nào, rốt cuộc lại không thể thốt ra, chỉ có thể mím môi ánh mắt có chút không kiên nhẫn.

Nếu đã biết thân phận đối phương, Lâm Mặc cũng không muốn dây dưa thêm. Cậu tìm điện thoại, lúc này mới nhận ra điện thoại vốn nằm trong túi quần được đặt trên đầu tủ bên cạnh giường. Khởi động lại điện thoại, cậu liền nhìn thấy thông báo cả chục cuộc gọi nhỡ từ người đại diện. Trong lòng Lâm Mặc có chút ngao ngán, dù sao cậu cũng không muốn tham gia giới giải trí, hơn nữa cơ thể đang bệnh tật như thế này, đâm đầu vào chẳng khác gì chịu chết. Nhưng thế giới lấy nhân vật chính làm trung tâm, BUG cũng xoay quanh nhân vật chính, cậu rốt cuộc vẫn phải tiếp tục công việc này, như thế mới có cơ hội tiếp cận nam chính nữ chính được.

Nhấn nút gọi lại, chưa quá một phút, đầu giây bên kia đã có tiếng quát tháo, "Mạnh Kỳ! Cậu đi đâu suốt đêm qua tôi gọi không bắt máy! Có biết Lục tổng bên này tôi khó khăn lắm mới xin lỗi được cho cậu không! Cậu còn chưa debut đã chọc vào người không nên chọc, đây là muốn vĩnh viễn không có cơ hội ngóc đầu đi!"

"Từ ca, hôm qua em bị đánh tới ngất, chứ không phải cố tình không bắt máy…"

"Tôi mặc kệ cậu ra sao! Rốt cuộc cậu có muốn làm nữa không?! Hợp đồng cũng đã ký rồi, nếu muốn nghỉ thì giao hai mươi vạn đây, tôi liền cho cậu nghỉ!"

Lâm Mặc mím môi có chút tức giận. Mạnh Kỳ vốn dĩ thiếu tiền chữa bệnh mới bất đắc dĩ ký hợp đồng với công ty, bảo cậu đưa ra hai mươi vạn để bồi thường hợp đồng thì lấy đâu ra mà trả. Bán căn hộ cha mẹ để lại may ra đủ tiền trả, nhưng sau đó chẳng lẽ cậu đi ngủ gầm cầu?

Ầm ĩ một hồi, cuối cùng Lâm Mặc chỉ có thể thề thốt hứa rằng lần sau sẽ không như vậy nữa, người đại diện trút giận xong mới buông tha cho cậu. Vứt điện thoại sang một bên thở phào nhẹ nhõm, lúc này cậu mới nhận ra Tạ Hoài An nãy giờ vẫn đang ngồi đối diện nhìn mình chằm chằm. Chẳng hiểu sao cậu có chút cảm thấy ngại, như đứa trẻ làm sai bị phát hiện, nhỏ giọng hỏi: "Sao ngài còn ở đây?"

"Đây là phòng tôi."

Lâm Mặc thật muốn cho bản thân một cái tát, hay lắm, mày bị thương được người ta vác về nhà thì thôi, còn đòi đuổi chánh chủ đi nữa. Cậu liền vội vàng rời giường, hai má hơi đỏ vì ngượng, cúi cúi đầu nói: "Cảm ơn Tạ tiên sinh, nếu có cơ hội tôi nhất định sẽ đáp trả. Hiện tại tôi phải đi."

Tạ Hoài An có chút không vừa ý, muốn giữ cậu lại, nhưng nhất thời không kiếm ra được lý do. Hắn chỉ có thể đứng dậy gật đầu ra hiệu cho cậu đi theo mình rồi dẫn ra cửa. Cả suốt hành trình cả hai người đều im lặng không nói gì, Lâm Mặc cảm thấy có chút ngột ngạt. Cậu lơ đãng nhìn quanh, hỏi vu vơ, "Tạ tiên sinh sao lại mang tôi về vậy?"

Nam nhân đi trước nghe thấy câu hỏi, cũng chỉ đơn giản đáp lại, "Đến cửa quán bar J&D thì thấy cậu nằm đó nên mang về."

Lâm Mặc rơi hắc tuyến, không cần nói nhẹ nhàng như thể anh vừa mới xách về một cây củ cải chứ không phải một con người được không. Ở một số nước phương Tây, hành động này cũng có thể bị xem như bắt cóc rồi đấy…

"Cậu sao lại nằm ngoài đấy?"

Tạ Hoài An bất thình lình đặt câu hỏi khiến Lâm Mặc giật mình một chút, cậu nghiêng người nhìn sang, vẫn chỉ thấy một gương mặt vạn năm băng sơn như cũ, đành trả lời, "Tôi lúc rót rượu lỡ tay khiến một vị nổi giận, nên bị lôi ra đó. Vô tình lại phát bệnh tim nên ngất xỉu."

Thật ra cho dù cậu không nói, trước đó Tạ Hoài An cũng đã đoán được tám chín phần. Em trai hắn ở trong giới giải trí kiếm cơm, tuy nói rằng Tạ gia chưa cần phải nhìn sắc mặt người khác mà làm, nhưng cũng biết mấy quy tắc ngầm. Hơn nữa bác sĩ lúc chuẩn đoán còn nói rằng cậu bị đánh dẫn đến tụ máu vài chỗ, hiển nhiên không phải vô tình đi ngang qua lên cơn ngất xỉu rồi. Kết hợp với những lời người đại diện nói trong điện thoại, Tạ Hoài An đã nhanh chóng xâu kết lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Lúc nhìn cậu nằm trên giường, hắn thoáng có chút đau lòng, rồi lại tự hỏi tại sao đột nhiên đau lòng cho một người xa lạ. Nhưng cảm xúc đến vô cùng khó hiểu, bản thân hắn cũng không thể giải đáp được. Nhất là khi nghĩ tới việc cậu bị người khác đánh, nhất thời trong lòng như có lửa đốt.

"Sau này đừng đến mấy chỗ đó nữa."

Lâm Mặc nghe thấy vậy, trong lòng phun tào, có ai muốn đi đâu chứ, dù sao cậu cũng không phải M. Nếu không vì nhiệm vụ, cậu đã sớm mặc kệ nam nữ chính lẫn cái bản hợp đồng kia rồi. Nhưng tất nhiên cậu không thể nói như vậy, chỉ đành cười cười, "Tạ tiên sinh, tôi là diễn viên còn chưa được debut, làm sao có thể cãi lời người đại diện."

Nói rồi, cậu ngừng một lát lại bổ sung, "Huống hồ tôi không có tiền cũng không có bối cảnh, nếu không đi mấy nơi này, nhất định công ty sẽ không giao công việc."

Thực ra nếu chỉ là hầu rượu, lại bị sờ soạng đôi chút, Lâm Mặc cũng không cảm thấy gì. Cậu là nam, có bị sờ thì mất miếng thịt nào đâu chứ. Hơn nữa phần lớn những trường hợp như thế này đều là tình một đêm, không phải cứ đi gặp khách thì ngay lập tức trở thành tình nhân, mà cũng phải hợp nhãn mới có cơ hội lên giường chứ đâu dễ dàng vậy. Mà nếu cậu tránh không được nhất định cũng sẽ tìm cách né, chứ với thể trạng hiện tại của cậu, đảm bảo làm xong một đêm là sáng hôm sau chết trên giường.

Nhưng nghe qua tai của Tạ Hoài An, nhất thời lại thành một ý nghĩa khác. Hắn đen mặt, giọng cũng bất giác trầm xuống, "Cậu là muốn tìm kim chủ?"

Lâm Mặc hoàn toàn không để ý, chỉ nói theo suy nghĩ của mình, "Tìm một kim chủ cũng không tệ, ít ra có người nâng đỡ…"

[Cảnh báo! Phát hiện ký chủ có nguy cơ OOC!!]

[Ký chủ! Thuộc tính của Mạnh Kỳ là thiếu niên ngượng ngùng nhút nhát, cậu đây lại diễn thành phóng đãng bất kham là thế nào!]

Lâm Mặc trong lòng chửi ầm lên, ngọa tào, thế nào lại bảo cậu phóng đãng, cậu chỉ đang nói sự thật thôi mà. Giới giải trí làm gì có ai hoàn toàn trong sạch, ngoại trừ nam chính nữ chính là con ruột thế giới, những người khác nếu muốn có cơ hội nổi tiếng trừ phi có bối cảnh, không thì cũng phải tìm một kim chủ có thế lực. Nhưng nếu hệ thống đã nhắc nhở, cậu đành thu hồi bớt lại sự "phóng đãng bất kham" của mình, đầu hơi cúi xuống, giọng nói cũng nhỏ lại: "Nếu có thể tôi cũng đâu muốn…"

Tạ Hoài An dùng khóe mắt liếc nhìn, chỉ thấy thiếu niên bên cạnh ũ rũ cúi đầu, có chút giống như hai tai thỏ đang cụp xuống. Hắn tưởng tượng đến việc cậu ngồi bên cạnh một người khác, nũng nịu hầu hạ kẻ đó, thậm chí là nằm dưới thân gọi tên một người xa lạ, nhất thời trong lòng như có sóng lớn, giận dữ không thôi. Nhưng nhìn thấy thái độ cậu tội nghiệp như vậy, chẳng hiểu sao hắn lại có chút chua xót.

Này hoàn toàn không hợp lý. Rõ ràng hắn mắc bệnh khiết phích, sao lại cảm thấy một người có tư tưởng dơ bẩn tội nghiệp chứ? Hắn không thích giới giải trí chút nào, cũng không hiểu nổi sao em trai hắn lại cứ phải một hai chọn con đường này. Những kẻ bên trong giới đều một bụng đen tối, dơ bẩn bất kham lại mang trên mặt vẻ ngây thơ thánh thiện, làm hắn cảm thấy buồn nôn không thôi. Lẽ ra hắn phải rất phản cảm với cậu, với thái độ nhát gan cúi đầu trước quyền thế của cậu chứ.

Nhưng trong lòng hắn lại chỉ tràn đầy thương cảm. Hắn muốn bảo hộ cậu, che chở cậu khỏi giông bão, giúp cậu tránh thoát bùn lầy nhơ nhuốc của giới giải trí. Tạ Hoài An nghĩ rằng hắn hẳn là bệnh rồi, nếu không sao lại chú ý một người đến như thế.

Cuối cùng cho đến khi rời khỏi, hai người không nói gì nữa. Tạ Hoài An là mang bộ mặt đen sì quay trở về, còn Lâm Mặc hồn nhiên vui vẻ đi bộ về nhà. Khụ, thật ra cậu cũng rất muốn bắt xe buýt hay đi taxi, nhưng trong túi không còn đồng nào cả. Mà vị lốp xe đại nhân kia thì cậu không dám hỏi mượn tiền, thành thử đành đi bộ về.

May mà dạo này người giàu đang có trend dọn ra rìa thành phố để ở, vô tình nhà cậu cũng không cách đây quá xa, mới lết về tới. Nhưng nói là thế chứ đi bộ hơn canh giờ, hai chân cậu phồng rộp lên hết. Lúc đang đi còn lo lắng sợ bất trắc đổi mua một lọ thuốc tim đặc biệt từ hệ thống hết 10 điểm năng lượng. Mà theo lời hệ thống thì tuy thuốc này không thể trị hết bệnh tim của cậu, nhưng khi uống một viên vào trong vòng một canh giờ sau đó không lo bị bệnh phát tác. Lâm Mặc cảm thấy sau này khi làm nhiệm vụ kiểu gì cũng cần dùng tới, thành thử dứt khoát mua luôn.

Nhiệm vụ đầu đã hoàn thành mỹ mãn, hệ thống nói trong thời gian tới sẽ chưa có nhiệm vụ, thành thử cậu tự cho phép bản thân thoải mái mua đồ về làm lẩu. Có thuốc của hệ thống, cậu cứ thoải mái uống trước khi ăn là an tâm húp lẩu rồi. Hệ thống hoàn toàn trầm mặc trước việc cậu dùng thuốc cho cái việc vớ vẩn này, nhưng không phản đối, chỉ bảo cậu có chừng mực.

[Nếu cậu chết thì sẽ bị trục xuất ngay khỏi thế giới này đó]

"Rồi, rồi, tôi biết rồi mà." Lâm Mặc xì xụp húp nước lẩu. Cậu đưa tay quẹt mồ hôi trên trán, "Lần cuối cùng tôi ăn lẩu hình như là hồi tám tuổi. Lúc đó cả nhà đang ăn tiệc, tôi bị bệnh tim nên chỉ được ăn mấy món thanh đạm, nhịn không được bèn lén ăn lẩu. Nào ngờ tôi ăn xong lại phát bệnh, thế là tiệc bị hủy, chỉ có thể vào bệnh viện."

[Nén bi thương] Tuy nói thế nhưng giọng hệ thống không chút thay đổi. Nó là dạng trí năng không có thân thể, vì thế cũng không hiểu được ăn uống chi dục.

"Bi thương gì chứ, là hồi ức hạnh phúc mà." Lâm Mặc dở khóc dở cười.

[Nếu vào bệnh viện là hạnh phúc, thì tôi có thể nhìn thấy trước tương lai cậu ở thế giới này tràn ngập hạnh phúc rồi]

"Phi phi phi, không được nói bậy! Tôi còn muốn sống lâu lắm." Nói rồi cậu nhẩm tính. "Hiện tại nguyên chủ đã mười chín, với thời gian trong cốt truyện, có lẽ tôi sẽ sống qua được sinh nhật hai mươi tuổi."

Ngay lúc này, chuông điện thoại vang lên, nhận ra số của người đại diện, trong lòng Lâm Mặc có chút ê ẩm nhưng vẫn phải bắt máy. Cậu tằng hắng một chút rồi quay trở về chất giọng yếu đuối nho nhỏ như thường ngày của nguyên chủ: "Từ ca, có việc gì không?"

"Hừ, hên cho cậu là lần này Lục tổng không làm lớn chuyện. Bên đạo diễn Trần hiện tại đang có một bộ phim vườn trường, còn thiếu vai nam ba. Mấy ngày nữa cậu đi với tôi tạo dựng chút quan hệ, nói không chừng lại nhận được vai."

Lâm Mặc tự nhiên hiểu rõ "tạo dựng quan hệ" là ám chỉ gì, cậu cũng không phản đối, nhẹ nhàng đáp vâng một tiếng. Lát sau người đại diện lại gửi cho cậu kịch bản, bảo là tìm hiểu trước. Cái gọi là vai nam ba, kỳ thực cũng chỉ xuất hiện được vài phân cảnh đầu phim, sau đó thì nhân vật đi du học nước ngoài rồi. Dạng nhân vật này chẳng khác gì bình hoa di động, hơn nữa đây cũng là phim vườn trường thanh xuân, theo hình thức thần tượng, căn bản không cần diễn viên diễn giỏi. Tất nhiên đối với mấy kẻ chưa được debut như cậu mà có cơ hội thử kính mấy vai này thôi cũng đã rất may mắn rồi.

Bên kia, Tạ Hoài An ngồi trong phòng xử lý công việc, nhưng đầu óc không hiểu sao cứ nhớ tới thiếu niên đó. Ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào tờ giấy đang cầm, nhưng một chữ vẫn chưa đọc. Cuối cùng hắn đặt tờ giấy xuống, nhắn tin nhắn qua cho trợ lý.

"Cho người tìm hiểu người hôm qua cho tôi."

Vị trợ lý tội nghiệp sáng nay còn sững sờ boss vì một người lạ mà nghỉ một ngày ở nhà, đến lúc nhận được tin nhắn càng thêm sốc. Tạ tổng ngài có biết ngài không đến công ty tôi phải thay ngài giải quyết bao nhiêu việc không?! Nhưng lương hắn là do boss phát, hắn chỉ có thể rưng rưng nước mắt chạy đi làm.

Rõ ràng, Tạ tổng tuy muộn tao, nhưng không có nghĩa hắn không thuộc phái hành động.

Vài ngày sau người đại diện lại dẫn Lâm Mặc đi đến một hội sở khác, thoạt nhìn cao cấp hơn quán bar J&D rất nhiều. Trước khi vào hắn dặn dò cậu lại vài lần, không quên nhấn mạnh, "Nhớ kỹ, những người trong này đều đứng đầu giới thượng lưu, so với Lục tổng lần trước địa vị còn cao hơn rất nhiều. Cậu mà chọc trúng phải ai, đừng nói là phong sát, nói không chừng ngày mai ở đâu còn chưa biết đâu."

Lâm Mặc gật gật đầu vâng dạ, làm bộ hỏi: "Từ ca, sao hôm nay chỉ có mình em vậy?"

Người đại diện dắt cậu vào bên trong, hừ giọng một cái, "Khách lần này đòi hàng sạch, nếu không phải không còn ai tôi cũng không dẫn cậu theo làm gì."

Lâm Mặc vốn không muốn đi, nhưng lần trước nháo thành như vậy, nếu lần này còn từ chối, phỏng chừng người đại diện sẽ phong sát cậu. Vì nhiệm vụ, thôi thì cứ chịu khó một lần vậy. Còn chuyện phía sau cứ để từ từ tính, nước tới đâu ngăn tới đó.

Lần này rút kinh nghiệm cậu đã uống trước vài viên thuốc, đảm bảo ít nhất cho đến sáng hôm sau sẽ không bị phát tác bệnh tim. Đến lúc đó có đánh nhau đi nữa cũng không sợ chết bất đắc kỳ tử.

Thiếu niên nhu thuận nhút nhát đẩy cửa bước vào theo người đại diện. Tuy có vài ba người đang rót rượu ngồi ôm ấp, đèn cũng hơi mờ tối, nhưng tổng cũng không đến mức đồi trụy như cậu tưởng tượng. Bất quá người đại diện trước đó đã cảnh báo trước, này chỉ là phần băng nổi thôi, đợi tới lúc chân chính vào màn rồi, chỉ có hơn chứ không kém đám người Lục tổng trước đó.

Những ánh mắt thích thú tìm hiểu phóng tới trên người khiến Lâm Mặc có chút khó chịu, cậu hơi hơi chọn vị trí góc khuất mà ngồi xuống. Lúc này để ý, Lâm Mặc mới nhận ra trong phòng chỉ toàn là nam, có kiểu yêu diễm tiện hóa, có loại thanh thuần ngây thơ, nói chung là đủ kiểu. Các thiếu niên hoặc rót rượu hoặc đang lại gần lấy lòng vị nào đó, không khí có chút ái muội. Cậu lúc này mới ngộ ra vì sao người đại diện không mang Chu Uyển Khanh theo.

Mà trong một góc khác Lâm Mặc không chú ý, Tạ Hoài An đang nhàn nhã ngồi, hai chân bắt chéo nhau, vẻ mặt bình tĩnh nhưng xung quanh lại tỏa khí lạnh. Hắn bị khiết phích nghiêm trọng, những thiếu niên đó

muốn lên lấy lòng, nhưng còn chưa kịp lại gần đã bị khí phách của hắn làm chùn bước. Những kẻ nào gan hơn muốn tiếp tục thì ngay lập tức sẽ được tặng ánh mắt sắc như dao cạo, tâm tư gì cũng bay biến.

Một người bạn kế bên của hắn nâng ly rượu hướng hắn cười cười, "Tạ tổng, chẳng lẽ ngài không thích những người này sao? Có cần tôi gọi thêm vài nữ nhân đến không?"

Cách đây một ngày đột nhiên Tạ tổng đồng ý tham gia bữa tiệc của gã làm gã có chút thụ sủng nhược kinh. Tạ Hoài An là ai, là chủ tịch tập đoàn Duy Thạch, là chủ nhân Tạ gia hiện tại. Đáp được lên người Tạ Hoài An, cơ hồ có thể nói là đi ngang không cần nhìn mặt người khác. Bao nhiêu người muốn tạo mối quan hệ với hắn, nhưng hắn lại chưa từng nhận bất kỳ lời mời nào. Lần này lại chịu đến chỗ gã, gã không ngạc nhiên mới lạ.

Ban đầu gã đoán Tạ Hoài An có phải tịch mịch quá lâu nên không chịu nổi hay không. Trước giờ tính hướng của Tạ Hoài An vẫn luôn là một chủ đề được đem ra bàn tán trong giới thượng lưu. Hắn đối với nam nữ đều không để ý, thậm chí có người cho rằng hắn bị bất lực. Lúc Tạ Hoài An nhận lời mời, gã nghĩ Tạ tổng cũng yêu thích nam nhân như mình. Nhưng từ đầu buổi tới giờ lại cứ ngồi yên một chỗ uống rượu, ai đến gần cũng đuổi ra, này không đúng a.

"Không cần." Tạ Hoài An lạnh nhạt đáp lại.

Người kia gãi đầu cười xòa, trong lòng thầm mắng. Thao, gọi nữ nhân đến thì không chịu, nam nhân đến lại không cho, rốt cuộc là muốn thế nào. Chẳng lẽ Tạ tổng thật sự như lời đồn… bị bất lực?

Gã quay sang, nhìn thấy Lâm Mặc đang ngồi trong góc, liền hô lên, "Người mới, cậu tên Mạnh Kỳ đúng không? Sang rót rượu cho Tạ tổng đi."

Lúc này Lâm Mặc đã trông thấy Tạ Hoài An. Cậu có chút không hiểu trai thẳng như Tạ tổng thì đến bữa tiệc này làm gì, tự ngược mắt mình à. Còn lý do Lâm Mặc tin rằng Tạ Hoài An là trai thẳng, là vì trong cốt truyện nam nhân cấm dục lạnh lùng này chỉ thích mỗi mình nữ chính, đối với nam nhân hoàn toàn vô cảm, này không phải trai thẳng thì là gì?

[À, cậu muốn biết ai đạp lên thuốc mình không?]

"Hở? Là ai?" Mà tự dưng hệ thống đề cập đến việc này, chắc chắn không phải ngẫu hứng đi.

[Tạ Hoài An]

Nhất thời Lâm Mặc bùng nổ muốn xông lên đánh hắn một trận, nhưng nhớ tới thiết lập của mình cậu đành kìm lại không dám. Bất quá không đánh được không có nghĩa là không thể trả thù, tròng mắt Lâm Mặc hơi đảo, đầu chợt nghĩ ra một ý hay.

[Có chừng mực chút, làm quá coi chừng hối hận đấy]

Cậu chỉ im lặng hơi rũ mắt xuống, cầm ly rượu đi đến gần. Mà Tạ Hoài An ngoài ý muốn, lại không hề có ý định bài xích. Lâm Mặc chỉ đành bước tới, ngượng ngùng đưa ly rượu cho hắn, "Thật trùng hợp, Tạ tiên sinh."

Câu nói đó cậu hoàn toàn không có ý gì khác, nhưng Tạ Hoài An lại chột dạ nghe thành cậu đang mỉa mai mình. Cách đó không lâu hắn còn kêu cậu đừng đi đến những chỗ này nữa, nhưng hôm nay lại xuất hiện ở đây. Hắn nhìn sang, chỉ thấy cậu cúi đầu, ánh đèn quá tối không rõ cảm xúc trên mặt. Cậu có nghĩ là hắn giả dối đạo đức giả không? Có hay không trong lòng khinh thường hắn.

Thực tế những gì Lâm Mặc nghĩ trong lòng hiện tại, chính là đến bao giờ Tạ Hoài An mới chịu nhận ly rượu, cánh tay của cậu mỏi nhừ rồi.

Cuối cùng thì Tạ Hoài An vẫn đưa tay nhận lấy, Lâm Mặc thở phào nhẹ nhõm. Mà chủ nhân bữa tiệc thấy hắn không bài xích như những lần trước, càng được đà lấn tới, "Mạnh Kỳ, cậu hầu hạ Tạ tổng cho tốt. Tạ tổng vui thì đừng nói vai nam ba, cho dù cậu muốn làm nam chính cũng có thể."

Người trong phòng lại là càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc thiếu niên tên Mạnh Kỳ này xinh đẹp cỡ nào mới lọt vào mắt Tạ tổng. Nhưng cho dù nhìn tới nhìn lui, chỉ thấy sắc đẹp của cậu so với những thiếu niên khác phải nói là bình thường. Cái thái độ ngượng ngùng ngây thơ đó trong phòng cũng không phải không có.

Đến tột cùng vì sao Tạ tổng lại nhìn trúng Mạnh Kỳ, không ai biết cả, mà ngay cả chủ nhân của vấn đề cũng không biết.

Lâm Mặc thuận thế ôm lấy cánh tay của Tạ Hoài An, cơ hồ hoàn toàn dán người lên người hắn. Cậu cảm nhận được cánh tay mình ôm nhất thời cứng ngắc, lòng vui vẻ như kiếm được trò chơi mới, giọng nói hết sức ôn nhu: "Tạ tiên sinh…"

Lâm Mặc mặc định Tạ Hoài An là thẳng nam, vì thế diễn trò không chút cố kỵ, còn cười thầm trong lòng hắn hẳn là khó chịu lại không thể làm gì. Cậu từ hệ thống biết được đôi giày đạp lên viên thuốc của mình hôm ấy là của ai, có chút kích động nho nhỏ muốn trả thù. Hừ, ghê tởm chết hắn, xem hắn chịu đựng được bao lâu. Tuy nói Tạ Hoài An mang cậu về chữa trị, nhưng căn bản nếu hắn không đạp lên thuốc của cậu thì cậu đã không bị ngất xỉu để phải cho người khiêng về.

Mấy tiếng Tạ tiên sinh như lông chim khẽ quất qua lòng Tạ Hoài An, khiến tâm hắn ngứa ngáy, mà bộ phận bên dưới cũng đã có chút rục rịch. Hán đen mặt, trước giờ hắn không phải loại người như vậy, cho dù có nam nhân nữ nhân cởi hết đồ nằm trên giường vẫn có thể lạnh mặt đuổi đi. Nay lại chỉ vì mấy tiếng gọi của một thiếu niên mới mười chín tuổi lại có dấu hiệu động dục, hắn có chút kiềm chế không được. Nhưng rồi hắn nghĩ tới nếu hôm nay mình không lại đây, phải chăng thiếu niên cũng sẽ ngồi bên cạnh người khác thân mật như vậy. Chỉ mới động ý nghĩ, hắn đã không chịu được, nói một tiếng: "Đi."

Xong hắn túm lấy Lâm Mặc còn chưa kịp phản ứng rời khỏi phòng. Mà những người còn lại thầm cười Tạ tổng đây là nhịn không nổi, muốn nhanh chóng mang tiểu tình nhân đi "tâm sự riêng" đi.

Lâm Mặc không hiểu ra sao bị vứt vào xe, còn chưa kịp nói gì Tạ Hoài An đã khởi động xe từ từ chạy ra khỏi bãi. Cậu ngơ ngơ ngác ngác không hiểu ra sao, liền bị Tạ tổng liếc mắt nhìn sang, "Cài dây an toàn."

Theo bản năng Lâm Mặc liền vội vàng làm theo, tới lúc xong rồi mới nhận ra, ngọa tào, trọng điểm không phải cái này đi. Cậu lén lút nhìn sang Tạ Hoài An ngồi bên cạnh, chỉ thấy gương mặt hắn như cũ không có chút cảm xúc, nhất thời không đoán được rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

"Tạ tiên sinh, chúng ta là đang đi đâu."

"Về nhà."

Tạ Hoài An lạnh lùng đáp lại. Mà Lâm Mặc thầm suy nghĩ, chắc chắn không phải về nhà cậu rồi, vậy chẳng lẽ về nhà hắn? Tự dưng nghĩ đến một suy đoán, sau lưng Lâm Mặc bất giác chảy mồ hôi lạnh…

Chẳng phải nói rằng là thẳng nam sao?! Chỉ chung tình với mỗi nữ chính đâu?!

[Ha hả, đã bảo có chừng mực thôi cậu không nghe]

"419, cậu là đang muốn hại tôi đi phải không?!"

[Đinh! Nhiệm vụ phụ 1: Làm một pháo với Tạ Hoài An | Thời hạn: Không có | Phần thưởng: 1000 điểm năng lượng]

[Ô? Số cậu cũng hên thật đấy, đánh bậy đánh bạ cũng ra được nhiệm vụ phụ]

"Này là ngẫu nhiên?"

[Đương nhiên. Ngay cả nội dung cũng tùy ý, bất quá sẽ không ảnh hưởng đến cốt truyện. Hoàn thành nhiệm vụ phụ không được tính vào lúc tổng kết, nhưng phần thưởng thì không tồi]

"Ý nghĩa của nhiệm vụ phụ là để làm gì?"

[Rèn luyện tinh thần của các ký chủ, giúp họ có thể đối mặt mọi thử thách. Ký chủ mới cấp 4, thành thử nhiệm vụ phụ cũng không quá phá hủy tam quan]

Trong lúc Lâm Mặc cùng hệ thống đối thoại, Tạ Hoài An đã lái xe về đến nhà. Dưới cái nhìn lạnh như băng của hắn, cậu chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo sau. Cảnh tượng này có chút giống lần trước, chỉ khác lúc ấy đi ra, mà hiện tại là đi vào.

Lâm Mặc nghĩ đến nhiệm vụ phụ, hừ, đến giết người cũng đã giết, chẳng lẽ cậu còn ngại cái gọi là tôn nghiêm đàn ông mà không dám ngủ với hắn. Có lẽ một số ký chủ khác có thể sẵn sàng giết người nhưng lại

không chấp nhận nằm dưới thân người khác, chỉ là Lâm Mặc không phải loại người đó. Còn vì cái gì cậu chắc chắn mình nằm dưới, ha hả, với cái vóc dáng này của cậu thì đè được Tạ Hoài An sao. Hiểu mình hiểu người cũng là một trong những kỹ năng sống đó.

Nếu lúc trước cậu có hoang mang lo lắng cho cúc hoa của mình thì hiện tại phần thưởng 1000 điểm năng lượng khiến cậu cảm giác, cho dù Tạ Hoài An có đem đồ SM ra chơi cũng không sao. Quả thật chim chết vì mồi người chết vì tiền mà, Lâm Mặc thở dài.

Tạ Hoài An sau khi đưa cậu vào lại phòng hắn, bắt đầu cởi áo. Lâm Mặc rất muốn nhào lên nói come on baby, nhưng vì cái thiết lập nhân vật dở hơi kia, chỉ có thể mặt đỏ bừng nghẹn giọng lùi ra sau, "Tạ tiên sinh… Ngài… ngài định…"

Nếu nói ban đầu Tạ Hoài An chỉ dịnh cởi áo thay đồ ngồi xuống nói chuyện, thì bộ dạng bây giờ của Lâm Mặc khiến lửa trong lòng hắn cháy càng mạnh, chỉ muốn đè người nào đó xuống giường hung hăng làm một trận. Nhưng mặt ngoài hắn vẫn vô cùng lạnh lùng, không chút nào hiển thị cảm xúc, tay vẫn cởi đồ không ngừng, "Sao? Có chuyện gì à?"

Thiếu niên vẫn đứng yên tại chỗ cúi đầu nhìn chân mình, bộ dáng loay hoay tội nghiệp như không biết phải làm sao. Tạ Hoài An đến gần bế cậu lên, cậu hốt hoảng hơi run rẩy, nhưng lại không dám phản kháng. Dáng vẻ này của cậu càng làm hắn muốn an ủi chút, cuối cùng ra khỏi miệng lại thành lời hoàn toàn khác, "Chẳng phải muốn tìm kim chủ sao?"

Ánh mắt thiếu niên đỏ bừng, như sắp khóc đến nơi. Cậu mím môi nhìn hắn, "Ngài… ngài muốn làm kim chủ của tôi?"

Tôi muốn làm người yêu của em. Hắn muốn nói những lời đó với cậu, hảo hảo vuốt ve cậu, nhưng lại chẳng thể thốt ra. Hắn sợ rằng cậu sẽ không tin, cho rằng hắn chỉ đang lừa gạt. Mà quan trọng hơn hết là hắn không đủ can đảm để nói ra từ "yêu", vì thể chỉ gật đầu nói nhẹ một câu: "Đúng."

Thiếu niên nhắm mắt như buông xuôi, mặc kệ hắn muốn làm gì. Tạ Hoài An buông xuống từng nụ hôn đầy ôn nhu. Trong mắt hắn thiếu niên chẳng khác gì con búp bê sứ, chỉ cần mạnh tay cũng vỡ. Hắn hôn lên khóe mắt của cậu, hôn xuống cánh mũi. Sau đó lại hôn đến bờ môi đầy đặn, đầu lưỡi chậm rãi luồn vào. Đến khi buông ra, thiếu niên đỏ bừng mặt vì thiếu khí, chỉ có thể thở dốc. Bàn tay hắn chậm rãi cởi bỏ từng nút trên áo sơ mi. Làn da trắng nõn mềm mại hiện ra ngay trước mắt như một bữa ăn thịnh soạn đang chờ dâng lên. Ngón tay hắn xẹt qua da cậu, khiến cậu khẽ run rẩy. Hắn vẫn tiếp tục hôn xuống cằm, cổ, xương quai xanh, ngực…

Khi hôn tới đây, hắn nghe thấy tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực thiếu niên. Hắn chợt nhớ tới Mạnh Kỳ bị bệnh tim, trong phút chốc mọi ái muội đều cắt đứt. Tạ Hoài An sinh ra tội lỗi sâu sắc chưa từng có, hắn cảm thấy mình thật giống như một tên khốn, cánh tay bất giác cũng xiết chặt thân thể cậu hơn một chút. Cuối cùng, hắn hôn nhẹ lên trán cậu một cái, ôm lấy cậu chỉ nói một chữ, "Ngủ."

Lâm Mặc:???? (;)

Kỳ thật hắn không phải thẳng nam, mà là bị bất lực đi?!

21. Chương 21: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (3)

Một đêm ngủ dậy, người bên cạnh đã biến đâu mất. Chỉ còn một mình trên giường, Lâm Mặc ngơ ngác nhìn trần nhà quen thuộc lần hai, cảm giác đã bản thân đã biết được chân tướng vì sao Tạ tổng điều kiện tốt như thế lại chỉ là lốp xe dự phòng.

Mợ nó, bảo cậu làm một pháo với người bị bất lực, chả lẽ bảo cậu phải đảo chính thành công? À không, dùng từ đảo chính cũng không đúng, Tạ tổng căn bản có áp được ai quái đâu. Nhưng cứ tưởng tượng đến cảnh gương mặt băng sơn đó nằm bên dưới thân mình, cậu lại có cảm giác ê răng.

Quả nhiên là rèn luyện tinh thần, thật không dễ dàng a…

[Thay vì lo những chuyện đó, cậu nên đi theo nam chính nữ chính thì hơn]

Vì không biết trước được khi nào nhiệm vụ sẽ được phát, Lâm Mặc chỉ có thể chọn con đường trực tiếp nhất là bám đuôi theo nhân vật chính. Tính toán thời gian thì khoảng một tuần nữa, nữ chính sẽ đi thử kính, lọt vào mắt xanh của đạo diễn, nhận được vai nữ phụ trong một bộ phim truyền hình cổ trang. Phim này được thực hiện bởi một đạo diễn trẻ chưa có tên tuổi, đoàn phim lại không có nhiều kinh phí, thành thử hầu hết dàn nhân vật đều do các diễn viên mới đóng. Truyền thông ban đầu cũng không đánh giá cao bộ phim này, nào ngờ khi được phát sóng trên truyền hình, tạo thành một cơn sốt rầm rộ, khiến nữ chính nổi tiếng. Mà cũng trong thời gian quay phim này nữ chính bắt đầu theo đuổi nam chính.

Nếu muốn đi theo, Lâm Mặc buộc phải có một vai trong bộ phim. Dù sao cũng chẳng thể tự dưng mỗi ngày chạy đến ngồi chờ ở phim trường được. So sánh ưu tiên mức độ nặng nhẹ, cậu quyết định tạm thời đặt nhiệm vụ phụ sang một bên, chờ chừng nào Tạ tổng chữa xong bệnh lại tính tiếp.

Quần áo tối hôm qua đã nhăn nhúm, nhưng không còn bộ nào khác, cậu đành mặc tạm. Mở điện thoại lên kiểm tra, đã thấy người đại diện gửi tin nhắn, bảo cậu khi nào xong thì gọi điện cho gã đến rước. Lâm Mặc cười trong lòng, trước kia cũng không thấy đãi ngộ tốt như vậy, vừa mới leo lên giường Tạ tổng xong lập tức quay ngoắt 180 độ.

Xuống dưới phòng khách, Lâm Mặc bất ngờ gặp được Tạ tổng đang ngồi đọc báo trên ghế sa lông. Cậu liếc nhìn đồng hồ, hiện tại cũng đã hơn tám giờ, đây là không có ý định đến công ty đi.

Tạ Hoài An tuy đang cầm báo nhưng không đọc được chữ nào, trong lòng rối bời. Sáng nay tỉnh dậy hắn cảm thấy một loạt hành động trước đó của mình quá sức kỳ quái vội vàng, vì thế hôm nay không định đến công ty, muốn ở nhà suy nghĩ định thần lại. Từ lúc Mạnh Kỳ bước xuống cầu thang, hắn đã phát hiện, nhưng lại không biết phải nói gì, lòng bàn tay chẳng hiểu sao đổ mồ hôi lạnh. Rõ ràng hắn chẳng làm gì sai, nhưng lại vẫn có cảm giác làm sai.

"Tạ tiên sinh." Thiếu niên khẽ kêu một tiếng, chậm rãi bước tới. Trang phục trên người của cậu vẫn còn hỗn độn, thật dễ khiến người liên tưởng đến các phương diện khác. Ánh mắt Tạ Hoài An hơi trầm xuống, sau đó lại dời mắt đi, ừ một tiếng tỏ vẻ mình đã nghe thấy.

Hai người im lặng trầm mặc một hồi như đợi đối phương lên tiếng. Lâm Mặc đã hết hy vọng vào vị Tạ tổng này, quyết định chủ động nói trước: "Hiện tại tôi phải đi…"

"Chuyện ngày hôm qua…" Tạ Hoài An khó khăn mở miệng như muốn giải thích, nhưng rốt cuộc chả biết phải giải thích như thế nào.

Thiếu niên đỏ bừng hai gò má, bàn tay mân mê vạt áo, ánh mắt theo bản năng nhìn sang chỗ khác, "Việc đó… Tôi sẽ không nói với ai đâu, Tạ tiên sinh yên tâm."

Gương mặt Tạ Hoài An thoáng đen đi, hắn tự nhiên có thể đoán được "việc đó" là việc nào. Thiếu niên cư nhiên dám hoài nghi năng lực của hắn?! Nếu không phải vì lo lắng cho bệnh tim của cậu, đêm qua hắn cần gì khổ sở vào nhà tắm ngâm nước lạnh lúc nửa đêm chứ!

"Không cần nghĩ quá nhiều." Tạ Hoài An lạnh nhạt đáp.

Lâm Mặc đương nhiên khôn ngoan ngậm miệng không nói nữa. Dù sao việc ấy… Hai, bất kỳ người đàn ông nào bị bệnh đó, khẳng định cũng không muốn cho người khác biết đi. Hôm qua hùng hổ xách cậu về nhà như vậy, chắc cũng chỉ là diễn trò cho người khác không biết bệnh của mình.

"Nếu vậy, tôi xin phép về trước." Cậu lễ phép cúi chào rồi đi ra cửa. Lần trước đã được dẫn đi một lần, trí nhớ cậu cũng không tệ, không cần phải phiền Tạ tổng dắt nữa.

"Mạnh Kỳ."

"Tạ tiên sinh có việc?"

"Về việc kim chủ, cậu nghĩ như thế nào?"

"Cái này…" Giọng của thiếu niên ngày càng yếu ớt, cuối cùng là lí nhí gần như không nói nên lời. "Có thể trở thành tình nhân của Tạ tiên sinh là vinh hạnh của tôi…"

Dù sao nhiệm vụ phụ vẫn phải làm, chờ làm xong rồi đá cũng được.

Cuối cùng như quá ngượng ngùng, thiếu niên đi như bỏ chạy, để lại vị Tạ tổng ngồi bơ vơ giữa phòng khách.

Tạ Hoài An lại bắt đầu chăm chú đọc báo, nhưng nếu để ý kỹ có thể thấy nãy giờ hắn vẫn chưa lật qua trang nào. Tại sao trông cậu ta thản nhiên như vậy? Hôm qua lúc hắn nói làm kim chủ của cậu, thái độ của cậu cũng vô cùng thỏa hiệp. Hắn vừa vui mừng vì thiếu niên không bài xích mình, lại ghen tỵ rằng có lẽ với bất kỳ ai cậu cũng có thể lộ ra biểu tình như thế.

Hắn chưa tự tin đến mức cho rằng thiếu niên nhất kiến chung tình với mình, chỉ mới gặp qua vài lần đã thích hắn. Nhưng cậu lại chấp nhận trở thành tình nhân của hắn, này chứng tỏ điều gì? Hắn cảm thấy bực bội, ghen tỵ rồi lại có chút hạnh phúc, quả thật là có bệnh rồi. Cuối cùng Tạ tổng sau khi suy nghĩ nhiều giờ đồng hồ, khó khăn còn hơn khi ký hợp đồng bạc tỷ, đưa ra quyết định.

Nếu đã vậy, cứ bắt đầu từ mối quan hệ bao dưỡng cũng không sao. Dù sao nếu hắn bảo mình yêu thích cậu, thiếu niên có lẽ sẽ không tin đi? Thậm chí có lẽ trốn tránh hắn nữa không chừng. Mà bản thân hắn vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Qua một thời gian, chờ xem tình cảm của cả hai ra sao, đến lúc đó quyết định có tiến tới hay không cũng chưa muộn.

Nghĩ là làm, Tạ tổng bắt đầu soạn tin nhắn gửi cho vị trợ lý kia. Trợ lý đọc xong, quả thật đầu nhảy ra vô số chấm hỏi. Tạ tổng, ngài đây là có bệnh đi? Bao dưỡng thì bao dưỡng, vì cái gì còn đưa ra nhiều yêu cầu như vậy, này là bảo hắn soạn hợp đồng mua bán luôn rồi ấy chứ. Huống hồ mấy việc bao dưỡng tình nhân này ngài nên là người lo đi chứ, vì cái gì đẩy lên đầu hắn a?! Hắn là trợ lý công việc, không phải trợ lý sinh hoạt cá nhân!!

"Xong việc sẽ thêm tiền thưởng cho cậu."

Thật ra thì chút việc cỏn con này để hắn làm cũng không sao hết, ai bảo hắn giỏi giang như vậy chi ( )

Ngẫm lại cảm thấy vấn đề này không phải chuyên môn của mình, Tạ tổng với tính cách làm việc chuyên nghiệp quyết định gọi điện tham khảo. Đời tư của hắn rất sạch sẽ, cho nên với phương diện này chẳng khác gì tờ giấy trắng. Nếu đã muốn bao dưỡng, hắn cần phải biết nên trả cho Mạnh Kỳ bao nhiêu tiền. Lỡ như ít quá, cậu bỏ hắn đi tìm kim chủ khác thì sao… Là một tổng tài, hắn nhận thức rất rõ tầm quan trọng của tiền lương đối với sự trung thành của nhân viên. Đãi ngộ không tốt thì không thể giữ nhân viên ở lại công ty lâu dài được.

"Ca, gọi em có gì không?" Tạ Minh Lâm ngái ngủ hỏi. Đêm qua hắn quay đến hai giờ sáng mới xong được cảnh khuya, ngủ còn chưa đã giấc đã bị ông anh trai gọi điện quấy rầy.

"Bao dưỡng minh tinh thì nên trả bao nhiêu tiền mỗi tháng?"

"Sao lại hỏi em… Em cũng đã bao dưỡng ai bao giờ đâu…" Tạ Minh Lâm vẫn còn buồn ngủ, câu hiểu câu không. Hắn tuy ở trong giới giải trí cũng năm năm rồi, cố tình lại có một ông anh quản nghiêm không cho quan hệ bừa bãi, đừng nói bao dưỡng, đến người yêu hắn cũng chưa từng có a! "Hơn nữa tự dưng anh hỏi em cái này làm gì…"

"Không liên quan đến em." Tạ tổng vô tình lạnh lùng gạt ngang. "Chỉ cần trả lời câu hỏi của anh là được."

"Ai, cái này hẳn tùy người đi? Nhưng mà anh à, anh là đang bao dưỡng, cũng không phải tuyển nhân viên, đâu cần phải trả tiền cố định hàng tháng chứ…"

Không nhận được câu trả lời hài lòng, Tạ tổng không chút lưu tình cúp máy. Làm trong giới giải trí năm năm mà hỏi chút chuyện cũng không biết, em trai hắn vẫn cần rèn luyện thêm. Còn về Mạnh Kỳ… Về sau nhìn tình huống mà điều chỉnh thêm bớt vậy.

Bên kia Tạ tổng vẫn còn đang băn khoăn về tình cảm bản thân, Lâm Mặc bên này đang bàn chuyện với người đại diện về việc thử kính.

"Cậu muốn thử kinh cho bộ kia?" Giọng người đại diện có chút khinh bỉ.

“Từ ca, em vẫn chưa có kinh nghiệm, nhận một vai nhỏ là được rồi.”

Ánh mắt người đại diện nhìn cậu như thể muốn nói đồ không có tiền đồ, gã cằn nhằn: “Dù sao giường Tạ tổng cũng đã leo, cậu bảo Tạ tổng nói một tiếng thì trực tiếp nhận vai nam chính luôn cũng được, cần gì đi thử kính.”

Lâm Mặc câm nín, chẳng lẽ cậu phải nói cho gã biết kỳ thực giường thì đã leo, nhưng làm thì chưa làm gì hết sao?

“Thật ra… Tạ tổng với em…”

Nhìn dáng vẻ ngập ngừng của cậu, người đại diện tự mình não bổ, gã nhất thời nhăn mặt như thể đoán ra chân tướng, “Tạ tổng có nói gì với cậu không? Lịch hẹn hay số điện thoại chẳng hạn?”

“Không có…”

“Thế còn tiền? Sáng nay hắn có đưa không?”

“Cũng không…”

“Ngay cả phí lên giường cũng không muốn đưa, rốt cuộc kỹ thuật của cậu tệ hại đến cỡ nào vậy?”

Lâm Mặc gào thét, quần cũng chưa cởi, làm sao có phí lên giường được! Hoàn toàn do Tạ tổng không “được”, không liên quan gì đến kỹ thuật của cậu!

“Đúng là phí thời gian!” Gã cau có nhìn Lâm Mặc, không còn chút ôn hòa nào như lúc mới đón cậu. “Giường cũng đã leo, vậy mà làm cũng không xong! Rốt cuộc cậu có ý thức được bản thân không vậy?! Gương mặt thì cũng chỉ ở mức trung bình khá, tài năng thì không có, bằng cấp kinh nghiệm cũng không! Loại như cậu ra đường vơ lấy cả nắm cũng có! Hừ! Làm người đại diện cho cậu đúng là xui xẻo! Nếu không phải công ty đã lỡ ký hợp đồng năm năm với cậu, tôi cũng không thèm quản cậu làm gì!”

“Từ ca, vậy kịch bản kia…”

“Dẹp dẹp dẹp! Đừng có nói với tôi ba cái chuyện đó nữa, cậu tự đi mà lo lấy! Phi, đúng là phí thời gian! Người như cậu, sớm muộn gì cũng bị công ty đóng băng!”

Nói rồi gã hung hăng mở cửa rời khỏi phòng, để lại Lâm Mặc ngồi trong phòng một mình. Từ Văn tuy là người đại diện, nhưng thực tế gã phần lớn đều làm công việc dẫn dắt các minh tinh mới nổi cho các khách hàng. Mạnh Kỳ không câu được con cá nào, gã tự thấy cậu không còn giá trị lợi dụng trong hiện tại, tự nhiên sẽ không vì cậu mà phí thời gian.

Bất quá chuyện này với Lâm Mặc cũng chẳng sao. Nói với gã một tiếng cũng chỉ để thông báo, gã có đồng ý hay không thì tự cậu đi thử kính cũng được. Không lấy được vai phụ cũng phải được một chân lính gác hay người hầu đi? Dù sao mục tiêu của cậu ở thế giới này là hoàn thành nhiệm vụ sửa hết BUG chứ không phải trở thành minh tinh nổi tiếng.

Những ngày sau đó, Lâm Mặc ở nhà nghiền ngẫm kịch bản. Này cũng là hệ thống hỗ trợ tải dữ liệu xuống cho cậu. là kịch bản do một biên kịch trẻ tuổi viết, kết hợp với bạn mình cũng là một đạo diễn mới ra trường mà làm, thành thử hoàn toàn không được truyền thông đánh giá cao. Có lẽ cũng không ai ngờ một bộ kịch bản phim truyền hình của hai tay mơ lại có thể thành công đến như vậy. Kịch bản hay và đạo diễn giỏi là hai yếu tố khiến bộ phim trở nên nổi tiếng, thiếu bất kỳ thứ nào cũng đều có thể thất bại.

là một câu chuyện tình cảm kết hợp tranh đấu thời cổ đại. Nữ chính Diêu Mộng là một nữ tử nông thôn bình thường, vì gia đình thiếu tiền nên quyết định vào cung làm người hầu. Vô tình một lần Diêu Mộng gặp được nam chính là thái tử Tống Thành Thư giả trang ra ngoài, sự ngây thơ hồn nhiên nhiệt huyết như lửa của Diêu Mộng đã khiến thái tử chú ý. Hai người trở thành bằng hữu, mà nữ chính vẫn hoàn toàn không biết thân phận thật của nam chính. Càng ở bên nhau lâu, tình cảm hai người ngày càng sâu đậm. Nhưng lúc đó, vị hôn thê của thái tử là Trần Bình Nhi con gái của tể tướng biết chuyện. Nàng yêu thầm thái tử từ khi còn nhỏ, nhưng người vẫn luôn lạnh nhạt nàng. Tính tình của Trần Bình Nhi rất yếu đuối nhu thuận, cho nên dù biết chuyện vẫn chỉ khóc lóc kể cho nha hoàn của mình, không hề có ý nghĩ làm gì. Nào ngờ nha hoàn kể lại cho mẫu thân nàng là Trần phu nhân, bà vì nữ nhi của mình mà cho người hủy dung Diêu Mộng, lại thị uy ra oai cho nàng biết thái tử đã có vị hôn thê. Diêu Mộng bị hủy dung, lại biết hôn thê của

thái tử xinh đẹp tài đức hơn người, nhất thời tự ti liền rời khỏi hoàng cung trốn đi. Thái tử hiểu lầm, cho rằng nàng có tình mới, vô cùng tức giận mà hủy bỏ hết mọi đồ vật liên quan đến nàng, không lâu sau đó thì thành hôn với Trần Bình Nhi. Diêu Mộng nghe tin chỉ chúc phúc trong lòng, về sau bỏ đi đến một nơi núi rừng hoang vu, giữa đường ngất xỉu được một vị công tử nhặt được mang về chữa trị. Vị công tử này là Đường Vân Hiên, trang chủ Đường sơn trang, chỉ đam mê với y thuật không màng thế sự. Đường Vân Hiên chữa khỏi gương mặt cho nữ chính, còn cho nàng ở lại sơn trang. Thời gian dần trôi, Đường Vân Hiên cũng đã có hảo cảm với Diêu Mộng, nhưng nàng lại nhớ mãi không quên nam chính. Lúc này, nam chính đã trở thành hoàng đế, lập Trần Bình Phi làm hoàng hậu, có hậu cung riêng, có cả nhi tử. Một lần bộ lạc phương Bắc muốn tràn vào xâm lược, thế sự căng thẳng, hoàng thượng quyết định ngự giá thân chinh lên tinh thần cho quân lính. Trong lúc hành quân đi ngang qua sơn trang, nam chính nữ chính gặp lại nhau mới biết rõ mọi chuyện hiểu lầm khi xưa. Nhưng chiến sự căng thẳng, Tống Thành Thư buộc phải để chuyện này ra sau đầu, mà Diêu Mộng lúc này giả nam đi theo để có cơ hội tiếp xúc người yêu. Hai người tình cũ lại cháy, sau khi nữ chính vì cứu nam chính mà bị thương, cả hai có thể xem như nối lại tình cũ. Nhưng sau khi chiến tranh kết thúc, Tống Thành Thư phải quay về làm hoàng đế một nước, mà Diêu Mộng vì luyến tiếc nên cũng đi theo. Hắn tạm thời không thể cho nàng danh phận chính thức, chỉ có thể đối với bên ngoài làm bộ như nha hoàn bên người. Lúc này em trai Tống Thành Thư có ý định chiếm ngôi vua, nam chính buộc phải trấn áp phản loạn. Một lần chịu ám sát, Trần Bình Nhi lao ra đỡ thay nhát dao cho nam chính. Lúc chết mới biết hóa ra nàng đã biết Tống Thành Thư không yêu mình, cũng biết người hắn yêu là ai, nhưng cuối cùng vì tình yêu dành cho hắn mà hy sinh. Sau khi trấn áp phản loạn, Tống Thành Thư tuy tức giận vì Trần phu nhân hủy dung Diêu Mộng, nhưng trong lòng lại thẹn với Trần Bình Nhi, triều đình lại chưa ổn định, nhất thời lâm vào tình trạng buông không được giữ không xong. Diêu Mộng hiểu và thông cảm, hai người ước hẹn hai mươi năm sau nếu vẫn còn tình cảm thì gặp lại ở gốc cây đào nơi hai người gặp lần đầu. Sau hai mươi năm, Tống Thành Thư thoái vị truyền ngôi cho con trai, sau đó gặp lại Diêu Mộng, cả hai cùng nắm tay thoái ẩn an nhàn một đời.

Tuy mô-típ lọ lem hoàng tử đã quá quen thuộc với thể loại phim tình cảm, nhưng thắng ở chỗ bộ phim mang đậm tính hiện thực, không lãng mạn hóa. Nam chính không thể vì nữ chính mà giải tán hậu cung, bỏ mặc đất nước triều đình như các cuốn tiểu thuyết ngôn tình. Phần cung đấu chiến tranh kết hợp vào tình cảm trong phim khiến cho cảm xúc người xem cũng sâu lắng hơn. Các nhân vật trong phim đều hành xử giống theo tính cách và thời đại, hoàn toàn khiến người xem cảm giác như đã quay về lịch sử.

Nhân vật Chu Uyển Khanh đóng chính là nữ phụ Trần Bình Nhi. Trần Bình Nhi là một nữ nhân tài đức vẹn toàn, xứng đáng là bậc mẫu nghi thiên hạ, cũng hoàn thành trách nhiệm của một vị thê tử. Khuyết điểm duy nhất của nàng chính là yêu phải người không yêu mình. Tình yêu của Trần Bình Nhi là dạng tình yêu âm thầm dâng hiến, dẫu biết không được đáp lại vẫn một mực im lặng đợi chờ. Nàng có những ích kỷ riêng của mình, biết tình cảm của Tống Thành Thư cùng Diêu Mộng nhưng vẫn giả vờ như không để tiếp tục hạnh phúc giả tạo, nhưng đến cuối cùng lại chọn hy sinh để thành toàn cho hai người. Cũng vì điều này mà ngay cả khi phim kết thúc rồi, fan của Diêu Mộng và fan của Trần Bình Nhi vẫn liên tiếp tranh cãi xem Tống Thành Thư yêu ai, ai xứng đáng với Tống Thành Thư hơn.

Kỳ thực dạng tình yêu tam giác ba người mà cả hai nữ nhân đều xứng với nam chính như thế này rất dễ khiến người ta chia thành hai phe, mà cuộc chiến giữa hai phe này kéo dài hơn chục năm trời cũng vẫn không dứt được. Lâm Mặc nhớ ở kiếp trước của cậu, mặc dù đã có kết thúc, nhưng hơn mười năm fan vẫn tranh cãi rốt cuộc Inuyasha yêu Kagome hay Kikyou hơn, cũng như Trương Tiểu Phàm nên chọn Lục Tuyết Kỳ hay là Bích Dao. Thế giới này dường như không có những tác phẩm đó, sau khi ra mắt thì thành lập hai fandom Diêu Mộng và Trần Bình Nhi, cũng làm nổi lên cuộc chiến tình yêu tam giác không bao giờ dứt.

Nhưng mà mấy cái này thì liên quan gì tới cậu đâu chứ ( )

Lâm Mặc đã dự định trước chỉ xin mấy vai nhỏ như thư đồng hay lính gác, cho nên thái độ có thể xem như rung đùi thảnh thơi chờ đến ngày thử kính. Vai diễn không cần to, không cần lộ mặt, chỉ cần có cơ hội bám theo đoàn phim cho tới khi nữ chính quay xong là được.

Cứ như thế, đến ngày thử kính, Lâm Mặc vẫn mang một bộ dáng hết sức ung dung nhàn nhã mà đi đến hội trường. Đạo diễn trẻ tên tuổi chưa nổi, đoàn phim cũng không PR nhiều, thành thử số lượng người đi thử kính cũng không đông. Cậu trông thấy Chu Uyển Khánh cách đó không xa, nữ chính thấy cậu liền tiến lên chào hỏi.

"Chuyện lần trước thành thật cảm ơn cậu. Nhờ có cậu mà tôi mới thoát ra được." Tuy Chu Uyển Khanh không rõ thiếu niên là cố tình làm vậy hay thật sự do say xỉn nhưng cũng không thể phủ nhận là nhờ cậu ta mà cô mới tránh thoát được một kiếp.

Hơn nữa lại còn có cơ hội gặp được ảnh đế Tạ Minh Lâm… Nghĩ đến đây, hai má Chu Uyển Khanh bất giác hơi ửng đỏ.

"Không… không có gì…" Thiếu niên lắp bắp trả lời. Cậu nhìn xung quanh, rồi lại nhỏ giọng dò hỏi, "Chu tỷ định thử vai gì?"

"Là Trần Bình Nhi. Còn cậu thì sao?"

"Em chẳng có kinh nghiệm, cũng chẳng có tài năng gì, chắc chỉ được mấy vai phụ không tên thôi."

Hai người đang trò chuyện thì có người gọi số thứ tự của Chu Uyển Khanh. Nàng cười cười tỏ vẻ xin lỗi không thể tiếp tục bồi chuyện với Mạnh Kỳ, sau đó xoay người bước vào phòng.

Lâm Mặc đợi cũng không lâu lắm thì đến lượt cậu. Trong phòng giám khảo có tổng cộng ba người, ngoại trừ đạo diễn và biên kịch ra thì còn có nhà sản xuất. Đạo diễn Trình Gia trẻ tuổi ăn mặc sơ mi quần tây gọn gàng, mà biên kịch Thanh Hạo kế bên so ra có chút bừa bãi, tóc tai thì rối, áo quần cũng lê thê, trên mặt còn đeo một cái gọng kính to đùng hết sức lỗi mốt. Lâm Mặc tự giới thiệu bản thân, nhưng cậu còn chưa kịp nói gì thêm thì Thanh Hạo đập bàn chỉ tay thẳng vào cậu, "Cậu kia! Diễn thử phân đoạn Đường Vân Hiên cùng Diêu Mộng đi dạo trong sơn trang xem! Là cảnh xx ở đoạn xx này này!"

Lâm Mặc sửng sốt: "Nhưng… tôi là định diễn vai…"

"Không nhưng nhị gì hết! Có diễn hay không? Không diễn thì đi ra ngoài!"

Bị uy hiếp trắng trợn như vậy, Lâm Mặc tỏ vẻ tim cậu chịu đả kích thật lớn. Cuối cùng cậu cũng phải đồng ý. Biên kịch lại gọi một nữ diễn viên khác đến đóng vai Diêu Mộng diễn chung với cậu.

Lúc này, Đường Vân Hiên đã bắt đầu có hảo cảm với nữ chủ, vì thế khi được nàng yêu cầu đi dạo sơn trang ngắm cảnh liền đồng ý. Nhưng tính tình của Đường Vân Hiên vô cùng kiệm lời, bản thân là một kẻ si mê y thuật không hiểu sự đời, cho nên cuộc trò chuyện của cả hai vô cùng nhàm chán lại đứt quãng. Nếu muốn diễn tốt cảnh này, Lâm Mặc phải thể hiện được tính cách trầm mặc của Đường Vân Hiên, cái cảm giác vừa muốn nói lại không biết nên nói gì, tuy nói ít nhưng vẫn phải thể hiện được tình cảm mơ hồ dành cho nữ chính.

"Đường trang chủ, sơn trang của ngài thật đẹp, cũng thật yên tĩnh. Khung cảnh yên bình nơi đây thật sự khiến người khác muốn chìm đắm vào quên hết sự đời."

"Ừm…" Thiếu niên trầm mặc đáp lại.

"Lúc trước ngài cho phép ta ở lại, vô cùng tạ ơn ngài. Nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ đền đáp."

"Không cần… Cũng không phải chuyện lớn lao gì."

"Sao có thể? Ngài chẳng những cho ta chỗ ăn chỗ ở, còn chữa trị vết thương trên mặt ta, việc này sao có thể bảo là không lớn lao."

"Thật sự… Dù sao cũng chỉ là nhấc tay chi lao…"

Nói đến đây, Đường Vân Hiên đã có chút ngượng ngùng, ánh mắt cũng vô tình tránh né. Diêu Mộng cũng không để ý, tiếp tục cố gắng lôi kéo vị trang chủ kiệm lời này mở miệng.

"Đường trang chủ, ngài giới thiệu cho ta về nơi này đi, ở đây lâu đến như vậy, ta vẫn chưa biết gì cả."

Thiếu niên bị nài nỉ, hoàn toàn không có khả năng chống đỡ, bắt đầu kiên nhẫn giới thiệu từng vị trí trong sơn trang.

"Kia là Thanh Phong cốc, có rất nhiều thảo dược quý. Trong đó có rất nhiều Huyết Thảo, Kim Sa Thảo, Xích Quả,… các loại dược liệu tương đối phổ thông dễ kiếm."

"Đây là hồ Vọng Tâm, mùa đông có loài cá tên Hàn Băng Ngư, thịt có thể dùng để trị bệnh nóng trong người, ngoài ra nước hồ có thể dùng để nấu thuốc chung với Ngọc Tuyết quả chữa bệnh đau dạ dày, xuất huyết,..."

"Bãi dược liệu này là do các hạ nhân trong sơn trang trồng và chăm sóc, là nguồn cung cấp chủ yếu các loại thảo dược bình thường dùng với số lượng lớn. Tiền Thanh Hoa hai mẫu, Bạch Thảo năm mẫu, Lục Sắc Hoa ba mẫu,..."

Chỉ khi nói đến y thuật và thảo dược, thiếu niên mới có thể thao thao bất tuyệt. Được một hồi, Đường Vân Hiên cảm thấy im lặng, mới phát hiện nữ chính có chút buồn chán, do đó không nói nữa. Ánh mắt cậu có chút buồn bã, ngại ngùng lại mất mát, nhưng gương mặt lại vẫn không cảm xúc như cũ.

"Nắng lên cao rồi, không thích hợp để đi dạo nữa. Chúng ta quay về thôi."

Cả hai cùng quay về. Diêu Mộng vui vẻ cười đùa, mà Đường Vân Hiên bước đi chậm rãi, lại không hề bị tụt lại, lưng ưỡn thẳng như một người trưởng thành, nhưng bờ vai nhỏ gầy như một đứa trẻ chưa lớn hoàn toàn.

"Cắt!!"

Nghe tiếng hô, Lâm Mặc giật mình quay người lại. Biên kịch hai mắt tỏa sáng nhìn cậu, bất chấp hình tượng mà chỉ vào. "Cậu! Đúng rồi! Chính cậu! Cậu đóng vai Đường Vân Hiên!"

Vị đạo diễn kế bên nhìn thấy bạn mình như lên cơn thần kinh thế này bất đắc dĩ nói khẽ: "A Hạo, chẳng phải mấy hôm trước cậu còn bảo hình tượng Đường Vân Hiên là một nam nhân lạnh lùng trang nhã sao?"

"Tôi quyết định đổi lại rồi!" Biên kịch hưng phấn, tay cầm bút ghi ghi chép chép lại xuống một cuốn sổ, "Nam phụ lạnh lùng si tình đã quá lỗi thời! Đường trang chủ là một thiếu niên mới trưởng thành chưa hiểu sự đời, chỉ biết y thuật, lần đầu tiên đối diện với tình cảm nên ngượng ngùng không biết phải làm sao! Đúng vậy! Là cái dạng mọt sách yêu thầm chị hàng xóm nhà bên!"

"Tình cảm như vậy vừa trong sáng lại dễ kích thích tính mẫu tử của mỗi người phụ nữ!" Hai mắt Thanh Hạo tỏa sáng, nhìn Lâm Mặc như nhìn một con dê béo. "Nói tóm lại tôi đã quyết rồi! Cậu tên gì? Mạnh Kỳ đúng không? Vai Đường Vân Hiên này nhất định phải cậu diễn!"

Đạo diễn bên này tỏ vẻ "rốt cuộc ai mới là đạo diễn" nhìn biên kịch, mà nhà sản xuất thì trầm mặc đeo kính đen không nói gì, hoàn toàn ra kiểu "tôi hiểu quá mà". Cả ba người đều có quen biết với nhau, cho nên quan hệ cũng không quá mức xa lạ.

Cứ như thế, Lâm Mặc trong trạng thái còn chưa rõ chuyện gì đã được ấn cho cái vai Đường Vân Hiên.

Đối với chuyện này, Lâm Mặc tỏ vẻ cậu hoàn toàn không hề cảm kích chút nào. Đường Vân Hiên tuy là vai phụ, nhưng số lần xuất hiện vẫn nhiều hơn so với thư đồng hay người hầu nhiều. Đồng nghĩa công việc của cậu sẽ nhiều hơn, cực khổ cũng tăng lên.

[Cậu không muốn có sự nghiệp riêng của bản thân sao?]

"Dù sao sau khi nhiệm vụ kết thúc, tôi cũng chỉ sống tối đa được một hai năm. Thời gian ngắn ngủi, thay vì đâm đầu vào công việc, chi bằng vui chơi hưởng thụ nhân sinh thì hơn." Lâm Mặc rầu rĩ đáp.

Cũng không phải cậu chưa từng nghĩ đến việc phấn đấu vươn lên này nọ, nhưng nếu chỉ có thể sống trong một khoảng thời gian ngắn, cố gắng kiếm tiền nổi tiếng để làm gì? Để đến lúc đám tang có nhiều người khóc cho hơn sao?

Sau khi bắt xe ghé qua bệnh viện khám bệnh định kỳ, Lâm Mặc quay trở về nhà. Cậu đi từ xa, đã trông thấy trước cửa chung cư đậu một chiếc Bentley đen. Một thanh niên nho nhã đứng gần đó, khi thấy cậu thì thong thả bước tới mỉm cười, "Xin chào, cậu là Mạnh Kỳ đúng không?"

"Đúng vậy." Lâm Mặc gật gật đầu.

"Tôi là Giang Đồng, trợ lý của Tạ tổng. Tôi có vài vấn đề muốn bàn bạc với cậu."

Ý tứ muốn vào nhà đã quá rõ ràng, Lâm Mặc không hiểu nữa chính là bị ngốc. Vì vậy cậu nhanh chóng dẫn đường cho vị trợ lý này, "Chúng ta vào nhà nói chuyện vậy."

Phòng khách của Mạnh Kỳ rất nhỏ, nếu so với cái phòng khách to lớn lại trang trí tao nhã của Tạ tổng kia thì căn phòng này chả khác gì kho chứa đồ. Lâm Mặc ra hiệu cho Giang Đồng tùy tiện ngồi, sau đó vào nhà bếp mang ra hai cốc nước lọc, "Hiện tại trong nhà chỉ có nước lọc, làm phiền anh vậy."

"Không sao." Giang Đồng thể hiện tính chất chuyên nghiệp của mình, ngồi thẳng lưng ưu nhã đặt xuống bàn một tệp hồ sơ.

"Giang tiên sinh, xin hỏi anh có việc gì?"

"Là việc liên quan đến Tạ tổng. Trước tiên cậu xem qua thứ này đi đã." Giang Đồng rút ra một xấp giấy trong tệp hồ sơ đưa cho Lâm Mặc.

Lâm Mặc tùy tiện nhận lấy đọc thử, nào ngờ vừa mới lướt sơ qua chỉ muốn phun hết nước từ trong miệng ra ngoài. Đây là cái quỷ gì? Hợp đồng bao dưỡng? Có cả bên A lẫn bên B? Lại còn kỳ hạn, nghĩa vụ, quyền lợi với trách nhiệm vân vân nữa? Tạ Hoài An không chỉ có bệnh bên dưới mà bên trên cũng có đi?

Hợp đồng của Tạ tổng được trình bày rất rõ ràng chi tiết, giống như đang mua bán một món hàng quan trọng chứ không phải bao dưỡng tình nhân vậy. Thậm chí Lâm Mặc cho rằng, nếu ghi rõ ra tiền trả cho cậu, nói không chừng sẽ lập hẳn một bảng chi thu theo từng quý không chừng.

Giang Đồng bên này ngồi im vẻ mặt hòa nhã, kỳ thật nội tâm cũng điên cuồng gào thét như Lâm Mặc. Boss à, người ta chơi gái chơi trai xong trả chút tiền là được, ngài lập hẳn một cái hợp đồng thế này thật sự không mệt sao? Dù sao bao dưỡng vẫn là theo quy tắc anh tình tôi nguyện, anh thỏa mãn tôi về tiền bạc tôi thỏa mãn anh về thể xác, xong việc không ai nợ ai hảo tụ hảo tán. Với cái cách lập hợp đồng của Tạ tổng, Giang Đồng rất nghi ngờ liệu sau này sẽ có cả bảo hiểm cùng lương hưu cho tình nhân hay không.

"Giang tiên sinh, việc này..." Khóe miệng của Lâm Mặc muốn co rút, nhưng vì bảo trì hình tượng nên không thể làm ra hành động quá khích.

Cậu chỉ muốn hỏi một người không thể "cương" thì bao dưỡng tình nhân để làm gì? Bạn khuê mật trò chuyện mỗi tối sao? Hay chẳng lẽ Tạ tổng kỳ thực bề ngoài là công nhưng nội tâm là thụ?

"Suy nghĩ của Tạ tổng, tôi không biết." Giang Đồng cũng chẳng biết rốt cuộc sếp nhà mình suy nghĩ cái gì, cho nên thấy Mạnh Kỳ có ý định hỏi liền đá hết trách nhiệm sang Tạ tổng. "Cậu cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, bất quá hảo tụ hảo tán, không có gì phải băn khoăn."

Hay nói cách khác thẳng thừng hơn, thì cậu cũng chỉ là bạn giường, chơi chán thì thôi, có quyền gì mà chất vấn ngược lại kim chủ. Nếu Lâm Mặc là Mạnh Kỳ hoặc đang thầm yêu Tạ tổng, cái sự thật này có thể đả kích khiến cậu đau đớn viết ra được hơn mấy ngàn tự miêu tả ngược tâm bản thân. Nhưng Lâm Mặc chỉ là một ký chủ đang thi hành nhiệm vụ, còn đang ngóng trông Tạ Hoài An làm cậu một pháo rồi đi, tự nhiên trong lòng chỉ băn khoăn một điều rốt cuộc Tạ tổng có bị bất lực hay không.

Tất nhiên để không bị OOC thì Lâm Mặc cũng phải diễn cảm xúc thay đổi từ bất ngờ sang tức giận rồi ngượng ngùng và cuối cùng là chấp nhận ký tên xuống tờ giấy. Quá trình diễn biến phải nói là hết sức đặc sắc đến nói cậu không nhịn được tự cho bản thân 32 like. Ngay cả vị trợ lý Giang Đồng đối diện sau khi xem xong màn biểu diễn của cậu cũng có cảm giác boss nhà mình như cường hào cướp đoạt dân nữ nhà lành vậy.

"Đây là số điện thoại để liên lạc với Tạ tổng, nếu có chuyện gì cậu có thể gọi số này." Vị trợ lý để lại tờ giấy có ghi số. Kỳ thực bình thường nên đưa số trợ lý hoặc thư ký cho tình nhân, sau đó mới báo lại lên cho kim chủ. Tạ Hoài An cảm thấy quy trình như vậy quá phiền phức, hơn nữa nếu làm thế thì làm sao hai người có cơ hội tiếp xúc được, cho nên dứt khoát đưa ra dãy số riêng của mình.

Lâm Mặc gật gật đầu thậm chí không buồn liếc nhìn tờ giấy một cái, tiễn vị trợ lý ra khỏi cửa. Giang Đồng sau khi hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ quay về báo cáo cho sếp nhà mình, nhận được lời khen ngợi cùng lời hứa tiền thưởng cuối năm, vô cùng cao hứng quay trở lại làm việc. Còn Tạ tổng thì tâm trạng hết sức lâng lâng không biết khi nào thì nên gọi điện cho thiếu niên đây.

Hôm nay? Quá sớm đi, cậu ta sẽ nghĩ hắn không biết kiềm chế mất.

Tuần sau? Như vậy lại quá trễ, lỡ Mạnh Kỳ thật sự cho rằng hắn bị bất lực thì sao.

Bối rối còn hơn quyết định khi nào mở hội nghị, Tạ tổng dứt khoát ba ngày sau gọi điện vậy. Như thế cũng không quá sớm, cũng không quá trễ.

Mà Lâm Mặc bên này cầm điện thoại thầm nghĩ, làm sao trị bệnh cho Tạ tổng, sớm xong nhiệm vụ lấy 1000 điểm năng lượng?

22. Chương 22: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (4)

Tuy không biết trước khi nào xuất hiện BUG, nhưng Lâm Mặc cũng chưa đến nỗi ngu ngốc phải đi kè kè theo nữ chính cả ngày lẫn đêm. Dù sao trong hiện thực thì cậu phải trải qua từng ngày, nhưng trong tiểu thuyết cũng không nhất định a! Một bộ phim quay mất nửa năm như vậy, nếu miêu tả chuyện hàng ngày, chẳng phải sẽ dài lê thê sao. Cho nên cậu chỉ cần tận lực bám theo nữ chính vào những ngày có trong tiểu thuyết là được.

Những ngày rảnh rỗi còn lại, dĩ nhiên là dùng để làm nhiệm vụ phụ. Nhưng Lâm Mặc tỏ vẻ nhiệm vụ thật khó, ăn điểm năng lượng của hệ thống thật không dễ chút nào. Cậu không phải chưa nghĩ tới chuyện câu dẫn Tạ Hoài An. Nhưng một tên xử nam hai mươi năm chưa nếm qua mùi vị tình yêu thì biết gì là câu dẫn?! Huống hồ cho dù cậu muốn làm vậy, ít nhất cũng phải gặp mặt người ta a! Đã hai ngày kể từ khi ký hợp đồng, cũng không hề thấy Tạ tổng liên hệ với cậu, mọi chuyện vẫn xảy ra bình thường như trước, khiến cậu thật hoài nghi liệu có phải tất cả do mình tự tưởng tượng ra không.

May mắn là đến ngày thứ ba thì Tạ Hoài An cũng chịu liên lạc, đối phương chỉ báo địa chỉ cũng thời gian, sau đó đã cúp máy. Lâm Mặc chậc chậc lưỡi, mới có mấy ngày đã học được giọng điệu kim chủ phết, bất quá nghĩ lại cũng có thể hiểu. Tạ Hoài An hắn là ai? Một nam nhân thành đạt mới khoảng ba mươi, lại còn đang độc thân, người muốn leo lên giường hắn xếp hàng đủ ba vòng quanh thành phố này cũng được. Thân phận hiện tại của cậu là tình nhân, tuy không rõ làm thế nào lọt được vào mắt xanh của hắn, nhưng chắc chắn một điều cũng không phải tình cảm thật.

Tạ tổng oan ức bị hiểu lầm. Hắn thật sự chỉ là quá ngại ngùng không biết nói gì thôi, ai biết được tiểu tình nhân lại suy diễn ra thế chứ… Q^Q

Người đại diện hẳn vẫn chưa biết đến hợp đồng này, nếu không đã sớm liên lạc lại với cậu. Lâm Mặc cũng không việc gì nói cho gã biết, tuy bớt được phiền phức bên tai, nhưng lại phải tự mình bắt xe đi đến nhà Tạ tổng. Tiền xe dù không nhiều nhưng vẫn là tiền, Lâm Mặc đang trong tình trạng túng quẫn có chút tiếc nuối. Cậu đành hy vọng Tạ tổng chơi xong cho chút phí, ít ra cũng phải đủ tiền xe.

Mà sự thật chứng minh là cậu đã quá hy vọng vào cái kẻ bao dưỡng tình nhân cũng soạn hợp đồng như thuê nhân công thế này…

Tạ Hoài An gọi cậu đến, kỳ thực bản thân hắn cũng chưa nghĩ ra để làm gì. Trong thân tâm hắn chỉ muốn dành thời gian ở bên nhau nhiều hơn chút để bồi dưỡng tình cảm, tìm hiểu sở thích của nhau. Nhưng đến khi Mạnh Kỳ xuất hiện trong nhà hắn rồi, đầu óc hắn lại trống rỗng không biết nói gì, cuối cùng ho khan hai tiếng bảo: “Vào đây.”

Thiếu niên nhu thuận đứng đối diện hắn, vẻ mặt có chút ngại ngùng như đang chờ đợi hắn ra lệnh tiếp. Tạ Hoài An nhìn gương mặt cậu như vậy, lòng khó hiểu dâng lên chút lửa. Hắn thật sự không hiểu vì sao càng gặp cậu càng mê luyến, dục vọng cũng ngày càng khó kiềm chế. Cứ như thể kiếp trước đến chết vẫn còn là xử nam nên kiếp này phải vội vã như vậy… Suy nghĩ này bất chợt nảy ra khiến hắn có hơi ngốc chút, vội vã vứt ra sau đầu.

Lâm Mặc lúc này vẫn đang đứng chờ, thì đột nhiên hệ thống xuất hiện, giọng điệu có hơi u ám nói: [Có tin xấu và tin tốt, cậu muốn nghe tin nào trước?]

"Tin tốt đi."

[Chủ hệ thống sau khi kiểm tra xác định thế giới trước không phải do lỗi của cậu, cho nên bồi thường tặng cậu thêm 500 điểm kinh nghiệm]

"Vậy còn tin xấu?"

[Dữ liệu tôi đo được cho thấy dường thế giới này lại đang có dấu hiệu bị ngoại vật xâm nhập. Tuy chưa rõ là ở đâu, cũng chưa hoàn toàn chắc chắn 100%, tôi nghĩ vẫn nên báo trước cho cậu]

"Lại nữa sao?!" Lâm Mặc suýt chút nữa nhịn không được OOC ngay trước mặt Tạ Hoài An. May mà cậu còn chút lý trí biết kiềm lại không biểu hiện ra mặt, "Rốt cuộc là thứ gì? Sao không bảo nhân viên diệt virus đến dọn? Chẳng phải cậu bảo việc này có đội ngũ riêng đảm nhiệm sao?"

[Trước khi chắc chắn là virus, không thể tùy tiện gọi họ tới được. Khác với các ký chủ, nhân viên bên bộ phận an ninh có hơi… Nói chung một khi họ ra tay thường rất nặng nề, có thể nói là diệt tận gốc không chừa chút đường sống nào]

"… Sẽ không phải là người khác xâm nhập thế giới này đi?" Lâm Mặc nhớ lại các bộ tiểu thuyết mình từng đọc, một lần nữa bắt đầu não bổ.

[Không có khả năng. Có lẽ ký chủ chưa biết, từ cách đây hai trăm năm trước, chủ thần và chủ hệ thống đã đưa ra "Bộ luật bảo hộ vị diện", mà điều khoản quan trọng nhất trong đó chính là: "Trong cùng một vị diện, tuyệt đối không thể cùng xuất hiện hai ký chủ. Nếu vi phạm, ý chí thế giới của vị diện đó có toàn quyền xử lý sự tồn tại của các ký chủ khác ngoại trừ ký chủ đầu tiên tiến vào vị diện."]

[Ai cũng không thể làm trái luật được, bởi vì sau khi tiến vào vị diện năng lực của các ký chủ đều bị khóa lại ở trình độ cho phép của vị diện đó. Cho dù là chủ thần thì cũng sẽ bị ý chí thế giới đánh bật ra khỏi vị diện]

"Nếu vậy sao cậu có thể theo tôi vào được?"

[Chính xác thì hệ thống không cùng ký chủ đi vào vị diện, mà là thông qua đường truyền để liên lạc với nhau. Tuy cậu cảm thấy tôi giống như luôn túc trực bên cạnh, trên thực tế dữ liệu gốc của tôi đều nằm ở tổng bộ]

Mấy chuyện này đối với Lâm Mặc thì quá rắc rối, dù sao cậu cũng không biết rõ về cái tổng bộ mà hệ thống nói đến, càng không biết chủ thần cùng chủ hệ thống rốt cuộc là gì. Bất quá nếu ngay cả chủ thần cũng không thể lách luật thì việc cậu giả sử cũng không có khả năng xảy ra.

"Vậy còn virus?"

[Theo định nghĩa của chủ hệ thống, chỉ những dữ liệu tự sinh ra ý thức có ý đồ công kích thế giới mới được xem như virus. Đối với ý chí thế giới thì đơn giản hơn, chỉ cần là ngoại vật xâm nhập đều là virus hết. Do đó dù có một số trường hợp bị xem như virus xâm nhập, chủ hệ thống cũng chưa chắc phái nhân viên an ninh đến dọn dẹp]

Toàn bộ đối thoại của Lâm Mặc lẫn hệ thống đều diễn ra trong đầu, cho nên trong mắt Tạ Hoài An thì thiếu niên đối diện chính là đang ngẩn người không biết làm gì. Hắn có chút lúng túng suy nghĩ xem nên gợi chuyện thế nào, nhưng rồi lại nhận ra giữa hai người chẳng hề có một đề tài chung nào hết. Hắn cách cậu mười tuổi, gần như một thế hệ. Cậu là người giới giải trí, hắn lại là người trên thương trường. Đừng nói là Mạnh Kỳ, ngay cả em trai Tạ Minh Lâm của hắn phần lớn thời gian gặp nhau đều là tên nhóc ấy nói hắn ngồi nghe như vịt nghe sấm, thỉnh thoảng đưa ra chút lời răn dạy, còn lại hoàn toàn không hiểu gì cả.

Tạ Hoài An rất lo ngại Mạnh Kỳ sẽ cảm thấy hắn là một người nhàm chán. Hắn còn đang muốn phát triển mối quan hệ lâu dài với cậu, đương nhiên không thể chỉ chú trọng xác thịt mà bỏ qua tâm linh được.

Lâm Mặc nhận ra Tạ tổng lại bắt đầu ngây ra như khúc gỗ, lòng có chút phiền muộn. Sẽ không thật sự bất lực đi? Kỳ thật cậu có thể mua thuốc từ cửa hàng hệ thống, chỉ là có chút tiếc điểm năng lượng. Bất quá nếu nhiệm vụ này thành công, số điểm đó chẳng khác gì muối bỏ bể, nhìn từ góc độ nào cũng là cuộc mua bán có lời.

Trong lúc Lâm Mặc cân nhắc tính khả thi của việc chuốc thuốc, Tạ Hoài An đã sắp xếp xong những việc muốn nói. Tim trong lồng ngực hắn nhảy nhót, mặt ngoài lại lạnh như băng, "Ngồi xuống đây."

Nói rồi hắn chỉ vào chỗ trống kế bên cạnh mình.

Lâm Mặc xuýt xoa trong lòng, dù gì cũng là lần đầu tiên, làm trên ghế sô pha gì đó có hơi nặng nề quá không? Không những eo phải chịu nhiều lực hơn, diện tích nhỏ như vậy tư thế cũng sẽ xấu hổ lắm…

419: [Rõ ràng hồi đó lúc tôi tiếp nhận cậu thì thuộc tính của cậu vẫn còn là "ngốc manh bạch ngọt" mà…]

Lâm Mặc: "Lúc ấy tôi hai mươi, ở thế giới kia cũng đã sống thêm năm năm, suy nghĩ cũng phải thay đổi. Hồi còn trẻ thấy ngại ngại, giờ lại chỉ thấy bình thường."

Hệ thống vẫn luôn biết năng lực thích nghi của Lâm Mặc rất cao, cho nên chỉ thở dài một tiếng như vậy rồi thôi, không nói gì thêm. Dữ liệu hiện tại của nó thuộc tính xác định là cộng sự kiêm người giám sát, cho nên đương nhiên sẽ ưu tiên việc hoàn thành nhiệm vụ hơn là sự ảnh hưởng đối với ký chủ.

Có lẽ lý do quan trọng nhất là vì Lâm Mặc vẫn luôn xác định đây là một cuộc tình chóng vánh giữa kim chủ với tình nhân, cho nên không có cảm giác ân hận hay ray rứt, càng không vì thế mà nghĩ ngợi nhiều. Cậu chỉ muốn nói rằng, nếu đến lúc nào đó nhận ra bản thân không thể sống lâu, tự dưng tâm sự trong lòng cũng bớt đi nhiều, định kiến gì đó cũng không còn.

Nói theo cách nào đó chính là, đằng nào cũng chết, thử một lần cũng chẳng ngại gì…

Lâm Mặc ngồi xuống bên cạnh Tạ Hoài An, nhìn thấy hắn nhíu mày, tưởng đâu hắn không hài lòng, vì thế càng thêm dán sát. Tạ tổng quay mặt đi, cậu sợ hắn giận, liền vội vàng gần như bám cả nửa người lên hắn.

Tạ tổng chỉ cảm thấy, thiếu niên của hắn sao lại dụ người đến vậy. Rõ ràng chỉ muốn nói chuyện, lại không biết thẹn thùng mà bám lên người hắn. Bất quá cảm giác này rất tốt, cho nên hắn không những không phản đối, trái lại khóe miệng hơi cong lên.

Kỳ thực có thể hòa hợp về thể xác trước rồi bù đắp cho tâm linh sau cũng được đi…

Hắn quay đầu qua, chỉ thấy gương mặt phóng đại của Mạnh Kỳ, hai mắt to tròn chớp chớp mà nhìn hắn. Gò má ửng hồng trên nền da trắng dụ hoặc vô cùng, cặp môi hồng phơn phớt như đang kêu gào "mau cắn đi mau cắn đi". Trước khi Tạ Hoài An kịp trấn tĩnh, thì cơ thể hắn đã theo bản năng hôn xuống, ban đầu còn hơi trúc trắc, sau đó đầu lưỡi cuồng nhiệt mà công phá bên trong khoang miệng thiếu niên, giống như muốn đánh dấu lại toàn bộ vị trí, khiến thiếu niên tràn ngập hương vị của hắn. Lúc tách ra, sợi chỉ bạc đầy dâm mỹ còn vương trên môi hai người, hình ảnh đầy sắc dụ như vậy khiến hầu kết hắn khẽ giật. Mà bàn tay của hắn cũng đã không tự chủ được bắt đầu sờ đến thắt lưng cậu.

Không được, như vậy quá nhanh, phải từ từ tìm hiểu trước rồi mới lên giường được. Không thể quá tùy tiện như vậy, sẽ khiến cậu nghĩ hắn chỉ thèm muốn thân xác cậu…

Mặc dù là giờ phút này hắn thật sự như vậy…

Thiếu niên hai mắt như có nước nhìn hắn, cái lúm đồng tiền nho nhỏ như ẩn như hiện thật khiến người muốn chọt vào. Cậu hé môi, mấp máy khẽ hô: "Tạ tiên sinh…", hai cánh tay cũng càng chủ động quấn quanh cổ hắn.

Đầu óc Tạ Hoài An nổ tung như bắn pháo hoa, bao nhiêu dự tính suy nghĩ trước đó đều bay biến hết. Nếu lúc này mà còn nhịn được, hắn dù không bất lực cũng sẽ trở thành bất lực! Da thịt mềm mại lại ấm áp của thiếu niên tiếp xúc khiến cả người hắn như châm lửa, hận không thể đè cậu ra ngay tại chỗ.

May mà Tạ tổng vẫn còn lý trí, không báo trước ôm lấy cậu bế vào phòng ngủ, ngoài miệng lạnh lùng nghiến răng bảo: "Tiểu yêu tinh.", động tác lại hết sức ôn nhu.

Hắn vẫn chưa quên cậu bị bệnh tim, cho dù gấp gáp, cũng chỉ có thể từ từ làm các thao tác chuẩn bị từ dọn giường đến cởi quần áo. Nếu không có cái ánh mắt nóng bỏng như muốn ăn thịt người đó, thì hắn chẳng khác gì một vị hộ lý đang chăm sóc bệnh nhân.

Lâm Mặc cảm thấy kỳ này nhất định có thể lấy được 1000 điểm năng lượng, lập tức nuốt ngay vài viên thuốc. Không biết thể lực của Tạ tổng có thể chống đỡ bao lâu, thôi thì cứ phòng hờ ba bốn tiếng đi vậy.

Đây là thế giới hiện đại, nhất định không thể biến thái như mấy truyện ngựa đực văn, một đêm bảy lần gì đó a! Huống hồ ban ngày tuyên dâm, nhất định Tạ Hoài An dù phóng đãng thế nào cũng nên biết kiềm chế.

Thân thể thiếu niên hoàn toàn bại lộ dưới cặp mắt Tạ Hoài An, hắn có thể cảm giác được thứ bên dưới thân đã nóng càng thêm nóng. Không dám nôn nóng, hắn chỉ có thể từ từ hôn cậu, bàn tay xoa nhẹ đùa giỡn hai hạt đậu nhỏ trước ngực. Lâm Mặc lần đầu tiếp xúc với tình dục, cơ thể không khỏi theo bản năng run rẩy, cả người như bị điện giật. Tạ tổng lại bắt đầu cởi quần, để lộ người anh em hùng dũng đang ngẩng cao đầu. Tuy cậu không trực tiếp nhìn, nhưng chỉ bằng cảm xúc lúc tiếp xúc với nhau, cũng có thể khẳng định rất lớn.

Ngọa tào, đâm thứ này vào cơ thể, không lên cơn đau tim chết cũng sẽ sớm ngày bị bệnh trĩ thôi!

Tạ Hoài An đè ép thứ đó của mình chung một chỗ với của cậu, lại còn trực tiếp nắm lấy tay cậu bắt phải sờ sờ. Thiếu niên khóc không ra nước mắt, rên rỉ kêu: "Tạ tiên sinh, này…"

"Gọi Hoài An, hoặc là An cũng được." Tạ tổng ôn nhu hôn lên mắt cậu, khiến lông mi có chút hưng phấn rung nhè nhẹ.

"Hoài An…"

"Ngoan." Tạ Hoài An hiển nhiên rất hài lòng với thái độ của cậu, động tác tay cũng không khỏi nhanh hơn. Cậu nhỏ của Lâm Mặc bị loát đến sảng khoái, cuối cùng chịu không nổi rên một tiếng phóng thích ra ngoài.

Nhưng cậu thì đã ra, chứ Tạ tổng e là mới khởi động nóng người đi!

Trước đó, Tạ Hoài An đã tìm hiểu kỹ về phương diện quan hệ tình dục với người đồng giới, đặc biệt là người bị bệnh tim, cho nên chuẩn bị rất đầy đủ. Hắn rút dưới gối ra một lọ thuốc bôi trơn, dùng ngón tay lần quanh hậu huyệt, cuối cùng đâm vào trong. Xúc cảm lạnh lẽo khiến Lâm Mặc bất giác co rút lại, Tạ Hoài An cảm nhận được sự căng chặt, hầu kết lại nhịn không được rung rung. Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn làm công tác khuếch trương, đến khi đã đủ cho ba ngón tay ra vào rồi mới nâng cực vật lên, đặt ngay trên miệng huyệt.

Có lẽ vì Lâm Mặc từng trải qua chém giết, thậm chí là nổ tan xác mà chết, cho nên lúc Tạ Hoài An đâm vào, cậu có hơi hít vào một tiếng, nhưng lại không đến mức đau đớn muốn ngất đi. Phía sau bị lấp đầy bởi ngoại vật, cảm giác này quá mức mới mẻ. Tạ Hoài An cảm nhận được hậu huyệt đang co bóp ôm chặt lấy thứ đó của mình, máu nóng bốc lên, chỉ hận không thể chết trên người cậu. Nhưng hắn phải kiên nhẫn, chậm rãi mà di chuyển, tuyệt đối không thể quá mức mạnh mẽ, bằng không rất có thể sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của cậu.

So với đạt được khoái cảm trong tình dục, hắn càng hy vọng thiếu niên sẽ khỏe mạnh bình an hơn.

Vì thế động tác hắn ôn nhu lại khoan thai, Lâm Mặc sau một hồi ra vào cũng dần cảm nhận được khoái cảm, tần suất rên rỉ cũng ngày càng nhiều. Hai người cứ thế quấn quýt lấy nhau ước chừng một canh giờ. Cuối cùng Tạ Hoài An gầm nhẹ một tiếng phóng thích ra, cả người Lâm Mặc đã xụi lơ, không còn chút sức lực.

Nhất định là do thân thể này quá yếu! Nếu còn là Bạch Thố, bảo cậu đại chiến một ngày một đêm cũng được!

Tạ Hoài An vẫn chưa thấy đủ, cậu em nhỏ mới xìu xuống chưa bao lâu lại có dấu hiệu ngóc đầu. Nhưng hắn hiểu rõ tình trạng sức khỏe của Mạnh Kỳ, không dám làm bừa, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn ôm cậu đi tẩy rửa, sau đó lại tự mình vào nhà vệ sinh giải quyết. Tưởng tượng đến hình ảnh cậu toàn thân không một mảnh vải nằm trên giường, cả người còn hơi ẩm ướt, tay hắn không tự chủ được vận động càng nhanh, nhanh chóng đạt tới khoái cảm.

Lâm Mặc nằm bên ngoài nghe tiếng hệ thống thông báo hoàn thành nhiệm vụ, tâm tình tốt vô cùng.

Thế giới trước tính cả phần điểm đền bù thì cậu đã có tổng cộng 1700 điểm năng lượng, trừ đi tiền mua thuốc còn 1695. Nhiệm vụ lần trước đã được 500 điểm, lần này thêm 1000, tính ra thì đã 3195 điểm năng lượng. Con số này tuy ít, nhưng cũng đã đủ để cậu mua rất nhiều thứ trong cửa hàng rồi.

Giờ phút này Lâm Mặc cảm thấy may mắn nhất chính là, bản thân vẫn chưa phí điểm mua thuốc trị bất lực. Nhìn năng lực của Tạ Hoài An, chưa uống đã tinh lực tràn trề như thế, uống rồi còn chẳng thành động cơ vĩnh cửu sao?

Lốp xe dự phòng đã thế này… Đột nhiên Lâm Mặc nảy sinh lòng đồng cảm sâu sắc đối với nữ chính.

Bởi vì Tạ Hoài An biết tiết chế, cho nên Lâm Mặc ngủ một lát tỉnh dậy đã khôi phục phần lớn sức lực, chỉ là phía sau có hơi đau. Mà vị tổng tài mặt lạnh sau khi ăn xong cậu lại bỏ ra phòng khách, bộ dáng muốn khốc thế nào thì khốc thế đó. Trong lòng cậu vì hoàn thành nhiệm vụ nên rất vui vẻ, lết tấm thân xuống dưới đứng chờ Tạ Hoài An trả tiền một cách hớn hở. Liệu có ném chi phiếu vào mặt cậu không nhỉ? Hay trực tiếp đưa thẻ quẹt? Kỳ thật tiền mặt cũng được, cậu không chê đâu…

Thế nhưng vị Tạ tổng này chỉ nhìn cậu một hồi rồi mở miệng bảo: "Để tôi cho người đưa em về."

Cuối cùng Lâm Mặc được hộ tống lên xe chở về căn hộ chung cư của mình, còn đang thất thần thì đã bơ vơ đứng trước gió rồi. Tài xế sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng trực tiếp quay trở về, không dây dưa với cậu thêm phút giây nào.

Thế này là thế quái nào?!

Sờ cũng đã sờ, ăn cũng đã ăn, cuối cùng rút chym vô tình không trả phí là sao?!

Người ta bán thân còn kiếm được tiền, cậu thì hay rồi, chẳng những mất tiền đi xe đến nhà Tạ Hoài An, cuối cùng lăn giường xong một đồng xu cũng chẳng có!

Tuy chẳng ai quy định kim chủ ngủ với tình nhân xong thì phải đưa tiền, nhưng đấy là điều ai cũng biết cả. Chơi gái bên ngoài mỗi lần còn phải trả phí, tình nhân cao cấp hơn, đương nhiên càng phải chi nhiều hơn.

Lâm Mặc thực sự hoài nghi nhân sinh, vì cái gì Tạ Hoài An có thể quên cái chuyện quan trọng như vậy. Được rồi, dựa theo tính cách của hắn thì cậu đoán hắn chẳng có kinh nghiệm gì về chuyện này, nhưng chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy rồi đi! Tiền là điểm mấu chốt giữa kim chủ và tình nhân, không có tiền thì ai chấp nhận cho người khác đè chứ. Cậu không cần giàu có, chỉ cầu sống qua tháng này mà không phải ăn mì gói thôi mà…

Sự tổn thương sâu sắc khiến Lâm Mặc bị đả kích trầm trọng, lặng lẽ nuốt lệ trong lòng húp mì gói, thương thay cho cúc hoa của mình.

Giống như cậu suy đoán, Tạ tổng không phải keo kiệt, mà là hắn thật sự không có kinh nghiệm, cho nên cứ theo thói quen ở công ty chuyển số tiền cố định hàng tháng. Vì vậy nếu Lâm Mặc có muốn nhận được tiền cũng phải đợi cuối tháng mới có. Hơn nữa hắn theo bản năng xem Mạnh Kỳ như người yêu của mình, cho nên càng không nghĩ tới việc này.

Thôi, coi như chơi miễn phí một lần, để cậu biết mùi vị tình dục nó như thế nào. Kỳ thực kỹ thuật của Tạ Hoài An không tệ, động tác cũng tính là ôn nhu. Xem ở trên phân thượng 1000 điểm năng lượng, cậu quyết định hào phóng tha thứ cho hắn.

Đoàn phim bắt đầu quay những tập đầu tiên, lúc này vẫn chưa đến lượt diễn của Đường Vân Hiên cho nên theo lý thuyết cậu không đến cũng không sao. Nhưng trong tiểu thuyết có một đoạn nhắc đến nữ chính Chu Uyển Khanh lúc quay cảnh Trần Bình Nhi bị té ngã xuống hồ, phải để cho Thái tử cứu lên, Diêu Mộng đi ngang trông thấy hai người ôm nhau hiểu lầm đau khổ mà quay trở về. Một nữ diễn viên phụ đóng vai nô tì của Trần Bình Nhi, vì ghen ghét nữ chính mà cố tình quay hỏng mấy lần, khiến Chu Uyển Khanh phải ngâm nước lạnh liên tục. Nhậm ảnh đế đi ngang qua, đứng về phía Chu Uyển Khanh, khiến cho nữ diễn viên kia phải xin lỗi. Tuy không nói rõ vì sao, Lâm Mặc theo trực giác cùng kinh nghiệm cảm thấy rất có thể có BUG đâu đây.

Vì vậy mấy ngày này cậu cứ quanh quẩn ở trường quay, lấy lý do để làm quen với môi trường làm việc, trên thực tế là ngóng chờ hệ thống phát nhiệm vụ. Trình Gia không có ý kiến, hắn là đạo diễn, đương nhiên càng thích những người chăm chỉ đầu tư cho diễn xuất, cho nên Lâm Mặc thuận lợi đu bám trường quay mà không ai nói gì.

Từ lần chào hỏi trước, Chu Uyển Khanh cũng dần quen thuộc với cậu, lời nói cũng bớt khách sáo hơn. Hôm nay quay xong một cảnh Trần Bình Nhi khóc lóc tương tư Thái tử, Chu Uyển Khanh lúc ra chỗ nghỉ ngơi hai mắt còn đỏ hoe. Gặp cậu, nàng cũng vui vẻ cười chào: "Tiểu Kỳ lại đến xem đấy à?"

Hai người vào giới cùng lúc, nhưng về tuổi tác thì Chu Uyển Khanh lớn hơn, cho nên cũng quen miệng gọi cậu là tiểu Kỳ. Lâm Mặc lại thấy chuyện này nhỏ nhặt không đáng nói, thành thử cũng ngầm chấp nhận.

Nói rồi Chu Uyển Khanh ánh mắt khẽ chuyển đến nữ diễn viên đóng vai Diêu Mộng, cười hì hì: "Sẽ không phải vì thích ai đó nên mới cố tình đến đây đi?"

Nàng nghi ngờ cũng không phải không có lý do. Mạnh Kỳ tuy mấy ngày nay đến đều đặn, nhưng chỉ ngồi im một góc quan sát, so với học tập làm quen, càng giống như đang chờ gì đó hơn. Diễn viên đóng vai Diêu Mộng chỉ là một cô bé mới mười tám tuổi, diễn xuất rất tốt, chỉ là còn thiếu kinh nghiệm, nhan sắc cũng thuộc dạng nhất đẳng. Chu Uyển Khanh cảm thấy nói không chừng Mạnh Kỳ đang trong thời kỳ tình đậu sơ khai, cho nên mới đến trường quay đi.

Tuy rằng nghi ngờ như vậy có hơi vô căn cứ, nhưng cả đoàn phim này diễn viên nhỏ tuổi hơn Mạnh Kỳ e rằng cũng chỉ có cô bé kia.

Lâm Mặc cười cười lắc đầu, không để chuyện này trong lòng. Hai người tán gẫu một hồi, Chu Uyển Khanh lại phải quay ra đóng tiếp, Lâm Mặc lại buồn chán ngồi một mình.

Khi cậu sắp sửa mốc meo đến nơi, thì hệ thống đột nhiên thông báo nhiệm vụ: [Đinh! Nhiệm vụ chính 2: Khiến cho Tạ Minh Lâm đi ngang qua phim trường | Thời hạn: trong ngày 24/3 | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

24/3 chính là hai ngày sau nữa, hẳn là thời điểm Chu Uyển Khanh cùng nữ diễn viên kia xảy ra tranh chấp. Quả nhiên trực giác của cậu không sai, nơi này có BUG.

Nói là đi ngang qua, nhưng như thế nào lại trùng hợp thế được. Cả đoàn làm phim không có ai là bà con họ hàng với Tạ Minh Lâm, danh tiếng đạo diễn cũng không lớn, đầu tư chưa đáng gọi là hoành tráng, về tình về lý thì một ảnh đế không có lý do gì xuất hiện ở đây cả. Trong tiểu thuyết chỉ nói Tạ Minh Lâm đi ngang qua vô tình gặp Chu Uyển Khanh, vì tò mò nên đi theo, chứng kiến cảnh này thì tức giận bất bình thay nàng.

Nếu là lúc trước, nhiệm vụ này đối với cậu hẳn là vô vọng. Đến mặt mũi Tạ Minh Lâm ra sao cậu còn chưa nhìn thấy, hoàn toàn không có khả năng kéo hắn đến đây được. Nhưng hiện tại anh trai của nam chính đang là kim chủ của cậu, so ra thì cũng có quan hệ bắc cầu. Hẳn là sẽ dễ hơn…

Cái rắm! Dễ em gái mi ấy! Cậu là tình nhân của Tạ Hoài An, không phải ông nội hắn a ( )

Hơn nữa cho dù có thật sự thông qua Tạ Hoài An tiếp cận được Tạ Minh Lâm, cậu dùng cớ gì bắt hắn đến phim trường bây giờ? Cũng không thể trói người ta lại quăng đến đi? Mà cho dù muốn trói cậu cũng không làm được a!! Chưa nói đến việc cậu chỉ là một con gà yếu, xung quanh người ta vệ sĩ đông như cỏ, phỏng chừng cậu mới ló đầu ra đã bị đánh cho nhập viện rồi!

Đột nhiên Lâm Mặc quỷ dị sinh ra cảm giác nhớ nhung thế giới cường giả vi tôn trước đó…

Suy đi tính lại, Lâm Mặc cảm thấy cách duy nhất có lẽ là thông qua Tạ Hoài An tiếp cận Tạ Minh Lâm. Cái tỉ lệ thành công này nhỏ đến phát khóc, nhưng chí ít đó cũng là cách duy nhất cậu nghĩ ra được trong hiện tại. Chứ trong hai ngày, Lâm Mặc cam đoan bản thân không thể nào nâng quan hệ của mình với Tạ Minh Lâm từ người qua đường lên thành người quen được đâu!

Nếu đã kêu đến tham ban, tự nhiên cậu phải có cảnh diễn. Bằng không thì tham ban cái gì, xem người ta diễn à? Vì vậy Lâm Mặc lại phải lon ton chạy đến tìm đạo diễn.

"Cái gì? Cậu muốn quay trước vài cảnh à?"

"Không nhất thiết là quay trước, diễn thử cũng được. Tôi muốn làm quen trước khi diễn thật."

Kỳ thực từ giờ đến lúc có cảnh của cậu có lẽ phải hơn cả tháng nữa, nhưng yêu cầu của Lâm Mặc không tính là vô lý, cho nên sau khi suy xét đạo diễn cũng đồng ý cho cậu hai ngày nữa diễn thử. Lâm Mặc đạt

được mục đích liền thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ chỉ còn mỗi bên Tạ tổng nữa thôi.

Sau khi về nhà, cậu lục tìm như điên xem tờ giấy ghi số điện thoại lúc trước của Tạ Hoài An ở đâu. Mà mà chưa vứt, bằng không cậu không biết phải làm sao. Dù sao mới thành tình nhân chưa quá một tháng, đã mặt dày mặt dạn đi vào nhà kim chủ là không tốt.

Kể từ lần quan hệ trước đó, Tạ Hoài An cũng không hề kêu cậu đến nữa. Đến cuối tháng tự động có một khoản tiền lớn chuyển vào tài khoản của cậu. Lâm Mặc có hơi hoài nghi liệu có phải hắn chán mình rồi hay không, nhưng nay có việc cần dùng tới, cậu đương nhiên sẽ không bỏ qua. Bấm nút gọi, đầu dây bên kia đổ chuông một hai tiếng đã có người bắt máy, "Mạnh Kỳ?"

Lâm Mặc hơi hoài nghi, buột miệng hỏi: "Sao Tạ tiên sinh biết là tôi?"

Tạ Hoài An mặt lạnh, hai lỗ tai lại khả nghi hiện lên vệt đỏ. Hắn cũng không thể nói rằng số điện thoại này ngoại trừ người trong gia đình hắn ra thì Mạnh Kỳ là người duy nhất biết được.

Người bên kia trầm mặc, xem ra không có ý muốn trả lời. Lâm Mặc thấy vậy cũng hơi ngại, sợ hỏng việc nên đi thẳng vào chuyện, "Tạ… Tạ tiên sinh, tôi có việc muốn nói, chúng ta gặp nhau được không?"

Một tiếng ừ khẽ đáp lại. Lâm Mặc vội vã cúp máy, gọi xe chạy đến nhà Tạ Hoài An.

Tạ tổng bên này trong lòng như nở hoa, lập tức bàn giao lại công việc cho thư ký cùng trợ lý mà chạy về nhà. Cả tháng nay hắn không được gặp thiếu niên, trong lòng đã nhớ đến phát điên. Huống hồ mới vừa thực tủy biết vị, đương nhiên càng khao khát gặp cậu.

Có hai lý do khiến hắn không dám gọi cậu đến. Một là vì Tạ Hoài An sợ mình kiềm lòng không đặng mà lại đè cậu ra giường làm tiếp, ảnh hưởng đến sức khỏe thiếu niên. Hai, là do thư ký Trình Dụ của hắn phân tích, hiện tại thiếu niên chỉ xem hắn như kim chủ, nếu muốn thay đổi mối quan hệ cần phải để cậu nhận ra tình cảm của hắn. Mà nếu đã vậy, Tạ Hoài An không thể cứ gọi cậu đến và đi được, vì điều đó "sẽ khiến cậu ta cho rằng mình chỉ là đồ chơi, là sủng vật", do đó hắn mới nín nhịn mà chờ cậu chủ động gọi điện thoại đến.

Mà trợ lý Giang Đồng lại hoàn toàn không đồng ý với Trình Dụ. Theo suy nghĩ của hắn, sếp đây chỉ là lần đầu nếm trái cấm nên nhất thời nảy ý định yêu đương, qua một thời gian tâm tình sẽ quay lại bình thường thôi. Chỉ là một tiểu tình nhân, quá mức sủng ái sẽ sinh ra kiêu ngạo, đến lúc đó nháo ra chuyện phải giải quyết thì phiền phức vô cùng.

Nhưng ai bảo Tạ Hoài An có tiềm chất làm hôn quân, nhất thời bị tiểu yêu tinh Mạnh Kỳ câu lấy trái tim, cho nên nghe thấy Trình ái khanh bày mưu kế lấy lòng thì vô cùng hài lòng, ngược lại ghẻ lạnh ý kiến của Giang ái khanh.

Từ công ty về xa hơn so với từ nhà Mạnh Kỳ qua, cho nên lúc Tạ Hoài An về đến cổng thì trông thấy thiếu niên tội nghiệp đứng dưới nắng. Hắn không thích có người lạ trong nhà nên trước giờ không thuê quản gia hay người giúp việc, cuối tuần mới cho người đến dọn dẹp nhà mà thôi, cho nên trong nhà cũng không có ai thay hắn mở cửa cho thiếu niên vào.

Nhìn gương mặt cậu đỏ bừng vì nóng, tim Tạ Hoài An như bị đâm một cái, hắn đau lòng ôm lấy cậu dẫn vào nhà, trong giọng nói mang theo chút phật ý, "Sao không ngồi trong xe?"

Thiếu niên dựa đầu vào vai hắn, hé miệng giải thích: "Em đi xe buýt, đến nơi phải xuống, đâu thể ngồi mãi trong xe được."

Tạ Hoài An càng đau lòng, hắn hôn lên trán cậu một cái. Thiếu niên có chút run rẩy, nhưng thân thể lại không bài xích, im lặng nhận lấy sự ôn nhu của hắn. Tạ tổng cảm thấy nếu còn hôn nữa hắn sẽ lại thú tính đại phát mất, cho nên quãng đường sau đó thành thành thật thật mà đi, không táy máy tay chân nữa.

Lâm Mặc lại cho rằng Tạ Hoài An lãnh đạm với hắn, vốn trong lòng còn đang định sắc dụ vì nhiệm vụ một phen, đột nhiên có chút uể oải. Nếu Tạ Hoài An còn hứng thú với cậu, nhiệm vụ cũng không đến nỗi bất khả thi. Nhưng nếu hắn chán cậu rồi, thì xin lỗi, không chừng hai ngày nữa cậu sẽ bị đá ra khỏi thế giới này không chừng…

Hai người ngồi xuống ghế sofa, lần này là đối diện, không ôm nhau quấn quýt nữa. Lâm Mặc càng tin tưởng Tạ Hoài An nhất định hết thích mình rồi, quả nhiên đồ rút điểu vô tình, đã vậy đành chuyển sang phương án B. Hắn nhìn cậu, giọng nói lãnh đạm hỏi: "Em đến tìm tôi có việc gì không?"

Lâm Mặc làm mặt đáng thương, đáp: "Tạ tiên sinh, hiện tại em đang quay một bộ phim cổ trang, ngài đến tham ban cho em được không?"

Kế hoạch A của cậu là sắc dụ Tạ Hoài An để hắn đồng ý cho mình gặp Tạ Minh Lâm, nhưng hiện tại trông thấy hắn không còn hứng thú với cậu, Lâm Mặc cũng lười diễn tiếp. Bất quá đã gọi người ta đến cũng phải có lý do, cậu liền đưa ra yêu cầu tham ban, mà khả năng lớn là sẽ bị từ chối. Dù sao Tạ Hoài An cũng là một tổng tài bận rộn, lại còn không thích cậu nữa, làm sao có khả năng đồng ý. Hắn từ chối, cậu liền có thể xin lỗi quay về nhà, chuẩn bị cho kế hoạch B.

Kế hoạch B chính là, đến lúc đó cậu sẽ dùng biện pháp lén nhắn tin cho Tạ Minh Lâm kêu hắn đến vậy. Này có nguy cơ ảnh hưởng đến cốt truyện vô cùng, nhưng ít ra hoàn thành nhiệm vụ.

Lâm Mặc đã chuẩn bị khóc lê hoa đái vũ sau khi nghe lời từ chối, ai ngờ Tạ Hoài An thản nhiên: "Được. Em nhắn tôi thời gian và địa điểm, tôi nhất định sẽ đến."

Lê Mặc: (　;

Tổng tài bận trăm công ngàn việc, thời gian từng phút tính bằng đô đâu???

Cậu đã chuẩn bị trước tâm lý bị từ chối, ai ngờ Tạ tổng một hơi liền đáp ứng, đây là muốn đối nghịch cậu đúng không!!! (　")

23. Chương 23: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (5)

419: [Nhiệm vụ, nhiệm vụ là quan trọng nhất]

Lâm Mặc: "Cậu cảm giác bây giờ tôi yêu cầu đưa Tạ Minh Lâm đi theo tỉ lệ thành công là bao nhiêu?"

419: [Dưới 10%. Nhưng nếu cậu nói chuyện này lúc ở trên giường, tỉ lệ thành công sẽ cao hơn 50%]

Lâm Mặc: "…"

Được rồi, đàn ông quả thật là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

Lâm Mặc suy nghĩ tới tính khả thi của việc lại làm một pháo, nhưng không có nhiệm vụ phụ, cậu cũng không hào hứng lắm. Lần trước tuy không phải cậu không cảm giác được chút khoái cảm nào, nhưng do là lần đầu tiên nên đau vẫn nhiều hơn sướng. Thứ hai, cậu không phải thuần gay, chỉ là có tư tưởng cởi mở thích nghi cao mà thôi, nói là không có chướng ngại nào là giả. Cuối cùng, cũng là quan trọng nhất, cậu đối với Tạ Hoài An chỉ có lợi dụng làm nhiệm vụ, không có tình cảm gì đặc biệt, trong lòng cũng có chút áy náy và chướng ngại.

Rốt cuộc cậu mới là người bị chơi cơ mà?! Sao càng nói càng giống như một tên cặn bã dùng xong là vứt chứ?!

419: [Thôi, khỏi cần nghĩ nữa. Nhân vật chính tới rồi kìa]

Hệ thống vừa dứt lời, bên ngoài đã có tiếng bước chân, một giọng nam trầm ấm vang lên: "Ca, nhà đang có khách à?"

Ngay sau đó, gương mặt anh tuấn dương quang của Tạ Minh Lâm xuất hiện ngay trước cửa phòng khách, nở nụ cười hoàn hảo không chỗ nào chê nhìn về phía Tạ Hoài An. Không hổ là ảnh đế, dù phát hiện ra sự có mặt của cậu, nét mặt vẫn trấn định bình thường như cũ, không kiếm ra được thứ gì để bắt lỗi.

Tạ Hoài An trầm thấp ừ một tiếng, Tạ Minh Lâm đã quá quen với cái tính cách này của anh hắn, mặt không đổi sắc tiến tới ngồi trên ghế sô pha đối diện. Ngũ quan của hắn giống Tạ tổng năm sáu phần, nhưng càng

có thiên hướng mềm mại ấm áp, giống mẹ của cả hai hơn. Tạ Hoài An thì hoàn toàn là một khuôn đúc ra từ cha, từ trên xuống dưới khí phái đàn ông mười phần, mặt lạnh áp suất thấp, thoạt nhìn khó gần hơn Tạ Minh Lâm nhiều.

"Hôm nay rảnh rỗi, lâu rồi cũng không qua thăm ca, tiện đường ghé ngang cọ cơm vậy." Hắn cười hì hì nói. Kỳ thật bản thân hắn cũng chẳng hiểu sao đột nhiên muốn đến nơi này, chỉ là trong lòng cảm thấy vậy, ngược lại cũng không bận rộn gì, cho nên đến luôn. Tuy hai anh em sống ở hai nơi khác nhau, nhưng quan hệ vẫn luôn rất tốt, cho nên thỉnh thoảng đến chơi không báo trước cũng không sao.

Bất quá... Ánh mắt hắn thoáng liếc về phía Mạnh Kỳ, xem ra sau này vẫn là nên gọi điện trước.

Lâm Mặc nhìn thấy bánh nhân đậu rơi từ trên trời xuống, lòng ngũ vị tạp trần, hỏi lại hệ thống để xác nhận, "Này cũng là do ý chí thế giới đi?"

[Hẳn là vậy. Chứ làm gì trùng hợp được như thế]

"Bảo nó làm cho Tạ Minh Lâm đột nhiên muốn đi ngang trường quay không được sao?"

[Đây là hai chuyện khác nhau. Tạ Minh Lâm có hảo cảm với nữ chính, cũng biết cô đóng một bộ phim tên , nhưng nữ chính lại chưa bao giờ đề cập đến địa điểm trường quay. Cho dù ý chí thế giới muốn thúc đẩy, cũng không thể khiến người ta đi đến một chỗ mà ngay bản thân cũng không biết đi? Như vậy khả năng đi ngang qua là 0]

Kỳ thực nếu có khả năng, cũng đã chẳng phát nhiệm vụ cho cậu làm. Lâm Mặc tuy biết thế, nhưng trong lòng ôm tâm lý may mắn nên mới hỏi. Giờ đã xác định, sau này có nhiệm vụ cậu cứ nên ngoan ngoãn mà làm, đừng hy vọng sẽ có người làm thay.

Bất quá ý chí thế giới đóng gói Tạ Minh Lâm đem đến cho cậu, cũng xem như hỗ trợ rất lớn rồi. Quả thật là thần trợ công trong truyền thuyết.

Lâm Mặc cảm thấy hai anh em gặp mặt mà mình người ngoài lại ngồi đây có hơi không phù hợp lắm, vì thế lấy cớ đi vệ sinh trốn một lát. Tạ Minh Lâm có chút hài lòng tiểu tình nhân này xem như cũng còn có mắt, lúc này mới nói chuyện thẳng thắn với anh mình, "Ca, anh cũng quá xấu đi. Nuôi tiểu tình nhân trong nhà lại không nói với em một tiếng."

Tạ Hoài An dựa người vào lưng ghế, mặt mũi tuy lạnh băng nhưng cơ thể lại thả lỏng, lạnh lùng đáp, "Chuyện này thì có gì mà nói."

"Ây, vậy mà anh lại không cho em quen ai... Đúng là bất công."

"Gặp được người phù hợp thì cứ việc dắt về, nhưng nếu chỉ là vui đùa bên ngoài thì không được." Tạ tổng tuy yêu thương em trai nhưng rất có nguyên tắc, "Tạ gia chúng ta trước nay đều không sinh hoạt bừa bãi, cho em vào giới giải trí đã là nhượng bộ cao nhất rồi."

"Anh quản chặt như thế, làm gì có thời gian quen ai chứ." Tạ Minh Lâm u oán nói. Nhưng nói thì nói thế, chứ hắn biết anh hắn là muốn tốt cho hắn. Lúc hắn một hai đòi vào giới giải trí, cũng chính anh hắn thuyết phục cha mẹ thay. Nếu bây giờ truyền ra scandal của hắn với ai, cha mẹ còn không bay thẳng về nước cạo đầu hắn thả lồng trôi sông sao.

"Thôi không nói chuyện của em nữa, rõ ràng là em đang hỏi anh cơ mà." Tạ Minh Lâm bắt đầu nghiêm túc, "Thiếu niên kia rốt cuộc là thế nào?"

Anh hắn so với hắn thì còn nghiêm khắc với bản thân hơn gấp trăm ngàn lần, nếu không cũng sẽ không đến bây giờ mà vẫn chưa từng có mối tình nào. Cho nên Tạ Minh Lâm cũng không cho rằng anh hắn là loại người đi bao dưỡng tình nhân bên ngoài. Nhưng hắn theo hắn thấy thì rõ ràng là một thiếu niên còn trẻ hơn cả hắn, hai người cách nhau cũng khoảng mười tuổi đi? Lại cộng thêm mấy thứ linh tinh về kim chủ bao dưỡng trước đó anh hắn hỏi qua điện thoại, hắn thật lòng rất khó giải thích mối quan hệ của hai người...

"Hiện tại anh đang là kim chủ của cậu ấy."

Chân mày Tạ Minh Lâm nhíu lại sắp dính vào nhau. Chẳng lẽ anh hắn thay đổi? Nghẹn lâu quá rốt cuộc nhịn không được? Nhưng không phải anh hắn bị bất lực sao?

Khụ, kỳ thực do Tạ tổng cô đơn bóng chiếc quá lâu, cho nên cha mẹ cũng ngờ rằng hắn có vấn đề ở phương diện ấy. Cha mẹ hắn lại nói cho Tạ Minh Lâm, bảo rằng sau này đừng nhắc tới ba chuyện tình cảm giường chiếu trước mặt anh trai, để hắn khỏi bị tổn thương. Tạ Minh Lâm trong một lần say lại lỡ miệng nói ra ngoài, thành ra người trong giới ở thành phố này ai cũng cho rằng Tạ tổng thật sự không "được".

Cũng vì vậy mà những lần mời Tạ tổng đi dự tiệc bàn chuyện làm ăn, các đối tác đều hữu ý mà không gọi các tiểu minh tinh đến hầu rượu như bình thường. Tạ Hoài An có lờ mờ nghe đến, nhưng tính tình hắn vốn lãnh đạm, hơn nữa nhờ tin đồn mà hắn đỡ bị gửi tình nhân lên giường làm quà tặng, thành ra mặc kệ không thèm cải chính.

"Anh đang… theo đuổi." Tạ Hoài An hơi ngừng một chút, tìm kiếm từ thích hợp nói ra.

Tạ Minh Lâm sững sờ hai giây, sau đó ôm bụng cười như điên lăn lộn trên ghế sô pha. Tạ tổng thấy thế càng đen mặt. Sở dĩ hắn không muốn nói cho bất kỳ ai biết về Mạnh Kỳ, một phần cũng vì nếu người trong nhà mà biết, họ nhất định sẽ dành thời gian chạy đến đây cười nhạo hắn một trận. Trước khi thành công bắt được trái tim tiểu Kỳ, hắn không muốn bị làm cho mất mặt!!

"Trời ạ, anh theo đuổi kiểu quái gì thế? Cứ như phim truyền hình cẩu huyết giờ vàng vậy…" Tạ Minh Lâm cười xong, đưa tay chùi nước mắt trên khóe mắt, lúc này cũng ngồi thẳng người lại. Hắn biết ông anh mình không có kinh nghiệm trong tình yêu, nhưng dùng tới biện pháp như vậy, quả thật là có một không hai!

"Ban đầu là do hiểu lầm, cậu ấy cho rằng anh muốn bao dưỡng mình." Tạ tổng bất đắc dĩ đành kể tóm tắt lại sự việc, "Anh cũng không muốn dùng cách này, nhưng giữa anh và Mạnh Kỳ hoàn toàn không hề có điểm chung nào, nếu không trở thành kim chủ của cậu ấy, cả hai không có cơ hội gặp nhau."

Huống hồ nếu hắn không sớm bao dưỡng cậu, ai biết được Mạnh Kỳ có tìm người khác làm kim chủ hay không… Nghĩ tới đây ánh mắt hắn lại dần u ám.

Mạnh Kỳ trẻ hơn hắn, cậu lại làm việc trong một môi trường toàn người đẹp. Sau khi tổng kết, ngoại trừ tiền ra thì hắn không có thứ gì hấp dẫn cậu cả. Nếu không dùng biện pháp này, hắn còn có cách nào khác để thân cận cậu sao?

Tuy nói tình yêu quan trọng là tâm hồn chứ không phải bên ngoài, nhưng nếu ngay cả cơ hội gặp nhau cũng không có, ai mà biết được tâm hồn bên trong của nhau như thế nào chứ. Một thiếu nữ xấu chưa chắc là người không có nội tâm xinh đẹp, nhưng việc nàng xấu khiến người khác ngần ngại không muốn đi tìm kiếm nội tâm ấy.

Tạ Minh Lâm hết nói nổi anh của hắn. Được rồi, kỳ thật suy nghĩ như vậy cũng không có sai, quả thật dùng thân phận kim chủ - tình nhân thì có nhiều cơ hội tiếp xúc với nhau hơn. Nhưng về lâu dài thì thế nào đây, đến lúc nào đó có chuyện chia tay, thì e là còn khó gặp mặt hơn trước kia nữa.

Huống hồ thân phận này có quá nhiều thứ ảnh hưởng đến tình cảm. Tạ Minh Lâm tin anh hắn là một người nghiêm túc trong vấn đề này, nhưng không có nghĩa người anh hắn thích cũng sẽ như vậy. Hắn không phải không tin tưởng ánh mắt chọn người của anh hắn, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lỡ như cậu ta chỉ yêu thích tiền tài danh vọng thì sao? Thậm chí nếu gặp phải kẻ lừa đảo tiếp cận có mưu đồ xấu thì sao?

"Cậu ta tên gì? Bao nhiêu tuổi? Làm nghề nghiệp gì? Lý lịch có trong sạch không?"

"Cậu ấy là Mạnh Kỳ, mười chín tuổi, hiện tại đang làm diễn viên. Cha mẹ đều mất, trong quá khứ cũng chưa từng có tiền án tiền sự gì." Tạ Hoài An bất đắc dĩ nói, "Những thứ cơ bản này anh đương nhiên phải điều tra rồi, em không cần lo lắng."

Tạ Minh Lâm toan nói thêm thì nhìn thấy Mạnh Kỳ đi ra từ trong nhà bếp, vội vàng ngậm miệng lại. Nếu chỉ là một tiểu tình nhân chơi cho vui, hắn đương nhiên không cần cố kỵ. Nhưng dù sao đây cũng là người mà anh của hắn muốn theo đuổi, dù chưa biết có thích hợp hay không cũng nên giữ lễ phép tối thiểu.

Lâm Mặc chờ trong nhà vệ sinh một khoảng thời gian dài, đến khi cảm thấy hẳn là hai anh em nói chuyện đủ rồi mới đi ra. Thân phận hiện tại của cậu chỉ là người làm ấm giường cho Tạ tổng, nếu mới gặp mặt đã

vội vàng mời em trai người ta đi tham ban chung, xem chừng không tốt cho lắm. Có lẽ nên làm quen trước, rồi giả bộ lơ đễnh như nhắc đến Chu Uyển Khanh cũng có trong đoàn phim, khơi gợi hứng thú của Tạ Minh Lâm vậy.

Nam chính không quen cậu nhưng có quen nữ chính, nếu biết có nữ chính trong đoàn phim, lại thêm ý chí thế giới thúc đẩy, lòng nảy sinh tò mò muốn đi xem thử cũng không phải không có khả năng.

Tạ Minh Lâm nở một nụ cười sáng lạn ôn nhu, hướng về phía cậu hỏi thăm, "Mạnh Kỳ, tôi nghe anh tôi bảo cậu hiện tại đang làm diễn viên?"

Lâm Mặc gật đầu, "Đúng vậy, bất quá tôi vẫn chưa debut, hiện tại đang quay bộ phim đầu tiên."

Theo lý thường, cho dù chưa quay xong, bên công ty cũng đã nên bắt đầu pr, lập tài khoản tạo fan cho cậu. Nhưng người đại diện vốn cũng không xem trọng thực lực cậu, ban đầu ký hợp đồng là vì nhìn trúng cái mặt cậu thôi. Công ty Vân Hải cũng không tốt lành gì, bề ngoài là công ty giải trí, bên trong thực tế là nơi cung cấp các tiểu minh tinh cho những vị cấp cao có nhu cầu.

"Vậy sao, có thể cho tôi biết đó là phim gì không?"

Đến đến! Lâm Mặc vờ như lơ đãng không chú tâm trả lời, "Chỉ là một bộ phim nhỏ mà thôi, tên là "

Quả nhiên đồng tử Tạ Minh Lâm khẽ động. sao, nếu hắn nhớ không lầm thì Chu Uyển Khanh dường như cũng đang quay một bộ phim có tên như vậy. Này đúng là duyên phận đi.

Chuyện cần làm đã xong, Lâm Mặc cảm thấy ngồi đây cũng không tiện, quyết định đánh cú chót rồi ra về, "Tạ tiên sinh, ngày mai ngài nhớ… Hiện tại không phù hợp, em về trước."

Nói rồi không đợi cho Tạ Hoài An có cơ hội cản lại, cậu lủi nhanh như trốn. Chỉ cần để cho Tạ Minh Lâm biết ngày mai anh hắn đi tham ban cho cậu, lại có nữ chính ở đó, nói không chừng sẽ có hứng thú chạy theo. Cậu tin là ý chí thế giới sẽ không làm mình thất vọng.

Còn nếu cả như vậy cũng không được… Cùng lắm trói đem tới trường quay, nhận điểm thưởng xong thoát khỏi thế giới này, xem như cũng không lỗ.

Đợi Lâm Mặc đi rồi, Tạ Minh Lâm mới bỏ lớp mặt nạ ngụy trang ôn hòa ấm áp đi, hai mắt sáng lên như bát quái nhìn về phía anh hắn, "Ngày mai hai người có chuyện gì sao?"

"Cậu ấy nhờ anh đi tham ban." Tạ tổng trả lời, trong lòng không hiểu sao có chút thỏa mãn. Hai người quen nhau cả tháng, đây vẫn là lần đầu tiên hẹn bên ngoài!

"Anh có biết tham ban là gì không thế?" Tạ Minh Lâm hoài nghi nhìn Tạ tổng. Trên thương trường thì Tạ Hoài An là con cáo già, nhưng đối với giới giải trí thì mù tịt chả biết gì.

"Chẳng phải là đến xem cậu ta ở phim trường sao?" Rồi sau đó hẹn nhau ra ngoài ăn tối, nếu được có thể làm chút hoạt động khỏe mạnh nào đó… Tạ Hoài An yên lặng tự bổ sung trong lòng.

"Anh đúng là ngây thơ mà!" Tạ Minh Lâm sốt ruột đến độ đứng phắt dậy. "Đúng là đến xem, nhưng hiện tại anh với cậu ấy đang là quan hệ bao dưỡng, có ai khi không lại gọi kim chủ đến xem mình làm việc ra sao ư? Nói là tham ban, ngụ ý chính là anh đến cho cậu ta mặt mũi, khiến người trong đoàn phim xem trọng cậu ta hơn."

"Rốt cuộc anh làm kim chủ kiểu gì vậy? Đừng nói với em từ trước đến giờ anh vẫn chưa đưa tiền hay mua thứ gì cho cậu ấy lần nào đấy."

Tạ Hoài An có chút xấu hổ trong lòng, ánh mắt hơi tránh né đáp, "Anh có bảo trợ lý chuyển tiền hàng tháng…"

"Cậu ta là tình nhân chứ không phải nhân viên!" Tạ Minh Lâm vô lực ngồi phịch lại xuống ghế. "Mỗi lần ngủ xong chuyển một khoản tiền là được, không cần phải trả cố định hàng tháng. Có thể tặng xe tặng nhà gì đó vân vân. Nếu cần thì bỏ tiền giúp cậu ấy nổi tiếng. Đó mới là việc kim chủ làm với tình nhân, mới có thể khiến người ta cảm kích được."

"Anh đang theo đuổi người ta, lại càng cần phải tích cực hơn! Chứ với thái độ này, suốt ngày cứ trưng ra một bản mặt lạnh, cậu ta lại cho rằng anh không cần mình nữa, bỏ chạy theo người khác thì sao!"

Hai nắm tay Tạ Hoài An hơi xiết lại, điều Tạ Minh Lâm đang nói cũng là điều hắn lo sợ nhất. Khi ở bên cạnh nhau, Mạnh Kỳ luôn giữ khoảng cách nhất định với hắn, thậm chí sau lần làm tình đó có phần tránh né.

"Ngày mai em đi với anh vậy." Tạ Minh Lâm hết nói nổi đưa ra quyết định.

"Không phải em còn đang chuẩn bị tham gia một show truyền hình sao?"

"Không sao, ngày mai không trùng với lịch quay. Hơn nữa em cũng có người quen ở đó, xem như tiện thể đi thăm vậy." Tạ Minh Lâm bất giác nhớ tới thiếu nữ xinh đẹp quật cường gặp phải mấy lần trước đó, ánh mắt có chút nhu hòa.

Tiểu xử nam và lão xử nam đạt thành thống nhất, cả hai đều vui vẻ ra về.

Lâm Mặc không hề hay biết chuyện gì xảy ra sau khi mình rời khỏi, lúc cậu đang ở nhà nấu ăn thì nghe hệ thống thông báo: [Tạ Minh Lâm đồng ý đi cùng rồi, nếu không có chuyện gì khác ảnh hưởng, nhiệm vụ này của cậu xem như hoàn thành]

"Không nói trước được." Lâm Mặc dùng đũa đảo nồi thịt kho trước mặt. "Tôi sợ cái gọi là virus của các người lắm rồi."

[Khụ, tường lửa của chủ hệ thống rất an toàn, không dễ dàng bị virus xâm nhập vậy đâu. Thế giới trước cũng là do…]

Nói đến đây, hệ thống dường như nhớ ra điều gì, vội vàng im bặt. May mà Lâm Mặc đang chú tâm nấu ăn, không để ý đến thái độ của hệ thống.

"Hình như nấu hơi nhiều." Lâm Mặc tắt bếp, đem nồi thịt xuống để lên bàn. Một mình cậu ăn thì không hết, để sang ngày mai thì lại mất mùi vị, ăn không còn ngon.

[Cậu có thể chia ra một phần đem lên bán ở trên thương thành]

"A? Vậy cũng được sao?" Lâm Mặc xoắn xuýt. "Sẽ có người mua thứ này à?"

[Có một số vị diện không có đồ ăn ngon như mạt thế hay hồng hoang, các ký chủ cũng thường mua thức ăn trên thương thành để đỡ thèm]

Lâm Mặc quyết định tin tưởng hệ thống, cho một nửa số thịt kho vào dĩa đem lên bán trên thương thành. Lúc để giá, cậu hơi ngần ngừ, quyết định chỉ bán 2 điểm năng lượng.

[Này có hơi ít không?]

"Lọ thuốc tim hiệu quả đến thế cũng chỉ có 5 điểm năng lượng, nếu tôi bán cao hơn e là không ai mua mất." Lâm Mặc cười khổ. Hơn nữa phần thịt kho này cậu làm không tốn bao nhiêu công sức, coi như bán cho vui vậy.

Tuy là vậy nhưng nhu cầu mua thuốc tim ít hơn so với đồ ăn nhiều. Hơn nữa nếu là Lâm Mặc bán thì đừng nói là 2 điểm, 200 hay 2000 điểm năng lượng cũng sẽ có tên ngu ngốc nào đó mua. Hệ thống thầm nghĩ, tự động chuyển tin nhắn cho một người khác. Lát sau, trong ô bán hàng của cậu dĩa thịt đã biến mất.

[Đinh! Giao dịch số 1347 thành công, nhận được 2 điểm năng lượng]

"Nhanh như vậy sao?" Lâm Mặc hơi sửng sốt.

[Tôi đã bảo rồi mà, có điều số lần cậu bán không thể quá chênh lệch số lần cậu mua hàng, vì vậy đừng có mang ý định bán đồ kiếm tiền] 419 nhận ra tâm tư đang rục rịch của cậu, vội vàng cảnh cáo. Hệ thống thương thành này ban đầu được lập ra là để hỗ trợ các ký chủ, chứ không phải để làm giàu, cho nên chủ hệ thống mà phát hiện có sự chênh lệch giữa mua và bán quá nhiều sẽ bắt nộp thuế, tạm ngưng thương thành trong một thời gian nhất định.

“Được rồi được rồi.” Lâm Mặc hơi tiếc nuối nhưng cũng không quá để trong lòng. Hiện tại điểm năng lượng cũng chưa quá cần thiết với cậu, kiếm được nhiều thì tốt, mà không nhiều thì cũng không sao.

Sáng hôm sau khi cậu thức dậy định bắt xe đến trường quay thì nhận được một cuộc gọi của Tạ Hoài An. Trong lòng cậu lộp bộp một tiếng, sẽ không phát sinh chuyện gì đi. Nhiệm vụ sắp hoàn thành đến nơi rồi mà còn thất bại, cậu thật sự rất không cam lòng.

“Tạ tiên sinh? Có việc gì không vậy?”

“Ăn sáng chưa?” Tạ Hoài An hỏi, giọng nói đầy lạnh lùng. Tạ Minh Lâm ngồi kế bên quăng ánh mắt ra hiệu, hắn bất đắc dĩ nói một cách dịu dàng hơn, “Tôi đang chờ em bên dưới. Chúng ta cùng ăn sáng rồi đến trường quay.”

“Việc này… có làm phiền ngài quá không?”

“Không sao, dù sao cũng đã đến rồi.”

“Vậy ngài chờ một lát, em xuống ngay.” Có xe đưa đi miễn phí, lại bao cả ăn sáng, Lâm Mặc chả việc gì từ chối.

Tạ Hoài An cúp điện thoại, lẳng lặng ngồi chờ. Tạ Minh Lâm ngồi kế bên kéo ống tay áo của hắn, giọng hận rèn sắt không thành thép nói: “Sau này nhất định phải nói chuyện đàng hoàng, không được ”ừ“, ”biết rồi“, ”xong chưa” cụt lủn nữa! Cần phải nhớ, anh đang theo đuổi cậu ta, chứ không phải ra mệnh lệnh cho nhân viên.”

“Lát nữa cậu ta xuống, anh nhất định phải hỏi cậu ta muốn ăn ở đâu, rõ chưa?”

“Chẳng phải hôm qua em đã bảo anh đặt trước chỗ ở Lam Kỳ rồi sao?” Tạ tổng thắc mắc. Hủy bàn thì không sao, không phải chuyện lớn. Nhưng nếu đã đặt trước rồi, còn hỏi đi ăn ở đâu làm gì.

“Anh ngốc quá, hiện tại anh hỏi như vậy, nhất định cậu ta sẽ bảo ở đâu cũng được. Lúc ấy anh biết một chỗ ăn khá ngon rồi lái xe đến Lam Kỳ.” Tạ Minh Lâm ngồi ở ghế sau bất đắc dĩ nhìn hắn. “Nếu được hỏi, cậu ấy sẽ cảm thấy anh tôn trọng ý kiến của mình, kéo gần được khoảng cách giữa hai người hơn.”

“Thật sao?”

“Tin em đi, tuy em chưa từng hẹn hò, nhưng đã đóng không biết bao nhiêu phim tình cảm rồi.” Tạ Minh Lâm hết sức tự tin đáp. Có lẽ hắn không biết cách buôn bán, nhưng nhất định biết cách làm thế nào để người khác có hảo cảm với mình.

Lâm Mặc lúc xuống đã trông thấy một chiếc Bentley đen nằm cách đó một khoảng, đủ để cho người khác nhận ra, nhưng cũng không quá mức gây chú ý. Cậu đến gần, trông thấy Tạ Hoài An đang ngồi ở ghế lái, ban đầu định ra sau ngồi. Nhưng sau khi trông thấy có người ở sau, cậu liền thay đổi quyết định mở cửa xe ngồi ở ghế bên cạnh Tạ tổng. Vào xe rồi, cậu mới nhận ra ngoại trừ Tạ Hoài An còn có Tạ Minh Lâm ở ghế sau.

“Tạ… Tạ ca!” Tuy cậu có thể đoán trước, nhưng Mạnh Kỳ thì không. Vẫn là nên ra vẻ ngạc nhiên một chút vậy.

“Không cần khách khí, tôi chỉ đi nhờ xe một đoạn thôi.” Tạ Minh Lâm cười hòa nhã. “Cậu cứ xem tôi như người vô hình cũng được.”

“Sao có thể?! Anh dù gì cũng là tiền bối…”

“Tiểu Kỳ, em muốn ăn ở đâu?” Tạ Hoài An lạnh lùng cắt ngang. Bình thường cũng không thấy cậu vồn vập với hắn như vậy.

“A? Cái này… ngài tùy tiện chọn vậy, em sao cũng được.”

Tạ Hoài An nhìn thấy Tạ Minh Lâm nháy mắt với hắn qua gương chiếu hậu, vẻ mặt như kiểu “em đã bảo rồi”, trong lòng thầm khen ngợi. Bất quá nếu Mạnh Kỳ đừng gọi hắn là ngài nữa mà gọi là anh như Tạ Minh Lâm, hẳn là hắn sẽ càng hài lòng hơn.

"Tôi biết có một chỗ khá ngon gần đây, chúng ta đến đó vậy." Tạ Hoài An mặt không đổi sắc, nói như đọc kịch bản. Xe từ từ di chuyển, chạy ra đường cái. Tạ Minh Lâm ngồi phía sau quả thật không còn lời nào với trình độ mặt liệt của anh trai hắn, may mà Mạnh Kỳ không quá chú ý, chứ hắn nghe anh hắn nói mà chẳng cảm giác chút xíu tình cảm nào, cứ như đang trả bài vậy!

Xe chạy tới Lam Kỳ, hai anh em Tạ gia cùng Lâm Mặc đi vào trong nhà hàng. Nơi này trang trí tinh tế tao nhã, có hơi hướng cổ đại, thoạt nhìn rất có không khí sang trọng. Người phục vụ thấy họ, liền dẫn lên trên lầu vào một phòng riêng. Hiện tại mới sáng sớm, khách khứa cũng chưa vào, cho nên Lâm Mặc cũng không gặp phải những ánh nhìn tò mò của người khác.

Ban đầu Tạ Minh Lâm dự định không đi theo, nhưng hôm qua sau khi diễn tập tình huống vài lần, hắn cảm thấy anh hắn đúng là hết thuốc chữa. Để hai người này ngồi riêng với nhau có khi cả buổi chỉ cắm đầu vào ăn chứ chả nói được câu nào. Cuối cùng hắn không chịu nổi, đành phải đi theo làm "cố vấn".

Người phục vụ đưa menu ra, Tạ Hoài An tính tình không thích lằng nhằng mất thời giờ, định gọi món luôn cho nhanh. Dù sao hắn cũng đã tra tư liệu, biết cậu thích ăn cái gì. Chỉ là tay vừa định chạm vào cuốn menu, Tạ Minh Lâm bên kia khẽ ho, ánh mắt liếc về phía Mạnh Kỳ, hắn đành đẩy menu sang cho cậu.

"Em gọi trước đi."

Lâm Mặc thụ sủng nhược kinh, Tạ mặt lạnh mà cũng có lúc biết hỏi ý kiến người khác sao. Trong lòng cậu vẫn luôn tự cho mình là tình nhân của hắn, cho nên không bao giờ nghĩ Tạ tổng lại có ngày quan tâm đến suy nghĩ của mình.

Chỉ là càng lật menu, Lâm Mặc càng đầu váng mắt hoa. Mấy con số 0 phía sau này là ghi nhầm đi? Một dĩa đồ ăn chút xíu như vậy mà có thể mắc đến thế sao?! Tùy tiện gọi một món cũng bằng tiền ăn cả tháng của cậu rồi… Lâm Mặc nuốt yết hầu, cuối cùng đưa lại menu cho Tạ Hoài An, "Ngài chọn đi vậy. Em sao cũng được."

Tạ Hoài An nhanh chóng gọi vài món, đều là món ưa thích của Mạnh Kỳ. Nếu là Mạnh Kỳ nhất định sẽ ngạc nhiên. Nhưng hiện tại là Lâm Mặc thay thế, cho nên cậu hoàn toàn không biết điều này, còn cho rằng đó là món Tạ tổng thích, lặng lẽ ghi nhớ để sau này còn biết. Tạ Minh Lâm cũng tùy tiện điểm vài món, người phục vụ nhanh chóng ghi lại rồi rời khỏi phòng.

Thời gian ngồi chờ món vô cùng mất tự nhiên, một người là kim chủ của mình, một người là ảnh đế kiêm nam chính, Lâm Mặc không biết phải đối mặt thế nào. Tạ tổng mặt lạnh lùng, cậu không dám bắt chuyện, đành tán gẫu câu được câu không với Tạ ảnh đế. Nhưng cậu làm vậy, mặt Tạ tổng càng đen. Lâm Mặc cảm thấy ngồi dưới bầu không khí như vậy quá áp lực, đành nhỏ giọng xin đi vệ sinh bỏ trốn.

Cửa vừa đóng lại, Tạ Minh Lâm đã không nhịn được mà quay sang anh hắn, "Ca! Rốt cuộc là anh đang theo đuổi hay hành hạ người ta thế! Cứ trưng ra bản mặt như vậy, ai mà nói chuyện cho được!"

Đừng tưởng hắn không nhìn thấy anh hắn ăn giấm khi Mạnh Kỳ nói chuyện với hắn mà không nói chuyện với anh! Hừ, cả ngày một bộ mặt quan tài, làm tình nhân cũng không chịu nổi chứ đừng nói là làm người yêu!

Tạ Hoài An im lặng quyết định giả điếc, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn không biết nói gì với cậu, nhưng cũng không thích cậu chỉ nói chuyện với Tạ Minh Lâm. Mặc dù biết bản thân như vậy là càn quấy, nhưng mà hắn nhịn không được.

Hắn chỉ cần tiểu Kỳ có hảo cảm với mình, không cần có hảo cảm với em trai hắn!

Rất ít khi Tạ Hoài An lộ ra một mặt trẻ con như vậy, Tạ Minh Lâm cũng là ngữ khí bất đắc dĩ, "Em cũng đâu có ý gì với cậu ta, anh không cần lo lắng như vậy. Hiện tại quan trọng nhất là kéo gần khoảng cách giữa hai người, nếu anh cứ mặt lạnh không nói gì, sau này có hẹn cậu ta cũng không đi theo nữa đâu."

Kỳ thực nếu Lâm Mặc nghe được câu này, cậu sẽ bảo rằng chỉ cần không cần phải trả tiền, Tạ tổng cứ việc dắt cậu đi bao nhiêu lần cũng được, cậu không ngại đâu ( )

Tạ Hoài An hiển nhiên bị câu nói này kích thích, môi hơi mím trong lòng như đưa ra một quyết định trọng đại. Lúc Lâm Mặc quay lại, đồ ăn vẫn chưa ra, nhưng khí lạnh đã giảm bớt. Cậu ngoan ngoãn ngồi xuống,

tự xem bản thân như một pho tượng.

Tạ Minh Lâm đưa ánh mắt ra hiệu, Tạ Hoài An liền nhớ tới diễn tập ngày hôm qua, quay sang Lâm Mặc, giọng trầm thấp hỏi: "Công việc ở trường quay như thế nào?"

Lâm Mặc có chút sửng sốt, hiển nhiên cũng không ngờ được Tạ tổng sẽ hỏi mình, có hơi lúng túng đáp lại, "Cũng được. Mọi người đối xử với em khá tốt. Vai diễn cũng không quá khó."

"Em đóng vai gì trong đó?"

"Là trang chủ của một sơn trang, có thể coi như nam phụ đi." Lâm Mặc cười cười. Trong tiểu thuyết hầu như không nhắc tới phần diễn của nhân vật này, cậu đoán rằng trong phim nhân vật Đường Vân Hiên cũng chẳng có mấy đất diễn.

May mà lúc này phục vụ bưng đồ ăn tới, bởi vì Tạ tổng lại hoàn toàn không biết nói gì tiếp. Tạ Minh Lâm quăng cho hắn ánh mắt khích lệ, ý bảo làm tốt lắm.

Vì là ăn sáng nên các món ăn cũng tương đối thanh đạm. Lâm Mặc sợ ăn no quá lát nữa không diễn được, chỉ dám ăn một chén cháo với mấy cái bánh màn thầu nhỏ. Phần lớn những thứ còn lại đều do hai anh em Tạ gia xử lý. Ăn uống xong xuôi, Tạ Hoài An lại tiếp tục thực hiện chức trách lái xe đưa bọn họ đến trường quay.

"Tạ tiên sinh…"

"Có việc gì?"

"Đây hình như không phải đường đến trường quay?"

"…"

Giờ hắn mới nhớ ra hôm qua cậu chưa kịp nói địa chỉ thì Tạ Minh Lâm đến, sau đó hắn cũng quên phắt luôn chuyện này. Hiện tại theo thói quen lái xe đến công ty…

Tạ Minh Lâm ngồi phía sau vô ngữ chỉ muốn che mặt mặc kệ ông anh của hắn.

Dù sao bọn họ đi cũng sớm, cho nên tuy rằng phải đi vòng về, vẫn không đến quá trễ. Hơn nữa Lâm Mặc hôm nay chỉ là diễn thử, cho dù là đến trễ đi chăng nữa cũng có thể sắp xếp lại lịch.

Thời điểm bọn họ bước vào, hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành. Lâm Mạc bất giác tâm trạng vui vẻ, khóe môi cũng hơi cong lên chút. Tạ Minh Lâm đi phía sau huých huých vai anh hắn, khẽ nói: "Thấy không, em bảo có sai đâu. Xem cậu ta vui chưa kìa."

Tạ Hoài An thấy thiếu niên đi đằng trước dường như tâm trạng vui vẻ hơn hẳn, càng cảm thấy thất vọng về bản thân. Một tháng theo đuổi của hắn còn không bằng một buổi sáng được Tạ Minh Lâm hướng dẫn nữa!

Sự xuất hiện của hai anh em Tạ gia giống như quả bom đối với đoàn phim. Một người là ảnh đế cầm vô số giải thưởng, một người là kim cương vương ngũ lão, ai trong số hai người này tùy tiện bước chân ra đường cũng đủ lên trang nhất báo. Hiện nay cả hai đều cùng đến phim trường, mọi người không khỏi kích động.

Lâm Mặc nhìn thái độ của bọn họ, đành bất đắc dĩ giải thích với đạo diễn: "Đây là Tạ tổng, kia là em trai của hắn."

Trình Gia không hổ trong tương lai là một đạo diễn nổi tiếng, định lực rất tốt, ngay cả khi gặp hai người này cũng không hề choáng váng đến ngu ngốc. Hắn ánh mắt ý vị thâm trường mà nhìn hai người, khẽ nói với cậu: "Ra đây là lý do cậu xin diễn tập hôm nay… Kỳ thực tôi hơi ngạc nhiên làm sao cậu mời được cả Tạ ảnh đế."

"Này chỉ là tình cờ thôi." Lâm Mặc cười giải thích qua loa. Trình Gia không đào bới thêm, chỉ gật đầu bảo cậu đi trang điểm.

Tạ Hoài An đứng từ xa nhìn thấy cậu nói chuyện thân mật với đạo diễn, trong lòng không khỏi nổi lên một cỗ âm u. Tạ Minh Lâm đứng kế bên chịu không nổi, trông thấy Chu Uyển Khanh đứng một góc, liền kiếm cớ chạy sang chào hỏi bỏ mặc khối băng di động này.

Suốt ngày cứ hở một chút là phóng khí lạnh! Xem anh chừng nào mới theo đuổi được người ta!

Chu Uyển Khanh trông thấy Tạ Minh Lâm chủ động đến bắt chuyện với mình, trong lòng vô cùng kích động. Nàng liền lập tức đáp lời, ánh mắt sáng lên vô cùng vui vẻ.

"Tạ… Tạ ảnh đế! Không ngờ hôm nay anh lại đến đây!"

"Đã bảo gọi anh là Tạ ca được rồi." Tạ Minh Lâm cười hòa nhã. "Chẳng qua anh của anh đưa Mạnh Kỳ đến, anh tiện đường ghé qua xem."

Chu Uyển Khanh biết được Tạ Minh Lâm cũng không phải cố ý đến vì mình, trong lòng không hiểu sao có hơi thất vọng. Nhưng nàng nhanh chóng vứt suy nghĩ đó ra sau. Có cơ hội gặp Tạ ảnh đế là may mắn lắm rồi, ai quản lý do là gì cơ chứ! Nàng cũng chỉ là vô tình quen biết được hắn, làm sao có chuyện hán cố tình đến vì nàng!

"Không ngờ em cũng tham gia bộ phim này, gặp nhau quả là duyên phận."

"Ha ha, lát nữa xem em diễn xong anh đừng có rút lại lời nói đó."

"Sao có thế? Uyển Khanh nhất định là một diễn viên giỏi."

Tim Chu Uyển Khanh bất giác đập nhanh, gò má cũng có chút ửng hồng. Cô liền tránh sang đề tài khác, "Đúng rồi, làm sao anh quen biết với Mạnh Kỳ vậy?"

"Không phải anh quen biết, mà là anh của anh." Tạ Minh Lâm giải thích, nhưng cũng không nói chi tiết hơn. "Anh anh đến xem cậu ta diễn, anh cũng là nhớ tới em hình như có tham gia trong bộ này, cho nên đến đây xem thử."

Tuy Tạ Minh Lâm không nói rõ ra, Chu Uyển Khanh cũng hơi lờ mờ đoán được quan hệ của Tạ Hoài An và Mạnh Kỳ. Đến tham ban, còn có thể là gì khác nữa cơ chứ? Mạnh Kỳ là một đứa trẻ tốt, nàng cũng không ngờ cậu lại đi tìm một kim chủ bao nuôi mình. Chuyện này có thể xem như bình thường trong giới giải trí, nhưng nàng cũng không khỏi đau lòng cho cậu ta.

Tạ Minh Lâm không biết những suy nghĩ của Chu Uyển Khanh, mà cho dù có biết hắn cũng sẽ không giải thích. Trước khi anh trai hắn theo đuổi thành công người ta, cứ tạm thời để mọi người cho rằng quan hệ của họ là bao dưỡng đi. Lỡ như có thất bại, anh của hắn cũng không quá đến nỗi mất mặt…

Tác giả có lời muốn nói: Thân phận thật sự của công sẽ giải thích ở chương cuối, trước lúc đó mọi người có thể suy đoán nhưng tác giả sẽ không khẳng định hay phủ định =))

24. Chương 24: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (6)

Tuy quanh thân Tạ tổng đều là khí lạnh trời sinh, nhưng rõ ràng sức hấp dẫn của tiền tài vẫn mạnh hơn, vì thế ban đầu mọi người còn có chút e dè, lúc sau đã chân chó chạy theo phục vụ. Ghế ngồi, bàn nước, thậm chí còn lau dọn lại một lần vị trí chỗ ngồi. Nếu đây không phải trường quay trong nhà, Lâm Mặc cũng thật muốn biết nhân viên có đem cả dù xếp và kính râm luôn hay không.

Tạ tổng mặt liệt, vì vậy Tạ Minh Lâm đành đảm nhận trách nhiệm cố vấn kiêm trợ lý của hắn. So với Tạ Hoài An, Tạ Minh Lâm càng nổi tiếng hơn trong giới giải trí, hơn nữa tính tình ôn hòa dễ gần, cho nên nhanh chóng dời lực chú ý đi của nhiều người khỏi Tạ tổng. Tạ Hoài An cảm thấy đầu óc em trai hắn ngày càng tiến bộ, quyết định cho phép hắn rông chơi nơi này thêm vài năm nữa vậy.

Ừm, kỳ thật Tạ Minh Lâm là người của Tạ gia mà lại đi làm diễn viên, cũng có nhiều người từng hoài nghi liệu có phải Tạ Hoài An sợ em trai mình giành mất vị trí người thừa kế nên cố tình đẩy hắn vào cái giới này không.

Tạ Hoài An tỏ vẻ thật oan ức, cả gia đình lẫn hắn còn mong tên nhóc thối này nhanh chóng rút lui về quản lý chuyện công ty đây. Cả một tập đoàn to lớn, cha mẹ hắn lại vứt đó để cho hắn quản, tên em trai thì dứt khoát thà chết cũng không làm, Tạ tổng cảm thấy gánh nặng thật lớn.

Tạ Minh Lâm bên ngoài chính trực dương quang, nhưng đối diện với anh trai hắn thì vẫn chỉ là một đứa em trai bình thường thôi. Hắn nhiều lần tỏ vẻ, bản thân vốn không giỏi kinh doanh, vị trí thừa kế vẫn là để anh hắn làm đi. Làm diễn viên tuy kiếm không nhiều bằng làm tổng tài, nhưng lại thú vị hơn nhiều, cũng không cần mỗi ngày phải vào văn phòng đối diện với một đám cổ đông chỉ biết lải nhải.

Ngay cả họ hàng hai bên cũng không có ai. Cha hắn là con trai duy nhất, mẹ hắn cũng là con gái một. Những họ hàng xa hơn từ đời ông bà thì ra nước ngoài định cư cả rồi. Tạ gia tuy gốc là ở nước Z, nhưng phần lớn đều định cư và làm việc tại nước J. Cho dù muốn kiếm một tên họ hàng nào đó đi vào giành gia tài cũng không kiếm ra.

Tiền thì ai chả muốn. Nhưng nếu bản thân cũng có tiền rồi, trừ phi là kẻ đầu óc vào nước, còn lại ai lại muốn lao đầu vào tranh giành sứt đầu mẻ trán chứ. Tập đoàn Duy Thạch có tiếng tăm trong nước, nhưng so với quốc tế thì vẫn như nghé con mới sinh. Chừng nào gia sản dòng họ Tạ Hoài An hắn vẫn còn nhiều hơn số tiền tập đoàn Duy Thạch kiếm được, thì sẽ không ai rảnh rỗi đi giành công ty với hắn.

Sau khi Tạ tổng ngồi xuống ghế rồi thì ánh mắt không dứt ra khỏi người Mạnh Kỳ được. Thiếu niên của hắn tính tình nội liễm, nhút nhát lại hay ngượng ngùng, thế nhưng ở đoàn phim lại rất được mọi người yêu quý. Hầu như bất kỳ ai đi ngang qua đều chào cậu một tiếng. Tất nhiên cũng có thể là do sự xuất hiện của hắn. Nhưng thân tình và vui vẻ kia cũng không phải đều là giả.

Lâm Mặc cảm nhận được tầm mắt của Tạ tổng đang theo dõi mình, sau lưng không hiểu sau có chút toát mồ hôi lạnh. May mà sau đó cậu vào phòng trang điểm, tránh được ánh mắt kia một lát, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Người xung quanh nhân cơ hội cũng muốn tiến lên làm quen, nói không chừng được chú ý ôm đùi vàng thì sao? Trước kia ai cũng cho rằng Tạ tổng bất lực, cho nên cũng không ai rảnh đi câu dẫn hắn. Nhưng hiện tại hắn lại đi tham ban cho một tiểu minh tinh còn chưa debut, này có nghĩa là gì? Cho dù không phải bao dưỡng, chí ít cũng là bạn giường đi.

Chỉ là Tạ tổng không nhìn thấy người muốn thấy, bản thân sinh buồn chán, vì vậy cũng không thèm cho người xung quanh sắc mặt gì. Một đám định lại gần bị ném cho ánh mắt lạnh lùng sắc bén, trong lòng đổ mồ hôi đành phải rút lui.

Nguyên Dung nghiến răng, hai tay hơi nắm chặt lại. Cô vốn là một diễn viên đã vào nghề hơn hai năm, dung mạo cũng không tệ, cố tình diễn xuất không tốt lại không có người nâng đỡ. Mấy kim chủ trước của cô cũng chỉ là một đám nhà giàu mới nổi, lúc ăn chơi thì nói hay đến lên tận trời, kỳ thực cũng chỉ có thể cho cô chút khoản tiền nhỏ tiêu vặt, thỉnh thoảng tặng quần áo nước hoa. Chứ bỏ tiền đầu tư cho cô vai diễn gì đó là chuyện không thể nào. Cái giới giải trí nơi quơ đại một người cũng là mỹ nhân, nếu chỉ có chút nhan sắc đã dễ dàng nổi tiếng là hoàn toàn không thể.

Ngay cả vai diễn nha hoàn này của cô, do là vai phụ nên yêu cầu không cao, nhờ đó mới vào tay cô được. Hơn mấy chục tập phim cô chỉ xuất hiện vài lần lúc đầu, lời thoại cũng không quá mười câu, cho dù phim này có nổi đi chăng nữa cũng không đến phiên cô ăn theo. Nếu là bình thường cô cũng khinh thường mấy vai như thế. Nhưng cũng vì mới chia tay kim chủ, lại không còn tiền, Nguyên Dung không có cách nào khác đành phải nhận vai diễn này.

Ai ngờ được lại có cơ hội gặp được cả hai thiếu gia Tạ gia. Một người là ảnh đế Tạ Minh Lâm, trong tay cầm vô số cúp và giải thưởng, chỉ cần tùy tiện tán gẫu kéo quan hệ thì chắc chắn sẽ tạo được sự chú ý nhanh chóng nổi tiếng. Một người là tổng tài tập đoàn Duy Thạch Tạ Hoài An, tiền của hắn nhiều đếm không xuể, cho dù không thành tình nhân chỉ ngủ được một lần, chắc chắn phí lăn giường cũng dư sức cho cô đầu tư bản thân nhận được vài bộ phim tốt. Cả hai người này, dù là ai cũng có thể giúp cô nhanh chóng thoát thân phận thấp kém dưới đáy này, thịt đến trước mắt mà không giành, cô không cam lòng!

Những người khác thức thời rút lui, nhưng Nguyên Dung vẫn dũng cảm tiến lên. Tạ Minh Lâm từ xa trông thấy một người không có mắt như vậy, lòng âm thấp cấp một ngọn nến. Kể từ lúc tin anh hắn bị bất lực

truyền ra thì không còn xuất hiện trường hợp nam nữ bò lên giường nữa. Nhưng trước lúc đó anh hắn từng xử lý những kẻ như vậy như thế nào, ha hả, hắn vẫn còn chưa quên đâu.

"Chào Tạ tiên sinh, em là Nguyên Dung. Em có thể ngồi kế bên được không ạ?"

Tạ Hoài An liếc nhìn thiếu nữ vẻ mặt thiện lương nhưng ánh mắt đầy toan tính tiến lại gần hắn, trong lòng không khỏi chán ghét. Vì thế hắn không lưu tình nói thẳng: "Không."

Nguyên Dung cứng đờ người. Trường hợp này, cho dù có không thích đi chăng nữa người bình thường chẳng phải cũng tìm cách nói uyển chuyển chút sao?! Tạ tổng từ chối cô thẳng thừng như vậy, làm cô muốn nói tiếp cũng có cảm giác cố tình bám vào.

Nhưng như thế thì sao! Đáy mắt Nguyên Dung lóe qua một tia âm ngoan. Bị gọi là mặt dày vô sỉ thì có là gì, đợi cô bò được lên giường Tạ tổng rồi, còn sợ những lời đồn đó sao?!

"Cái này… Em rất hâm mộ ngài, cho nên mới có hơi hưng phấn một chút." Nói tới đây, ánh mắt Nguyên Dung có chút hồng hồng như bị người khi dễ. "Nếu Tạ tiên sinh không muốn, vậy em cũng không quấy rầy…"

Ít nhiều gì cũng đã qua nhiều kim chủ, Nguyên Dung hiểu rõ mẫu phụ nữ mà các tên đàn ông thích nhất là thế nào. Bọn họ muốn được thỏa mãn cái tôi của bản thân, cho nên thường tìm kiếm những người hay sùng bái ngước nhìn lên họ để làm tình nhân. Chỉ cần tỏ ra ủy khuất tỏ vẻ yêu thích họ, bọn họ liền vứt hết đầu óc mà an ủi cô. Kỳ thực đàn ông ngoại tình không phải vì ham muốn cái đẹp, tắt đèn rồi ai chẳng như ai. Sắc đẹp đương nhiên thích, nhưng không phải lúc nào tình nhân cũng đẹp hơn vợ. So với sắc, họ càng thích được ngưỡng mộ sùng bái mình hơn, thỏa mãn lòng tự trọng của đàn ông.

Nhưng Tạ Hoài An loại người nào chưa gặp qua, mỹ nhân đẹp hơn khóc lóc đáng thương hơn gấp trăm lần hắn cũng đã thấy. Thiếu nữ trước mắt đây tuy đầu óc mưu mô, nhưng rõ ràng vẫn chỉ là kẻ chưa hiểu sự đời. Nếu hắn còn không biết cô đang có ý gì thì tập đoàn Duy Thạch ngày mai đóng cửa luôn được rồi.

Huống hồ so với Mạnh Kỳ của hắn, cô ta cũng không xinh đẹp bằng. Nhớ tới dáng vẻ ủy khuất của cậu khi nằm trên giường, khóe mắt hồng hồng gọi tên hắn, Tạ tổng càng thêm chán ghét kỹ thuật biểu diễn giả tạo trước mắt đây.

"Tôi cho cô mười giây, nếu còn đứng ở đây…"

Tuy hắn bỏ lửng, nhưng Nguyên Dung cũng đoán được về sau không tốt lành gì. Chỉ là cơ hội ngàn năm có một, qua thôn này rồi sẽ không còn trấn nào khác, cô quyết tâm liều một phen! Vì thế ngoài mặt cô khóc lóc nói xin lỗi, kỳ thực lại giả vờ vấp té ngã nhào vào lòng Tạ tổng, còn cố tình cọ bộ ngực đầy đặn của mình lên.

Tạ Hoài An đen mặt, nhanh chóng đẩy cô ra. Hôm nay vì muốn đi theo tiểu tình nhân của mình, cho nên hắn không cho vệ sĩ đi theo, bằng không thì thiếu nữ này đừng nói là ngã lên, ngay cả tư cách tiếp cận hắn cũng không có. Chỉ là không ngờ cô ta gan to đến như vậy, cho rằng dù thất bại chỉ cần nói xin lỗi là xong sao!

Nguyên Dung bị xô ngã lên mặt đất, muốn đáng thương bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Cô rưng rưng nước mắt nhìn Tạ tổng, "Tạ tiên sinh… Em không…"

Động tĩnh lớn như vậy, không có cách nào những người xung quanh không trông thấy. Chu Uyển Khanh nhìn cảnh này, cười lạnh một tiếng, nhỏ giọng nói "Đồ kỹ nữ". Tạ Minh Lâm đứng kế bên nghe thấy, nhưng cũng không lên tiếng phản bác.

Ngay lúc Tạ Hoài An định xử lý thiếu nữ kia, thì cánh cửa phòng trang điểm mở ra, Lâm Mặc bước ra ngoài. Ánh mắt hắn chợt chuyển, trông thấy cậu thì dừng lại, suýt nữa thì quên cả hô hấp.

Thiếu niên mặc một bộ trường bào xanh ngọc, dáng vẻ ôn nhuận như ngọc, ngũ quan tinh tế như được điêu khắc. Đặc biệt là cái má lúm đồng tiền lúc ẩn lúc hiện kia, rõ ràng là câu nhân. Mái tóc đen dài tùy tiện cột đơn giản bằng một dải lụa trắng, lúc rũ xuống có nét quyến rũ khó tả. Nhất là khi kết hợp với ánh mắt ngây ngô của cậu, Tạ Hoài An cứ ngỡ rằng thiếu niên là tiên nhân hạ phàm.

Ánh mắt Tạ Hoài An có hơi trầm xuống. Hắn vừa thích dáng vẻ này của cậu, lại có một cỗ hoang mang không tên trong lòng. Cứ như thể chỉ phút chốc sau thiếu niên sẽ biến thành tiên rời đi hắn vậy.

Lâm Mặc không ngờ tùy tiện dẫn theo Tạ tổng cũng gây nên một hiện trường kịch cẩu huyết như vậy. Nhưng không liên quan đến cậu, cho nên cậu càng ôm tâm tình xem cuộc vui hơn.

Nguyên Dung khóc lóc trên sàn nhà mãi cũng không được ai giúp đỡ, ngay cả Tạ tổng cũng không chú ý cô, thành thử thẹn quá thành giận. Nếu đã không câu dẫn thành công, như vậy cô cũng không ngại gây ít chuyện, sau đó nhân cơ hội nổi tiếng!

"Tạ tiên sinh, xin lỗi ngài, nhưng em không thể chấp nhận yêu cầu này được…"

Người khác nghe vào đều giống như Tạ tổng muốn tiềm quy tắc Nguyên Dung, mà cô ta chính trực khảng khái từ chối nên bị xô ra hung bạo như vậy. Bất quá, đầu óc cô ta bị lừa đá à? Tuy mới làm việc với nhau một khoảng thời gian ngắn, nhưng tính cách Nguyên Dung ra sao cũng không phải không biết. Huống hồ không hiểu rõ Nguyên Dung thì cũng hiểu rõ Tạ tổng đi. Dạng mỹ nhân nào hắn muốn mà không được, cần phải tiềm quy tắc một nữ diễn viên nhỏ bé nhan sắc tầm trung sao.

Nhưng người trong giới không tin, cộng đồng mạng và fan thì chưa chắc. Nếu vờ như đăng chuyện này thành tin tức #Nữ diễn viên bị Tạ tổng tiềm quy tắc, dù là ba xạo đi chăng nữa cũng có cơ hội nổi tiếng một phen. Tai tiếng cũng là tiếng tăm mà.

Tiếc thay Lâm Mặc không phải người giới giải trí, cậu lại mới vừa bước ra đã trông thấy cảnh này, đầu lập tức não bổ hình ảnh mấy bộ phim cẩu huyết. Nhưng sau khi nhớ ra thiếu nữ kia tên là Nguyên Dung, cũng là người ghen ghét cố tình kiếm chuyện gây sự với Chu Uyển Khanh trong tiểu thuyết, cậu yên lặng rút lại suy nghĩ. Dù sao Tạ tổng là nam phụ si tình, nhân phẩm tốt hơn loại nữ phụ pháo hôi này nhiều, cậu thà tin Nguyên Dung cố tình tìm ngược còn hơn tin Tạ tổng đòi tiềm quy tắc cô.

Chỉ là việc cậu không hỏi cũng không lộ chút thắc mắc nào khiến Tạ Hoài An có chút thất vọng. Trái tim hắn hơi nghẹn lại, ánh mắt cũng u ám dần. Quả nhiên, là do không yêu thích nên cũng không quan tâm sao? Có lẽ trong mắt cậu, hắn là kim chủ, cho dù có lên giường với người khác cũng không liên quan đi.

Trình Gia cảm thấy không ổn. Hắn là đạo diễn, trong đoàn phim xảy ra chuyện gì người chịu tội đầu tiên chính là hắn. Trong lòng hắn thầm mắng Nguyên Dung mấy trăm lần, cố tình ai không chọn, lại chọn ngay Tạ Hoài An để gây sự. Tầm nhìn hạn hẹp, đầu óc ngu ngốc, hèn chi đã xuất đạo hơn hai năm rồi vẫn không chút tiếng tăm.

Nhưng hắn không thể không quản. Với tình hình trước mắt, e rằng không cho Tạ tổng đây một công đạo thì không xong.

"Nguyên Dung, ai làm gì cô cũng tự hiểu rõ đi, không cần đóng kịch."

Nguyên Dung nghe thấy tiếng đạo diễn, lưng cứng đờ, ngay cả khóc lóc cũng dừng lại. Cô đã đoán trước sẽ không ai ủng hộ mình, nhưng không ngờ đạo diễn lại không nể mặt đến như vậy, thẳng thắn nói ra.

"Trình đạo, em không có…!"

"Đủ rồi!" Trình Gia cắt ngang, giọng nói mang theo không kiên nhẫn. "Cô còn biết tôi là đạo diễn sao? Ngay giữa phim trường làm trò này, trong mắt cô đây là quán bar hay ổ mại dâm?"

Trình Gia không lưu tình nói thẳng như thế khiến Nguyên Dung tái mặt. Này chẳng phải đang chửi cô là kỹ nữ sao?! Chẳng phải chỉ lại gần nói mấy câu thôi sao, có cần phải làm quá lên như vậy không?!

"Em chỉ là nói mấy câu!" Nguyên Dung tỏ vẻ không phục. "Rõ ràng là Tạ tổng động thủ trước…"

Nguyên Dung càng nói Trình Gia càng muốn đánh chết cô ta. Đã muốn cho cô đường lui, cô lại cố tình muốn đi tìm chết, đã vậy hắn không cản nữa. Rõ ràng chỉ cần nhận lỗi, nếu may mắn nói không chừng Tạ Hoài An sẽ bỏ qua. Cố tình lại chọn biện pháp ngu xuẩn đến như vậy, sự nghiệp của cô ta coi như chấm dứt tại đây.

"Nguyên Dung, cô thu dọn đồ đạc đi, tiền mấy cảnh cô đã quay tôi sẽ cho người chuyển vào tài khoản."

"Đạo diễn!"

"Đoàn phim chúng tôi không chứa chấp nổi những người trèo cao như cô. Nếu để khán giả biết được nhân phẩm diễn viên có vấn đề, còn ai muốn xem phim nữa cơ chứ."

Nguyên Dung bặm môi, ánh mắt đầy phẫn nộ. Vì cái gì! Cô không cam lòng! Chẳng qua là một sai lầm nhỏ, đã đuổi cô đi. Trình Gia này cũng quá kiêu ngạo rồi, xem cô như con mèo con chó, tùy tiện gọi tới gọi lui sao!

"Được lắm Trình Gia! Tôi cũng không thèm cái bộ phim rách nát này của anh! Tùy tiện cắt hợp đồng, các người cứ chờ đó!" Nói rồi cô phẫn nộ giẫm giày cao gót rời khỏi trường quay.

Trình Gia giải quyết xong được mối họa, lòng cũng nhẹ đi. Một bên là Tạ tổng, một bên là tiểu diễn viên hạng bét, trừ phi bị mù mới không biết chọn ai. Huống hồ chuyện này cũng là Nguyên Dung sai trước, hắn cũng không thích những người có tâm tư như vậy trong đoàn phim, nay có cớ để thanh trừ coi như nhất cử lưỡng tiện.

"Tạ tổng, để cho ngài chê cười rồi." Trình Gia quay sang gật đầu tỏ vẻ nhận lỗi, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Ánh mắt Tạ tổng hơi dừng lại trên người hắn. Tên này bề ngoài tao nhã, kỳ thực còn rất có đầu có, biết thân biết phận. Loại người như thế này, ngày sau nhất định sẽ làm nên việc.

Tuy có bực mình, nhưng Tạ tổng chưa đến mức gây khó dễ đoàn phim vì một việc nhỏ như vậy, cho nên sau khi lời xin lỗi được chấp thuận, đoàn phim lại tiếp tục công việc. Những kẻ khác thấy được bài học trước mắt của Nguyên Dung, cũng thu hồi bớt tâm tư của mình.

Chỉ có Lâm Mặc đứng ngây ra như phỗng. Nữ phụ pháo hôi độc ác chạy rồi, tình tiết phải làm sao! Cho dù cậu có chạy vào thế chỗ, cũng là làm thay đổi kịch bản!! Hơn nữa với tính cách của Mạnh Kỳ không thể làm như vậy, bằng không sẽ bị OOC!!!

419: [Đó là do cậu dẫn theo Tạ tổng đến làm thay đổi kịch bản]

Lâm Mặc: "Chuyện này thì đương nhiên, tôi hiểu được. Nhưng không dẫn hắn tới thì làm sao mang Tạ Minh Lâm tới được?!"

419: [Dù sao thiếu một màn này cũng không bị xem là BUG. Cùng lắm thì lúc tổng kết bị trừ điểm đánh giá thôi]

Lâm Mặc: Q A Q

Nữ phụ đại nhân, sao cô không chịu đợi thêm một chút! Gây sự xong với nữ chính rồi hẵng đi có được không! *tay Nhĩ Khang*

Trình Gia muốn ổn định tâm trạng Tạ tổng, vì thế thức thời đẩy phần diễn tập của Mạnh Kỳ lên trước. Đoạn này là lúc Đường Vân Hiên còn đang chữa thương cho Diêu Mộng, lúc này Đường trang chủ vẫn chưa có cảm tình với nữ chính, cho nên toàn bộ quá trình đều là thuần túy chữa thương thôi. Không cần phải bộc lộ cảm xúc gì, động tác cũng không khó, đây có thể xem như một cảnh đơn giản.

Vốn dĩ những cảnh như thế này hoàn toàn không cần thiết diễn tập trước, nhưng nghĩ tới việc Mạnh Kỳ đem theo kim chủ đến tham ban, hắn cũng có hảo cảm với cậu, cho nên Trình Gia cảm thấy vẫn nên chọn một phân đoạn dễ dàng không ái muội. Tình nhân dù chỉ để chơi trên giường, cũng sẽ không có kim chủ nào thích đồ chơi của mình mắt qua mày lại với người khác trong thời gian bao dưỡng.

Cảnh đơn giản như vậy, nếu Lâm Mặc còn không diễn được thì cậu thắt cổ tự tử luôn cho rồi. Ngay cả lời thoại cũng không có bao nhiêu câu, hoàn toàn không sợ quên thoại. Vì vậy cảnh của hai người hết sức dễ dàng nhanh chóng được thông qua.

Nhưng lúc cậu quay lại trông thấy ánh mắt Tạ tổng nhìn mình, có thể đọc được sự không hài lòng trong đó. Lâm Mặc hết sức ngạc nhiên, rốt cuộc mình diễn tệ chỗ nào? Nhưng ngẫm lại em trai của ai kia là ảnh đế, ánh mắt cao hơn người thường cũng có thể hiểu được.

Thực ra điều khiến Tạ tổng bực mình, chính là Mạnh Kỳ vì sao phải chuyên nghiệp như vậy? Bôi thuốc thì giả bộ qua loa là được rồi, có cần cẩn thận dặm từng chút một lên mặt diễn viên nữ kia như vậy sao? Lại

còn ánh mắt chăm chú không màng bất kỳ chuyện gì khác kia! Giấm của Tạ tổng bốc lên, phân cảnh bình thường trong sáng liền biến thành ái muội mờ ám!

Thể loại phim rác rưởi gì thế này! Cổ trang mà nam nữ có thể cách nhau gần đến như vậy sao! Không biết cái gì gọi là "nam nữ thụ thụ bất tương thân" à?! Mà cho dù là nam cũng không thể cách gần như thế! Huống hồ thiếu niên còn cẩn thận chăm sóc một người xa lạ khác như vậy! Hắn còn chưa được cậu dùng ánh mắt đó nhìn mình đâu!

Tạ Minh Lâm đứng kế bên không nhịn được, đành nhỏ giọng nhắc nhở: "Ca, chỉ là diễn thôi, anh bình tĩnh đi. Bình thường lúc em đóng phim tình cảm còn phải hôn hít đủ kiểu, nhưng diễn xong rồi lại là bạn bè thôi."

Lại còn dám hôn người khác! Ánh mắt Tạ tổng càng thêm u ám, áp suất tăng mấy lần, những người ở gần đó không nhịn được rùng mình một cái. Tạ Minh Lâm hoàn toàn chịu thua mạch não của anh hắn, quyết định dời đề tài đi, "Xem cũng đã xem rồi, giờ anh định làm gì?"

Tạ tổng nghiêm túc nhìn đồng hồ, thấy kim ngắn chỉ tới số 12, nghiêm nghị trả lời: "Ăn trưa rồi đi về. Anh còn một cuộc họp lúc ba giờ."

Tạ Minh Lâm nghe thế nhảy dựng lên, "Có cuộc họp mà anh còn dám đi theo đến đây?!"

"Không sao, ba giờ chiều mới họp, vẫn kịp mời ăn trưa."

Anh trai cuồng công việc của hắn đâu rồi?! Đây là kẻ giả mạo đúng không?! À khoan…! Trọng điểm không phải ở đó!

"Không đúng! Ăn trưa nhất định phải mời, nhưng trước đó vẫn còn việc phải làm!"

"Là gì?"

"Đầu tư! Lát nữa trước khi đi về anh hẹn gặp đạo diễn, đồng ý chi chút tiền đầu tư cho phim này cho cậu ta nổi tiếng, nhất định cậu ta sẽ yêu anh chết đi sống lại!"

Tạ Hoài An không hề muốn Mạnh Kỳ nổi tiếng chút nào, nhưng những chữ yêu chết đi sống lại vẫn là làm hắn có chút rung động trong lòng, "Thật sao?"

"Diễn viên thường phải qua vài lần rèn giũa mới có cơ hội nổi tiếng. Nhưng diễn xuất của cậu ta không tồi, anh lại chịu chi tiền pr, nhất định xong phim này sẽ nổi!" Tạ Minh Lâm khẳng định chắc chắn. "Dù sao đối với diễn viên, nổi tiếng tức là có nhiều cơ hội hơn. Tuy hiện tại anh có thể cho cậu ấy tiền, nhưng về lâu dài sẽ làm ảnh hưởng đến quan hệ đôi bên. Chi bằng dùng tiền giúp cậu ấy đứng vững vị trí trong làng giải trí, ít nhất có thể tự mình nuôi sống mình, như vậy tình yêu mới có cơ hội phát triển."

Giữa tình yêu cần sự công bằng từ hai phía. Cho dù anh của hắn nguyện ý cho, nhưng Mạnh Kỳ mãi mãi chỉ có thể nhận, sớm muộn gì cũng nảy sinh mâu thuẫn. Nếu cậu có thể tự độc lập kiếm tiền, lòng sẽ càng tự tin, cũng càng mở rộng bản thân hơn.

Tạ Hoài An cảm thấy Tạ Minh Lâm phân tích rất có lý, cho nên lúc Lâm Mặc đi tẩy trang, hắn tìm đến đạo diễn và nhà sản xuất. Đầu tư cũng là một dạng kinh doanh, hắn không hiểu gì về tình yêu, nhưng lại rành rẽ thương trường. Thành thử công việc đầu tư này hết sức thuận lợi. Trình Gia hài lòng với kết quả này, hắn ý vị thâm trường mà nói với Tạ Hoài An: "Tạ tổng yên tâm, tôi sẽ tăng số cảnh quay của nhân vật Đường Vân Hiên lên."

Tạ tổng:… Kỳ thật không cần phải lộ mặt quá nhiều đâu, thật sự.

Biên kịch bên cạnh nghe Trình Gia nói như vậy mà không hỏi ý kiến mình thì định nổi đóa lên hùng hổ giảng đạo lý, lại bị hắn bịt miệng lôi đi không thương tình. Có tiền chính là chủ. Cho dù tên ngốc này không muốn, hắn cũng phải viết ra thêm mấy cảnh kịch bản nữa.

Lâm Mặc kết thúc phần của mình, hoàn toàn không hề biết vị tổng tài nào đó mới vừa tạo thêm công việc cho cậu. Lúc này đây cậu đang vui vẻ ngồi trên xe để Tạ tổng chở đi ăn trưa. Cả ngày hôm nay vừa hoàn thành nhiệm vụ, vừa được đưa đi đón về ăn uống miễn phí, làm sao mà không hài lòng cho được!

Tuy cậu đã tẩy trang thay lại trang phục bình thường, nhưng vị tổng tài nào đó nhớ tới dáng vẻ tiểu tình nhân khi mặc trường bào, nhất thời xuân tâm nhộn nhạo, quyết định phải đặt may vài bộ về mới được. Chỉ cần tưởng tượng thiếu niên cao lãnh trích tiên bị hắn đè lên giường, hung hăng xé bỏ lớp áo ngoài để lộ ra một mặt hấp dẫn quyến rũ bên trong, Tạ tổng đã cảm thấy lâng lâng rồi.

Nhưng mà quan hệ của bọn họ vẫn còn chưa lên được mức người yêu. Trước đó Tạ Minh Lâm đã bảo hắn trước khi hai người xác định tình cảm tốt nhất không nên quan hệ trên giường, tránh cho sau này sinh ra khúc mắc cảm thấy đối phương quá dễ dãi. Hơn nữa chừng nào thiếu niên chưa tự nguyện, thì dù họ có lăn giường bao nhiêu lần, giữa cả hai vẫn sẽ luôn là kim chủ với tình nhân mà thôi.

Con đường theo đuổi sao mà dài đằng đẵng… Nghĩ tới việc mình phải cấm dục trong một khoảng thời gian dài, lão xử nam mới được nếm vị thịt tỏ vẻ không thể nhịn.

Liếc mắt nhìn sang, thiếu niên của hắn từ góc độ nào cũng trông thuận mắt, Tạ Hoài An không kiềm được cúi đầu nhân lúc cậu không chú ý mà hôn nhẹ lên môi một cái. Nụ hôn phớt qua như lông hồng, đầu lưỡi hắn đã chạm qua bờ môi mềm căng mọng của thiếu niên, suýt chút nữa nhịn không được biến nó thành hôn sâu. Nhưng đây vẫn còn trên đường, hắn chưa thiếu lý trí đến như vậy, quay người lại tập trung lái xe vờ như chưa có gì xảy ra.

Lâm Mặc trừng mắt, thoạt nhìn có chút giống con mèo nhỏ xù lông, không ngờ cậu lại bị ăn đậu hũ quang minh chính đại như vậy. Cậu nhịn không được đỏ mặt khẽ nhắc, “Đây là ngoài đường đó.”

Bình thường trong nhà sờ sờ một cái làm một pháo cậu còn có thể chịu, chứ chơi trò xe rung là không có khả năng à nghen!

Tạ tổng chỉ lạnh mắt khẽ liếc một cái, nhìn thái độ hai bên, giống như cậu là kẻ làm sai chột dạ vậy. Lần đầu tiên Lâm Mặc cảm thấy mặt liệt cũng có cái lợi của nó. Người này cũng quá trẻ con đi, đều đã lên giường với nhau rồi, còn thẹn thùng cái gì nữa.

Lâm Mặc còn đang miên man nghĩ ngợi, một cơn đau thắt ở ngực ập tới. Sáng nay cậu cũng đã uống hai viên, vừa vặn đến bây giờ thì hết thời gian. Cậu định cúi xuống lấy hộp thuốc ra, nào ngờ cơn đau đớn không như mọi khi, tràn tới như thủy triều. Cơ thể Lâm Mặc run lẩy bẩy, mồ hôi lạnh bắt đầu tuôn ra trên trán.

Tạ Hoài An ngồi kế bên cũng phát giác có chuyện không ổn, vội vàng dừng xe lại kiểm tra, “Tiểu Kỳ? Em có sao không?”

Môi Lâm Mặc mấp máy hai chữ bệnh viện, Tạ tổng hiểu ra liền điên cuồng nhấn ga chạy thẳng đến bệnh viện thành phố. Giờ phút này trong lòng hắn tràn ngập đều là nỗi lo sợ, cũng hoang mang và kích động. Nếu Mạnh Kỳ xảy ra chuyện gì… Chỉ nghĩ đến đây, hắn cảm thấy còn đau đớn hơn cả cậu.

Mạnh Kỳ của hắn… nhất định phải bình an vô sự!

Tác giả có lời muốn nói: Hôm trước có bạn đặt câu hỏi về việc không mang được vật phẩm ra khỏi thế giới, tác giả lại câu trả lời bên dưới cho những bạn có thắc mắc tương tự.

“Bạn cứ tưởng tượng món đồ như một đoạn mã code, hệ thống thương thành là internet, thế giới là máy tính. Ký chủ bán đồ xuyên thế giới = gửi đoạn mã code thông qua internet đến máy tính khác. Code có thể chạy trên máy tính, nhưng đâu thể lấy ra ngoài đời thực ^^ Ký chủ nếu muốn mang món đồ (aka code) ra ngoài cần phải có vật trung gian là internet hoặc usb, mà hiện tại mới cung cấp thương thành tương đương internet thôi. Hệ thống thương thành chỉ phục vụ 2 chức năng là mua và bán, nên ký chủ muốn đem code đưa lên internet sẽ phải thực hiện chức năng ”bán“. Nhưng người bán không thể là người mua, và món đồ chỉ biến mất sau khi được người khác mua => mọi món đồ sau khi mua không thể đem ra khỏi thế giới làm vật sở hữu riêng của ký chủ.”

Nếu có thắc mắc gì cứ hỏi, tác giả rất hoan nghênh ^^ Có đôi lúc tác giả cũng sẽ viết sai, cho nên mọi người có nghi vấn ở đâu hãy chỉ ra để tác giả biết mà sửa ^^

25. Chương 25: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (7)

Cầm trên tay tờ giấy xét nghiệm, gương mặt Tạ Hoài An vẫn bất biến, chỉ là áp suất quanh thân càng thêm nặng nề. Vị bác sĩ âm thầm lui vài bước, cảm thán bản thân là cái vận cứt chó gì mà tận mắt trông thấy cảnh Tạ tổng ôm một thiếu niên trẻ tuổi xông vào bệnh viện. Kể từ lúc nhận được kết quả, vị Tạ tổng này không nói lời nào, nhưng ông vẫn cảm nhận được không khí có thêm vài phần u ám.

Chậc, nhưng thiếu niên kia cũng tội nghiệp. Còn trẻ tuổi như vậy, mặt mũi cũng sáng láng đẹp trai, vậy mà mắc phải bệnh hiểm nghèo. Thoạt nhìn cậu ta cũng không lớn tuổi hơn con trai ông.

"Với tình hình này, nếu không thay tim, cậu ta khó có thể sống qua ba mươi."

Tuy nói xong khí lạnh ngày càng lạnh, nhưng thân là một bác sĩ, ông cho rằng mình cần phải nói sự thật. Nếu cậu ta ngày mai lăn ra chết, ông cũng phải nói thật với người nhà bệnh nhân, cho dù có nguy cơ bị tẩn cho một trận.

Haizz… Thời buổi bây giờ làm bác sĩ cũng không dễ dàng gì.

"Chỉ là… Cho dù thay tim, xác suất thành công cũng chỉ có 10%."

Ngón tay Tạ tổng không tự chủ được càng thêm nắm chặt tờ giấy trong tay, như thể đó không phải bệnh án mà là giấy đòi nợ vậy.

Lời cần nói cũng đã nói xong, vị bác sĩ lau mồ hôi hột nhanh chân chuồn ra ngoài. Còn tiếp tục ngồi ở đây đến ông cũng bị áp lực mà chết mất.

Tạ Hoài An ngắm nhìn thiếu niên trên giường bệnh. Gương mặt cậu ta tái nhợt, kết hợp với làn da vốn đã trắng càng dễ sinh ra cảm giác yếu đuối. Trái tim hắn không nhịn được bóp chặt lại, bàn tay dịu dàng vuốt ve theo góc cạnh gương mặt cậu.

Vì sao trời cao phải tàn khốc với hắn? Lần đầu tiên trong cuộc đời này hắn muốn một thứ gì đó đến như vậy, thế nhưng lại có người bảo với hắn rằng thứ ấy không thuộc về hắn.

Lâm Mặc mở mắt, hàng mi cong khẽ rung rẩy. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cậu là một nam nhân mặc tây trang đang yên lặng ngắm nhìn mình. Ý thức từ mơ hồ dần bình tĩnh trở lại, cậu nhận ra đó là Tạ tổng.

Cái thân thể rách nát này! Không kịp uống thuốc đúng giờ liền phát bệnh, cho dù là thế giới ban đầu của cậu cũng chưa đến mức như thế đâu!

"Tạ tiên sinh, làm phiền ngài rồi." Nói rồi cậu ngồi dậy, định nhấn chuông gọi bác sĩ đến trao đổi ra về.

Tạ Hoàn An trông thấy động tác của cậu, vội vươn tay đè lại. Ánh mắt Lâm Mặc tràn ngập hoài nghi nhìn hắn, chỉ thấy vị tổng tài này phun ra một câu, "Hiện tại cơ thể em vẫn chưa khỏe, nên nghỉ ngơi."

"Không cần đâu ạ, em quen rồi. Bây giờ em còn đang quay phim, ở lại bệnh viện lâu không tiện."

"Đừng tùy tiện như vậy." Mặt Tạ tổng sầm xuống. Giờ là lúc nào rồi mà còn lo những thứ vớ vẩn này.

Lâm Mặc cảm thấy tâm mệt. Cậu là người bận rộn, còn phải đuổi theo nam nữ chính, không rảnh rỗi như vị tổng tài nào đó để dây dưa mãi được. Huống hồ kiếp trước… thật sự là bệnh viện đã để lại bóng ma trong lòng cậu, cậu hoàn toàn không muốn nằm viện.

"Ngài muốn em ở bệnh viện bao lâu?"

"Ít nhất đến khi bệnh tình em ổn định."

Sẽ không có cái mùa xuân đấy đâu, ha hả! Cả cậu lẫn hắn đều biết trừ phi làm phẫu thuật, bằng không thì chẳng có cái gọi là ổn định. Nếu không có thuốc của hệ thống, phỏng chừng cậu đã ngoắc ngoải nằm trong này từ cả tháng trước rồi chứ đừng nói là chạy đi đóng phim.

Nhưng Tạ Hoài An là loại người cố chấp, dù cậu có biểu đạt ra sao cũng không đồng ý. Nếu hắn không như vậy, trong tiểu thuyết cũng đã không ôm mối tình thầm lặng với nữ chính chúc phúc đến suốt đời rồi. Kỳ thực nam phụ si tình rất đáng sợ, bọn họ nếu đã dám sẵn lòng chờ đợi, ai biết được một lúc nào đó mấy

chục năm sau không nhân cơ hội cướp lại nữ chính? Người tàn nhẫn với bản thân thì đương nhiên cũng tàn nhẫn với kẻ khác. Chỉ là trong tiểu thuyết chẳng bao giờ nói chuyện gì xảy ra sau đó thôi.

Lâm Mặc liền phải tung đòn sát thủ, "Tạ tiên sinh, ngài cũng biết em không sống quá ba mươi đi?"

Tạ Hoài An đen mặt, giọng nói mang mấy phần âm u, "Không được nói bậy. Nhất định là còn có cách."

Tiểu nhân trong lòng Lâm Mặc gật đầu, chỉ cần còn thuốc của hệ thống thì sống tới một trăm cũng được. Vấn đề là khi nhiệm vụ kết thúc toàn bộ cậu chỉ có thể ở lại thế giới này một thời gian ngắn, cho dù là tiên cũng không thay đổi được. Nếu đã vậy, việc gì phải phí công chữa bệnh, vừa tốn tiền vừa tốn thời gian.

Nhưng Tạ Hoài An không biết điều đó. Hắn chỉ cảm thấy thiếu niên quá tùy tiện, bất cần. Tâm trạng của cậu như thế nào khi nói ra những lời đó? Biết bản thân không sống quá ba mươi tuổi… Cái cảm giác bị bệnh tật dày vò, chờ đợi lưỡi dao tử thần hạ xuống này, nhất định rất thống khổ đi?

Hắn phải làm gì để cứu cậu, giữ cậu lại bên mình? Cho dù hắn có bạc triệu, cũng không thể dùng nó để đổi lấy cậu từ thần chết. Ngay cả khi hắn dùng tánh mạng bản thân để đánh đổi cũng không thể.

Thời gian hai người quen nhau chỉ mới hơn một tháng, nhưng Tạ tổng cảm thấy như họ đã ở bên nhau rất lâu rồi. Lâu đến độ cậu trở thành thịt trong tim hắn, chỉ cần chạm nhẹ cũng có thể khiến hắn đau xót khôn nguôi.

"Kỳ thực ngài không cần phải làm vậy, em ở lại bệnh viện chỉ gây thêm phiền phức, cũng không giải quyết được gì. Nếu chuyện đã không tránh được, chi bằng cứ thuận theo."

Hắn không phiền, hoàn toàn không. Nếu là vì cậu, hắn tình nguyện xây hẳn một cái bệnh viện ngủ lại mỗi ngày cũng được.

"Tôi nói không là không." Tạ tổng uy vũ lần đầu tiên không muộn tao mà nói thẳng ý kiến của mình. "Em đã thành thế này rồi còn muốn đóng phim gì nữa? Mạnh Kỳ, em đây là đang đùa giỡn với sinh mệnh của mình."

Lâm Mặc mím môi, hơi cúi đầu xuống. Thật mệt, Tạ tổng này sao lại cứng đầu đến như vậy. Trước kia nữ chính kết hôn với nam chính cũng không thấy hắn cố chấp đến thế.

Sửa BUG dễ dàng lắm sao TT^TT Anh nghĩ rằng nam nữ chính sẽ chạy theo tui à? Kịch bản đại thần sẽ vì tui nằm bệnh viện mà tạm ngưng à?!

"Toàn bộ công việc của em đều phải ngưng lại. Từ giờ phải chuyên tâm điều trị, trước khi khỏe hẳn em đừng nghĩ tới việc làm gì khác."

"Không được, em đã nhận vai rồi…"

"Tôi sẽ bảo bên đạo diễn tìm diễn viên khác. Em không cần lo lắng."

"Nhưng… nhưng bộ phim này…"

"Nếu em muốn sớm xuất viện thì lo mà nghỉ ngơi cho tốt đi."

Phản kháng vô hiệu lực. Lâm Mặc chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn trần nhà rồi đợi bác sĩ tới khám rồi lại nhìn trần nhà rồi lại chờ bác sĩ… Vì còn ở trong bệnh viện, dưới sự giám sát gắt gao của y tá, cậu không tìm được cách nào để lén uống thuốc của hệ thống, thành thử bệnh tình quay về lại như lúc ban đầu, tức là vô cùng nguy hiểm.

Chỉ là điều dưỡng nhiều ngày như vậy, thân thể cậu cũng khỏe lên phần nào. Nếu có thể tìm được cơ hội lén uống thuốc, có lẽ sẽ khiến Tạ Hoài An tin rằng cậu đã đủ khỏe để đi làm lại. Xem ra hắn còn có lương tâm, vì cách đây hai ngày trước đạo diễn còn gọi điện tới đặc biệt dặn cậu tịnh dưỡng cho khỏe, nghe giọng điệu thì xem ra hắn chỉ mới xin nghỉ bệnh chứ chưa bỏ hẳn vai cậu.

Tạ tổng là người biết suy nghĩ như thế sao? Kỳ thực hôm đó sau khi quay về, hắn vô cùng tức giận muốn xóa bỏ hết công việc của cậu ngay lập tức. Nhưng dưới sự phân tích của Tạ Minh Lâm, bản thân hắn cũng dần nguôi ngoai lại. Bây giờ làm vậy không những không khiến cậu cảm kích, ngược lại còn có thể khiến

hai người xảy ra mâu thuẫn. Vì thế hắn chỉ có thể tạm thời xin phép đạo diễn cho Mạnh Kỳ được dưỡng bệnh một khoảng thời gian.

Nhưng nhân nhượng không có nghĩa là không có giới hạn. Trong khoảng thời gian này, hắn đã cắt đứt mọi hợp đồng của cậu với công ty Hải Vân, mời về những vị bác sĩ hàng đầu về bệnh tim để chữa trị cho cậu. Đáng tiếc, sau khi khám qua, tất cả đều thở dài tiếc nuối, vì với tình trạng này ngoại trừ thay tim sẽ không còn biện pháp nào khác.

Tạ Hoài An sợ khiến cậu nghĩ lung tung, nên luôn che giấu tất cả. Nhưng Lâm Mặc vẫn luôn biết ngay từ những ngày đầu tiên. Bệnh cậu chẳng lẽ cậu còn chẳng rõ. Dù những vị bác sĩ đó trước mặt cậu nói rằng tình trạng cậu ngày càng tốt, cậu cũng thừa biết đó chỉ là Tạ tổng bảo họ nói vậy để cậu an tâm thôi.

Nằm dài trong bệnh viện gần hai tuần, Lâm Mặc cảm thấy bản thân thật sự cần làm thủ tục xuất viện, nếu không thì chắc chắn không có cách nào theo đoàn phim được.

Vì vậy một buổi chiều đẹp trời, Tạ tổng bước vào phòng bệnh trông thấy thiếu niên ngồi nghiêm trang chững chạc như đang chờ hắn bàn chuyện đại sự. Dáng vẻ này của cậu thật sự có chút giống trẻ con như đang bắt chước người lớn, đáng yêu đến độ hắn chỉ muốn ôm lấy vào lòng xoa bóp một trận.

"Tạ tiên sinh, em có chuyện cần nói với ngài."

Tạ Hoài An ngồi xuống ghế, cặp chân thon dài hữu lực bắt chéo nhau, dáng vẻ không chút nào tùy tiện nhàn nhã, trái lại lưng vẫn thẳng, khí chất hệt như đang bàn chuyện làm ăn. Khí tràng của hắn quá mạnh mẽ, khiến Lâm Mặc còn chưa xuất trận đã có chút thất bại.

"Em muốn xuất viện."

Yêu cầu này cũng không thể xem là quá đáng. Dù sao cũng chẳng ai có đam mê biến thái là được ở trong bệnh viện 24/7 cả.

Bản thân Tạ Hoài An cũng tự hiểu mình ép buộc thiếu niên phải ở lại đây như vậy đã là quá đủ rồi. Trừ phi phẫu thuật, bệnh tình của cậu không có cách nào ổn định. Mà từ giờ cho đến lúc có thể thay tim, hắn cũng không đành lòng nhốt cậu vào trong bệnh viện mãi được.

"Được." Tạ tổng trả lời như thế khiến Lâm Mặc có chút sửng sốt, mấy lý do sắp thốt ra khỏi miệng cũng nuốt ngược trở lại. Đột nhiên dễ dãi như vậy, sẽ không phải có âm mưu gì đi?

Nhận thấy rõ nghi hoặc trong mắt thanh niên, Tạ tổng không khỏi vừa buồn bực vừa buồn cười trong lòng. Hắn là loại người không lý lẽ đến thế sao. Tuy rằng hắn đương nhiên sẽ không đơn giản như thế mà thả cậu ra...

"Với một điều kiện." Ngón tay Tạ tổng đung đưa trước mắt Lâm Mặc, khiến cậu không khỏi vô thức nhìn theo.

Ánh mắt Lâm Mặc sáng lên như đèn pha. Tới rồi! Biết ngay làm gì dễ ăn quả ngọt với tên cáo già này như vậy. Nhưng điều kiện không quá khó thì cậu cũng sẽ không từ chối. Ai bảo Tạ tổng hiện tại là phiếu cơm trường kỳ của cậu chứ...

"Em dọn qua nhà tôi." Vừa nói xong, như thể sợ thiếu niên phản đối, Tạ Hoài An liền tiếp tục lý do, "Theo tôi quan sát, lối sống của em hết sức tùy tiện, ở một mình cũng không chăm sóc được bản thân. Chi bằng dọn đến nhà tôi ở, tôi cũng dễ dàng giám sát hơn."

Thực ra cho dù Tạ Hoài An không nói gì thêm, Lâm Mặc cũng sẽ điên cuồng gật đầu. Nhà của Tạ tổng là biệt thự, so với căn phòng chỉ mấy chục mét vuông của cậu thì rộng gấp trăm lần, chưa kể còn có sân vườn hồ bơi. Không cần so sánh, kẻ mắt mù cũng nhìn ra chất lượng sống của hắn tốt hơn cậu nhiều lắm. Nay có cơ hội hưởng thụ đãi ngộ như vậy, lại còn là miễn phí, Lâm Mặc sẽ không từ chối.

Nhưng vì diễn cho xong dáng vẻ thiếu niên ngượng ngùng, cậu chỉ dám gật đầu nhẹ một cái. Đầu thiếu niên hơi rũ xuống, che khuất đôi mắt, khiến Tạ tổng trong lòng căng thẳng không biết cậu đang nghĩ gì. Chỉ là hắn đã nghĩ quá nhiều, Lâm Mặc cơ bản không muốn bị người khác phát hiện ra niềm vui sướng hân hoan như vừa trúng vé số trong mắt mình, đành phải giả bộ e thẹn.

"Đồ đạc của em tôi sẽ kêu người chuyển qua sau. Lát nữa bác sĩ đến kiểm tra, nếu tình hình của em vẫn ổn thì chiều nay chúng ta xuất viện."

Việc đầu tiên Tạ Hoài An làm sau khi rời khỏi bệnh viện là chạy như bay về nhà, kiểm tra từ trên xuống dưới xem có thứ gì không ổn không. Tuy đây không phải lần đầu Mạnh Kỳ đến nhà hắn, nhưng hiện tại cậu lưu lại lâu dài, hắn muốn để lại ấn tượng tốt nhất, cũng càng muốn bảo đảm sự an toàn cho cậu. Vì thế nhóm người giúp việc dưới sự chỉ đạo của Tạ tổng phải đem hết tất cả những thứ có góc nhọn hoặc chất liệu quá cứng khiêng vào kho. Toàn bộ nền nhà đều phải trải thảm mềm, cho dù có vấp té cũng tuyệt đối không quá đau. Ngay cả chiếc bàn trà hình chữ nhật cũng được đổi lại bằng một cái bàn khác bốn đầu đều được bo tròn.

Nhưng đấy mới là một phần nhỏ, Tạ tổng đang lâm vào bể tình + nỗi sợ mất người yêu nên trong mắt hắn Mạnh Kỳ như một con búp bê thủy tinh chạm nhẹ cũng vỡ. Hắn cho người gắn điều hòa ở khắp mọi nơi trong nhà, luôn duy trì nhiệt độ ở mức thích hợp. Tất cả những thực phẩm không an toàn hoặc không phù hợp với người bệnh tim đều được loại bỏ. Bụi bẩn gì đó lại càng không thể xuất hiện, khắp căn nhà đều bóng loáng như cúc hoa được chà rửa trước khi làm.

Từ lúc biết tình hình bệnh của cậu ở bệnh viện, Tạ Hoài An đã liên hệ với một vị chuyên gia dinh dưỡng để lập thực đơn cho người bệnh. Vì tính khiết phích của bản thân, hắn không muốn có người lạ ở trong nhà, cho nên toàn bộ người hắn thuê chỉ đến làm theo giờ. Nhưng chỉ cần Mạnh Kỳ xảy ra bất cứ việc gì, lập tức sẽ có đội ngũ bác sĩ đến khám chữa trong thời gian nhanh nhất. Đào tim đào phổi ra chăm lo cho cậu tận tình như vậy, ngay cả Tạ Minh Lâm cũng chỉ có thể sững sờ mắng hắn một chữ si tình.

Lâm Mặc lại không nghĩ nhiều đến thế. Lúc trước cậu cũng không quan sát kỹ nội thất nhà Tạ tổng, nên bây giờ có thay đổi nhiều đến đâu cũng chẳng thể nhớ. Điều duy nhất cậu cảm nhận chính là dường như có vẻ thoải mái hơn hẳn so với những lần trước. Hay tại vấn đề tâm lý? Dù sao lần này cậu không phải leo lên giường làm một pháo rồi sáng chia tay mà định trường kỳ kháng chiến… dĩ nhiên theo nghĩa hoàn toàn trong sáng!

"Phòng của em ở đâu?"

Tạ tổng một đường theo phía sau bất giác vành tai hơi đỏ, nhưng lại không chút lúng túng dắt cậu về phòng mình. Lâm Mặc trợn tròn mắt nhìn cửa phòng, trong lòng thầm mắng vô liêm sỉ. Đừng có mà bảo phòng khác hư hay sửa chữa, khinh cậu chưa đọc ngôn tình bao giờ chắc!

"Phòng này…"

"Có vấn đề gì sao?" Tạ tổng lưu loát mở cửa cho cậu bước vào. Lúc này Lâm Mặc mới nhận ra toàn bộ đồ dùng của mình đều đã được chuyển vào đây. Nếu không phải cậu chưa bị mất trí nhớ, phỏng chừng đã cho rằng hai người sống chung một phòng từ rất lâu rồi.

"Có hơi không thích hợp đi." Cuối cùng cậu cũng chỉ có thể phun ra một câu như vậy.

"Bình thường không phải em vẫn ngủ ở đây sao?" Giọng điệu Tạ tổng hệt như "đó là chuyện đương nhiên".

Móa nó! Không nhắc thì thôi, nhắc rồi Lâm Mặc mới nhớ tới cậu với Tạ tổng ở trong phòng OOXX rồi lại XXOO các kiểu. Tuy rằng không có cảnh nào 21+, cũng chỉ mới giới hạn ở 18+ thôi, nhưng bảo cậu ngủ trong một căn phòng mình từng làm tình với kim chủ, cũng sẽ có vấn đề tâm lý đó! Khi cậu nhìn xuống gối, sẽ nhớ tới cảnh mình bị đè xuống làm từ phía sau. Mà khi nhìn lên trần nhà, sẽ nhớ tới cảnh mình bị đâm vào từ phía trước. Tóm lại là dù nhìn đi đâu cũng sẽ chỉ nhớ tới mấy chuyện không hài hòa thôi!

Nhưng giai cấp vô sản không có sự lãnh đạo đúng đắn chỉ có thể rưng rưng nước mắt bước vào hang cọp, chấp nhận tương lai bị giai cấp tư bản vô sỉ chiếm tiện nghi vắt kiệt "sức lao động". Ai bảo cậu tiện khuất phục trước các giá trị vật chất! Ai bảo cậu không thấm nhuần tư tưởng Mác-Lênin!

Hu hu, ai bảo hắn là phiếu cơm của cậu chứ…

Lâm Mặc tự động thôi miên bản thân nam nam ngủ chung giường không nhất thiết phải xảy ra chuyện gì đó. Thế giới trước cậu vẫn hay ngủ chung với Khâm Thanh, dĩ nhiên là ngủ hết sức trong sáng không có chút dục vọng nào. Nếu mà có được thì cậu cũng quỳ lạy nam chính rồi. Dù là nam nhân cầm thú đến cỡ nào đi chăng nữa, cũng đâu thể động dục với một con thỏ.

419: [Ừ, nhưng hiện tại cậu là một tiểu thụ phấn nộn tươi ngon, ai cũng muốn cắn cho một miếng]

Lâm Mặc: "… Thuộc tính của tôi là yếu đuối nhát gan thụ, không phải vạn nhân mê hay dụ thụ, cảm ơn."

419: [Ô? Thẳng nam như cậu mà cũng biết mấy từ đó sao?]

Lâm Mặc: "Thứ nhất, tuy tôi cảm thấy bản thân vẫn thích em gái hơn, nhưng sau khi làm với Tạ tổng cũng không phải không chấp nhận được, cho nên không thể gọi là thẳng nam. Thứ hai, ông đây đọc tiểu thuyết mạng nhiều năm như vậy, đâu có ngu ngốc đến mức không biết mấy từ phổ thông đó!"

419: [Cậu đọc đam mỹ?]

Lâm Mặc: "Không… không có… Kỳ thực là có đọc một vài bộ! Nhưng đó là do chị họ tôi đề cử! Hơn nữa nội dung chính là báo thù thăng cấp lưu, tuyệt đối không phải thuần ái!"

419: [Tôi hiểu mà, cậu không cần giải thích. Ai mà chẳng có chút bí mật riêng không muốn nói ra. Hệ thống trước nay không kỳ thị giới tính của ký chủ, cậu không cần phải ép mình nói mấy câu như "bản thân vẫn thích em gái hơn"]

Không! Nó căn bản chả hiểu gì hết! Lâm Mặc thật lòng khóc không ra nước mắt, biết thế đã chẳng khai ra. Đây là áp đặt, áp đặt đó! Rõ ràng nữ đọc đam mỹ đều là gái thẳng, tại sao nam đọc đam mỹ lại bị xem thành gay?! Thật sự là có vài bộ viết cũng hay… TT^TT Chỉ là sở thích thôi mà!!!

Lâm Mặc bi phẫn cào tường, trong lòng hung hăng đem hệ thống ra chém một ngàn chín trăm lần. Lòng phẫn nộ đối với hệ thống khiến cậu nhất thời quên béng luôn vụ phòng ngủ.

Tạ Hoài An trông thấy tiểu tình nhân ban đầu thoạt nhìn có chút đẫn đờ, nhưng sau đó không phản đối gì thêm, thầm vui vẻ. Hắn tự lấy cớ cho bản thân là vì muốn chăm sóc cậu tốt hơn mà giữ cậu ngủ trong phòng mình, nhưng bản thân hắn thừa biết đấy là vì không muốn tách khỏi cậu mà thôi. Nếu có thể, hắn chỉ muốn bỏ cậu vào túi áo mang đi khắp mọi nơi.

Lần đầu tiên Lâm Mặc được ăn tối ở nhà Tạ tổng, các món ăn đều được dùng nguyên liệu tốt nhất nên mùi vị không thể chê. Chỉ tiếc là dường như Tạ Hoài An khẩu vị nhạt, đồ ăn đều rất thanh đạm, cho dù ngon cũng có vài phần nhớ nhung mấy món mặn. Lúc này đây cậu không biết kỳ thực Tạ tổng thích ăn cay, đồ ăn bình thường đều phải có ớt, nhưng vì để đảm bảo sức khỏe của cậu mà không thể ép mình ăn thanh đạm một phen.

Đáng tiếc gương mặt của Tạ Hoài An như núi tuyết ngàn năm không đổi, cho dù hắn có thích hay không cũng chẳng ai đoán ra. Ăn cơm cũng rất có quy củ, không món nào lấy quá nhiều không món nào lấy quá ít. Vì vậy Lâm Mặc ngồi đối diện hắn cả buổi tối, cũng hoàn toàn không phát hiện ra khẩu vị của Tạ tổng không phải mấy món nhạt nhẽo này.

Ăn uống no say rồi, Tạ Hoài An phải vào thư phòng xử lý công việc tồn đọng, còn Lâm Mặc thì chạy như bay vào phòng ngủ. Cậu nhanh chóng tắm rửa thay đồ rồi tắt đèn leo lên giường nằm. Hừ, cậu không tin bản thân đã ngủ rồi mà Tạ Hoài An còn có thể cầm thú gọi mình dậy đè ra làm! Cậu không muốn ấy ấy là vì vẫn chưa xác định được giới tính của mình, hoàn toàn không phải vì không được điểm năng lượng nên không muốn làm đâu, thật đó!

Nệm giường vô cùng êm ái, nhiệt độ phòng lại ấm áp dễ chịu nên chẳng bao lâu sau Lâm Mặc đã ngủ mất. Tạ Hoài An sau khi giải quyết xong hết việc cần làm thì đã hơn mười hai giờ. Lúc bước vào phòng trông thấy cậu cuộn mình như cái bánh chưng, trong lòng không khỏi mềm mại, chỉ muốn ôm lấy nhu nhu một phen.

Nghĩ như thế, động tác của hắn lại vô cùng nhẹ nhàng, bước chân cũng không tự giác khẽ hơn mọi khi. Sau khi thay đồ ngủ, hắn hết sức cẩn thận mà nằm lên giường, lo lắng từng ly từng tí sợ cậu tỉnh giấc. Nhưng Lâm Mặc căn bản là một tên ngủ như heo, đừng nói Tạ Hoài An bò lên giường, hắn có vừa hát vừa nhảy Rumba thì cũng chưa chắc cậu tỉnh dậy.

Ban đầu Tạ tổng cho rằng chỉ cần nằm chung giường cũng đã vô cùng mãn nguyện. Nhưng rồi hắn lại cảm thấy bực mình sao cái giường này lại rộng đến thế, hai tên đàn ông cũng năm mà chẳng phải chen chúc một tẹo nào. Thực tủy biết vị, bàn tay tội ác của Tạ tổng không nhịn được vươn lên kéo thiếu niên lại vào lòng

mình. Cậu bất ngờ lăn qua một vòng, bẹp bẹp miệng khiến hắn trong giây lát hoảng hốt tưởng mình đã đánh thức người yêu. Sau khi chắc chắn rằng cậu vẫn đang say sưa ngủ, hắn mới hài lòng thu cánh tay lại ôm người vào lòng ngực.

Cảm giác thỏa mãn tràn đầy khiến cả cơ thể hắn lâng lâng như hạnh phúc. Tư thế này thật sự là vừa tra tấn vừa hưởng thụ, người ngay trong tầm tay lại không thể làm gì. Ngắm nhìn cánh môi anh đào của cậu he hé mở, để lộ đầu lưỡi hồng bên trong, Tạ tổng cảm thấy như đang chịu ngược, khí huyết xông lên đầu, lại không dám động đậy. Dường như thiếu niên đang nằm mơ, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm gì đó. Dáng vẻ đáng yêu đến như thế lại chỉ có một mình hắn nhìn thấy, khiến hắn hài lòng vô cùng.

"A… Đáng ghét… Mệt lắm rồi…"

Mặt Tạ tổng bắt đầu đen xuống. Bình tĩnh, tuổi này nằm mơ thấy mộng xuân là chuyện bình thường.

"Không… không làm nữa đâu… Giày vò cả đêm rồi…"

Xung quanh Tạ tổng bắt đầu lạnh xuống. Không sao, chắc là tiểu tình nhân mơ thấy lần đầu làm với mình thôi. Ai lại đi ghen với bản thân.

"Khâm Thanh… Ta thật sự không thể tiếp tục…"

Núi lửa phun trào! Ngay cả tên cũng kêu rồi, hắn sao có thể còn tự lừa mình dối người nữa đây! Thiếu niên đang ở trong nhà hắn, nằm ngay cạnh hắn, vậy mà dám mộng xuân với một tên khốn khiếp nào đó tên Khâm Thanh!

Nhất định là một tên tiểu bạch kiểm tiểu nhân ti bỉ! Nhân phẩm không ra gì! Chắc chắn là một tên thất bại vô dụng đáng ghét người gặp người đánh!

Nhưng Mạnh Kỳ của hắn lại kêu tên một người đàn ông khác! Này có thể nhịn sao! Chỉ là nhìn thấy dáng vẻ mơ ngủ tội nghiệp của cậu, lòng Tạ Hoài An chợt nhũn ra.

Nhịn đến sáng mai cũng được… Ngày mai nhất định phải tra khảo! Có lẽ cậu gọi Hoài An mà hắn nghe nhầm thành Khâm Thanh!

Sáng hôm sau, Lâm Mặc say sưa đánh một giấc vươn vai tỉnh dậy. Đêm qua không hiểu sao lại mơ thấy cảnh lúc còn ở thế giới trước, bị chủ nhân độc ác bắt phải xoa bóp toàn thân cả đêm. Hừ hừ, lúc đó bị cường quyền áp bức, không thể không làm theo. Bây giờ cậu chạy sang thế giới này rồi, xem còn có ai xoa bóp cho hắn không! Có muốn bắt nạt cậu cũng không thể nữa!

Vừa mới gãi gãi đầu, đập vào mắt cậu chính là gương mặt đen sì hai mắt thâm quầng của Tạ tổng như cả đêm không ngủ. Không hiểu sao Lâm Mặc trong lòng chột dạ, chẳng lẽ lúc ngủ mình đá hắn xuống giường? Nhưng trước giờ tướng ngủ của cậu cũng đâu có xấu, thỉnh thoảng chỉ lăn lộn chút, đến cả đá chăn cũng không nói gì đến đá người.

Tạ Hoài An u ám nhìn cậu như người chết, khiến Lâm Mặc không khỏi luống cuống. Có lẽ cậu không có thói quen xấu khi ngủ, nhưng cơ thể này có đi?

"Xin lỗi, đêm qua em đạp trúng người ngài sao?"

"Không có gì." Miệng lưỡi hắn khô khốc trả lời. Kỳ thực em không đạp trúng người tôi, nhưng lại đạp phải tim tôi rồi.

Hắn muốn đè cậu xuống, hung hăng xuyên thẳng vào người cậu, chất vấn rằng Khâm Thanh là ai? Vì cái gì cậu lại mơ thấy hắn? Nhưng hắn không thể, hắn luyến tiếc thương tổn thiếu niên này. Cho dù cậu có cầm dao đâm hắn, hắn cũng không nỡ làm tổn thương ngược lại cho cậu mảy may.

Đôi khi mặt liệt cũng có tác dụng của nó. Ví dụ như Tạ tổng hiện tại trong lòng là mưa bão gió gầm, ngoài mặt vẫn bình tĩnh ung dung như cũ. Nhưng hai quầng thâm dưới mắt đã tố cáo tình trạng không ngủ của chủ nhân. Lâm Mặc có chút áy náy, nói: "Hay là em dọn sang phòng khác? Ảnh hưởng đến giấc ngủ của ngài như vậy…"

"Không cần." Tạ Hoài An lạnh lùng cắt ngang, tay cầm tờ báo tỏ vẻ "không muốn nói chuyện". Lâm Mặc nghĩ rằng hắn đang giận dỗi, lòng thầm mắng đồ trẻ con.

Không hiểu sao không khí quanh thân Tạ tổng có phần lạnh lẽo nặng nề hơn mọi khi, thành ra bữa sáng này cậu ăn cũng không ngon. Cuối cùng, Lâm Mặc chỉ có thể nuốt hết bát cháo, tỏ vẻ xin phép về phòng đọc kịch bản. Nếu còn tiếp tục ở đây, cậu thật sự sẽ đông lạnh đó! QAQ

Nhưng cậu mới đi chưa được hai bước, đã nghe thấy giọng của Tạ Hoài An ở sau lưng: "Khâm Thanh là ai?"

Bước chân cậu dừng lại, cả người thoáng cứng đờ. Vào trong mắt Tạ Hoài An lại thành ra bộ dáng chột dạ, mắt cũng không nhịn được u ám thêm mấy phần.

Ha hả, ngủ trên giường kim chủ mà dám gọi tên người khác, cậu nhất định là tình nhân dũng cảm nhất lịch sử! Nhưng có ai biết được cậu lại nói mớ đâu chứ ( ) Bây giờ phải giải thích như thế nào đây?

Một, tỏ vẻ không biết gì hết, coi như Tạ tổng nghe lầm. Nhưng hắn không buồn vòng vo mà hỏi thẳng ra "Khâm Thanh là ai" thì tỉ lệ lừa gạt thành công là cực kỳ thấp. Thành ra, loại.

Hai, kể hết mọi chuyện. Này là hoàn toàn không khả năng, chưa kể đến việc hệ thống nhất định sẽ không cho cậu nói, cho dù cậu nói thật, Tạ Hoài An có thể tin sao? Cái gì mà thuần thú sư rồi yêu thú này nọ, quá huyền huyễn. Cho nên phương án này cũng loại nốt.

Ba, bịa chuyện một người xa lạ nào đó, cũng là phương án cuối cùng. Dù sao chỉ là một cái tên, cũng chưa xác định được gì. Cậu cứ nói đó là người quen hay bạn bè, kim chủ cũng đâu thể nhỏ nhen đến mức không cho tình nhân mơ gặp bạn chứ?

Đáng thương cho Lâm Mặc, nếu cậu chỉ kêu một cái tên Khâm Thanh thì phương án ba có lẽ đã thành công. Nhưng trước đó cậu lại nói mớ những lời gây hiểu lầm như vậy, dùng phương án ba chỉ càng khiến Tạ tổng thêm nghi ngờ mà thôi.

Thái độ của Tạ tổng quá bình thường, cho nên Lâm Mặc cũng không ngờ được mình lại phun ra mấy lời dễ hiểu lầm đó. Cậu vẫn đinh ninh rằng chắc bản thân cũng không nói gì bậy bạ, bằng không sao Tạ tổng có thể bình tĩnh như thế.

"Một người bạn cũ, không hiểu sao hôm qua đột nhiên nhớ lại mà thôi."

Lời giải thích mà Lâm Mặc tưởng chừng như hoàn mỹ, lại chẳng khác gì một dao đâm thẳng vào tim Tạ Hoài An. Bạn cũ? Là loại bạn nào mà có thể cùng nhau làm những việc đó?! Bàn tay nắm chặt tờ báo như muốn xé nát ra, nhưng lại cuối cùng chỉ có thể nhẫn nhịn, thốt ra một tiếng "Vậy sao."

Lâm Mặc tưởng bản thân đã thoát, liền vội vàng chạy về phòng thầm thở phào. Nhiệm vụ vẫn còn, mối quan hệ này của cậu có thể hỗ trợ được rất nhiều. Đây cũng là một trong những lý do mà sau khi xong nhiệm vụ phụ Lâm Mặc vẫn chưa kết thúc với Tạ tổng.

Tạ Hoài An giờ đây mới chân chính hiểu được ái tình là một thứ dày vò người khác đến nhường nào. Có lẽ trong mắt cậu, hắn chỉ là một kim chủ, quan hệ giữa cả hai chỉ là thân thể chứ không có tình cảm. Hắn có quyền gì trách cậu, nổi giận với cậu? Ai ép buộc hắn phải yêu thiếu niên vô tâm đó chứ? Trên đời này, yêu một người thì người đó cũng phải yêu lại sao, chỉ trách hắn lỡ rơi vào bể tình, lại không có cách nào thoát ra được. Cho dù thiếu niên tổn thương hắn như thế, hắn vẫn thích cậu. Mà dù hắn có đau đớn trăm ngàn lần đi nữa, thì đều không có ý nghĩa gì trong mắt thiếu niên.

Rõ ràng mối quan hệ của hai người ngay từ đầu đã dự báo trước sẽ chẳng đi đến đâu, ngay cả Tạ Minh Lâm còn nhìn ra thì làm sao Tạ Hoài An lại không thể thấy. Chỉ là hắn muốn tự lừa mình dối người, tự an ủi bản thân rằng biết đâu sẽ may mắn. Thật buồn cười, một kẻ như hắn lại phải hèn mọn như vậy trong tình yêu.

Nếu đã thế, chi bằng cứ tiếp tục giấc mộng này, dẫu sao vẫn hạnh phúc hơn so với hiện thực tàn khốc. Hắn không ngại tiếp tục kéo dài mơ tưởng của bản thân, cũng không ngại tự lừa dối như chưa nghe thấy gì. Có hàng trăm hàng ngàn cách để hắn trốn tránh sự thật, nhưng lại không có cách nào để hắn đối diện nó. Cho dù thiếu niên không yêu hắn, thì đã sao. Thà rằng hắn chỉ chiếm giữ được thân thể cậu, còn hơn không chiếm được bất cứ thứ gì.

Những ngày tháng sau đó trôi qua có thể nói là vô cùng bình yên, thậm chí quá bình yên đến độ làm Lâm Mặc nghi ngờ đây có phải là dấu hiệu bão sắp đến.

Lúc trước cậu cho rằng Tạ Hoài An sẽ không đồng ý cho mình tiếp tục đóng phim, hoặc là phải giằng có thêm một trận. Nào ngờ sau đó hắn hoàn toàn không hề phản đối, thậm chí còn tốt bụng đưa đón cậu đi mỗi ngày. Lâm Mặc cảm thấy lạ lạ, nhưng không rõ là lạ ở đâu.

Tạ tổng đối xử với cậu rất tốt, vô cùng cẩn thận, chăm sóc từng ly từng tí, khiến cậu không bao giờ có thể kiếm ra bất kỳ lý do gì để chê trách. Tuy rằng hắn vẫn mặt liệt như trước, nhưng từ ngữ nói ra cũng ôn hòa hơn nhiều, không hề ép buộc cậu làm bất kỳ điều gì. Chỉ cần là Lâm Mặc yêu cầu, Tạ Hoài An nhất định sẽ đáp ứng không nói hai lời. Ngay cả việc lên giường, nếu Lâm Mặc không muốn, hắn cũng sẽ không ép. Thái độ như vậy không thể tìm ra điểm gì để nói, nhưng lại khiến cậu cảm giác kỳ quái…

Giống như cậu mới là kim chủ, còn hắn là tình nhân đang lấy lòng để không bị bỏ rơi vậy.

Phi! Lâm Mặc khinh bỉ suy nghĩ của bản thân. Người như cậu, Tạ tổng muốn một tá cũng có. Có khi đây là một dạng tình thú mới đi. Dẫu sao nhìn hắn vẫn rất tốt, rất vui vẻ. Người ta không thấy phiền, cậu nghĩ nhiều làm gì.

Không chỉ riêng Lâm Mặc, Tạ Minh Lâm cũng cảm thấy dạo gần đây anh của hắn có mấy phần kỳ quái. Nhưng nếu nói là ở đâu, thì chính hắn lại không nói ra được. Mọi hành vi của anh hắn vẫn như ngày thường. Chỉ là hắn cảm thấy không ổn.

Một ngày nọ ngồi trong văn phòng, nhìn gương mặt băng sơn của anh hắn chăm chú xử lý tài liệu, hắn nhịn không được mà hỏi: “Ca, dạo gần đây anh gặp phải chuyện gì không vui à?”

Ngón tay Tạ Hoài An đang gõ bàn phím hơi khựng lại, sau đó lại tiếp tục vang lên những tiếng lách cách đều đặn, “Sao em lại nghĩ vậy?”

“Mặc dù bên ngoài anh vẫn như vậy, nhưng em vẫn cứ có cảm giác như anh đang đè nén tâm sự gì đó.” Tạ Minh Lâm nói mà bản thân cũng cảm thấy ngờ vực. Chuyện gì lại có thể làm khó dễ một người như anh hắn chứ. “Hay là anh cãi nhau với Mạnh Kỳ?”

“Không có.” Tạ tổng chỉ đáp lại một cách ngắn gọn lạnh lùng như thế. Bọn họ hoàn toàn không cãi nhau, giữa cả hai vô cùng tốt đẹp, tốt đẹp đến mức cho dù Mạnh Kỳ có muốn cũng không tìm được một lý do nào để rời đi.

Chẳng lẽ mình lại đoán sai? Tạ Minh Lâm ngờ vực, nhưng nếu anh hắn đã không nói, hắn cũng không tiện khuyên bảo thêm. Haizz… Tình yêu như uống nước, ấm lạnh mỗi người tự biết, ai lại có thể hiểu được.

Thấy Tạ Minh Lâm rời đi, lúc này Tạ Hoài An mới ngừng động tác của tay, ngã lưng ghế, dáng vẻ hết sức mệt mỏi chưa từng lộ ra trước mặt người nào.

Hắn cần phải khiến cho mọi thứ xung quanh cậu thật hoàn mỹ, mang đến cho cậu những thứ tốt nhất, đáp ứng mọi nhu cầu của cậu. Chỉ cần Mạnh Kỳ quen với điều này, cậu sẽ không bao giờ có thể cưỡng lại được nữa. Hắn muốn làm một ác ma mang gương mặt thiên sứ, từng bước một dẫn kẻ khác vào cổng thiên đàng, nhưng kỳ thật là sa đọa xuống địa ngục.

Hắn không hiểu biết gì về tình yêu, nhưng lại biết vô số cách để một người không bao giờ có thể rời khỏi mình. Cho dù là thủ đoạn ti bỉ hèn hạ, chỉ cần giữ chân được cậu, hắn cũng không ngại dùng. Không cần nói ra chân tâm, nếu hắn đã muốn làm người khống chế, không thể nào cho cậu biết tấm lòng của hắn. Thiếu niên sẽ chỉ trốn tránh khỏi tình cảm của hắn.

Như vậy, hắn chỉ cần dệt ra một tấm lưới lớn, từng bước từng bước quấn quanh con mồi. Đến khi thiếu niên nhận ra muốn giãy giụa trốn thoát, thì cũng đã quá trễ rồi. Hắn không thể khiến cậu yêu mình, nhưng lại có thể khiến cậu không bao giờ có thể rời đi mình. Tạ Hoài An biết, hành vi của hắn hoàn toàn điên rồ, dục vọng chiếm hữu của hắn đối với Mạnh Kỳ càng ngày càng lớn mạnh. Hắn không bao giờ muốn cho cậu ra khỏi nhà, không bao giờ muốn người khác biết đến vẻ đẹp của cậu, càng không bao giờ muốn bất kỳ ai ngoài hắn có thể chạm đến cậu. Nhưng trước khi kế hoạch thành công, hắn phải nhẫn nhịn, tuyệt đối không thể vọng động.

Tác giả có lời muốn nói: Dạo gần đây ngọt nhiều quá, tạt vài xô máu chó cho truyện có hương vị ^^

26. Chương 26: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (8)

Sau khi được phát sóng, hệt như trong tiểu thuyết tạo thành một cơn sốt. Thậm chí còn nổi hơn. Dù sao trong sách thì phim tuy hay nhưng không đủ vốn thiếu thốn đủ điều không khỏi bị những ý kiến ác ý phê bình. Hiện tại lại có nhà tài trợ siêu cấp là Tạ tổng, chất lượng phim tăng lên, khen ngợi cũng chỉ có ngày càng nhiều. Mà Lâm Mặc cũng nhờ vào đó mà nổi tiếng theo.

Người đại diện hiện tại của Lâm Mặc là Chương Vũ, một nam nhân ngoài ba mươi có vẻ ngoài nhã nhặn lịch sự. Trước kia anh ta từng làm đại diện cho ảnh đế Tạ Minh Lâm một thời gian, năng lực không thể phủ nhận. Đãi ngộ đến cỡ này, khiến Lâm Mặc dù ngu ngốc cũng cảm thấy vài phần không ổn. Chỉ là bao dưỡng tình nhân, cần thiết phải làm đến như vậy sao?

Nhưng dù là gì thì cậu cũng mặc kệ, dù sao cũng không phải cậu chịu thiệt. Để xem Tạ Hoài An này đang muốn chơi trò gì. Còn lỡ như thật sự muốn tính kế cậu, hừ, vài năm nữa cậu rời khỏi thế giới này, hắn ta có thể đuổi theo được sao? Ai lợi hơn ai còn chưa biết đâu.

Chương Vũ rất khổ sở, bởi vì anh bị kẹp giữa hai tên thần kinh. Lúc Tạ tổng chỉ định anh làm người đại diện cho Mạnh Kỳ, lại còn nói rằng toàn bộ đãi ngộ như Tạ Minh Lâm lúc trước, anh còn tưởng rằng hai người có quan hệ bà con gì nên mới nâng đỡ như vậy. Nhưng sau khi tiếp xúc, anh cam đoan hai người này chẳng hề có một xíu huyết thống nào, máu mủ ruột rà gì đó càng không. Hơn nữa thân phận của Mạnh Kỳ nói ra thì cũng hơi ngại…

Tạ tổng bảo anh phải giúp cậu nổi tiếng, nhưng không được quá chú ý. Công việc cũng không cần nhận nhiều, cũng không cần cố gắng chen chân vào mấy chương trình hàng đầu, nhưng tuyệt đối không thể tham gia các loại show truyền hình rẻ tiền. Phim thì mỗi năm nhận một hai bộ là đủ, không được nhận các vai có diễn cảnh đụng chạm cơ thể. Phải đảm bảo mọi người biết thân phận không được khinh thường cậu, xây dựng hình tượng đẹp cho Mạnh Kỳ, nhưng lại không thể để người khác tiếp cận cậu quá gần hoặc có cử chỉ đụng chạm thân thể. Chương Vũ ghi nhớ hết các yêu cầu sau chỉ muốn khóc không ra tiếng.

Boss, rốt cuộc là ngài muốn tôi nâng đỡ hay dìm cậu ta?!! Cái thời buổi phim ảnh dù thể loại gì cũng nhất định phải chạm vào nhau chứ!! Nếu ngài bảo không được diễn cảnh ôm hôn môi tôi còn có thể kiếm phim hài hay hành động cho cậu ta, nhưng đến cả chạm vào người khác cũng không cho thì diễn thế quái nào! Chả lẽ mỗi lần diễn tới cảnh đó phải để diễn viên đóng thế vào?! Thế thì cho diễn viên đóng thế lên làm đóng chính luôn đi!

Còn Mạnh Kỳ, đây đích thị là một tên không có chí khí mục tiêu! Người ta thì phấn đấu chỉ hận không có cơ hội xuất hiện trước màn ảnh, tên này thì chỉ cần từ chối được là từ chối ngay! vẫn còn đang nóng, phải biết nhân cơ hội để nhận vài bộ phim hay khác. Đợi qua một thời gian khi cơn sốt hạ nhiệt, lúc đó sẽ khó có cơ hội tốt như bây giờ. Nhưng mặc cho anh dùng đủ mọi loại lý do như thế nào, Mạnh Kỳ cũng chỉ tỏ vẻ "lười, không làm" rồi mặc kệ. Cố tình người ta có hậu đài vững chắc là Tạ tổng, anh có muốn nhéo lỗ tai mắng cho một trận cũng không làm được!

Lâm Mặc lần đầu tiên nổi tiếng có hơi lơ mơ, cũng có chút thích thích. Chương Vũ có tạo cho cậu một tài khoản Weibo và một tài khoản Twitter, mỗi cái hiện tại đều có khoảng vài ngàn lượt theo dõi. Con số này thoạt trông thì ít, nhưng cần phải biết cậu chỉ mới là một diễn viên nhỏ mới debut đã có cơ hội được biết đến tên là may lắm rồi. Vì không có kinh nghiệm trong mấy vụ này nên trước giờ cả hai tài khoản cậu đều để Chương Vũ quản lý. Nhưng bản thân cậu lại có một nick phụ nho nhỏ, mục đích là dùng để đi xoát bình luận. Mỗi khi nhìn thấy các thiếu nữ bắn tim gửi ngàn tình yêu dưới các bài post cậu cảm giác thỏa mãn vô cùng.

Chỉ là vui thì vui, nhưng Lâm Mặc cũng chưa đến nỗi quên nhiệm vụ. Còn bốn tháng nữa là đến lúc khởi quay , giờ cậu mà dại dột đi nhận bộ khác thì không có khả năng vào được đoàn phim. Hơn nữa cậu cũng

không đam mê với nghề này, cho nên chỉ lấy thái độ vui là chính tham gia. Ngay cả cái quảng cáo duy nhất cậu nhận cũng là vì Lâm Mặc muốn trải nghiệm thử một lần chụp quảng cáo. Dĩ nhiên đó là cái đầu tiên cũng là cái cuối cùng, sau khi bị hành hạ mệt chết đi cậu tự nhủ sẽ không bao giờ dại dột nhận quảng cáo nữa.

So với thái độ nhàn nhã của Lâm Mặc, thì Chu Uyển Khanh bên kia lại sôi nổi hơn nhiều. Nàng là người thông minh, biết nắm bắt thời cơ, cho nên ngay sau khi nổi tiếng nhờ bộ phim liền tranh thủ cơ hội nhận các lời mời tham gia các chương trình truyền hình, quay quảng cáo. So với mấy ngàn fan của Lâm Mặc thì hiện tại Chu Uyển Khanh đã có hơn hai mươi ngàn lượt theo dõi rồi.

Mối quan hệ của nam chính và nữ chính cũng ngày càng tốt, đã đến bước bạn bè. May mà trong sách chỉ giản lược rằng hai người nhiều lần gặp nhau hòa thuận vui vẻ gì đó, chỉ kể một số trường hợp đặc biệt, chứ không thì Lâm Mặc sẽ phải đau khổ mà bám đuôi theo cả hai suốt ngày trời. Nam nữ chính gặp nhau ở khu vui chơi rồi tung tăng đi cùng nhau, cậu cũng phải lẳng lặng bám theo! Nam nữ chính chạy dưới mưa cười vui vẻ, cậu cũng phải đau khổ chạy theo! Nam nữ chính leo lên xe buýt đông người vô tình ôm nhau, cậu cũng phải chen lên bị đè dẹp theo!!

Cho nên khi sáng hôm nay đọc báo nhìn thấy mẩu tin "Ảnh hậu Cố Như Ý quay trở về sau một năm vắng bóng", Lâm Mặc suýt khóc vì mừng rỡ. Cuối cùng thì cũng qua được đoạn hẹn hò mà đến đoạn đánh ghen rồi!

Đúng vậy, vị ảnh hậu này chính là nữ phụ ác độc trong tiểu thuyết, nhiệm vụ chỉ có một là chèn ép nữ chính rồi bị vả mặt ba ba ba. Khác với nữ chính xuất thân từ nhà bình dân, nữ phụ đương nhiên phải có một thân phận cao quý, vẻ đẹp kiều diễm, bằng không thì lấy cái gì để đấu với nữ chính. Cố Như Ý là con gái duy nhất của Cố Hạo Phong và Đào Châu. Cha cô Cố Hạo Phong là nhà soạn nhạc nổi tiếng rất có tiếng nói trong giới nghệ thuật, còn mẹ cô Đào Châu xuất thân từ một danh gia vọng tộc, cũng thuộc dạng một quý phu nhân hoàn hảo không có điểm gì đáng chê. Từ nhỏ Cố Như Ý đã có một gương mặt xinh đẹp cùng tài năng âm nhạc thiên phú, cố tình cô lại bỏ ngang việc học ở học viện Juliet mà quay về nước để phát triển sự nghiệp diễn viên. Người đẹp gia thế tốt lại có khả năng diễn xuất, chẳng bao lâu sau Cố Như ý trở thành ảnh hậu.

Trong nguyên tác, Cố Như Ý chọn trở thành diễn viên cũng là vì Tạ Minh Lâm. Cả hai người gặp nhau trong một bữa tiệc, cô liền nhất kiến chung tình với vị ảnh đế này. Song„Cố gia tuy có tiếng trong giới nghệ thuật nhưng về tổng thể lại chẳng thể so với Tạ gia, vì vậy dù Cố Như Ý tìm mọi cách để tiếp cận Tạ Minh Lâm đều thất bại. Cuối cùng, cô liền quyết tâm bỏ dở việc học nhạc của mình tại học viện Juliet, kiên quyết trở thành diễn viên chỉ để có thể theo đuổi Tạ Minh Lâm.

Tuy hai người vẫn chưa trở thành người yêu, nhưng sau một thời gian phấn đấu Cố Như Ý cũng có thể trở thành bạn thân với Tạ Minh Lâm. Vì để nâng cao tầm ảnh hưởng của mình, khiến bản thân xứng với Tạ Minh Lâm, cô nhận lời tham gia một bộ phim Hollywood, cũng vì thế mới rời nước một năm. Hiện nay quay trở lại, khi thấy Tạ Minh Lâm thân thiết với một nữ diễn viên khác, bằng trực giác phụ nữ cô nhanh chóng cảm thấy có mối nguy hại.

Đến đây, Lâm Mặc cũng chỉ có thể thở dài. Cố Như Ý là một người phụ nữ ngoan độc, cô ác với người khác bao nhiêu thì càng ác với mình bấy nhiêu, sẵn sàng làm tất cả mọi thứ để đạt được mục đích. Nếu không vì thế trước kia cô cũng sẽ không vứt bỏ tiền đồ sáng lạn để chạy đi làm diễn viên. Phải biết, tuy âm nhạc gia chưa chắc kiếm nhiều tiền hơn diễn viên, nhưng thanh danh họ tốt hơn nhiều. Các fan hâm mộ mê muội xem thần tượng của họ như thần, nhưng người trong giới đều biết giới giải trí chẳng khác gì một vũng bùn lầy, là nơi cung cấp mỹ nhân mỹ nam cho các ông lớn có nhu cầu. Tạ Minh Lâm có Tạ Hoài An nên ai cũng cho rằng vị nhị thiếu gia này chỉ là vui đùa thôi. Nhưng Cố Như Ý là nữ, Cố gia không mạnh được như Tạ gia, tự nhiên sẽ có nhiều lời đồn đãi không hay về cô. Mà các danh gia vọng tộc khác có thể đồng ý cưới một người con dâu là âm nhạc gia, nhưng khó lòng chấp nhận con dâu là một diễn viên.

Cho nên hành vi của Cố Như Ý có thể xem như mạo hiểm, dù thắng hay thua cũng đều lỗ. Vì một tình yêu mờ mịt mà dám bỏ qua tương lai bản thân, cũng không biết nên xem là dũng cảm hay ngu ngốc. Cho nên, khi biết Tạ Minh Lâm và Chu Uyển Khanh có ý với nhau, cô đương nhiên không thể khoanh tay đứng chờ hay chúc phúc cho họ. Đáng tiếc thủ đoạn của cô quá độc ác, khiến Tạ Minh Lâm sau khi biết được triệt để

mất niềm tin vào cô, cắt đứt quan hệ hai người. Mà kết cục của Cố Như Ý sau khi thất bại triệt để, chính là vì quá chấp nhất nên bị gia đình đưa ra hải ngoại lấy danh nghĩa điều trị tĩnh dưỡng.

Một tuần nữa sẽ là tiệc sinh nhật của Tạ Minh Lâm, cũng là lúc Chu Uyển Khanh và Cố Như Ý lần đầu tiên gặp nhau. Lâm Mặc xoa xoa tay đặt tờ báo xuống bàn rồi mang dép lê lệch xệch đi lên lầu. Xem ra nếu muốn tham dự được vào buổi tiệc, lại chỉ có thể đi ké Tạ Hoài An. Nghĩ đến thế giới trước thì bán manh thế giới này bán sắc, Lâm Mặc có hơi thổn thức cho bản thân.

Lâm Mặc hiện tại sống chẳng khác gì heo, ăn rồi lại ngủ. Đồ ăn thì có người khác nấu, tới bữa có người lên phòng gọi. Tạ Hoài An lại hạn chế thời gian dùng máy tính và điện thoại của cậu, cho nên ngoại trừ ăn ngủ nghỉ thì cậu chỉ có thêm xem tivi hay đọc sách giải sầu. Thỉnh thoảng lại phải lén lút bám đuôi theo nam nữ chính. Đương nhiên cậu cũng không thể nói thật với Tạ Hoài An.

Nhưng Lâm Mặc không nói không có nghĩa là Tạ Hoài An không biết. Dựa theo tin tình báo của vệ sĩ, hắn vẫn luôn biết cậu thỉnh thoảng đi đến một số nơi thoạt trông rất bình thường như cầu đi bộ, khu vui chơi, vân vân… Chỉ là sau khi điều tra kỹ hắn đều nhận ra những lúc "vô tình" ấy của cậu đều trùng hợp xuất hiện hai người là Tạ Minh Lâm và Chu Uyển Khanh. Lúc nhận được kết quả, gương mặt hắn không thể nào đen hơn, sát khí như muốn bủa vây cả công ty.

Không phải hắn chưa từng nghi ngờ Mạnh Kỳ tiếp cận Tạ gia có mưu đồ khác, nhưng lý lịch cậu sạch sẽ, hơn nữa lại mang bệnh tật. Ngay cả việc vào giới giải trí hay gặp gỡ hắn cũng đều là trùng hợp cả. Chứ nếu cậu thật sự ôm âm mưu muốn tiếp cận hắn, thì hắn còn phải khổ sở sao?

Cho dù đối tượng của cậu là ai trong hai người này thì Tạ Hoài An cũng không thể chấp nhận. Trong hai người thì hắn càng nghiêng về phía Chu Uyển Khanh hơn, dù sao cả hai cũng từng chung người đại diện chung một đoàn phim. Hơn nữa hắn còn biết được trước đó Mạnh Kỳ từng cứu Chu Uyển Khanh một lần. Lần trước cái tên Khâm Thanh khốn khiếp nào đấy hắn vẫn chưa tra ra xong, trong lòng còn ôm hận, nay lại thêm chuyện này càng khiến hắn thêm tức tối. Chỉ là trước khi có được kết luận chính xác cuối cùng, hắn không thể lôi việc này ra chất vấn cậu.

Tạ tổng lại ôm cái mặt đen sì về, mà Lâm Mặc đã quá quen với việc này nên không hề thắc mắc. Hiện tại cậu đã hoàn toàn thích ứng với khí lạnh quanh thân của Tạ Hoài An, cho dù hắn có ôm bộ mặt liệt đó đi qua đi lại cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của cậu.

Lúc ăn cơm, Lâm Mặc lén lút nhìn gương mặt anh tuấn của hắn, thầm tiếc nuối. Mặt đẹp như thế, body chuẩn như thế, lại không bao giờ cười. Nếu một ngày đẹp trời nào đó Tạ tổng mà cười, hẳn là phụ nữ toàn quốc sẽ lăn ra chết gào thét đòi gả cho hắn mất. À mà hiện tại không cười thì cũng đã như vậy rồi…

Ý thức được điều này, Lâm Mặc càng thêm buồn phiền. Thế giới sau có nên yêu cầu hệ thống cho mình trở thành tổng tài không nhỉ? Thôi, với trình độ hố cha của hệ thống thì dám sau khi xuyên xong cậu phát hiện ra công ty của mình sắp phá sản vì tội trốn thuế hay buôn lậu ấy chứ. ( )

[Đinh! Nhiệm vụ phụ: Dùng tư thế cưỡi ngựa làm với Tạ Hoài An | Phần thưởng: 1000 điểm năng lượng]

Lâm Mặc: "… Đây là cố tình đi?"

419: [Tôi là loại hệ thống vì nghe thấy ký chủ nói xấu mình mà đưa ra nhiệm vụ làm khó dễ sao?]

Lâm Mặc: "!!!" Rõ ràng là hệ thống của cậu nghe được những gì cậu nghĩ!! Có còn quyền riêng tư nữa không!!!

419 khinh bỉ nhìn gương mặt cứng đờ ra của Lâm Mặc, thầm phỉ nhổ. Bình thường cả hai nói chuyện đều là Lâm Mặc dùng ý thức nói trong đầu với nó, vậy thì khi cậu nghĩ nó đương nhiên biết được, chỉ là trước giờ có muốn nghe hay không mà thôi.

419: [Mặc dù tôi cũng rất muốn có quyền hạn chỉnh cậu, nhưng nhiệm vụ này hoàn toàn là tùy cơ]

Lâm Mặc: "… Kỳ thực cậu không phải hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu mà là hệ thống tình một đêm đi? Mục tiêu của các người không phải thành thần mà là mở tập đoàn mại dâm đa thế giới?"

419: [Ha hả, nếu cậu không muốn thì thôi, dù sao cũng chỉ là 1000 điểm năng lượng thôi mà]

Chỉ 1000 điểm năng lượng đã đòi mua tiết tháo của cậu, cái giá này… Không phải nói thật sự rất hấp dẫn a… ( )

Tạ tổng nhận thấy thần sắc thiếu niên đối diện có chút kỳ quặc, ánh mắt hơi sượng lại, sau đó hai má lại đỏ rực lên. Tuy không biết cậu đang nghĩ lung tung cái gì nhưng bộ dạng này của cậu thật sự quá mê người.

Tạ Hoài An tin rằng hắn đã trúng một loại độc tên là Mạnh Kỳ, mà cuộc đời này nhất định không có thuốc giải.

Bữa ăn kết thúc, sau khi cả hai đều tắm rửa xong leo lên giường nằm, Lâm Mặc cũng không ngủ ngay như mọi khi. Câu dẫn người ta gì đó, mới nghe đã thấy OOC rồi!! Đúng là cái đồ hệ thống mất nết!! Nhiệm vụ rèn luyện tinh thần gì mà chỉ toàn lăn giường, thà nói rằng rèn luyện cơ thể còn đáng tin hơn đi!!

Tạ Hoài An cũng nhận ra cậu chưa ngủ, nhưng hắn không biết phải nói gì, chỉ ôm lấy cậu như mọi khi, đặt cằm mình lên đỉnh đầu mềm mại của cậu. Tuy vậy, ánh mắt hắn vẫn mở, như thể chờ người nào đó lên tiếng trước.

"Tạ tiên sinh…" Tiếng lí nhí của thiếu niên vang lên. Hơi thở của cậu phả lên ngực hắn, khiến nhịp tim hắn bất giác nhanh hơn.

"Có chuyện gì?"

"Chúng ta… chúng ta làm đi…"

Đầu Tạ Hoài An nổ bùm một tiếng. Ngay cả hô hấp cũng phải khó khăn lắm mới giữ bình tĩnh không bị rối loạn.

Chúng ta làm đi…

Làm đi…

Đi…

Số lần bọn họ làm trước nay chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà toàn bộ đều là hắn chủ động trước. Tuy Mạnh Kỳ không phản đối nhưng điều này vẫn khiến hắn canh cánh trong lòng, vì hắn không biết cậu có thật sự đồng ý hay không. Nhưng lần này, Mạnh Kỳ lại chủ động câu dẫn hắn…

Trắng trợn mê hoặc thế kia, đúng là đồ tiểu yêu tinh!

Lâm Mặc không được đáp lại, tưởng rằng Tạ Hoài An không muốn, lòng bớt đi một phần dũng cảm nhẹ giọng nói: "Nếu ngài không đồng ý thì thôi…"

Sao có thể không đồng ý! Tạ Hoài An lưu loát xoay người đè Lâm Mặc xuống thân vào tư thế tiêu chuẩn chỉ trong tích tắc, khiến cậu suýt chút nữa trợn tròn mắt kinh ngạc. May mà trong phòng khá tối, cho nên Tạ tổng cũng không chú ý tới. Hắn nhanh nhẹn bắt đầu làm, cứ như thể sợ cậu đổi ý.

Tuy là người lên tiếng trước, nhưng Lâm Mặc dù sao cũng rất ngượng ngùng thiếu kinh nghiệm, cho nên cậu chỉ toàn nằm ra đó cho Tạ tổng "săn sóc" mà thôi. Dù sao người ta cũng dũng mãnh như thế, không cần cậu làm gì thì cũng đã mạnh mẽ lắm rồi. Chỉ là mỗi lần cự vật to lớn của Tạ tổng tiến vào, cậu đều không nhịn được có chút không quen. Cái cảm giác bị lấp đầy chìm vào trong dục vọng khiến cậu vừa đê mê lại vừa hoảng hốt, trong miệng phát ra những tiếng nức nở nhỏ vụn.

Tạ Hoài An bình thường động tác rất ôn nhu, nhưng hôm nay có lẽ bị cậu kích thích nên có vài phần tiến công thần tốc hơn mọi khi. Thân thể thiếu niên vừa trắng lại vừa mềm, ôm vào như một chiếc gối bông ấm áp dễ chịu. Mà bên trong cậu nóng như lò sưởi, khiến hắn chỉ muốn chôn thứ đó của mình vào trong mãi mãi. Tiếng "ba ba ba" ái muội cùng tiếng nước dâm mỹ kết hợp tiếng rên đầy dụ hoặc của ai đó tạo nên một khung cảnh xuân mỹ. Tạ tổng không thấy giảm bớt, ngược lại thứ chôn trong cơ thể cậu chỉ ngày càng to, có xu hướng không bảy lần một đêm thì không nhịn được.

Lâm Mặc chỉ cảm thấy bản thân chao đảo như chiếc thuyền trên biển. Toàn bộ cơ thể dường như không còn là của cậu, kẻ phát ra âm thanh mê muội kia khẳng định không phải cậu! Dù đã làm nhiều lần nhưng những cảm xúc cuồng nhiệt nhấn chìm kẻ khác trong quay cuồng này vẫn luôn khiến cậu ngơ ngác không

nhận thức rõ bản thân. Hệ thống trông thấy cậu mơ mơ màng màng như thế đành phải lên giọng nhác nhở: [Nhiệm vụ, nhiệm vụ]

Thoạt đầu mắt cậu còn ngân ngấn nước, đầu óc cũng mơ hồ, nhưng sau đó tỉnh táo ra không ít. Đúng rồi, vẫn còn nhiệm vụ! Nghĩ vậy, cậu dùng hết sức lực xoay người đè Tạ tổng xuống, ngồi lên người hắn. Tư thế này khiến thứ đó càng đâm sâu, cả cậu lẫn Tạ tổng đều không nhịn được rên một tiếng.

Ngay từ lúc Lâm Mặc muốn xoay người, Tạ Hoài An đã nhận ra. Hắn có thể dễ dàng cản lại nhưng lại tùy ý cậu muốn làm gì thì làm. Nếu lúc này cậu có cầm dao đâm vào tim hắn e rằng hắn cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. Dẫu sao, chết dưới đóa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu.

Lâm Mặc nhớ lại những bộ JAV đã coi bắt đầu nhúc nhích. Hô hấp Tạ Hoài An nặng dần, ánh mắt trầm xuống. Bàn tay hắn đặt bên hông cậu, mỗi một lần lên xuống đều cọ xát. Mà Lâm Mặc sau khi nhún nhún được khoảng hai chục lần thì đau khổ nhận ra động tác này thật sự mệt chết đi được! Chị gái JAV, xin nhận một lạy của tiểu sinh! Vừa nhún cả tiếng vừa rên, quả nhiên làm porn star không dễ dàng gì!

Nhún được khoảng ba mươi phút mà cây gậy sắt nóng bỏng cắm phía sau của cậu vẫn y nguyên như lúc ban đầu, Lâm Mặc thực sự chịu không nổi nữa. Mà Tạ Hoài An nhận ra cậu cũng đã hết sức lực, liền đoạt lại thế chủ động, eo cũng thúc mạnh hơn khiến cậu khóc lóc không thôi. Cuối cùng sau khi phát tiết, hắn mới thỏa mãn ôm cậu đi tắm rửa.

Tạ Hoài An cảm thấy bản thân thật hạnh phúc. Nếu lúc nào cậu cũng ngoan ngoãn dễ thương dựa vào lòng hắn như bây giờ thì tốt biết mấy. Dù có là ảo tưởng, hắn cũng không thể không hy vọng cậu có tình ý gì với mình. Nhưng trước khi chắc chắn, hắn sẽ không từ bỏ thủ đoạn để giam cậu bên mình.

Hôm qua Tạ tổng bị Lâm Mặc dụ dỗ nên quên cả việc mang bao, mặc dù đã thanh lý sạch sẽ nhưng sáng hôm sau cậu vẫn bị sốt một trận. Chỉ là nhận được 1000 điểm năng lượng, Lâm Mặc cảm thấy sốt như thế này cũng đáng.

Có điều Tạ Hoài An không nghĩ như thế, thấy người yêu bé nhỏ của mình bị bệnh hắn hoảng hốt còn hơn cậu, bộ mặt liệt trước giờ không có cảm xúc lần này cũng lộ ra tia bất an. Lâm Mặc thấy hắn vội vàng gọi bác sĩ đến như thế, lòng có chút buồn cười, không hiểu sao bất giác đưa tay xoa xoa đầu hắn: "Chỉ là sốt nhẹ thôi, không cần lo lắng."

Tạ tổng ôm cậu vào lòng, vùi đầu và cổ cậu, ừ một tiếng giọng điệu hết sức rầu rĩ. Là do hắn không tốt, khiến cho cậu phải chịu tội. Bất giác hắn nghĩ tới những kế hoạch đó. Ngay cả khiến cậu bị một chút bệnh tật nhỏ nhoi như thế này hắn cũng luyến tiếc, làm sao hắn đủ ngoan tâm làm những việc tàn độc hơn đây?

Đúng vậy, kế hoạch ban đầu của Tạ tổng chính là lạt mềm buột chặt, đối xử thật tốt với Mạnh Kỳ khiến cậu dần ỷ lại, rồi nếu cậu định bỏ đi, khiến cậu nhận ra khi không có hắn bản thân sẽ suy sụp cỡ nào. Sau đó chỉ cần nói khéo, Mạnh Kỳ nhất định sẽ ôm chặt hắn cả đời không buông.

Cách này hắn vẫn thường dùng trong kinh doanh. Mỗi khi có một công ty nào đó có tiềm năng cạnh tranh với Duy Thạch, hắn sẽ chủ động đưa ra quan hệ hợp tác với các mối lợi nhuận béo bở. Sau khi đạt thành hiệp nghị, công ty kia nhờ có sự hỗ trợ của tập đoàn Duy Thạch sẽ dễ dàng kiếm tiền hơn. Được ăn quả ngon, họ sẽ ôm cái đùi vàng này. Mà cho dù trong đầu có suy nghĩ phản loạn, hắn chỉ cần chặt đứt quan hệ. Không có Duy Thạch nâng đỡ, lại bị chèn ép, những kẻ đã quen nếm mùi ngon ngọt sẽ khó lòng chịu được sớm hay muộn cũng thất bại hoặc là chạy đến cầu xin hắn.

Thủ đoạn tuy bỉ ổi nhưng lại hữu hiệu. Chỉ là khi áp dụng lên cậu, Tạ tổng lại cảm thấy bản thân mình thật tồi tệ. Nhất là khi thấy dáng vẻ cậu ốm má đỏ bừng cuộn tròn trong chăn thế này, tâm tư suy tính tự động sụp đổ hơn nửa.

Sau khi bác sĩ khám xong cam đoan rằng cậu chỉ sốt nhẹ, không cần uống thuốc, dặn dò một vài điều, Tạ tổng quyết định không đi làm hôm nay mà ở nhà săn sóc cậu. Dạo gần đây hắn vẫn luôn cảm thấy tội lỗi nên thường xuyên tránh mặt, cho dù đối mặt cũng treo lên tấm mặt nạ ôn hòa giả dối. Nhưng ít khi Mạnh Kỳ lộ ra dáng vẻ yếu đuối như thế này, hắn thật sự luyến tiếc.

Giờ phút này hắn thật sự hoài nghi, nếu Mạnh Kỳ rời đi hắn, như vậy người quỳ xuống cầu xin trở về trước sẽ là cậu hay hắn đây?

Lâm Mặc ngủ xong một giấc, cảm giác cơ thể cũng khỏe hơn vài phần, chỉ là đầu còn hơi mơ hồ. Có lẽ người lúc sinh bệnh thường mềm yếu, cho nên khi Tạ Hoài An đến gần cậu cũng không bài xích, thậm chí còn chủ động cọ cọ ôm hắn. Hình ảnh này thật sự giống chú mèo nhỏ tìm vòng tay ấm áp của chủ nhân để ghé vào ngủ. Tim Tạ tổng mềm nhũn, chỉ hận đem hết tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời dâng lên cho cậu.

"Nóng." Hai mắt cậu khẽ híp, bộ dáng vô tội đáng thương nhìn hắn.

"Ngoan, phải đổ mồ hôi mới hết bệnh được."

Nếu có nhân viên nào trong Duy Thạch trong thấy bộ dạng dịu dàng hiền thê này của Tạ tổng nhất định lau mắt cho rằng bản thân nhìn nhầm. Tuy vẫn một bộ mặt liệt, nhưng khí chất ôn hòa như gió xuân kia là thế quái nào?!

Bệnh của Lâm Mặc cũng không tính là nặng, chỉ là do bệnh tim nên không thể tùy tiện uống thuốc. Tạ Hoài An nhớ đến điều này ảo não không thôi, xem ra hắn cần cẩn thận hơn. Nhất định sau này mỗi lần làm đều phải đeo bao.

Lâm Mặc ốm vật vờ một ngày đến hôm sau lại khỏe như trâu. Nếu không phải sợ Tạ Hoài An nghi ngờ cậu đã mua hẳn thuốc từ cửa hàng hệ thống cho nhanh. May mà mau hết, chứ cảm giác bệnh tật thật sự rất khó chịu, đầu óc thì cứ mơ mơ hồ hồ.

Lần này Lâm Mặc không hề đả động gì tới việc sinh nhật của Tạ Minh Lâm, cũng không buồn chạy đi tìm hiểu vị ảnh hậu kia. Hệ thống thấy cậu nhàn nhã như vậy không hiểu sao cảm thấy sốt ruột liền nhắc nhở cậu mau hành động.

"Cứ bình tĩnh, còn chưa chắc có BUG ở bữa tiệc mà."

[Cậu không thể nói vậy được, phải đề phòng mọi trường hợp. Hơn nữa linh cảm của tôi cho thấy nhất định sẽ có BUG ở đây]

Chẳng phải nó là hệ thống sao? Ở đâu ra linh cảm?

"Tôi cũng đâu có bảo là không đi."

Lâm Mặc lười biếng nằm dài trên ghế sô pha. Không thể không nói kế hoạch của Tạ tổng vô cùng thành công, càng ngày cậu càng ỷ lại lười biếng. Nếu có thể ngồi nhất định không đứng, nếu có thể nằm nhất định không ngồi. Cơm bưng nước rót tận tay, ăn toàn đồ hảo hạng. Giả như người ngồi đây hiện tại là Mạnh Kỳ bản gốc, hẳn đã bị đả động. Nhưng Lâm Mặc là ai? Tới tự bạo nổ tan xác cậu cũng làm rồi, thế giới này còn cái quái gì đáng sợ với cậu nữa? Cho dù không còn được sống sung sướng như bây giờ thì cũng chỉ hơi hơi khổ cực chút thôi, chứ chả chết được ngay lập tức.

"Sinh nhật của Tạ Minh Lâm, hắn nhất định sẽ mời anh mình. Tới lúc đó tôi thuận thế đề nghị là được." Dừng một chút, Lâm Mặc nói tiếp. "Biết được ngày sinh của Tạ ảnh đế cũng không có gì lạ, nhưng giờ tôi mà đề cập thì có khi Tạ Hoài An sẽ hoài nghi làm sao tôi biết em hắn tổ chức tiệc mừng."

Cho dù là tiệc mừng sinh nhật thì khách mời của Tạ Minh Lâm cũng toàn tầng lớp thượng lưu và các nhân vật có tiếng trong giới giải trí. Chu Uyển Khanh là vì được hắn mời nên mới có thể đến dự tiệc, chứ nếu hắn không nói thì nàng cũng không biết. Mà một nhân vật nhỏ nhoi như Mạnh Kỳ, lại càng không có khả năng biết.

Cậu thoạt nhìn ra ngoài cửa, sau đó ưu tư hơi thở dài một chút, "Huống hồ nếu tôi thật sự đòi đi, Tạ Hoài An có lẽ cũng không ngăn cản. Nếu mọi chuyện đều thuận lợi, cũng không cần tự làm khó bản thân đi làm rối thêm."

Qua một thời gian ở chung dài như vậy, tuy rằng thái độ Tạ tổng có chút kỳ quái, nhưng Lâm Mặc cảm thấy hắn cũng không phải hoàn toàn không thích cậu. Tất nhiên là thích như một người tình nhân hay người yêu gì đó thì không biết, tóm lại là có hảo cảm. Bản thân cậu cũng có vài phần động lòng. Dù sao một người đàn ông quan tâm mình nhiều đến vậy, tim người cũng đâu phải sắt đá. Một phần khác là vì cậu lợi dụng hắn làm nhiệm vụ quá nhiều, cho nên đáy lòng cũng có chút hổ thẹn muốn bù đắp. Nhưng lâm Mặc có thể chắc chắn cảm xúc này của mình hiện tại không phải là yêu, cao lắm chỉ là bạn bè thân thiết thôi.

Cũng vì thế khiến cậu sinh ra cảm giác bản thân mắc nợ hắn. Đến nỗi nếu làm xong nhiệm vụ rồi mà hắn vẫn chưa đá cậu, vậy thì cậu tiếp tục mặt dày bám theo hắn vậy. Lừa dối bình thường thì không sao, nhưng lợi dụng tình cảm người khác vì mục đích bản thân thì thật sự rất hèn hạ. Dùng xong rồi vứt gì đó, ngẫm lại cũng quá cặn bã.

[Kỳ thật cậu chỉ là không muốn mất phiếu cơm trường kỳ đi?]

Mày không cần phải phá không khí như vậy đâu, thật đó. Thuật đọc tâm của hệ thống thật sự rất đáng ghét… TT^TT

Những ngày tiếp theo Lâm Mặc cùng Tạ Hoài An trải qua bên nhau vô cùng thân thiết. Kỳ thực hoạt động cũng như mọi khi, nhưng từ khi cậu bệnh đến giờ bức tường ngăn cách hai người giảm đi vài phần. Lâm Mặc cũng không chủ động trốn tránh Tạ tổng nữa. Thậm chí có vài lần còn ghé lưng dựa vào ngồi đọc sách, hoặc là cùng ngồi xem tivi gì đó. Mọi thứ cũng không quá tệ như cậu vẫn luôn tưởng tượng. Hay thật sự như hệ thống nói, lăn giường nhiều nên tinh thần được rèn luyện?

Tạ Hoài An thì càng không cần phải nói, cả ngày như được bay bổng lên mây, khí chất gió xuân ôn hòa tản mát khắp nơi. Nhân viên công ty thỉnh thoảng nhìn thấy ông chủ vui vẻ như vậy, lòng thầm mắng, ngọa tào, chả lẽ cuối cùng gỗ mục cũng nở hoa? Rốt cuộc là thần thánh… í lộn, tiểu yêu tinh phương nào câu dẫn boss của họ?

Cho nên khi Tạ Minh Lâm tìm đến nhà anh hắn, chỉ thấy một bầu không khí hài hòa ấm áp. Mà ông anh trước giờ chỉ biết liệt mặt phóng khí lạnh giờ đây còn có thể chủ động chào hắn, "Minh Lâm, em đến rồi à."

Tạ Minh Lâm thề sau khi nghe xong hắn rợn cả da gà, tuy rằng không hiểu vì sao, có lẽ do bình thường quen phong cách lạnh lùng boy đột nhiên chuyển sang nam thần ấm áp nên không kịp thích ứng đi. Cái biểu tình này… Nhất là khi trông thấy Mạnh Kỳ lười biếng dựa lên đùi anh hắn chơi ipad, mà Tạ tổng cũng hoàn toàn không ý kiến, ánh mắt tràn ngập sủng ái, Tạ Minh Lâm bỗng dưng có cảm giác bị đút cẩu lương.

Mợ nó mới cách đây chưa lâu còn đang theo phong cách tương ái tương sát ngược luyến tình thâm cơ mà? Sao bây giờ tú ân ái mù mắt chó hợp kim titan rồi?!!!

Đôi mắt lẫn tinh thần bị ngược đãi như vậy khiến Tạ Minh Lâm không chịu nổi, hắn liền vứt tấm thiệp lên bàn trà đi thẳng vào vấn đề, "Ca, tuần sau em tổ chức tiệc ở Dạ Minh, nếu anh rảnh rỗi thì ghé qua."

Vừa dứt lời hắn chịu không nổi cảnh Tạ thê nô rót nước cho Mạnh Kỳ nữa mà quay mặt đi, coi cái bộ dạng không có tiền đồ chưa kìa!! Còn tưởng anh hắn quyết tâm ghê gớm lắm chứ, mới bị tiểu tình nhân dỗ ngọt mấy câu đã quên hết trời đất. Nhưng những lời này hắn chỉ có thể nghĩ chứ không dám nói ra, bằng không thì chuẩn bị đón bão cấp tám đi.

"Ừ, nếu rảnh anh sẽ ghé." Tạ Hoài An đáp qua loa cho có lệ.

Kỳ thực đã nhiều năm rồi hắn không đi dự sinh nhật của em mình, cũng không tổ chức sinh nhật cho bản thân nữa. Có lẽ lớn tuổi lại thăng trầm quá nhiều, đến những bữa tiệc dành cho người trẻ tuổi hắn không thể thích nghi. Hơn nữa mỗi lần hắn đến đều bị Tạ Minh Lâm oán trách là giành hết sự chú ý, tuy em trai hắn không có ý đó nhưng hắn cũng không muốn khiến nhóc con kia khó xử. Cho nên mấy năm nay hắn chỉ gửi quà, hoặc hôm sau cùng ăn bữa cơm gia đình chứ không đi.

Sau khi Tạ Minh Lâm rời đi rồi, thiếu niên vốn đang chăm chú chơi game lại đột nhiên hiếu kỳ với tấm thiệp mời, vươn tay với lấy. Tạ Hoài An sợ cậu mất thăng bằng té khỏi ghế, liền nhanh chóng đưa đến tận tay, chỉ thiếu điều quỳ xuống dâng hai tay nữa thôi.

"Anh có định đi không?" Lâm Mặc thoạt nhìn hỏi bâng quơ, kỳ thật trong lòng đã bắt đầu gảy bàn tính.

Tạ Hoài An đã toan nói thật, nhưng trông thấy hứng thú trong mắt cậu đành nuốt lại lời muốn nói, "Sẽ. Em hứng thú sao?"

"Ừ. Nếu vậy chúng ta đi mua quà sinh nhật thôi."

Tim Tạ tổng lại bắt đầu đập bình bịch. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hai người đi riêng với nhau ra ngoài, thoạt nhìn bình thường hắn đưa đón cậu thường xuyên nhưng thực tế cũng chỉ là lái xe cao cấp mà thôi, hoàn toàn không có cơ hội tán gẫu hay làm vài chuyện lãng mạn gì đó.

Đây có tính là hẹn hò không? Cả hai cùng dắt tay nhau đi khu mua sắm, sau đó lại ăn một bữa tối lãng mạn dưới ánh nến lung linh và tiếng đàn violin. Nhất định là vậy! Hai vành tai của Tạ Hoài An vô cùng khả nghi nổi vệt đỏ, may mà hắn vốn mặt liệt nên Lâm Mặc không chú ý thấy.

Hiếm khi có cơ hội Mạnh Kỳ chủ động thế này, hơn nữa đây là lần đầu tiên của cả hai, hắn nhất định không được thất bại!

Tiểu kịch trường:

Tạ Minh Lâm: "Tác giả là đồ lừa đảo!! Rõ ràng chương trước bảo sẽ tạt vài xô máu chó mà!! Cẩu huyết đâu?! Ngược đâu?!!"

Tạ Hoài An: "…. Kỳ thật cứ như bây giờ cũng rất tốt. Tả cảnh chúng tôi hẹn hò chi tiết vào."

Lâm Mặc: "Viết rằng mẹ Tạ Hoài An xuất hiện cho tôi chi phiếu một trăm triệu để rời đi con trai bà cũng được."

Tác giả: *ôm đầu bỏ chạy* "Cứ bình tĩnh, trước cơn giông đều là bình yên cả, ha hả…"

27. Chương 27: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (9)

Sau khi đắn đo tới lui, Tạ tổng vẫn quyết định đưa Mạnh Kỳ đến trung tâm mua sắm. Kỳ thực bình thường hắn mua quà tặng cho Tạ Minh Lâm đều là hàng đặt sẵn, nhưng nếu thiếu niên bảo đi mua quà ở trung tâm mua sắm thì nhất định mua ở đó! Đây là lần đầu tiên cậu chủ động rủ rê hắn đi đâu, Tạ Hoài An hắn mà từ chối thì đúng là đầu óc bị nước vào rồi!

Tạ tổng chở Lâm Mặc tới trung tâm Babylon, một trung tâm mua sắm có diện tích khá lớn ở thành phố này. Cần phải biết để được bước ra vào khu này thì cần phải có thẻ hội viên hoặc được người có thẻ hội viên mang theo, mà đồ bán trong này thì đều tính theo giá đô cả. Có thể nói đây là trung tâm mua sắm dành riêng cho tầng lớp thượng lưu.

Lâm Mặc không biết điều này, sau khi bước vào thấy nơi đây vắng vẻ không hề sầm uất giống các trung tâm mua sắm khác, trong lòng còn hoài nghi. Bán ế đến như vậy, mua quà tặng ở đây được chứ? Hơn nữa tên các nhãn hiệu đều lạ hoắc, sẽ không phải đồ giả mạo đi? Những người thuộc tầng lớp như cậu thì ra ngoài chợ mua hàng second-hand tặng cũng chẳng sao, nhưng Tạ Minh Lâm người ta dù gì cũng là ảnh đế đó! Tạ Hoài An sẽ không đến mức để em hắn ngày mai lên báo với tiêu đề "Hot! Phát hiện Tạ ảnh đế mặc áo thun hàng fake!", đúng không?

"Hay là chúng ta đi nơi khác?" Lâm Mặc nhỏ giọng thì thào với Tạ tổng lúc di chuyển.

Bước chân Tạ Hoài An hơi khựng lại, vẻ mặt lại vẫn luôn bình tĩnh, "Sao vậy? Em có chỗ nào không hài lòng sao?"

"Nơi này chẳng có bao nhiêu khách, em sợ là hàng ở đây chất lượng không tốt." Nói rồi, cậu nhớ tới khu trung tâm mới mở gần đây. "Cách đây không xa có trung tâm Hallius, nghe bảo hàng hoá rất đa dạng lại đẹp, chúng ta qua đó đi?"

Những nhân viên vô tình nghe thấy đều thầm khinh thường tên nhóc không biết thường thức này. Hallius sầm uất nhưng sao có thể sánh với Babylon! Đúng là đồ nhà quê không hiểu việc đời!

Tạ tổng im lặng. Hắn định giải thích với cậu rằng kỳ thực đồ nơi đây cũng rất tốt, nhưng rồi lại thôi. Hallius hay Babylon đều được, miễn cậu thích là được. Lỡ như hắn nói xong Mạnh Kỳ thẹn quá thành giận thì sao!

"Ừ, đều nghe em." Ngay cả Tạ tổng cũng không nhận ra trong giọng nói của mình mang theo biết bao nhiêu là sủng nịch.

Vì thế, cả hai vui vẻ dắt tay nhau rời khỏi trung tâm mua sắm này.

Nhân viên:!!!! Tạ tổng, người ta nhà quê không hiểu gì thì thôi, sao ngài cũng có theo hùa theo như vậy?!! Chỉ cần ngài mở miệng, bất kỳ nhãn hiệu nào ở đây cũng sẵn lòng làm riêng cho ngài một bộ limited bản giới hạn đó!!!!

Tú ân ái gì đó là đáng ghét nhất!!!! Đồ tiểu yêu tinh câu dẫn Tạ tổng!!!!

…Nhưng chẳng phải Tạ tổng không được sao?

Nhóm nhân viên tiếp nhận quá nhiều thông tin trong hôm nay, cảm thấy bản thân cần phải đi bát quái một chút để giải toả. Ví dụ như tin Tạ tổng tìm ra thuốc chữa liệt dương chẳng hạn.

So với Babylon, trong Hallius nhiều người qua lại hơn nhiều. Các nhãn hiệu trong này đối với dân thường như Lâm Mặc đều là giá cả trên trời, còn trong mắt Tạ tổng thì chẳng khác gì hàng bình dân bán ngoài đường.

"Bình thường em đều mua sắm ở đây sao?"

"Ừ, kỳ thực em cảm thấy không cần thiết, nhưng Chương Vũ cứ lải nhải bảo em chú ý hình tượng nên đồ mặc chủ yếu cũng là mấy nhãn hiệu có tiếng."

Tạ tổng lại đau lòng cho tiểu tình nhân nhà hắn. Nhìn giá tiền bộ quần áo kia đi! Chỉ có vài chục ngàn, lại còn không phải bản limited! Hay bộ này nữa! Vừa xấu lại rẻ tiền, chất vải cũng không thuộc loại tốt nhất!

Kỳ thực quần áo của Tạ tổng đều là hàng may riêng, cho nên hắn không thể hiểu nổi làm sao có người có thể mua áo vest được may sẵn?! Chẳng phải size mỗi người mỗi khác, style cũng khác sao?!

"Tặng quà sinh nhật thì chắc tặng đồng hồ cũng được?" Lâm Mặc quay sang hỏi.

"Tuỳ em." Trong mắt hắn, Lâm Mặc tặng gì cũng là thứ tốt nhất! Thực ra không tặng cũng được, hắn còn chưa được cậu tặng quà đâu!

Lâm Mặc ghét bỏ nhìn Tạ tổng một cái. Hỏi ý kiến gì cũng "tuỳ em", "sao cũng được", có khác gì mấy ông chồng lúc đi theo vợ mua sắm đâu chứ… Khoan đã, hình như có gì đó sai sai?

"Vậy lên tầng cao nhất thôi."

Vào tiệm đồng hồ, Lâm Mặc gần như hoa cả mắt với số lượng vào kiểu dáng của chúng. Cậu không ngờ đồng hồ thôi mà cũng rườm rà nhiều loại đến vậy. Cả hai được dẫn sang khu đồng hồ nam, hàng ở nơi đây đa phần mang nét lịch lãm quý phái, đường viền hay trang trí linh tinh rất ít hoặc giản lược. Thậm chí cậu thề cậu còn nhìn thấy một cái đồng hồ đen bóng chỉ có hai cây kim không có số nữa kìa!

Nhân viên thao thao bất tuyệt giảng giải về các loại đồng hồ, mặt Lâm Mặc vẫn thộn ra như trước, còn Tạ Hoài An từ đầu đến đuôi đều mang vẻ mặt băng sơn thực hiện chức trách đi theo phía sau cậu. Sau khi cô nói xong đến khô cả họng mà cả hai vị khác vẫn chẳng hề tỏ ra chút gì, trong lòng cả đàn thảo nê mã chạy ngang, ngoài mặt vẫn phải mỉm cười nho nhã: "Thưa quý khách, ngài có hài lòng với mẫu nào trong số các mẫu tôi vừa giới thiệu không?"

Lâm Mặc gãi gãi đầu, cậu chăng hiểu mô tê gì cả. Lên dây cót bằng tay hay chạy bằng pin thì có gì khác nhau, cũng đều chạy được cả thôi. Chất liệu titanium hay crom đồng kẽm nhôm gì đó nào chả được. Chức năng của đồng hồ không phải để xem giờ sao, tại sao lại có cả kết nối điện thoại và máy ảnh?!

Cuối cùng, cậu quyết định vứt vấn đề này cho Tạ Hoài An lựa chọn. Dù gì cũng là sinh nhật của em hắn, hắn chọn nhất định tốt hơn so với cậu chọn.

Mà Tạ tổng chưa bao giờ dùng qua nhãn hiệu này, liền quyết định nhanh gọn lẹ, "Lấy cái đắt tiền nhất ra."

Hai người đang hẹn hò, vì sao phải tốn thời gian chọn quà cho tên nhóc kia chứ! Cứ đưa cái mắc nhất là được, dù sao đồ ở đây rẻ như vậy, hắn mua cả tá cũng dư dả.

Tới tận khi tính tiền rồi tiễn hai vị tôn đại phật này đi, khoé miệng nhân viên nữ đó vẫn còn run rẩy.

Ôi mẹ ơi, hoá ra bá đạo tổng tài là có thật! Nhưng tại sao lại là đam mỹ mà không phải ngôn tình?! Q^Q

Khoan đã, thiếu niên kia chẳng phải diễn viên đóng vai Đường Vân Hiên trong sao? Còn vị bên cạnh, sao lại giống Tạ tổng chủ tịch tập đoàn Duy Thạch đến như vậy?

Tự dưng cảm giác bản thân cừa phát hiện ra một bí mật gì đó rất khủng khiếp…

Lâm Mặc cảm thấy dường như mình có hơi quá tuỳ tiện rồi, mua quà sinh nhật mà cứ như nhà giàu mới nổi vậy. Bất quá cậu với Tạ Minh Lâm quan hệ cũng không có gì đáng nói, đến bạn bè có khi còn chưa tới, cho nên cũng không hứng thú mấy với việc lựa quà.

Tạ tổng thuần thục nhấn ga xe đọc thoại: "Tôi biết có một nhà hàng rất ngon, em muốn đi ăn thử không?"

Lâm Mặc: =.=

Cậu không có ý kỳ thị gì đâu, nhưng thế quái nào lần nào ra ngoài chung với nhau tên này cũng chỉ có một câu thoại như vậy? Lần đầu nghe thấy cậu còn có cảm giác thụ sủng nhược kinh, giờ đã thành mặt không đổi sắc mà mặc kệ rồi.

Hừ, đừng tưởng cậu không biết hắn đều đã đặt bàn trước! Hỏi han gì toàn là giả bộ cả thôi! Hơn nữa cũng chỉ mãi có một câu thoại, hắn không biết sáng tạo thêm sao?!

Với lại mới ăn sáng cách đây có hai tiếng, cậu cũng không phải heo!

"Không ăn, em còn no lắm." Lâm Mặc phụng phịu, điệu bộ kiểu như "tôi phá kịch bản đấy để xem anh giải quyết thế nào".

Quả nhiên Lâm Mặc trả lời khác mọi khi khiến Tạ Hoài An có chút lúng túng. Hình như đúng là quá sớm để ăn trưa? Nhưng ngoài đi ăn ra hắn cũng chẳng biết người hẹn hò sẽ đi những nơi đâu a! Chẳng lẽ bỏ qua bước bữa tối dưới ánh nến nhảy đến giai đoạn rượu say loạn tình luôn?

Lâm Mặc thấy Tạ tổng đầu đội trời chân đạp đất lại lúng túng như vậy đột nhiên có chút buồn cười, xem ra mình quả thực bị sủng hư rồi. Ai bảo hắn đối xử với cậu tốt quá chi, tim người ta cũng đâu phải sắt đá. Coi như nể tình hắn là phiếu cơm trường kỳ của cậu ở thế giới này, cậu không so đo làm khó hắn nữa.

"Đi, chúng ta đi nhảy bungee đi."

Kiếp trước cậu vẫn luôn muốn trải nghiệm trò chơi kích thích này, đáng tiếc vẫn luôn không có cơ hội. Hiện tại có thuốc tim của hệ thống chống lưng, đương nhiên không thể bỏ qua. Ai biết được thế giới sau sẽ như thế nào, lỡ như hệ thống ném cậu về thời tiền sử thì lúc đó muốn chơi cũng không chơi được.

So với Lâm Mặc tràn trề phấn khích, Tạ Hoài An lại thập phần phản đối. Thiếu niên đang bị bệnh tim, lại còn đòi chơi cái trò nguy hiểm này! Tuy rằng bình thường hắn rất nuông chiều cậu, cũng không thể để cậu làm những việc ảnh hưởng đến bệnh tình được.

"Thôi mà, chỗ này thấp lắm nè, không có kích thích lắm đâu."

Tạ tổng mặt lạnh làm ngơ. Đừng tưởng dùng ánh mắt đáng thương đó nhìn tôi thì tôi sẽ nghe theo!

"Em sẽ mang đồ bảo hộ đầy đủ, không nguy hiểm chút nào cả."

Tạ tổng lại tiếp tục nhìn trời. Trời lạnh rồi, để khu nhảy bungee phá sản được không nhỉ?

"Đi mà, đi mà…"

"Mạnh Kỳ." Tạ tổng cuối cùng chịu không nổi phải cắt ngang, "Em có biết điều gì khiến tôi đau lòng nhất không?"

Lâm Mặc chột dạ nhìn đi chỗ khác. Đang theo hệ sủng ngọt ấm áp, tự dưng chuyển kênh thâm tình là thế nào?

"Tại sao em không biết coi trọng cơ thể mình đến như vậy? Chẳng lẽ trong mắt em mạng sống không đáng giá sao?" Giọng nói hắn lạnh lùng, nhưng ánh mắt lại tràn ngập lo lắng.

"Tạ Hoài An." Lâm Mặc bất ngờ ôm chầm lấy Tạ tổng, giọng rầu rĩ nói. "Xin lỗi, là do em không đúng. Nhưng anh có thể tin tưởng em không? Tuy em không giải thích được nhưng nhất định sẽ không gây ảnh hưởng gì lên cơ thể."

Đáng ghét, dùng thái độ lo lắng đó nhìn cậu, tương phản manh gì đó quá phạm quy rồi! Trừ cha mẹ ra thì người đàn ông này có lẽ là người đối xử tốt nhất với cậu, à còn có Khâm Thanh và Mị Hồ nữa,…

Tạ tổng cứng đờ người, toàn cơ thể đều không được tự nhiên. Lâm Mặc chủ động ôm hắn ngay nơi công cộng như vậy, khiến tim hắn không nhịn được mà loạn nhịp. Nhìn vào ánh mắt thanh minh của cậu, không hiểu sao hắn lại bất giác tin.

"… Chỉ một lần." Giọng hắn hơi nghẹn lại. "Ngoài ra phải để tôi đi cùng."

"Được, được, đều nghe anh." Lâm Mặc cười đầy nịnh nọt, làm gì còn có chút thâm tình nào nơi đáy mắt.

Nhân viên: Không cần đút cẩu lương Q^Q Rốt cuộc hai người có chơi hay không a!!!!

Sau khi nai nịt đầy đủ đứng trên bục nhảy, Tạ Hoài An vẫn vô cùng lo lắng nắm chặt tay cậu. Hắn đã dặn nhân viên sau ba phút nhất định phải dừng lại không được tiếp tục. Lâm Mặc có nghe thấy, nhưng cậu cũng biết đây là sự nhượng bộ lớn nhất của hắn rồi, không dám kỳ kèo thêm.

Giây phút thả người lao xuống, bên cạnh là Tạ tổng ôm chặt lấy mình, Lâm Mặc cảm nhận từng đợt gió lạnh lao thẳng về phía mình. Cảm giác sảng khoái tràn ngập khắp người này quả thật rất tuyệt vời. Bất quá so với mấy lần cùng Khâm Thanh lao thẳng từ trên vách núi xuống lúc đi làm nhiệm vụ thì không kích thích bằng. Nhưng thôi, bây giờ cậu thân thể yếu ớt không so được với lúc làm yêu thú, thế này là cũng đủ mãn nguyện rồi.

Đúng ba phút, không thêm được giây nào, cậu được nhân viên kéo lên. Dư âm vẫn còn đọng lại khiến gò má cậu đỏ bừng, ánh mắt lấp lánh như sao. Tạ Hoài An vừa quay qua định kiểm tra xem cậu có sao không nhìn thấy một màn mê người như vậy, nhất thời yết hầu hơi nghẹn lại. Cuối cũng chỉ có thể thốt ra: "Không sao chứ?"

"Đương nhiên là không sao!" Lâm Mặc còn theo thói quen ở thế giới truóc vỗ bình bịch lên ngực.

Tạ Hoài An hoảng hồn ôm lấy cánh tay cậu, trong giọng nói mang theo chút mùi vị trách móc: "Không có lần sau nữa."

Lâm Mặc lại giả bộ như không biết gì. Tạ tổng có chút nghẹn nhưng rồi cảm thấy bộ dáng của cậu quá đáng yêu, bàn tay giơ lên vò đầu cậu thành cái tổ quạ.

"Ui, ui!" Lâm Mặc né khỏi ma chưởng của hắn, mắt trợn tròn. Làm một tổng tài, không cần phải trẻ con như vậy đi!

"Giờ đi ăn được rồi chứ?"

Rốt cuộc Tạ tổng có bao nhiêu chấp nhất đối với việc đi ăn vậy?

Nhưng những nhà hàng mà hắn dẫn cậu đi đồ ăn quả thật rất ngon, mà hiện tại cậu cũng đã hơi đói, liền vui vẻ hưởng ứng.

Còn Tạ Hoài An, khụ, hắn mới không nói cho cậu biết là vì bản thân thích nhìn dáng vẻ như sóc con của cậu khi ăn đâu…

Cố Như Ý ngồi trên ghế sô pha, dáng vẻ tao nhã đoan trang hoàn toàn không kiếm ra được một chỗ chê. Cô thừa hưởng gương mặt xinh đẹp của mẹ, làn da trắng nhuận như ngọc lại mềm mại vô cùng, đôi môi anh đào xinh đẹp đầy quyến rũ. Đặc biệt là cặp mắt hơi xếch lên có nốt ruồi son ngay bên dưới khóe mắt càng tăng thêm vẻ yêu mị. Thế nhưng toàn bộ người cô lại toát ra một cỗ hơi thở cấm dục, cao cao tại thượng như một vị nữ thần.

"Đây là thiệp mời sinh nhật của Tạ Minh Lâm, cậu ấy bảo tôi đưa cho cô." Người đại diện kính cẩn đưa tấm thiếp đặt lên bàn.

Đối mặt với Cố Như Ý, hắn hoàn toàn không dám tỏ vẻ một chút nào. Làm người đại diện của cô cũng hơn mấy năm, Cố Như Ý là người như thế nào, hắn hoàn toàn hiểu rõ. Người khác nhìn vào chỉ tấm tắc khen ngợi cô xinh đẹp giỏi giang, nhưng có bao nhiêu người biết được để ngồi lên vị trí ảnh hậu này thiếu

nữ trước mắt đây đã làm biết bao nhiêu chuyện? Những bộ phim hay, các vai diễn tốt cũng không phải dễ dàng muốn lấy là lấy. Cố Như Ý có tài năng có sắc đẹp không phải giả, nhưng người trong giới đẹp hơn cô giỏi hơn cô cũng không phải không có.

Chỉ khi nhắc đến Tạ Minh Lâm, ánh mắt Cố Như Ý hơi sáng lên một chút, tay cầm tấm thiệp vuốt ve đọc từng nét chữ bên trong. Người đại diện nhìn hình ảnh dịu dàng này lại không hiểu sao phát run, vội vàng báo lại: "Nghe nói dạo gần đây Tạ nhị thiếu thường hay qua lại với một nữ diễn viên mới nổi. Lần sinh nhật này hắn cũng mời cô ta đến dự."

Nói rồi hắn nhanh chóng đặt toàn bộ thông tin liên quan lên bàn. Tình cảm Cố Như Ý dành cho Tạ Minh Lâm có vài phần vặn vẹo. Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, cô đã yêu hắn mang theo dục vọng chiếm hữu, xem hắn như người của mình. Do đó đối với bất kỳ ai có ý đồ tiếp cận Tạ Minh Lâm, cô đều ngấm ngầm dùng những thủ đoạn đặc biệt khiến bọn họ phải im lặng rút lui khỏi giới giải trí. Cũng vì thế nên trong số các bạn bè của Tạ ảnh đế cũng chỉ có mỗi cô là nữ.

Cố Như Ý lật nhanh hồ sơ, ánh mắt tràn đầy chế giễu. Chỉ là một ranh con mới nổi tiếng cũng muốn tranh với cô, xem ra trong thời gian một năm qua cô đi vắng không thiếu kẻ mơ mộng hão huyền. Đã vậy, cô cũng muốn xem xem mặt mũi của kẻ khiến Tạ Minh Lâm cảm thấy hứng thú là ai.

Những ngón tay thon dài chậm rãi bấm dãy số điện thoại quen thuộc, chẳng mấy chốc sau bên kia có người bắt máy: "Như Ý? Cậu gọi tôi có chuyện gì không?"

"Chẳng lẽ có chuyện mới có thể gọi cho cậu sao." Cố Như Ý cười dịu dàng như gió xuân, ấm áp như mặt trời. "Tôi về nước cũng được mấy ngày rồi, Tạ nhị thiếu lại không thèm qua chào hỏi một tiếng."

"Ha, còn không phải do dạo này bận rộn sao? Được rồi, thiệp mời sinh nhật tôi cũng đã gửi, cậu còn muốn gì nữa."

"Đáng ghét. Sinh nhật này cậu có muốn thứ gì không?"

"Tùy tiện đi. Chúng ta quen nhau bao lâu rồi, còn phải khách sáo như thế."

Cả hai tán gẫu qua lại một lúc rồi mới cúp điện thoại. Cố Như Ý âm trầm ngả người ra phía sau, đôi mắt khép hờ.

Kỳ thực cô luôn biết Tạ Minh Lâm vẫn không hề có ý với mình, chỉ xem mình như bạn bè. Để có thể nói chuyện với hắn thoải mái như thế, cô đã bỏ phí biết bao nhiêu là công sức lăn lộn trong cái giới này. Nhưng hắn thủy chung vẫn như cũ, có thể cười đùa nói chuyện với cô, lại không bao giờ vì cô mà tim đập nhanh, cũng không bao giờ vì cô mà cảm thấy vui vẻ.

Cho dù vậy, chỉ cần có thể tiếp tục ở bên hắn, cô cũng đã rất mãn nguyện. Nhưng ngược lại, cô không thể chấp nhận bất kỳ kẻ nào khác có thể cùng chia sẻ Tạ Minh Lâm với mình. Nếu hắn không yêu cô, vậy thì cô sẽ khiến hắn vĩnh viễn không yêu ai khác!

Lâm Mặc đứng trước gương săm soi bộ trang phục của mình. Bộ đồ vest màu trắng, kết hợp với nước da đã trắng sẵn của cậu thật sự trông rất thuần khiết. Tạ Hoài An lại mặc một bộ vest đen, rất hợp với khí chất lạnh lùng cấm dục của hắn. Lâm Mặc hết sức ghen tị nhìn cái giá treo đồ di động kia. Hừ, tên này mặc đồ đen thì cấm dục, đồ trắng lại thanh cao lãnh đạm. Còn cậu màu trắng lại thành ra thuần khiết, màu đen chỉ thấy tương phản manh, hoàn toàn không hợp lý! Rõ ràng cậu cũng là nam nhân cơ mà!

Tạ Hoài An từ lúc nhìn thấy Mạnh Kỳ của hắn mặc tây trang thì trong lòng đã rục rịch lắm rồi, nhất là khi cậu cứ săm soi trước gương mà đưa mông… à nhầm, đưa lưng về phía hắn. Phải khó khăn lắm hắn mới khắc chế được tay mình không cởi hết đám cúc áo ra đè cậu xuống, ngược lại chỉ đặt trên vai nhẹ giọng nói: "Đi thôi. Còn chần chừ nữa sẽ trễ giờ."

Dạ Minh là một hội sở cấp cao chuyên dành cho các thiếu gia nhà giàu tổ chức tiệc tùng. Tạ Minh Lâm thường tổ chức tiệc ở đây, một phần vì bên trong phục vụ rất đầy đủ, một phần khác là vì nơi này cực kỳ bảo đảm an toàn bí mật, không phải lo lắng bị paparazzi lẻn vào.

Hơn nữa đừng nhìn Dạ Minh chỉ là một hội sở mà cho rằng nó chỉ có phòng kín như hộp đêm. Bên trong của hội sở này cung cấp cả một sảnh đường rộng lớn cho các sự kiện quan trọng, mà tiệc sinh nhật của Tạ Minh Lâm cũng diễn ra ở đây.

Lâm Mặc trên đường đi vô cùng hứng thú nhìn trái nhìn phải, nếu Tạ Hoài An không nắm tay cậu lại hẳn chừng đã ngây ngốc mà chạy loạn rồi. Tạ tổng lại rất thích nhìn tiểu tình nhân của mình tràn ngập sinh khí như thế, cũng không ngăn cản, chỉ là tay trong tay cứng ngắc không có cách nào gỡ ra được.

Cơ hội nắm tay ăn đậu hũ công khai thế này, hắn mới không bỏ phí đâu!

Sau khi gặp mặt Tạ Minh Lâm, Lâm Mặc tế nhị rời đi một lát cho hai anh em nói chuyện. Tuy dạo gần đây cậu ngày càng có xu hướng táo bạo hơn, nhưng vẫn chưa quên thiết lập nhân vật, cũng chưa đến nỗi quên việc mình chỉ là tình nhân. Cho dù Tạ Hoài An có thật lòng thích cậu đi chăng nữa, dùng thân phận này đi đối mặt với em hắn cũng rất xấu hổ a!

Tạ Hoài An luyến tiếc rời tay cậu, chỉ có thể phát tiết phẫn nộ bằng cách hung hăng trừng đứa em không nên thân của mình. Hắn tùy tiện cầm món quà đưa cho em trai mình. Tạ Minh Lâm nằm cũng trúng đạn dở khóc dở cười chẳng biết phải làm sao, nhận lấy. Đến tuổi này rồi, cũng chẳng ai gói quà làm gì, cho nên vừa mới cầm cái hộp, hắn đã trông thấy rõ món quà là gì.

"… Ca, công ty nhà mình sắp phá sản rồi hả?"

"Còn ăn nói lung tung nữa anh cắt tiền lợi nhuận cổ phần của em."

"Em không dám a!" Tạ Minh Lâm vội nhận tội ngay. Làm diễn viên tuy có tiếng, nhưng tiền lời từ cổ phần trong tập đoàn Duy Thạch mới là nguồn sống chính của hắn a! "Bất quá sao tự dưng năm nay anh đổi gu vậy?"

"Là Mạnh Kỳ chọn." Tạ Hoài An rất không hài lòng mà lạnh lùng nhìn hắn. Hừ, quà của tiểu tình nhân hắn chọn mà còn dám chê tới chê lui. Có biết đến hắn cũng chưa được cậu tặng quà không!

Tạ tổng tự bỏ qua việc Lâm Mặc dẫn hắn đến tiệm đồng hồ, còn người chọn cái đồng hồ này vẫn là hắn. Dù sao cũng là tâm ý của Mạnh Kỳ!

Tạ Minh Lâm tự bổ não, đoán được vài ba phần chân tướng, lập tức cười hì hì mặt mũi trở nên có chút đáng khinh sáp lại gần anh hắn, "Hai người đi trung tâm mua sắm chung với nhau phải không? Là hẹn hò à?"

Tạ Hoài An hừ một tiếng không đáp, nhưng không khí ấm áp như gió xuân của hắn đã tiết lộ tâm trạng hắn lúc này rất tốt.

"A, nếu như vậy càng phải cảm ơn em, sao lại trừng như gặp kẻ thù…" Tạ Minh Lâm lẩm bẩm, sau đó lại tiếp tục não bổ. "Không lẽ vì cậu ta chọn quà cho em mà anh ăn giấm?"

Khóe miệng Tạ tổng hơi giật giật, nhưng cũng không phủ nhận. Mạnh Kỳ còn chủ động đòi đi mua quà cho em trai hắn nữa, đến hắn cũng chưa có đãi ngộ này đâu.

Tạ Minh Lâm thấy biểu cảm của hắn như thế, nhất thời bừng tỉnh, vui vẻ khoác vai nói: "Không ngờ núi băng ngàn năm cũng có lúc đón xuân về. Em không biết anh là loại người thích ăn giấm như vậy đó."

"Không có." Tạ tổng lạnh lùng đáp.

"Thôi đi, hai ta còn xa lạ gì với nhau sao." Tạ Minh Lâm nhìn gương mặt anh hắn, lại lần nữa thở dài. Rốt cuộc tên này vẫn mặt liệt như cũ, làm sao mới theo đuổi thành công được đây. "Anh nói đi, anh tặng cậu ấy thứ gì chưa?"

Thoạt nhìn đã biết anh trai hắn vẫn như cũ chỉ biết đưa tiền cho người ta, chẳng biết tặng quà lãng mạn gì hết.

Tạ Hoài An tự dưng có chút chột dạ… Hình như ngoài tiền ra thì chưa có gì cả…

Chỉ là hắn bất tri bất giác sống với Mạnh Kỳ một thời gian, đã đem đối phương xem như một phần trong gia đình. Cùng ăn cơm, cùng xem phim, cùng ngủ chung mỗi ngày, cảm giác như lão phu phu, làm gì còn nhớ tới chuyện tặng quà.

"Đó, cho nên anh phải chủ động trước, hiểu chưa."

Tạ tổng ậm ừ qua loa, nhưng Tạ Minh Lâm biết hắn đã hiểu được, cho nên không nói thêm nữa. Trước khi đi còn vỗ vai đầy khuyến khích, tỏ vẻ cố lên.

Lâm Mặc lượn lờ vòng vòng trong này thì nhận ra Chu Uyển Khanh, bất quá lại không tiến lên chào hỏi. Hiện tại là lúc diễn ra kịch tình, nếu vì sự xuất hiện của cậu mà vô tình gây ảnh hưởng đến cốt truyện thì sao? Phải biết thế giới trước cậu chỉ là cùng Khâm Thanh đánh cướp thôi mà cướp luôn cả trái tim hậu cung của hắn rồi…

Lúc này đây phía cửa xôn xao, cậu vừa ngẩng đầu nhìn lên thì thấy một nữ nhân xinh đẹp mặc bộ đầm đuôi cá ôm sát người, để lộ hai bờ vai nõn nà tiến vào. Toàn bộ phần tóc đen đều được búi gọn gàng phía sau, để lộ ra một gương mặt hoàn mỹ. Đặc biệt nốt chu sa dưới mắt đó khiến cậu nhận ra, đây nhất định là Cố Như Ý.

Ngọa tào, đẹp như vậy, Tạ Minh Lâm là đầu óc có vấn đề mới chọn Chu Uyển Khanh thay cho Cố Như Ý đi?

Xin hãy tha thứ cho cậu, nhưng lúc đọc tiểu thuyết với lúc chân thật cảm nhận sự việc nó khác nhau nhiều lắm. Trong tiểu thuyết nhân vật chính là Chu Uyển Khanh, cho nên mọi việc diễn ra đều lấy góc nhìn của nàng, vì thế nữ chính đại nhân trông rất đặc biệt tuyệt vời. Nhưng sau khi chân thật tiếp xúc với nàng rồi, Lâm Mặc mới thấy rõ Chu Uyển Khanh cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, quật cường có thông minh có, chỉ là cũng không đến nỗi "thú vị" như trong tiểu thuyết miêu tả. Nếu nói Chu Uyển Khanh có gì hơn người, chính là thế giới này đều theo phe nàng, cho nên nàng làm gì cũng thuận lợi, lại có rất nhiều cơ hội gặp mặt nam chính.

Giả như Chu Uyển Khanh không phải nữ chính mà chỉ là một người qua đường Giáp, e là đến tên nàng là gì Tạ Minh Lâm cũng chẳng nhớ nổi.

Cố Như Ý không để tâm đến những ánh mắt nóng bỏng đang nhìn mình, gương mặt treo một nụ cười tiêu chuẩn tiến đến đối diện Tạ Minh Lâm, "Sinh nhật vui vẻ."

Hai người là bạn, cũng không đến mức chí giao nhưng khá thân thiết, lại đã một năm không gặp cho nên Tạ Minh Lâm cũng nhiệt tình hơn mọi khi, "Hừ, có người vừa xuất hiện đã đoạt mất nổi bật của tôi rồi kìa."

Cố Như Ý cười cười, sau khi chào hỏi mấy câu liền đi qua một bên đứng. Tạ Minh Lâm không chú ý, nhưng Chu Uyển Khanh đứng phía xa quan sát tất cả dễ dàng nhận ra. Khi nãy nàng trông thấy quan hệ hai người tốt đến như vậy, còn tưởng là bạn bè gì đó. Dù sao Cố Như Ý cũng là ảnh hậu mà nàng ngưỡng mộ, cho nên trong lòng cũng rất hồi hộp. Chỉ là không hiểu sao sau khi Cố Như Ý đứng sang một bên, cô ta tạo cho mọi người cảm giác như thể bản thân là chủ mẫu. Nhất là khi ánh mắt nhìn về phía nàng lại hoàn toàn lạnh lẽo không chút cảm xúc.

Chu Uyển Khanh hơi cắn môi, nhất định là nàng nhìn lầm. Cố Như Ý là ảnh hậu cùng thời với Tạ Minh Lâm, phẩm hạnh đoan trang xuất thân cao quý, tài nghệ nhan sắc đều hơn người nhưng lại rất thân thiện với tất cả, cho nên vẫn luôn được khen ngợi. Bản thân cô cũng vô cùng sùng bái Cố Như Ý, chỉ đứng sau mỗi Tạ Minh Lâm.

Lâm Mặc đứng ngoài quan sát, chỉ thấy nữ chính với nữ phụ liếc nhau một cái rồi thôi. Phụ nữ quả nhiên khó hiểu, rõ ràng đều là tình địch, vậy mà còn giả bộ thản nhiên đến thế. Hiện tại Chu Uyển Khanh vẫn chưa biết Cố Như Ý cũng thích Tạ Minh Lâm, cho nên trong lòng vẫn là cảm xúc sùng bái. Nhưng Cố Như Ý lại đã biết dạo gần đây Tạ Mình Lâm thường đi chung với nàng, cho nên trong lòng bây giờ nhất định phải rất phẫn nộ. Vậy mà lại có thể cười ôn hòa như thế.

Trong khi cậu còn đang vuốt cằm phân tích, hệ thống 419 đã lâu không thấy thông báo nhiệm vụ lúc này liền xuất hiện.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 3: Ngăn cản Chu Uyển Khanh uống ly rượu có chứa xuân dược, không để bất kỳ ai nhận ra Cố Như Ý sai người làm | Thời hạn: 2 giờ 30 phút | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

Lâm Mặc liền vội vàng lật lại trí nhớ. Trong tiểu thuyết, Cố Như Ý muốn gài bẫy Chu Uyển Khanh, liền cho người hạ xuân dược vào rượu. Nhưng may mắn thay Chu Uyển Khanh lại nhìn thấy hành động đó, cho

nên không những không uống mà còn khiến kẻ đó bị trúng ngược trở lại, diễn ra một màn đông cung sống trong phòng riêng. Vì không có bằng chứng, Chu Uyển Khanh cũng không thể nói có người có ý định hạ xuân dược cho mình.

Nhưng hiện tại, ngăn cản Chu Uyển Khanh không uống thì dễ, che giấu cho Cố Như Ý mới là khó. Trong tiểu thuyết chỉ đơn giản nói không có bằng chứng nên Chu Uyển Khanh không làm được gì, Tạ Minh Lâm là người vô tâm tư nên không chú ý đến chuyện này, chỉ cho là đám bạn chơi hơi quá lố. Có điều, bây giờ lại xuất hiện một Tạ Hoài An, hắn lại không phải kẻ dễ qua mặt như Tạ Minh Lâm. Chuyện này rơi vào tay hắn, chín phần mười thủ phạm đứng phía sau sẽ bị tìm ra.

Cho nên kỳ thực BUG này vốn dĩ là do cậu mang tên mặt liệt kia đến đây nên mới xảy ra?!

28. Chương 28: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (10)

Tuy nói rằng BUG này là do cậu mới xuất hiện, nhưng cũng chỉ là nửa vế sau của nhiệm vụ. Nửa vế đầu yêu cầu cậu cần phải ngăn chặn Chu Uyển Khanh uống ly rượu có hạ xuân dược, điều này chứng tỏ đây là một BUG trong truyện. Hay nói cách khác, trong thực tế Chu Uyển Khanh sẽ không nhận ra mình bị hạ xuân dược, nói chi là còn tráo đổi ly rượu để kẻ hãm hại mình bị phản đòn.

Nhiệm vụ này nói khó không khó nói dễ không dễ. Muốn Chu Uyển Khanh không bị trúng dược, cậu chỉ cần lấy ly rượu đi trước khi nàng uống là được. Vấn đề chính là cần phải để Chu Uyển Khanh phát hiện ra Cố Như Ý có lòng hại mình, như vậy từ nay về sau mới có lòng phòng bị, kịch bản cũng chạy tiếp được.

Vốn dĩ Lâm Mặc cho rằng chuyện này sẽ không đến nỗi nào, dù sao nữ chính với nữ phụ ác độc luôn ở hai phía đối địch, chắc chỉ cần nói chút là Chu Uyển Khanh sẽ nhận ra. Nhưng sau đó, cậu nhận ra mình đã nghĩ quá đơn giản rồi.

"Chu tỷ, em cảm thấy ánh mắt Cố Như Ý lúc nhìn có vài phần không đúng, chị cẩn thận chút."

"Tiểu Kỳ, cậu đây là trông gà hóa cuốc đi?" Chu Uyển Khanh cười cười đáp lại. Tuy cô cũng cảm thấy ánh mắt đó có hơi kỳ lạ, nhưng không thể chỉ vì vậy mà buộc tội người khác được. "Tôi với Cố ảnh hậu là lần đầu gặp nhau, làm sao có chuyện đó được?"

Đúng vậy, nguyên nhân quan trọng nhất mà Chu Uyển Khanh không tin lời cậu, là vì giữa nàng và Cố Như Ý không có lý do gì để thù ghét.

Không nói đến việc Chu Uyển Khanh hiện tại cũng xem như fan hâm mộ của Cố Như Ý, chỉ bằng việc cả hai lần đầu tiên gặp nhau, cũng đủ để nàng không tin rằng Cố Như Ý có lòng hại mình. Lâm Mặc lại không thể giải thích được, cho dù nói thật rằng cô ta là vì muốn ngăn trở tình cảm của Chu Uyển Khanh với Tạ Minh Lâm. Với tiến triển hiện tại, giữa nam chính và nữ chính vẫn còn trong giai đoạn bạn bè thân thiết, mà chẳng lẽ cậu lại bảo vì Cố Như Ý có trực giác của nữ phụ ác độc trong ngôn tình lờ mờ đoán được tình cảm hai người nên mới nảy sinh lòng hận thù?

Dù sao ai có thể ngờ được, chỉ vì một sự đố kỵ nghi ngờ vô căn cứ, đã có thể sử dụng thủ đoạn bẩn thỉu như thế đối phó với một nữ diễn viên nhỏ nhoi chứ?

Nhưng có lẽ, vì không ai có thể ngờ được, cho nên Cố Như Ý mới vẫn luôn đắc thủ đi.

Nếu đã vậy, Lâm Mặc thầm nghĩ, chỉ có thể để Chu Uyển Khanh tận mắt chứng kiến, mới khiến nàng tin tưởng được. Trước khi thấy người khác hạ thuốc vào ly rượu của mình, cho dù cậu nói khô cổ họng có lẽ nàng cũng chỉ xem như truyện cười.

Mà muốn làm vậy, cậu cần phải đuổi Tạ Hoài An về nhà trước mới được. Hắn còn bám theo cậu thì cậu không thể làm gì được hết. Chỉ là Tạ tổng bên này cũng không dễ đối phó hơn Chu Uyển Khanh bao nhiêu.

Quả nhiên, khi cậu uyển chuyển ngỏ ý muốn bảo Tạ tổng về nhà trước, mặt của hắn đã đen như cái đít nồi. Mặc dù cậu đã dùng cách nói hết sức văn nghệ là "ở lại giao lưu làm quen với người trong giới thuận tiện

cho công việc sau này", sắc mặt hắn cũng không khá hơn mấy. Không khí lành lạnh khiến cậu rợn hết cả sống lưng. Có để người ta sống nữa hay không! Một người hai người sao không ai chịu phối hợp hết vậy QAQ

Tạ Hoài An cực kỳ không vui! Tiểu tình nhân của hắn bảo hắn về nhà, ừ thì về cũng chẳng có gì đáng nói, loại tiệc tùng vô bổ này có ở lại lâu cũng chả làm gì, chi bằng về làm vài chuyện vận động có ích hơn… Nhưng! Cậu lại bảo hắn về mà bản thân thì ở lại! Đây không phải là dấu hiệu công khai xuất quỹ trước mặt hắn sao! Mà cho dù cậu không có tâm đó thì cũng có người khác có tâm đào góc tường của hắn! Nơi này nhiều kẻ thiếu đứng đắn như em hắn vậy, ai biết được Mạnh Kỳ có bị người khác sờ eo nhỏ tay nhỏ ăn đậu hũ hay không!

Kỳ thực Tạ tổng đã nghĩ quá nhiều. Tuy bữa tiệc sinh nhật này giống như một đám nhị thế tổ ăn chơi đàn đúm, nhưng những người được mời đến ít nhiều gì cũng có đầu óc. Loại chuyện cưỡng bức kẻ khác trong tiệc sinh nhật Tạ thiếu, khác gì ném mặt chủ nhân bữa tiệc. Chưa kể Mạnh Kỳ dù đẹp, cũng không đến mức nghiêng nước nghiêng thành khiến người khác phải say mê nhất định phải chiếm lấy.

Mà quan trọng nhất, chính là ai cũng thấy Mạnh Kỳ đi theo Tạ Hoài An đến! Chỉ có bị mù, mới dám động đến một cọng lông của cậu đi!

Nhưng người ta bảo tình yêu làm mù lý trí chớ có sai. Tạ Hoài An yêu thích Mạnh Kỳ, tự nhiên cảm thấy cậu là người tốt nhất, tuyệt vời nhất. Trong mắt hắn, thiếu niên là miếng đậu hũ non mềm trắng nõn mà bất cứ tên nào cũng muốn xông lên cắn một miếng. Lỡ như có kẻ nào bất chấp mà chiếm tiện nghi cậu thì sao! Lần đầu tiên gặp Mạnh Kỳ hắn chẳng phải cũng muốn vậy sao!

Cho nên, Tạ tổng đây là suy bụng ta ra bụng người…

Quần chúng khách tham gia dự tiệc: Tạ tổng, chúng ta hảo oan ức a QAQ Tuy chúng ta không giàu bằng ngài soái bằng ngài nhưng ít nhiều gì cũng là tinh anh, có cần phải miêu tả chúng ta như một đám cầm thú không biết tiết chế như vậy không!

Mặc dù Tạ Hoài An chưa đáp lại thỉnh cầu của cậu, nhưng chỉ cần nhìn cái ánh mắt u oán đó cũng dư sức biết câu trả lời. Lâm Mặc cũng tự thấy chột dạ. Cậu đi theo kim chủ đến đây, lại bảo người ta đi về, này khác nào vả mặt hắn.

"Em muốn tôi đi về? Một mình?" Khí lạnh tỏa ra bốn phía, Lâm Mặc không tự chủ được rùng mình.

"Em… em chỉ sợ làm phiền đến anh thôi… Dù sao anh cũng đâu thích mấy bữa tiệc thế này…" Lâm Mặc cố gắng vớt vát chút đỉnh, coi như cứu được phần nào thì cứu. "Nếu anh cảm thấy nhàm chán thì không cần miễn cưỡng ở lại với em đâu."

Nghe cậu nói vậy, sắc mặt Tạ Hoài An mới hòa hoãn được đôi chút. Tuy rằng hắn rất muốn trừng phạt cậu vì dám công khai xuất quỹ, nhưng nể tình cậu biết điều ngoan ngoãn nhận tội như vậy, hắn tạm tha cho cậu lần này đi.

"Không sao. Tôi không thấy chán." Sau đó yên lặng bổ sung trong lòng, ở bên cạnh em đương nhiên không chán.

Kế hoạch đổ vỡ lung tung, mà thời gian nhiệm vụ kết thúc lại ngày càng gần. Lâm Mặc thật sự khóc không ra nước mắt a! Ai đó nói xem cậu nên làm gì bây giờ QAQ

Cậu không biết khi nào thì Cố Như Ý kêu người bỏ thuốc Chu Uyển Khanh, dù sao làm gì có cuốn tiểu thuyết nào viết tỉ mỉ làm gì lúc mấy giờ đâu, nhưng nhiệm vụ cho thời hạn là hai tiếng rưỡi thì chắc chắn chỉ trong khoảng thời gian này thôi.

Lâm Mặc: "Hệ thống, cậu có chủ kiến nào không?"

419: [Bán sắc]

Lâm Mặc: "…" Tại sao hệ thống của cậu càng ngày càng không đứng đắn.

"Nếu vậy em đi lòng vòng chào hỏi, anh đừng có đi theo, người ta nhìn thấy anh lập tức liền quên luôn em." Lâm Mặc vờ như hờn dỗi, giọng nói mang ba phần trách móc ba phần nũng nịu. Ngay cả gương mặt cũng

mang theo vẻ phong tình đầy quyến rũ. Tạ Hoài An nghe xong chỉ cảm thấy chìm trong ôn nhu, chưa kịp nghĩ ngợi gì đã gật đầu đồng ý.

Chèn đét ơi vậy mà thành công thật kìa! Lâm Mặc đương nhiên không đợi Tạ Hoài An đổi ý, liền co giò chạy thẳng.

Đến lúc Tạ tổng tỉnh lại từ trong cơn đê mê, tuy chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng Mạnh Kỳ của hắn đã bỏ chạy mất rồi! Không ngờ cậu lại học xấu, còn biết dùng mỹ nhân kế để lừa hắn! Hừ hừ, cứ đợi đấy, tối nay hắn nhất định sẽ tính sổ với cậu. Cho dù cậu có câu dẫn hắn đi nữa…

Ừm, nếu đêm nay Mạnh Kỳ câu dẫn hắn, hắn có thể châm chước bỏ qua lỗi lầm của cậu mà đón nhận vậy…

Lâm Mặc đi bộ từ tốn, bề ngoài trông giống như nhìn ngó lơ đãng, ánh mắt lại chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Cố Như Ý. Khi thấy cô ta đi ra ngoài, cậu trong lòng có cảm giác nhất định là lúc này, liền vội vàng kéo tay Chu Uyển Khanh đi theo.

Chu Uyển Khanh bị cậu bất thình lình nắm lấy, sửng sốt mà hỏi: "Tiểu Kỳ, có chuyện gì vậy?"

"Suỵt, giữ im lặng, kẻo không sẽ bị phát hiện mất." Lâm Mặc đưa một tay lên môi ra hiệu, Chu Uyển Khanh hiểu ý liền vội ngậm miệng lại.

Tuy nàng không rõ vì cái gì mà Mạnh Kỳ lại phải vội vã kéo mình ra đây như vậy, nhưng nhất định là chuyện rất quan trọng. Bình thường thiếu niên không phải loại người lỗ mãng như thế, luôn luôn đỏ mặt lễ phép dạ thưa, lần này cậu lại vội vã đến mức bỏ qua các thứ đó mà bảo nàng đi theo, không biết là việc gì lại nghiêm trọng đến như thế.

Cố Như Ý cùng một thanh niên mặt tròn đứng trong hành lang nói chuyện. Lâm Mặc sợ bị phát hiện, chỉ có thể đứng ở góc hành lang. May mà hành lang trống vắng không người, cho nên nếu cố gắng lắng nghe cũng có thể loáng thoáng nghe được.

"Nhớ kỹ… phải làm gọn gàng… xuân dược… mất hết mặt mũi…"

Chu Uyển Khanh tuy không nghe hết, nhưng chỉ bằng những từ đó nàng cũng đã lờ mờ đoán được nội dung câu nói. Sắc mặt nàng trắng bệch, dường như không thể tin được. Vị ảnh hậu mà nàng luôn ngưỡng mộ, lại đang dùng thủ đoạn bẩn thỉu để đối phó với ai đó. Xuân dược là thứ dễ dàng phá hủy thanh danh một nghệ sĩ nhất. Một khi uống phải, cho dù lên giường với ai, chỉ cần tin tức này lộ ra ngoài coi như không có cách nào hoạt động được nữa.

So với bên phương Tây, cách thức hâm mộ của fan châu Á còn cực đoan nhiều lắm. Người hâm mộ luôn xem thần tượng như một vị thần, đương nhiên không bao giờ cho phép hình tượng của người nọ bị vấy bẩn. Quen bạn trai bạn gái thôi cũng có thể khiến họ bị kích thích mà chửi rủa rồi, nói gì tới ngủ với người khác. Nếu báo chí lại ghi rằng quy tắc ngầm hay tấm màn đen của giới giải trí gì đó thì vị minh tinh bị chỉ trúng coi như có thể rời khỏi giới giải trí luôn được rồi.

Lâm Mặc cảm thấy như vậy đã đủ, liền kéo Chu Uyển Khanh về lại phòng tiệc. Cả dọc đường đi nàng vẫn còn ngơ ngẩn suy nghĩ, căn bản không chú ý đến mọi thứ xung quanh.

Lâm Mặc liền lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của nàng: "Không ngờ Cố Như Ý lại là người như vậy."

Chu Uyển Khanh như bừng tỉnh, cũng ừ theo: "Tôi cũng không ngờ…"

Thấy nữ chính đại nhân lại im lặng, Lâm Mặc bắt đầu gào thét trong lòng. Người ta là một thiếu niên yếu đuối nhút nhát mà, có cần phải để cậu nói toạc ra hết thay cho nữ chính không?!

"Không biết dùng thủ đoạn bẩn thỉu như vậy, là để đối phó ai…" Lâm Mặc vờ như lơ đãng nói, cố ý dẫn dắt Chu Uyển Khanh đi theo đề tài này.

Chu Uyển Khanh cắn môi, mắt khẽ chớp: "Cố ảnh hậu bình thường hành xử hòa nhã, được mọi người yêu thích, cũng không nghe nói có kẻ thù gì."

"Nếu vậy, chỉ có thể nhìn chằm chằm hai người họ, tránh để xảy ra sự cố gì tối nay."

Lâm Mặc hùng hồn nói, Chu Uyển Khanh cũng cảm thấy có lý. Ngay sau khi cậu nói xong, tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 3: Ngăn cản Chu Uyển Khanh uống ly rượu có chứa xuân dược, không để bất kỳ ai nhận ra Cố Như Ý sai người làm | Tiến độ hoàn thành: 50% | Xin ký chủ không ngừng cố gắng!]

Hệ thống thông báo, tức là BUG đã sửa thành công. Chu Uyển Khanh hiện tại đã mang lòng phòng bị, dẫu chưa biết Cố Như Ý nhằm vào mình nhưng vẫn là có sự đề phòng. Như vậy cho dù ly rượu của nàng bị đổi, nàng cũng sẽ nhanh chóng nhận ra.

Chậc chậc, tưởng tượng đến sắc mặt của Chu Uyển Khanh khi phát hiện bản thân chính là đối tượng bị Cố Như Ý hãm hại, không biết sẽ đặc sắc đến cỡ nào.

Ngay lúc cậu và Chu Uyển Khanh vừa bước vào phòng tiệc, Lâm Mặc đã trông thấy bóng dáng Tạ tổng từ xa đi tới, nhìn bộ dạng thì rất giống như muốn hưng sư vấn tội. Nhiệm vụ đã hoàn thành một nửa, nửa còn lại vẫn còn đang chờ cậu giải quyết đây.

Mắt thấy thời gian cho đến khi kết thúc chỉ còn vỏn vẹn mười phút hơn, Lâm Mặc tin tưởng rằng nếu dùng phương pháp nói chuyện thông thường thì không có cách nào giải quyết được kịp hết. May mà khi bị dồn vào đường cùng, con người ta thường bộc phá những tiềm năng ẩn trong cơ thể, ví dụ như trí thông minh.

Chiêu bán sắc đã dùng, giờ phải làm sao?

Đương nhiên là bán thảm!

Cho nên khi Tạ Hoài An vẻ mặt lạnh lùng bước tới, chưa kịp mở miệng hỏi vì sao cậu lại đi riêng với Chu Uyển Khanh, đã thấy thiếu niên sắc mặt tái nhợt lảo đảo suýt ngã xuống. Hắn kinh hoảng, đầu óc trống trơn không còn nghĩ được gì, cơ thể liền theo bản năng chạy đến đỡ cậu. Chu Uyển Khanh đứng kế bên không ngờ diễn biến lại thành ra thế này, chỉ có thể hốt hoảng kêu tên cậu: "Mạnh Kỳ, Mạnh Kỳ! Cậu làm sao vậy?"

Nào ngờ Tạ tổng căn bản không quan tâm đến nàng, trực tiếp bế thiếu niên chạy ào ra ngoài cửa, để lại vô số ánh mắt ngạc nhiên và phỏng đoán. Tạ Minh Lâm trông thấy cảnh này, cảm giác có chuyện không ổn, đành phải đứng lên nói vài câu dời sự chú ý của mọi người. Qua một lát, người trong yến tiệc lại rôm rả nói chuyện, vô tình hoặc hữu ý coi như chưa thấy chuyện gì xảy ra.

Tạ Hoài An lúc này còn quan tâm mặt mũi gì nữa. Một lần nhập viện trước đó của cậu đủ để lại bóng ma cả đời cho hắn rồi. Lâm Mặc nghe thấy tiếng hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành, hiểu rõ kế hoạch của mình đã thành công. Tạ tổng bây giờ chỉ lo lắng cho cậu, làm gì còn nhớ đến chuyện trước đó, càng đừng nói là chuyện xảy ra sau này.

Không hiểu sao trái tim Lâm Mặc có chút phiền muộn. Người này đối xử với cậu tốt như vậy, cậu lại lợi dụng hắn hết lần này đến lần khác. Nếu Tạ Hoài An chỉ muốn thân xác của cậu, Lâm Mặc đã không phải băn khoăn nhiều thế. Nhưng nếu thứ hắn muốn là chân tâm, làm sao cậu còn có thể trao đổi công bằng nữa đây?

"Không cần đi bệnh viện đâu, em cảm thấy đỡ hơn rồi."

Tạ Hoài An quay sang nhìn, quả thực sắc mặt của cậu đỡ hơn hồi nãy một chút, tuy vẫn trắng bệch nhưng ít ra còn thấy được chút huyết sắc. Nhưng hắn vẫn lo lắng, cho nên không dám giảm tốc độ, vẫn một đường chạy thẳng đến bệnh viện.

Vị bác sĩ may mắn (hay xui xẻo?) lại lần thứ hai được tận mặt chứng kiến cảnh Tạ tổng đem theo thiếu niên vào, bộ dáng lo âu mặt mũi hoảng hốt ôm cậu vào như sắp đẻ rớt đến nơi. Ông một lần nữa kiểm tra toàn diện cho cậu, cam đoan với Tạ tổng rằng cậu không có vấn đề gì, hắn lúc này mới dám thả lỏng ra.

Bởi vì trạng thái của Lâm Mặc không tệ cho nên theo lời kiến nghị của bác sĩ, Tạ Hoài An lại mang Lâm Mặc trở về. Toàn bộ hành trình động tác của hắn vô cùng ôn nhu dịu dàng, ngay cả tốc độ xe cũng thả chậm lại. Lâm Mặc bất đắc dĩ nhìn hắn, không hiểu sao đột nhiên thốt ra: "Anh không sợ em chỉ đóng kịch lừa gạt sao?"

Vừa nói xong liền chỉ muốn tát bản thân hai cái. Cái đồ miệng tiện! Tự dưng đi nói chuyện này làm gì! Nói rồi nơm nớp quan sát sắc mặt Tạ tổng.

Bộ dáng Tạ Hoài An vẫn trấn định tự nhiên như cũ, cậu không hề nhìn ra chút biến sắc nào trên gương mặt ấy. Mãi đến khi xe về đến cổng nhà dừng lại, hắn mới chậm rãi mở miệng: "Tôi thà em đóng kịch lừa mình, còn hơn là em thật sự bị bệnh."

Trong nháy mắt Lâm Mặc bị vạn tiễn xuyên tim! Mẹ nó, quá phạm quy rồi! Sao đột nhiên lại nói ra mấy lời như vậy, có biết làm lòng người rung rinh lắm không hu hu! Tự dưng càng lúc càng thấy bản thân khốn nạn là thế nào… Một lần nữa Lâm Mặc không thể không suy nghĩ lại về vấn đề này.

Chỉ là nghĩ đến theo cốt truyện thì chỉ còn khoảng một năm nữa là kết thúc tiểu thuyết, mà cho dù hoàn thành hết nhiệm vụ cậu cũng chỉ có thể ở lại thế giới này thêm một hai năm. Có nghĩa thời gian còn lại của cậu tối đa chỉ còn ba năm, mà đấy nếu là cậu không thất bại nhiệm vụ nào.

Ba năm ngắn ngủi, có nên dùng để ở lại bên cạnh một người?

Với bản tính đà điểu của mình, Lâm Mặc toan lại lẩn tránh. Thứ như tình yêu này rất mù mịt, sao cậu có thể dám lãng phí thời gian quý báu của mình cho một thứ như vậy.

Nhưng ngay sau đó, hình ảnh chiếc xe lao tới tông thẳng đến cậu khiến Lâm Mặc giật mình. Đúng vậy! Sao cậu lại có thể phạm vào một sai lầm đến hai lần! Kiếp trước cậu vì bệnh tật mà kiêng khem đủ thứ, cuối cùng chẳng phải chết vì một tai nạn xa cộ dở hơi chẳng liên quan đến bệnh tim đấy thôi!

Mà lần này cậu cũng vì lo được lo mất, muốn giữ cho bản thân an toàn, muốn co đầu rụt cổ không để lộ ra quá nhiều. Rốt cuộc, cậu liều mạng làm nhiệm vụ chẳng phải để có cơ hội tận hưởng nhân sinh sao, cớ sao lại phải vì nhiệm vụ mà tránh né cơ hội này? Nếu chỉ có ba năm, cậu thà rằng sống hết mình làm điều bản thân mong muốn, còn hơn là lo lắng vì những thứ xung quanh mà ảnh hưởng đến lựa chọn.

Tạ Hoài An thích cậu thật lòng hay chỉ là hứng thú nhất thời, Lâm Mặc không thể dự đoán trước được. Nhưng nếu hắn đã mở rộng lòng, cậu vì sao lại phải từ chối, vì sao phải do dự.

Nếu hắn yêu cậu, như vậy thời gian còn lại cậu coi như sống không lãng phí. Mà nếu hắn chỉ là vui đùa nhất thời, vậy thì lúc cậu rời đi thế giới này, coi như cũng không khiến hắn quá đau khổ.

Lâm Mặc là một người thích ứng nhanh. Nếu chưa làm ra quyết định thì thôi, một khi đã làm cậu liền sẽ bắt tay vào hành động ngay lập tức. Tự dưng cậu thấy mình trước đây ngu ghê gớm, lãng phí biết bao nhiêu thời gian quý giá.

Tạ Hoài An nhận ra sự nôn nóng của Lâm Mặc, ngay giây phút cậu bước chân vào nhà đã chạy ào lên lầu. Tim hắn giật thót một cái, lòng trào lên nỗi tức giận. Bệnh tình đã thế này lại còn dám chạy loạn, cậu đúng là chán sống mà! Nhưng hắn ngoài việc chạy theo cậu, còn có biện pháp nào khác sao. Cái gì mà la mắng trách móc, làm như hắn đủ cứng rắn để làm những chuyện đó vậy.

Thiếu niên đang hí hoáy kiếm thứ gì đó trong mớ đồ trong vali. Tạ tổng hiếm khi có cơ hội thể hiện một lần, liền tiến lại hỏi: "Tìm gì thế? Có cần tôi giúp không?"

Lâm Mặc không buồn quay đầu lại, tiếp tục hí hoáy lục lọi đáp: "Em đang tìm tờ hợp đồng của chúng ta."

Những lời của cậu như sét đánh ngang tai với hắn. Hợp đồng?! Mạnh Kỳ tìm thứ này để làm gì? Chẳng lẽ… Ánh mắt hắn tối sầm xuống, nắm tay xiết chặt lại.

"Em tìm thứ đó làm gì?"

Giọng hắn hơi khàn khàn, có chút mùi vị đau khổ cùng điên cuồng trong đó. Nhưng Lâm Mặc mải mê tìm kiếm, không nhận ra điều đó, "Đương nhiên là để hủy hợp đồng rồi."

Nếu đã quyết tâm thử đến với nhau, vậy cũng không cần giữ lại bản hợp đồng bao dưỡng đó làm gì!

Thế nhưng, qua tai của Tạ Hoài An lại trở thành một ý nghĩa hoàn toàn khác. Thiếu niên không muốn tiếp tục với hắn nữa, cho dù chỉ là kim chủ với tình nhân. Cậu muốn rời đi hắn, ra khỏi vòng tay của hắn. Vị trí của hắn trên giường với cậu sẽ đổi thành người khác, mà bàn tay nắm lấy tay cậu cũng sẽ trở thành của

người khác. Nghĩ đến đây, Tạ Hoài An không thể nào tiếp tục được nữa. Hắn cảm thấy thống khổ vô cùng, lại mang theo hương vị tuyệt vọng chua chát.

"A! Đây rồi!"

Tờ hợp đồng vốn là mối liên kết giữa hắn và cậu nay trở thành bản án tử hình. Trí nhớ của Tạ Hoài An vẫn luôn rất tốt, nhưng hắn không còn nhớ rõ mình đã ghi những gì trên bản hợp đồng đó nữa. Từng con chữ như nhòe đi, đầu óc hắn đau đớn như nổ tung.

Bàn tay trắng nõn tinh tế của thiếu niên cầm lấy tờ hợp đồng, không chút lưu tình xé nát nó ra thành hai mảnh. Trái tim Tạ Hoài An như bị xé theo bản hợp đồng này. Thế là hết. Quả nhiên nếu đã là mộng, cũng phải đến lúc tỉnh dậy…

Ánh mắt hắn u ám tràn ngập điên cuồng, Mạnh Kỳ, nếu Mạnh Kỳ đã muốn rời đi, hắn sẽ không nhân nhượng nữa. Hắn có thể chấp nhận tất cả, nhưng không thể mất đi cậu. Bằng bất cứ giá nào hắn cũng không đồng ý cho cậu rời khỏi hắn. Tình cảm hắn dành cho cậu, giống như một mệnh lệnh, rằng thời khắc đầu tiên hắn nhìn thấy cậu đã yêu cậu rồi.

Lâm Mặc vui vẻ vứt bản hợp đồng rách nát đó đi. Vậy là từ nay không còn cái gì kim chủ với tình nhân nữa, không ngờ dứt khoát lại thoải mái đến thế. Quả nhiên phong cách bao dưỡng ngược luyến tàn thâm gì đó không phù hợp với cậu, vẫn là ấm áp sủng ngọt văn tốt hơn.

Tạ Hoài An chỉ cảm thấy Mạnh Kỳ thật tàn nhẫn. Tại sao cậu lại vui vẻ đến như thế? Vì có thể rời khỏi hắn ư? Chẳng lẽ tất cả mọi cố gắng của hắn suốt thời gian qua vẫn đều vô dụng?

"Rời đi tôi, em vui đến thế ư?"

Lâm Mặc còn đang hân hoan nghe thấy câu hỏi của Tạ tổng thì chẳng hiểu mô tê gì. Rời đi? Cậu nói rời đi hồi nào? Cậu gãi gãi đầu đáp: "Em đâu có bảo là sẽ rời đi anh."

Ngược lại còn định dính vào như sam đây! Mà Tạ tổng hỏi vậy, chẳng lẽ định đá cậu? Ông trời ơi có cần vô lương tâm đến mức khi cậu vừa quyết định tiến tới thì đối phương lại muốn thụt lùi không?!

"Vậy tại sao em lại xé hợp đồng?" Xé đi thứ liên kết duy nhất giữa hai ta, còn bảo là không muốn rời đi sao.

Hai gò má Lâm Mặc nháy mắt đỏ bừng, cái này, ây da, thẹn thùng nha! Không lẽ bảo người ta phải nói thẳng ra. Tình huống này chẳng phải Tạ tổng nên tự suy đoán hiểu được lòng cậu sao. Giờ nếu cậu nói, khác gì đang tỏ tình đâu cơ chứ.

Nhưng Tạ Hoài An là người thế nào, Lâm Mặc sống chung một thời gian đã hiểu rõ. Nếu hắn đã không nói ra, tức là sẽ không bao giờ nói ra. Nếu cậu không chủ động, e rằng đợi đến Tết công-gô cũng chưa xong.

"Bởi vì… Bởi vì em vừa mới phát hiện em có thể trở thành nhân viên chính thức được rồi." Nói như vậy, chắc là hiểu được đi.

Đáng tiếc, Tạ Hoài An hiện tại tràn ngập đầu óc đều là hình ảnh Mạnh Kỳ rời đi, nào hiểu được câu nói ẩn dụ xa xôi như vậy. Lâm Mặc hoàn toàn tuyệt vọng, đành phải thu hết can đảm nói lại lần nữa: "Em muốn trở thành người yêu chính thức của anh."

Bùm! Bùm! Bùm! Pháo hoa bắn liên thanh trong đầu Tạ Hoài An khiến hắn ngơ ngẩn nhìn. Mạnh Kỳ vừa mới tỏ tình với hắn? Ha hả, xem ra đau khổ quá mức cũng có thể nảy sinh ảo giác, ít ra cũng là một ảo giác tốt đẹp. Nói không chừng đến lúc tỉnh dậy phát hiện ra cậu ta đã dọn sạch căn phòng rời đi rồi đấy chứ.

Thấy Tạ Hoài An cứ đứng ra như phỗng, Lâm Mặc bắt đầu thấp thỏm trong lòng. Cậu cho rằng Tạ Hoài An nhất định phải có một phần thích mình, nếu tỏ tình hẳn sẽ không bị từ chối đi? Nhưng thái độ này, hoàn toàn không giống kinh hỉ, ngược lại càng giống kinh hách hơn a…

Hai hốc mắt cậu bắt đầu đỏ đỏ, cái mũi cũng cay cay. Lẽ nào cậu đoán sai rồi? Cũng đúng, trước giờ đều là do ý kiến chủ quan của cậu mới cho rằng Tạ tổng thích mình, trên thực tế thì hắn chưa bao giờ nói với cậu điều đó cả. Có lẽ những sự ôn nhu săn sóc đó, chỉ đơn thuần là giữa kim chủ với tình nhân, giống như người chủ với sủng vật đi. Là tự cậu ảo tưởng…

Hệ thống cảm thấy bản thân phải nhìn cái cảnh tượng máu chó phim giờ vàng này quả là một sự thất bại trong cuộc đời của nó. Cải trắng ngu ngốc thì thôi, đến heo cũng ngu nốt thì phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ còn dắt nó vào vườn ăn cải? Nó không kêu chủ hệ thống đá con heo này ra mười vạn dặm là may lắm rồi.

Lâm Mặc cảm thấy không nhất định là thất bại hoàn toàn, dù sao Tạ Hoài An chỉ là ngây ra chứ chưa nói đồng ý hay từ chối gì cả. Cậu liền nhào đến ôm hắn, vùi đầu vào lòng ngực hắn, ngập ngừng nói: "Rõ ràng là anh câu dẫn em trước… Nếu anh không cần em… em sẽ…"

Sẽ gì thì cậu cũng không biết, hình như cậu chẳng có gì để uy hiếp hắn cả. Một lần nữa Lâm Mặc cảm thấy buồn rầu vì tình cảm của bản thân.

"Em… em cũng sẽ không cần anh nữa!"

Những lời này như bùa chú đánh thức Tạ Hoài An, cái gì mà không cần hắn, ai cho phép Mạnh Kỳ dám nói những lời như vậy! Hắn túm lấy hai bả vai cậu kéo ra, vừa định mở miệng quát mắng, chỉ thấy thiếu niên trước mặt nước mắt giàn giụa, cả mặt lẫn hốc mắt đều đỏ bừng đáng thương hết sức. Môi cậu mím lại như cố không bật ra tiếng nức nở, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu trong suốt.

Tim Tạ Hoài An mềm nhũn xuống, hắn không chịu được vội vàng nói: "Ngoan, đừng khóc. Là tôi sai, không phải do em."

Nói rồi hắn dùng bàn tay to lớn của mình gạt đi nước mắt của cậu. Cảm giác âm ấm khi nước mắt tiếp xúc lòng bàn tay càng khiến hắn đau lòng, nhẹ nhàng hôn lên mắt, lên mũi, lên môi rồi lên cằm cậu. Lâm Mặc bị bất ngờ hôn như vậy thì choáng váng một lúc, ngưng luôn cả khóc. Bộ dáng câu trừng mắt lên nhìn hắn, thật sự giống con thỏ nhỏ bị chủ nhân ủy khuất vậy.

"Tại anh hết." Lâm Mặc rầu rĩ nói bằng giọng mũi, nếu Tạ Hoài An phản ứng nhanh hơn thì cậu đâu có đến mức tưởng rằng hắn không cần mình chứ.

"Đúng đúng, là do tôi khiến em không vui. Đừng khóc, ảnh hưởng đến sức khỏe."

Lúc này Tạ Hoài An đã tỉnh táo lại, cũng dần hiểu ra mọi chuyện. Khó có thể nói cảm xúc trong lòng hắn bây giờ là gì. Mừng như điên, hay là xoắn xuýt quay cuồng, hoặc đau lòng cho thiếu niên này?

Trên đời này, có chuyện nào tốt hơn việc người mình thích cũng thích mình.

Tạ Hoài An chỉ muốn ngay lập tức lao ra cửa tuyên bố với thế giới rằng từ giờ trở đi hắn với Mạnh Kỳ đã trở thành phu phu hợp pháp (hình như có gì sai?), cả đời này cũng không có ai có thể chia lìa hai người nữa! Hắn thích Mạnh Kỳ, không đúng, phải nói là hắn yêu Mạnh Kỳ mới đúng!

Nhưng lý trí còn sót lại ngăn cản hắn làm hành động bốc đồng đó. Tạ Hoài An bỗng dưng chỉ muốn hôn người thiếu niên trước mắt này mãi mãi, khảm sâu cậu vào trong lòng mình. Hắn vừa định giơ tay ôm chầm lấy cậu, lại phát hiện ra chỗ bả vai bị mình nắm sưng tím lên một mảng. Khi nãy cảm xúc hắn không ổn định, không kiềm chế được lực đạo, giờ đây nhìn thấy dấu vết lưu lại chỉ còn cảm giác hối hận.

"Xin lỗi…" Tạ Hoài An chậm rãi nói, bàn tay lưu luyến vuốt ve những vết bầm tím đó. Đều do hắn không tốt, khiến Mạnh Kỳ chịu khổ đến như vậy.

"Không sao, cũng không đau lắm." Vết bầm tím trông rõ như vậy là do da của Mạnh Kỳ vốn trắng nên nhìn nổi bật lên thôi, chứ thực tế cũng không nghiêm trọng đến như thế.

Mạnh Kỳ không đau nhưng Tạ Hoài An hắn đau a! Bây giờ cho dù cậu rụng một sợi tóc đi nữa hắn cũng cảm thấy đau khổ đến chết đi được!

Là người thuộc phái hành động, hắn liền nhanh chóng đi kiếm lọ thuốc mỡ tiêu sưng lại đây. Không biết là vô ý hay cố tình, hắn lại cầm về lọ thuốc tiêu sưng thường dùng để bôi cho hậu huyệt sau khi làm xong. Lâm Mặc cảm thấy bản thân thật không có tiền đồ mà đỏ mặt, nhưng vẫn không nói gì mà yên lặng cho hắn bôi thuốc. Xúc cảm lành lạnh theo đầu ngón tay di chuyển khiến cậu mấy lần nhịn không được rùng mình.

"Hiện tại trong nhà chỉ có mỗi loại này. Ngày mai tôi sẽ đi mua thuốc khác." Tạ Hoài An trông thấy động tác của cậu liền thành khẩn nhận lỗi.

“Không cần đâu, thế này là đủ rồi.”

Bất quá bây giờ cậu có nói gì thì chẳng lọt nổi vào tai Tạ tổng, hiện tại hắn đang đắm chìm trong sự vui sướng “Mạnh Kỳ cũng thích mình thật tốt quá”, căn bản không đặt tâm tư lên bất kỳ việc gì khác.

Mặc dù hắn rất hạnh phúc, hạnh phúc đến độ có thể ôm thiếu niên hôn đến sáng nhưng nghĩ đến sức khỏe của cậu, hắn vẫn là nên kiềm chế lại.

Vì thế đêm đầu tiên sau khi tỏ tình thành công, cả hai chỉ đơn thuần ôm nhau mà ngủ, không hề làm thêm vận động hài hòa nào khác. Nhưng lần này, cả hai tâm hồn lại gắn kết vào nhau chặt chẽ hơn bất kỳ lần nào khác.

Tiểu kịch trường: Cuốn theo chiều gió (chương cuối)

Lâm Mặc: “Tạ Hoài An, giờ đây em mới thật sự nhận ra người mình yêu là ai. Chúng ta hãy bắt đầu lại lần nữa.”

Tạ Hoài An: “Được.”

Lâm Mặc: ( ) “Không đúng, khúc này là Rhett nói với Scarlett rằng mình đã quá già và quá mệt mỏi nên buông tay chứ?”

Tạ Hoài An: “Sao lại có thể như vậy?” *nhìn kịch bản*

Lâm Mặc: “Rhett đã chờ tình yêu của Scarlett hai mươi năm rồi, cho nên hắn mệt mỏi không muốn chờ nữa, cũng không muốn thử bắt đầu lại.”

Tạ Hoài An: *ôm Lâm Mặc* “Đừng nói là hai mươi năm, hai trăm năm anh cũng chờ được.”

Lâm Mặc: “Hừ, Rhett yêu Scarlett đến vậy mà đến phút cuối vẫn buông bỏ được thôi.”

Tạ Hoài An: “Có lẽ là vì… anh yêu em nhiều hơn Rhett yêu Scarlett đi?” *cười*

Lâm Mặc: “!!!!” Dùng gương mặt đẹp trai như vậy để dụ dỗ cậu, quá phạm quy!!!!

Tác giả có lời muốn nói: Cuốn theo chiều gió là một tác phẩm hay, nếu có dịp mọi người nên đọc thử. Theo cá nhân ta thì đây là cuốn tiểu thuyết tình cảm hay nhất mọi thời đại mà không một tác phẩm nào khác có thể đánh bại được. Kết thúc của Cuốn theo chiều gió là kết thúc mở *chỉ lên tiểu kịch trường*, tác giả cũng không viết tiếp. Sau khi tác giả qua đời thì một người khác đã viết tiếp phần hai có tên là Scarlett kể về những chuyện xảy ra sau đó, tuy theo ta thì không hay hấp dẫn bằng Cuốn theo chiều gió nhưng tác phẩm này đã đem lại cái kết hoàn mỹ cho cặp đôi nhân vật chính.

Nếu tóm tắt ngắn gọn nội dung truyện này thì, cái gì mà ngược luyến tình thâm, tương ái tương sát, báo thù, chiến tranh, thế thân gì cũng có hết =))) Mà độ drama của truyện này thì đến ngôn tình Trung Quốc cũng phải gọi một tiếng “cụ” nhé =)))

29. Chương 29: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (11)

Từ trên xuống dưới tổng công ty tập đoàn Duy Thạch dạo gần đây đều rủ tai nhau: Tạ tổng nhất định đang có chuyện vui!

Vẫn là khuôn mặt băng sơn ấy, ngàn năm không nở nụ cười, nhưng giờ đây khí chất quanh người ôn hòa như gió xuân. Những lần hội họp, nếu nhân viên có lỗi sai gì thì cũng không dùng ánh mắt nghiêm khắc như muốn giết người để mà nhìn nữa, giọng nói cũng nhẹ hơn hẳn, thậm chí nghe ra được thành phần dịu dàng trong đó. Thậm chí có một vài nhân viên từng thề thốt trong vài lần đưa hồ sơ còn thoáng nhìn thấy vẻ cười ngu trên mặt boss.

Đám đàn ông con trai đoán rằng Tạ tổng chữa hết bệnh liệt dương, đám chị em phụ nữ lại rủ rỉ bảo nhất định Tạ tổng có người yêu. Không thể không nói ánh mắt quần chúng sáng như sau, đoán gì trúng đấy. Chỉ là từ trên xuống dưới đều tò mò không biết, rốt cuộc là yêu ti… í lộn, cao tăng phương nào thu phục được trái tim của núi băng sơn này?

Thời gian đầu mọi người còn đoán tới đoán lui, về sau thì cũng không đoán nữa. Không phải vì chán hay không còn hứng thú. Chuyện của sếp, nhất là khi sếp của mình lại là một người đàn ông độc thân muốn nhà có nhà muốn xe có xe, xứng danh hiệu kim cương vương ngũ lão, thì có bao giờ chán bát quái được. Họ không đoán nữa, bởi vì chỉ một thời gian ngắn sau đó, cả công ty đều biết vị tình nhân bí mật của tổng tài là ai. Mà đúng hơn, không chỉ công ty, toàn bộ giới thượng lưu của thành phố này đều biết đến.

Tạ Hoài An chỉ hận không thể rêu rao khắp thế giới rằng Mạnh Kỳ là người của mình, mà Lâm Mặc sau khi tháo được gút mắc trong lòng để thử đón nhận tình yêu của hắn thì cũng không buồn che giấu nữa. Hai người cứ khanh khanh ta ta, tú ân ái bên nhau mỗi ngày. Không gọi điện thoại nói chuyện, cũng sẽ đến công ty gặp mặt, rồi những ngày rảnh rỗi lại dắt tay nhau đi hẹn hò.

Cái gì? Còn hỏi vì sao chuyện này chưa lên báo ư?

Đương nhiên là không có khả năng! Tạ Hoài An hắn muốn mọi người biết Mạnh Kỳ là của mình, chứ không muốn cứ mỗi lần bước chân ra cửa là đều bị người theo dõi chụp trộm, càng không muốn quá nhiều kẻ khác nhìn thấy chân dung của thiếu niên. Cho nên, tất cả tòa soạn dưới uy quyền của Tạ tổng chỉ có thể đấm ngực giậm chân than khóc tại sao một tin nóng như thế này lại không có cơ hội đăng lên!

Ban đầu thái độ của mọi người đều là tò mò muốn xem mặt mũi người câu được trái tim Tạ tổng như thế nào, sau khi biết được đối phương là nam nhan sắc có đẹp nhưng cũng không thuộc hàng thượng đẳng thì xôn xao một phen. Biết mặt mũi rồi, họ lại tiếp tục bát quái xem gia cảnh Mạnh Kỳ ra sao, nói không chừng là thanh mai trúc mã đi, ai ngờ cậu là một diễn viên mới debut không lâu! Quần chúng nhân dân nghiến răng nghiến lợi đập bàn, khẳng định không tiền không gia thế, nói không chừng là tính cách có gì đặc biệt. Nhưng những lần người ta vào công ty cũng chỉ thấy đối phương ngoan ngoãn lễ phép lại nhút nhát, hoàn toàn không có cá tính gì đặc sắc hết! Cho nên Tạ tổng, rốt cuộc ngài ưng cậu ta chỗ nào vậy?!

Ban đầu họ còn lén chỉ trích, bảo Mạnh Kỳ không xứng với Tạ Hoài An, nhưng càng về sau thái độ càng chết lặng. Rốt cuộc kẻ chân chó này là ai, mau trả lại Tạ tổng cho chúng ta!!! Suốt ngày đút cẩu lương cho toàn bộ mọi người ăn, quấn quýt bên người yêu không rời, lại còn vẻ mặt trung khuyển mười phần "em nói gì cũng đúng"!! Nhất định không phải là Tạ tổng mà bọn họ biết nữa rồi!!!

Cuối cùng, họ không chỉ trích Mạnh Kỳ nữa, mà bắt đầu cung cậu lên như tổ tông. Vì cái gì à? Chỉ cần có Mạnh Kỳ xuất hiện, dù đang giận dữ như thế nào Tạ tổng cũng nhất định quay ngoắt một trăm tám mươi độ ngay tức khắc. Thế là toàn bộ trên dưới công ty đều xem cậu như tấm bùa bảo mệnh. Dù sao yêu đương cũng là chuyện của Tạ tổng, xứng hay không xứng thì có liên quan gì đến người làm công ăn lương như họ đâu, quan trọng là cái gì có lợi cho họ thì họ theo thôi. Cho nên khi Lâm Mặc vào công ty một thời gian, nhận ra thái độ của mọi người đối với mình từ nghi ngờ, khinh bỉ hay xem thường giờ đây dần dần chuyển sang nịnh nọt cùng tôn kính.

Mà đối với những kẻ trong giới, tuy không thấy hai người yêu đương mỗi ngày, nhưng cũng biết Mạnh Kỳ hiện nay là bảo bối trong lòng Tạ tổng. Trong một lần tiệc tùng, một chủ công ty con không biết vô ý hay cố tình khen ngợi Mạnh Kỳ trước mặt Tạ tổng. Những kẻ còn lại đều ôm thái độ xem cuộc vui, vì ai cũng biết kim chủ thường chỉ xem tình nhân như công cụ phát tiết, cho dù có thích đến đâu cũng không ai muốn nghe người khác khen "sex toy" của mình. Ai ngờ Tạ tổng nghe xong còn không trách phạt, ngược lại hào phóng ký hợp đồng với công ty con đó, khiến người xung quanh há hốc mồm. Mà bản thân ông chủ công ty đó vốn không ôm quá nhiều hy vọng, nào ngờ chỉ một câu nói của mình mà lại may mắn đến thế.

Một lần khác, công ty bánh kẹo Bối Bối do vài lý do mà rơi vào tình trạng thiếu hụt vốn. Mọi người không ngờ chính là Tạ tổng đột nhiên lại vươn tay ra giúp công ty này, dù bánh kẹo không phải mảng chính của tập đoàn Duy Thạch. Tuy rằng về sau khi công ty này phất lên trở lại, mang về cho Tạ Hoài An nhiều lợi nhuận, cái mọi người càng bận tâm hơn chính là vì cái gì Tạ tổng lại muốn nhúng tay giúp đỡ một công ty bánh kẹo. Kết quả sau này mới biết, hóa ra chỉ vì tình nhân bé nhỏ của Tạ tổng thích ăn bánh của nhãn hiệu này!

Đối với mấy giai thoại này, Lâm Mặc hoàn toàn không biết. Kỳ thực cũng không thần kỳ đến như vậy, nếu công ty bánh kẹo đó không có tiềm năng, Tạ Hoài An nhất định sẽ không đầu tư. Chẳng qua nói không liên quan cũng lại không đúng, nếu không phải vì Mạnh Kỳ thích ăn bánh hãng này, hắn sẽ không để tâm đến tin tức liên quan hãng bánh đó, càng không biết việc công ty bánh kẹo gặp khó khăn về tài chính.

Từ đó, người trong giới đều biết, muốn lấy lòng Tạ tổng thì không bằng lấy lòng thiếu niên tên Mạnh Kỳ kia cho rồi.

Vấn đề là hầu như hoàn toàn không có tin tức về Mạnh Kỳ. Cậu hiện nay chỉ mới tham gia một tác phẩm phim duy nhất, quảng cáo cũng mới nhận có một, còn lại hoàn toàn không hoạt động gì. Dù muốn tìm cách tiếp cận cũng không thể chạy thẳng đến nhà Tạ tổng đi!

Lâm Mặc hiện tại rất hưởng thụ những ngày tháng này. Thú thực cũng không khác mấy trước kia, chỉ là giờ Tạ tổng hay cười ngu hơn mà thôi. Hắn thích nhất là được tiếp xúc tứ chi với cậu, chẳng khác gì bị thèm khát da thịt, chỉ hận không treo cậu lên túi quần mang theo thôi. Còn Lâm Mặc thích nhất là sờ sờ cơ bụng sáu múi của hắn mà thèm thuồng, mà kết quả sau đó thì ừm... Nhưng dù sao thì xúc cảm vẫn rất tốt a! Tại sao một tổng tài ngôi văn phòng suốt ngày mà vẫn có thể hình đẹp như vậy, mà cậu mấy kiếp rồi cũng chưa biết cơ bụng của mình trốn ở đâu! Đây nhất định là BUG!

419: [Cho dù có BUG thì cũng phải là lỗi lập trình, cậu khiếu nại BUG đồ họa tôi làm sao giải quyết?]

Nói rồi còn quăng cho một ánh mắt khinh bỉ. Ký chủ à, trước giờ người ta phàn nàn công ty lỗi phần mềm này nọ, chứ có ai vì đồ họa đẹp xấu mà đòi công ty sửa lại theo ý mình không?!

Lâm Mặc không có cơ bụng, vì nhân vật của cậu chỉ toàn là người qua đường, có ai rảnh rỗi đi đồ họa cơ bụng cho kẻ chỉ xuất hiện vài lần không. Còn Tạ Hoài An là ai? Hắn là nam phụ, có thể thua về mặt tình cảm với nam chính nhưng nhất định không thua về sắc đẹp!

Cho nên dù Lâm Mặc khóc hu hu đòi tố cáo phân biệt này nọ, hệ thống vẫn làm bộ giả điếc coi như không nghe thấy.

Cốt truyện chạy vẫn cứ chạy, chẳng mấy chốc đã đến buổi thử kính cho bộ phim . Lâm Mặc quang minh chính đại yêu cầu Tạ Hoài An cho mình đi cửa sau, Tạ Hoài An vui vẻ sung sướng nhận lời. Tạ Minh Lâm hết nói nổi anh mình, chỉ có thể im lặng vờ làm người vô hình.

May mắn thay Lâm Mặc không có chí trở thành người nổi tiếng, cho nên cậu chỉ yêu cầu một nhân vật nho nhỏ đừng xuất hiện nhiều quá, nếu không có thoại thì càng tốt. Đối với yêu cầu của cậu Phùng đạo diễn chỉ biết câm nín. Ông ban đầu đối với kẻ đi cửa sau này không có thiện cảm, nhưng vì mặt mũi Tạ Minh Lâm và Tạ Hoài An cũng không thể từ chối. Nhưng nhất định cũng không thể giao vai quan trọng, dù sao ông vẫn là một đạo diễn chuyên nghiệp có đạo đức. Ai ngờ còn chưa uyển chuyển đề cập thì đối phương đã đưa ra đề nghị trước rồi. Với yêu cầu của cậu, Phùng đạo muốn nói kỳ thực cậu tốn công đi cửa sau làm gì vậy, nếu chỉ muốn đóng nhân vật làm nền chạy lon ton phía sau thì đâu cần phải tốn công nhờ Tạ tổng ra mặt?!

Chương Vũ cũng khóc không ra nước mắt. Anh rõ ràng là một người đại diện có năng lực, nghệ sĩ của anh cũng có khả năng, vì cái gì bọn họ lại cứ phải chạy đi đóng mấy cái vai nhỏ bé như thế?! Lên mặt đã ít lời thoại gần như không, thà rằng đừng đóng còn đỡ công chạy đi chạy về hơn!

Nhưng ai bảo Lâm Mặc thì lười mà Tạ tổng lại sủng người ta?! Thật ra đối với việc cậu làm diễn viên Tạ Hoài An cũng không thích lắm, hắn muốn mọi người biết hắn và Mạnh Kỳ là một đôi nhưng cũng không muốn quá nhiều người biết đến cậu. Ai biết được đã có một tên Khâm Thanh rồi liệu có nhảy ra tên Khâm Lục Khâm Lam nào nữa không! Cho nên cậu đòi vai diễn ít đất như vậy, hắn còn mừng không hết nữa là.

Tuy vai diễn đã định, nhưng vì trong kịch bản còn có cảnh Chu Uyển Khanh với ảnh hậu Cố Như Ý cùng nhau thử kính giành vai diễn nữ chính của phim, cho nên Lâm Mặc vẫn tìm cớ đến xem, bảo là muốn xem thử Tạ Minh Lâm diễn xuất thế nào. Tạ Hoài An bề ngoài gật đầu hào phóng, bên trong u oán tự nhủ thằng em của hắn thì có gì hay ho mà xem, khiến bọn họ mất một ngày hẹn hò.

Không giận người yêu bé bỏng được, cho nên suốt quãng đường sau đó Tạ Hoài An cứ liếc mắt phóng đao với thằng em không nên thân của mình. Tạ Mình Lâm ngồi trước lái xe cảm nhận được ánh mắt u oán sắp

hóa thành thực chất của anh hắn mà không khóc nổi. Ban đầu hắn sợ paparazzi để ý nên đi nhờ xe anh hắn, nếu biết trước phải chịu đựng thế này thì hắn thà cho đám cẩu tử kia chụp hình còn hơn!

Vừa tới nơi, Tạ Minh Lâm chân như bôi dầu chạy trốn ngay tức khắc, để lại Tạ Hoài An cùng Lâm Mặc "không gian riêng tư". Suốt quãng đường cậu cứ gật gà ngủ, Tạ tổng lặng lẽ sờ tay nhỏ sờ eo nhỏ ăn đậu hũ mỹ mãn rồi, định kêu cậu dậy cuối cùng lại nhịn không được hôn một ngụm. Thiếu niên mơ mơ màng màng mở mắt, bộ dáng quá dụ người phạm tội, khiến hắn cảm giác nếu còn nhìn nữa sẽ không nhịn được mất.

"Tới rồi?"

"Ừ. Nếu còn mệt thì em cứ ngủ thêm một lát. Nửa tiếng nữa mới bắt đầu thử kính."

"Không sao." Lâm Mặc vươn vai duỗi người vặn eo, một loạt động tác rơi vào mắt Tạ tổng đều biến thành "đến đây ăn em đi, ăn em đi".

Hắn gian nan nuốt yết hầu lặng lẽ quay đầu đi. Không được rồi, lực tự chủ ngày càng kém là thế nào.

Hai người tay nắm tay ngồi trong phòng riêng theo dõi diễn biến thử kính bên ngoài. Vai nam chính đã định trước là Tạ Minh Lâm rồi, hôm nay cũng chỉ để tìm vai nữ chính mà thôi. Những người khác diễn, Lâm Mặc đương nhiên không hứng thú. Mà ngay cả khi nữ chính với nữ phụ lên sàn rồi, cậu cũng ngáp ngắn ngáp dài.

Chu Uyển Khanh trời sinh có thiên phú với diễn xuất, cho nên tài năng không thể nào phủ định. Mà Cố Như Ý dẫu giỏi diễn có kinh nghiệm, cầm giải ảnh hậu, nhưng kỳ thực thế mạnh vẫn là âm nhạc, nếu không ban đầu cũng không đến Juliet học. Thành ra nếu so về diễn xuất, Chu Uyển Khanh vẫn nhỉnh hơn một tí, mà so về kinh nghiệm thì Cố Như Ý lại hơn.

Nếu là đạo diễn bình thường hẳn sẽ chọn Cố Như Ý thay Chu Uyển Khanh. Nhưng nữ chính có hào quang của nhân vật chính, đương nhiên sẽ không xui xẻo vậy. Phùng đạo là một người đam mê nghệ thuật, không coi trọng tiền tài hay danh vọng, cho nên lối suy nghĩ bình thường không thể áp lên ông ta. Ông để cho cả hai cùng diễn thử với Tạ Minh Lâm để xem xem ai phù hợp hơn. Kết quả cuối cùng lại chọn Chu Uyển Khanh, vì khi cùng diễn thì bầu không khí giữa nàng với Tạ Minh Lâm càng giống người yêu hơn, trong khi Cố Như Ý với Tạ Minh Lâm lại có chút gượng gạo như bạn bè thân thiết mà thôi.

Nhận được kết quả này, Chu Uyển Khanh thì mừng rỡ, Cố Như Ý tức giận ra về, còn Lâm Mặc thì cảm thấy may mắn không có BUG gì cả. Kịch tình đã xong cậu không có hứng xem nữa, quyết định vung tay kéo Tạ Hoài An đi câu cá. Tạ Hoài An đương nhiên càng không quan tâm em hắn diễn thế nào, trong lòng mỹ mãn ôm người yêu đi hẹn hò.

Tạ Minh Lâm:… Chết tiệt?! Rốt cuộc ban đầu là ai bảo muốn đến xem người ta diễn hả?! QAQ

Cả hai cùng đến một hội sở gần ngoại ô, do một người bạn của Tạ Hoài An mở. Lâm Mặc lần đầu tiên chơi trò này, hứng thú bừng bừng xách cần câu chạy đi chạy lại. Tạ tổng chỉ biết dung túng cầm đồ đi theo cậu, ánh mắt tràn đầy sủng nịch. Đúng là càng nhìn càng thích, Mạnh Kỳ vẫn luôn tràn đầy sức sống thế này thì hay biết mấy. Nhưng nhớ tới những kết quả khám sức khỏe của cậu, tay hắn lại hơi xiết chặt, ánh mắt cũng trầm xuống.

"Anh còn đứng đó làm gì? Mau đến đây!"

Kể từ ngày xác định quan hệ, Lâm Mặc không còn kiêng nể gì nữa mà sai bảo Tạ Hoài An. Dù sao cậu nhận ra hắn thích được cậu gọi tới gọi lui như vậy. Hơn nữa nếu đã hẹn hò, vẫn nên thoải mái không cần lo tới lo lui sợ phạm sai lầm thì hơn.

Tạ tổng ngoan ngoãn xách số dụng cụ câu cá đi đến địa điểm Lâm Mặc chỉ, chuyên nghiệp bày biện ra. Lâm Mặc hưng phấn cài mồi vào móc câu, vui vẻ nói: "Chúng ta thi câu cá đi. Ai thắng phải làm theo một yêu cầu của người còn lại."

"Được." Ánh mắt Tạ Hoài An tràn đầy dung túng. Kỳ thực bình thường chỉ cần là cậu yêu cầu, hắn đều sẽ thực hiện. Cho nên đề mục cá cược này cũng chỉ để cho vui là chính.

Bất quá nhớ tới bộ đồ thỏ con mà hắn mới mua trên taobao, lỗ tai Tạ Hoài An dần dần đỏ…

Lúc nhìn thấy link em hắn gửi, hắn cũng chỉ cảm thấy là bộ đồ này Mạnh Kỳ mặc vào nhất định siêu cấp dễ thương, sau đó chẳng hiểu sao bấm mua. Cuối cùng lại không đủ can đảm bảo cậu mặc, chỉ có thể cất trong tủ tự YY bộ dáng cậu khi mặc nó.

Lâm Mặc lần đầu câu cá, không có kinh nghiệm lại cứ thoáng chốc kéo kéo cần câu xem có cá cắn câu chưa cho nên ngồi mãi cả buổi cũng không câu được con nào. Tạ Hoài An ngược lại im lặng như khúc gỗ, lại câu được hai con cá to béo. Hai con cá này cuối cùng được đem vào chế biến thành bữa trưa của bọn họ. Không thể không khen quả nhiên là hội sở giải trí cao cấp, đến tay nghề đầu bếp cũng rất tuyệt, bữa ăn này Lâm Mặc cảm thấy mỹ mãn không thôi.

Nếu có gì không hài lòng, đó chính là cậu ngồi lâu đến như vậy, lại không câu được một con cá nào! ( )

Tạ Hoài An đương nhiên cảm nhận được buồn bực trong lòng cậu, thê nô mười phần xoa xoa đầu cậu: "Nếu em không thích thì hủy bỏ cá cược cũng được."

"Không phải chuyện đó." Lâm Mặc rầu rĩ đáp. "Em buồn bực là vì không con cá nào cắn câu cả."

"Đừng tức giận, có hại cho sức khỏe." Tạ Hoài An ôm ôm cậu vào lòng. "Lần sau nếu em muốn thì tôi câu giúp em."

"Để người khác câu đâu còn ý nghĩa nữa."

"Vậy tôi sẽ hướng dẫn em, được chứ? Lần đầu ai mà chẳng vậy."

Cả hai sau khi công khai tú ân ái mù mắt chó những vị khách còn lại trong phòng ăn liền tung tăng cầm tay nhau ra về.

Giám đốc hội sở:… Nhất định phải thu thêm phí ném cẩu lương bừa bãi!!!

Chuyện cá cược tạm thời bị ném ra sau đầu. Mãi đến giờ ăn tối, Lâm Mặc mới nhớ tới. Cậu dừng đũa ngước lên nhìn nhìn Tạ Hoài An: "À, còn việc cá cược, anh nghĩ ra muốn kêu em làm gì chưa?"

Tạ Hoài An có cả trăm điều muốn bảo cậu làm. Ví dụ như mặc đồ thỏ con, rồi chơi phòng tắm PLAY, ra mắt cha mẹ, đi đăng ký giấy kết hôn, tổ chức hôn lễ, cuối cùng là hưởng tuần trăng mật ở Hawaii,… (Từ từ, hình như tiến trình có hơi sai?)

Nhưng cuối cùng hắn tự lừa mình dối người mà đáp: "Không cần đâu, tôi không muốn miễn cưỡng em."

Lâm Mặc nhăn nhó hơi bĩu môi, vô tình lại thành ra bộ dáng phồng má giận dỗi: "Em cũng có nói là không muốn làm đâu."

Tạ tổng nhận ngay một hit cạn máu, chịu không nổi mà lầm rầm tự nhủ trong lòng bình tĩnh bình tĩnh. Cuối cùng dưới sự quấy rối của cậu, hắn chỉ có thể lấy bộ đồ thỏ con ra. Lâm Mặc nhìn thấy thoáng câm nín. Nói chung những thứ liên quan đến thỏ đều khiến cậu nhớ tới quá khứ bán manh đáng xấu hổ của mình, nhất là những ngày tháng bỏ trốn dưới sự truy đuổi của những thiếu nữ mao khống mang tình yêu cuồng nhiệt với Bạch Thố.

Tạ Hoài An mặt ngoài bình tĩnh, kỳ thực đã đỏ hai bên tai rồi, giọng hắn khàn khàn nói: "Nếu em không muốn cũng không sao."

Lời này là hắn nói thật lòng. Tuy tưởng tượng bộ dáng cậu mặc đồ thỏ nhất định sẽ rất đáng yêu, nhưng cho dù Mạnh Kỳ không mặc gì hết đứng trước mặt hắn, hắn vẫn cảm thấy cậu đẹp nhất. Bình thường cũng rất dễ thương rồi!

"Em chỉ ngạc nhiên thôi, không ngờ anh có sở thích này." Lâm Mặc sau khi lấy lại tinh thần liền cười gian liếc nhìn Tạ tổng. Người ta bảo bề ngoài càng cấm dục bên trong càng nhu cầu cao không sai mà.

Đối với câu nhận xét này, Tạ Hoài An chỉ có thể xấu hổ quay mặt đi.

Sau khi ôm đồ vào nhà tắm rồi, Lâm Mặc mới phát hiện đây không đơn thuần là một bộ đồ thỏ con, mà còn là một bộ thỏ con cosplay tình thú! Ngoại trừ quần lót có gắn cái đuôi bằng bông phía sau, trên người cậu chẳng có mảnh vải che thân nào hết! Lại còn lỗ tai mềm mềm với găng tay và vớ chân theo kiểu chân thỏ nữa, quả thật quá mất tiết tháo rồi!

Nội tâm Lâm Mặc điên cuồng kêu gào, sau đó lặng lẽ thắp nến vì tiết tháo đã ra đi của bản thân…

Tạ Hoài An ngồi trên ghế vờ như trấn định, nhưng bên trong của hắn chỉ muốn phá cửa xông vào nhà tắm thôi. Vừa nghe tiếng cửa mở, hắn nhanh chóng quay đầu lại chỉ trong nháy mắt, sau đó ngẩng ngơ như mất hồn.

Thiếu niên hai má đỏ bừng càng làm nổi bật màu da trắng, trên đầu là cặp tai thỏ hơi hơi rũ xuống. Trước cổ là một vòng đeo hình cà rốt bé bé xinh xinh, phía sau còn có móc như để khóa xích. Lướt xuống dưới là chiếc đuôi xù xù phía sau mông, theo tiết tấu cậu đi còn hơi rung rung. Cả hai tay và chân cậu đều mang găng thỏ, còn lại cả người đều lõa thể.

Trong tích tắc có gì đó ướt át lỏng lỏng chảy xuống từ mũi Tạ Hoài An…

"Anh làm sao vậy?!" Lâm Mặc còn đang ngượng ngùng trông thấy hắn như vậy thì hoảng sợ vội chạy đến.

"Không sao, chỉ là chảy máu cam thôi." Tạ Hoài An cầm khăn giấy lau mũi, ánh mắt hơi liếc đi chỗ khác.

Sau khi xác nhận quả thật chỉ là chảy máu cam, Lâm Mặc mới buông xuống lo lắng. Đột ngột chảy nhiều máu như vậy, có biết dọa người lắm không hả?! Cậu còn tưởng đâu mình suýt unlock được cốt truyện ẩn, phát hiện nam phụ lốp xe dự phòng bị mắc bệnh nan y chứ?!

"Dọa em sợ rồi à?"

"Làm gì có, em đâu có mỏng manh như vậy."

Vừa nói xong cậu nhào đến ôm Tạ Hoài An, hành vi bất ngờ này khiến cơ thể hắn thoáng cứng đờ, mặt đã đỏ nay càng đỏ thêm. Mạnh Kỳ ôm hắn… Mạnh Kỳ chủ động ôm hắn… Mạnh Kỳ chủ động mặc đồ thỏ con tình thú ôm hắn…

Máu vốn ngừng chảy lại bắt đầu ẩn ẩn có xu hướng muốn chảy tiếp…

Kết quả chính là cậu bị lôi lên giường làm kịch liệt hơn bao giờ hết, có lẽ vì mặc đồ tình thú nên dục vọng trong lòng cũng bị khơi gợi hơn mọi khi. Không chỉ riêng cậu, Tạ Hoài An cũng hứng thú hơn nhiều, tuy hắn không nói ra nhưng cậu có thể nhìn thấy điều đó trong đáy mắt hắn. Thế nhưng, hắn cũng chỉ làm một lần như mọi khi rồi ngưng.

Lâm Mặc thở hổn hển nằm trên giường nhìn người đàn ông đang ôm lấy mình, trong lòng có chút cảm xúc phức tạp không nói lên lời. Mỗi lần làm tình với Tạ Hoài An cậu đều được tận hứng, động tác của hắn vô cùng ôn nhu săn sóc, luôn biết cách khơi gợi khoái cảm của cậu đạt đến cao trào, khiến cậu hưởng thụ đầy đủ. Nhưng cậu biết bản thân hắn lại không thoải mái như thế. Thể lực của hắn so với cậu tốt hơn, tinh lực cũng nhiều hơn, chỉ đơn giản làm một lần một đêm, cách ít nhất ba ngày mới làm một lần quả thật không đủ thỏa mãn.

Trước kia cậu sẽ không quan tâm nhiều đến vậy, nhưng bây giờ đứng ở vị trí người yêu, cậu không muốn chỉ có một mình bản thân sung sướng, còn bên còn lại phải chịu khổ. Có thể cậu chưa thực sự yêu Tạ Hoài An, nhưng sự săn sóc của hắn không thể không khiến cậu động lòng.

"Nếu anh muốn thì làm thêm một lần cũng được." Lâm Mặc rúc vào trong lòng hắn, hơi thở ấm áp phả lên ngực.

Tạ Hoài An cảm giác như có móng vuốt nhỏ khẽ cào ngứa ngáy trái tim hắn, nhưng vẫn nhịn, "Không cần, sức khỏe em quan trọng nhất."

"Em đã uống thuốc rồi, sức khỏe cũng rất ổn định."

Thiếu niên đáng thương hề hề mà nhìn hắn khiến Tạ Hoài An không có chút lực phòng ngự nào. Này rõ ràng là câu dẫn!

"Ngủ." Nói rồi hắn xoa xoa đầu cậu ôm chặt vào trong ngực.

Đến cuối cùng vẫn không dụ dỗ thành công, Lâm Mặc buồn bực chẹp chẹp miệng đi ngủ. Tạ Hoài An lại không may mắn như thế. Thứ ấy của hắn vẫn còn đang hưng phấn bừng bừng. Kỳ thực với tần suất làm tình này căn bản không thỏa mãn nổi nhu cầu một người đàn ông đang tuổi đầy sức lực như hắn. Nhưng

hắn là người có nguyên tắc, quan trọng hơn là hắn luyến tiếc cậu, không muốn cậu bị chút tổn thương nào. Nếu Mạnh Kỳ không bị bệnh, có lẽ hắn sẽ dám phóng túng một phen. Chỉ là với tình trạng hiện tại, hắn không dám liều, cũng không muốn liều.

Kết quả vẫn là nửa đêm có kẻ khổ bức nào đó chui vào phòng vệ sinh tắm nước lạnh…

Chuyện này như hòn đá ném xuống hồ, chẳng bao lâu sao cũng chìm mất. Nhưng Lâm Mặc cảm thấy cứ tiếp tục thế này thật không ổn. Bệnh tật của cơ thể này hạn chế cậu làm quá nhiều điều. Không nói đến đời sống tình dục của Tạ Hoài An, chỉ riêng việc ăn uống của cậu đã phải tuân theo một thực đơn khắt khe. Dẫu đầu bếp nấu có ngon đến cỡ nào, thì cậu ăn mãi cũng sắp ngán luôn rồi.

"Hệ thống, nếu bây giờ tôi đi phẫu thuật liệu có xảy ra rủi ro không?"

[Theo lý thuyết thì hiện tại cậu vẫn còn đang trong thời gian làm nhiệm vụ, cho nên dù ý chí thế giới có hỗ trợ thì khó mà chắc chắn tỉ lệ thành công là 100%. Nhưng nếu cậu hoàn thành hết nhiệm vụ đạt được thời gian ở lại thế giới này, chủ hệ thống sẽ hỗ trợ, lúc đó phẫu thuật nhất định thành công]

Kết quả như thế khiến Lâm Mặc tạm thời buông bỏ ý định đi phẫu thuật. Sau khi bộ phim kết thúc là trao giải, sau đó nam chính nữ chính công khai ngay lúc nhận giải thưởng. Cả hai cùng đính hôn mấy tháng sau đó, cuối cùng là hết truyện. Tính tính thời gian cũng chỉ khoảng một năm nữa là xong, cậu cũng không gấp, đợi đến năm sau rồi phẫu thuật cũng được.

chưa bấm máy, nên hiện tại Lâm Mặc rảnh rang vô cùng. Nhưng lòng cậu thì lại rối bời bời. Bởi vì trước khi phim bấm máy sẽ xảy ra một tình tiết cũng khá quan trọng: Tạ Minh Lâm mang Chu Uyển Khanh về giới thiệu với Tạ Hoài An.

Lúc này hai người vẫn chưa xác định quan hệ, chỉ xem nhau là bạn bè, cho nên Tạ Minh Lâm không cảm thấy có gì ngượng khi dẫn bạn về, mà Chu Uyển Khanh cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng người trong cuộc không rõ kẻ ngoài cuộc lại thông, Tạ Hoài An đã hiểu rõ tính cách Tạ Minh Lâm từ nhỏ, nếu không phải người quan trọng trong lòng nhất định sẽ không đem về giới thiệu cho hắn, vì thế mới cho người điều tra tin tức liên quan đến nữ chính, cuối cùng dần dần sa vào lưới tình vân vân.

Chỉ là càng quen biết lâu, Lâm Mặc càng băn khoăn tự hỏi người không hiểu phong tình như Tạ Hoài An thực sự có thể nhìn ra ám muội giữa em trai hắn với nữ chính sao? Mà không, đó cũng không quan trọng. Quan trọng là liệu Tạ Hoài An có giống như kịch bản dần trở nên yêu thích nữ chính không?!

Trong tiểu thuyết Tạ Hoài An lúc ấy vẫn còn độc thân, nhưng hiện tại cậu đang yêu đương với hắn, cho nên tình hình chưa chắc sẽ hoàn toàn đi theo quỹ đạo ban đầu. Chỉ là ai biết được cái gọi là nhất kiến chung tình, chẳng phải ban đầu Tạ tổng cũng đối với cậu nhất kiến chung tình đấy thôi? Có khi hào quang nữ chính lóe lên chíu chíu, người hôm qua còn là người đàn ông của cậu hôm sau đã thành lốp xe dự phòng cho người ta rồi.

Suy nghĩ theo vai trò một ký chủ, cậu cần phải đi sát kịch bản càng sát càng tốt. Nhưng với tư cách một con người bình thường biết buồn vui giận hờn, trong thân tâm cậu lại càng mong rằng Tạ Hoài An sẽ không thích nữ chính. Dẫu nếu chuyện đó xảy ra, cậu nghĩ rằng bản thân cũng không phải không chấp nhận được việc chia tay, nhưng mà cậu cũng sẽ rất buồn a!

Tạ Hoài An dù gì cũng là mối tình đầu của cậu, cứ như vậy kết thúc sẽ thực đáng tiếc…

Chỉ là Lâm Mặc dù lo lắng, cũng không ngăn nổi vòng lăn của bánh xe kịch bản. Việc gì tới rồi cũng phải tới. Ngày hôm ấy Tạ Hoài An ngồi trên sô pha đọc báo, còn Lâm Mặc gối đầu lên gối sô pha, chân gác lên đùi hắn mà nằm chơi game. Điện thoại kêu, cậu liền nhắc nhở đưa qua cho hắn, sau đó lại tiếp tục chơi.

Trước giờ Tạ Hoài An khi ở nhà đều mở chế độ handsfree cho điện thoại, mà hắn cũng không muốn giấu diếm cậu, vì thế Lâm Mặc nghe rõ mồn một đối thoại của cả hai.

"Alo, ca dạo này anh rảnh rỗi không?"

"Chiều thứ ba và thứ năm sau sáu giờ." Tạ Hoài An liếc nhìn lịch làm việc của mình một lát rồi nói lại. Mỗi khi Tạ Minh Lâm hỏi như vậy đều sẽ qua thăm hắn, hắn không quen dông dài nên thường báo luôn thời gian.

“Sao bao nhiêu năm rồi anh vẫn chỉ biết nói như vậy thôi vậy? Thôi được rồi, có muốn em mang gì qua không?”

“Không cần, em tự lo thân mình cho tốt là được.”

“Hiểu rồi. À ca, chắc hôm ấy em sẽ dẫn theo một người bạn, không vấn đề gì chứ?”

“Ai thế?”

“Chu Uyển Khanh, xem như từng là đồng nghiệp cũ với Mạnh Kỳ. Lần trước em có mới em ấy đi dự tiệc anh cũng gặp rồi.”

Tim Lâm Mặc rung lên một cái. Đến rồi! Cuối cùng thì cũng đã đến lúc nữ chính gặp nam phụ. Rồi sau đó Tạ Hoài An sẽ rơi vào lưới tình với nữ chính, chán ghét cậu, hai người chia tay, hắn đứng từ xa chúc phúc cho nữ chính, cậu đứng từ xa chúc phúc cho hắn… Ừm không đúng, tới lúc đó có khi rời khỏi thế giới này rồi, có muốn chúc cũng không được…

“Không được, Mạnh Kỳ ngại người lạ lắm…” Giữa hai người từng có ám muội, cho dù mơ hồ không rõ ràng hắn cũng không đời nào để nó có cơ hội thành sự thật.

Nà ní?!!!! Σ( )

Cậu chợt nhận ra, so với nỗi đau Tạ tổng chán ghét rời đi cậu đến với nữ chính, cậu càng sợ kịch bản chạy thoát tuyến như con ngựa bị trĩ a… Dù sao gặp nhau chưa chắc Tạ Hoài An sẽ thích nữ chính như cũ, nhưng nếu không gặp thì tình tiết của cậu đi đời rồi!

Lâm Mặc vội vàng đá cho hắn một cái, ánh mắt ra hiệu như muốn nói “sao anh lại có thể nói vậy”, Tạ Hoài An bất đắc dĩ đáp: “Em cứ mang đến đi, Mạnh Kỳ bảo không sao cả.”

Sau khi cúp máy, hắn u oán quay lại nhìn cậu. Lâm Mặc không hiểu sao chột dạ nhìn sang chỗ khác.

Bảo người yêu mang tình địch (tương lai?) đến, cậu quả nhiên là một tình nhân tri kỷ bao dung nhất mà…

Tác giả có lời muốn nói: Dạo gần đây bận rộn việc trong nhà cho nên đăng không thường xuyên, thành thật xin lỗi mọi người.

Tác giả chỉ muốn thông báo là vì ưu tiên edit xong ba chương phiên ngoại bộ Hảo tưởng lộng tử nam chủ a cho nên đến hết tuần này sẽ không đăng chương mới của Hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu. Từ thứ hai tuần sau sẽ bắt đầu đăng lại theo lịch cũ, mong nhận được ủng hộ của mọi người ^^

30. Chương 30: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (12)

Lâm Mặc từng tưởng tượng ra vô số cảnh tượng có thể xảy ra khi Chu Uyển Khanh gặp mặt Tạ Hoài An. Nữ chính hoạt bát năng động thú vị gây hứng thú với nam phụ si tình, tình yêu đâm chồi nảy lộc theo thời gian, còn cậu thì bị cho vào quên lãng. Có khi sau ngày hôm nay được ánh sáng của nữ chính chiếu vào rồi, Tạ tổng sẽ nhận ra kỳ thực trước giờ mình vẫn là thẳng chứ không phải gay.

Tự dưng có loại cảm giác thứ của mình bị người khác cướp đi, Lâm Mặc có hơi rầu rĩ không vui. Người ai chẳng có lòng ích kỷ. Dẫu biết thế giới này chỉ là chuỗi số liệu tạo nên, mà Tạ tổng cũng chỉ là một phần trong đó, cậu vẫn không nhịn được muốn hưởng thụ tất cả những sủng ái mà hắn dành cho cậu.

Hệ thống cảm thấy ký chủ nhà nó tuy đôi lúc cũng có chút thông minh, nhưng quả nhiên phần lớn thời gian vẫn ngốc. Đặc biệt trong vấn đề tình cảm thì chỉ số EQ bằng âm luôn. Cốt truyện là một chuyện, thực tế lại là chuyện khác. Nếu thứ gì cũng theo đúng cốt truyện 100% không thay đổi, thì làm gì có cái gọi là BUG.

Vì thế Lâm Mặc lo ngược lo xuôi, cuối cùng vẫn là suy nghĩ quá nhiều. Tạ Hoài An đừng nói nhất kiến chung tình, cho dù một chút ý niệm nhỏ bé cũng không có. Cho nên buổi gặp gỡ diễn ra hết sức bình thường, không có tình tiết tổng tài bá đạo đột nhiên kabedon tuyên bố cô đã làm tôi chú ý, cũng không có cảnh ném

chi phiếu lên bàn bảo cô mau rời đi em trai tôi, càng không có cảnh hai anh em đánh nhau long trời lở đất vì một thiếu nữ.

Tạ Minh Lâm giới thiệu, Chu Uyển Khanh lễ phép chào hỏi, còn Tạ Hoài An thì ừ hữ câu được câu không. Riêng cậu thì hoàn toàn đóng vai phông nền, tận lực thu nhỏ sự tồn tại của mình, nếu được hỏi tới thì cũng chỉ vâng dạ cho qua chuyện. Tạ Minh Lâm ngồi một hồi có lẽ cũng cảm thấy không khí có hơi ngột ngạt, tự hắn cũng biết đột nhiên dẫn bạn về giới thiệu thế này có hơi kỳ quái, nhưng chẳng hiểu sao trong lòng cứ như bị ai thôi thúc làm vậy. Chỉ là hắn muốn Chu Uyển Khanh hiểu rõ về gia đình của mình nhiều hơn, dù sao nàng cũng đã từng dẫn hắn về gặp mẹ, giờ hắn lại keo kiệt không giới thiệu nàng một chút với người thân thì thành ra xem thường.

Đến tận khi nữ chính cùng nam chính ra về rồi, Lâm Mặc nhẩm nhẩm đếm chỉ thấy Tạ Hoài An cả buổi cũng chưa nói quá hai mươi câu. Người ngoài nhìn vào có lẽ sẽ cảm thấy hắn kiêu kỳ, nhưng thực ra không phải thế. Ở chung với hắn lâu, cậu thừa biết tên này im lặng ít nói thế nào, hôm nay chịu trò chuyện với bạn em hắn dẫn về đã là cực kỳ tốt tính rồi. Ngay cả em trai hắn Tạ Minh Lâm mỗi lần gọi điện nói chuyện điện thoại cũng không bao giờ nhiều hơn năm phút.

Cậu lén lút nhìn mặt hắn, sau khi xác nhận không có dấu hiệu gì của nhất kiến chung tình thì thầm thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra yêu đương là cảm giác lo được lo mất như thế này, may mà còn có thuốc, bằng không trái tim rách nát này của cậu không có cách nào chịu đựng nổi mất.

"Anh thấy Chu Uyển Khanh thế nào?" Ngón tay cậu chọt chọt vào eo hắn. Kể từ khi biết Tạ tổng không cảm thấy nhột ở eo, cậu thỉnh thoảng lại ngứa ngáy tay chọt thử để thử nghiệm.

Tạ tổng chụp được bàn tay tội ác đang lén lút chọt mình kia của thiếu niên, ánh mắt thoáng có chút bất đắc dĩ cùng sủng nịch. Trong lòng cũng bất giác có chút chua chua. Dường như Mạnh Kỳ rất quan tâm đến thiếu nữ kia……

Lâm Mặc thấy hắn lại bắt đóng tượng đá thì trong lòng buồn bực, hai tay nhịn không được lại bắt đầu chọt chọt. Rốt cuộc là thế nào, ít nhất cũng phải có ý kiến gì đi chứ? Không lẽ nhớ tới Chu Uyển Khanh đến nỗi đầu óc ngơ ngẩn luôn rồi sao. Nếu không phải cậu quá quen với hành vi này của Tạ tổng, nói không chừng cũng nghĩ như vậy.

"Bình thường." Tạ Hoài An lại chụp lấy hai tay cậu, hơi dùng sức chút khiến cậu bổ nhào vào ngực hắn, giọng nói cũng thêm mấy phần thỏa mãn. "Hình như em rất quan tâm đến nàng ta?"

"Là duyên phận cả." Lâm Mặc liền kể lại cậu quen biết Chu Uyển Khanh như thế nào, bắt đầu từ lúc gặp nhau ở quán bar do người đại diện dắt tới. Tạ Hoài An khi nghe cậu kể đến việc bị lôi ra ngoài đánh một trận, ánh mắt hiện sát khí. Đáng chết! Mạnh Kỳ bảo bối của hắn, hắn thương hắn đau cậu còn không hết, vậy mà tên khốn kia dám ra tay nặng nề như vậy. Dẫu lúc trước khi mang cậu về hắn đã đoán được tám chín phần, nhưng điều đó cũng không ngăn cản hắn lại đau lòng vì cậu thêm một lần nữa.

Tạ Hoài An đủ thông minh để nhận ra giữa hai người hoàn toàn không có chút ái muội nào cả, lo lắng trong lòng cũng nhẹ hơn một phần. Hắn vẫn luôn lo sợ, bởi vì Mạnh Kỳ trước kia cũng không giống như gay, có lẽ là bị hắn cưỡng ép nên mới thành ra thế này chứ biết đâu chừng cậu lại thích nữ giới hơn. Bản thân Tạ Hoài An trước khi gặp cậu cũng không nghĩ mình là gay, đúng hơn là hắn không thích nam nhân, chỉ thích cậu. Cho nên hắn có thể hiểu được đối với một nam nhân bình thường thì thiếu nữ mềm mại đương nhiên thú vị hơn nam nhân cứng ngắc rồi.

Bất quá Tạ tổng đoán thế cũng không sai. Trước khi bị hắn đè lên giường mà làm, không, đúng hơn là trước khi nhiệm vụ phụ được phát ra, Lâm Mặc chưa bao giờ nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ ngủ với đàn ông, mà lại còn là nằm dưới.

Hệ thống thì tỏ vẻ, từ lần đầu tiên tôi gặp cậu, tuy không biết cậu có ngủ với đàn ông hay không, nhưng nếu có thì nhất định là nằm dưới.

Cuộc gặp gỡ như hòn đá ném vào giữa hồ, chẳng bao lâu sau chẳng còn tăm hơi gì. Tạ Hoài An dường như quên khuấy lần đó, mà Tạ Minh Lâm cũng không nhắc lại.

Thời gian cứ dần dần trôi, cứ thế cho đến ngày bấm máy

Nội dung phim được chuyển thể từ một quyển tiểu thuyết mạt thế ăn khách, kể về cặp đôi nam chính và nữ chính vừa là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau lại vừa là oan gia. Sau khi mạt thế xuất hiện, nam chính dẫn nữ chính cùng một nhóm học sinh chạy trốn khỏi trường học. Bọn họ vượt qua vô vàn khó khăn, đến khi gia nhập một khu an toàn thì thái độ của cả hai đối với đối phương từ ghét bỏ đối địch dần dần trở thành tín nhiệm tin tưởng. Một lần gặp phải tang thi triều, nam chính vì cứu nữ chính mà lạc mất, nữ chính đau buồn cho rằng nam chính đã chết, quyết tâm phải trả thù. Mười năm sau nữ chính trở thành người đứng đầu căn cứ an toàn, mở chiến dịch càn quét tang thi. Trong lần càn quét cuối cùng tấn công tang thi vương, nữ chính mới nhận ra đó là nam chính. Cơ thể nam chính hiện nay đã trở thành nguồn dịch tang thi, chỉ cần nam chính còn sống thì chừng đó sẽ luôn có người bị cảm nhiễm trở thành tang thi. Virus theo thời gian ngày càng phát triển, và kết quả sẽ là toàn bộ nhân loại đều chết hoặc biến thành tang thi. Nữ chính thân là thủ lĩnh, bị buộc lựa chọn giữa tình yêu và trách nhiệm, cuối cùng vẫn giết nam chính. Mà nam chính cũng không oán trách, trái lại còn chấp nhận bị giết. Cuối cùng nhân loại cũng quét sạch tang thi trên toàn thế giới. Cảnh cuối cùng là khi nữ chính đã về già nhắm mắt nhớ tới nam chính rồi qua đời trên giường.

Về cái tên của , nhiều độc giả từng thắc mắc hỏi. Tác giả liền cười hà hà bảo rằng lúc ấy định gõ là , ai ngờ vô tình quên mất lại gõ thêm một chữ "không". Nếu sửa lại thì phiền với lười, cho nên truyện mới có tên như thế. Theo lập luận của hắn, dù sao cũng là "nếu" cả, có hay không có thì khác gì đâu.

Lúc nghe được "sự tích" này, Lâm Mặc quả thực không còn lời nào để nói. Loại tác giả vô trách nhiệm này, vẫn nên đem đi thiến đi thì hơn.

Do bộ phim này có nhiều cảnh ngoại cảnh, hơn nữa phim trường trong thành phố không đạt mức độ yêu cầu cho nên Phùng đạo diễn đã quyết định là đi tới tỉnh Z để quay. Là một thành viên trong đoàn, Lâm Mặc đương nhiên cũng phải đi theo.

So với thái độ hớn hở như sắp được đi du lịch của cậu thì Tạ Hoài An chẳng vui tẹo nào. Thật vất vả Mạnh Kỳ mới chấp nhận yêu đương với hắn, thế mà phải vì một bộ phim vớ vẩn rời đi hắn đến mấy tháng! Tỉnh Z cách xa thành phố hai người họ đến mấy trăm kilomet, đi máy bay cũng mất mấy tiếng mà tàu hỏa cũng phải ngồi hơn nửa ngày. Hơn nữa trong quãng thời gian này hắn lại có công việc cần giải quyết ở công ty, cho dù nhanh lắm thì cũng phải đợi một tháng sau mới có thể đến gặp cậu.

"Hay là em đừng quay nữa?" Rốt cuộc Tạ tổng vẫn không nhịn được, muốn cậu suy nghĩ lại về việc tham gia bộ phim này.

Nếu cậu muốn nổi tiếng, hắn có vô vàn cách nâng đỡ, không nhất thiết phải cực khổ đi quay ở nơi xa xôi như vậy. Mà vai của cậu cũng chỉ là vai phụ của phụ, căn bản không đáng để tốn nhiều thời gian và công sức như thế.

Vì tiện lợi cho việc bám theo nữ chính, Lâm Mặc cũng yêu cầu Phùng đạo diễn cho cậu một vai nhỏ thôi, không thoại cũng được, nhưng nhất định phải sống lâu sống dai như gián từ cảnh đầu tiên đến cuối cùng. Đối với yêu cầu như vậy, Phùng đạo diễn quả thực không nói nên lời, nhưng kim chủ người ta đầu tư nhiều tiền như thế, đòi hỏi của cậu cũng không tính là quá đáng, rốt cuộc ông vẫn gật đầu đồng ý. Vì thế Lâm Mặc thuận lợi nhận được vai một trong những bạn học của nam chính nữ chính, tuy cả bộ phim chỉ là chân chạy vặt truyền tin nhưng đảm bảo có thể sống tới cuối phim.

Loại nhân vật này căn bản là không ai muốn diễn. Tần số xuất hiện thoạt nhìn thì nhiều nhưng hầu như không lộ mặt hoặc lên tiếng, thế thì khác quái gì vai quần chúng? Nếu là phim truyền hình thì còn có thể dùng cách này để thu hút sự chú ý. Nhưng phim điện ảnh ngắn ngủi trong hai tiếng, khán giả sẽ không rảnh rỗi đi chú ý đến một nhân vật tiểu tốt không chút nổi bật nào.

"Sao có thể chứ!" Lâm Mặc đương nhiên phản đối ngay lập tức. Không nói đến chuyện cậu có muốn quay hay không, chỉ riêng việc kịch bản đại thần còn đang rung đùi ngồi đó chờ cậu tới sửa BUG là đủ thấy cậu không thể không đi rồi.

"Vậy đợi một tháng sau, tôi đưa em đi…"

"Em có cảnh diễn từ những cảnh đầu tiên, đợi một tháng sau thì phải làm thế nào." Lâm Mặc vờ như bất đắc dĩ nói, "Cả đoàn phim cũng không thể ngồi đợi em suốt một tháng đi."

Lâm Mặc dám nói như thế, là vì cậu chắc chắn Tạ Hoài An không có nhiều hiểu biết đối với giới nghệ thuật nói chung và điện ảnh nói riêng. Tuy cậu có cảnh diễn từ đầu, nhưng ai quy định không thể không quay những cảnh khác trước? Huống hồ nhân vật của cậu cho dù không xuất hiện cả phim cũng không gây ảnh hưởng đến cốt truyện.

Tạ Hoài An đã không giỏi ăn nói với người yêu, cậu lại kiên quyết như thế, cuối cùng vẫn phải tiếc nuối để cậu xách hành lý đi. Sau khi bỏ tiền mua vé chỉ để bám theo cậu đến tận khu ngồi chờ lên máy bay, sau đó vẫy tay chào tạm biệt cậu lúc bước qua cổng rồi, hắn mới lưu luyến quay trở về. Trong lòng Tạ Hoài An làm ra một quyết định, tuyệt đối phải hoàn thành xong hết số công việc này trong vòng một tháng! Không! Nửa tháng là đủ!

Vị trợ lý nào đó đột ngột hắt xì, bỗng dưng không hiểu sao có dự cảm không tốt.

Thư ký cảm thấy hắn tội nghiệp, liền đưa qua hộp khăn giấy. Ngay sau đó chính hắn cũng hắt xì theo.

Trợ lý:…

Thư ký:…

Nhất định là Boss lại đang định làm gì đó!

Lâm Mặc lần đầu tiên trong đời được đi máy bay, háo hức muốn ngắm mây, nào ngờ vừa cất cánh chưa được bao lâu thì nôn ọe liên tục. Nữ tiếp viên hàng không mang bao giấy đến cho cậu dùng ánh mắt nghi ngại cùng thương hại mà nhìn cậu, khiến cậu không khỏi có chút đỏ mặt. Rõ ràng cậu không hề say xe, sao lại say máy bay được chứ! Tới con nít cũng không bị say, vậy mà cậu lại ói liên tục, quá mất mặt rồi!

May thay không ai chú ý tới, hoặc là không muốn nhắc tới chuyện này, cho nên hình ảnh đáng xấu hổ đó trên máy bay nhanh chóng bị Lâm Mặc ném sang một bên. Sau khi máy bay hạ cánh, cậu là một trong những người đầu tiên lao ra, giống như chỉ cần ngồi lâu thêm chút nữa thì sẽ nôn cả mật ra mất. Lúc ngồi trên xe cậu vẫn còn phờ phạc. Mãi đến khi về đến khách sạn, Lâm Mặc mới hơi hơi tỉnh một chút.

Theo thông lệ thì là hai người một phòng, nhưng người đại diện của cậu chưa muốn bị Tạ tổng cho người giết nên tự chủ động xin đạo diễn tách phòng. Phùng đạo diễn không hổ đạo diễn lâu năm, vô cùng hiểu chuyện nhanh chóng gật đầu đáp ứng. Dù sao tiền thuê phòng cũng là Tạ tổng trả, cho dù Mạnh Kỳ muốn toàn bộ diễn viên ở đây mỗi người một phòng cũng được.

Sau khi ăn tối, Lâm Mặc nằm dài trên giường hoàn toàn không muốn làm gì. Giường này cứng hơn giường ở nhà Tạ tổng, đồ ăn nơi đây cũng không ngon bằng đồ ăn do đầu bếp Tạ tổng thuê,… Nói tóm lại sau khi lần lượt liệt kê, cậu kết luận rằng nơi này hoàn toàn không tốt bằng nhà của Tạ Hoài An!

Kỳ thực khách sạn này đã là một trong những khách sạn tốt nhất tỉnh Z, cho dù là những người khác trong đoàn cũng phải công nhận phục vụ rất tốt. Chỉ có Lâm Mặc bị Tạ Hoài An sủng hư, cho nên mới cảm thấy nơi này không quá tốt. Với trình độ hưởng thụ mà Tạ Hoài An dành cho cậu mỗi ngày, e rằng chỉ có khách sạn năm sao phòng tổng thống mới đáp ứng được.

Nhân vật cậu nhỏ bé không đáng kể, đất diễn cũng không có bao nhiêu, cho nên Lâm Mặc không tốn mấy thời gian cho mỗi cảnh quay. Phần lớn thời gian cậu chỉ có thể xem người khác diễn, hoặc đi lòng vòng khách sạn thăm thú. Thỉnh thoảng lại cắn bắp rang nhìn nữ chính bị vu oan, nam chính ra giúp đỡ; nữ chính bị xô té, nam chính liền đỡ lấy; nữ chính gặp chuyện buồn, nam chính đi an ủi,…

Bị đút cẩu lương nhiều ngày như vậy, Lâm Mặc thực sự hối hận. Hóa ra trước kia cậu cùng Tạ Hoài An tú ân ái có bao nhiêu đáng ghét trong mắt Tạ Minh Lâm a! Sau này quay về rồi, cậu sẽ… tiếp tục như thế, cho chói mù mắt hắn! Hừ hừ, khinh ông đây phải không, ông cũng không phải cẩu FA, đợi mấy tháng nữa về ông rải bong bóng màu hường khắp nơi cho mi buồn nôn lại!

Người ôm tâm trạng buồn bực bất mãn không chỉ có Lâm Mặc mà còn có cả Chương Vũ.

Chương Vũ ngoại trừ việc sắp xếp lịch hoạt động cùng chăm lo cho cậu ra thì còn kiêm cả chức trách báo cáo tình hình mỗi ngày cho Tạ tổng. Anh từng là một người đại diện kim bài oai phong biết bao nhiêu, bây giờ lại chẳng khác gì tên biến thái thích rình mò đời tư người khác.

"Hôm nay cậu ấy ăn tới hai chén cơm… Không, không, đương nhiên tôi không để cậu ấy ăn nhiều dầu mỡ…"

"Sáng nay cậu ấy đi ra ngoài vườn tập thể dục ba mươi phút rồi quay về phòng… Ngoại trừ một vài vị khách lớn tuổi thì không gặp ai cả…"

"Cậu ấy mới có cảnh diễn, tuy bị NG hai lần nhưng chắc chắn sẽ qua được thôi… Hả, vâng, tôi nhớ lời ngài dặn mà. Nếu NG trên mười lần thì trực tiếp đưa tiền bỏ qua cảnh đó đúng không…"

"Chu Uyển Khanh với Tạ Minh Lâm có đến tìm cậu ấy, hai người nói chuyện riêng trong phòng khoảng mười lăm phút… Không, họ ở trong phòng nên tôi không nghe thấy nội dung…"

"Tối qua tôi vừa mới phát hiện cậu ấy giấu vài chai bia dưới gầm giường, đã tịch thu toàn bộ rồi…"

Ngồi tình báo mỗi ngày như thế, Chương Vũ cảm thấy cho dù sau này thất nghiệp không thể tiếp tục làm người đại diện cũng có thể chuyển sang làm thám tử tư mở phòng làm việc riêng, hoặc vào tòa soạn làm paparazzi. Kỹ năng theo dõi và bám sát của anh ngày càng nhuẫn nhuyễn, thính giác cũng ngày càng nhạy, đặc biệt là phản xạ cực kỳ nhanh. Hơn nữa mỗi ngày đều phải chụp một bức gửi cho Tạ tổng, khả năng chụp hình nhanh chuẩn không nhòe không ngược sáng nâng lên một tầm cao mới. Bây giờ chỉ cần cho anh một tích tắc thôi, anh cũng có thể chụp ra chân dung toàn diện của Mạnh Kỳ ngay lập tức.

Mỗi ngày trôi qua đối với Tạ Hoài An chẳng khác nào tra tấn. Đến bây giờ hắn mới phát hiện ra căn nhà của mình hóa ra lại trống vắng và lạnh lẽo đến như vậy, hoàn toàn không có chút sinh khí. Không có Mạnh Kỳ, chẳng có ai chào đón hắn mỗi khi quay trở về nữa. Tĩnh lặng vô cùng, ngay cả những người giúp việc cũng ít nói hơn mọi khi.

Trước đây hắn không thấy như thế có gì không ổn, dù Tạ Minh Lâm nhiều lần phàn nàn rằng nhà hắn chẳng khác nhà ma. Chỉ là kể từ khi thiếu niên tên Mạnh Kỳ bước chân vào cuộc sống của hắn, bất tri bất giác khiến mọi thứ xung quanh thay đổi, hắn chợt nhận ra mình không thể nào quay trở lại lối sống cũ. Thói quen là một thứ đáng sợ. Im lặng từng giúp hắn tập trung làm việc này lại thành thứ tra tấn hắn từng giây từng phút.

Thú vui duy nhất của hắn chính là gọi điện đến cho Mạnh Kỳ, nghe cậu kể lại hôm nay trải qua như thế nào. Hắn thường tưởng tượng ra bộ dạng của cậu lúc gọi điện thoại, nhất định là vô cùng sinh động. Mạnh Kỳ của hắn cái gì cũng viết hết lên mặt, căn bản không biết giấu diếm tâm tư. Hắn thích cậu như thế, thích sự vô tư đó của cậu.

Sau khi cúp máy, hắn sẽ chuyển sang gọi điện thoại cho Chương Vũ để nghe báo cáo lại hoạt động của Mạnh Kỳ. Không phải hắn không tin tưởng cậu, nhưng thiếu niên của hắn quá ngây thơ và bồng bột, cậu vẫn chưa hiểu chuyện hết. Giống như lúc Chương Vũ báo cáo tìm thấy mấy chai bia dưới gầm giường cậu, hắn vừa lo lắng bực bội lại vừa buồn cười. Mỗi ngày nhìn ảnh cậu được gửi qua giúp hắn tự lừa mình rằng cậu vẫn ở bên, chỉ có như thế hắn mới tập trung vào công việc được.

Không ngày nào mà hắn không nhớ cậu, mỗi lần như vậy hắn lại càng cố gắng đẩy nhanh tốc độ làm việc. Trên dưới công ty bị cường độ làm việc của boss ép theo đến khóc hu hu, không biết là chuyện gì kích thích đến boss của họ nữa. Kết quả công việc đáng lẽ phải mất một tháng mới xong nay chỉ cần nửa tháng đã hoàn thành.

Sau khi xong việc, chuyện đầu tiên hắn làm chính là đặt ngay vé máy bay đến tỉnh Z. Ngồi trên máy bay, hắn tự hỏi không biết Mạnh Kỳ thấy hắn xuất hiện liệu có ngạc nhiên không? Có khi nào cậu sẽ mừng rỡ chạy ào vào lòng hắn, quấn quýt không rời? Chỉ cần nghĩ đến cảnh đó thôi tâm trạng hắn cũng đã rất tốt rồi.

Mà phía bên Lâm Mặc, theo như cậu tính toán, hẳn cũng sắp đến lúc xảy ra tình tiết quan trọng tiếp theo: bắt cóc.

Đúng vậy, là bắt cóc. Từng có một người tuyên bố (chắc vậy?), hiện đại văn mà không có bắt cóc thì không phải hiện đại văn hay. Thực tế, không chỉ riêng hiện đại, các thể loại tu chân, cổ trang, tinh tế,… cũng đều có màn bắt cóc để có cảnh anh hùng cứu mỹ nhân. Mười quyển truyện tình cảm thì hết tám quyển là có bắt cóc rồi, nhất là những bộ tổng tài văn thời kỳ đầu. Ngoài ra, bắt cóc cũng là một cách giải quyết khi bị bí ý tưởng. Chúng ta có thể cho nữ chính bị bắt cóc bất kỳ lúc nào, bao nhiêu lần cũng được, miễn là hợp lý. Khi đang bối rối không biết nên làm sao phát triển tình cảm hai người thì bùm, cho bắt cóc vào, mọi sự đều được giải quyết. Bắt cóc không những là hành vi giúp cho kịch tình lên cao, là bước ngoặt của cốt

truyện, khiến cho nam chính nữ chính nhận ra tình cảm của nhau, cũng khiến cho độc giả tốn mấy ngàn từ chửi hoặc khen. Một lần bắt cóc có thể viết ra thành năm đến mười chương, tùy theo độ nhây và lầy của tác giả.

Cá nhân Lâm Mặc thấy bắt cóc ai đó là một việc rất ngu. Không nói đến việc xã hội pháp trị nơi nơi đều có máy theo dõi, tính cảnh giác bây giờ của con người cũng rất cao, muốn bắt cóc được phải đầu tư dữ lắm chứ đâu đơn giản như hồi xưa lấy tay bịt miệng kéo đi hay đánh ngất. Mà cho dù bắt cóc thành công thì việc sau đó cũng là cả một vấn đề. Đương nhiên đã bắt cóc thì phải có mục đích, hoặc tống tiền hoặc trả thù. Nhưng với cả hai trường hợp này thì có khối biện pháp khác hay hơn để thực hiện, đối với cậu bắt cóc chẳng khác nào hạ sách trong hạ sách.

Nhưng ai bảo cậu không phải tác giả quyển sách này, cho dù có cảm thấy hành vi bắt cóc là hết sức man rợ không phù hợp với xã hội chủ nghĩa hài hòa thì cũng không ngăn cản được.

Lâm Mặc chống cằm suy tư nhìn ra ngoài cửa sổ. Đây là một cuốn tiểu thuyết ngôn tình bình thường, không phải dạng tiểu thuyết nhật ký, cho nên cậu cũng chẳng biết khi nào phi vụ bắt cóc sẽ xảy ra. Manh mối duy nhất chính là buổi sáng trước khi bị bắt cóc nam chính với nữ chính có một cảnh quay hôn nhau, thời điểm ấy cả hai cùng rung động, cảm xúc bồi hồi trong lòng. Khi nữ chính định tỏ tình với nam chính vào chiều hôm ấy thì bị Cố Như Ý sai người làm hôn mê bắt cóc đi.

Nghe đạo diễn bảo thì ngày mai đích xác có cảnh hôn, xem ra cậu phải bám lấy nữ chính suốt cả ngày hôm sau mới được.

Vì thế Lâm Mặc hồn nhiên vô tư chạy đến trường quay ngày hôm sau, hoàn toàn không biết Tạ Hoài An đã đến tỉnh Z. Mà bản thân Tạ tổng vì muốn cho cậu bất ngờ, sau khi đến sân bay cũng không gọi điện báo. Trước đó hắn đã xác nhận lịch trình của cậu, cảm thấy nếu trực tiếp đến thẳng đó sẽ khiến cậu lúng túng, mà kỳ thực hắn cũng không còn bao nhiêu sức lực, cho nên vẫn là quay về khách sạn chờ vậy. Chỉ là hắn không biết, không lâu sau đó hắn vô cùng hối hận về quyết định này.

Quay trở về hiện tại, Lâm Mặc hệt như cái đuôi nhỏ bám theo Chu Uyển Khanh cả ngày hôm nay. Thỉnh thoảng cậu cũng làm vậy nên nàng cũng đã tập thành quen, chỉ xem cậu như đứa em trai nhỏ. Nhưng hôm nay, bị nụ hôn với Tạ Minh Lâm làm cho choáng váng, nàng căn bản điên đảo trời đất mất hết cả hồn không còn nghĩ ngợi được gì. Ngay cả Tạ Minh Lâm cũng có chút ý ngượng ngùng tránh né. Người ta thường bảo con người ngu nhất khi yêu. Lâm Mặc vẫn luôn tự hỏi, nếu không phải vì bị nụ hôn đó làm cho say đắm, lại còn ôm tâm trạng hồi hộp định thổ lộ với đối phương, liệu Chu Uyển Khanh có đến mức bất cẩn rơi vào tay giặc như vậy không?

Chu Uyển Khanh cảm thấy phi thường không ổn. Tràn ngập đầu óc của nàng hiện tại chỉ toàn là hương vị về nụ hôn ban nãy. Kể từ lúc đó đến bây giờ nàng hoàn toàn không thể tập trung, hai gò má luôn ửng hồng như say rượu. Nhiều lần nàng cố tình lén lút nhìn trộm Tạ Minh Lâm, cảm giác đối phương dường như cũng không phải hoàn toàn không có cảm xúc, ngược lại có hơi… bối rối? Chu Uyển Khanh không biết đây là vì hắn cũng có cảm tình với mình, hay vì nhận ra tâm tư của nàng lại không muốn đón nhận. Cuối cùng nàng làm ra một quyết định lớn gan lớn mật, đó chính là hẹn Tạ Minh Lâm sau khi quay xong nói chuyện. Nàng sẽ dũng cảm thổ lộ tâm tư của mình, mặc kệ kết quả ra sao.

Kỳ thực đây không phải thời điểm tốt để làm vậy. Phim còn đang quay dở dang khúc đầu, nếu giữa diễn viên đóng vai nam chính và nữ chính xảy ra khúc mắc thì khó lòng mà đóng cho trọn vai đến cuối phim được. Mà nàng thì không có gì chắc chắn Tạ ảnh đế cũng dành cảm tình cho mình như mình dành cho hắn. Nhưng Chu Uyển Khanh đột nhiên muốn làm vậy, bởi vì nàng cảm thấy nếu không nói rõ ra, nàng cũng không có cách nào tập trung vào việc quay phim được nữa.

Lâm Mặc đứng bên ngoài cắn đậu phộng mà trong lòng tràn đầy gào thét. Hai kẻ này rõ ràng là đã tình nồng ý mật rồi, còn e thẹn cái rắm?! Cũng đâu phải thiếu nam thiếu nữ mới rời ghế nhà trường đâu! Nhớ khi xưa Tạ tổng theo đuổi cậu còn trực tiếp lôi người lên giường, soạn hẳn cái hợp đồng bao dưỡng. Ây, mà cậu cũng không chắc lúc đó hắn đã thích cậu chưa, dùng từ theo đuổi có hơi sai… Nói tóm lại! So sánh về kỹ thuật thì Tạ Minh Lâm hơn, nhưng về tốc độ thì Tạ Hoài An nhanh hơn nhiều.

Tạ Hoài An ngồi trong phòng hắt xì, lòng vui vẻ. Chẳng lẽ tiểu Kỳ lại nhớ mình rồi? Quả nhiên tiểu tình nhân vẫn là quá dính người, rời đi có một khoảng thời gian thôi đã nhớ nhung hắn đến như vậy!

Chỉ là tại sao trễ như vậy vẫn còn chưa về! Đã năm giờ chiều rồi, hết giờ hành chánh, còn quay cái gì nữa chứ!

Chu Uyển Khanh lòng hồi hộp đi ra chỗ đất trống phía sau trường quay. Nơi này thập phần vắng vẻ, lại khó nhìn thấy, trừ phi là cố ý theo dõi, bằng không sẽ không ai để ý đến họ. Trong lúc chờ đợi nàng chỉnh lý lại câu chữ của mình, thấp thỏm không biết Tạ Minh Lâm có ra hay không, nếu có thì liệu hắn có lắng nghe thổ lộ của nàng không,…

Thời gian ngày càng đến gần mà vẫn chưa nghe thấy tiếng hệ thống thông báo nhiệm vụ, Lâm Mặc nghi ngờ ngồi bứt bứt lá cây. Không lẽ đoạn bắt cóc này không có BUG? Thật sự thì ngoại trừ phân đoạn này ra thì những cảnh còn lại trong tiểu thuyết cậu đều thấy không có khả năng có BUG. Mà nếu toàn bộ nhiệm vụ đã hoàn thành hệ thống đương nhiên thông báo. Đến bây giờ vẫn chưa nói gì về việc này, chứng tỏ nhiệm vụ sửa BUG vẫn chưa làm xong.

Ngay lúc này, bên phía Chu Uyển Khanh bất ngờ có tiếng dò hỏi thận trọng xen lẫn sợ hãi: "Các người là ai… Đừng! Không được lại đây! Tôi kêu người tới đấy!!"

Sau đó thì im bặt. Lâm Mặc hé mắt nhìn qua kẽ lá, trông thấy có vài ba tên đàn ông lực lưỡng đang đứng cách đó không xa, một trong số chúng vác Chu Uyển Khanh lên vai rời đi. Mắt thấy nữ chính cùng đám bắt cóc ngày càng đi xa, cậu tự mặc niệm trong lòng xin lỗi nàng thấy chết mà không cứu, dù sao người không vì mình trời tru đất diệt. Nữ chính đại nhân có nam chính nam phụ đến cứu, nhưng kịch bản của cậu chỉ có cậu tới cứu thôi a…

[Đinh! Nhiệm vụ chính 4: Bảo đảm an toàn cho Chu Uyển Khanh trong thời gian bị bắt cóc | Thời hạn: 24 tiếng | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng | Lưu ý: Nhiệm vụ này không có thưởng hoàn thành trước thời hạn, bắt buộc phải làm đủ 24 tiếng]

Hàng vạn con thảo nê mã gào thét chạy điên cuồng trong lòng Lâm Mặc. Ta thao mẹ nó hệ thống! Báo sớm hơn một chút thì chết sao! Tức khắc đầu óc cậu trống rỗng nhìn đám cướp đi xa, nhất thời không nghĩ ra cách gì chỉ theo bản năng đứng phắc dậy duỗi tay Nhĩ Khang ra: "Khoan đã! Dừng lại!"

Đám người kia quay lại chỉ thấy một thiếu niên mặt mày hùng dũng lại thảm thiết vươn tay về phía họ, thoạt nhìn giống như bắt gian tại trận hơn phát hiện tội phạm a… Bất quá làm việc thì phải gọn gàng, nếu cậu đã nhìn thấy bọn chúng thì tuyệt đối không thể bỏ qua được.

Vì thế khi Lâm Mặc bị đánh ngất lôi đi, lời cuối cùng trong lòng chính là: Đệch! Ông đây không bao giờ tin tưởng thế giới này nữa! ( )

Tạ Minh Lâm đi đến điểm hẹn không gặp ai, trong lòng nảy sinh dự cảm không tốt. Hắn thử gọi điện thoại cho Chu Uyển Khanh nhưng đầu dây bên kia không có tín hiệu. Ngay lúc hắn đang lo lắng không biết có nên quay về hỏi mọi người xem có thấy nàng không thì tiếng chuông vang lên. Hắn hối hả nhấn nhận cuộc gọi mới nhận ra không phải Chu Uyển Khanh gọi lại mà là anh hắn Tạ Hoài An.

"Minh Lâm, tiểu Kỳ có đi chung với em không?" Giọng nói của anh hắn không trầm ổn như mọi khi, trái lại mang theo vài phần gấp gáp.

"Tiểu Kỳ… Không, không có." Bất giác không hiểu sao Tạ Minh Lâm cảm giác việc Chu Uyển Khanh không xuất hiện và Mạnh Kỳ mất tích có liên quan tới nhau.

Tạ Hoài An bên này cúp máy, toàn thân tỏa ra sát khí. Chương Vũ chịu đựng áp suất kinh khủng này, mồ hôi cũng nhỏ ra. Cũng do hắn khinh suất cho rằng Mạnh Kỳ chạy đi tìm Chu Uyển Khanh như mọi khi nên không chú ý, đến khi nhận ra thì cậu đã chạy mất rồi. Cho dù là nguyên nhân gì, thì lửa giận hôm nay của Tạ tổng nhất định không dễ dập!

Ánh mắt Tạ tổng hung ác nhìn chằm chằm ngoài cửa số, bàn tay nắm chặt điện thoại đến nổi gân xanh. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mạnh Kỳ không phải loại người vô duyên vô cớ chơi trò bỏ trốn. Ít nhất dù chuyện gì xảy ra cậu cũng sẽ tiếp điện thoại của hắn. Nhưng cả chiều hôm nay dù hắn gọi bao nhiêu cuộc cũng đều được thông báo điện thoại đang tắt máy. Hắn biết rõ Mạnh Kỳ căn bản không bao giờ tắt nguồn điện thoại cả. Như vậy chỉ có thể là người khác làm…

"Tra! Mau tra rõ cho tôi!"

Hắn muốn nhìn xem là tên khốn khiếp không có mắt nào dám động đến bảo bối của hắn!

31. Chương 31: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (13)

Nhờ có hệ thống đánh thức, cho nên chỉ vài phút sau Lâm Mặc đã tỉnh dậy, nhưng vẫn vờ ngất xỉu. Cậu hồi hộp nhớ tới những tình tiết nhân vật chính thức dậy lén lút ghi nhớ đường đi về hang ổ của bọn bắt cóc để sau đó nhân cơ hội bỏ trốn. Kịch tính biết bao nhiêu! Oai phong biết bao nhiêu!

Bất quá ngay sau đó cậu nhận ra phim truyện đều chỉ lừa người…

Căn bản không nói tới có một tên đang ngồi ngay bên cạnh cậu, chỉ cần nhúc nhích là có nguy cơ bị phát hiện liền, chỉ bằng tư thế bị úp sấp xuống chỗ sàn xe thế này, thứ duy nhất cậu có khả năng thấy là bắp chân toàn lông của gã. Cái gì mà cảm nhận hướng đi của xe thông qua xúc giác?! Đường đi toàn ổ gà, giật nảy liên tục, quẹo trái cũng như quẹo phải không có cách nào phân biệt phương hướng a!

Lâm Mặc lần thứ ba bị đập đầu cái cốp vào sàn xe, lệ tuôn ròng ròng thầm nghĩ biết thế khỏi cần đánh thức làm gì, thà để cậu ngất suốt cả quãng đường ít ra còn không phải chịu khổ như bây giờ.

May mắn thay là khoảng nửa giờ sau đó thì xe ngừng lại, chúng lôi cậu với Chu Uyển Khanh xuống tiến vào một căn nhà hoang vu. Lâm Mặc nhắm mắt hơi hé mở chút, chỉ thấy xung quanh bát ngát màu xanh. Chẳng lẽ là rừng? Ừ, hình như trong tiểu thuyết cũng bảo bọn bắt cóc mang nữ chính đến một căn nhà hoang giữa rừng. Chỉ là không đến nỗi rừng rậm nguyên sinh như cậu tưởng tượng, ít ra nơi đây vẫn có đường mòn cho xe chạy thẳng đến trong nhà.

Sau khi thô bạo ném cả hai vào một gian phòng nhỏ rồi khóa trái lại, bọn bắt cóc lục tục đi ra ngoài phòng trước. Lúc này Lâm Mặc mới dám mở hẳn mắt đánh giá tình hình của mình hiện tại. Căn phòng vừa nhỏ lại bẩn, gọi là phòng nhưng kỳ thực càng giống như nhà kho hơn. Cả tay lẫn chân cậu đều bị trói, trên người có vài chỗ bầm xước do va chạm lúc đi xe, ngoài ra thì không có vết thương đáng lo ngại nào khác. Chu Uyển Khanh cũng tương tự như cậu, chỉ là mặt hơi trắng bệch, vẫn còn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của thuốc mê. Ban đầu cậu định đánh thức nàng nhưng sau nghĩ lại, lỡ gây ra động tĩnh quá lớn đám bắt cóc xông vào làm thịt cả lũ thì sao?!

Nếu muốn, cậu hoàn toàn có thể dùng điểm năng lượng đổi lấy dao hay súng gì đó giúp nữ chính thoát khỏi đây. Nhưng ai bảo nhiệm vụ của cậu là bảo vệ an toàn chứ không phải giải cứu chứ. Cái cảm giác có đủ khả năng làm lại không được làm này khiến cậu không khỏi thở dài ảo não.

Ngoài kia, một gã to béo, thoạt nhìn là lão đại của đám bắt cóc đang nói chuyện điện thoại: "Người cũng đã bắt, cô muốn tôi giải quyết thế nào?"

Một giọng nữ sắc bén từ bên kia vang vọng lại, "Hiếp dâm, sau đó quay lại thành video gửi tôi. Sau đó hủy dung nó rồi thả đi là được."

Bên đây vang lên tiếng hít lạnh. Quả nhiên độc địa nhất lòng dạ đàn bà! Bọn chúng trước nay làm việc bất lương, nhưng đối xử với kẻ thù thường thẳng tay đánh hoặc giết. Ai ngờ người này còn ác độc hơn, không muốn đánh giết, chỉ muốn hủy hết danh dự tương lai đối phương. So với chết, cái tư vị tuyệt vọng còn thống khổ hơn nhiều!

Nhưng bọn họ nhận tiền mà làm, không quan tâm nhiều như vậy. Dù cho bên ngoài xuýt xoa kêu tàn nhẫn, đến lúc thực sự làm sẽ không ngần ngại xuống tay.

"Còn vấn đề này nữa… Lúc bắt con bé đó bên cạnh nó đột nhiên xuất hiện một thằng nhóc khác, tôi sợ bại lộ hành tung nên cho người bắt luôn rồi. Giải quyết thằng này thế nào đây?"

Bên kia hơi im lặng một chút, sau đó mở miệng vẫn là giọng nói băng lãnh, "Tùy các người muốn làm gì thì làm."

Cố Như Ý chỉ cho rằng đó là một diễn viên nhỏ không tên tuổi, hoặc nhân viên hậu cần gì đó của đoàn phim. Cho dù có nháo ra mạng người thì lấy thế lực Cố gia vẫn đè ép tin này xuống được. Đám bắt cóc không xem phim truyền hình, đương nhiên càng không biết Lâm Mặc là ai, thành thử nhận được lệnh cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu Cố Như Ý biết thiếu niên đó là Mạnh Kỳ, thì cho cô ngàn vàng cũng không dám đụng. Tuy bên ngoài rỉ tai nhau rằng Mạnh Kỳ chỉ là tình nhân bao dưỡng của Tạ tổng, nhưng nhờ vào giác quan thứ sáu nhạy bén, cô lờ mờ nhận ra Tạ tổng cực kỳ sủng ái tiểu tình nhân này. Cho dù quan hệ hai người chỉ là hợp đồng, cô cũng không dám liều đến mức thử chọc vào Tạ tổng.

Cô yêu thích Tạ Minh Lâm, hiểu rõ hắn vô cùng, thừa biết cho dù vụ việc này vở lở chỉ bằng vào năng lực của hắn cũng không có cách nào tra đến lên người cô. Tạ ảnh đế trong giới giải trí một tay che trời, nhưng nếu đem ra ngoài xã hội thì cũng chỉ là một nhị thiếu gia được anh trai và gia đình che chở bảo bọc quá tốt mà thôi. Mà trong tiểu thuyết, quả thực nếu không phải lúc đó Tạ Hoài An cũng yêu thích Chu Uyển Khanh nên dùng hết cách để tìm ra thủ phạm, Cố Như Ý cũng sẽ không bại lộ.

Lần này, Chu Uyển Khanh không còn được Tạ Hoài An thầm mến nữa, nhưng lại nhảy ra một Mạnh Kỳ. Cho nên số phận tương lai của Cố Như Ý bi thảm đến thế nào cũng có thể đoán được.

Đám bắt cóc ăn uống no nê xong quay vào phòng. Lâm Mặc nghe tiếng cửa mở liền vội vã nằm xuống nhắm mắt lại. Chỉ lát sau, có tiếng đá chân thẳng vào người bên cạnh, sau đó là tiếng rên yếu ớt của Chu Uyển Khanh. Ngay sau đó là tiếng la hét chói tai, "Các người là ai?! Mau buông tôi ra! Buông ra!!"

Lâm Mặc cảm thấy cứ tiếp tục như thế này thì nhiệm vụ thất bại mất, cho nên cậu đành phải cố tình mở mắt ra thu hút sự chú ý của đám bắt cóc. Quả nhiên chúng trông thấy cậu đã tỉnh, liền tạm thời quay sang túm lấy cậu kéo dậy.

"Oắt con, mày tỉnh từ bao giờ rồi?"

Lâm Mặc kiên quyết giả điếc, lập tức ăn ngay một bạt tai.

Chu Uyển Khanh là nữ, đám bắt cóc còn đang có tâm tư đê hèn với thân thể cô cho nên sẽ không đánh lên mặt. Bất quá Lâm Mặc lại là nam, mấy tên này lại chẳng có tên nào đoạn tụ, đương nhiên sẽ không lưu tình.

"Có nghe không cái thằng tiểu bạch kiểm kia?!"

Chúng ra tay không lưu tình, cả bên má Lâm Mặc đều nóng rát. Nhưng hiện tại cậu phải tìm hết mọi cách để chúng chỉ chú ý đến cậu mà không đụng đến nữ chính, tối thiểu hai mươi tư tiếng. Cái tát này tuy đau, nhưng chí ít cũng đã khiến chúng phần nào dời sự quan tâm sang cậu.

"Mấy người làm như vậy, có biết là phạm pháp không?!"

Đám kia tựa như nghe được chuyện cười rất thú vị, đồng loạt cười ha hả. Tên lão đại túm tóc cậu dí vào tường, giọng nói tràn đầy uy hiếp: "Rồi sao, mày định làm gì tụi tao nào? Báo công an à?"

Không, em chỉ muốn mấy anh offline hai mươi tư tiếng rồi quay lại được không… Lâm Mặc trong lòng rưng rưng, bề ngoài vẫn phải giả bộ vừa sợ hãi vừa cố gắng kiên cường.

"Mấy người có biết T…"

Cậu còn chưa kịp đem cái tên của Tạ Hoài An ra hù dọa, một tên trong số đó xen ngang, "Đại ca, nói nhiều với thằng này làm gì. Xử lý con bé này trước đã."

Cả đám ngẫm lại thấy có lý, một tên bắt đầu cầm máy quay, hai tên kia mặt dâm đãng hướng tới quần áo trên người Chu Uyển Khanh kéo xuống. Nàng hoảng sợ cố gắng lui ra sau, nhưng do tay chân đều bị trói nên không di chuyển được bao nhiêu, chỉ có thể lớn tiếng mắng: "Khốn nạn! Quân cầm thú súc sinh! Các người mà dám làm vậy…"

Lão đại có lẽ cảm thấy nàng nói quá nhiều, cho nên dùng giẻ nhét vào miệng nàng, những tiếng mắng chửi giờ trở thành tiếng ú ớ. Hốc mắt Chu Uyển Khanh hồng hồng, mặt đỏ bừng vì tức giận, muốn né thoát khỏi bọn chúng nhưng lại lực bất tòng tâm.

Lâm Mặc bên này đã gấp lắm rồi! Chẳng phải nhân vật phản diện trước khi động thủ phải đứng chê cười nhân vật chính hả hê, sau đó thuyết minh một tràng dài mình lên âm mưu thực hiện thế nào, nguyên nhân do đâu, cuối cùng là mục đích muốn đạt được sao! Rồi đến lượt nhân vật chính phản bác, dùng lý tưởng giải thích cảm hóa nhân vật phản diện nhưng chỉ được đáp lại bằng sự phẫn nộ, cuối cùng nhân vật phản diện rời đi bảo "Ngươi cứ chờ đó" sao!

Vì cái gì đám này lại bỏ qua mấy bước đó như vậy! Cho dù không thể mở bài gián tiếp thì vẫn có thể mở bài trực tiếp mà, nhảy thẳng vào thân bài như thế này có ổn không?! Thật sự không phải nhân vật phản diện chuyên nghiệp tẹo nào!

"Khoan đã! Mấy người dừng lại!" Lâm Mặc liền hét lên. "Còn tiếp tục mấy người nhất định hối hận!"

Mấy lời này khiến đám kia dừng tay một lát, ngay cả Chu Uyển Khanh cũng nghẹn ngào nhìn về phía cậu. Lâm Mặc hơi chột dạ, sau đó ưỡn ngực dõng dạc nói: "Các người có biết Tạ Hoài An không? Tôi chính là người yêu của hắn! Nếu mấy người mà dám…"

"Ê thằng kia, mày bớt nói lảm nhảm đi. Tạ Hoài An mà có người yêu là nam sao, muốn lừa người cũng nên kiếm lý do gì chân thật chút."

Quan hệ hiện tại của hai người giới thượng lưu và nghệ thuật đều biết, nhưng những dân chúng phổ thông như đám bắt cóc đây thì không thể nào nghe qua. Chúng biết đến Tạ Hoài An, dù sao hắn cũng xuất hiện trên báo chí và bản tin kinh tế nhiều lần như vậy, chỉ cần không điếc không mù đều từng nghe qua, nhưng làm quái gì biết hắn có tình nhân hay không. Huống hồ là thẳng nam 100%, đám bắt cóc không bao giờ tin một tên lắm tiền nhiều của như Tạ tổng lại không đi bao nuôi một nữ minh tinh mà lại chọn thằng nhóc này.

"Đúng vậy, đúng vậy. Mày bảo con bé này là người yêu của Tạ Hoài An nghe còn chân thật hơn đó."

Lâm Mặc quả thật khóc không ra nước mắt. Đám nhân loại vô tri ngu si này! Tại sao không ai tin lời cậu!

"Các người không tin thì thôi! Nếu xảy ra chuyện đừng có mà hối hận!" Nói rồi Lâm Mặc làm bộ kiêu ngạo, cố gắng tỏ vẻ tự tin.

Thái độ của cậu chắc chắn như thế ngược lại làm đám cướp trở nên chần chừ. Chúng vẫn không tin Lâm Mặc là người yêu của Tạ Hoài An, nhưng nói không chừng cậu thật sự quen biết hắn. Lâm Mặc thấy thái độ của chúng đã có chút do dự, liền tiếp tục dụ dỗ: "Chỉ cần các người để yên cho tụi tôi, tôi nhất định sẽ bảo Tạ tổng chuyển tiền cho. Chuyện hôm nay cũng không truy cứu nữa, thấy thế nào?"

Bọn cướp càng phân vân, quyết định ra khỏi phòng bàn bạc lại một lát. Họ chỉ là kẻ làm công cho người khác, sai đâu thì đánh đó, nào dám chọc đến mấy vị tổ tông quyền cao chức trọng. Quần áo của thiếu niên thoạt nhìn cũng không phải hàng rẻ tiền, cho dù cậu không quen biết Tạ tổng thì cũng có thân phận. Xoắn xuýt một hồi chúng quyết định gọi điện cho Cố Như Ý hỏi ý kiến, nhưng đầu dây bên kia lại vẫn luôn im lặng không nhấc máy.

Cô ta không ngu ngốc tiếp tục trả lời điện thoại nữa, ngay cả sim cũng đã vứt đi rồi. Dù sao theo như Cố Như Ý nghĩ, sau khi nhận được chỉ thị, hắn là bọn cướp đã bắt đầu giở trò với Chu Uyển Khanh. Mà một khi mục đích đã đạt thành, cô không có lý do gì tiếp tục giữ liên lạc với chúng. Còn về phần video, cô cũng không thật sự cần phải lấy. Mục đích cô cho quay lại chỉ là để đe dọa uy hiếp nếu Chu Uyển Khanh dám có ý nghĩ không yên phận gì thôi. Nếu đám cướp thành công video cô đương nhiên nhận được, mà nếu chúng thất bại cô cũng không còn cần video kia nữa.

Đám bắt cóc không phải loại người thông minh cao siêu gì, cuối cùng chúng suy tới suy lui cảm thấy đây có thể là một cơ hội tốt. Nếu thiếu niên nói thật, chúng có thể nhân cơ hội tống tiền một phen, mà nếu cậu nói dối thì chúng xử lý nhanh gọn rồi cút. So với nữ nhân bí ẩn kia, đám bắt cóc càng tin rằng tiền của Tạ Hoài An càng nhiều.

Khi chúng quay trở vào phòng bảo cậu đọc số điện thoại của Tạ tổng, Lâm Mặc thở phào nhẹ nhõm. Thái độ như thế này hẳn là tạm thời hòa hoãn được rồi. Số điện thoại của Tạ tổng cậu đương nhiên không nhớ, nhưng cậu vẫn có hệ thống a! Đám cướp ngược lại thấy cậu đọc tự tin chắc chắn như vậy, càng tin thêm mấy phần.

Tạ Minh Lâm đi đi lại lại trong phòng vò đầu bứt tai, Tạ Hoài An trái lại lạnh lùng ngồi trên ghế không nói tiếng nào. Nhưng không ai biết bên trong nội tâm hắn đã sớm rối loạn, muốn phát điên lên rồi. Cảnh sát đã sớm vào cuộc nhưng vẫn chưa có manh mối cụ thể, tình hình hiện tại không tốt chút nào.

Chuông điện thoại vang lên khiến cả hai bất ngờ quay lại. Bàn tay Tạ Hoài An nhanh như chớp chộp lấy, nhận thấy người gọi đến là số lạ thì có chút run rẩy bấm nút nghe. Đây là số điện thoại riêng mà chỉ có Mạnh Kỳ cùng người nhà hắn biết, nếu như vậy số điện thoại lạ này là… Hắn cố gắng trấn tĩnh những suy nghĩ bất an trong lòng, lạnh lùng hỏi: "Ai đó?"

"Ha hả, mày là Tạ Hoài An đúng không?"

Khớp tay Tạ tổng nắm lấy thành ghế trắng bệch, nổi cả gân. Nhưng hắn cố áp chế xao động trong lòng mà một bên ra hiệu cho Tạ Minh Lâm, một bên tiếp tục đáp: "Đúng vậy. Có chuyện gì sao?"

Tạ Minh Lâm hiểu ra, vội vã báo cho bên cảnh sát. Họ liền cho người đem theo máy dò tín hiệu, ra hiệu Tạ tổng tiếp tục nói chuyện để bọn họ tìm ra nơi phát tín hiệu.

Đám cướp cũng không ngờ đây là số thật. Ánh mắt chúng càng sáng hơn khi nghĩ tới tiền tài, giọng nói lộ rõ vẻ tham lam: "Tình nhân bé nhỏ của Tạ tổng đang ở trong tay tụi tao, mày nghĩ sao?"

"Làm sao tôi biết các người nói thật."

Tên lão đại thấy vậy liền hung hăng đá cho Lâm Mặc một cú. Tiếng rên của cậu từ trong điện thoại truyền ra khiến tim Tạ Hoài An như nghẹn lại, lửa giận trong lòng đã sớm phừng phừng muốn băm thây xẻ thịt đám kia.

"Các người muốn bao nhiêu?"

"Ha ha, tao thích thái độ khôn ngoan hợp tác đó của mày. Trước mười hai giờ đêm nay mau chuyển một trăm vạn vào tài khoản xxx-xxxx-xxx, hoặc là không bao giờ gặp lại tình nhân của mày nữa."

"Hiện tại đã qua giờ làm việc, ngân hàng sẽ không chuyển tiền." Tạ Hoài An cố gắng kéo dài cuộc nói chuyện hết sức có thể. "Tối thiểu phải đợi đến sáng hôm sau."

"Được, vậy tao cho mày tới chín giờ sáng mai. Cứ mỗi một giờ trễ tiền thì tao chặt một ngón của thằng tiểu bạch kiểm kia, hiểu chưa."

Nói xong gã lập tức cúp máy. Sau đó lại một số điện thoại lạ khác nhắn đến điện thoại Tạ tổng số tài khoản ngân hàng. Các vị cảnh sát nhận được lập tức ra tay vào cuộc điều tra, chỉ lát sau đã thông báo lại: "Tín hiệu đến từ phía Đông Bắc cách đây khoảng mười dặm."

Tạ Hoài An trong lòng như có lửa đốt không chờ được liền vội vã đi xuống xe. Tạ Minh Lâm thấy thế liền đi theo. Hắn nhận ra em trai bám theo mình, nghiêm giọng bảo: "Em ở lại đây. Không được tùy tiện."

"Ca! Chu Uyển Khanh có lẽ cũng đang bị bắt giữ chung với Mạnh Kỳ, sao em có thể ở lại đây chờ!" Lúc nói những lời này, hốc mắt của hắn cũng đã hồng hồng.

Tạ Hoài An im lặng. Hắn có thể phần nào thấu hiểu cảm giác của em mình. Nếu có người bảo hắn chờ ở đây không được tìm đến Mạnh Kỳ, phỏng chừng hắn sẽ phát điên lên không màng tất cả.

"Được rồi, nhưng em không được làm gì ngu ngốc hại người hại mình."

"Ca à, lời này em phải nói với anh mới đúng!"

Bên cảnh sát lập tức cho xe đi trước dẫn đường. Vì để tránh đánh rắn động cỏ, họ không dám làm quá ầm ĩ, thập phần điệu thấp. Lúc tới bìa rừng, họ không thể không xuống xe đi đường bộ vào. Hết cách, tiếng xe chạy quá to, sẽ khiến kẻ bắt cóc chú ý. Cả hai con tin một người là người yêu của Tạ tổng một người là người yêu của em Tạ tổng, cho dù ai bị trầy một tí tẹo thôi cũng đủ để họ chịu tội. Không biết rốt cuộc là đám cướp không có mắt nào động đến hai vị tổ tông này!

Lâm Mặc ngồi bên trong chán nản đếm xem có bao nhiêu con nhện bò trên trần nhà. Lúc này hệ thống đột nhiên liên hệ với cậu.

[Thời gian nhiệm vụ đã thay đổi]

"Cái gì?!" Lâm Mặc sửng sốt suýt giật bắn người lên. Một tên bắt cóc thấy phản ứng của cậu như vậy thì ngờ vực nhìn lại. Cậu vờ hoảng hốt bảo: "Khi nãy có con gián chạy qua…"

Gián-kun à, dùng máy làm lý do nhiều lần như vậy, tao thập phần xin lỗi!

"Cậu nói rõ chút."

[Do cậu khiến đám cướp chủ động liên hệ với Tạ tổng, cho nên hiện tại cảnh sát đã tìm ra vị trí đám cướp sớm hơn so với cốt truyện. Theo tính toán của tôi thì còn khoảng hai tiếng nữa cảnh sát sẽ đến, cậu cũng chỉ cần bảo vệ Chu Uyển Khanh trong hai tiếng nữa thôi]

Tin này đối với Lâm Mặc quả thật là cực hỉ! Không ngờ cậu đánh bậy đánh bạ lại giải quyết một vấn đề lớn! Tuy rằng thời gian hơi lệch với cốt truyện, nhưng cái đó có quan trọng a?! Dù sao nữ chính cũng được cứu, nữ phụ pháo hôi ác độc cũng phải bị bắt, nhìn chung thì có thay đổi bao nhiêu đâu!

Hiện tại đám cướp đang chờ tiền chuyển khoản, sẽ tạm thời không động vào cậu và Chu Uyển Khanh. Kỳ thực ban đầu chỉ là định không làm gì cậu thôi, còn Chu Uyển Khanh không có hậu đài chúng không ngại. Cậu lại chẳng thể bảo em trai Tạ Minh Lâm là người yêu của Chu Uyển Khanh được, cho nên liền lăn ra ăn vạ khóc lóc bảo cậu với nàng tình nghĩa sâu như biển, là thịt trong da là máu trong tim, làm nàng đau chính là làm cậu đau, mà nếu cậu đau cậu sẽ mách với Tạ tổng… Nói tóm lại sau nhiều lần ầm ĩ, bị ăn mấy cái bạt tai, đám cướp bị cậu nói đến mơ hồ quyết định không đụng vào ai hết.

Thậm chí chúng còn não bổ ra một câu chuyện tình cảm cẩu huyết, thanh mai trúc mã thầm mến từ lâu nhưng Lâm Mặc lại bị Tạ tổng cường thủ hào đoạt, giơ gậy đánh uyên ương chia rẽ hai người nọ. Khụ, này cũng do kỹ thuật diễn cậu quá tốt, khiến đám cướp cũng phải tin rằng không có Chu Uyển Khanh cậu sống không nổi…

Nhưng mà thật sự là không có nữ chính cậu không sống nổi a! Nữ chính mà bị K.O thì hai giây sau cậu cũng trực tiếp log-out khỏi thế giới này luôn rồi!

Cho nên Lâm Mặc khóc lóc đặc biệt chân thật, ngay cả Chu Uyển Khanh nếu không phải đã biết rõ quan hệ của cậu với Tạ tổng cũng thật sự nghi ngờ rằng cậu thầm mến cô nhiều năm a!

Ngoài cửa đột nhiên có tiếng xô đẩy ồn ào, tiếng "Mẹ kiếp!" của lão đại, sau đó là một tràng dài những lời chửi rủa đa dạng khiến Lâm Mặc mở mang đầu óc. Sau đó… sau đó cậu nhìn thấy thân ảnh của Tạ tổng tiến đến gần mình, chỉ kịp nỉ non một câu: "Tạ Hoài An…" rồi ngất đi.

Tiếng thông báo nhiệm vụ của hệ thống vang lên, nhưng cậu đã chẳng còn hơi sức nào nghe nữa rồi.

Khi Lâm Mặc tỉnh lại một lần nữa nhìn thấy cái trần nhà trắng như tuyết quen thuộc trên đỉnh đầu. Cậu im lặng phun tào trong lòng, không ngờ đi lòng vòng rồi cũng về lại nơi này. Kỳ thực cậu lẫn Chu Uyển Khanh chỉ bị bắt giữ chưa đến sáu tiếng, nhưng do bị đối xử tàn tệ, cộng thêm việc không có cách nào uống thuốc cho nên không ngăn ngừa bệnh tim được. Cuối cùng vẫn là ngất đi.

[Chúc mừng, hiện tại cậu đã hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ. Chủ hệ thống thông báo rằng ký chủ có thể ở lại thế giới này hai năm]

Tin tức này đến quá bất ngờ khiến bàn tay cầm chăn của Lâm Mặc khựng lại, ánh mắt cậu toát lên chút mờ mịt. Đã hoàn thành hết nhiệm vụ? Tức là từ này về sau cậu không cần lo lắng có BUG nào đột nhiên xảy ra không nữa, cũng không cần như tên biến thái đi theo rình mò nam chính nữ chính cả ngày…

Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa thời gian cậu ở lại thế giới này chỉ còn hai năm…

Không hiểu sao cậu không cảm thấy vui mừng như bản thân đã tưởng. Còn nhiệm vụ thì còn mệt, nhưng ngược lại cậu còn kéo dài được thời gian sống. Mà một khi đã hết nhiệm vụ, thì thời khắc tử vong của cậu cũng đã được xác định.

Nhưng Lâm Mặc không kịp nghĩ mê man thêm. Cửa phòng bệnh mở ra, Tạ Hoài An bước vào nhận ra cậu đã tỉnh liền vội vã chạy lại bên giường. Trông bộ dáng này còn có chỗ nào giống vị Tạ tổng băng sơn lạnh lùng uy nghiêm chứ. Cậu cảm thấy buồn cười, nhưng nhìn ra sự lo lắng trong mắt hắn liền nhịn không được nói: "Em không sao, anh không cần lo lắng."

"Mạnh Kỳ…" Tạ Hoài An ôm chầm lấy cậu như muốn hòa thành một, khiến cả hai đời đời kiếp kiếp ở bên nhau. "Đừng khiến tôi lo lắng như vậy nữa…"

"Sẽ không." Lâm Mặc cam đoan. Cậu không cần phải làm nhiệm vụ nữa, mà đã có sự bảo hộ của chủ hệ thống, trong thời gian hai năm này cậu nhất định không xảy ra bất trắc gì.

Nhưng sau hai năm sẽ như thế nào, cậu lại chưa nghĩ tới. Hay nói đúng hơn, không muốn nghĩ tới.

Lần này Tạ tổng thật sự bị cậu dọa sợ, cắt hết mọi công việc của cậu, kể cả bộ phim đang quay. Đối với việc này Phùng đạo diễn cũng không dị nghị, chuyện xảy ra ở đoàn làm phim của ông, tuy không liên quan đến ông nhưng ông cũng phải chịu một phần trách nhiệm. Tạ tổng không tính sổ đã là may lắm rồi.

Lâm Mặc cũng không có bao nhiêu yêu thích đối với đóng phim, cho nên thập phần nhu thuận nghe theo an bài của hắn. Đối mặt với thái độ ngoan ngoãn này của cậu, không ngày nào Tạ tổng không phải áp chế dục vọng ôm cậu vào lòng hung hăng ba ba ba một phen.

Tạ Minh Lâm cùng Tạ Hoài An liên hợp, nhanh chóng đào ra thủ phạm sau màn là Cố Như Ý. Lúc bị bắt, cô ta còn sững sờ không hiểu chuyện gì xảy ra. Đến khi nghe người bắt mình cười chế nhạo rằng đầu óc cô vào nước, cư nhiên đụng vào hai vị bảo bối của anh em Tạ gia, cô mới dần dần hiểu ra mọi chuyện. Móng tay Cố Như Ý đâm vào lòng thịt đến chảy máu, ánh mắt đỏ rực đầy sát khí. Kế hoạch của cô không nên thất bại như vậy! Nếu không phải đám bắt cóc ngu xuẩn đó ham tiền! Nếu Mạnh Kỳ không đột nhiên xuất hiện chen ngang!

Trong tiểu thuyết, Cố gia dùng tiền và quyền thế để bảo lãnh Cố Như Ý ra ngoài, mang tiếng là đi điều trị tinh thần mà xuất ngoại. Đáng tiếc hiện tại Tạ Hoài An không dễ dàng buông tha như vậy, mà Tạ Minh Lâm cũng không có chút thông cảm nào, cho nên dù Cố gia dùng mọi cách cũng chỉ có thể giảm nhẹ hình phạt của Cố Như Ý. Nhưng rốt cuộc cô vẫn phải ngồi tù ba năm.

Tin tức Cố Như Ý làm chuyện phạm pháp bị bỏ tù nhanh chóng ùa ra khắp nơi như có người cố tình làm. Toàn bộ danh tiếng của cô ta đều bị mất sạch, mà Cố gia cũng bị mắng chửi là không biết giáo dục con cái. Dưới áp lực của dư luận, đồng thời chịu sự chèn ép của Tạ gia, không đến một năm Cố gia đã hoàn toàn rời khỏi giới thượng lưu thành phố này.

Mà cuộc sống của Cố Như Ý sau khi vào tù cũng không dễ chịu mấy. Cố gia rớt đài, không có cách nào chăm lo cho cô trong tù được nữa. Chỉ mới một năm, gương mặt của Cố Như Ý già đi trông thấy, tay chân bị người đánh còn thành tật. Cho dù có rời khỏi nhà tù, đời này cô ta cũng đừng mong quay trở về giới nghệ thuật, càng không có cơ hội quay về giới thượng lưu.

Tạ Minh Lâm đối với người bạn cũ của mình thành ra tình trạng này trong lòng không phải không có phiền muộn, nhưng sau khi nghe đám cướp kể lại những việc Cố Như Ý kêu họ làm thì phẫn nộ không thôi. Cuối cùng hắn quyết định giao cô cho pháp luật xử lý không nhúng tay vào, mà kể từ ngày hôm đó đến nay cũng không gặp lại cô ta nữa. Tạ Hoài An thì không rộng lượng như vậy, hắn cố tình sai người trong nhà tù đánh đập Cố Như Ý, khiến cho cô ta thân tàn ma dại. Chẳng phải Cố gia dùng cái cớ tinh thần Cố Như Ý có vấn đề để hòng chạy tội sao? Được lắm, đã thế hắn sẽ khiến cho cô ta thực sự có vấn đề!

Bộ phim nhờ sự kiện này mà vô tình được PR một phen, ngày đầu tiên chiếu rạp đã hết sạch vé. Vô số lời khen ngợi dành cho bộ phim cùng các diễn viên trong đó. Tạ Minh Lâm cùng Chu Uyển Khanh sau đợt này tình giả thành thật, tuy chưa công khai với bên ngoài nhưng người trong giới ai cũng biết. Đối với việc này Tạ tổng chỉ nhàn nhạt nói chúc mừng, nhưng Lâm Mặc cảm nhận được hắn thật sự vui mừng cho đứa em trai của mình. Chu Uyển Khanh là một nữ nhân tốt, có sự giúp đỡ của ý chí thế giới, bọn họ sẽ hạnh phúc bên nhau cả đời.

Cuối năm, Chu Uyển Khanh dựa vào mà nhận được đề cử cho diễn viên chính nữ xuất sắc nhất. Giống như cốt truyện ban đầu, nàng đoạt giải ảnh hậu, trực tiếp tỏ tình một lần nữa với Tạ Minh Lâm trước hàng trăm ống kính. Tạ Minh Lâm đồng ý, cả hai người vui vẻ bên nhau nhận được lời chúc phúc của giới truyền thông. Cũng có một số kẻ bảo rằng Chu Uyển Khanh không xứng đáng với Tạ Minh Lâm, nhưng những bình luận như thế nhanh chóng bị fan Chu Uyển Khanh ném đá. Đến cuối cùng thái độ của fan đối với hai người đều là sùng bái chúc họ hạnh phúc bên nhau. Mà chuyện này cũng không còn om sòm nữa. Trong

giới giải trí, có người yêu là chuyện bình thường. Chỉ là họ không ngờ cặp đôi này không những có thể luôn bền vững bên nhau, còn dắt tay nhau đi đến cuối đời, quả là một giai thoại tình yêu đẹp đẽ.

Bất quá đó đều là sau này. Quay trở về hiện tại, Tạ tổng đang rất không vui. Cả ngày hôm nay hắn trưng ra một bộ dáng đến gần liền chết, khiến nhân viên công ty nơm nớp lo sợ chẳng biết lại có kẻ không não nào chọc đến Mạnh Kỳ. Đúng vậy, là Mạnh Kỳ chứ không phải Tạ tổng. Toàn bộ nhân viên trên dưới công ty đều biết chỉ có chuyện liên quan đến Mạnh Kỳ mới khiến Tạ tổng bất mãn như vậy thôi.

Mà đầu sỏ thủ phạm, trong lòng có chút chột dạ với Tạ tổng nhưng vẫn kiên quyết làm lơ. Đáng tiếc cậu không muốn để ý, nhưng có người căn bản không cho cậu không để ý. Mấy ngày sau đó phía sau lưng Lâm Mặc luôn có cái đuôi sói to xù đi theo, ánh mắt thì ngày càng u oán sắp hóa thực chất luôn rồi!

Rốt cuộc một ngày nọ, cậu không nhịn được nữa nói thẳng với Tạ tổng: "Rốt cuộc anh muốn gì?!"

"Tạ Minh Lâm cùng Chu Uyển Khanh sắp đính hôn vào năm sau rồi, mà em với anh vẫn chưa." Giọng nói của Tạ Hoài An vẫn nhàn nhạt một điệu, nhưng có thể nghe ra chút ghen tỵ trong đó.

"Hai người đàn ông, đính hôn làm cái gì?" Lâm Mặc đỡ trán không hiểu nổi. Thế giới này vẫn chưa công nhận hôn nhân giữa nam nam, đừng nói đính hôn, cho dù kết hôn cũng không có ý nghĩa gì về mặt pháp lý hết.

Nhưng Lâm Mặc không hiểu, vì không có cách nào trói buộc cậu bằng pháp luật, cho nên Tạ tổng mới khao khát làm một buổi lễ lớn long trọng tuyên bố cho mọi người rằng cậu là của hắn! Như vậy sau này dù Mạnh Kỳ có muốn chạy thì danh hiệu "Tạ phu nhân" vẫn còn đó, hắn có thể tùy tiện đi bắt về! Nếu không làm tiệc tuyên bố, như vậy sau này dù cậu có bỏ hắn kết hôn với người phụ nữ khác, hắn lấy gì để ngăn cản đây?

Cuối cùng Lâm Mặc vẫn là người chịu thua trước, nhưng cậu không muốn làm lớn, cho nên Tạ Hoài An chỉ đành bất đắc dĩ gạt bớt khách. Chỉ là dù đã loại bớt rồi, lúc cậu đến buổi tiệc vẫn cảm thấy hoang mang với số lượng người ở đây! Gặp quỷ a! Nhiêu đây người đủ cho toàn bộ người trong giới thượng lưu và nghệ thuật luôn rồi! Lâm Mặc tin rằng nếu Tạ tổng còn đem tin này phát lên ti vi thì toàn bộ thành phố này đều biết cậu và hắn là một đôi.

Khụ, thực ra hắn đã định làm vậy, nhưng bị Lâm Mặc nhốt ngoài phòng ba ngày thì đã biết sám hối bỏ qua…

Trong buổi tiệc, cậu còn gặp được cha mẹ của Tạ Hoài An và Tạ Minh Lâm. Lần đầu gặp mặt như thế này khiến cậu có chút lúng túng, cũng chẳng có cha mẹ nào thấy con mình bị một tên đàn ông khác câu đi đi. Chỉ là thái độ của họ đối với cậu hoàn toàn ngược lạ những gì cậu nghĩ. Cha Tạ không vui không buồn chỉ ừ một tiếng khi Tạ Hoài An giới thiệu cậu, bộ dáng lạnh lùng giống hệt Tạ tổng như đúc. Mà mẹ Tạ thì hết sức vui vẻ xoay cậu như món đồ chơi xem xét tới lui, còn dặn dò Tạ Hoài An phải đối xử tốt với cậu.

Tình hình này khiến cậu có chút bắt không kịp, nhưng trong lòng tràn đầy ấm áp. Tuy không biết hai người họ đối với cậu như vậy là khách sáo không muốn Tạ tổng mất mặt hay thật tình, nhưng cậu không khỏi vui vẻ trước thái độ của họ đối với cậu. Một trong những nguyên nhân trước đó cậu không muốn cùng Tạ tổng làm lễ đính hôn cũng do e ngại sự phản đối của cha mẹ hắn. Nay đã không còn vấn đề, khúc mắc trong lòng cậu cũng được tháo gỡ.

Tạ Hoài An đêm hôm đó hung mãnh gấp mấy lần so với thường lệ, sáng hôm sau tỉnh dậy còn nói cái gì mà mấy tháng sau chúng ta kết hôn luôn đi, bị Lâm Mặc một cước đạp xuống giường. Tiệc đính hôn thôi mà cậu đã bị toàn bộ khách mời vây xem như khỉ, nếu còn làm kết hôn nữa chắc khỏi bước chân ra khỏi nhà luôn! Hơn nữa cứ phải đứng mỉm cười suốt mấy tiếng, chân lẫn mặt cậu đều co rút luôn rồi!

Tạ tổng vừa mới được ăn no cho nên rất thỏa mãn, Mạnh Kỳ không muốn kết hôn thì cứ từ từ vậy, bọn họ vẫn còn nhiều thời gian. Hắn sẽ tìm cách trị hết bệnh cho cậu trước, sau đó kết hôn cũng chưa muộn. Rồi họ có thể play tư thế này, tư thế này,…

Trong đầu Tạ tổng toàn cung xuân đồ với hai diễn viên chính là mình và Mạnh Kỳ, nhất thời nóng mũi nhịn không được lại đi tắm nước lạnh. Có một người yêu bị bệnh tim cũng thật khổ a, cho dù thèm khát cỡ nào hắn cũng không thể túng dục quá độ được. Nhất định phải tìm cách trị hết cho cậu mới được!

Lâm Mặc nhàn nhã nằm trên giường đọc sách, sau lưng còn được Tạ tổng ân cần xoa bóp eo cho cảm thấy cuộc sống này thật quá mỹ mãn. Có nhà có xe có người yêu, căn bản là nhân sinh đầy đủ không thiếu thốn gì nữa.

Nếu như có thể kéo dài vĩnh viễn thế này, quả thực cũng không tồi...

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau kết thúc thế giới này. Lâm Mặc tất nhiên phải rời đi, đây là giả thuyết ngay từ đầu của truyện. Ta cam đoan kết thúc cuối cùng của bộ truyện là HE, nhưng kết thúc mỗi thế giới không nhất định là HE a~

32. Chương 32: Mỹ Nam Có Trái Tim Yếu Đuối (14)

Trong phòng tối, tiếng rên rỉ hòa quyện với tiếng nước dâm mỹ khiến người không khỏi liên tưởng đến những cảnh tượng nóng bỏng.

Tạ Hoài An áp trên người Lâm Mặc, điên cuồng ra vào. Mà thiếu niên kêu ngày càng to, chân cũng bất giác kẹp chặt hơn, dùng hai tay ôm lấy phía sau lưng người đàn ông trước mặt. Tiếng va chạm hậu huyệt phía sau ba ba ba thật không khỏi đỏ mặt che tai.

Theo sau một tiếng gầm nhẹ, hắn phóng thích toàn bộ, cùng lúc đó thiếu niên cũng xụi lơ nằm thở hổn hển. Hắn hài lòng ôm lấy cậu một hồi lâu, sau đó mới từ từ rút phần thân mình ra khỏi nơi ấm nóng đó.

Kế tiếp hắn lại cúi xuống kiểm tra xem miệng huyệt có sưng đỏ chảy máu hay không. Hành động quen thuộc đã làm rất nhiều lần, vẫn khiến Lâm Mặc có chút thẹn thùng giấu mặt vào gối.

Thời gian đầu họ vẫn duy trì tần suất một tuần chỉ làm tình một lần, sau khoảng một năm khi tin tưởng rằng thiếu niên có thể chịu đựng được Tạ Hoài An mới dám tăng lên ba ngày một lần. Dẫu vậy đối với một người đàn ông đang tuổi tráng niên vẫn có phần nghẹn không giải phóng hết. Cho nên mỗi lần dây dưa trên giường, tuy hắn cố ẫn nhẫn, nhưng cậu luôn cảm nhận được sự điên cuồng mạnh mẽ sau mỗi cú va chạm.

Cơ thể Lâm Mặc đã hoàn toàn quen với việc nằm dưới, nếu nói thời gian đầu còn cảm nhận chút đau đớn thì bây giờ cậu chỉ toàn khoái cảm. Tạ Hoài An là một tên mặt lạnh, nhưng trên giường vô cùng ôn nhu. Hắn luôn biết trêu chọc những vị trí mẫn cảm của cậu, đâm thẳng vào điểm G khiến cậu sung sướng nhưng vẫn luôn duy trì cảm xúc ở một mức độ ổn định không quá khích phù hợp cho sức khỏe.

Nằm ở trên giường hưởng thụ xoa bóp eo, Lâm Mặc thoải mái rên rỉ, mặc kệ kẻ phía sau phải cố gắng nín nhịn dục vọng trong người. Cuối cùng khi cậu thoải mái đi ngủ thì lại có kẻ nào đó chạy vào nhà vệ sinh tắm nước lạnh.

Tạ tổng sau khi đã rời giường thì hoàn toàn là một tổng tài cấm dục, hoặc chí ít đó là trong mắt người khác. Cho dù Lâm Mặc có chào buổi sáng bằng một nụ hôn nhẹ, sau đó vuốt ve thắt cà vạt cho hắn, hắn vẫn có thể mặt lạnh rời nhà đi công tác. Nhưng trên thực tế không ai biết rằng mỗi sáng như vậy hắn phải niệm thầm kim cương kinh đến bao nhiêu lần, niệm nhiều đến độ thuộc lòng từng chữ từng dấu câu trong đó.

Hôm nay là Chủ Nhật, Tạ tổng sẽ không tự dưng bỏ phí một ngày bên người yêu để chạy đến công ty, cho nên cả hai ân ân ái ái ăn sáng, rồi lại nị oai kéo nhau ra phòng khách đọc báo xem ti vi. Nếu dùng thứ gì đó để miêu tả thì đại khái là "dính nhau như sam" đi. Nhưng Lâm Mặc không cảm thấy vấn đề gì, Tạ Hoài An đương nhiên càng không. Trên giường không đòi đủ thì chí ít những lúc này cũng có thể lén lút hoặc công khai ăn đậu hũ.

Chỉ là hôm nay tâm trạng Lâm Mặc không được tốt lắm. Bởi vì ngày mai cậu phải rời khỏi thế giới này.

Nếu hệ thống không thông báo, có lẽ cậu vẫn luôn đắm chìm trong cuộc sống này mà không hề hay biết. Đáng tiếc, giọng điện tử lạnh băng đó lại khiến cho cậu tỉnh giấc từ trong giấc mộng.

Lâm Mặc không sợ chết, vì cậu biết kỳ thực mình chỉ rời đi thế giới này đến một nơi khác làm nhiệm vụ mà thôi. Nhưng cậu lại cực kỳ lo lắng cho Tạ tổng. Sống chung với nhau hai năm, hắn yêu cậu nhiều thế

nào, cậu cũng dần cảm nhận được. Không biết nếu phải đối diện với cái chết của cậu, Tạ Hoài An sẽ như thế nào.

Cho nên sáng nay Lâm Mặc đặc biệt dính người, cứ ôm Tạ Hoài An mãi không buông. Hắn rất thích thú hưởng thụ đãi ngộ này, tuy mặt không biểu hiện nhưng bàn tay tà ác đặt trên mông cậu cho thấy rõ điều đó.

Bình thường Lâm Mặc thường mắng hắn một tiếng sắc lang, rồi đẩy tay ra. Nhưng hôm nay cậu không làm vậy. Cậu chỉ đơn thuần rầu rĩ mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm mà thôi.

Dù sao mông chết cũng để lại, sờ nhiều thêm vài cái có gì đáng so đo!

Tạ Hoài An cũng dần cảm nhận được sự bất thường của cậu. Chân mày hắn khẽ nhíu, đặt tờ báo xuống bàn, "Em sao thế? Khó chịu ở đâu à?"

"Không có." Lâm Mặc trả lời bằng thứ giọng mũi nghèn nghẹn.

"Nếu cảm thấy bất thường thì phải báo ngay. Mấy ngày nữa tới đợt khám bệnh định kỳ, tôi sẽ nhờ bác sĩ kiểm tra tình trạng toàn thân của em thêm một lượt."

Hai năm qua, Lâm Mặc vẫn chưa phẫu thuật tim. Tỉ lệ thành công mà các bác sĩ đưa ra quá thấp khiến Tạ Hoài An không dám chấp nhận mạo hiểm. Dẫu biết căn bệnh này như quả bom có thể nổ tung bất cứ lúc nào, hắn vẫn hy vọng rằng có thể kéo dài được lâu hơn một chút. Bình thường Mạnh Kỳ vẫn rất tốt, chỉ là không được vận động mạnh. Nhưng một khi đã nằm lên bàn phẫu thuật thì chỉ có hai kết quả: sống hoặc chết.

Lâm Mặc không thể nói cho hắn biết kỳ thực cậu có buff của chủ hệ thống và ý chí thế giới, nếu phẫu thuật nhất định sẽ thành công. Cho nên cậu cũng không thể thuyết phục được hắn để đi phẫu thuật. Cuối cùng cậu mặc kệ. Coi như tốn thêm chút điểm năng lượng mua thuốc tim duy trì bệnh tình vậy, cũng không chết được. Cậu không muốn khiến Tạ Hoài An lo lắng khó chịu.

"Em thấy chán thì tôi mang em ra ngoài."

"Không cần, hôm nay em chỉ muốn ở đây với anh thôi."

Hây, chơi bời cái gì chứ, mai là ngủm luôn rồi. Hố cha hơn nữa mười hai giờ ngày mai chính là sinh nhật của Tạ Hoài An, phỏng chừng cậu sẽ cho hắn một sinh nhật "vĩnh viễn không quên" mất.

Cho dù Lâm Mặc kỳ kèo nằn nì khóc lóc giở đủ mọi trò, hệ thống cũng không vì thế mà động lòng. Kỳ thực nó cho dù có muốn cũng không thay đổi được. Tất cả mọi thứ đều do chủ hệ thống sắp xếp, những gì nó có thể làm là báo trước cho ký chủ biết mà thôi.

"Hay để tôi bảo Tạ Minh Lâm tới làm tiệc BBQ…"

"Không cần!" Nhận ra mình có chút lớn giọng, Lâm Mặc vội điều chỉnh lại. "Xin lỗi, tâm trạng em có chút không tốt."

"Được rồi, nếu em không muốn thì thôi." Tạ tổng xoa xoa quả đầu nhỏ của cậu, khiến mớ tóc gọn gàng trở thành một cái tổ chim bù xù.

Hắn có thể cảm nhận được tâm tình cậu không ổn, mà chính tâm trạng bản thân hắn cũng không ổn định. Chẳng hiểu sao mấy ngày nay hắn vẫn luôn nằm mơ một giấc mộng kỳ quái rất đáng sợ, giống như hắn mất đi một thứ gì vô cùng quan trọng. Đáng tiếc khi hắn tỉnh dậy thì lại hoàn toàn không nhớ được bất kỳ thứ gì nữa. Chỉ có cảm xúc còn đọng lại là vô cùng chân thật, khiến nhịp tim hắn đập thình thịch vang dội không ngừng được.

Hắn sợ Mạnh Kỳ lo lắng, nên không nói cho cậu biết. Mà ngay cả người thân trong gia đình hắn cũng không chia sẻ với ai. Dù sao ngay cả nội dung giấc mơ còn chẳng nhớ được thì kể cái gì? Cho dù hắn nói ra cũng không ai có thể giúp đỡ, cùng lắm là an ủi bảo hắn suy nghĩ quá nhiều thôi.

Tạ Hoài An cũng hy vọng chỉ là do dạo này mình quá mệt mỏi nên tạo thành áp lực, khiến bản thân bị "bóng đè" hay gì đó. Bản thân mỗi người đều có một phần tâm lý đà điểu, rõ ràng biết né tránh không giải quyết được, vẫn cố tin rằng chỉ không cần nhìn thấy nghĩ tới thì mọi chuyện sẽ ổn cả.

Cả ngày hôm đó Lâm Mặc dính chặt với Tạ Hoài An như cặp sinh đôi, ngay cả hắn đi nhà tắm cũng đi theo đòi tắm chung. Mặc dù bản thân từng tưởng tượng ra cảnh phòng tắm play hết sức nóng bỏng, hắn vẫn không dám thực hiện nó ngay hiện tại. Người mình yêu không một mảnh vải che thân nằm trong nước lim dim không chút phòng bị, mà bản thân chỉ có thể nghẹn khuất gội đầu tắm rửa cho cậu một cách thuần túy.

Thứ ấy của hắn vốn hưng phấn phừng phừng đã dựng thẳng từ lâu. Những lần trước hắn đều bảo Lâm Mặc mặc kệ nó, mà Lâm Mặc cũng kệ thật. Nhưng hôm nay phỏng chừng cảm xúc quyến luyến, cậu vô cùng hào phóng dùng tay giúp Tạ tổng bắn một lần.

Nhưng làm xong một lần thì da tay cậu cũng muốn sưng đỏ hết lên! Ngọa tào, có cần kéo dài lâu đến như vậy không! Rõ ràng bình thường làm gì cũng nhanh nhẹn chỉ có mỗi việc này là chậm rì rì là sao!

Chỉ là nghĩ đến có lẽ đây là lần cuối, chút oán giận nhỏ bé ghen tỵ trong lòng cậu cũng bay biến sạch.

"Chúng ta làm đi." Lâm Mặc chủ động đưa ra lời mời.

Tạ tổng nuốt yết hầu, ánh mắt tối đen lại. Mạnh Kỳ của hắn rất ít khi chủ động, mà vốn dĩ hắn đã không có sức kháng cự với cậu rồi. Nhưng bọn họ mới làm tối qua, hiện tại cũng không thích hợp…

"Bảo bối, hôm qua chúng ta mới làm rồi. Nếu em muốn tôi có thể dùng tay giải quyết giúp em."

Phấn khởi của Lâm Mặc xẹp xuống như quả bóng bay xì hơi. Hiếm khi cậu chủ động hiến thân thế này mà hắn còn dám từ chối! Hừ hừ, cho dù là vì sức khỏe của cậu nên mới nói thế nhưng lòng cậu vẫn rất bất mãn.

Vì vậy Lâm Mặc lần đầu tiên tỏ ra phản nghịch, "Không! Ngay bây giờ cơ!"

Nói rồi cậu còn lén lút dùng tay sờ sờ lên bộ ngực rộng lớn của hắn, tay còn lại kéo cánh tay hắn vòng qua eo mình.

Hô hấp của Tạ Hoài An đã trở nên nặng nề. Trước mặt hắn là một bữa tiệc mỹ vị đang mời gọi hắn đến xơi, mà cố tình hắn lại không thể động vào.

Cuối cùng Tạ tổng dùng tốc độ sấm sét ôm cậu khỏi nhà tắm, lau sạch sẽ khắp người, sấy khô tóc, mặc quần áo ngủ tắt đèn vào rồi… ngủ.

Lâm Mặc trợn trừng mắt nhìn đối phương. Đừng tưởng giả bộ nhắm mắt thì cậu không biết hắn vẫn còn thức! Cái thứ nóng bỏng đâm vào bụng cậu kia cũng không phải cậu tự tưởng tượng ra!

Nhưng khả năng kiềm chế của Tạ tổng rất tốt, cho nên Lâm Mặc làm ầm ĩ một hồi vẫn phải nhận mệnh đi ngủ mà không làm ăn được gì.

Đáng ghét, ngay cả làm một pháo chia tay cũng không đồng ý! Chờ đến lúc cậu đi rồi, cho hắn chơi với ngũ chỉ cô nương mỗi ngày!

Nghĩ đến việc ngày mai phải rời đi, Lâm Mặc lại buồn rầu. Cậu quyết định cùng hệ thống câu thông một chút, nói kỹ hơn về vấn đề này. Dù sao mạng cũng là của cậu, tuy là hàng recycle có thể chết nhiều lần nhưng không có nghĩa vì thế mà nó không đáng giá a!

"419, cậu có ở đó không?"

[Tôi đây.]

"Về việc ngày mai… Tôi có thể chọn cách chết không vậy?"

Hệ thống im lặng một lúc như đang tra xét dữ liệu gì đó rồi báo lại: [Không được.]

"Này! Tôi không muốn chết vì lên cơn đau tim đâu! Nghe bảo chết kiểu đó xấu xí lại đau đớn vô cùng, không đẹp như phim truyện gì hết!"

Kỳ thực người từng tự bạo nổ tung như Lâm Mặc sao có thể sợ cái chết vì đau tim được. Cậu chỉ là không muốn Tạ Hoài An sau khi cậu chết rồi tự trách bản thân mà thôi. Nếu cậu chết vì bệnh tim, hắn nhất định sẽ gom hết trách nhiệm cho rằng vì hắn ngăn cản cậu phẫu thuật mới nảy sinh việc này.

Dù sao cũng là chết, đã không thể tiếp tục bồi hắn, vậy thì cậu hy vọng không khiến hắn bận tâm lo lắng hay đổ lỗi cho bản thân.

[Ồ? Thế bị một tên biến thái giết biến thành tiêu bản nghệ thuật thì sao? Đảm bảo nhanh gọn lẹ lại vẫn tôn lên được vẻ đẹp hoàn mỹ của cậu.]

Lâm Mặc: "…"

Thôi được rồi, sao cậu lại trông đợi vào đám hệ thống đa cấp này chứ.

[Thôi được rồi, dù sao tôi cũng không muốn cậu vì việc này mà phải đi trị liệu tâm lý đâu. Tuy không thể đảm bảo giúp cậu chết như ý muốn nhưng có yêu cầu gì thì cứ đưa hết lên đây, tôi nhắn qua cho chủ hệ thống.]

"Thật sao!"

[Đương nhiên, người ta là hệ thống xuyên nhanh theo yêu cầu mà!]

Lâm Mặc cảm thấy bầu không khí này có chút quen quen, nhưng cậu nhanh chóng vứt ra sau đầu, vội vàng liệt kê: "Đầu tiên, cái chết này nhất định phải hoàn toàn tự nhiên không phải do có ai cố tình gây ra, càng không dính líu gì đến Tạ tổng. Chết nhanh một chút, đừng hấp hối kéo dài quá, tôi sợ đau. Chết theo mấy kiểu thông thường là được, không cần sáng tạo mấy thứ như "biến thành tiêu bản" gì đó, tôi không có cái đam mê biến thái này. Tốt nhất đừng báo trước từng giây từng phút còn bao lâu nữa thì tôi chết, nhanh gọn lẹ làm cái một là được rồi. Sau đó…"

[Yêu cầu gì mà lắm thế. Cậu quên tôi chỉ nhận tìm kiếm có bốn chữ thôi sao.]

"Tệ hại hơn cả google." Lâm Mặc khinh bỉ nhận xét.

[Cậu nói như vậy khiến tôi cảm thấy bị người mổ bụng cắt thành từng mảnh nhỏ ném xuống sông cho cá ăn cũng không tồi…]

"Tôi sai rồi. Cậu là hệ thống lợi hại nhất!" Lâm Mặc nhanh chóng lật mặt, thái độ hết sức nghiêm túc đứng đắn.

[Được rồi, tôi đã gửi toàn bộ ghi âm của cậu đến chủ hệ thống. Còn bên đó có thực hiện theo yêu cầu của cậu không thì còn phải xem đã.]

Lâm Mặc thở phào nhẹ nhõm. Hợp tác lâu năm, cậu đã đoán được phần nào cơ cấu tổ chức của cái hệ thống này. Cao nhất là chủ thần và chủ hệ thống, sau đó là hệ thống chịu trách nhiệm quản lý ký chủ, cuối cùng là ký chủ như cậu đây. Ngoài ra còn có một số chức vụ như dọn dẹp virus, lập trình viên,… nhưng tạm thời cậu vẫn chưa gặp ai nên không rõ lắm. Trung tâm đầu não của họ là một nơi được gọi là "tổng bộ", mà chỉ có nhân viên chính thức mới có thể vào. Hệ thống thoạt nhìn rất đa năng nhưng trên thực tế người nắm quyền chi phối quyết định các loại lại là chủ hệ thống. Nhiệm vụ chính của hệ thống chỉ là cầu nối giữa ký chủ với chủ hệ thống, cùng với trợ giúp nhắc nhở linh tinh mà thôi.

Cho nên cho dù cậu có van xin khan cổ họng với 419, nó cũng sẽ không thể giúp cậu thay đổi bất kỳ điều gì. Nhưng một khi nó đã đồng ý chuyển yêu cầu của cậu lên cho chủ hệ thống, đồng nghĩa với việc yêu cầu của cậu sẽ được suy xét. Qua lời kể của 419 thì chủ hệ thống nghiêm túc cố định, nhưng lại không quá khắt khe đối với cấp dưới. Giống như ở thế giới thứ nhất sau khi điều tra phát hiện không phải do lỗi cậu thì cũng không trách phạt, trái lại còn bồi thường thêm 500 điểm năng lượng. Có lẽ nó sẽ thực sự đồng ý với những yêu cầu đó của cậu.

Sáng hôm sau là thứ hai, cho nên Tạ Hoài An rời nhà rất sớm. Trong lòng Lâm Mặc phức tạp vô cùng, cậu vừa muốn giữ hắn lại, lại không muốn để hắn trông thấy mình chết. Cuối cùng sự lo lắng của cậu vẫn chiến thắng dục vọng của bản thân, cho nên cậu vẫn làm bộ như thường ngày, còn vui vẻ tiễn hắn ra khỏi nhà.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau đó, Lâm Mặc mặc vào quần áo ấm cùng với áo khoác ngoài, quấn thêm khăn len che kín nửa mặt rồi bước ra ngoài. Hiện tại đang là mùa đông, tuy tuyết đã ngừng rơi từ mấy ngày trước nhưng nhiệt độ vẫn rất thấp. Là một kẻ quen sống ở phương Nam ấm áp, cậu thà nằm trong phòng sưởi ấm cả ngày còn hơn đặt chân ra ngoài đường vào thời tiết này. Nhưng Lâm Mặc không muốn chết trong nhà Tạ Hoài An. Cậu không muốn khiến hắn ám ảnh mỗi khi bước về nhà.

Đôi ủng da che kín chân của cậu chậm rãi đạp trên nền tuyết trắng, để lại những dấu chân mờ nhạt phía sau. Lúc này cậu đi ngang qua một đám con nít. Tiểu khu nơi Tạ Hoài An ở đều là dân có tiền, cho nên trẻ con ở đây cũng ăn mặc ấm áp sạch sẽ vô cùng, ngay cả khi chúng chơi ném tuyết vào nhau thì cũng không giống lũ nhóc khu ổ chuột.

Một đứa nhóc chậm rì rì lăn quả cầu tuyết trắng lại, thở hồng hộc mặt đỏ bừng, nhưng ánh mắt lại sáng như sao. Bạn của nó liền hào hứng nhào lại đắp tuyết lên. Trong phút chốc một người tuyết đã hiện ra. Nom nó xấu xí vặn vẹo vô cùng, lại tỏa ra cảm giác gần gũi thân thiện.

"Lẽ ra mình nên đắp cho Tạ Hoài An một con người tuyết. Anh ấy nhất định sẽ rất thích." Lâm Mặc thầm nghĩ.

Mùa đông hai năm trước Tạ Hoài An từng đề nghị mang cậu ra ngoài chơi tuyết, nhưng sau khi biết cậu sợ lạnh thì từ đó về sau cũng không cưỡng ép nữa. Bản thân Lâm Mặc cũng cảm thấy chơi tuyết gì đó là chuyện chỉ có lũ nhóc con mới làm. Nếu cậu ra ngoài với hắn nhiều hơn… Mà thôi, giờ nói gì cũng đã muộn rồi.

Cả hai có rất ít ảnh chụp chung. Lâm Mặc ngày nào cũng đối diện với Tạ Hoài An, cho rằng chụp ảnh gì đó là một chuyện hết sức lãng phí thời gian. Lúc rời đi cũng có mang theo ảnh được đâu. Tạ Hoài An là một tên muộn tao, hình chụp cậu thì nhiều nhưng đa phần là chụp lén. Những bức ảnh chung của họ chỉ có vài tấm khi về thăm gia đình hoặc đi chơi xa ngắm phong cảnh.

Nhưng như thế cũng tốt. Càng ít thông tin liên quan đến cậu tồn tại, vết thương của Tạ Hoài An sẽ càng bớt đau. Chưa bao giờ Lâm Mặc cảm thấy quyết định không trở thành minh tinh của mình đúng đắn đến như vậy. Nếu cậu nổi tiếng, nói không chừng lúc chết khắp nơi trên mạng sẽ cứ nhắc đến chuyện này mà thôi. Cậu có thể tin tưởng rằng nếu mỗi lần mở mạng lại thấy tin cậu chết ngay đầu đề, tâm tình của hắn sẽ suy sụp thế nào. Rồi lại còn tổ chức kỷ niệm mỗi năm gì đó. Kỳ thực tuy trong lòng Lâm Mặc có chút hy vọng Tạ Hoài An sẽ nhớ tới mình, nhưng phần lớn vẫn là mong hắn nhanh chóng quên đi cậu tìm kiếm một hạnh phúc mới. Thời gian là liều thuốc chữa lành mọi vết thương, nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ thực sự tìm được người ở bên mình cả đời.

Cậu không thể tham lam và ích kỷ được, vì điều đó sẽ khiến người cậu yêu đau khổ. Cho nên cậu chọn biện pháp cố gắng xóa sạch dấu vết của mình, càng mờ nhạt càng tốt. Điều đó thật đau đớn, nhưng nghĩ tới nỗi đau hắn phải chịu sau khi cậu chết, Lâm Mặc không còn đắn đo nữa.

Tay cậu mở điện thoại, soạn một tin nhắn gửi cho Tạ tổng đặt gửi đi lúc mười hai giờ. Lúc đó là thời khắc giao thoa sinh nhật của hắn. Chắc chắn là cậu không thể có mặt để trực tiếp chúc mừng được rồi, nhưng gửi một tin nhắn cũng không vấn đề gì đi.

Lâm Mặc đi lung tung không mục đích trên đường. Tạ Hoài An chưa bao giờ kiểm sót sự tự do của cậu, mà cậu trước khi đi đâu cũng báo cáo với hắn, cho nên hắn không cho vệ sĩ đi theo bao giờ. Cũng nhờ vậy mà hiện tại cậu mới có thể chuồn êm ra ngoài không bị phát hiện. Rốt cuộc vẫn là lợi dụng lòng tin của hắn để làm chuyện xấu, Lâm Mặc cười khổ.

Bởi vì đã yêu cầu hệ thống đừng báo trước lúc nào chết để bản thân không quá lo lắng, cho nên Lâm Mặc hoàn toàn không biết bao giờ chết, chết ở đâu, bằng phương thức nào. Nhưng khi sắp kề cận cái chết, giác quan thứ sáu của cậu càng thêm linh mẫn, nếu cậu có giác quan thứ sáu. Đó là loại không khí âm u nặng nề đè lên lục phủ ngũ tạng, khiến người ta có cảm giác hít thở không thông. Mỗi bước đi của cậu như kéo lê theo xiềng xích, bàn tay giấu trong túi áo cũng dần dần lạnh lẽo.

[Cậu sẽ chết, trước khi cậu chết.]

… Tại sao từng chữ thì cậu hiểu mà ghép lại nguyên câu thì chẳng hiểu gì?

Hơn nữa có cần phá hỏng không khí như vậy không! Hiện tại ngoại trừ đau thương ra cậu còn có loại cảm giác muốn đánh kẻ nào đó! (")

[Ý tôi là, dữ liệu của cậu, hay như cậu thích gọi là linh hồn, sẽ rời khỏi thế giới này ngay trước khi cơ thể cậu dùng chết. Hai việc này chỉ xảy ra trong tích tắc thôi, cho nên thoạt nhìn giống như cùng lúc, nhưng kỳ thực cậu rời đi trước khi thật sự chết, cho nên sẽ không cảm thấy đau đớn.]

"… Sao không nói sớm hơn?"

[Thấy cậu căng thẳng lo âu như vậy, tôi muốn làm dịu bầu không khí lại chút cho cậu đỡ áp lực.]

Không… Hiện tại cậu càng cảm thấy bực bội hơn lúc trước nữa…

Thôi được rồi, so đo làm gì. 419 chỉ là dữ liệu hệ thống, có khi nó còn chẳng hiểu tại sao cậu bực bội đâu. Có lẽ nó thật sự chỉ muốn xoa dịu cậu. Mặc dù hiện tại cậu cũng chỉ là dữ liệu a…

Là một ký chủ ba tốt, Lâm Mặc cảm thấy mình không cần để bụng loại chuyện nhỏ nhoi này. Nhìn sang đối diện có cửa hàng trà sữa, cậu cảm thấy trước khi chết cũng nên ăn uống chút gì đó.

Cậu mới vừa bước ra nửa bước chân, bên tai vang lên tiếng coi xe inh ỏi. Lâm Mặc theo bản năng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một chiếc xe đang lao tới.

Cảnh tượng này thật quen a… Trong giây lát Lâm Mặc như bừng tỉnh nhớ ra điều gì, đỏ mặt toan gào lên một câu với hệ thống, đáng tiếc dữ liệu bị rút ra trước mắt tối sầm, còn thân thể nguyên chủ bị xe tông văng ra xa cách đó mấy mét.

Tách!

Tạ Hoài An đang ngồi trong phòng họp, bất ngờ phát hiện ra chính mình vừa rơi một giọt nước mắt xuống tờ giấy báo cáo doanh thu quý này.

Ban đầu hắn cho rằng mắt quá mệt mỏi, nhưng sau đó những giọt tiếp theo liên tục chảy xuống. Một cảm xúc kỳ lạ bóp chặt trái tim hắn, khiến hắn vô pháp hô hấp.

Trong phút chốc, hắn nghĩ tới rất nhiều thứ. Hắn nghĩ tới giấc mơ vẫn luôn hành hạ mình mấy ngày nay, nghĩ tới những cảm xúc quái dị bao vây lấy bản thân hiện tại, và nghĩ tới… Mạnh Kỳ.

"Tan họp."

Vừa nói xong, bóng hình hắn thoắt cái biến mất khỏi phòng họp, để lại đám nhân viên nơm nớp lo sợ ngồi im thin thít.

Tạ tổng… là đang khóc đi? Bất quá đang êm đẹp, sao đột nhiên lại khóc?

Nhân viên thắc mác không có lời giải, mà Tạ Hoài An không muốn tin vào lời giải mình có được. Hắn điên cuồng nhấn gọi điện, đầu dây bên kia chỉ có giọng nói nữ lạnh lẽo vang lên "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…"

Bang! Chiếc điện thoại rơi xuống đất. Tay hắn run rẩy đến độ hắn phải tự trấn tĩnh mình bằng cách giữ chặt tay lại.

Mạnh Kỳ… Mạnh Kỳ nhất định đã xảy ra chuyện!

[Mức độ hoàn thành nhiệm vụ: 100% – Đánh giá: S| Mức độ lệch của cốt truyện: 25% – Đánh giá: A+| Đánh giá tổng kết: S]

[Cấp bậc ký chủ hiện tại là cấp 9, tổng điểm năng lượng là 5130.]

[Chúc mừng ký chủ đạt được đánh giá S đầu tiên! Chỉ cần thêm bốn đánh giá S nữa cậu sẽ trở thành nhân viên chính thức của tổng bộ!]

Lâm Mặc đen mặt quay sang nhìn quả cầu lơ lửng trước mặt. Nếu cậu có thực thể, phỏng chừng đã lao vào đồng quy vu tận với nó rồi.

[Chậc chậc, chủ hệ thống đánh giá cậu rất cao, còn đặc biệt thiết kế lại chiếc xe với hiện trường giống như lúc cậu lần đầu…]

"Thôi! Ngưng!" Lâm Mặc thề rằng nếu cậu còn nghe thêm bất kỳ thứ gì nữa nói không chừng sẽ nhịn không được mà bùng nổ mất!

[Thế giới tiếp theo như thế nào? Cậu đã nghĩ ra yêu cầu gì chưa?]

Lâm Mặc nghiến răng nghiến lợi nhìn quả cầu vô tâm vô tư trước mắt này, cuối cùng vẫn không chịu nổi quát to.

"Ông đây cần trị liệu tâm lý!!!"

Tác giả có lời muốn nói: Ta dở toán, cho nên tổng điểm năng lượng chỉ mang tính ước chừng tượng trưng thôi, thỉnh mọi người đừng đi tìm hiểu kỹ TT_TT Nếu có lệch gì thì cứ nghĩ rằng là do trong thời gian hai năm này Lâm Mặc đã mua và bán mấy món nên mới có sự chênh lệch đi.

33. Chương 33: Phiên Ngoại: Tạ Hoài An

Khi Tạ Minh Lâm nhận được tin chạy đến bệnh viện, hắn chỉ thấy anh hắn ngồi phờ phạc trên băng ghế. Trợ lý Giang Đồng đứng kế bên, khi thấy hắn thì khẽ gật đầu rồi bước sang một bên chừa lại không gian cho hai người.

Trong ký ức của hắn, anh hắn là một người lạnh lùng, ngoài thương trường hoàn toàn không đối thủ, là thần thánh là trời cao. Từ trước đến này không có việc gì mà anh hắn không thể làm, cũng không có gì mà anh hắn không dám làm.

Người đàn ông vững chãi như sắt thép ấy giờ đây lại ngồi ngẩn ra mất hồn, trong mắt đã hiện lên tơ máu, hốc mắt đỏ như vừa mới khóc. Khóc, đó là một hành động mà Tạ Minh Lâm không bao giờ nghĩ anh hắn sẽ làm ra, càng là tại nơi công cộng như thế này. Nhưng sự thật chứng minh, ngay cả trái tim rắn chắc nhất cũng có lúc tan vỡ.

"Ca…" Tạ Minh Lâm hơi bước chậm lại, ngập ngừng nhìn anh hắn.

Tạ Hoài An thậm chí không xoay đầu lại. Dường như hắn đã hoàn toàn rơi vào một thế giới riêng của mình.

Tạ Minh Lâm chua xót nhìn anh hắn, rồi lại nhìn cánh cửa phòng bệnh đối diện.

Bọn họ là những người thân thiết nhất với nhau, thậm chí còn hơn cả cha mẹ họ. Từ khi hắn còn nhỏ vẫn luôn là anh hắn cáng đáng tất cả mọi chuyện, chống đỡ Tạ gia. Bề ngoài anh hắn nghiêm khắc với hắn, kỳ thực sau lưng lại luôn âm thầm nâng đỡ. Hắn đối với kinh doanh hoàn toàn không hiểu biết bao nhiêu, chưa bao giờ có thể vì anh hắn làm ra điều gì có ích. Cho nên khi Mạnh Kỳ xuất hiện, khi anh hắn và Mạnh Kỳ đến với nhau, hắn thật lòng chúc phúc cho cả hai người họ, từ tận đáy lòng vui mừng rằng cuối cùng anh hắn cũng có thể hạnh phúc thuộc về riêng mình.

Cho đến khi Giang Đồng gọi điện thoại đến, hắn vẫn còn chưa tin vào những gì nghe thấy. Chu Uyển Khanh một mực đòi theo nhưng hắn ngăn cản, bảo nàng ở nhà chờ tin tức. Chính hắn nghe thấy tin này còn sốc đến cỡ nào, vậy thì anh hắn…

Hoàn toàn không có cách nào câu thông được với Tạ Hoài An, Tạ Minh Lâm buộc lòng đi ra ngoài hành lang gặp mặt Giang Đồng. Giang trợ lý tựa lưng vào tường, đẩy đẩy gọng kiếng, ánh mắt hơi rũ xuống không biết suy nghĩ điều gì.

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?"

"Tạ tổng sáng nay đang họp thì đột nhiên lao ra khỏi phòng họp. Khoảng nửa tiếng sau đó ngài ấy đột nhiên ra lệnh cho tôi lập tức tìm mọi cách tìm kiếm Mạnh Kỳ. Biểu tình của ngài ấy rất hoảng loạn, giống như có chuyện gì hết sức đáng sợ xảy ra." Dừng một chút, vị trợ lý nói tiếp. "Lát sau bên bệnh viện liên lạc với Tạ tổng, nói rằng có một bệnh nhân gặp tai nạn xe cộ, không biết ngài ấy có phải người thân hay không…"

"Tại sao lại có thể liên lạc với anh tôi? Chẳng phải số điện thoại riêng của anh ấy chỉ có người thân mới biết sao?"

"Bên bệnh viện lúc đưa Mạnh Kỳ đi hoàn toàn không tìm được thông tin gì từ trên người cậu ta, dù là một tờ giấy chứng minh nhân dân. Cuối cùng họ nhặt được điện thoại bị vỡ nát cách đó không xa, may mà sim còn nguyên nên lắp vào tìm được số Tạ tổng."

Cả hai thoáng im lặng. Dường như cảm thấy bầu không khí quá ngột ngạt, Giang Đồng nói thêm vài câu.

"Họ bảo… Mạnh Kỳ đã ngừng hô hấp trước khi xe cứu thương đến."

"Chết tiệt!" Tạ Minh Lâm tức giận đấm tay lên tường. Ngay cả gặp mặt lần cuối cũng không thể, rốt cuộc ông trời muốn tàn nhẫn với anh hắn như thế nào mới chịu đây!

"Người lái xe cũng đã chết, gã say xỉn rồi vượt đèn đỏ nên mới đâm trúng Mạnh Kỳ. Cảnh sát sau khi điều tra cũng báo rằng Mạnh Kỳ tử vong do đầu chịu lực va đập mạnh dẫn đến xuất huyết."

Kỳ thực tử vong là một điều gì đó vừa xa vời lại vừa gần gũi. Hàng ngày đều có hàng ngàn hàng vạn người chết đi, chỉ là bản thân mỗi người còn sống không nhìn thấy hết mà thôi. Chúng ta luôn cảm thấy chết là một cái gì đó còn cách rất xa, rằng nó sẽ không xuất hiện trên người mình vào hôm nay, vào lúc này. Chẳng có gì bảo đảm điều đó, nhưng ai cũng tin vậy.

Chết do tai nạn xe cộ, hoàn toàn không hề là một hồi âm mưu, cũng không phải báo thù hay tự tử. Một cái chết không được báo trước, cũng khiến người còn sống không thể làm gì để xoay chuyển kịp.

"Tạ tổng… ngài ấy dường như vẫn chưa chấp nhận sự thật rằng Mạnh Kỳ dã qua đời. Nhân viên y tế đã định để Tạ tổng vào gặp mặt lần cuối, nhưng ngài ấy lại cự tuyệt bước qua cánh cửa đó. Cũng không chịu rời đi."

"Anh ấy không thể tiếp tục như vậy được." Tạ Minh Lâm xoay người lại, gương mặt nghiêm nghị đột nhiên toát lên vài phần khí thế giống Tạ Hoài An. "Phải trấn tĩnh anh ấy trước đã. Nếu tận mắt nhìn thấy xác Mạnh Kỳ…"

Một lần nữa cả hai lại lâm vào im lặng. Nhưng giờ đây ai cũng hiểu ý đối phương muốn nói gì.

Nếu tận mắt nhìn thấy xác cậu, phỏng chừng Tạ Hoài An sẽ điên mất!

Tạ Hoài An yêu Mạnh Kỳ bao nhiêu, những người thân cận xung quanh hắn đều hiểu rõ. Hiện tại thoạt nhìn hắn chỉ im lặng ngồi đó không làm gì, nhưng cả Tạ Minh Lâm lẫn Giang Đồng đều có thể cảm nhận được cơn bão to lớn sắp kéo tới ẩn dưới bầu trời quang đãng đó.

Tạ Hoài An chỉ thẫn thờ nhìn chằm chằm cánh cửa. Hắn chỉ cách nó không quá ba bước chân, chỉ cần hắn muốn, có thể dễ dàng mở cửa bước qua. Nhưng giờ đây nó giống như lôi trì ngăn hắn lại, toàn bộ sức lực của hắn như bị vắt kiệt, không thể động đậy dù chỉ một ngón tay.

Mạnh Kỳ… Môi Tạ Hoài An tái nhợt, hơi run rẩy khi thì thầm hai từ này. Lúc hắn đột ngột nảy sinh cảm giác kỳ lạ đó, hắn không tin Mạnh Kỳ thật sự có chuyện gì. Khi bệnh viện gọi điện đến, hắn vẫn không tin. Mà ngay cả khi những kẻ đó thông báo với hắn bằng vẻ mặt chia buồn, hắn vẫn không thể tin.

Mạnh Kỳ của hắn sao có thể chết? Rõ ràng bọn họ đã vạch lên rất nhiều dự định trong tương lai. Hắn sẽ mang cậu đi tắm suối nước nóng vào cuối tuần này, chỉ hai người. Rồi họ có thể đi tới tỉnh G ở miền Nam ấm áp trải qua mùa đông. Vài năm nữa khi tình hình sức khỏe của cậu đã ổn định, cậu có thể phẫu thuật. Hắn sẽ nắm tay cậu, đứng bên ngoài phòng phẫu thuật chờ cậu được đưa ra, tận mắt chứng kiến Mạnh Kỳ của hắn khỏe mạnh và bình an tỉnh dậy. Rồi lúc ấy họ có thể sống bên nhau cả đời, không gì có thể chia lìa nữa.

Kế hoạch của hắn rất nhiều, thậm chí hắn đã nghĩ đến việc nếu Mạnh Kỳ phẫu thuật thất bại thì như thế nào, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới cậu sẽ dùng phương thức này rời đi mình.

Hắn không muốn mở cánh cửa kia ra, vì sâu trong tiềm thức hắn vẫn còn cố tin rằng kỳ thực Mạnh Kỳ vẫn còn sống. Bệnh viện nhất định đã gọi lầm người, hẳn vậy. Hoặc là cậu chỉ đang hôn mê mà thôi. Nhưng một khi hắn bước vào phòng, đồng nghĩa hắn phải đối diện với sự thật tàn khốc. Rốt cuộc thứ hắn tránh né là gì, hắn biết, tất cả mọi người đều biết, nhưng không ai muốn nói ra.

"Ca." Một bàn tay chạm lên bả vai Tạ Hoài An. Hắn hơi hơi ngẩng đầu nhìn Tạ Minh Lâm đang đứng đối diện.

"Anh… về nhà trước được không? Mọi chuyện ở đây cứ để em lo."

"Mạnh Kỳ… Còn Mạnh Kỳ…"

Thân thể Tạ Minh Lâm hơi cứng đờ, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục lại như bình thường, "Cậu ấy sẽ không muốn nhìn thấy anh thế này đâu. Cho nên anh…"

"Cậu ấy chưa chết! Mạnh Kỳ nhất định chưa chết!"

Tạ Hoài An đột nhiên túm lấy cổ áo Tạ Minh Lâm ấn hắn vào bức tường đối diện. Đôi mắt hắn đỏ ngầu, hoàn toàn mất đi lý trí. Tạ Minh Lâm cảm thấy sau lưng đau nhói, nhưng lòng hắn còn đau hơn.

Giang Đồng cảm thấy tình thế không ổn liền vội vàng tiến lên cản lại: "Tạ tổng! Ngài bình tĩnh lại đi! Đây là Tạ Minh Lâm em trai ngài!"

Tạ Hoài An nghe thế theo bản năng hơi buông lỏng tay, Tạ Minh Lâm liền nhân lúc đó thoát ra. Hắn quay sang nhìn Giang Đồng, giọng khàn đặc hỏi: "Mạnh Kỳ đâu?"

Vị trợ lý hoàn toàn ngẩn ngơ không biết trả lời sao trước tình huống này, Tạ tổng đã tiếp tục, "Em ấy vẫn ở nhà, đúng không? Mạnh Kỳ sẽ không đi ra ngoài mà không báo tôi. Em ấy nhất định đang ở nhà, đúng vậy."

Càng về sau lời nói càng như đang tự lầm bầm cho bản thân nghe. Tạ Minh Lâm cùng Giang Đồng chỉ loáng thoáng nghe thấy "nhất định là lầm lẫn" hay "đây chỉ là ảo giác" vân vân. Bọn họ liếc mắt nhìn nhau. Cuối cùng Tạ Minh Lâm vẫn làm ra quyết định: "Ca, anh về nhà đi."

"Về nhà?" Tạ tổng ngơ ngác lặp lại. Về nhà? Đúng rồi, Mạnh Kỳ còn đang ở nhà chờ hắn…

"Đã trễ lắm rồi, anh không nên ở lại." Giọng nói của Tạ Minh Lâm ấm áp như gió xuân. Ngay cả biểu tình gương mặt hắn cũng không chút nào giả tạo. Đây là kỹ thuật của một ảnh đế, ngay cả khi đối diện với tình huống như vậy hắn vẫn có thể bình tĩnh mà diễn.

Giang Đồng liền lập tức đỡ lấy Hoài An. Hắn cũng không phản ứng kịch liệt gì, chỉ quay đầu lại nhìn trợ lý mà hỏi: "Giang Đồng, Mạnh Kỳ vẫn ở nhà đúng không?"

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt như mọi khi, nếu không nhìn thấy tình huống xảy ra trước đó, phỏng chừng trợ lý cũng tin rằng hắn hoàn toàn bình thường. Nhưng bây giờ… hỏi hắn vấn đề như vậy hắn biết trả lời thế nào a! Giang trợ lý nghẹn họng nhìn trân trối sang phía Tạ Minh Lâm, mà Tạ Hoài An lại một lần nữa lặp lại câu hỏi.

Giống như nếu không đưa ra kết quả hắn mong muốn, hắn sẽ không rời đi.

"Đúng vậy, đúng vậy. Cho nên anh mau về đi, đừng để cậu ấy chờ." Tạ Minh Lâm liền tiến lên giải vây.

Giang Đồng trợn mắt ngạc nhiên không ngờ Tạ Minh Lâm dám nói dối trắng trợn như thế. Tuy rằng ban đầu bọn họ đã quyết định sẽ xoa dịu cảm xúc Tạ tổng trước rồi mới để ngài ấy chấp nhận sự thật, nhưng đây là đổi trắng thay đen! Là hoàn toàn ngược lại với sự thật! Một khi Tạ tổng tỉnh táo lại bọn họ phải làm sao!

Mà thậm chí không cần đợi tới lúc Tạ tổng tỉnh táo lại, chỉ cần khi hắn về nhà không trông thấy Mạnh Kỳ, hắn phải làm sao đây!

Tạ Minh Lâm vẫn bình tĩnh, phảng phất như thể hắn vừa nói ra một chuyện dĩ nhiên. Tạ Hoài An ngờ vực nhìn hắn, rồi lại nhìn cánh cửa phòng bệnh, cuối cùng vẫn rời đi. Giang Đồng cuống quýt chạy theo, trước đó còn hỏi hắn: "Đợi đến lúc ngài ấy phát hiện được thì sao?!"

"Trong vòng một tiếng tôi sẽ xử lý xong tất cả mọi chuyện."

Giang trợ lý có cảm giác không ổn về "tất cả" này, nhưng Tạ tổng thần trí không rõ, hắn không dám để Tạ tổng tự bỏ đi, chỉ có thể vội vã đuổi theo.

Nhìn bóng dáng hai người đi xa, khóe miệng Tạ Minh Lâm hơi cong lên, nhưng biểu tình không giống hạnh phúc, ngược lại càng như ăn phải thuốc đắng. Hắn nhắm mắt lại, sau khi mở ra chỉ còn lại quyết tuyệt cùng kiên định.

Chỉ có thể như vậy!

Càng kéo dài hắn càng không thể biết được anh hắn làm gì. Một khi đã như vậy, biện pháp tốt nhất là tiền trảm hậu tấu! Hắn thật lòng thương tiếc cho Mạnh Kỳ, nhưng cậu đã chết mà anh hắn vẫn còn sống. Nếu phải chọn giữa một trong hai đương nhiên hắn sẽ chọn anh hắn.

Tạ Hoài An bước vào nhà, trợ lý ngập ngừng một hồi rồi đi theo. Đồ đạc trong nhà vẫn còn nguyên trạng như trước, khiến Tạ Hoài An càng thêm tin tưởng rằng Mạnh Kỳ vẫn còn sống. Chỉ là dù hắn lục tung tất cả phòng ốc lên, vẫn không thể tìm thấy cậu. Ánh mắt hắn ngày càng tối sầm, vị trợ lý tội nghiệp trong lúc nhất thời đã phóng lao phải theo lao, chỉ có thể dụ dỗ nói: "Ngày mai là sinh nhật ngài, phỏng chừng Mạnh Kỳ muốn làm ngài bất ngờ nên đã ra ngoài mua quà rồi đi?"

Nếu là lúc bình thường Tạ Hoài An dễ dàng nhìn ra hàng trăm lỗ hổng trong suy đoán đó. Nhưng hiện tại đây là điều tiềm thức hắn hy vọng, cho nên hắn nhanh chóng tin tưởng mà không suy nghĩ gì. Hắn ngồi trên ghế sô pha, bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa. Giang Đồng sợ toát mồ hôi chỉ có thể ngồi cách đó một khoảng xa, trong lòng thầm cầu nguyện Tạ Minh Lâm giải quyết nhanh nhanh một chút.

Mỗi một giờ trôi qua khí lạnh quanh thân Tạ tổng lại càng thêm nặng nề. Giang Đồng bên ngoài thì lạnh trong lòng thì nóng khổ bức vô cùng. Nói tốt chỉ một tiếng đâu! Đã gần tám giờ tối luôn rồi!

… Chẳng lẽ Tạ Minh Lâm tính đem hắn ra làm bia rồi bỏ trốn?!

Lắc lắc cái suy nghĩ không thực tế đó ra khỏi đầu, Giang Đồng lại tiếp tục cố gắng trấn định. Điện thoại hắn khẽ run. Một tin nhắn được gửi tới, chỉ vẻn vẹn vài từ "Đã giải quyết xong".

Giang Đồng thở phào nhẹ nhõm. Hắn quay sang nhìn Tạ tổng vẫn giữ nguyên tư thế kể từ lúc ngồi xuống sô pha đến bây giờ, ngập ngừng nói: "Tạ tổng, trời đã tối, tôi ở lại cũng không tiện. Cho nên…"

"Ừ." Tạ Hoài An vẫn nhìn ra phía cửa, lạnh nhạt buông một chữ. Hiện tại hắn chỉ chờ một người, còn những người xung quanh đều không để tâm.

Một chữ "ừ" như lệnh đặc xá. Giang trợ lý chạy như bay ra khỏi biệt thự của Tạ tổng, sau khi ra khỏi cổng còn gọi điện báo cáo lại với Tạ Minh Lâm. Hắn nhịn không được hỏi: "Cuối cùng cậu định làm thế nào?"

"Anh ấy chờ Mạnh Kỳ, tôi đem Mạnh Kỳ về thôi chứ còn làm thế nào."

"Nhưng… nhưng Mạnh Kỳ đã qua đời!" Chẳng lẽ sau Tạ tổng thì Tạ nhị thiếu cũng điên theo luôn?!

"Vậy thì để anh ấy chấp nhận sự thật thôi."

Tiếng tít tít thông báo cuộc gọi đã kết thúc. Trợ lý ngẩng đầu nhìn trời, cuối cùng vẫn là thở dài rời đi. Chuyện nhà người ta, mình quản nhiều làm gì.

Tạ Hoài An ngồi bất động, cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa, hô hấp của hắn hơi ngừng lại, ánh mắt cũng dần sáng lên. Tiếng bước chân tiến đến ngày càng gần. Nhưng khi cửa phòng khách mở ra, tia sáng trong mắt liền nhanh chóng tối sầm xuống.

Không phải cậu! Không phải Mạnh Kỳ!

"Em qua đây làm gì?" Tạ Hoài An lạnh lùng hỏi, ý tứ tiễn khách quá rõ ràng.

"Sao anh không bật đèn. Tối om như thế này." Làm như không nghe thấy câu hỏi của hắn, Tạ Minh Lâm với tay tìm công tắc.

Ánh sáng bất ngờ xuất hiện khiến đôi mắt Tạ Hoài An có chút không thích ứng. Hắn hơi nhíu mắt lại, rồi sau đó lực chú ý nhanh chóng bị đồ vật trên tay Tạ Minh Lâm thu hút.

Đó là một chiếc bình gốm, bề ngoài mập mạp không cao, hoàn toàn có thể cầm trong một tay. Nhưng Tạ Minh Lâm lại đặc biệt dùng cả hai tay để cầm.

Đồng tử của hắn hơi co rút lại, còn chưa kịp mở miệng nói gì, Tạ Minh Lâm đã đi đến trước mặt hắn đặt chiếc bình xuống bàn trà, khẽ giọng nói: "Đây là… tro cốt của Mạnh Kỳ."

Có thứ gì đó nổ tung trong đầu Tạ Hoài An. Hắn đỏ mắt nhìn chiếc bình gốm lạnh lẽo nằm trên bàn, rồi sau đó bất thình lình nện một quyền vào ngay mặt Tạ Minh Lâm. Tạ Minh Lâm ngược lại không tránh, ăn trọn một quyền đó, má bên trái sưng đỏ lên.

"Tại sao lại như vậy?! Tại sao?! Tạ Minh Lâm! Tại sao em có thể…!"

"Ca, nếu đánh em có thể làm anh nguôi giận thì anh cứ đánh đi." Tạ Minh Lâm hoàn toàn không phản kháng, đứng yên đó chờ đợi cái đánh tiếp theo.

Lúc hắn ở bệnh viện, Chu Uyển Khanh đột nhiên xuất hiện, cũng vì thế mà mọi chuyện mới kéo dài đến như bây giờ. Chu Uyển Khanh khóc lóc hỏi hắn, vì cái gì phải làm chuyện tàn nhẫn như vậy. Tạ Hoài An đã không thể gặp mặt Mạnh Kỳ lần cuối lúc còn sống, sao không để anh ấy gặp mặt lần cuối lúc chết. Tạ Minh Lâm nhận hết oán trách, giọng khàn khàn nói: "Không thể để anh anh nhìn thấy được. Anh ấy sẽ điên mất."

Khi hắn nhìn thấy thảm trạng của cậu, cũng phải cảm thấy khó chịu trong lòng. Thiếu niên an tĩnh nằm đó dưới lớp vải trắng, xương đều đã gãy nát, một số vệt máu còn chưa lau sạch vương lại trên quần áo. Thời gian quá ngắn lại không có người nhà đứng ra làm thủ tục, bên bệnh viện cũng chỉ có thể tạm thời làm sạch những vết thương bên ngoài trước. Mà đấy đã là vì nể mặt Tạ Hoài An nên cố gắng chỉnh chu rồi, chứ nếu là các trường hợp bình thường phỏng chừng sẽ còn kinh khủng hơn nhiều.

"Sao có thể… Anh làm như vậy…" Chu Uyển Khanh đỏ bừng hốc mắt, từng giọt nước mắt lăn dài xuống má.

"Anh hiểu anh của mình. Uyển Khanh, nếu người nằm trong kia là em, chính anh cũng sẽ phát điên. Anh sẽ không bao giờ chấp nhận sự thật này. Em cảm thấy anh của anh yêu Mạnh Kỳ ít hơn anh yêu em sao?" Hắn cười khổ.

Có lẽ đám nam nhân Tạ gia đều là những người điên si tình. Tạ Minh Lâm có thể bình tĩnh xử lý hậu sự cho cái chết của Mạnh Kỳ, dù cậu là người yêu của anh hắn. Nhưng nếu đó là Chu Uyển Khanh, thì vị trí hiện tại của hắn và anh hắn nhất định sẽ đổi lại cho nhau.

Chu Uyển Khanh khóc lớn. Nàng không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. Mạnh Kỳ giống như đứa em trai nhỏ của nàng vậy, chỉ có thế thôi nàng đã vô cùng khó chịu trước cái chết của cậu rồi. Tạ tổng thì sao? Tạ tổng thì sao đây?!

Tạ Minh Lâm đứng chờ đó, nhưng Tạ Hoài An lại không tiếp tục đánh. Hắn ngồi phịch xuống sô pha, dùng hai tay ôm đầu rên rỉ như dã thú bị thương. Cuối cùng, hắn dùng hết sức lực để nói: "Đi đi. Anh muốn ở một mình."

Tạ Minh Lâm nhận ra anh hắn tuy vẫn còn chìm trong nỗi đau nhưng không đến nỗi hồ đồ không phân biệt được nữa như lúc ở bệnh viện, lúc này mới dám rời đi. Một cú đánh này, anh hắn là dùng toàn lực. Nhưng bị đánh cũng đáng, chính hắn còn cảm thấy hành vi của mình thật quá thấp kém. Cư nhiên dùng biện pháp tàn nhẫn như vậy… Thở dài, hắn gọi điện thoại cho cha mẹ, báo cho bọn họ biết sự tình.

Tạ Hoài An cầm chiếc bình gốm trên tay, ngón tay run rẩy chạm vào thành bình. Gốm đất lạnh lẽo hoàn toàn không có chút độ ấm. Hắn không cần mở nắp ra cũng biết bên trong chứa cái gì. Bàn tay cầm bình càng thêm xiết chặt. Vậy ra, đây là sự thật sao… Không thể né tránh, không thể tìm bất kỳ một lý do gì… Một nắm tro tàn, Tạ Hoài An hắn còn có thể ảo tưởng điều gì? Rằng hắn có thể hồi sinh cậu từ đám tro cốt này sao?

Cảm giác bừng tỉnh khỏi giấc mộng và chấp nhận sự thật không dễ chịu chút nào. Trong một khắc hắn muốn bóp nát chiếc bình này, xóa sạch mọi chứng cứ rằng cậu đã chết. Nhưng ngay sau đó hắn tự mình ngăn bản thân. Đây là tất cả những gì còn lại của Mạnh Kỳ. Nếu đánh mất chúng, hắn sẽ thực sự không còn gì nữa.

Thời gian vô tâm lạnh lùng trôi, đồng hồ trên tường kêu tích tắc. Tạ Hoài An dường như đã đánh mất cảm giác. Hắn không thấy mỏi khi giữ nguyên một tư thế, cũng không cảm nhận được chút độ ấm nào trong căn phòng nữa.

Âm thanh điểm mười hai giờ sang ngày mới. Tiếng chuông điện thoại vang lên. Đó là nhạc chuông riêng hắn cài dành cho số của Mạnh Kỳ. Tay hắn sững sờ rồi run rẩy cầm lấy điện thoại. Trên màn hình hiển thị một tin nhắn được gửi đến từ số điện thoại của cậu. Sắc mặt hắn tái nhợt, trái tim điên cuồng gào thét, tay chạm vào màn hình mở tin nhắn ra.

"Sinh nhật vui vẻ ( )/ Hừ, Tạ Hoài An anh mỗi năm ngày càng già, nhất định là do suốt ngày mặt lạnh! Mỗi ngày anh phải cười nhiều vào cho em! Em quên mua quà rồi, cho nên không có gì cho anh đâu! "

Lúc viết những thứ này, Lâm Mặc hy vọng Tạ Hoài An sẽ không nhớ đến mình, tương lai luôn vui vẻ hạnh phúc. Cho nên cậu không chuẩn bị quà cho hắn, dù rất muốn. Thay vì để lại thứ gì gây kỷ niệm, chi bằng một đao cắt đứt tất cả.

Nhưng Tạ Hoài An đọc những dòng này, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn như bị ngàn vạn lưỡi dao cắt mở. Giọt nước mắt chậm rãi rơi xuống màn hình điện thoại, ngay trên những dòng chữ trên tin nhắn.

"Mạnh Kỳ… Anh không cần quà, em quay trở lại đi được không…"

"Mỗi ngày anh đều sẽ cười… Em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm theo…"

"Anh sẽ không bao giờ lạnh nhạt với em nữa… Cho nên em về đi…"

Căn phòng khách tĩnh lặng hoàn toàn không có tiếng đáp lại. Không có tiếng cười khanh khách của Mạnh Kỳ khi trêu chọc hắn, không có tiếng phụng phịu không muốn ăn rau của cậu, không có tiếng hờn dỗi nằm dài trên sô pha vì không thể qua màn. Không có gì cả. Hoàn toàn không có gì cả.

"Chẳng phải em nói muốn đi tắm suối nước nóng với anh sao?! Chúng ta đã đặt trước phòng rồi! Em bảo năm sau còn theo anh gặp họ hàng! Mạnh Kỳ! Em mau ra đây! Đồ lừa đảo! Em mau ra đây Mạnh Kỳ…" Tiếng quát ngày càng yếu ớt dần.

"Tại sao… Mạnh Kỳ… Tại sao em lại có thể bỏ anh lại như vậy…"

Tiếng khóc nức nở của Tạ Hoài An ngày càng lớn. Không ai từng nghĩ rằng người đàn ông sắt đá này sẽ rơi lệ. Ngay cả bản thân hắn cũng biết, cuộc đời này hắn chỉ có thể rơi lệ vì một người. Sau ngày hôm nay, hắn vĩnh viễn cũng không thể rơi xuống một giọt nước mắt nào nữa.

Cái loại cảm giác đau đớn đến tức ngực này lan tỏa khắp cơ thể hắn, đi theo từng dây thần kinh đến từng nơi. Nó là một loại thống khổ, giống như tim bị cắt xẻo, cả người bị thiêu đốt, nhưng khi nhìn lại mọi thứ vẫn như cũ. Tạ Hoài An chỉ phảng phất cảm thấy linh hồn mình như bị rút ra đến kiệt quệ. Lần đầu tiên trong suốt cuộc đời, hắn cảm thấy mệt mỏi đến như vậy. Mệt mỏi đến muốn buông tay.

Hắn nghe nói rằng trong bảy bảy bốn chín ngày đầu tiên sau khi chết, linh hồn của người chết vẫn còn ở trong nhà. Nói không chừng Mạnh Kỳ thật sự sẽ nghe thấy lời hắn nói.

Tạ Hoài An cứ giữ tư thế ôm hũ tro cốt nằm dài bất động trên sô pha, nếu không phải lồng ngực còn phập phồng thì không khác gì xác chết. Hắn thẫn thờ nhìn từng tia nắng đầu tiên chiếu vào phòng, từng bước một tiến sát gần đến hắn. Nhưng hắn đã chẳng còn cảm nhận được gì ngoài một màu đen kịt. Bóng tối đang bủa vây. Biết đâu nếu hắn tiếp tục nằm đây thêm vài ngày, Mạnh Kỳ sẽ dẫn hắn đi theo. Cậu thoạt nhìn tùy hứng nhưng vẫn luôn quan tâm hắn, nếu hắn cứ bỏ mặc bản thân thế này… Chết như thế cũng không tồi, đến lúc nhắm mắt cũng có thể nâng niu cậu trong lòng bàn tay.

Nhưng người khác lại không để hắn thực hiện kế hoạch đó. Hai ngày sau, mãi không thấy động tĩnh từ Tạ Hoài An, cha mẹ hắn trong lòng lo sợ liền tìm đến nhà hắn. Phát hiện hắn nằm dài trên sô pha thất thần, môi khô nứt vì không uống nước mấy ngày, mẹ hắn hốt hoảng đến suýt khóc mà lay hắn dậy, còn cha hắn chỉ lạnh lùng nhìn sang rồi bước xuống bếp tìm nước.

Tạ Hoài An đã không còn quan tâm đến thế giới bên ngoài nữa. Hắn không nhận ra hai người đã đến, ngay cả khi mẹ hắn gọi hắn dậy hắn cũng chỉ cảm giác có ai đó đang kêu mình, chứ không nhận ra bà là ai. Mẹ Tạ đau đớn khóc lóc, níu lấy tay hắn: "Mẹ xin con đó Hoài An! Đừng có như vậy nữa được không!"

Đáp lại bà chỉ là một cái nhìn hờ hững. Cha Tạ thì dứt khoát hơn, mạnh mẽ rót hết nửa ly nước vào miệng hắn. Nước tràn vào khiến hắn ho sặc sụa, cũng tỉnh ra được hơn chút ít. Nhưng nỗi đau âm ỉ trong lòng lại chẳng vơi đi được bao nhiêu.

"Cha… Mẹ…" Hắn suy yếu tựa lưng vào thành ghế, tay vẫn nắm không buông hũ tro cốt. "Hai người đến đây làm gì."

Cha Tạ định mở miệng bảo "xem mày chết chưa" thì bị vợ mình trừng lại, đành phải câm miệng. Ông từng đi bộ đội một thời gian, cho nên lúc ở nhà nếu không nói lời lạnh nhạt thì cũng nói năng rất thẳng, thỉnh thoảng còn khó nghe. Quan trọng nhất là EQ của ông âm giống như Tạ tổng, cho nên mỗi lần mở miệng đều bị bà vợ muốn đè ra mà đánh.

Nếu như mọi khi cha Tạ sẽ không vì một cái trừng mà nhân nhượng cho thằng nhóc thối bất hiếu này, nhưng cái chết của Mạnh Kỳ tác động đến con ông như thế nào, ông chỉ nhìn cũng đã thấy. Sau khi Tạ Minh Lâm báo tin, cả hai vợ chồng lập tức đặt vé bay về ngay trong đêm đó. Vốn muốn để con nó có thời gian suy nghĩ, nào ngờ nghĩ không thông mà còn thành nghĩ quẩn. May mà họ đến kịp thời, bằng không thêm vài ngày nữa thì một mộ chôn hai xác luôn rồi!

Ít ra đối thoại sau đó vẫn còn suôn sẻ. Tuy gương mặt Tạ Hoài An thoạt nhìn như mất hết sinh khí, nhưng hắn vẫn còn chịu nói chuyện. Cả hai người chỉ có thể cố gắng an ủi hắn. Mẹ Tạ không chịu được cảnh con mình như vậy, bà dùng khăn tay lau nước mắt nói: "Mẹ đã mua mảnh đất ngoài ngoại ô. Vài ngày nữa làm đám tang cho Mạnh Kỳ, con đi theo coi như đưa tiễn nó lần cuối…"

"Mẹ, con sẽ không để em ấy ở đó." Tạ Hoài An lạnh lùng ngắt lời.

"Hoài An, con…" Mẹ Tạ trở nên luống cuống. Bà có thể hiểu tâm trạng con trai mình, nhưng này là ý gì. "Nếu con sợ Mạnh Kỳ cô đơn thì đem đưa nó vào chùa cũng được. Tuy nhà chúng ta không theo đạo nhưng việc này cũng không thành vấn đề."

"Mẹ, em ấy sẽ không đi đâu hết." Bàn tay giữ hũ tro cốt của Tạ Hoài An càng thêm chặt.

Mẹ Tạ lại khóc lóc, cố gắng thế nào cũng không khuyên nhủ được. Cuối cùng cha Tạ vẫn là người kết thúc. Ông dỗ dành bà rời đi, thái độ ngầm cho thấy không can thiệp vào quyết định của Tạ Hoài An.

"Sao anh lại cản em! Hoài An con nó như vậy, cứ tiếp tục thế này…" Mẹ Tạ đã khóc không biết bao nhiêu lần từ sáng nay.

"Tạ Hoài An đã lớn, đây là sự lựa chọn của nó. Cũng chỉ là giữ hũ tro cốt trong nhà, không phải không có nhà nào khác làm vậy." Nói rồi, ông lại thở dài. "Hơn nữa, chúng ta nợ thằng bé quá nhiều rồi. Lúc nó còn trẻ, vì để có thời gian ở bên nhau, em với anh ném hết công việc trong công ty lên người nó. Tạ Minh Lâm lại không hứng thú với kinh doanh. Tạ Hoài An chịu đựng áp lực gần mười năm, nếu nó đã không được sống bên người nó yêu, thì em cũng đừng cản nó làm gì."

Mẹ Tạ tuy hiểu nhưng vẫn đau lòng. Trên đời có bậc cha mẹ nào không đau con cái. Tạ Hoài An yêu Mạnh Kỳ, bà biết. Ngày trước bà đồng ý cho mối quan hệ hai người vì bà yêu Tạ Hoài An, bà muốn con mình hạnh phúc. Nhưng tình yêu của họ giờ đã trở thành liều thuốc độc đối với con bà, thử hỏi làm sao bà còn có thể tiếp tục trơ mắt nhìn con mình như vậy.

Sau khi hai người rời khỏi biệt thự, gương mặt Tạ Hoài An ngồi trên sô pha trầm xuống. Làm sao hắn có thể để Mạnh Kỳ nằm trong phần mộ lạnh lẽo ấy một mình. Em ấy sợ lạnh đến như thế. Chùa gì đó càng không cần. Thay vì hì vọng Mạnh Kỳ mau chóng được siêu thoát, Tạ Hoài An càng hy vọng cậu biến thành ma quỷ đi theo bên người mình. Suy nghĩ này khiến chính hắn cũng cảm thấy bản thân ghê tởm, tại sao lại có tâm tư ích kỷ như thế. Nhưng hắn không thể sống thiếu Mạnh Kỳ. Kể từ ngày cậu bước vào đời hắn thì hắn đã định trước là không thể rời khỏi cậu.

Chỉ là hắn nhận ra một điều, hắn tuyệt đối không thể chết. Nếu hắn chết, những người xung quanh sẽ chia tách hai người họ. Cha mẹ hắn sẽ không bao giờ đồng ý với nguyện vọng được ở bên Mạnh Kỳ của hắn. Cả em trai hắn cũng không. Họ sẽ đem Mạnh Kỳ đi. Chôn chung một mộ, đó là chuyện không thể chấp nhận với họ. Tro cốt hắn sẽ được đem về phần mộ tổ tiên Tạ gia, nhưng Mạnh Kỳ tuyệt đối không được hưởng đãi ngộ này. Một khi đã như thế, hắn phải sống, để gắt gao giữ lấy cậu.

Cha Tạ thay hắn quản lý công ty trong thời gian này. Phía bên biệt thự Tạ Hoài An vẫn luôn im tĩnh. Không có đám tang, không có lễ truy điệu, hoàn toàn không có gì cả. Cha mẹ Tạ sợ hắn nghĩ quẩn nên cho người theo dõi xung quanh, mãi đến khi chắc chắn rằng hắn không có làm ra hành động thiếu suy nghĩ

gì mới dần dần yên tâm. Khoảng hai tháng sau khi Mạnh Kỳ chết, Tạ Hoài An đã có thể quay về công ty làm việc. Biểu tình hắn vẫn lạnh nhạt như mọi khi, nhưng không khóc cũng không đột nhiên phát điên nữa. Việc này khiến toàn bộ Tạ gia thở phào. Có lẽ Tạ Hoài An dần thông suốt, bước ra khỏi nỗi đau.

Nhưng chỉ có Tạ Hoài An biết, hắn không những không xoa dịu được bao nhiêu, trái lại còn trầm trọng hơn. Sau khi cho những người giúp việc nghỉ lấy lý do "để yên tĩnh một mình", mọi công việc trong nhà đều do hắn tự làm. Hắn hối hận tại sao trước kia mình lại để người giúp việc làm thay nhiều thứ như vậy. Nếu hắn tự nấu ăn, hắn có thể cho Mạnh Kỳ ăn đồ hắn làm mỗi ngày. Nước Mạnh Kỳ uống sẽ do hắn đun ấm, quần áo của cậu cũng do hắn giặt, ngay cả sàn nhà chân cậu đặt lên cũng do hắn lau chùi. Đó là một chuyện tốt đẹp đến cỡ nào.

"Xin lỗi, anh làm vẫn chưa quen tay. Lần sau sẽ không như thế nữa." Tạ Hoài An ôn hòa mỉm cười với bình gốm, đôi đũa trong tay gắp miếng trứng đã cháy khét đặt sang một bên.

Cạnh chỗ hắn ngồi là ghế không, nhưng hắn vẫn đặt một phần khác ở trên bàn. Bao giờ Tạ Hoài An cũng sẽ nấu hai phần, rồi tự mình ăn hết. Kể từ ngày đọc được tin nhắn, hắn luôn tươi cười với không khí, giống như kế bên thật sự là cậu. Ngay cả sau khi đã qua bốn mươi chín ngày, hắn vẫn duy trì thói quen xem cậu luôn ở bên cạnh mình.

Bình gốm luôn được Tạ Hoài An mang theo mọi nơi, ngoại trừ lúc đến công ty. Không phải vì hắn không mang được, mà hắn e sợ có chuyện gì xảy ra va chạm phải bình. Những lúc đối diện người ngoài, hắn treo lên bộ mặt lạnh lùng như trước, vẫn là một Tạ tổng nghiêm khắc mặt lạnh trước kia. Nhưng khi bước chân về nhà, hắn sẽ thay đổi thành một con người hoàn toàn khác, ấm áp dịu dàng và ôn hòa, học được cách cười nói.

Đây là bệnh, Tạ Hoài An vẫn luôn biết. Có điều hắn không muốn chữa. Căn bệnh này là thứ duy nhất giúp hắn còn có thể tự an ủi bản thân mình rằng Mạnh Kỳ luôn ở bên cạnh. Nhưng cũng không thể để những người khác biết. Cho nên hắn phải luôn đóng giả hết sức bình thường, không khiến ai nghi ngờ hành động của mình.

Nhưng đến cuối cùng gia đình hắn vẫn phát hiện. Cha mẹ Tạ cưỡng ép hắn đi gặp bác sĩ tâm lý, ngay cả Tạ Minh Lâm cũng không ngăn cản. Bởi vì thái độ Tạ Hoài An hoàn toàn không hợp tác nên bệnh tình chẳng thuyên giảm mà lại còn trầm trọng hơn. Càng ngày hắn càng sa sút suy kém đi, không bệnh tật ốm đau gì lại cứ như người sắp chết. Đến bước này rồi, bọn họ phải dùng biện pháp cực đoan.

Khi Tạ Hoài An phát hiện hũ tro cốt không còn, hắn gần như phát điên lên đập phá toàn bộ đồ đạc trong nhà. Đối diện với cơn giận dữ của hắn, cha mẹ Tạ chỉ bình tĩnh lạnh nhạt mà thông báo rằng đã đem cậu đi chôn. Hắn gặng hỏi vị trí chôn, lại không được đáp lại, còn bị cha Tạ cưỡng chế đánh ngất đưa về phòng.

Mấy ngày sau đó Tạ Hoài An như người mất hồn. Hắn nằm mơ thấy Mạnh Kỳ, thấy cậu khóc lóc bảo với hắn rằng cậu rất lạnh và cô đơn. Lại có lúc, hắn mơ thấy cậu cả người máu me gào thét với hắn. Cậu chỉ trích hắn là kẻ độc ác, khiến cậu phải chết thảm như thế. Rồi lại có giấc mơ, hắn trông thấy cậu cười tàn nhẫn bảo rằng mình không cần hắn nữa, cho dù chết cũng không muốn tiếp tục ở bên hắn.

Những giấc mộng đó như thuốc độc ngấm vào lục phủ ngũ tạng, khiến hắn đau đớn, nhưng cũng chỉ có trong mộng hắn mới gặp lại được cậu. Tạ Hoài An như kẻ hút thuốc phiện, biết rõ hậu quả nhưng vẫn cố chấp đâm đầu tới.

Cha mẹ Tạ ra tối hậu thư cho hắn. Nếu hắn không chịu sống đàng hoàng, hoặc có những ý nghĩ như tự tử thì đừng bao giờ biết được tro cốt Mạnh Kỳ ở đâu. Họ cũng không muốn dùng biện pháp như thế, nhưng tình huống bất đắc dĩ không thể không làm vậy. Hành động này sẽ chỉ đẩy con họ ra xa khỏi họ, chỉ là họ thà chấp nhận điều đó còn hơn để Tạ Hoài An tự giết mình.

"Được." Tạ Hoài An thờ ơ trả lời, giống như không còn quan tâm đến bất cứ điều gì.

Tạ gia cử người đến giám sát nhất cử nhất động của hắn. Mấy tháng sau đó hắn lại trở lại như bình thường. Hoàn toàn không nhắc đến Mạnh Kỳ, cũng không hỏi về việc tro cốt của cậu đang ở đâu. Ngoại trừ việc hắn vẫn giữ toàn bộ đồ dùng của cậu ra thì Tạ Hoài An giống như không hề nhớ đến Mạnh Kỳ là ai.

Nhưng hắn bắt đầu hút thuốc. Để tránh bị ngăn cản, hắn chỉ hút trong phòng tắm hoặc nhà vệ sinh. Nhiều năm sau đó, khi bác sĩ chẩn đoán ra hắn bị ung thư phổi, toàn bộ Tạ gia mới phát hiện ra chuyện này.

Đối diện kết luận ung thư phổi giai đoạn cuối của bác sĩ, Tạ Hoài An vẫn hờ hững giống như đó không phải là bệnh án của mình mà của ai khác. Mẹ Tạ khóc lóc không ngừng, còn cha Tạ thì im lặng. Nhưng cả hai người đều tự hiểu rõ trong lòng họ không ngăn cản được con mình. Mạnh Kỳ chết đã đem đi trái tim của hắn, mấy năm nay hắn chỉ tồn tại chứ không phải sống. Cho dù không ung thư phổi, có lẽ một ngày nào đó hắn cũng sẽ bị trầm cảm hoặc tâm thần.

"Cha, mẹ. Hai người nói cho con biết Mạnh Kỳ ở đâu đi."

Cách đây nhiều năm trước hắn từng điên cuồng hỏi họ câu này, nhưng không bao giờ nhận được câu trả lời. Hiện tại, hắn chưa đến bốn mươi nhưng đầu tóc đã bạc hơn phân nửa, toàn bộ trên dưới đều phờ phạc thiếu sức sống, một lần nữa lặp lại câu hỏi. Chỉ là bây giờ ánh mắt hắn tĩnh như nước, không chút dao động, cũng không nhìn ra bất kỳ cảm xúc gì.

Cha mẹ Tạ vẫn là phải nói ra vị trí. Vài ngày sau đó, họ rời đi. Từ hai năm trước cha Tạ đã bắt đầu giao quyền quản lý lại cho Tạ Minh Lâm, mà hắn cũng đã rút chân khỏi giới giải trí. So với Tạ Hoài An, Tạ Minh Lâm đích thực không giỏi về thương trường bằng, nhưng cũng mang dòng máu Tạ gia, được cha Tạ chỉ dạy, hắn vẫn có thể duy trì hoạt động của công ty.

Tạ Hoài An tìm đến được nơi chôn cất Mạnh Kỳ. Cách đây rất lâu hắn từng cho người tìm kiếm, nhưng cha mẹ Tạ giấu quá kỹ, hắn không tìm ra. Hơn nữa tìm người sống mới dễ, người chết thì khó nhận ra. Phần mộ của cậu đã từ lâu không có ai tới nên mọc đầy cỏ dại, ngay cả trên bia mộ ngoại trừ ghi ngày tháng mất cũng không có gì thêm. Không có ảnh, không tên tuổi. Chỉ vì để chặt đứt mọi manh mối, cha mẹ Tạ buộc lòng phải nhẫn tâm như vậy.

"Xin lỗi..." Tạ Hoài An ôn nhu vuốt ve bia mộ phủ đầy bụi như thể đó là báu vật quý giá nhất trần đời. "Mạnh Kỳ, để em một mình lâu như vậy."

Nói rồi hắn bắt đầu dọn dẹp cỏ dại, làm sạch phần mộ. Vài ngày sau hắn cho người tới khắc tên của mình và Mạnh Kỳ lên bia. Người khắc tỏ vẻ kỳ quái không hiểu vì sao một bia mộ lại khắc tên hai người, nhưng là kẻ làm công nghĩ nhiều làm gì, cho nên vẫn làm. Sau khi lo liệu mọi chuyện xong xuôi, hắn đi tìm Tạ Minh Lâm.

Đây là lần đầu tiên sau nhiều năm hắn chủ động tìm đến Tạ Minh Lâm. Kể từ lần em trai hắn mang tro cốt đến, hắn không gọi điện cho em hắn lần nào. Về mặt lý trí, hắn có thể hiểu được cho hành động của Tạ Minh Lâm. Nhưng về mặt tình cảm hắn hoàn toàn không thể tha thứ.

"Ca." Tạ Minh Lâm nhìn người đàn ông sa sút trước mặt, không còn vẻ oai phong như trước kia nữa.

"Sau khi anh chết, hãy để tro cốt của anh chung với Mạnh Kỳ." Tạ Hoài An không vòng vo đi thẳng vào vấn đề, nói nhẹ nhàng như thể đó không phải là chuyện sinh tử mà chỉ là một hợp đồng nhỏ.

Cả hai im lặng. Không có tiếng phản đối, không có chất vấn. Hai người họ đều biết ngày này sẽ đến. Đây là kết cục không thể tránh khỏi.

"Được." Giọng nói của Tạ Minh Lâm có chút nghẹn ngào.

"Cảm ơn em." Tạ Hoài An nói. Lần đầu tiên sau nhiều năm, ánh mắt hắn mới có chút sức sống. "Mọi chuyện đều đã qua, không cần để trong lòng."

Hốc mắt Tạ Minh Lâm đỏ ửng, hiểu rằng mình đã được tha thứ. Cả hai anh em ôm nhau trong vài giây, rồi sau đó Tạ Hoài An rời đi. Đó cũng là lần cuối cùng Tạ Minh Lâm nhìn thấy hắn.

Mấy ngày sau Tạ Hoài An được phát hiện chết trong nhà. Lễ tang của hắn diễn ra đơn giản, chỉ có người thân trong gia đình tham gia. Tạ Minh Lâm tuân theo di nguyện của hắn, đem tro cốt hai người để chung một chỗ, chôn chung một nơi.

Như vậy, hy vọng nếu có kiếp sau, hai người họ vẫn có thể luôn ở bên nhau.

Tác giả có lời muốn nói: Vậy là đã kết thúc thế giới này rồi!! Thế giới sau mở phó bản tu chân!!!

Hai điều cần nói trong chương này:

1. Kỳ thực Tạ tổng luôn muốn xưng anh em với Mạnh Kỳ, nhưng do tuổi tác mà ngại ngùng muộn tao nên toàn xưng tôi thôi. Haizz… Cho nên muộn tao là bệnh, phải trị.

2. Có thể sẽ có một số người cho rằng người thân của Tạ tổng quá đáng. Nhưng nếu là cha mẹ, là anh em ruột, ở ngoài đời nhất định còn quyết liệt hơn nhiều. Nếu họ mà mặc kệ Tạ tổng mới là có vấn đề. Suy nghĩ của cha mẹ Tạ rằng Mạnh Kỳ là người đã chết, còn Tạ tổng là người còn sống, cho nên dù làm chuyện có lỗi với cậu sau khi chết thì nỗi áy náy vẫn không lớn bằng tình thương họ dành cho Tạ tổng. Về mặt tình cảm, không ai là người có lỗi cả.

Tác giả trí ngạnh, thỉnh không cần nói chuyện tam quan logic, không cãi nhau luận bàn. Mọi người thử đoán xem yêu cầu tiếp theo của Lâm Mặc là gì (*” *)

34. Chương 34: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (1)

Dưới chân núi, nơi từng có một thôn trang giờ đây tan hoang tiêu điều, máu chảy thành sông, oán khí ngút trời.

Một nhóm người ăn mặc một kiểu y phục thống nhất, trên hông treo ngọc bội tiến lên điều tra xung quanh xem có ai còn sống không. Tu sĩ dẫu quen với cảnh chém giết cũng không khỏi rùng mình bởi mức độ khủng khiếp này. Tàn sát cả một thôn trang chỉ toàn người thường, đây là hành vi độc ác đến cỡ nào!

Ngay lúc đó từ trên trời đột nhiên giáng xuống một vị tu sĩ áo trắng, tóc đen dài cột dây vải bay phần phật trong gió. Mũi chân y vừa nhẩy xuống đất từ phi kiếm, những tu sĩ xung quanh liền vội vã hành lễ, hô tô: “Vân Tiêu sư thúc!”

Đứng giữa khung cảnh như tu la tràng, vị tu sĩ áo trắng nó vẫn một bộ trích tiên mười phần, cao lãnh bất biến, khí chất lại ôn hòa như ngọc.

“Bẩm sư thúc, toàn thôn trang đều đã bị tiêu diệt. Theo đệ tử thấy, đây nhất định là dấu vết của ma tu!” Một vị đệ tử áo xanh nghiến răng nghiến lợi nói.

Chính đạo bọn họ từ trước đến nay thủy hỏa bất dung đối với ma tu, tự nhiên với hành vi tàn nhẫn này càng không vừa mắt. Bạch y tu sĩ được gọi là Vân Tiêu sư thúc kia vẫn thờ ơ lãnh đạm như cũ, đảo mắt nhìn xung quanh một vòng, lúc này mới từ từ tiến đến gần một đống đổ nát.

Đầu ngón tay y khẽ chuyển, đống gạch đá liền nhanh chóng bị hất bay sang một bên, lộ ra một thân hình một đứa bé gầy gò bên dưới. Những người khác thấy vậy sửng sốt, nhanh chóng tiến lên kiểm tra rồi bẩm báo: “Đứa trẻ này vẫn còn sống.”

Vân Tiêu nhẹ nhàng nhấc đứa bé lên, không quan tâm đến những vết máu bùn đất dính trên ngoại bào của mình, từ trong túi trữ vật lấy ra một viên đan dược trắng đút cho nó. Đứa bé vốn chỉ còn thoi thóp một hơi thở dần dần kéo về một mạng, tuy cả người vẫn còn đầy rẫy vết thương nhưng so với khi nãy đã đỡ hơn rất nhiều.

“Đứa trẻ này được ta cứu sống, nhất định là hữu duyên. Nếu vậy từ nay nó sẽ trở thành đệ tử ký danh của Vân Tiêu ta.”

Nói rồi, không để ý đến những ánh mắt kinh ngạc sửng sốt của các đệ tử kia, Vân Tiêu tung người nhảy lên phi kiếm, bay về hướng Thanh Dương phong của Quy Môn tông.

Hàn Vũ chỉ cảm thấy cơ thể của nó như được tắm trong dòng nước ấm, ấm áp len qua từng lỗ chân lông ngấm vào bên trong mạch máu. Trong lúc mơ màng, nó chỉ nhìn thấy một bóng trắng phiêu dật. Đầu óc còn chưa nghĩ ngợi nhiều lại một lần nữa hôn mê.

Vân Tiêu sau khi chữa trị xong cho đứa trẻ, liền đặt nó lên giường, cho hai tên người hầu trông coi bên ngoài rồi quay trở về phòng mình. Cửa trúc vừa khép lại, mở ra một đạo kết giới che chắn hành động, lúc này Vân Tiêu mới thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Mặc, hay bây giờ gọi là Vân Tiêu, lần đầu tiên trang bức thành công, trong lòng không rõ là loại cảm xúc gì.

Sau đợt trị liệu tâm lý, Lâm Mặc nghiến răng nghiến lợi mà nói với hệ thống rằng cậu muốn sống lâu chút, nếu có thể sống lâu trăm tuổi càng tốt. Đó cũng chỉ là chút phát tiết mà thôi, dù sao cậu vẫn hiểu rõ đạo lý hết nhiệm vụ thì đi về. Nào ngờ hệ thống thật sự tìm được, ném cậu đến thế giới này.

Đây là một quyển tiểu thuyết tu chân sảng văn, nhân vật chính là Dụ Trăn một đứa bé ăn mày mồ côi cha mẹ vô tình đánh bậy đánh bạ tham gia đợt thí luyện nhập môn của Quy Môn tông. Hắn vượt qua trắc trở, được thí nghiệm ra mang trong mình lôi hệ biến dị đơn linh căn, được Vân Tiêu chân nhân thu vào trở thành đệ tử chân truyền. Dụ Trăn ngộ tính hơn người, tính tình hào sảng dễ dàng được lòng nhiều người trong tông môn, tu luyện thập phần thoải mái. Thế nhưng nếu dễ dàng quá thì độc giả xem mãi cũng chán, cho nên thỉnh thoảng phải cho vài pháo hôi tìm chết xuất hiện để thêm kịch tính, mà một trong số đó chính là Hàn Vũ, đệ tử còn lại của Vân Tiêu chân nhân.

Hắn được Vân Tiêu chân nhân cứu sống, vì có duyên nên trở thành sư đồ. Phải biết toàn bộ Quy Môn tông này chỉ có Vân Tiêu chân nhân là người duy nhất đạt đến tu vi Nguyên Anh kỳ, Thanh Dương phong của hắn trước nay lại chưa từng thu đồ đệ. Cho nên dù Hàn Vũ chỉ là đệ tử ký danh thì vẫn rất đặc biệt. Vì sự khác biệt này nên Hàn Vũ vô cùng tự cao tự đại, ỷ vào danh tiếng của Thanh Dương phong và Vân Tiêu chân nhân mà dương dương tự đắc. Cho nên khi Vân Tiêu thu Dụ Trăn trở thành đệ tử chân truyền, trong lòng Hàn Vũ đố kỵ ghen tỵ vô cùng, thường xuyên gây khó dễ cho hắn. Hơn nữa Dụ Trăn còn là đơn linh căn biến dị, trong khi hắn chỉ có tam hệ linh căn, tốc độ tu luyện tự nhiên không thể so sánh bằng, vì thế từ ghét chuyển sang hận.

Cuối cùng, vì lòng ghen ghét mà Hàn Vũ bị ma tu lừa dối, để hận ý khiến cho bản thân mất kiểm soát, dẫn ma tu vào tiêu diệt toàn bộ Quy Môn tông. Hắn thậm chí còn nhân lúc sư phụ Vân Tiêu của mình bế quan mà cố tình cắt ngang, khiến Vân Tiêu hộc máu rơi xuống cảnh giới, tạo cơ hội cho ma tu giết chết. Dụ Trăn chứng kiến mọi việc vô cùng uất hận thề rằng phải trở nên cường đại giết chết hắn để báo thù cho tông môn!

Lâm Mặc chỉ đọc đến đây thì ngưng, vì lúc này Vân Tiêu đã chết, đất diễn của cậu không còn, đọc tiếp để làm gì.

Khác với những nguyên chủ trước, vị sư phụ Vân Tiêu chân nhân này tuy cũng thuộc dạng thần long thấy đầu không thấy đuôi, mấy chục chương xuất hiện được có vài dòng nhưng chí ít cũng không phải người qua đường. Quan trọng hơn nữa là kết cục y đã được ghi lại trong sách, đồng nghĩa đến lúc đó cậu cũng rời khỏi thế giới.

Lúc hệ thống ném cậu đến thế giới này thì nguyên chủ đang chuẩn bị ngự kiếm phi hành cứu Hàn Vũ. May mà còn chưa đặt chân lên, nếu không lúc ấy cậu nhập vào phỏng chừng sẽ khiến Vân Tiêu chân nhân trở thành vị lão tổ đầu tiên chết vì té lộn cổ!

Sửa sang lại ký ức xong, cậu liền vội vã trang bức chạy đi đóng vai của mình. Đến tận bây giờ, sau khi đã giải quyết xong tiểu boss Hàn Vũ, cậu mới có thể nhẹ nhõm thở phào.

"419, vẫn còn tám năm nữa kịch bản mới bắt đầu, cậu ném tôi đến đây bây giờ để làm gì?"

Đúng vậy, trong tiểu thuyết, tám năm sau thảm án này mới mở ra tuyển chọn đệ tử, cũng là cảnh đầu tiên trong chương đầu tiểu thuyết. Hiện tại ném cậu đến sớm sáu năm, cũng đâu thể sửa BUG gì.

[Yêu cầu của cậu là gì?]

"Sống lâu trăm tuổi?" Lâm Mặc ngồi nhớ lại.

[Từ lúc bắt đầu cốt truyện đến khi nguyên chủ chết tổng cộng chín mươi hai năm. Cho cậu đến sớm tám năm, vừa đủ một trăm năm tất cả.]

Lâm Mặc: "…"

Thật sự chuyên nghiệp a…

Lần đầu tiên Lâm Mặc mới cảm thấy cái gọi là "xuyên nhanh theo yêu cầu" này không có hố mình. Tuy rằng trong giới tu chân một trăm năm chỉ như gió thoảng mây bay, nhưng với kẻ phàm phu tục tử như cậu thì quá dư thừa luôn rồi.

Sau khi Hàn Vũ tỉnh lại, hai người hầu bẩm báo cho Lâm Mặc. Cậu liền đứng dậy đi đến thăm. Đứa trẻ mặt mũi vẫn còn tái nhợt như mới qua cơn bạo bệnh, nhưng đã đủ sức đứng lên hành lễ.

"Không cần, ngươi cứ ngồi đi." Lâm Mặt khoát tay, sau đó cũng tự mình ngồi xuống chiếc ghế mây bên cạnh.

"Ngươi tên gì?"

"Hàn Vũ."

"Hàn Vũ, ta cứu ngươi cũng xem như duyên phận. Hiện tại có hai lựa chọn cho ngươi. Một, sau khi khỏe lại, ngươi phải rời đi Quy Môn tông. Hai, ngươi trở thành đệ tử ký danh của ta. Ngươi chọn cái nào?"

Vừa dứt lời, Hàn Vũ liền quỳ xuống dập đầu, hô to: "Sư phụ! Xin hãy nhận của đệ tử một lạy!"

Nó vẫn còn nhỏ, chưa biết rõ tu tiên hay tu chân gì, nhưng lại từ tận đáy lòng cảm thấy lực lượng cường đại từ người này. Hơn nữa, đối mặt với vị bạch y ôn hòa trông giống tiên nhân này đây, nó không hiểu sao lại không muốn rời đi.

Lâm Mặc cảm thấy có chút buồn cười, liền ngăn đứa nhóc này tự tổn hại bản thân: "Được rồi, đứng lên đi. Người tu tiên ta cũng không xem trọng lễ tiết, ngươi không cần dập đầu, mau lại đây để ta kiểm tra tư chất của ngươi."

Hàn Vũ bước đến trước, Lâm Mặc nắm cổ tay nó để truyền linh lực vào kiểm tra. Đã biết trước cốt truyện cho nên khi nhìn thấy ba linh căn cậu cũng không ngạc nhiên gì. Bất quá, mặt ngoài vẫn tỏ chút tiếc nuối: "Thanh Dương phong ta trước nay đều chỉ thu đệ tử song linh căn trở lên. Đáng tiếc, ngươi lại là tam linh căn."

Trái tim nhỏ bé của Hàn Vũ đập thình thịch. Nó sợ hãi cúi gằm mặt, ánh mắt trầm xuống. Quả nhiên vẫn là bản thân mơ mộng quá nhiều. Một kẻ thấp hèn như nó làm sao có cơ hội ở gần một vị tiên nhân như vậy…

"Bất quá cũng không sao. Ta thu ngươi làm đệ tử ký danh, xem như không vi phạm giáo huấn."

Hàn Vũ tuy vẫn còn có chút thất vọng nhưng phần nhiều vẫn là mừng rỡ. Nó ngẩng đầu lên, hai ánh mắt lấp lánh như sao sáng, bộ dạng lại như cún con vẫy đuôi. Lâm Mặc nhịn không được, vẫn là đưa tay sờ sờ đầu nó một cái, sau đó dưới ánh nhìn mê man không hiểu gì của đối phương mà khụ một cái rời khỏi phòng.

Tin tức Hàn Vũ được Vân Tiêu sư thúc nhận làm đệ tử ký danh nhanh chóng được truyền đi khắp Quy Môn tông. Ngay cả chưởng môn Vân Phong cũng đến Thanh Dương phong dò hỏi xem chuyện này là có thật không. Cuối cùng trải qua tranh luận vân vân, thì kết quả vẫn là đã định: từ nay Hàn Vũ sẽ chính thức trở thành đệ tử ký danh của Vân Tiêu sư thúc.

Đệ tử ký danh, cũng không phải đệ tử thật sự, càng không phải đệ tử chân truyền. Nhưng cần phải biết đây là Vân Tiêu sư thúc a! Vị Nguyên Anh lão tổ duy nhất trong Quy Môn tông, không, phải nói là vị duy nhất trên toàn Vũ Sa quốc. Mà vị sư thúc này còn là một thiên tài, mười tuổi Luyện Khí, hai mươi tuổi Trúc Cơ, bốn mươi tuổi Kim Đan, tám mươi tuổi đã bước vào Nguyên Anh kỳ! Ngay cả chưởng môn Vân Phong một trăm năm mươi hai tuổi cũng chỉ mới đến Kim Đan hậu kỳ mà thôi! Được một vị thiên tài như vậy chỉ điểm là chuyện may mắn cỡ nào!

Không kể đến tu vi của Vân Tiêu sư thúc, chỉ tính riêng thân phận đệ nhất luyện đan sư của y thôi đã khiến vô số người thèm nhỏ dãi. Vân Tiêu không những tu vi cao mà còn là một vị luyện khí sư tài giỏi. Nhưng Thiên Đạo công bằng, hoặc có lẽ tác giả đại nhân cảm thấy hơi buff quá tay, cho nên tuy y tu vi cao lại

giỏi luyện đan nhưng lại không thiện về chiến đấu. Nếu không cũng đã chẳng dễ dàng bị ma tu nhân cơ hội đánh lén.

Là sư phụ nhân vật chính, tu vi nhất định phải cao, phải bí ẩn cao lãnh hoặc giả khùng giả điên. Bất quá nếu cái gì cũng giỏi thì còn cần nhân vật chính làm cái gì, cho nên phải tiết chế chút, có thể giỏi nhưng không được giỏi hơn nhân vật chính!

Hàn Vũ có được Vân Tiêu làm sư phụ của mình, cho dù y không thân cận cũng nhất định chiếm được vô số chỗ tốt. Hỏi sao những đệ tử khác ngày ngày phải phấn đấu kiếm linh thạch không ghen tỵ đỏ mắt.

Huống hồ Hàn Vũ chỉ có tam hệ linh căn, tuy không phải quá mức tầm thường, nhưng căn bản cũng chỉ bằng đệ tử tầm trung trong môn phái lớn như Quy Môn tông mà thôi. Hơn nữa Thanh Dương phong trước nay tuyên bố không thu đệ tử nhiều hơn song linh căn, đây chẳng phải vi phạm rồi sao!

Bất quá cho dù có xì xào bất mãn, có ai dám can đảm nói thẳng ra. Tu sĩ dù mạnh đến đâu cũng không đảm bảo không có lúc bị thương. Hoặc lúc tu luyện, tiến giai hay độ kiếp đều cần có đan dược phòng thân. Đắc tội một vị luyện đan sư cũng đồng nghĩa đắc tội toàn bộ giới luyện đan. Huống chi Vân Tiêu chân nhân chính là đệ nhất luyện đan sư ở Vũ Sa quốc này!

Bởi vì đến sớm tám năm, cho nên Lâm Mặc hoàn toàn chẳng biết chuyện gì xảy ra trong khoảng thời gian này. Với lại Hàn Vũ chỉ là pháo hôi, cũng chẳng ai ghi lại nhật ký hàng ngày của pháo hôi a. Cho nên cậu hoàn toàn chỉ có thể dựa theo suy nghĩ với tưởng tượng mà trải qua cuộc sống hàng ngày thôi. Quan trọng nhất vẫn là giúp Hàn Vũ thành công tiến vào Luyện Khí kỳ đã.

Lúc nhân vật chính gặp Hàn Vũ thì nó cũng là Luyện Khí kỳ tầng năm rồi, nếu cậu bỏ mặc đứa nhóc này lỡ nó ngay cả Luyện Khí kỳ tầng hai cũng không lên nổi thì sao đây a!

Tam hệ linh căn hấp thụ linh khí rất chậm, cậu nhìn tốc độ tiến giai của nhóc con mà lòng cũng sốt ruột. Đã qua ba tháng rồi, uống đan dược cải thiện thể chất nhưng Hàn Vũ vẫn chậm chạp không tiến vào Luyện Khí kỳ tầng một. Tuy đối với các tu sĩ khác thì đây là điều bình thường, nhưng Lâm Mặc không sinh ra ở thế giới này, hiểu biết chỉ ở mức trung bình, còn ngờ vực rằng chẳng lẽ dùng sai phương pháp rồi sao.

Lâm Mặc không biết, Hàn Vũ đương nhiên càng không. Nó nhìn thấy sư phụ của mình tuy bề ngoài vẫn bảo bình tĩnh đây là chuyện bình thường nhưng trong lòng lại sốt ruột, môi cắn chặt lại càng thêm quyết tâm. Nếu sư phụ cảm thấy nó không thể tu luyện rồi chán ghét nó thì sao đây! Hàn Vũ căm hận bản thân quá yếu đuối, tư chất quá kém, vì thế ngày đêm càng điên cuồng tu luyện.

Sư phụ rất tốt với nó, cho nó ăn cho nó mặc, lại còn chỉ dạy nó tu luyện. Cha mẹ trước kia của nó chỉ biết đánh mắng nó mà thôi. Kể từ khi bước chân lên Thanh Dương phong, trở thành đồ đệ của người nọ, nó mới biết được ấm áp là gì. Cho nên nó càng phải cố gắng, khiến cho sư phụ tự hào.

Cuối cùng đến tháng thứ tư, Hàn Vũ cũng thành công tiến vào Luyện Khí kỳ tầng một. Lâm Mặc lần đầu tiên nhìn thấy tu sĩ tiến giai, tò mò quan sát. Chỉ thấy toàn bộ thân thể Hàn Vũ như ánh lên ánh sáng, sau đó chất lỏng đen ngòm từ các lỗ chân lông tuôn ra. Đây nhất định là tẩy kinh phạt tủy trong truyền thuyết đi! Hàn Vũ dùng hết sức lực suy yếu nhắm mắt, tình yêu a ba trong lòng Lâm Mặc dâng trào liền bế đứa nhóc đi tẩy rửa cho nó.

Thật tội nghiệp a. Trẻ con ở thế giới này luôn phải trưởng thành sớm. Lúc bằng tuổi Hàn Vũ, cậu chỉ biết ăn rồi ngủ, vô tâm vô tư chẳng quản sự đời. Trong khi đó đứa trẻ này đã phải cần mẫn mỗi ngày tu luyện từ lúc sáng sớm đến tối mịt, không có lấy một người bạn để chơi chung.

Khi Hàn Vũ tỉnh lại, cảm thấy thân người nhẹ bẫng, cả cơ thể vừa được tẩy rửa từ trong ra ngoài. Nó nhận ra mình đang nằm trên giường, bên cạnh chính là sư phụ đang ngồi đọc sách. Thấy vậy, nó liền vui vẻ chạy đến: “Sư phụ, ta đã tiến vào Luyện Khí kỳ tầng một rồi.”

Một đứa nhóc mặt mũi xinh đẹp lại còn chạy đến ôm chân như vậy, tim Lâm Mặc nháy mắt mềm nhũn, chỉ hận ôm hun hun cho đã ghiền. Nhưng mà vì để đảm bảo không OOC, cậu chỉ có thể kiềm xuống bàn tay sói của mình, lạnh nhạt đáp lại: “Ừ, giỏi lắm.”

Nói rồi, lại lo lắng tâm linh bé nhỏ của Hàn Vũ bị tổn thương, Lâm Mặc liền dùng thần thức kiểm tra trong túi trữ vật, lấy ra một ngọc bội xinh đẹp có hoa văn mây đưa cho nó, “Đây là ngọc bội truyền âm, có thể

liên lạc với đối phương trong phạm vi năm mươi dặm. Xem như đây là quà mừng ngươi tiến vào Luyện Khí kỳ."

Lâm Mặc ngu ngốc về giá cả hàng hóa thế giới này, cho nên nhờ hệ thống chỉ ra thứ rẻ tiền nhất mà tặng, lại không ngờ một cái ngọc bội truyền âm này đối với tu sĩ Nguyên Anh kỳ như Vân Tiêu thì rẻ mạt nhưng với các tu sĩ cũng xem như báu vật a! Ngươi có thấy ai tiện tay lấy cái ngọc bội truyền âm đến tận mấy chục linh thạch trung phẩm ra tặng cho đệ tử với cái lý "mừng ngươi tiến vào Luyện Khí kỳ" không!

Khác với truyền âm phù chỉ có thể dùng một lần, ngọc bội truyền âm có thể dùng vô số lần, chỉ cần không vỡ nát là vẫn còn dùng.

Hàn Vũ không hiểu rõ giá trị của vật này lắm, nhưng đây là quà sư phụ tặng, nó đương nhiên trân trọng cất giữ. Nó rất thích sư phụ, thích tất cả những thứ gì liên quan đến người.

Mà Lâm Mặc cũng rất thích trẻ em. Mỗi ngày được sờ sờ quả đầu nhỏ đó, nhéo nhéo hai má phấn nộn cũng là một loại thú vui đó! Thế giới tu chân buồn tẻ chẳng có gì để làm, cậu lại không quan tâm đến việc tu luyện thành tiên, cho nên dành phần lớn thời gian để làm một a ba yêu con mất rồi.

Hàn Vũ mặc bộ quần áo này nhất định hảo manh, mua!

Tuy tóc Hàn Vũ còn chưa dài lắm, nhưng sau này cũng sẽ dùng tới, cho nên ngọc quan này, mua!

Pháp bảo hình thỏ này nhất định Hàn Vũ sẽ thích, mua! Cái gì? Ngươi không bán? Vậy thì đoạt!

Vân Tiêu chân nhân đĩnh đạc ôm pháp bảo hình thỏ quay về Thanh Dương phong tặng cho đồ đệ, mặc kệ Vân Hoàng phong chủ Tháp Bảo phong lăn lộn ăn vạ dưới đất.

Sư huynh! Đó là pháp bảo Trúc cơ kỳ ta cất công luyện tặng cho Bách Hoa tiên tử, ngươi cướp về cho đồ đệ Luyện Khí kỳ của ngươi làm gì! QAQ

Lâm Mặc khinh bỉ ném cho tên kia một viên Hồi Thần đan, hắn lập tức lật mặt ngồi thẳng dậy cười hì hì, còn trịnh trọng hô to "Sư huynh đi thong thả".

Một viên đan dược cấp bốn đổi lấy pháp bảo Trúc cơ kỳ, này cũng quá tùy tiện rồi! Vân Hoàng trong lòng nghĩ thế, ngoài mặt cười hắc hắc đáng khinh ôm đan dược bỏ vào bình sứ nâng niu.

A ba Lâm Mặc vui vẻ ngự kiếm bay về Thanh Dương phong. Con tr… í lộn, đồ đệ đáng yêu của ta đâu rồi? Nhận thấy bóng người đang luyện tập kiếm pháp phía sau rừng trúc, cậu nhanh chóng bay tới.

Hàn Vũ đã ở Thanh Dương phong được ba năm, ngày ngày đều đặn luyện tập kiếm pháp không ngưng một ngày nào. Thấy bóng dáng sư phụ, nó liền chạy ào đến ôm lấy người. Trên người sư phụ luôn có một mùi hương nhàn nhạt vô cùng dễ chịu, khiến nó quyến luyến không buông.

"Sư phụ!"

Lâm Mặc một người hiện đại không cảm thấy hành vi này có chỗ nào vô lễ, cho nên vẫn luôn dung túng Hàn Vũ. Hây, dù sao cũng là trẻ con thôi mà, vài năm nữa đi với ma tu cũng như bát nước hắt ra ngoài… Hình như có gì đó sai sai.

Nhưng cho dù biết trước sau này Hàn Vũ sẽ cấu kết với ma tu mà hại mình, Lâm Mặc cũng không có chút xíu nào chán ghét nó được hết. Đấy là chuyện trong tương lai, huống hồ cốt truyện là như thế, cậu cũng không thật sự là Vân Tiêu chân nhân, cớ gì phải giận hay hận chứ.

Sau khi thỏa mãn sờ đầu rồi, Lâm Mặc mới khụ một tiếng tỏ vẻ lãnh đạm đưa pháp bảo hình thỏ cho Hàn Vũ: "Đây là pháp bảo tu sĩ Trúc cơ kỳ, có thể tạo một kết giới che chắn linh thức tu sĩ Trúc cơ kỳ trở xuống trong phạm vi vài thước. Tuy không có lực phòng ngự hay công kích gì, nhưng để trang trí trên bàn cũng không tồi."

Hàn Vũ ngoan ngoãn vâng dạ mà nhận lấy. Pháp bảo này là một chặn giấy có hình dạng thỏ trắng, hai mắt gắn hồng ngọc. Đã ở đây một thời gian, nó tự nhiên hiểu được những món quà sư phụ đưa mình quý giá như thế nào, càng ngày càng cảm kích người.

Lúc trước có rất nhiều kẻ bất mãn ghen tỵ nó, thường xuyên trêu chọc hoặc vô cớ gây hấn. Tuy nó cảm thấy chuyện này cũng bình thường không có gì đáng nói, nhưng sư phụ sau khi biết chuyện vô cùng tức giận, kể từ đó trở đi cấm người không phận sự tiến lên Thanh Dương phong. Mà Hàn Vũ nó cũng không cần mỗi ngày vất vả chạy đến chỗ đám đệ tử ăn cơm nữa, mỗi bữa đều sẽ có người mang cơm lên.

Hàn Vũ lúc đó hốc mắt cay cay, người này đối với nó thật sự quá tốt. Tốt đến độ nó không biết phải như thế nào để báo đáp. Cho nên ngoại trừ cố gắng tu luyện ra nó không biết làm gì hơn.

Lâm Mặc không nhịn được hành vi ỷ đông hiếp yếu của đám kia, cho nên tình thương của a ba trào lên nhảy vào can thiệp. Hàn Vũ của cậu tuy là pháo hôi nhưng cũng xứng đáng xếp ngang hàng tiểu boss a! Bị người bắt nạt như vậy, lỡ bị tổn thương tâm lý biến thành trẻ trầm cảm thì sao đây!! Cậu đi kiếm đâu ra một pháo hôi khác dẫn ma tu đi thọc mình!!!

Đối với cách nuôi dạy của Lâm Mặc, 419 quả thực hết nói nổi. May mà ký chủ của nó không sinh con được, bằng không với cách nuôi dạy này nhất định sẽ chỉ nuôi ra một hùng hài tử.

Chỉ là Lâm Mặc dù yêu thích trẻ con thế nào, thì thời gian cũng cứ thấm thoát trôi qua. Hàn Vũ ngày càng lớn, chỉ mới mười hai tuổi thôi đã có dấu hiệu sắp đến tuổi dậy thì. Tay chân hắn ngày càng dài ra, thân hình cao lên, gương mặt cũng rút bớt mấy phần bầu bĩnh. Hiện tại tạm thời vẫn còn lùn hơn cậu, nhưng Lâm Mặc nghi ngờ rằng chỉ dăm ba năm nữa nhóc con này nhất định sẽ nhổ giò cao hơn hẳn mình.

Lâm Mặc không thể bế hắn lên như hồi xưa nữa, tắm chung gì đó lại càng không. Ngay cả muốn buộc tóc mặc quần áo cho hắn thôi cũng bị từ chối bằng cái giọng ông cụ non "Ta đã trưởng thành rồi" khiến cậu vô cùng dở khóc dở cười. Mười hai tuổi mà lớn gì a!

Hàn Vũ một phần thích được sư phụ thân cận, một phần khác lại có chút khó xử trong lòng. Tuy hắn cảm thấy được sư phụ ôm ôm bế cao rất tuyệt, nhưng dường như đệ tử những phong khác cũng không có thân thiết với sư phụ của mình như vậy. Nếu hắn cứ mãi làm nũng, trông sẽ như một đứa trẻ không bao giờ trưởng thành.

Hắn rất hài lòng, bởi vì bây giờ toàn bộ Quy Môn tông không ai còn dám nghi ngờ hắn nữa. Hiện tại hắn đã là Luyện Khí kỳ tầng năm, tốc độ tu luyện tính ra không nhanh cũng không chậm, nhưng trên thực tế lúc luận bàn có thể đánh bại cả đệ tử Luyện Khí kỳ tầng sáu, thậm chí tầng bảy. So ra không tính là thiên kiêu chi tử gì, nhưng cũng thuộc dạng có tiềm năng đáng được tông môn bồi dưỡng rồi.

Chỉ là không hiểu sao, trong lòng hắn vẫn có chút mất mát nho nhỏ, giống như còn thiếu điều gì. Rốt cuộc là thứ gì, hắn có sư phụ yêu thương mình, có huynh đệ đồng môn làm bạn, có tương lai rực rỡ tươi sáng…

"Ha ha, 419 à, đây là cái răng sữa đầu tiên mà tiểu Vũ rụng đó. Lúc ấy nó đang ăn cơm, còn tưởng là nhai trúng đá nữa chứ!"

"Đây, đây là bộ đồ tiểu Vũ mặc hồi lúc năm tuổi đó! Bây giờ đã lớn thế này rồi, chậc chậc…"

"Oa oa, có nhớ mấy tờ giấy này không. Tôi tập cho tiểu Vũ viết chữ, từ đầu tiên nó viết là "Vân Tiêu" đó!"

[Đủ rồi!] Hệ thống bị nháo đến không yên tĩnh được, chịu không nổi mà quát. Biết thế nó đã không ném Lâm Mặc đến trước tám năm! Xem đi! Chỉ số thông minh đã không cao rồi, bây giờ còn thành ra thứ gì đây!

Lâm Mặc bị quát đến giật mình, hai tay ôm mấy tờ giấy ủng trong ngực, ánh mắt ai oán nhìn về phía không trung mà bĩu môi: "Thật hung dữ."

[Cậu còn nhớ mục đích đến thế giới này là gì không?!]

"Đương nhiên là chăm sóc tiểu Vũ… à không, là sửa BUG, sửa BUG." Bị hệ thống quát cho ngu người, rốt cuộc Lâm Mặc cũng tỉnh lại từ mode a ba yêu con.

[Vậy cậu còn ngồi đây lấy mấy thứ này ra xem làm gì!]

"Từ từ đã nào, cốt truyện vẫn chưa bắt đầu mà…"

[Nhân vật chính đã sắp được người khác chọn luôn rồi kìa!]

"Cái gì?!" Lâm Mặc hoảng hốt nhảy dựng lên, bấm ngón tay mới nhớ ra hôm nay là ngày thí luyện đệ tử nhập môn.

Cậu vội vã vung tay dọn hết đống đồ trẻ con này vào túi trữ vật, sau đó ngự kiếm phóng như bay ra ngoài.

Mà bên ngoài đại điện, thí luyện đã kết thúc, tư chất của các thí sinh cũng được đo xong. Lôi hệ biến dị đơn linh căn của Dụ Trăn hiển nhiên rất khiến nhiều người xao động, ngay cả chưởng môn Vân Phong cũng đã mở miệng đề nghị nhận nó làm đệ tử.

Ai ngờ từ đâu xuất hiện một cơn gió suýt nữa thổi bay cả đám thí sinh đi. Vân Tiêu sư thúc trước giờ luôn hòa nhã thanh lãnh lại bất ngờ xuất hiện không báo trước, trực tiếp từ trên kiếm nhảy xuống đất. Hành vi quá khích này khiến hệ thống điên cuồng báo OOC, mà Lâm Mặc cũng nhận ra không ổn, vội vã chỉnh trang lại.

Lãnh đạm thanh cao? Dùng pháp thuật hệ băng làm lạnh không khí xung quanh!

Trích tiên phiêu dật? Nổi gió lên cho tóc áo bay bay!

Vẻ mặt hờ hững trên cao không ai có thể vấy bẩn? Quan trọng là thần thái, get!

Vì thế chúng đệ tử cùng các phong chủ các phong còn đang ngơ ngác, lát sau lại thấy Vân Tiêu sư thúc vẫn một bộ dáng thanh lãnh như xưa, khí chất mười phần cao quý, hoàn toàn không còn chút dấu vết của hành vi hấp tấp hồi nãy.

Các đệ tử: Nhất định là chúng ta đã nhìn lầm! Vân Tiêu sư thúc sao có thể hung hăng xông vào như thế chứ! ( )

Chưởng môn: Ta cảm thấy có gì đó không đúng… (

"Ta là Vân Tiêu chân nhân, phong chủ Thanh Dương phong của Quy Môn tông. Chúng ta có duyên sư đồ với nhau, ngươi có muốn nhận ta làm sư phụ hay không?"

Dụ Trăn lúc này vẫn còn là tiểu bánh bao ngơ ngác, toàn bộ hành trình chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Dường như vị tiên nhân trước mắt đây rất lợi hại, còn lợi hại hơn thúc thúc ngồi phía sau nữa. Quan trọng nhất chính là trong toàn bộ đại điện này không có ai đẹp hơn người trước mắt! Không, trong tất cả những người nó đã thấy qua không có ai đẹp bằng cả!

Hai mắt Dụ Trăn tỏa sáng, khóe miệng suýt chảy dãi mà lao tới ôm chân "tiên nhân" gật đầu lia lịa: "Ân ân, ta muốn bái ngươi làm sư phụ. Tiên nhân, ngươi sẽ làm sư phụ ta sao?"

Lâm Mặc cảm thấy buồn cười, nhớ tới hồi trước tiểu Vũ cũng hay bám mình như vậy thì càng thêm mấy phần hảo cảm, liền dịu dàng bế nó lên nói: "Đương nhiên rồi. Ngươi tên gì?"

"Ta kêu Dụ Trăn."

Lâm Mặc liền dõng dạc tuyên bố: "Như vậy Dụ Trăn, ngươi chính là đệ tử thân truyền của ta."

Mọi người đồng loạt ồ lên, Lâm Mặc nhân cơ hội cả đám còn đang ngơ ngẩn lén lút ôm tiểu bánh bao bay về Thanh Dương phong. Hắc hắc hắc, cảm giác trang bức đọc lời thoại thiệt sướng biết bao. Nhân vật chính lần này thật sự quá manh a, như vậy là ngoài tiểu Vũ ra cậu lại có thêm một bánh bao nữa!

Nghĩ đến mỗi sáng thức dậy có hai bánh bao nhỏ chạy đến kêu a ba… à không, kêu sư phụ, thiệt là sướng rơn người. Lâm Mặc đắm chìm trong niềm hạnh phúc không kiềm được mà càng tăng tốc độ bay về.

Khi mọi người phát hiện ra thì vị sư thúc này đã bỏ trốn mất dạng rồi! Vân Tiêu sư thúc! Lần nào thu đồ đệ cũng dùng cái lý do đó, ngươi có biết xấu hổ hay không a!

Chưởng môn bất đắc dĩ cười trừ, các phong chủ lại quay lại tiếp tục phân chia đệ tử. Vân Tiêu là sư đệ của chưởng môn, hắn đối với cậu vẫn luôn khá tùy ý. Mà những người khác trong Quy Môn tông lại càng sùng bái Vân Tiêu chân nhân. Cho nên dù Lâm Mặc làm ra hành vi này, cũng chỉ dẫn đến một ít bàn tán chứ không ai dám phản đối.

Hàn Vũ vừa mới luyện tập kiếm xong nhanh chóng muốn đi tìm sư phụ để nhờ người chỉ giáo. Ai ngờ khi hắn đi vào phòng lại không phát hiện sư phụ đâu. Hàn Vũ nhíu mày đi ra ngoài, lúc này mới nhìn thấy bóng dáng Vân Tiêu đang ngự kiếm bay về.

"Sư phụ!" Hàn Vũ vui vẻ chạy ra đón.

Lâm Mặc điểm mũi chân xuống mặt đất, lúc này mới thả Dụ Trăn xuống. Nhóc con ngơ ngơ ngác ngác nhìn xung quanh rồi lại ôm chặt chân cậu. Lúc này Hàn Vũ cũng đã nhận ra sự xuất hiện của tiểu bánh bao. Hắn ngờ vực hỏi: "Sư phụ, đây là…"

"Đây là Dụ Trăn, đệ tử chân truyền của ta."

Đầu Hàn Vũ kêu ong ong, hai tay bất giác xiết chặt lại. Hắn hết nhìn Dụ Trăn rồi lại nhìn về phía sư phụ, miễn cưỡng cười nói: "Vậy sao…"

Lâm Mặc nhìn thấy Hàn Vũ dường như có chút không ưa Dụ Trăn, trong lòng cảm thán quả nhiên là ra-đa pháo hôi sao. Vừa gặp mặt đã không ưa nhân vật chính rồi.

"Tiểu Trăn, đây là Hàn Vũ sư huynh của ngươi. Mau chào sư huynh đi."

Dụ Trăn hiện tại còn nhỏ, mới sáu tuổi chưa biết gì. Nhưng trẻ con đối với cảm xúc lại rất nhạy cảm, nó phần nào cảm nhận được Hàn Vũ không thích mình. Dụ Trăn bĩu môi vô cùng không hài lòng mà gọi: "Sư huynh hảo."

Lâm Mặc hài lòng, truyền âm sai người mang theo một bộ chăn đệm lên cho Dụ Trăn rồi dẫn nó đi xem phòng mình. Tay Dụ Trăn còn nhỏ, nắm vào mềm mềm xúc cảm tốt vô cùng. Tính tình Dụ Trăn lại vô cùng hoạt bát, cứ hết ngó Đông rồi ngó Tây hỏi đủ chuyện, nhưng vẫn ngoan ngoãn không buông tay Lâm Mặc ra.

Hàn Vũ đi theo phía sau thu hết một màn này vào trong mắt, trong lòng không khỏi khó chịu. Rõ ràng lúc trước chỉ có mình mới có thể nắm tay sư phụ, cũng chỉ có mình mới có thể gọi người là sư phụ, đột nhiên lại xuất hiện một tên nhóc khác cướp hết những thứ này.

Đáng nói hơn, hắn vì linh căn không đủ tiêu chuẩn mà chỉ có thể làm đệ tử ký danh, trong khi Dụ Trăn lại được nhận làm đệ tử chân truyền! Tại sao chứ! Rõ ràng là của hắn, vì cái gì phải chia sẻ cho người khác.

Cứ như thế, một hạt giống mang tên ghen tỵ chậm rãi gieo xuống lòng của Hàn Vũ.

Tiểu kịch trường: Ấn tượng đầu tiên đối với Vân Tiêu?

Hàn Vũ: "Hắn trông giống tiên nhân…"

Dụ Trăn: "Sư phụ là người đẹp nhất ta từng gặp!"

Chưởng môn Vân Phong: "Sư đệ ta vô cùng dễ nhìn!"

Đệ tử Quy Môn tông: "Vân Tiêu sư thúc là đại mỹ nhân của tông môn!"

Lâm Mặc: "…"

#Thế giới này đều là một đám nhan khống#

Tác giả có lời muốn nói: Mọi người thử đoán xem công là ai ^^

35. Chương 35: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (2)

Theo nguyên tác, Dụ Trăn là đệ tử chân truyền, còn Hàn Vũ chỉ là đệ tử ký danh, cho nên về thân phận thì Hàn Vũ phải gọi Dụ Trăn là sư huynh. Nhưng để thể hiện lòng hào hiệp tốt bụng của nhân vật chính, Dụ

Trăn dù vậy vẫn gọi Hàn Vũ là sư huynh xưng sư đệ.

Hiện tại Lâm Mặc cảm thấy nếu dù sao kết quả cũng chỉ có một, chi bằng cứ cho tiểu Trăn gọi tiểu Vũ là sư huynh luôn cho rồi. Đứa bé tiểu Vũ này nói gì thì cũng là một tay cậu nuôi lớn, tương lai còn bị nhân vật chính vả mặt dài dài, coi như giúp hắn bớt một lần vả mặt lúc này vậy.

Khác với Hàn Vũ trầm lặng chỉ thích một mình tu luyện, Dụ Trăn ngược lại vô cùng hiếu động, thường xuyên chạy khắp nơi trong Thanh Dương phong. Thế nhưng tốc độ tu luyện của nó lại không hề chậm chút nào, trái lại phải nói cứ như hỏa tiễn. Hàn Vũ mất gần bốn tháng mới Luyện Khí nhập thể được, nó chỉ cần một tuần đã thành công.

Lâm Mặc đã biết trước cốt truyện nhưng vẫn phải cảm thán. Chậc chậc, hào quang nhân vật chính sáng chói thế này hỏi sao không làm người khác ghen tỵ. Ngay cả cậu cũng thấy có chút cảm khái đây.

Dụ Trăn rất quấn, cơ hồ ngày nào cũng ầm ĩ chạy đến chỗ cậu để đòi chỉ dạy. Lâm Mặc bị nháo đến nhức đầu, bất quá nhân vật chính lúc này còn là một tiểu bánh bao, cho nên dù bị làm phiền thì cậu vẫn rất thỏa mãn a. Lúc chỉ dạy có thể nắm tay nhỏ, làm xong có thể xoa đầu,… Cảm giác như được quay về nhiều năm trước lúc mới thu nhận tiểu Vũ vậy.

Hàn Vũ chứng kiến tất cả, dù giận đến nghiến răng nghiến lợi cũng không làm được gì, chỉ có thể trút giận vào những đường kiếm lúc tập luyện.

Chết tiệt! Tên nhãi ranh đó ngày nào cũng bám lấy sư phụ, ngay cả lúc ăn cơm cũng dám ăn chung! Thật không biết tôn ti trật tự, không biết tôn sư trọng đạo! Sư phụ cao quý xuất trần, một tên nhóc con như ngươi cũng dám ảo tưởng vấy bẩn sao!

So với tư chất ngộ tính trong tu luyện, Hàn Vũ càng ghen tỵ Dụ Trăn vì thái độ đối xử của sư phụ hơn. Bây giờ hắn đã mười hai tuổi, dĩ nhiên không thể khóc lóc đòi đút ăn hay mang đi tắm như hồi trước, mà cho dù là lúc năm tuổi hắn cũng đã không dám a! Nhưng Dụ Trăn mặt dày vô sỉ, không biết ngại là gì mà để cho sư phụ phải chăm lo từng miếng cơm manh áo! Thật không xứng đáng làm đệ tử chân truyền của sư phụ!

Mà một trong những lý do chính khiến Hàn Vũ không có hảo cảm với Dụ Trăn, đó là bởi vì tên nhóc này hoàn toàn là bánh nhân đen, không hề ngây thơ như vẻ bề ngoài!

Đúng vậy, trong tiểu thuyết tuy thoạt nhìn Dụ Trăn đánh bậy đánh bạ làm quen người này người kia, rồi lại đạt được kỳ ngộ, nhưng thật ra y không hề ngu ngốc chút nào. Tính cách của nhân vật chính chính là, ngươi không phạm ta ta không phạm ngươi, đối với anh em thì khí khái hào sảng, đối với kẻ thù lại quyết tuyệt vô cùng.

Cho nên dù Dụ Trăn suốt ngày cười hì hì trước mặt Lâm Mặc, cậu vẫn nhớ đấy chỉ là vì nhân vật chính muốn tạo bề ngoài thân thiện chiếm hảo cảm của người khác thôi. Còn bên trong cái bánh vỏ trắng này đích xác là nhân đậu đen.

Ngay cả Hàn Vũ cũng biết, bởi vì mấy lần hắn muốn tới thỉnh an sư phụ đều bị tên nhóc này ngáng chân. Hắn trong bụng tức anh ách, lại không thể nói với sư phụ biết bộ mặt thật của thằng nhãi này.

Cho nên cách duy nhất tạm thời để gây khó dễ cho tên nhóc đó, chính là nhân lúc luyện kiếm mà chơi xấu ngược lại. Hàn Vũ chỉ mới là đứa nhóc mười hai tuổi sống yên ổn dưới sự bảo bọc của sư phụ ở Thanh Dương phong, thành ra suy nghĩ vẫn còn vài phần ấu trĩ trẻ con.

Sau khi bị đánh ngã lần thứ mười bốn, Dụ Trăn lúc này cũng không nhịn được, gương mặt tươi cười trở nên nghiêm túc, hai hàng chân mày nhíu lại nhìn chằm chằm Hàn Vũ.

"Đứng lên." Hàn Vũ lạnh lùng chỉ kiếm vào nó.

"Sư huynh, ngươi rõ ràng là cố tình." Tuy nói vậy nhưng Dụ Trăn vẫn phủi phủi quần áo đứng lên.

"Ta cứ cố tình đấy, ngươi có thể làm gì." Hàn Vũ nhếch khóe miệng cười lạnh. "Chẳng lẽ ngày hôm qua ngươi chạy tới nhờ sư phụ chỉ điểm trong lúc ta tới thỉnh an không phải cố tình? Hay như lần trước ngươi muốn sư phụ đem pháp bảo tặng ta tặng cho ngươi cũng chỉ là vô tình?"

Ngay cả Dụ Trăn cũng không hiểu rõ vì sao nó lại làm vậy. Giống như trong tiềm thức, nó cảm thấy lẽ ra sư phụ không nên thân cận với Hàn Vũ nhiều như vậy. Nhưng nó mới lên Thanh Dương phong được có một năm thì những cái "lẽ ra" này ở đâu ra?

Dụ Trăn không biết, cho nên theo tâm tính trẻ con nó làm theo bản năng của mình.

Hàn Vũ không nghĩ ngợi được nhiều như thế. Nếu hắn lớn hơn một chút có lẽ sẽ biết đến một từ tên là "tranh sủng". Nhưng hiện tại, hắn chỉ cảm thấy Dụ Trăn đang ngầm đối nghịch với mình.

Hàn Vũ đánh cho Dụ Trăn bầm dập khắp người, cố tình đánh những chỗ mặc quần áo để khỏi bị sư phụ nhìn thấy. Đến khi hài lòng rồi hắn mới ngưng. Dụ Trăn hừ một tiếng, xách kiếm lên nói: "Sư huynh, ngươi cho là ta không dám nói với sư phụ sao."

Nói rồi, nó co chân chạy thẳng đến nhà trúc của Vân Tiêu. Hàn Vũ thấy vậy hốt hoảng đuổi theo. Hắn chắc chắn rằng tên nhãi ranh kia sẽ không dám kể chuyện hắn đánh nó, dù sao Dụ Trăn cũng rất sĩ diện, nhưng ai biết được nó còn định làm trò gì chứ.

Lâm Mặc đang thảnh thơi đọc sách uống trà thì trông thấy bóng dáng nho nhỏ của nhân vật chính chạy lại. Tiểu bánh bao ào đến nhào vào lòng hắn, lệ nóng doanh tròng mà khóc lóc: "Sư phụ, sư huynh đánh ta!"

Hàn Vũ chạy theo sau nghe thấy vậy lập tức dừng bước, ánh mắt nhìn Dụ Trăn chỉ muốn đốt cho vài cái lỗ trên người. Không ngờ tên nhóc này thế mà mặt mũi cũng không cần! Hắn đúng là đánh giá sai rồi!

Lâm Mặc câm nín chỉ muốn ngẩng bốn mươi lăm độ nhìn trời. Ta đương nhiên biết hắn đánh ngươi a, mà còn sẽ đánh dài dài. Nhưng nhân vật chính à, ngươi khóc lóc lê hoa đái vũ như vậy thật sự ổn sao? Trong tiểu thuyết cũng đâu có miêu tả Dụ Trăn có tâm linh thủy tinh đến như vậy.

Thấy Lâm Mặc im lặng không nói lời nào, Dụ Trăn tưởng rằng sư phụ không tin, liền lập tức cởi áo để lộ ra những vết bầm sưng đỏ trên người: "Sư phụ! Người nhìn đi! Hắn đánh ta đến như vậy!"

Hàn Vũ nhìn thấy động tác cởi áo của Dụ Trăn lòng muốn phun búng máu, tức giận chạy lên kéo áo trở lại. Ngươi dám thoát y ngay trước mặt sư phụ! Ngươi vậy mà dám thoát y trước mặt sư phụ! Đến ta cũng chưa có cơ hội đấy đâu!

"Sư phụ, là do lúc ta với sư đệ luận bàn, ta khống chế lực đạo không tốt nên mới gây ra như vậy. Xin sư phụ trách phạt!" Nói rồi quỳ ngay xuống đất, đầu cúi xuống.

Dụ Trăn tức giận liếc mắt sang, nhận lại được một ánh mắt "không phải chỉ có ngươi mới biết dùng khổ nhục kế" của Hàn Vũ, trong lòng càng thêm nổi nóng.

"Thôi được rồi, đều là chuyện nhỏ cả. Hàn Vũ, sau này không khống chế được thì đừng tìm sư đệ luận bàn. Ngươi về phòng chép phạt ba mươi lần cho ta."

"Còn Dụ Trăn, ngươi dù gì cũng là đệ tử chân truyền của ta, bị đánh lại khóc đến như vậy. Phạt ngươi luyện kiếm tập động tác chém xuống năm trăm lần, chưa xong thì không được ăn cơm."

Nói rồi cậu phất tay ra hiệu cho cả hai lui ra. Hây, bên trái là tiểu bánh bao, bên phải cũng là tiểu bánh bao, làm sao cậu nỡ xuống tay đây. Nhưng nếu không trách phạt thì những chuyện này sẽ còn tiếp diễn mãi. Cậu không muốn mỗi sáng sớm thức dậy đều nghe có tiếng khóc nháo đâu.

Hàn Vũ quay về phòng, trong lòng vẫn còn suy nghĩ về lời của sư phụ. Vì sao lại chép phạt ? Luận theo quy củ thì hắn nên bị phạt diện bích hoặc đi luyện kiếm mới đúng. Hay là sư phụ luyến tiếc mình, không nỡ để mình chịu khổ?

Bất chợt một suy nghĩ khác nhảy ra, khiến hắn đổ mồ hôi. Chẳng lẽ sư phụ nhìn thấu tâm tư hắn, cho nên dùng cách này để ngầm bảo hắn kiềm chế tính tình lại? Nhất định là như vậy rồi! Hắn với Dụ Trăn nháo thành như vậy, toàn bộ Thanh Dương phong đều có linh thức của sư phụ, không có chuyện sư phụ không biết. Nhất định là sư phụ nhìn thấy sự ghen tỵ nóng nảy của hắn, cho nên mới cố tình kêu hắn đi sao chép kinh…

Kỳ thực Lâm Mặc chỉ là trang bức tùy tiện chọn đại một cuốn sách mà cậu nhớ thôi, làm gì nghĩ nhiều như vậy a…

Hàn Vũ sau khi chép xong kinh, ngồi suy nghĩ thật lâu. Dụ Trăn là đệ tử chân truyền của sư phụ, tư chất cũng cao hơn hắn, nếu cứ dùng biện pháp cứng đối cứng sớm muộn gì hắn cũng sẽ thua. Hơn nữa cho dù có đánh thắng nhãi kia một trận ra trò cũng không khiến sư phụ có hảo cảm với mình, trái lại còn bị trách phạt. Nếu đã như vậy…

Ánh mắt Hàn Vũ lóe lên một tia sáng, khóe miệng không tự chủ được nhếch lên.

Tối hôm đó Lâm Mặc đang nằm dài trên giường chuẩn bị ngủ thì nghe tiếng gõ cửa. Là một ký chủ chuyên nghiệp, cậu nhanh chóng tiến vào trạng thái trang bức, sau đó sửa soạn lại quần áo, ngồi trên bồ đoàn, làm như nãy giờ mình ngồi đả tọa chứ không phải nằm ngủ, sau đó cất giọng lãnh đạm: "Vào đi."

Hàn Vũ đẩy cửa vào, trông thấy sư phụ đang khoanh chân ngồi đả tọa, thần sắc nhàn nhạt khó lường. Lúc này người đã cởi ngoại bào, chỉ mặt một lớp nội y mỏng cũng thuần màu trắng, tóc đen vốn cột nay để xõa ra. Dưới ánh trăng trắng bạc, sư phụ càng trông giống một vị thần ở trên cao, không thể xâm phạm tới.

"Sư phụ, ta có mấy chỗ vẫn chưa hiểu rõ lắm lúc tu luyện, mong người chỉ bảo cho." Hàn Vũ vội gạt những suy nghĩ lung tung ra khỏi đầu, chắp tay lễ phép nói.

Lâm Mặc khẽ gật đầu, sau đó ra hiệu cho Hàn Vũ ngồi trên bồ đoàn đối diện. Hắn liền vội vàng nghe theo, cẩn thận mà ngồi xuống. Trong tay hắn là quyển công pháp dành cho tu sĩ Luyện Khí kỳ.

"Mấy ngày nay ta cố gắng tiến vào Luyện Khí kỳ tầng sáu, nhưng dường như lại gặp phải bình cảnh." Lời này là thật. Tuy Hàn Vũ chủ yếu chỉ muốn kiếm cớ chạy tới gặp sư phụ, nhưng quả thật hiện tại hắn gặp vấn đề trong việc tiến giai.

Thông thường tu luyện càng cao càng dễ gặp bình cảnh, nhưng hắn chỉ mới là tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng năm, cũng không thể nhanh như vậy đã chặn lại rồi đi. Bình cảnh còn một phần dựa vào tư chất của mỗi người, Hàn Vũ hắn là tam linh căn, dù không tính là tốt nhưng chí ít cũng tu luyện thoải mái đến được Trúc Cơ kỳ.

Nghe xong, Lâm Mặc chỉ biết thở dài trong lòng. Con trai à, chả lẽ a ba nói thật cho con biết là chừng nào Dụ Trăn tu luyện đến Luyện Khí kỳ tầng ba con mới lên được tầng sáu sao? Trong tiểu thuyết đã ghi như thế, a ba giúp con thế nào đây?

Đương nhiên là cậu không thể nói như thế, cho nên bắt đầu trang bức lãnh đạm nói: "Không đột phá được chưa chắc là bình cảnh. Có thể trong lòng ngươi vẫn còn bị điều gì quấy rối không thể tập trung, hoặc ngươi tu luyện sai hướng. Ngươi thử vận khí cho ta xem."

Hàn Vũ lập tức ngồi ngay ngắn vận chuyển linh lực. Lâm Mặc nhẹ nhàng đưa tay chạm vào tay hắn, truyền vào một tia thần thức xem xét.

Hắn khẽ liếc mắt nhìn trộm, chỉ thấy sư phụ ngồi thật gần mình, gần đến độ có thể thấy rõ hàng mi cong rũ xuống. Gương mặt sư phụ thật dễ nhìn, đặc biệt là môi hồng hồng, cắn vào nhất định rất mềm…

Suy nghĩ lung tung khiến linh lực cũng chạy tán loạn theo. Lâm Mặc cảm giác được liền tức giận gõ đầu hắn một cái, quát to: "Mau thu hồi linh lực!"

Lúc này Hàn Vũ mới chợt nhớ ra, lập tức thu hồi lại, lòng hồi hộp có chút sợ hãi chờ sư phụ trách phạt.

"Trong lúc tu luyện cấm kỵ nhất là thiếu tập trung, ngươi dám liều lĩnh như vậy là chán sống rồi sao?!" Lần đầu tiên trong nhiều năm Lâm Mặc thực sự là khí giận. Trong lúc tu luyện mà suy nghĩ vớ vẩn, nhẹ thì ảnh hưởng đến cơ thể, nặng thì có thể tẩu hỏa nhập ma, thậm chí tự bạo mà chết. Tên nhóc này ngồi ngay trước mặt cậu mà còn dám như thế, không biết bình thường còn tùy tiện đến cỡ nào!

Cậu nuôi lớn tên nhóc này là để có ngày nó làm pháo hôi đâm sau lưng mình, chứ không phải làm pháo hoa nở tung tóe!

"Sư phụ, đệ tử sai rồi." Đầu Hàn Vũ càng cúi thấp.

Lâm Mặc rất bực rất bực bội a, cho dù ngươi có là tiểu bánh bao đáng yêu đi chăng nữa ta cũng sẽ không tha thứ dễ dàng vậy đâu.

Thấy Lâm Mặc không thèm đáp lại, Hàn Vũ lòng thêm ủy khuất, lúc ngẩng đầu trong mắt đã có ánh nước: "Sư phụ, người cứ trách phạt đệ tử đi."

Ách, ánh mắt như cún con, bộ dáng như chó cụp đuôi, cậu thật sự có thể trách phạt sao…

"Hừ, lần này vi sư tha cho ngươi. Sau này còn dám như thế, ta thà rằng tự tay phế tu vi cho ngươi làm người thường trục xuất khỏi sư môn, còn hơn để ngươi tẩu hỏa nhập ma."

Hàn Vũ nghe nói đến "trục xuất sư môn" thì lòng hoảng sợ, càng thêm ngoan ngoãn gật đầu như chim cút. Hắn không sợ cực sợ khổ, cho dù phạt hắn luyện kiếm ngàn lần vạn lần hay đi diện bích năm ba ngày cũng không vấn đề gì. Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc sau này vĩnh viễn không còn được ở bên cạnh người này, tim hắn đã đập bình bịch vì sợ hãi, sau lưng cũng đổ mồ hôi lạnh.

Không được! Tuyệt đối không được!

Lâm Mặc thấy Hàn Vũ bị dọa sợ thì trong lòng hối hận không thôi, Lâm a ba trong lòng cắn khăn rấm rứt khóc. Tiểu Vũ sợ rồi, tiểu Vũ hoảng rồi, chẳng lẽ ta trách phạt nặng quá sao? Làm sao đây, lỡ để lại bóng ma tâm lý rồi khiến thằng bé trầm cảm thì sao? Hu hu, ta quả nhiên là người cha vô trách nhiệm nhất trên đời.

419: [Cậu có thôi đi không. Hàn Vũ cũng chỉ là đệ tử chứ không phải con cậu.]

Lâm Mặc: "Không nghe không nghe không nghe! Tiểu Vũ là con trai ngoan của tôi!"

419: […]

Tên trí chướng này, đây là ăn no rửng mỡ lâu ngày nên sinh bệnh sao?

Nó có nên vui mừng vì ký chủ của nó cả đời chỉ có thể bị người áp, không bao giờ sinh con được không?

Cuối cùng Lâm a ba vẫn chiến thắng, đưa tay ôm Hàn Vũ vào lòng vỗ về, "Không cần sợ. Vi sư chỉ là muốn ngươi hiểu tầm nguy hiểm của việc này mà thôi."

Khắp người Hàn Vũ đều là ấm áp, ấm đến độ cái mũi của hắn có chút cay. Nhưng trong lòng hắn càng âm thầm nhớ kỹ việc này. Quả nhiên sư phụ chỉ thích ăn mềm không ăn cứng, càng đáng thương càng dễ nhận được sự đồng tình. Chả trách Dụ Trăn chỉ mới lên Thanh Dương phong chưa được bao lâu lại có thể chiếm được hảo cảm của sư phụ.

Hắn đúng là đồ ngốc, khắp chốn đối địch với Dụ Trăn, không những không khiến sư phụ thương tiếc, trái lại còn có cái nhìn xấu về mình. Nếu đã vậy, từ giờ trở đi hắn phải đổi kế hoạch…

Hàn Vũ lại ngẩng đầu lên, hơi cọ cọ trong lồng ngực sư phụ, giọng nói mang theo chút nghẹn ngào: "Sư phụ, đêm nay ta có thể ở đây với người được không? Đã lâu lắm rồi ta không được ngủ chung phòng với người…"

Chính xác thì chỉ có những ngày đầu tiên khi Lâm Mặc mang Hàn Vũ về Thanh Dương phong, hắn bị ác mộng về ngày thảm sát hôm ấy làm cho dọa tỉnh không ngủ được, cậu đành đem hắn ngủ chung. Về sau thì hắn ở hẳn một phòng riêng cho tiện tu luyện, cũng không dám tùy tiện đi sang nhà trúc của sư phụ nữa.

Lâm Mặc hơi nhíu mày, nói: "Việc này…"

"Sư phụ, mấy ngày nay ta cứ mơ thấy cảnh tượng ngày hôm đó, khắp nơi đều là máu. Mọi người đều chết cả, lần lượt chết trước mặt ta…" Thân thể nhỏ bé của Hàn Vũ khẽ run lên, giống như rất hoảng sợ.

Tâm Lâm Mặc liền mềm nhũn ra như bãi nước xuân, trong lòng thầm mắng ý chí thế giới vô sỉ, chỉ vì muốn áp chế cảnh giới của Hàn Vũ mà còn khiến hắn mơ thấy những thứ này ảnh hưởng đến tu luyện.

Ý chí thế giới nằm không cũng trúng đạn:… Ta đã làm gì đâu QAQ

"Chỉ đêm nay thôi."

Hàn Vũ mừng rỡ, tiểu tâm dực dực mà chui lên giường, nép mình thật sâu vào phía trong. Ngay cả chăn cũng chỉ chiếm một góc nhỏ không đến bao nhiêu.

Nói đến cùng, hắn cũng đã đến tuổi dậy thì, cơ thể ngày càng to lớn, cho nên cuộn người nằm một góc như vậy quả thực rất chật chội. Lâm Mặc cảm thấy buồn cười, bất đắc dĩ kéo hắn ra, chỉnh lại tư thế cho ngay ngắn: "Nằm cho đàng hoàng, co người như vậy làm gì."

"Ta sợ chiếm chỗ của sư phụ." Hàn Vũ lí nhí nói.

"Ngươi cứ ngủ trên giường, ta ngồi đả tọa là được."

Vừa dứt lời, nước mắt Hàn Vũ lại soạt soạt chuẩn bị rơi xuống: "Không có sư phụ kế bên, ta sợ mình lại gặp ác mộng…"

Nhìn tên nhóc con mới sáng nay còn mặt lạnh oai phong lắm, bây giờ lại cứ như tiểu oán phụ rưng rưng nước mắt nhìn mình. Thôi đi, ai bảo cậu không có sức kháng cự đối với tiểu bánh bao chứ. Lâm Mặc thở dài, cuối cùng vẫn nhận mệnh mà nằm xuống, chẳng mấy chốc thì ngủ.

Hàn Vũ lúc này mới dám len lén mở mắt ra, nhưng hắn không động đậy gì, sợ bị phát hiện. Sư phụ đã là Nguyên Anh kỳ, cho dù ngủ cũng vẫn có thể tản ra thần thức, chỉ cần hắn làm gì khác thường sẽ tỉnh ngay. Hắn chỉ có thể nằm im mà ngắm nhìn thụy nhan của sư phụ, trái tim nhỏ trong lòng nhảy bình bịch.

Quả nhiên sư phụ lúc nào cũng dễ nhìn hết, thật giống như một vị tiên nhân. Tóc của người xõa xuống, chạm vào tay hắn, mềm mại như tơ. Phải cố gắng lắm hắn mới kiềm chế được rục rịch trong lòng mà không đưa tay ra nắm lấy.

Trong lòng Hàn Vũ có vài phần ăn năn vì dùng cái cớ ác mộng để lừa sư phụ, nhưng tuyệt không hối hận. Hắn thích sư phụ, muốn gần gũi với người. Một lời nói dối thì đã sao, cho dù đánh đổi cả tính mạng để có được một đêm nằm bên cạnh người hắn cũng đồng ý.

Xao động trong lòng ngày càng nhiều, hắn liều mạng nhích đến gần ôm lấy người. Ngay tức khắc Lâm Mặc phát hiện mở mắt ra. Cậu vừa quay sang, chỉ thấy Hàn Vũ mặt trắng bệch, cơ thể run rẩy co lại. Xem ra thật sự gặp ác mộng bị dọa đi. Cậu thở dài vòng tay qua kéo nhóc con này lại, ôm vào trong lòng. Ừm, tuy không mềm mềm bằng trước kia, nhưng xúc cảm vẫn khá tốt.

Hàn Vũ nằm trong lòng Lâm Mặc, tham lam ngửi lấy mùi hương nhàn nhạt đặc trưng của sư phụ, hai má không hiểu sao có chút nóng đỏ. Cuối cùng, hắn mệt mỏi mà thiếp đi trong cái ôm ấm áp dịu dàng ấy.

Lâm Mặc được thỏa mãn tình yêu của a ba tối hôm ấy, cho nên mấy ngày sau tâm tình rất không tồi. Hệ thống may mắn không phải nghe cậu lải nhải về tiểu Vũ tiểu Trăn nữa, thầm cảm ơn trời đất vô cùng.

Nhưng mà vui vẻ chỉ được mấy ngày. Lâm Mặc còn đang lúi húi trồng hoa sau vườn thì hệ thống liền thông báo nhiệm vụ.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 1: Duy trì độ ghen tỵ của Hàn Vũ đối với Dụ Trăn trên 80 | Thời hạn: 3 năm | Lưu ý: Nhiệm vụ không thể hoàn thành trước thời hạn | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

Lâm Mặc còn đang ngơ ngác không hiểu mô tê gì, bên tai đã vang lên giọng u oán của hệ thống.

[Giỏi, cậu giỏi lắm]

"Có chuyện gì vậy?"

[Vốn dĩ không có BUG, cậu nháo thành có BUG. Chủ hệ thống phát hiện với tình hình này mà tiếp tục cốt truyện sẽ không thể chạy được, cho nên mới phát nhiệm vụ này.]

"Cái này…"

[Tôi đã bảo cậu đừng có sủng thằng nhóc kia như thế, giờ thì hay rồi, sủng đến ra BUG luôn. Nếu độ ghen tỵ của Hàn Vũ không đạt trên 80, hắn sẽ không hận Dụ Trăn đến mức bị ma tu xúi giục mà diệt môn, cốt truyện sẽ đi tong, cậu cũng đi tong luôn.]

Hệ thống nói như vậy khiến Lâm Mặc cũng có vài phần chột dạ. Cậu cũng không nghĩ tới chút tâm tư nho nhỏ của mình lại có thể dẫn đến BUG. Giờ đây nghe hệ thống thông báo nhiệm vụ, cậu dần tỉnh lại.

Mấy năm qua sống thoải mái vô cùng, nếu không phải hệ thống vẫn luôn túc trực cạnh bên phỏng chừng cậu đã thực sự quên mất mình chỉ là ký chủ đến đây làm nhiệm vụ. Lâm Mặc tự hiểu bản thân đã gây ra

sai lầm nghiêm trọng đến cỡ nào. Cậu để tình cảm ảnh hưởng đến công việc, đây là lỗi cơ bản cũng là lỗi chí mạng nhất.

"Xin lỗi..." Lâm Mặc ủ rũ cúi đầu, cũng không còn tâm tư trồng hoa gì nữa.

419 ở chung với Lâm Mặc lâu ngày, trong lòng cũng có cảm tình với ký chủ. Cho nên thấy cậu thành khẩn nhận lỗi như thế, giọng nó cũng dịu xuống: [Được rồi, ai mà chẳng có lúc sai lầm. Chỉ cần từ giờ cậu sửa chữa là được.]

Lâm Mặc trong lòng quyết tâm! Được rồi! Từ giờ trở đi cậu sẽ không vì tình yêu của a ba mà làm ảnh hưởng đến nhiệm vụ nữa!

Sáng hôm sau, Hàn Vũ lại theo lệ mà đến thỉnh an sư phụ. Lâm Mặc trong thấy trên đầu hắn có một thanh tiến độ, phía trên ghi 20. Đây hẳn là độ ghen tỵ mà hệ thống nói đến đi? Xem ra nếu cậu không can thiệp, phỏng chừng sẽ không thể tăng nổi lên trên 80 mất.

Trong nguyên tác, Hàn Vũ ghen ghét đố kỵ Dụ Trăn là vì cảm thấy những thứ của mình bị kẻ khác cướp đi. Vậy Hàn Vũ có gì? Danh phận đồ đệ của Vân Tiêu chân nhân, sự sùng bái từ các huynh đệ đồng môn, pháp bảo đan dược công pháp tốt,... Nói tóm lại những thứ đó đều xuất phát từ sư phụ hắn, tức là cậu hiện tại. Cho nên nếu muốn tăng độ ghen tỵ, đương nhiên cũng phải bắt đầu từ cậu.

"Hàn Vũ, tiểu Trăn đã đột phá Luyện Khí kỳ tầng ba rồi, ngươi vẫn còn ở tầng năm sao." Lâm Mặc lãnh đạm nói, trong lòng thầm xin lỗi tiểu Vũ.

Lưng Hàn Vũ thoáng cứng đờ, cúi đầu xuống nói: "Đệ tử ngu muội, chậm chạp không tiến giai được."

"Từ giờ ngươi ở trong phòng bế quan cho ta, chưa đột phá lên Luyện Khí kỳ tầng sáu thì đừng bước chân ra ngoài. Chuyện thỉnh an buổi sáng cứ để Dụ Trăn làm thay."

Hai bàn tay trong ống tay áo Hàn Vũ xiết chặt lại, ánh mắt dần trở nên u tối, cuối cùng vẫn phải nhịn xuống đáp: "Đệ tử hiểu rồi."

Khi Hàn Vũ rời đi, cậu trông thấy thanh tiến độ đã nhảy lên 25.

Việc thỉnh an mỗi sáng này là công việc của đại đệ tử làm, cũng là một truyền thống tốt đẹp của Quy Môn tông, mục đích để cho các đệ tử nhìn mà biết tôn sư trọng đạo. Trên Thanh Dương phong chỉ có hai đệ tử duy nhất là Hàn Vũ và Dụ Trăn, nếu Hàn Vũ không làm thì chắc chắn Dụ Trăn phải làm thay.

Cậu còn tưởng đâu tên nhóc Dụ Trăn đó sẽ cằn nhằn không chịu, qua loa vài ngày rồi kiếm cớ chạy đi chơi. Dù sao trong nguyên tác Hàn Vũ xem việc này như cơ hội được Vân Tiêu chân nhân chỉ giáo, cho nên chưa bao giờ nhường cho Dụ Trăn. Mà thân là nhân vật chính, Dụ Trăn càng thích đi kết giao huynh đệ tỉ muội hơn là cái việc nhàm chán đó.

Nào ngờ Dụ Trăn thế nhưng làm rất nghiêm túc, mỗi sáng đều đúng giờ đến phòng cậu để thỉnh an, không ngày nào đến trễ hay quên mất cả. Lâm Mặc vui vẻ uống trà, cảm khái chẳng lẽ ta dạy con quá tốt sao. Tiểu Vũ tiểu Trăn đứa nào cũng ngoan ngoãn nghe lời hết.

Một tháng sau Hàn Vũ xuất quan, thành công tiến giai trở thành Luyện Khí kỳ tầng sáu. Việc đầu tiên hắn làm, đó chính là đi đến chỗ của sư phụ báo cáo, sau đó quay trở về tìm Dụ Trăn.

Lúc Hàn Vũ tìm đến, Dụ Trăn còn đang cà lơ phất phơ rung đùi ngậm cọng cỏ nằm phía sau sườn đồi. Thấy hắn đi tới, nó cũng chỉ hô một tiếng: "Sư huynh."

"Ta đã xuất quan, việc thỉnh an sư phụ mỗi sáng không cần ngươi lo nữa."

"Sao sư huynh có thể nói như vậy." Dụ Trăn lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, chống tay ngồi dậy. "Thỉnh an sư phụ một chút cũng không nhàm chán, ta không ngại."

Hàn Vũ xiết chặt tay ẩn giấu nắm đấm đi, cố gắng nhịn xuống không cho tên nhóc này một trận, trong mắt lóe u quang nói: "Thỉnh an buổi sáng là công việc của đại đệ tử, ngươi không cần làm."

"Sư huynh, ta kêu ngươi một tiếng sư huynh, nhưng hình như ta mới là đại đệ tử đi." Dụ Trăn lúc này đứng dậy, thấp hơn Hàn Vũ một cái đầu nhưng lại không chút e ngại nhìn thẳng vào mắt hắn. "Ta là đệ tử chân truyền, trong khi ngươi chỉ là đệ tử ký danh, luận thân phận, ta càng có tư cách thỉnh an hơn ngươi."

Lửa dưới đáy lòng Hàn Vũ ngày càng lớn, thân phận đệ tử của hắn luôn là thứ khiến hắn gút mắc bao năm nay. Lẽ ra hắn cũng đã có thể trở thành đồ đệ chân chính của Vân Tiêu chân nhân! Chỉ vì hắn là tam linh căn! Ngoại trừ tư chất ra, hắn không cảm thấy mình thua kém Dụ Trăn ở bất kỳ mặt nào!

"Không cần sư đệ nhắc nhở." Giọng nói của hắn băng lãnh âm u.

Hàn Vũ quay lưng rời đi, nếu còn tiếp tục đứng đây hắn sẽ không chịu được mất. Dụ Trăn nhìn thấy thế nheo mắt lại. Nó không rõ vì sao bản thân luôn muốn đối nghịch với vị sư huynh này, giống như bát tự không hợp nhau vậy. Mà kể từ lần đầu tiên gặp nhau, nó cũng cảm nhận được Hàn Vũ không có hảo cảm với mình.

Thương lượng không thành công, kết quả sáng hôm sau cả hai đều cùng kéo đến thỉnh an sư phụ.

Dọc đường đi Dụ Trăn lẫn Hàn Vũ liếc mắt phóng sát khí vào nhau vô số lần, chỉ thiếu điều rút kiếm ra đánh. Nhưng khi đặt chân đến trước phòng sư phụ, cả hai như ngầm đồng ý, cùng rút về khí tráng xung quanh, tỏ vẻ đồ đệ ngoan đã đến.

Lâm Mặc chú ý tới thanh tiến độ trên đầu Hàn Vũ đã lên đến 30, trong lòng thầm khen con trai ta giỏi lắm, bế quan tu luyện cũng không quên ghen ghét nhân vật chính. Cậu lấy từ trong túi trữ vật ra một bình sứ đựng đan dược, đưa cho hắn: "Đây là Ngưng Thần đan, có hiệu quả ngưng thần tĩnh tâm giải tỏa áp lực. Tuy chỉ là đan dược cấp thấp, nhưng dùng để tu luyện cũng không tệ."

Nếu chưởng môn Vân Phong trông thấy cảnh này nhất định sẽ giậm chân giậm cẳng chỉ tay vào sư đệ hắn mà gào to. Ngưng Thần đan là đan dược cấp ba, ngay cả tu sĩ Trúc Cơ thậm chí Kim Đan kỳ cũng có thể dùng được, sư đệ hắn lại đem cho đệ tử Luyện Khí kỳ. Đây là phung phí đến cỡ nào!

Hàn Vũ hiểu được giá trị của đan dược, nhất thời cảm thấy ấm áp, vui vẻ nhận lấy cảm tạ: "Tạ ơn sư phụ!"

Lâm Mặc hài lòng nhìn tiểu đồ đệ của mình, sau đó… Thanh tiến độ chậm rãi lùi xuống, từ 30 biến thành 28.

"Hệ thống! Có chuyện gì vậy!"

[Đây là bình thường. Nếu đã có thể tăng đương nhiên cũng giảm được. Bằng không cậu nghĩ vì sao nhiệm vụ buộc phải duy trì trong 3 năm, không thể hoàn thành sớm.]

Lại còn có chuyện này! Lâm Mặc trừng mắt nhìn cái thanh tiến độ kia, trong đầu nghĩ Hàn Vũ à nói kiểu gì ngươi cũng là một tiểu boss, có thể đừng dễ dàng như vậy đã thỏa mãn được không.

Ngay lúc cậu còn đang phân vân không biết làm sao để kéo độ ghen tỵ lên lại, Dụ Trăn vốn im lặng đứng kế bên đột nhiên lên tiếng: "Sư phụ! Ta cũng muốn một viên."

Ánh mắt Lâm Mặc sáng lên, hắc hắc, tiểu Trăn ngươi đúng là thần hỗ trợ, liền vẻ mặt dịu dàng ôn hòa nói: "Ngưng Thần đan ta không còn, ngươi muốn thứ gì khác không?"

Dụ Trăn khẽ liếc sang phía Hàn Vũ, địch ý quá rõ ràng ngay cả Lâm Mặc cũng nhận ra. Nó hô to: "Sư phụ, đệ tử chỉ muốn Ngưng Thần đan thôi."

"Được rồi, đợi ta luyện chế xong, sẽ đưa cho ngươi."

Trông thấy thanh tiến độ chậm rãi tăng lên đến 35, Lâm Mặc hài lòng phất tay tỏ vẻ cả hai đều có thể lui ra.

Hàn Vũ sao có thể không biết Dụ Trăn đây là cố tình. Lửa giận trong lòng hắn bùng lên hừng hực. Khi đã rời xa phòng sư phụ rồi, lúc này hắn mới quay sang gằn nói: "Dụ Trăn, ngươi đừng có được một tấc lại muốn tiến một thước!"

"Sư huynh, ngươi không ưa ta đánh ta bầm dập chẳng lẽ ta không được quyền đánh trả ngươi sao."

"Nếu không phải do ngươi suốt ngày giở trò…"

"Ta chính là giở trò đấy! Ngươi có thể làm được gì!" Dụ Trăn quay sang, trong mắt cũng lập lòe ánh sáng. "Rõ ràng ta mới là đệ tử chân truyền của sư phụ, ngươi suốt ngày mặt dày mặt dạn bám theo người! Lại còn cố tình tách ta khỏi người! Ta thân cận sư phụ ngươi ghen tỵ, chẳng lẽ ngươi thân cận sư phụ ta lại không sao?!"

Cả hai nhìn nhau tóe lửa, trong lòng đều tự hiểu bọn họ trời sinh đã là địch nhân của nhau, tuyệt đối không thể cùng chiến tuyến. Giống như hai đứa trẻ bướng bỉnh đều kiên quyết cho rằng đấy là món đồ chơi của mình, không ai chịu nhường ai.

Tác giả có lời muốn nói: Nghe mọi người kêu gào đừng ngược nữa, ta đã nghĩ ra kết cục cho thế giới này rồi *tung bông*

36. Chương 36: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (3)

Lâm Mặc dần dần phát hiện ra độ ghen tỵ của Hàn Vũ rất khó kiểm soát.

Ví dụ như thời gian đầu chỉ cần tùy tiện khen ngợi, tặng đồ cho Dụ Trăn, thanh tiến độ liền tăng vèo vèo lên đến 50. Nhưng từ 50 trở đi thì lại tăng rất chậm.

Càng khổ bức hơn chính là, độ tăng thì sẽ giảm nhưng độ giảm thì lại không thay đổi. Chỉ cần cậu tùy tiện quan tâm đứa nhóc này một chút xíu thôi, nhất định sẽ ào ào giảm xuống.

Một phần trong lòng cậu hết sức hài lòng với việc này, cảm thấy quả nhiên là một đứa trẻ tốt. Phần còn lại thì lo âu không biết cứ đà này liệu có thể thuận lợi làm nhiệm vụ hay không.

May mà thời gian đến những ba năm, Lâm Mặc không cần phải chạy nước rút, cứ tăng từ từ chậm rãi cũng không sao.

Thế giới này là một quyển tiểu thuyết tu chân tiên hiệp dành cho nam, cho nên nội dung thì dài nhưng tổng thể lại đơn giản không quá khó đoán. Nếu nam chính bị truy đuổi rớt xuống vực sâu, nhất định là có kỳ ngộ. Người đối tốt với nam chính không phải tiểu đệ thì cũng có thân phận thần bí khó lường, còn những kẻ dám bố láo thì trăm phần trăm là pháo hôi. Đồ mà nam chính nhặt được, không phải công pháp bí tịch thất truyền thì cũng là yêu thú cao cấp sống ngàn năm. Tóm lại là những chi tiết cũ rích, nhưng mà ai cũng thích đọc cả, kể cả cậu hồi trước cũng vô cùng say mê.

Một trong những thứ không thể thiếu trong loại truyện nam tần, chính là một hậu cung hùng hậu đầy mỹ nữ. Thời buổi bây giờ ngựa đực văn bị lên án nhiều quá nên các tác giả cũng phải tém tém lại xíu, ví dụ như cho nam chính lăn lộn với vô số mỹ nhân nhưng đến cuối truyện chỉ đến với một người. Dẫu vậy người đọc chỉ cần không mù cũng biết những mỹ nhân đó đều là hậu cung nam chính cả, tuy không danh không phận nhưng chỉ cần gọi một tiếng là các em ấy sẽ chạy ra hỗ trợ liều mạng chết vì nam chính ngay.

Hầu như tiểu thuyết tu chân nào nhân vật chính cũng phải bắt đầu từ việc bái nhập một tông môn nào đó, giống như chơi game phải đi từ tân thủ thôn vậy. Mà nếu đã bái nhập tông môn, vậy không nghi ngờ gì nữa nữ chính số một chính là người của tông môn đó!

Đặc điểm nhận dạng cũng rất dễ nhận ra. Một, là không quá cách biệt về tuổi tác, cũng không thể để nữ chính đầu tiên già hơn nam chính cả trăm tuổi đi. Hai, nhất định phải đẹp, cái này thì không cần bàn cãi. Ba, thiên phú cực cao, hoặc có thân phận cực kỳ cao quý, hoặc là có cả hai. Tóm lại chính là đẹp nhất, giỏi nhất, được ngưỡng mộ nhất. Cứ nhìn vào ba đặc điểm trên mà khoanh vùng thì cho dù Lâm Mặc không đọc trước nội dung cũng đoán ra được nữ chính là ai.

Nữ nhân có tu vi cao nhất trong Quy Môn tông là Phùng Vô Ân, ngoại hiệu Bách Hoa tiên tử, phong chủ Mộc Xuân phong. Nàng xinh đẹp vô cùng, tu vi cũng đã bước vào Kim Đan sơ kỳ. Đáng tiếc, tuổi nàng so với nam chính quá cao, tuy nói người tu chân thì không quan trọng tuổi tác làm gì nhưng độc giả có phải người tu chân đâu… Cho nàng làm nữ chính số ba số bốn, sau khi nam chính đã già dặn trưởng thành hơn

thì được, chứ bây giờ Dụ Trăn còn manh manh đáng yêu thế này, nỡ lòng nào cho mối tình đầu của nam chính là một bà cô ngực to già cả trăm tuổi sao.

Mà ngoại trừ Phùng Vô Ân ra, thì người đủ ba điều kiện trên cũng chỉ có Hạ Lam Châu, con gái của Vân Phong chân nhân chưởng môn Quy Môn tông. Ân, chúng ta đều biết mỗi vị chưởng môn không có con thì thôi, chứ nếu có nhất định là nữ, sinh ra đã được định trước sẽ yêu nhân vật chính vô cùng…

Tác giả muốn thể hiện mị lực của nam chính từ khi còn nhỏ, cho nên Dụ Trăn với Hạ Lam Châu đã quen biết nhau từ sớm. Lâm Mặc vì bám theo cốt truyện, không thể không đi theo sau theo dõi như mấy đại thúc biến thái. Haizz, lúc đọc truyện còn có chút cảm giác nam chính nữ chính từ nhỏ đã có tình cảm với nhau, nhưng tận mắt chứng kiến thì chẳng khác gì mấy đứa nhóc choai choai đi chơi với nhau cả.

Dụ Trăn là một thằng nhóc con mới tí tuổi đầu, mà Hạ Lam Châu chỉ lớn hơn y một tuổi, thành thử cả hai đi chung với nhau chẳng khác gì hai cây nấm lùn. Bất quá là hai cây nấm lùn rất dễ thương, thật muốn thân thân chơi thảy cao a

~Chỉ là vài năm nữa, một cây nấm sẽ biến thành đại soái nam, cây còn lại trở thành nữ nhân kiều diễm ngạo kiều thần tượng của toàn bộ môn phái.

Mà buổi gặp gỡ hôm nay của hai người họ cũng không chỉ đơn thuần là gặp gỡ, bởi vì ngày hôm nay Dụ Trăn cùng Hạ Lam Châu sẽ phát hiện ra một con yêu thú lông trắng đáng yêu, đáng tiếc là không đuổi kịp.

Trong tiểu thuyết chỉ đơn giản ghi "Họ vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ vài canh giờ, ngay lúc đó đột nhiên xuất hiện một đám lông trắng như tuyết co tròn núp trong hốc cây.", nhưng hiện thực chính là cậu phải chịu đựng đi theo mấy canh giờ đấy a! Tác giả đáng ghét, mấy canh giờ thì nói thẳng đi, đại khái như vậy ai mà biết được!

"Hạ sư muội có cảm giác có ai đang đi theo sau chúng ta không?" Dụ Trăn đột nhiên hỏi.

Lâm Mặc sợ hết hồn tưởng bị phát hiện, sau đó chợt nhớ ra nguyên chủ tu vi Nguyên Anh kỳ, trong khi nam chính vẫn còn trong Luyện Khí kỳ, căn bản không có cách nào cảm nhận được sự tồn tại của cậu.

Chẳng lẽ đây là trực giác với bàn tay vàng của nam chính? Ây, mà kệ đi, cho dù bị phát hiện thì hai tiểu bánh bao này làm gì cậu được chứ. Thân phận cao có lợi chính là, cho dù tùy hứng làm gì đi nữa cũng không cần lo lắng phải giải thích như thế nào.

"Có sao?" Hạ Lam Châu nghiêng đầu chớp mắt hỏi. Sau đó nàng như nhớ ra điều gì, phùng má giận dữ nói. "Không cho gọi ta là muội! Ta lớn hơn ngươi một tuổi, ngươi phải gọi ta là Châu sư tỷ."

"Nhưng tu vi của ta cao hơn. Hiện tại ta là Luyện Khí kỳ tầng bốn, ngươi mới chỉ là là Luyện Khí kỳ tầng hai thôi."

"Sư phụ của ngươi tu vi cao hơn phụ thân ta nhưng vẫn gọi người là sư huynh đấy thôi!"

Lúc này Dụ Trăn cũng có chút ngập ngừng đuối lý. Đúng rồi, sư phụ mình cũng gọi chưởng môn là sư huynh, vậy chẳng lẽ mình cũng phải gọi con của chưởng môn là sư tỷ? Chỉ là đứa bé gái này còn lùn hơn cả mình, gọi nàng là sư tỷ y cũng có chút không cam lòng.

"Sư phụ ta với phụ thân ngươi đều bái sư một người, phụ thân ngươi bái trước cho nên sư phụ ta đương nhiên phải gọi y là sư huynh. Bất quá ta bái sư chính là sư phụ ta, chúng ta không chung một sư phụ, đương nhiên không cần phải gọi như vậy."

Lần này đến lượt Hạ Lam Châu bị Dụ Trăn nói đến choáng váng. Nàng là nữ nhi duy nhất của chưởng môn, sinh ra đã được thiên kiêu ngàn sủng, cho nên tuy lớn hơn Dụ Trăn một tuổi nhưng lại thiên chân hơn nhiều. Dụ Trăn trái lại từ nhỏ đã lăn lộn với đám khất cái, công phu miệng lưỡi tốt lại còn tinh ranh ma mãnh vô cùng.

"Hơn nữa sư phụ ta lùn hơn phụ thân ngươi, gọi y là sư huynh cũng không sao. Ta cao hơn ngươi, chẳng lẽ lại gọi một đứa bé lùn hơn mình là sư tỷ?"

Lâm Mặc: "…" Nghiệt đồ! Đúng là nghiệt đồ mà! Uổng công ta quan tâm y như vậy, y lại dám chê ta lùn!

Cuối cùng Hạ Lam Châu vẫn bị Dụ Trăn dụ dỗ thành công, ngoan ngoãn gọi đối phương là Dụ sư huynh, khiến y cười híp cả mắt.

"Dụ sư huynh, ở trên Thanh Dương phong như thế nào? Có phải vui lắm không? Ta muốn lên đấy chơi, nhưng Vân Tiêu sư thúc hạ cấm chế không cho ta lên." Hạ Lam Châu buồn rầu phụng phịu nói.

"Trên đó không có gì chơi đâu, chỉ có ta, sư phụ với một tên đáng ghét mà thôi. Ngày nào cũng phải luyện kiếm hết, nếu không sẽ bị sư phụ quở trách."

"Vân Tiêu sư thúc nhất định rất khó tính!"

"Cũng không hẳn, chỉ là người không thích nói chuyện mà thôi. Chỉ cần ta đừng làm gì sai sẽ không bị trách phạt đâu."

"Nhưng mà…" Hạ Lam Châu làm bộ thần bí tiến sát lại gần Dụ Trăn. "Ta nghe các sư tỷ khác bảo, Vân Tiêu sư thúc đặc biệt mỹ, các sư tỷ ai cũng muốn có cơ hội được chiêm ngưỡng dung nhan sư thúc ở gần cả. Ngươi nói đi, sư phụ có phải rất đẹp không?"

Lâm Mặc:… Nhóc con, ngươi dùng sai từ rồi, phải là soái chứ không phải mỹ.

419: Còn nhỏ đã rất giỏi từ vựng ngữ pháp, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng.

Dụ Trăn nhíu mày lại, không hiểu sao trong lòng có chút không vui, lại có chút kiêu ngạo. Sư phụ quả thực rất đẹp, nếu không hồi trước y cũng sẽ không ôm chân người cầu bái sư… khụ, thật ra là vì y còn cảm thấy người này chắc chắn rất mạnh, không phải do nhìn sắc đẹp mới vậy đâu!

Y không những chiêm ngưỡng dung nhan sư thúc ở gần, còn được chiêm ngưỡng mỗi ngày! Nếu không phải lúc nào cũng có bản mặt của tên sư huynh đáng ghét kia chen vào thì nhất định ứng với câu "cảnh đẹp ý vui"!

"Này, ta đang hỏi huynh đó." Hạ Lam Châu đợi mãi không thấy Dụ Trăn trả lời thì buồn bực kéo kéo tay áo.

"Đẹp! Đương nhiên là đẹp rồi!" Nói rồi Dụ Trăn có chút đắc ý nho nhỏ trong lòng.

"Có phải mỗi đêm Vân Tiêu sư thúc đều ngồi trên đỉnh núi hấp thu tinh hoa nhật nguyệt không? Mỗi sáng đều ăn sương sớm cánh hoa? Lúc tắm rửa dùng Ngọc Lộ thủy ngâm mình?" Hai mắt Hạ Lam Châu sáng lấp lánh. "Các sư tỷ bảo mỗi lần Vân Tiêu sư thúc mỉm cười, cỏ cây hoa lá đều sẽ nở rộ. Mà khi người bực bội, mưa giông kéo đến, thiên lôi đánh xuống. Còn nếu người khóc, mưa sẽ giáng xuống toàn bộ Vũ Sa quốc, liên tiếp bảy bảy bốn chín ngày!"

… Cô nương, ngươi xác định Vân Tiêu sư thúc trong miệng ngươi là phong chủ Thanh Dương phong của Quy Môn tông chứ không phải yêu tinh đấy chứ?

Ngay cả Dụ Trăn cũng á khẩu không nói được gì, đành giả vờ ho khan: "… Kỳ thực ta cũng không rõ ràng lắm. Ta cũng chỉ mới lên Thanh Dương phong được hai năm mà thôi."

"Vậy à." Hạ Lam Châu có chút tiu nghỉu. Còn tưởng rằng sẽ nghe ngóng được gì để kể cho các sư tỷ nghe chứ.

Bỗng nhiên, như nghĩ ra được ý định gì hết sức hay ho, hai mắt Dụ Trăn hơi lóe lên một cái: "Bất quá ta không biết nhưng có người có lẽ biết."

"Là ai?" Nữ chính tò mò hỏi.

"Hàn Vũ a. Hắn bái sư trước ta tám năm, khẳng định biết rất nhiều về sư phụ." Dụ Trăn cười tủm tỉm xoa đầu Hạ Lam Châu. "Ngươi đi hỏi hắn xem, những thứ đó có phải thật không."

Hạ Lam Châu tỏ vẻ chán ghét, "Không đi. Hàn sư huynh lúc nào cũng mặt mũi lạnh băng, cho dù ta đến gần cũng không nói chuyện với ta một câu. Cũng chỉ là đệ tử ký danh, kiêu ngạo như vậy làm gì chứ."

Dụ Trăn không chút khách khí đổ dầu thêm lửa, "Đúng vậy, hắn chính là đặc biệt khiến người chán ghét. Ngay cả sư phụ ta cũng bảo hắn còn nhỏ mà lúc nào cũng đơ ra như khúc gỗ, sau này lớn lên nhất định không ai thèm gả."

Lâm Mặc ngồi rình nghe bi phẫn cào tay lên thân cây. Thằng nhóc thối kia, ta nói như vậy hồi nào! Ngươi có muốn bôi đen tình địch đi chăng nữa cũng đừng dùng biện pháp vô sỉ như vậy chứ!

Trong tiểu thuyết, Hàn Vũ cũng thầm mến Hạ Lam Châu, nhưng nàng luôn cảm thấy hắn ỷ vào thân phận đệ tử của Vân Tiêu chân nhân mà kiêu ngạo cho nên không ưa thích, sau khi có cảm tình với Dụ Trăn thì dĩ nhiên càng không để ý đến hắn, khiến hắn có thêm lý do ganh ghét nhân vật chính. Có điều đấy là chuyện của nhiều năm sau, chí ít đến khi nữ chính số một dậy thì đã.

May mắn thay là Lâm Mặc không phải chịu khổ ngồi nghe những lời đồn đãi về mình nữa. Bởi vì trước mặt hai đứa nhóc đột nhiên ló ra một quả đầu trắng như tuyết, hai mắt to tròn thập phần đáng yêu.

"Dụ sư huynh, đây là yêu thú gì vậy? Thật dễ thương!"

"Ta cũng không rõ, hẳn là đi lạc qua từ Ngự Thú phong đi." Dụ Trăn nhìn về phía ngọn núi bên cạnh. Chỗ bọn họ đang đứng cách Ngự Thú phong không xa lắm.

Hạ Lam Châu phấn khích muốn tiến tới sờ sờ, yêu thú nghe thấy động tĩnh liền lập tức bỏ chạy. Nàng tiếc nuối hô to, sau đó nhanh chóng chạy theo. Dụ Trăn phát hiện nàng đuổi theo yêu thú đó, cũng không dám chần chừ chạy qua.

Cả hai đuổi bắt một hồi vẫn không bắt kịp tốc độ yêu thú, cuối cùng khi đến một khoảng rừng trống thì mất dấu. Hạ Lam Châu thở hồng hộc, ngoài mặt tiếc nuối không thôi. Cuối cùng cả hai đứa trẻ quay trở về theo lối cũ.

Chỉ có Lâm Mặc biết, Dụ Trăn sau khi quay về Thanh Dương phong phát hiện làm rơi mất ngọc bội, vì vậy quay lại đây tìm, lại một lần nữa trông thấy yêu thú. Lần này có hào quang nhân vật chính tỏa sáng, yêu thú không những không bỏ trốn mà còn dẫn đường nam chính tìm được một cái lục lạc cũ kỳ quái. Cái lục lạc này là một phần của một pháp khí tiên phẩm thượng phẩm thất lạc trong tu chân giới kể từ thời thượng cổ, có khả năng nhiễu loạn tinh thần địch nhân. Sau này nam chính tìm được tất cả những phần còn lại, hợp thành một pháp bảo cực mạnh, khiến nhiều người đỏ mắt mà ghen tỵ.

Nhặt được một mảnh cũng đã rất may mắn rồi, hơn nữa bản thân nam chính cũng hoàn toàn không biết đây là gì, chỉ vì tò mò mà nhặt lấy. Trong một lần nguy hiểm lấy ra dùng mới phát hiện được tác dụng của nó, sau đó từ từ theo cốt truyện mà biết được vẫn còn những mảnh vỡ khác. Rồi cứ thế từ từ mà thu thập như bảy viên ngọc rồng. Cái loại vận khí này, quả thực nếu không phải nhân vật chính tuyệt đối không thể thành công.

Quả nhiên, Lâm Mặc đợi một hồi lại thấy Dụ Trăn quay trở lại, theo đúng như cốt truyện mà tìm được cái lục lạc đó, cất kỹ trong người mang về Thanh Dương phong.

Không có nhiệm vụ tương đương không có BUG, Lâm Mặc liền duỗi cái eo già của mình quay về theo.

Có điều khi cậu về đến Thanh Dương phong gặp mặt Hàn Vũ, vô tình phát hiện thanh tiến độ vốn 60 nay đã tiến lên 65.

Di? Nhân vật chính cũng thật uy vũ, trong lúc chạy đi chạy về còn tranh thủ tăng độ cừu hận của kẻ khác. Tiếc là cậu đứng phục sẵn trong khu rừng kia, không có chạy về theo lúc nãy nên không biết trong khoảng thời gian đó chuyện gì xảy ra.

"Sư phụ." Hàn Vũ vẫn lễ phép như mọi khi, hoàn toàn không nhìn ra chút sơ hở gì.

Lâm Mặc gật đầu có lệ, sau đó lướt qua mà đi, do đó cũng không phát hiện ra Hàn Vũ phía sau đang dần nắm chặt tay, ánh mắt cũng ảm đạm xuống.

Trong đầu hắn dần hồi tưởng lại cuộc đối thoại khi nãy, lòng lạnh lẽo vô cùng.

"Hàn sư huynh, ngươi có biết khi nãy Hạ sư muội hỏi ta điều gì không?"

Dụ Trăn đột nhiên thân thiện bắt chuyện như thế khiến Hàn Vũ có chút không thích ứng, bất quá hắn chỉ lạnh mặt làm lơ, tiếp tục luyện kiếm.

"Muội ấy hỏi, có phải sư phụ ăn cánh hoa, uống nước mưa, tắm Ngọc Lộ thủy, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt cho nên mới xinh đẹp như vậy không."

"Chuyện của sư phụ không phải thứ ngươi có thể tùy tiện nói đến." Hàn Vũ lạnh nhạt đáp.

Dụ Trăn làm như tiếc nuối, thở dài nói: "Sư huynh ngươi nói đúng a. Cho nên ta bảo với Hạ sư muội rằng ta chỉ mới lên Thanh Dương phong hai năm, cho nên không rõ lắm."

Nói rồi, y hơi ngừng lại một chút, sau đó thong thả tiếp tục: "Nhưng mà có người lại đến sớm hơn ta những tám năm, nhất định hiểu rõ hơn ta nhiều."

"Dụ Trăn, ngươi rốt cuộc muốn nói gì." Hàn Vũ ngừng kiếm lại, quay đầu sang nhìn y.

"Sư huynh bình tĩnh, ta chỉ là đang kể chuyện lại thôi mà. Ngươi không thể vì nghe ta kể chuyện mà đánh ta đi." Dụ Trăn cười như không cười, khóe môi cong lên một độ cung rất nhỏ. "Ta bảo Hà sư muội đi hỏi sư huynh về sư phụ, ngươi biết nàng ấy nói sao không?"

Xung quanh im lặng, đến độ có thể nghe rõ tiếng gió thổi những phiến lá trúc rơi trên mặt đất, va vào nhau kêu xào xạc.

"Nàng ấy bảo, Hà sư huynh ngươi ỷ mình là đệ tử Vân Tiêu chân nhân mà kiêu ngạo bất kham, không thèm để ý đến ai. Cũng không xem lại mình là ai, chỉ là một đệ tử ký danh lại dám lên mặt…"

Ầm! Dụ Trăn còn chưa dứt lời, một đạo quang ảnh đã đánh tới. Y nhanh chóng thủ thế đỡ lấy, nhưng tu vi kém hơn Hàn Vũ, vẫn chịu một kích lùi lại mấy bước chân.

"Dụ Trăn!" Hàn Vũ đỏ mắt gầm lên.

Mấy năm nay, kể từ ngày Dụ Trăn được nhận vào, những đệ tử trong Quy Môn tông ngày càng xì xào về thân phận của hắn, các bình luận cũng ngày càng tiêu cực. Thời gian đầu, hắn chỉ cho là người khác thấy có chuyện mới lạ thì bàn tán một phen, nhưng đã qua hai năm vẫn tiếp tục nói, như vậy nhất định có vấn đề!

Dụ Trăn tư chất hơn người, ngộ tính cao siêu, nhưng y vẫn nhập môn sau hắn tám năm, cho nên dù tốc độ tu luyện nhanh đến cỡ nào thì tạm thời vẫn còn thua kém hắn vài tiểu cảnh giới. Trái lại hắn cũng không có vì sự xuất hiện của Dụ Trăn mà dám lơi là tu luyện, trái lại còn tích cực cố gắng hơn trước kia. Tốc độ tăng tu vi của hắn hoàn toàn không hề kém trước đó, thậm chí là có chút nhanh hơn!

Hơn nữa tuy hắn ngứa mắt tên nhóc thối này, nhưng về cơ bản vẫn là trong trạng thái ngươi không đụng ta ta không chạm ngươi, hoàn toàn không chủ động đi gây chuyện bao giờ.

Nhưng rốt cuộc là vì cái gì, các đệ tử đó lại truyền ra rằng hắn ghen ghét Dụ Trăn thiên phú cao hơn mình, cho nên luôn tìm cách gây khó dễ cho Dụ Trăn? Còn bảo rằng hắn ỷ vào thân phận đệ tử của Vân Tiêu chân nhân mà kiêu ngạo, bắt nạt những đệ tử khác? Hắn từ trước đến nay đúng là có mấy phần ngạo khí, nhưng tuyệt đối không phải do ỷ vào thân phận, càng không có chuyện lợi dụng thân phận để đi chèn ép những người khác!

Quan trọng hơn hết, Dụ Trăn chưa bao giờ phủ định những tin đồn đó, trái lại còn mập mờ ngầm tán thành khiến những đệ tử kia càng tin tưởng rằng hắn làm mấy chuyện xấu xa bỉ ổi đó.

Dụ Trăn không cố tình phát tán tin đồn, chính y cũng không biết Thiên Đạo thế giới này vì để ủng hộ cho nhân vật chính mà gây nên sự hiểu lầm nhân tâm này. Bất quá y với Hàn Vũ sớm đã không vừa mắt nhau, không nhân cơ hội bôi đen thêm thì thôi chứ làm sao có chuyện tẩy trắng cho hắn được.

Y cũng chưa ngu đến mức đứng ra hô hào mọi người căm ghét Hàn Vũ. Cứ chậm rãi như thế này là được. Lời đồn ban đầu cũng chỉ là lời đồn, nhưng về lâu về dài cũng hóa thành sự thật. Một lúc nào đó trong tương lai, cho dù Hàn Vũ hắn không làm, người ta cũng bảo là hắn làm!

Không phải Dụ Trăn muốn đuổi tận giết tuyệt gì, nhưng trong suy nghĩ của một đứa trẻ kết hợp với tư duy người trưởng thành sớm, chỉ cần thanh danh Hàn Vũ ngày càng xấu, sư phụ cũng sẽ dần chán ghét hắn. Sư phụ chán ghét hắn sẽ càng quan tâm đến y hơn. Y chẳng qua… chẳng qua chỉ muốn được sư phụ để ý nhiều hơn mà thôi! Cho dù người không nói ra, y cũng dùng trực giác của mình ẩn ẩn cảm nhận được tình cảm sư phụ dành cho Hàn Vũ nhiều hơn mình nhiều.

Điều đó khiến Dụ Trăn cảm thấy nguy hiểm, ngay cả ý chí thế giới cũng ngầm thúc đẩy khiến y càng theo bản năng mà hành động. Dù sao tin đồn cũng không phải y phát tán, y không có chút cảm giác chột dạ nào.

Còn vì sao cứ phải chọn vấn đề đệ tử ký danh mà châm chọc… Hiện tại tu vi hắn cao hơn y, sư phụ cũng sủng ái hắn hơn y, ngoại trừ cái danh phận đệ tử chân truyền này ra y có chỗ nào hơn hắn?!

Trong tiểu thuyết, Vân Tiêu chân nhân có yêu thương Hàn Vũ hay không thì không biết, nhưng ai cũng dễ dàng thấy rõ người này thiên vị Dụ Trăn hơn nhiều. Có điều Dụ Trăn là nhân vật chính, có thiên vị cũng không ai thấy kỳ quái. Nhưng Lâm Mặc là một người có tâm tư cảm xúc riêng, cho nên dù đi theo cốt truyện, cậu cũng đã sống với Hàn Vũ tám năm, tình cảm dành cho đứa bé này làm sao có thể nhợt nhạt như trong tiểu thuyết được.

Hơn nữa lòng người đều có chút tâm tư riêng. Lâm Mặc luôn cảm thấy Dụ Trăn là con ruột thế giới này, hưởng hết mọi chuyện tốt đẹp, trong khi Hàn Vũ lại là tiểu pháo hôi đáng thương, đương nhiên cậu càng nghiêng về phía Hàn Vũ hơn.

Nếu không phải Dụ Trăn bất ngờ phát hiện ra mình đánh rơi ngọc bội chạy đi tìm, Hàn Vũ nhất định sẽ đánh với y một trận. Đây không phải lần đầu tiên Dụ Trăn mang chuyện hắn là đệ tử ký danh ra mà châm chọc, nhưng lần nào hắn cũng không kiềm được mà nổi nóng…

Đúng! Đó chính là cái gai trong lòng hắn! Ngày nào còn chưa nhổ ra thì vẫn đâm đau đến thấu tim gan!

Hơn thế nữa, trong lòng hắn ẩn ẩn có một thứ gì đó kêu gào. Hắn không chỉ muốn trở thành đệ tử chân truyền của sư phụ mà còn hơn thế nữa, là một sự tồn tại đặc biệt có thể đứng bên cạnh người không sợ bị người khác chỉ trích hay nghi ngờ.

Rốt cuộc điều hắn mong muốn là gì đây…

Lâm Mặc ngồi chống tay trong phòng mất cả hình tượng cao lãnh, hoàn toàn không biết đến những biến đổi về tâm lý của thiếu niên tuổi dậy thì, chỉ cảm thấy trong lòng bực bội mà không hiểu rõ vì sao.

419: [Thời kỳ tiền mãn kinh? Ốm nghén? Dục cầu bất mãn?]

Lâm Mặc: "Cái cuối là cái quỷ gì… Không đúng! Cả ba cái đều có vấn đề cả!"

419: [Thế rốt cuộc là sao? Rõ ràng đã trải qua khóa điều trị tâm lý chết vì xe tông cho cậu trước khi đến thế giới này rồi mà, chẳng lẽ lại tái phát?]

Lâm Mặc: "Cậu nghĩ quá nhiều rồi. Thế giới này còn không có xe tải. Mà tôi cần phải hỏi cậu câu đó mới đúng, sao đột nhiên lại đi quan tâm tôi như thế?"

419: [Tôi vừa mới cài đặt thử gói update do chủ hệ thống phát hành, nghe bảo có thể thấu hiểu cảm xúc ký chủ hơn, thuận lợi trao đổi hỗ trợ lẫn nhau hơn. Cậu thấy sao?]

Lâm Mặc: "… Cảm ơn, tôi nghĩ mình không nâng cấp xài Window XP là được."

Im lặng một hồi, tiếng đinh đinh của hệ thống vang lên lại. Lần này là giọng nói lạnh băng không cảm xúc như cũ, tốc độ nói đều đều như trước kia.

419: [Đã gỡ bỏ cài đặt.]

Lâm Mặc nhẹ nhàng thở hắt ra: "May thật. Cậu không biết đâu, khi nãy giọng cậu cứ như Pikachu đang diễn JAV ấy."

419: […]

419: [Giờ cậu có thể nói vì sao bực bội chưa? Không nói thì tôi off đây]

Lâm Mặc: "Ây, cũng chẳng phải vấn đề gì lớn. Chỉ là tôi nhớ đến thế giới trước, lại cảm thấy Hàn Vũ có chút giống Tạ tổng nên hơi cảm khái thôi."

Lúc nào cũng làm mặt lạnh, lại hay lẽo đẽo đi phía sau mình như cái đuôi nhỏ, tuy có mấy phần ngạo khí nhưng không giống loại kiêu ngạo như tiểu thuyết miêu tả.

419: [Vậy là cậu chơi chán trò bao dưỡng nên chuyển sang hệ dưỡng thành? Tôi không ngờ gu của cậu nặng như vậy.]

Lâm Mặc: "… Cậu có thể đừng dùng cái giọng mỉa mai đó được không?"

419: [Chả biết nữa, cứ hễ liên quan đến vấn đề tính phúc của cậu dữ liệu của tôi liền chuyển sang loại này.]

Lâm Mặc: "Sửa chữ tính phúc lại thành tình cảm giùm, cảm ơn. Tóm lại cậu có hỗ trợ gì cho tôi hay không đây?"

419: [Nếu cậu thèm khát đến như vậy, cũng không cần thiết nhịn. Nhân vật trong cốt truyện khẳng định không thể đụng vào, nhưng ra đường quơ lấy một người qua đường nào đó giải tỏa một đêm thì không sao. Hệ thống chúng tôi chú trọng cân bằng hài hòa giữa tinh thần và thể xác, giữa công việc và giải trí.]

Lâm Mặc: "…" Trông cậu giống như dục cầu bất mãn lắm sao?

419: [Tôi có thể đo được chỉ số dao động của ký chủ, hiện tại sau khi nén dữ liệu tình cảm cậu dành cho Tạ Hoài An chẳng khác gì một độc giả yêu thích một nhân vật trong sách cả, về cơ bản chẳng thể có chuyện yêu sâu đậm đến mức nhung nhớ không thôi. Cho nên tôi kết luận cậu chỉ nhớ JJ của hắn.]

Lâm Mặc cảm thấy không thể tiếp tục bàn luận về vấn đề này, dứt khoát ném hệ thống sang một bên mà nằm ngủ. Cậu vẫn là nghĩ quá nhiều rồi, Tạ Hoài An và Hàn Vũ là hai nhân vật ở hai thế giới khác nhau, cho dù có giống cũng chỉ là trùng hợp chứ còn có thể là gì nữa.

Thứ tạo nên sự khác biệt giữa người với người là ký ức và trải nghiệm của họ. Tạ Hoài An và Hàn Vũ có trải nghiệm khác nhau, ký ức cũng khác nhau, cho nên không thể nào là một người. Ngay cả khi Hàn Vũ giống hệt Tạ Hoài An 100% đi chăng nữa, nhưng nếu hắn vẫn không có ký ức của Tạ Hoài An thì hắn vẫn không phải Tạ Hoài An. Mà đã vậy thì cậu còn băn khoăn làm gì.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chẳng mấy chốc Hàn Vũ đã sắp mười lăm tuổi, mà Dụ Trăn cũng đã đến Thanh Dương phong này được ba năm.

Không biết Hàn Vũ dùng cách gì khiến cho đệ tử trong môn phái không dám bàn tán về chuyện của hắn nữa. Nhưng chuyện không liên quan đến cậu hay nhiệm vụ, cậu sẽ không tự làm khổ mình đi tìm hiểu.

Trước đó Lâm Mặc không phải không nghe thấy những lời đồn đãi đó, nhưng cậu hoàn toàn mang thái độ cưỡi ngựa xem hoa mà nhìn. Pháo hôi a, số phận cũng như pháo hoa, lúc bùng cháy thì được khen dữ dội lắm, tới lúc sắp tắt sẽ bị chê ngay, mà ngay sau khi tắt liền bị lãng quên không chút thương tiếc.

So với chuyện đó, Lâm Mặc càng quan tâm một chuyện khác hơn: tiến độ của Hàn Vũ vẫn dừng ở 80.

Yêu cầu của nhiệm vụ là trên 80, cho nên chỉ cần thêm 1 điểm nữa thôi cũng đủ. Khốn khổ ở chỗ cho dù cậu thử mọi cách vẫn không thể tăng lên thêm dù chỉ một điểm.

Những chiêu trò cũ như khen ngợi Dụ Trăn hay thiên vị gì đó cũng không có tác dụng. Hiển nhiên cậu cần làm gì đó mang tính quyết định, khiến lòng đố kỵ của Hàn Vũ sục sôi, ghen ghét Dụ Trăn đến mức muốn giết y cùng toàn bộ Quy Môn tông mới thôi.

Mà ngay khi cậu còn đang nhức đầu với vấn đề này, hệ thống lại thông báo tiếp nhiệm vụ mới.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 2: Giúp Dụ Trăn chiến thắng trong cuộc so tài năm ngày sau | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

Theo kịch bản thì Dụ Trăn với Hàn Vũ trong một lần cùng đi làm nhiệm vụ thì tìm được một gốc Phệ Linh thảo cấp ba, cả hai đều tranh giành với nhau. Cuối cùng hai người ước hẹn cùng so đấu, ai thắng thì gốc cây kia sẽ thuộc về người đó. Dụ Trăn lúc đấy mới là Luyện Khí kỳ tầng sáu, trong khi Hàn Vũ là Luyện Khí kỳ tầng tám, cho nên không ai nghĩ Dụ Trăn có thể thắng. Nào ngờ nhân vật chính khiêu chiến vượt cấp thành công, tuy thắng hiểm nhưng cũng giành được gốc Phệ Linh thảo kia.

Trong tiểu thuyết thì khiêu chiến vượt cấp gì đó xảy ra như cơm bữa, đáng nói ở chỗ bây giờ Dụ Trăn mới có chín tuổi, kinh nghiệm chưa được bao nhiêu thì làm sao mà đánh thắng được Hàn Vũ lớn tuổi tu vi cao

hơn? Chưa kể lúc này Dụ Trăn vẫn chưa phát hiện ra công dụng của lục lạc kia, hệ thống phân tích hoàn toàn không có cơ hội thắng.

"Ây, chẳng lẽ tôi dạy nhân vật chính dùng lục lạc kia? Có pháp bảo mạnh như vậy hỗ trợ khẳng định sẽ thành công."

[Không được. Lục lạc đó là sau này trong một lần truy sát bị đẩy đến đường cùng Dụ Trăn mới lấy ra dùng. Cũng nhờ lần truy sát đó y mới rơi xuống vực sâu tìm được động phủ truyền thừa. Nếu hiện tại cậu nói cho y biết, như vậy y sẽ không bị truy sát đến mức phải nhảy xuống vực nữa.]

"Thế phải làm sao đây. Không lẽ tôi phải đứng sau đánh lén." Lâm Mặc buồn bực suy nghĩ.

[Tôi có một biện pháp, có thể giúp cậu hoàn thành cả hai nhiệm vụ cùng một lúc.]

"Thật sao?" Hai mắt Lâm Mặc tỏa sáng. "Là gì vậy, cậu mau nói đi."

[Trước khi đi làm nhiệm vụ cậu đưa một pháp bảo phòng thân cho Dụ Trăn, chọn cái loại nào mạnh mạnh mà vừa nhìn vào biết ngay là đồ cậu ấy. Lúc nguy cấp khi chiến đấu y lấy ra dùng, nhất định sẽ giành chiến thắng. Mà Hàn Vũ vì đố kỵ cậu bất công, sẽ giúp nhiệm vụ kia của cậu xong luôn.]

"Có được không…" Lâm Mặc suy nghĩ. Cái trò tặng pháp khí này cậu dùng cũng nhiều rồi, liệu sẽ thành công sao.

Nhưng mà ngẫm lại một chút, nếu như cả hai đệ tử cùng đi làm nhiệm vụ, cậu lại chỉ đưa pháp bảo phòng thân cho Dụ Trăn, Hàn Vũ hiển nhiên sẽ ghen tỵ. Nếu lại là một món nào đó cậu đặc biệt quý trọng, độ ghen tỵ sẽ càng cao. Nói không chừng nhiệm vụ một sẽ hoàn thành được.

Bất quá, như vậy có hơi tàn nhẫn a… Cậu không thích cái cảm giác nhất bên trọng nhất bên khinh này chút nào. Nếu cậu mà là Vân Tiêu chân nhân, cậu nhất định sẽ đưa pháp bảo cho cả hai.

Đáng tiếc, cậu chỉ là một ký chủ mượn nhờ thân xác nguyên chủ để làm nhiệm vụ mà thôi. Thôi thì sau khi nhiệm vụ kết thúc, cậu đối xử tốt với Hàn Vũ hơn vậy.

"Được rồi, cứ làm như thế đi."

Tác giả có lời muốn nói: Lẽ ra đăng hôm qua, nhưng mà viết thêm cho đủ khoảng 6k chữ rồi đăng luôn. Mọi người có đang theo dõi WC ko? O w O)/

37. Chương 37: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (4)

Thâm Hồi cốc nằm trong Quy Môn tông, thuộc bộ phận quản lý của tông môn, tổng cộng chia thành chín khu vực.

Ba khu đầu yêu thú tương đương với Luyện Khí kỳ, ba khu sau thực lực bằng với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, mà ba khu cuối thì lại ngang ngửa với Kim Đan kỳ. Càng vào sâu bên trong, yêu thú càng mạnh mẽ, ngược lại càng có cơ may tìm được nhiều tài liệu quý giá. Trong toàn Quy Môn tông này, người duy nhất có thể ra vào tất cả chín khu đó không chút e dè cũng chỉ có mỗi Vân Tiêu chân nhân đã đến Nguyên Anh kỳ. Ngay cả chưởng môn Vân Phong đã là Kim Đan hậu kỳ cũng không dám tùy tiện đặt chân đến khu chín.

Giữa các khu vực đều có cấm chế, khiến những yêu thú bên trong Thâm Hồi cốc không thể chạy ra ngoài, mà đệ tử chưa đủ tu vi cũng không thể tiến vào khu vực tiếp theo. Cho nên nơi này cũng trở thành một sân luyện tập cho những đệ tử trong tông môn để nâng cao kinh nghiệm và thực lực.

Hàn Vũ cùng Dụ Trăn đều nhận nhiệm vụ săn Phệ Kim Thử, một loại yêu thú cấp một yêu thích ăn vàng. Những nơi nào có Phệ Kim Thử nhất định sẽ có mỏ vàng gần đó, cho nên loài yêu thú này rất được nhiều thương gia đỏ mắt thèm muốn. Nhưng đối với người tu chân thì linh thạch mới là trên hết, những thứ phàm tục như vàng so ra còn kém một viên linh thạch hạ phẩm.

Phệ Kim Thử tuy chỉ là yêu thú cấp một, nhưng chúng vô cùng nhanh nhẹn lại tinh ranh, rất khó bắt được. Hơn nữa một khi bị công kích, chúng có thể rơi vào trạng thái cuồng hóa kêu gọi bầy đàn tới hỗ trợ. Răng Phệ Kim Thử rất sắc bén, có thể cắn thủng da thịt tu sĩ cấp thấp, móng vuốt của chúng cũng có thể cào rách da. Vì vậy những tu sĩ Luyện Khí kỳ muốn đi săn Phệ Kim Thử đều kết thành nhóm chứ không đi riêng lẻ.

Lâm Mặc biết cả hai đệ tử của mình đều đã nhận chung một nhiệm vụ như trong cốt truyện vẫn bình tĩnh ngồi chờ. Lúc Hàn Vũ đến bẩm báo, cậu cũng chỉ nhàn nhạt ừ một tiếng, sau đó không nói gì thêm.

Nhưng khi Dụ Trăn đến, cậu gọi y lại, lấy từ trong túi trữ vật ra một thanh sáo trúc xinh đẹp, trên thân còn khắc một hoa văn mây trắng đặc trưng.

"Cầm lấy. Đây là pháp khí vi sư thường dùng lúc còn ở Trúc Cơ kỳ, hiện tại với thực lực của ngươi chưa thể phát ra hết uy lực của nó, nhưng tối thiểu có thể phòng thân. Pháp khí này có thể gây nhiễu loạn tinh thần đối phương, có điều rất hao tốn linh lực, nếu không phải vạn bất đắc dĩ ngươi đừng lấy ra dùng."

Thanh sáo trúc này tuy là pháp khí nhưng cũng là một trong những vật dụng Lâm Mặc ưa thích dùng kể từ khi đến thế giới này. Nghĩ xem, cái thế giới không ti vi không đồ công nghệ cao chỉ có tu luyện với tu luyện, ngoại trừ trồng hoa chơi nhạc ra cậu còn gì để làm chứ. Nhưng cũng nhờ thế mà Lâm Mặc luyện được tài thổi sáo trúc khá hay. Bây giờ đưa cho nhân vật chính, tính ra cũng có chút đau lòng.

Cậu cũng không thể lộ liễu lấy ra một pháp khí tấn công chuyên dụng. Dụ Trăn chỉ đi làm nhiệm vụ trong Thâm Hồi cốc thôi, nếu lấy hẳn ra kiếm đao trường thương vân vân tặng cho thì quá kỳ quái rồi. Còn nếu là pháp khí phòng vệ, thì lúc y chiến đấu với Hàn Vũ cũng không có mấy tác dụng. Cuối cùng chỉ có thể đứt ruột đưa ra thanh sáo trúc có năng lực nhiễu loạn tinh thần này.

Dụ Trăn không từ chối nhanh chóng nhận lấy thanh sáo, còn ngoan ngoãn cảm tạ sư phụ, khiến cho mất mát trong lòng Lâm Mặc cũng được bù đắp không ít.

Ừm, tuy đồ đã đưa, nhưng cho chắc ăn thì vẫn nên đi theo. Lỡ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì còn kịp nghĩ cách. Nhiệm vụ lần này không có ghi thời hạn chứ không để thời hạn là không, chứng tỏ nếu Dụ Trăn thua Hàn Vũ trong lần chiến đấu này thì sẽ không có cơ hội đánh nhau lại thêm một trận nữa. Nhưng trong thời gian chiến đấu muốn kéo dài bao lâu cũng được. Đây cũng là điều cậu hỏi hệ thống mới biết được.

Toàn bộ đội ngũ săn Phệ Kim Thử tổng cộng năm người tính cả Hàn Vũ lẫn Dụ Trăn. Một người là Hạ Lam Châu, nữ tử duy nhất trong đội ngũ, tu vi Luyện Khí tầng bốn. Hai người kia là hai đệ tử ngoại môn của Quy Môn tông, có tu vi Luyện Khí kỳ tầng bốn và tầng năm. Dụ Trăn hiện tại đã là Luyện Khí kỳ tầng sáu, mà Hàn Vũ tu vi cao nhất Luyện Khí kỳ tầng tám, cho nên tất cả mọi người cùng thống nhất để hắn làm đội trưởng.

Giới tu chân dùng thực lực để nói chuyện, cho nên dù hai tên đệ tử ngoại môn kia lớn tuổi hơn Hàn Vũ, đối với cách sắp xếp này cũng không dám ý kiến gì.

Hàn Vũ với Dụ Trăn không ưa nhau, lại phải nhận chung một nhiệm vụ, lúc biết hắn đã đen mặt lắm rồi. Cố tình loại nhiệm vụ săn Phệ Kim Thử này cần phải phối hợp với đồng đội, hắn không thể vì chán ghét tên nhóc kia mà tách riêng một mình.

Cả đoàn người cùng tiến vào khu vực một, yêu thú nơi này tương đối hòa nhã dễ đối phó, tính nhút nhát khá cao, thậm chí nhiều con còn bỏ trốn khi thấy người. Vì vậy bọn họ tương đối nhàn nhã, không cần phải động thủ.

Lại qua một hồi, cả nhóm người giết được ba con Phệ Kim Thử. Hàn Vũ nhíu mày, nhiệm vụ yêu cầu mười lăm viên nội đan của Phệ Kim Thử, nếu chỉ lòng vòng ở khu vực một này khó mà hoàn thành sớm được. Vì vậy, hắn dẫn đoàn người tiến sang khu vực hai. Dù sao ở đây ngoại trừ Hạ Lam Châu tu vi thấp nhất, những người còn lại đều có thể dễ dàng đối phó được với yêu thú ở khu vực hai.

"Dụ sư huynh, tại sao phải vào khu vực hai? Chúng ta cứ tiếp tục săn Phệ Kim Thử ở khu vực một là được rồi mà." Hạ Lam Châu có chút bất mãn với quyết định của Hàn Vũ, lại không dám nói ra, chỉ có thể thầm oán trách với Dụ Trăn.

"Vào đấy sẽ càng có nhiều Phệ Kim Thử hơn, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ nhanh hơn." Dụ Trăn kiên nhẫn giải thích. Y nheo mắt lại nhìn phía trước. Khu vực một đơn giản như vậy, hoàn toàn không có chút tính khiêu chiến nào. Làm nhiệm vụ là một lý do, nhưng rèn luyện thực lực bản thân mới là thứ quan trọng nhất đối với các đệ tử trong Quy Môn tông.

Thính lực của Hàn Vũ theo tu vi tăng trưởng thì cũng ngày càng nhạy, cho nên dù Hạ Lam Châu nói rất nhỏ vẫn không thoát khỏi tai hắn. Dẫu vậy, hắn vẫn bình tĩnh dẫn đoàn đội đi như thể không nghe được gì.

Quả nhiên, sau khi vào khu vực hai, số lượng Phệ Kim Thử nhiều hơn nhiều, càng nhanh chóng kiếm được nhiều nội đan. Chẳng mấy chốc số lượng đã đạt yêu cầu. Lúc này, Hàn Vũ mới quay sang nói: "Nhiệm vụ đã hoàn thành, tiếp tục ở lại hay quay về tùy các ngươi."

Cần phải biết, Thâm Hồi cốc chỉ cho phép đệ tử nhận nhiệm vụ vào, cho nên mỗi lần làm nhiệm vụ tương đương cơ hội rèn luyện thực lực bản thân. Ngoài ra, trong thời gian đó, nếu như kiếm được thứ gì hợp ý, chỉ cần đủ năng lực đều có thể mang đi. Nhưng nếu ngươi không lượng được sức mình mà vẫn cố đâm đầu, vậy thì ha hả, Thâm Hồi cốc xưa nay chết không đền mạng.

Lâm Mặc lúc đọc đến đoạn này cũng rất tò mò, nếu dễ dãi như thế chẳng phải từng ngọn cỏ tảng đá ở Thâm Hồi cốc đều bị lật lên mà đem đi sao. Chẳng qua sau này mới phát hiện, Thâm Hồi cốc vô cùng rộng lớn, chẳng khác gì một phó bản đánh quái. Hôm qua mới đánh xong con boss ở đây, hôm sau quay trở lại lại thấy một con khác y hệt đứng trấn cửa.

Đối với việc này, đầu Lâm Mặc tràn đầy hắc tuyến. Tuy biết trước thế giới này chỉ là do dữ liệu số tạo thành, nhưng nhìn vào cũng có chút kỳ ba…

Ngoại trừ Hạ Lam Châu, tất cả những người còn lại đều tỏ vẻ muốn đi tiếp. Cơ hội vào Thâm Hồi cốc dễ dàng lắm sao, ngu gì chỉ vào rồi ra giao nhiệm vụ. Cuối cùng nàng không muốn quay trở về một mình, vẫn là tiếp tục đi theo Dụ Trăn.

Yêu thú trong khu vực ba hiển nhiên mạnh hơn hai khu vực trước, ngoại trừ Hàn Vũ với Dụ Trăn thì những đệ tử còn lại cũng phải khá miễn cưỡng mới chống đỡ được. Thảm nhất là Hạ Lam Châu, nàng là đơn linh căn hệ thủy, tu vi tính ra so với tuổi cũng không thấp, nhưng lại khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu, cho nên lúc ra chiêu thường lúng ta lúng túng không biết làm gì.

Ngay cả Lâm Mặc nhìn mà cũng ngứa cả mắt. Các tác giả viết truyện nam tần đều yêu thích nữ chính xinh đẹp mạnh mẽ có thể sánh vai với nam chính, cho nên các em gái trong truyện em nào cũng phải lai lịch khủng, không ai dám coi thường. Nhưng nếu giỏi quá thì còn cần nam chính làm gì, thành ra cứ hễ mỗi lần nữ chính đi chung với nam chính, năng lực chiến đấu giảm đi bớt phân nửa.

Đã gần sắp về chiếu, mắt thấy không có thu hoạch gì đáng kể, Hàn Vũ đã định quay trở về. Song, trong nháy mắt, hắn nghe thấy Hạ Lam Châu hô lên: "Là Phệ Linh thảo! Dụ sư huynh mau lấy cho muội!"

Ngay tức khắc, Hàn Vũ lập tức lao đến, mà bên kia động tác của Dụ Trăn cũng nhanh nhẹn không kém. Hắn liền rút kiếm ra tỏ vẻ gốc cây này thuộc về mình, y cũng không hề kém cạnh rút kiếm ứng chiến. Nhất thời không khí căng thẳng hết sức.

Hạ Lam Châu nhìn thấy thế, liền tức giận hô to: "Hàn sư huynh, gốc cây đó là của Dụ sư huynh, sao ngươi có thể giành lấy!"

Hàn Vũ lạnh nhạt liếc mắt một cái: "Ai lấy được trước thì là của người đó, quy tắc này ngươi cũng không biết sao."

Hạ Lam Châu đương nhiên biết, nhưng nàng luôn được sủng ái, cảm thấy ai thấy trước là của người đó mới đúng, "Ta thấy trước, vậy thì gốc Phệ Linh thảo này nên là của ta!"

Hai vị đệ tử bên cạnh tự hiểu đây không phải chuyện mình có thể xen vào nên khôn ngoan ngậm miệng. Tiểu cô nương này cũng không quá lý lẽ đi, đừng nói là nàng ta thấy trước, cho dù nàng ta xông tới trước đi chăng nữa chỉ cần gốc Phệ Linh thảo chưa rơi vào tay người nào thì ai cũng có quyền giành lấy. Đấy là quy tắc từ lâu của Thâm Hồi cốc, cường giả vi tôn. Huống hồ Dụ Trăn chỉ là lấy thay nàng, cho nên về tư cách cũng chẳng khác gì Hàn Vũ.

“Hàn sư huynh, tiểu Châu dù gì cũng là sư muội của chúng ta. Ngươi xem, hay là nhường gốc Phệ Linh thảo này cho nàng đi?” Dụ Trăn mở lời hòa giải.

“Muốn lấy thì tự đến mà tranh.” Hàn Vũ không chút gợn sóng trả lời. “Tu chân giới chỉ xem tu vi, không xem tuổi tác.”

Hạ Lam Châu cảm thấy vị sư huynh này kiêu ngạo vô cùng, không biết nhường nhịn người nhỏ tuổi. Nàng cũng không phải thật sự cần gốc Phệ Linh thảo này, định là sau khi lấy được sẽ đưa cho Dụ sư huynh. Dù sao Dụ Trăn cũng bảo vệ nàng suốt dọc đường đi. Nhưng Hàn Vũ kia thì sao? Hừ, không những không quan tâm đến nàng, còn muốn giành đồ với sư đệ, đúng là nhân phẩm không ra gì.

“Nếu đã vậy, chúng ta theo quy tắc cũ, hai bên cùng đối chiến. Ai thắng thì gốc Phệ Linh thảo này thuộc về người đó.” Dụ Trăn đưa ra đề nghị.

“Được.” Hàn Vũ sảng khoái đồng ý.

Tư chất của Dụ Trăn có nghịch thiên thì thế nào? Hắn cao hơn y đến hai tiểu cảnh giới, luận tu vi hay kinh nghiệm đều cao hơn, làm sao có thể bại dưới tay tên nhóc con này.

Nghĩ tới việc có thể mang gốc Phệ Linh thảo này về tặng cho sư phụ, ánh mắt hắn thoáng nhiễm một chút vui vẻ. Tuy rằng loại cây này không đáng giá với sư phụ, nhưng có thể làm điều gì đó cho người, hắn cũng đã vô cùng sung sướng.

Hai người đứng song song nhau. Hàn Vũ là tam hệ linh căn kim - hỏa - thổ, tốc độ hấp thu linh lực cũng yếu hơn Dụ Trăn, cho nên hắn càng ưa thích đi theo hướng kiếm tu. Mà Dụ Trăn trái lại chỉ có lôi hệ biến dị đơn linh căn, lực công kích của thuật pháp cũng vô cùng mạnh mẽ.

Vừa bắt đầu, Dụ Trăn liền dùng tay bấm pháp quyết chỉ về phía trước, chỉ nghe một tiếng ầm cực lớn, trước mắt Hàn Vũ liền đánh xuống một tia sét. Hàn Vũ cũng không hề lo lắng, nhanh nhẹn nhảy sang một bên né tránh, tay cầm kiếm chém thẳng về phía trước. Dụ Trăn lại dùng pháp quyết triệu ra tia sét để chống đỡ, nhưng chênh lệch tu vi khiến y không khỏi lùi lại vài bước. Thấy thế, Hàn Vũ càng được đà tiến tới, sử dụng tầng thứ nhất của kiếm pháp , lưỡi kiếm uyển chuyển lại hữu lực, liên tiếp công kích đối phương. Dụ Trăn nhất thời rơi vào thế bị động, chỉ có thể liên tiếp phòng ngự.

Cảm thấy không ổn, Dụ Trăn liền dùng kiếm trực tiếp đánh ngược lại phía Hàn Vũ. Kiếm pháp y tu luyện là , là kiếm pháp truyền thừa dành riêng cho đệ tử chân truyền của Thanh Dương phong, uy lực so ra lớn hơn , nhờ đó có thể chống đỡ ngang ngửa nhau. Hàn Vũ nhận ra tình hình đang trở về thế cân bằng, không chút do dự triệu hồi ra một hỏa cầu ném về phía Dụ Trăn, còn bản thân nhân cơ hội chuyển sang tầng thứ hai của . Ngay lúc hỏa cầu bay tới, Dụ Trăn đã nhận ra ý định của Hàn Vũ, liền lập tức né tránh không đối đầu. Dựa vào ưu thế của phép thuật lôi hệ, y chém về phía Hàn Vũ. Đáng tiếc, Hàn Vũ so với y càng nhanh hơn, né tránh một kích này không chút khó khăn, trái lại còn có thời gian thi triển ra tầng hai của kiếm pháp.

Dụ Trăn bị bức đến không kịp thở, đành phải dùng tới công pháp lôi hệ vừa mới học, triệu hồi hàng chục tia sét nhỏ đánh xuống. Uy lực của mỗi tia sét so ra kém hơn một tia ban nãy, nhưng chúng gộp lại thành một thế trận lớn khiến đối thủ không có đường tránh né. Hàn Vũ không muốn tránh né, chân vừa chạm đất liền nhảy bật lên dùng kiếm khí chém về phía Dụ Trăn. Kiếm khí yếu ớt uy lực không cao, nhưng cũng khiến một bên vai áo Dụ Trăn bị rách. Y cũng không dừng lại xem xét, cầm kiếm lao tới tiếp tục triển khai tầng thứ nhất của , kiếm ảnh biến hóa không ngừng, tuy vẫn chưa đánh trúng Hàn Vũ nhưng cũng khiến hắn rối loạn một phen.

Trận chiến này trong mắt Lâm Mặc đã có tu vi Nguyên Anh kỳ thì chẳng khác gì hai tên nhóc con nhảy loi choi đấm đá nhau, trong lòng Lâm a ba còn cắn khăn rấm rứt thầm nghĩ đánh nhẹ thôi nhẹ thôi a. Nhưng những người còn lại đứng bên ngoài trông thấy vô cùng kinh diễm, ngay cả thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể dán mắt theo dõi trận đấu này. Ngay cả Hạ Lam Châu tùy hứng kiêu ngạo, lúc này cũng không dám nói tiếng nào.

Theo thời gian, trên thân hai người lần lượt xuất hiện càng nhiều vết thương, mà Dụ Trăn cố nhiên là càng thảm hơn. Khiêu chiến vượt cấp quả thực không dễ dàng gì, nhất là khi Dụ Trăn còn nhỏ tuổi không đủ

kinh nghiệm. Y cắn răng cố chịu đựng đánh trả, trong lòng lại rõ ràng nếu mình không làm ra điều gì phỏng chừng cục diện không thể thay đổi.

Ngay lúc đó, Dụ Trăn liền nhớ tới cây sáo Lâm Mặc đưa, ánh mắt lóe lên, lập tức thu hồi kiếm lại. Hàn Vũ có chút bất ngờ khi thấy y làm thế, nhưng hắn cũng không dám mạo hiểm lơ là, trái lại càng thêm cảnh giác. Lập tức, trong tay Dụ Trăn xuất hiện một cây sáo trúc xinh đẹp. Đồng tử mắt Hàn Vũ co lại, vẻ mặt hiện lên không thể tin được.

Thân sáo màu xanh ngọc đẹp đẽ nhẵn nhụi, phía trên còn có hoa văn mây trắng quen thuộc…

Một giây phân tâm của Hàn Vũ đã khiến cho Dụ Trăn có cơ hội phản kích. Y đặt sáo bên môi, dùng linh lực để thổi. Tiếng sáo réo rắt xuyên qua tai Hàn Vũ, khiến đầu óc hắn ong ong. Nhưng lúc này đây thứ duy nhất Hàn Vũ quan tâm chính là… Dụ Trăn y thế nhưng dám thổi sáo!

Đó là nơi sư phụ nhiều lần đặt môi lên! Tuy chỉ là cây sáo, nhưng Hàn Vũ lại cảm giác như thể Dụ Trăn đang dán lên môi sư phụ vậy! Suy nghĩ này khiến đầu óc hắn không tài nào tỉnh táo nổi, hai mắt đã xuất hiện tơ máu.

Dụ Trăn cảm thấy không ổn, nhận ra tình trạng của Hàn Vũ liền vội vã triệu hồi ra thanh kiếm, nhân lúc Hàn Vũ còn đang choáng váng mà đánh tới. Kiếm pháp ảo diệu đánh tới, Hàn Vũ lại vẫn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của cây sáo đó, trong lúc nhất thời sơ ý bị Dụ Trăn đánh rơi kiếm khỏi tay!

Lúc này Dụ Trăn cũng đã sức cùng lực kiệt, không dám tiếp tục nữa, chỉ đứng đó mỉm cười nói: "Sư huynh, ngươi thua rồi."

Hàn Vũ phảng phất như không nghe thấy lời Dụ Trăn nói, ánh mắt hắn chỉ tập trung lên cây sáo kia, gằn giọng hỏi: "Cây sáo này, là sư phụ đưa cho ngươi?"

"Đúng a." Dụ Trăn vuốt ve thân sáo, còn vô cùng thản nhiên đắc ý nói. "Sư phụ sợ ta xảy ra chuyện, cho nên đưa sáo này tặng ta làm vũ khí phòng thân."

Nghe những lời đó, Hàn Vũ nhắm mắt, một lúc sau mới khàn giọng nói: "Ngươi thắng rồi, vậy Phệ Linh thảo là của ngươi."

"Đa tạ sư huynh." Dụ Trăn làm bộ lễ phép, sau đó liền đào gốc Phệ Linh thảo lên.

Hạ Lam Châu tiến tới gần, hai mắt tỏa sáng khen ngợi, "Dụ sư huynh, huynh đúng là tài giỏi! Có thể đánh thắng cả Hàn sư huynh tu vi cao hơn mình!"

"Không có gì. Chẳng qua nhờ có Hàn sư huynh xuống tay lưu tình mà thôi." Dụ Trăn cười nhẹ nhàng.

Lâm Mặc nhìn thấy thanh tiến độ nhảy lên đến 85, cùng lúc nhiệm vụ hai thông báo đã hoàn thành, khó nói trong lòng là tư vị gì. Cậu chạy như trối chết trở về Thanh Dương phong, úp mặt vào gối chỉ muốn ngủ, nhưng trong đầu lại vẫn hiện lên gương mặt của Hàn Vũ.

Tiểu Vũ… Cậu cắn môi đến suýt chảy máu, trong lòng buồn bực khó chịu. Rõ ràng nhiệm vụ đã hoàn thành rồi, nhưng sao cậu không vui chút nào hết.

Chỉ cần duy trì thế này qua vài ba tháng nữa, nhiệm vụ một cũng sẽ hoàn thành. Cậu không cần làm ra hành động ngu xuẩn gì để khiến thanh tiến độ giảm xuống. Chỉ là vài ba tháng thôi mà.

Cho nên khi Hàn Vũ quay về Thanh Dương phong xin cầu kiến sư phụ, thì phát hiện ra người đã đóng cửa bế quan. Hắn cười tự giễu đầy đau khổ, sau đó lặng lẽ quay trở về phòng mình.

Cũng đúng thôi, Dụ Trăn là đệ tử chân truyền của sư phụ, tặng pháp khí yêu thích cho y có gì kỳ quái. Bản thân mình chỉ là một đệ tử ký danh tư chất tầm thường, vậy mà cũng vọng tưởng muốn so sánh sao.

Cho đến khi hệ thống thông báo nhiệm vụ một hoàn thành, Lâm Mặc mới xuất quan. Thời gian vài tháng đối với người tu chân chẳng khác gì một cái chớp mắt, cảnh vật xung quanh so với trước kia cũng không khác mấy.

Thả thần thức khắp Thanh Dương phong, cậu nhận ra cả Dụ Trăn lẫn Hàn Vũ đều không có ở đây. Con trai lớn đúng là không giữ được. Lâm Mặc trong lòng ủ dột, chỉ có thể tiếp tục sự nghiệp trồng hoa của

mình. Ừ, tối thiểu mấy bông hoa này của cậu sẽ không mọc chân rồi bỏ chạy, để cho người cha già này cô đơn lẻ bóng.

"Vân Tiêu sư đệ! Có chuyện không hay rồi mau đến chánh điện!"

Chưởng môn Vân Phong truyền âm qua khiến Lâm Mặc giật cả mình, vội vàng buông công việc đang làm dở ngự kiếm bay sang. Chưa tới một khắc, cậu đã xuất hiện ngay chánh điện.

Lâm Mặc đưa mắt nhìn vào, trông thấy chưởng môn Vân Phong đang đứng đó, xung quanh là các vị phong chủ khác, ở giữa là một người đầy máu đang nằm yên. Cậu bước lại gần, nhận ra đó là Dụ Trăn, trong lòng hoảng sợ tiến tới càng nhanh hơn. Sau khi kiểm tra mạch đập vẫn còn, cậu mới dám thở phào, lấy ra vài viên đan dược chữa trị đút vào miệng Dụ Trăn.

"Chuyện này là thế nào?" Cậu quăng mắt nhìn chưởng môn Vân Phong, chờ đợi hắn đưa ra lời giải thích.

"Trong thời gian ngươi bế quan, bên ngoài phát ra tin đồn có ma tu xuất hiện. Ta ra lệnh cho các đệ tử đi điều tra việc này, tiểu Trăn và tiểu Vũ cũng xin đi theo, không ngờ cuối cùng trong số các đệ tử phái đi chỉ có tiểu Trăn quay về, thương tích đầy mình hôn mê bất tỉnh."

Hóa ra ban đầu trong danh sách các đệ tử được phái đi không hề có Hàn Vũ, nhưng không biết sao hắn đột nhiên xin gia nhập. Chưởng môn Vân Phong cảm thấy việc này không quá nguy hiểm, lại tin tưởng khả năng của hắn nên chấp thuận. Sau đó thì đến lượt Dụ Trăn cũng xin đi theo, về nguyên nhân cũng không biết.

Tim Lâm Mặc đập càng nhanh. Không đúng! Trong tiểu thuyết đích xác có đoạn này, một số làng mạc gần Quy Môn tông bị giết rất nhiều người cho nên chưởng môn Vân Phong hạ lệnh cho đệ tử đi điều tra. Toàn bộ các đệ tử phái đi đều biến mất không còn tung tích, mà cũng vì thế Quy Môn tông tuyên bố kết thù với ma tu, tuyệt đối không đội trời chung.

Đáng nói ở chỗ, trong số các đệ tử phái đi này, tuyệt đối không có Dụ Trăn, càng không có Hàn Vũ! Nếu không phải vì thế, Lâm Mặc cũng sẽ không dám bế quan bỏ mặc tình tiết này!

Hết thảy chỉ có thể đợi Dụ Trăn tỉnh lại. Ước chừng qua nửa canh giờ, y mới run rẩy mở mắt ra, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Chưởng môn Vân Phong phải truyền y chút linh lực, y mới đủ khả năng kể lại mọi chuyện.

Sau khi bọn họ đến các làng mạc có người bị giết hại để điều tra, thì lần ra manh mối của một tên tu sĩ kỳ quái mặc áo bào đen. Họ cảm nhận được tu vi của tên này chỉ có Luyện Khí kỳ, cho nên trong lòng có vài phần khinh suất mà bám theo một đường. Nào ngờ gã quái nhân đó chỉ giả vờ giả heo ăn thịt hổ, tu vi thật sự đã đến Trúc cơ hậu kỳ, các đệ tử không những không đánh trả lại được còn bị đối phương giết chết. Hàn Vũ với Dụ Trăn là hai người sống sót cuối cùng, lúc ấy đành chia nhau ra bỏ trốn. Dụ Trăn may mắn trốn ra được chạy về bẩm báo với tông môn, còn Hàn Vũ…

Lâm Mặc nghe vậy, trong lòng hoang mang. Gã hắc y kia nhất định là tên ma tu sau này giết chết nguyên chủ, tàn sát toàn bộ Quy Môn tông. Gã từng là Huyết Sát lão tổ nổi danh độc ác vô tình, trước kia bị Vân Tiêu chân nhân giết chết, sau này đoạt xá sống lại tu luyện từ đầu, trong lòng luôn căm hận Vân Tiêu chân nhân cùng tu sĩ chính pháp. Cái gọi là may mắn trốn ra được, chẳng qua vì Dụ Trăn là nhân vật chính, là cốt lõi thế giới này. Nhưng Hàn Vũ thì khác, hắn chỉ là một pháo hôi tiểu boss, ý chí thế giới sẽ không vì một tiểu boss mà hy sinh một đại boss.

"Gã quái nhân áo đen đấy nhất định là ma tu. Thủ đoạn của gã vô cùng tàn nhẫn, mỗi lần ra tay đều dính máu, kỳ quái hơn những đệ tử sau khi bị giết hại đều bị gã dùng một pháp bảo kỳ lạ rút sạch máu…"

"Nói như vậy, những đệ tử còn lại đều đã chết?"

Dụ Trăn cúi đầu, thần sắc đau đớn đáp: "Vâng."

Lâm Mặc không nói nên lời cảm xúc trong lòng là gì. Đứa bé cậu tự tay nuôi lớn cứ như thế mà chết? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cậu chợt nhớ tới bản đồ của hệ thống, liền vội vã kêu to trong đầu.

"419! Mau cho tôi xem bản đồ chỉ đường tới chỗ Hàn Vũ!"

Một tấm bản đồ lại hiện lên, mà dấu chấm tròn đỏ kia chính là Hàn Vũ. Lâm Mặc mừng rỡ, tiểu Vũ vẫn chưa chết! Cậu có thể thông qua bản đồ mà tìm kiếm hắn!

[Điều đó là không thể.]

"Cái gì?!"

[Theo tính toán của tôi, địa phương mà Hàn Vũ rơi xuống chính là Tuyệt Bích động. Cho dù cậu đến đó cũng không thể cứu hắn ra.]

Tuyệt Bích động là một hang động lâu năm do một tu sĩ Hóa Thần kỳ để lại. Một khi đã bước chân vào động, trừ phi có thể tự mình thoát ra, bằng không không có cách nào can thiệp từ bên ngoài. Mỗi người bước chân vào đều sẽ bị truyền tống đến một không gian riêng để thí luyện. Nhân vật chính trong một lần vô tình tìm ra được hang động này, nhờ nhận được truyền thừa của vị tu sĩ Hóa Thần kỳ đó mà thoát ra. Nhưng Hàn Vũ không phải nhân vật chính, đương nhiên sẽ không nhận được truyền thừa. Nếu đã vậy, làm sao hắn mới có thể thoát ra được đây.

Lâm Mặc nắm chặt tay, ánh mắt nhìn về xa xăm. Cho dù ảo não cỡ nào, cậu chỉ có thể chờ và cầu nguyện mà thôi.

Khi Hàn Vũ tỉnh lại, hắn nhận ra mình nằm trong một hang động tối om, bốn phía đều không có ánh sáng lọt vào. Đầu óc hắn từ từ hồi tưởng lại mọi chuyện.

Lúc đó, hắn vì đố kỵ mà trực tiếp chạy đến cửa phòng sư phụ, nhưng người lại đang bế quan. Điều đó ít nhiều cũng khiến hắn tỉnh táo ra đôi chút, nhớ lại thân phận mình. Cuối cùng hắn không dám chất vấn người, chỉ có thể quay trở về.

Tối hôm ấy, hắn nằm mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ. Trong mộng, hắn đang áp lên thân người nào đó, điên cuồng va chạm. Cả cơ thể hắn nóng lên, cuối cùng sau khi phóng thích mới thỏa mãn. Lúc này, hắn nhìn kỹ lại mới phát hiện ra người nằm bên dưới mang gương mặt của Vân Tiêu chân nhân!

Sư phụ! Hàn Vũ hoảng hốt tỉnh dậy từ giấc mơ, ẩm ướt nơi đũng quần như nhắc nhở hắn về giấc mơ đó. Hai gò má Hàn Vũ ngày càng nóng, không thể khống chế mà nhớ tới những hình ảnh hương diễm ban nãy.

Sư phụ toàn thân không một mảnh vải, cả người trắng nõn lại hiện lên những dấu hôn đỏ hồng khắp người. Gương mặt luôn lạnh lùng của người lại hiện ra thần sắc đê mê, chiếc lưỡi nhỏ nhắn phấn nộn liếm láp bờ môi hắn, từ cái miệng nhỏ xinh ấy phát ra những tiếng rên đầy dâm đãng khiến người khác đỏ mặt.

Không ngờ hắn lại có suy nghĩ đấy đối với sư phụ! Cái ý nghĩ này như sét đánh ngang tai với Hàn Vũ, khiến hắn vừa mịt mờ lại hoảng sợ, không nói rõ tư vị trong lòng này là như thế nào.

Mấy ngày sau đó, hắn càng cố quên đi chuyện này thì tần suất các giấc mộng đó lại càng nhiều. Có lúc sư phụ cong lưng thành một đường cong xinh đẹp, có lúc người ngồi trên bụng hắn nhấp nhô lên xuống, lại có lúc cúi xuống liếm láp dương vật của hắn,... Cảm xúc chân thật đến độ khiến Hàn Vũ chìm đắm trong đó. Thậm chí hắn còn dám nảy sinh tư tưởng phải chi tất cả đều là thật thì tốt biết bao nhiêu.

Những thứ đó khiến hắn xấu hổ về suy nghĩ của mình, càng không có mặt mũi gặp lại sư phụ. Vì thế khi nghe tin chưởng môn Vân Phong ra lệnh một nhóm đệ tử đi điều tra về việc ma tu, hắn liền chạy tới xin tham gia. Nói không chừng nếu tạm thời rời đi Thanh Dương phong một thời gian, hắn có thể bình tĩnh trở lại.

Sau đó thì Dụ Trăn cũng xin đi theo. Hàn Vũ không biết ý định của y là gì, nói không chừng là trẻ nhỏ chỉ muốn ganh đua, thể hiện bản thân.

Lúc phát hiện ra gã quái nhân áo đen, Hàn Vũ vẫn chưa cảm thấy có gì không ổn. Đến khi rơi vào bẫy của gã, hắn mới nhận ra ngay từ đầu mình đã bị lừa. Gã ma tu này biết thực lực của họ, cho nên cố tình giả trang như tu sĩ Luyện Khí kỳ dụ họ đi theo, mục đích lấy máu họ để huyết tế. So với dân thường, máu của tu sĩ càng thêm đáng giá, tỉ lệ thành công cũng càng cao.

Khi hắn cùng Dụ Trăn chia thành hai đường, gã ma tu không chút do dự đuổi theo hắn. Hắn dùng hết pháp khí, chạy trốn một phen vẫn không thoát được, cuối cùng rơi xuống vực tìm được hang động này ẩn nấp vào. Rồi từ lúc đó hôn mê đến tận bây giờ mới tỉnh.

Bằng thực lực của gã ma tu kia không có chuyện không phát hiện ra hắn trốn vào đây, nhưng đến tận bây giờ ngoại trừ tiếng gió thổi Hàn Vũ không hề nghe thấy động tĩnh gì hơn. Nói cách khác, hang động này có huyền cơ. Hắn liền lấy ra đan dược còn lại trong túi trữ vật, trực tiếp nhét vào miệng. Nhờ đó thương thế trên người cũng dần tốt hơn, các vết thương bắt đầu khép miệng lại.

Hắn đứng lên tìm lối ra thì phát hiện ra xung quanh đều đen kịt, mỗi khi muốn tiến tới đều có một bức tường vô hình chặn lại. Cuối cùng hắn nhận ra chỉ có thể di chuyển trong phạm vi vài mét mà thôi.

Một giọng nói tang thương cổ xưa thình lình vang lên, đánh vỡ bầu không khí im lặng: "Đạo… đạo là gì…"

Hàn Vũ quay sang nhìn, vẫn không phát hiện ai. Hắn vội vàng chắp tay cúi đầu, hô to: "Vãn bối là Hàn Vũ đệ tử của Quy Môn tông, xin hỏi tiền bối đây là nơi nào?"

Giọng nói làm như không nghe thấy lời của Hàn Vũ, tiếp tục thở dài: "Cầu tiên để trường sinh bất tử… Vậy trường sinh bất tử để làm chi…"

"Tiền bối?" Hàn Vũ cảm thấy có chút không thích hợp, mạo muội hỏi tiếp. "Xin hỏi người làm sao để rời khỏi chỗ này?"

"Rời khỏi?" Dường như giọng nói cuối cùng cũng nghe thấy câu hỏi của Hàn Vũ, nó liền trả lời ưu thương. "Không rời được… Không rời được…"

"Không rời được? Ý ngài là…" Tim Hàn Vũ thoáng hụt một nhịp. Chẳng lẽ hắn phải ở đây cả đời sao.

"Tư chất ngươi… không đủ…" Nói rồi giọng nói lại thở dài. "Cách duy nhất để rời đi chính là nhận truyền thừa từ ta… Đáng tiếc, ngươi chỉ là tam linh căn…"

Sắc mặt Hàn Vũ thoáng tái bệch, hắn cố tự trấn tĩnh mình lại. Không có nơi nào không lối thoát, Thiên Đạo vô tình nhưng luôn chừa một đường sống cho chúng sinh. Hiện tại hoảng loạn cũng không ích lợi gì, cần phải tranh thủ thời gian chữa lành các vết thương đã. May mắn là trong không gian này cũng có thể hấp thu linh lực, bằng không hắn cũng không biết phải làm sao.

"Xin hỏi tiền bối, ngoài ta ra còn có ai khác tiến vào không? Một tên ma tu mặc áo bào đen?"

"Ma tu… Ma tu… Ma tu đáng chết… Ta là Huyền Di lão tổ, động phủ của ta chỉ có tu sĩ chính phái mới có thể nhận truyền thừa…"

Hàn Vũ tạm thời an tâm, thở phào một hơi. Tuy không biết Huyền Di lão tổ là ai nhưng chỉ cần không có ý đồ muốn giết hắn là được. Ít ra cũng nghe được một tin tốt rằng gã ma tu đó không thể đuổi theo hắn nữa. Như vậy hắn tạm thời có thể an tâm chữa thương.

Ngồi đả tọa trên nền đất, Hàn Vũ hấp thu linh lực chữa trị cho miệng vết thương. Trong không gian này ngày cũng như đêm, không có một tia sáng mặt trời, chỉ có tiếng gió thổi và tiếng thở dài của Huyền Di lão tổ. Hàn Vũ không cảm nhận được thời gian, chỉ có thể tự nhẩm tính trong đầu. Thời gian cứ như thế mà thấm thoắt trôi.

Sư phụ, ta rất nhớ người. Chờ ta quay lại, ta nhất định sẽ trở nên cường đại, cường đại đến mức có thể đứng chung một chỗ với người!

38. Chương 38: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (5)

Trong Quy Môn tông.

Thanh niên tuấn lãng ngự kiếm phi hành trên không trung. Ngũ quan gương mặt y ôn hòa dễ chịu, cả người tỏa ra khí chất ấm áp. Mỗi khi có đệ tử đi ngang qua cung kính hô một tiếng "Dụ sư huynh", khóe miệng y đều cong lên gật đầu đáp lại.

Một tên đệ tử ngoại môn mới vừa gia nhập không lâu trong thấy một màn này, thắc mắc hỏi các đệ tử đứng trước: "Người đó là ai? Sao có thể ngự kiếm phi hành ngay trong Quy Môn tông?"

Theo quy củ trong tông môn, trừ phi là các trưởng lão hoặc có tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên, tất cả những đệ tử còn lại đều không được phép ngự kiếm hoặc dùng phi hành khí. Thanh niên kia thoạt nhìn trẻ tuổi như vậy, còn được gọi một tiếng "Dụ sư huynh", không có lý nào tu vi đã trên Kim Đan kỳ.

"Ngu ngốc." Tên đệ tử mập mạp đứng kế bên nhịn không được khẽ quát nhỏ một tiếng. "Dụ sư huynh chính là đệ tử chân truyền của Vân Tiêu chân nhân, ai dám ngăn cản y?"

Tên đệ tử mới vào kia tuy ngu ngơ không biết Dụ sư huynh là ai, nhưng cái tên Vân Tiêu chân nhân như sấm bên tai làm sao không nghe qua. Phải biết, toàn bộ Vũ Sa quốc chỉ có mỗi Vân Tiêu chân nhân là vị tu sĩ duy nhất có tu vi Nguyên Anh kỳ! Mà thanh niên kia còn là đệ tử chân truyền của Vân Tiêu chân nhân, chẳng trách dù có không tuân theo quy củ trong Quy Môn tông cũng không ai nói gì.

"Người có đặc quyền quả nhiên không giống chúng ta." Gã chậc lưỡi tiếc rẻ, giọng nói mang theo vài phần coi thường.

Đệ tử mập mạp hận sắt không thành thép, gõ đầu gã một cái thật mạnh, "Đừng có mà mở miệng ăn nói lung tung! Để cho người khác nghe thấy thì ngươi sống không yên đâu!"

Nói rồi bản thân đệ tử mập mạp đó cũng nhịn không được chêm thêm: "Hơn nữa Dụ sư huynh đã đột phá đến Trúc cơ kỳ từ năm mười tám tuổi, so với Vân Tiêu chân nhân còn sớm hơn hai năm! Phải biết y sáu tuổi mới bắt đầu tu luyện, chỉ trong vòng mười hai năm đã đột phá Trúc Cơ, ngươi nói xem đấy không phải thiên tài thì là gì?"

Tên đệ tử mới tỉnh ngộ, toát mồ hôi hột vì sự lỗ mãng khi nãy của mình. Gã vốn xuất thân từ một gia tộc giàu có trong phàm giới, may mắn linh căn không quá tồi mới được Quy Môn tông thu nhận làm đệ tử ngoại môn. Quen thói công tử cao cao tại thượng, đột nhiên bị đẩy xuống tầng chót khiến gã có chút oán hận trong lòng. May mà sớm tỉnh táo lại, bằng không nếu thực sự đắc tội ai, cho dù cha gã bán hết gia sản cũng không cứu nổi một mạng!

Dụ Trăn về đến đỉnh Thanh Dương phong, y nhanh nhẹn đến trước cửa phòng sư phụ bẩm báo như thường lệ rồi mới quay về.

Từ đầu đến cuối, sư phụ vẫn luôn hờ hững không nói lời nào. Dụ Trăn nhịn không được, đột nhiên buột miệng nói: "Hiện tại vẫn chưa tìm thấy tung tích của Hàn sư huynh. Ngay cả gã ma tu áo đen đó cũng không thấy dấu vết gì."

Nói rồi, y len lén nhìn phản ứng của sư phụ. Đáng tiếc, trên gương mặt ấy vẫn không chút cảm xúc, khiến y không tài nào đoán nổi người trước mắt đang nghĩ gì.

"Còn việc gì nữa không?"

Không còn cái cớ để ở lại, Dụ Trăn đành rời đi. Trước khi bước ra khỏi phòng y còn cố tình liếc mắt nhìn xem sao, chỉ là sư phụ vẫn không nói lời nào, thần sắc vẫn không thay đổi như cũ.

Dụ Trăn thật sự hoài nghi, sư phụ y chẳng lẽ không yêu thích Hàn Vũ như y vẫn nghĩ? Ngoại trừ ngày hôm đó y một thân đầy vết thương chạy về tông môn bẩm báo mọi chuyện, thần sắc của sư phụ vô cùng nghiêm trọng. Nhưng chẳng hiểu sao qua vài ngày sau người lại làm như không có việc gì, thậm chí không buồn cho người đi tìm kiếm Hàn Vũ. Điều này khiến y rất thắc mắc, nhưng thủy chung không tìm được câu trả lời.

Dụ Trăn rời đi rồi, Lâm Mặc mới dám buông xuống tinh thần, nằm ườn lên giường không chút lễ nghi. Cậu có bản đồ của hệ thống, cho nên biết rằng Hàn Vũ vẫn luôn ở trong Tuyệt Bích động kia, thành thử không phí công tìm kiếm làm gì. Chỉ có điều trong mắt người khác, lại thành ra Vân Tiêu chân nhân lãnh đạm vô tình, không màng thế sự.

Tính ra cũng đã mười năm rồi, không biết đứa nhỏ kia ra sao…

Tuyệt Bích động chia thành ba ải, ải đầu tiên xem xét tư chất, chỉ có người có đơn linh căn mới được thông qua, hơn nữa phải là tu sĩ chính phái, không tu luyện ma công. Ải thứ hai là thí luyện năng lực, đại khái đánh đánh giết giết đi. Ải cuối cùng là mê hoặc nhân tâm, nhằm mục đích xem xem người được thí luyện có chống chọi được với cám dỗ dụ hoặc hay không. Chỉ khi vượt qua cả ba ải mới có thể nhận được truyền thừa của Huyền Di lão tổ. Đáng tiếc ngay từ ải đầu tiên điều kiện đã hết sức hà khắc, hơn nữa vị trí của động phủ khó tìm vô cùng, vì vậy nhân vật chính là người duy nhất thành công qua được ba ải.

Hàn Vũ là tam linh căn, ngay cả điều kiện ải đầu tiên cũng không qua được, cho nên không có khả năng rơi vào thí luyện của những ải sau, thành thử không cần lo lắng bị thương đến chết gì đó. Nhưng ngược lại, nếu không qua được ải một, hắn sẽ phải ở lại trong đó suốt đời, hoặc ít nhất đến khi tu vi vượt trên Huyền Di lão tổ mới có thể phá kết giới thoát ra ngoài.

Dù là trường hợp nào thì xem ra cậu cũng không thể gặp lại đứa nhóc này được rồi. Lâm Mặc lại thở dài ngước nhìn trần nhà.

Thôi, có thể làm sư đồ với nhau được mấy năm, coi như cũng là một loại duyên phận vậy.

Hàn Vũ ngồi đả tọa, linh khí cuồn cuộn nhập vào trong cơ thể, kỳ lạ thay chúng một màu đen kịt, vẩn đục vô cùng. Mà vị trí đan điền trong cơ thể hắn lại trống rỗng, chỉ thấy từng lọn khí đen xoắn lại tạo thành một khối cầu.

Cách đây mười năm trước, Hàn Vũ từ miệng Huyền Di lão tổ biết được Tuyệt Bích động này kỳ thực là một nơi thí luyện tìm người truyền thừa. Có điều hắn mang tam linh căn, cho nên không đủ tiêu chuẩn vượt qua ải đầu, càng không nói tới những thí luyện tiếp theo.

Bị nhốt trong đây được ba năm, hắn mới tìm ra một biện pháp khác để thoát ra, đó chính là tu luyện đến khi tu vi cao hơn Huyền Di lão tổ, đủ khả năng phá cấm chế để thoát ra. Tuy Huyền Di lão tổ có tu vi Hóa Thần kỳ, nhưng ông ta đã tử vong cả vạn năm, chỉ lưu lại một mạt tàn hồn trong động phủ. Trải qua thời gian, tàn hồn này ngày càng yếu bớt, sức mạnh cũng giảm xuống chỉ còn Đại Thừa kỳ.

Nhưng dẫu vậy thì cũng chưa có một tu sĩ nào trong Vũ Sa quốc đạt đến Đại Thừa kỳ. Hàn Vũ thời điểm lạc vào đây cũng chỉ mới là Luyện Khí kỳ tầng tám, bảo hắn tu luyện đến Đại Thừa kỳ rồi mới thoát ra cũng chẳng khác gì giam hắn trong này cả đời. Hơn nữa hắn cũng không có đủ thời gian. Trong Tuyệt Bích động tuy vẫn có linh khí lưu chuyển để tu luyện, nhưng tu sĩ không chỉ cần linh khí mà còn cần rèn luyện, kỳ ngộ mới có thể tiến giai. Cho dù hắn chịu khó ngồi tu luyện cũng sẽ gặp bình cảnh, không có cách nào tiến lên Đại Thừa kỳ được.

Vì vậy, Hàn Vũ lại tốn thêm hai năm nữa để biết một phương pháp khác. Đó chính là trở thành ma tu.

Kỳ thực phương pháp này cũng là hoàn toàn tình cờ mới nghĩ ra được. Trong thời gian tu luyện ở Tuyệt Bích động, hắn thỉnh thoảng cũng nói chuyện với tàn hồn của Huyền Di lão tổ, xem như giải trí. Thông qua những cuộc đối thoại ngắn ngủi hầu như không liên kết với nhau, hắn biết được Huyền Di lão tổ vô cùng căm hận ma tu, cho nên truyền thừa này chỉ có tu sĩ chính phái mới có cơ hội đạt được.

Lúc đó hắn mới nảy sinh một ý nghĩ, nếu như hắn trở thành ma tu, liệu Tuyệt Bích động sẽ trục xuất hắn khỏi nơi này? Gã áo đen trước kia truy sát hắn vì là ma tu mà không thể đặt chân vào đây, nếu hắn cũng trở thành ma tu, có lẽ sẽ thoát ra được đi.

Thời gian sau đó hắn dồn hết tâm trí vào nghiên cứu xem làm sao để có thể hủy đan điền trở thành ma tu. Cần phải biết hầu hết ma tu đều là từ thời điểm bắt đầu tu luyện đã lựa chọn phương thức tu luyện này, còn những nhân sĩ chính phái nửa đường biến thành ma tu phần lớn do có tâm ma hoặc bị tẩu hỏa nhập ma. Quan trọng hơn hết là từ trước đến nay chẳng có cuốn sách nào hướng dẫn cách để nhập ma cả, mà dù có thì khẳng định cũng không được lưu trữ trong Quy Môn tông, cho nên Hàn Vũ chỉ có thể tự mò mẫm. Công việc này lại khiến hắn tốn thêm hai năm nữa.

Cuối cùng, hắn tìm được một biện pháp tương đối an toàn, dần dần chuyển đổi phương thức hấp thu linh khí, khiến cho đan điền của mình ngày càng vẩn đục. Một trong những lý do khiến hắn chọn phương pháp này chính là vì cho dù có trở thành ma tu hắn cũng sẽ không mất hết tu vi mà có thể giữ tu vi cũ.

Cứ như thế kéo dài thêm hai năm, hắn lo sợ dục tốc bất đạt nên vẫn luôn chậm rãi. Tới tận bây giờ công việc của hắn đã sắp hoàn thành, chỉ cần thêm một chút thời gian nữa.

Đọa nhập ma đạo cũng không phải thích thú gì. Hàn Vũ nghĩ đến thái độ của sư phụ khi biết chuyện này, trong lòng đau đớn không thôi. Nhưng hắn vẫn phải làm vậy, bởi vì hắn còn muốn quay trở lại bên cạnh người. Hắn không muốn sư phụ quên lãng mình, hoặc mình quên lãng sư phụ.

Hơn nữa, Hàn Vũ tự hiểu rõ với tư chất tam linh căn của mình muốn tiến xa trên con đường cầu tiên là vô cùng khó khăn. Trong khi đó, nếu tu luyện theo phương pháp của ma tu thì thực lực lại tăng trưởng nhanh, cũng không quan trọng vấn đề tư chất. Phải nói việc này khiến hắn rung động vô cùng, dụ hoặc không thôi. Hắn muốn trở nên mạnh mẽ, trở thành cường giả có đủ tư cách để có thể đứng bên cạnh sư phụ. Cho dù bị người chán ghét đi chăng nữa, ít ra hắn cũng có đủ khả năng để theo đuổi người.

Sau khi thành công nhập ma đạo, đúng như hắn dự đoán bản thân liền bị trục xuất khỏi Tuyệt Bích động. Ngay lúc đó hắn muốn quay trở về Thanh Dương phong ngay lập tức, nhưng may mà lý trí vẫn còn. Hiện tại hắn không còn là Hàn sư huynh của Quy Môn tông nữa mà đã trở thành một tên ma tu. Nếu bị phát hiện, nhất định sẽ bị giết chết ngay lập tức. Hắn cũng không muốn mọi nỗ lực của mình lại phải đổ sông đổ bể.

Hắn lại dành tiếp ra thời gian một năm để củng cố lại tu vi. Giờ đây hắn đã là Trúc Cơ trung kỳ, quả nhiên tốc độ tu luyện của ma tu nhanh vô cùng. Nhưng nếu muốn che dấu chuyện bản thân đã trở thành ma tu, phỏng chừng phải đạt đến trình độ Kim Đan kỳ hoặc có pháp bảo đặc thù.

Nghĩ ngợi như vậy, hắn rốt cuộc quyết định đi đến Ma Vực. Đó là địa bàn của ma tu, phù hợp cho việc tu luyện của hắn nhất, đồng thời có khả năng hắn sẽ tìm được pháp bảo giúp che dấu ma khí.

Không để mất thời gian nữa, Hàn Vũ liền nhanh chóng ngự kiếm bay về phía Tây.

Lâm Mặc theo thường lệ kiểm tra bản đồ, đây đã trở thành một thói quen trước khi đi ngủ mỗi tối của cậu. Đúng vậy, tuy có thể thức suốt đêm không chút mệt mỏi, nhưng Lâm Mặc tỏ vẻ không có cái quái gì để chơi thì thức làm gì, còn không bằng đi ngủ. Mỗi lần lên giường, cậu sẽ nhìn cái dấu chấm tròn đỏ tượng trưng cho Hàn Vũ khoảng vài ba giây để đảm bảo hắn vẫn còn sống, sau đó mới ngủ thiếp đi.

Hôm nay cậu định theo lệ thường mà làm, ai ngờ đột nhiên phát hiện chấm tròn đỏ không còn ở vị trí cũ nữa mà đã di chuyển đến một nơi khác. Cậu liền hốt hoảng gọi hệ thống: "419! Thế này là thế nào? Chẳng phải Hàn Vũ đang ở trong Tuyệt Bích động sao?"

Được rồi, hiện tại cậu có hơi ngờ vực hệ thống liệu có nhầm Hàn Vũ thành một thứ khác không, nếu không vì sao chỉ qua một ngày đã rời khỏi vị trí cũ rồi.

[Bản đồ của hệ thống luôn chính xác. Còn việc vì sao hắn không ở trong Tuyệt Bích động thì chắc là do tìm được cách ra rồi đi.]

"Không thể nào!" Lâm Mặc vô cùng xoắn xuýt. Chỉ mới mười năm ngắn ngủi, Hàn Vũ không thể nào đạt đến tu vi Đại Thừa kỳ để thoát khỏi đó cả!

[Có lẽ còn có những cách thoát ra khác mà chúng ta chưa biết. Dù sao cũng không phải biện pháp nào cũng đều được ghi lại rõ ràng rành mạch.]

Hệ thống nói cũng có lý, Lâm Mặc không còn gì để phản bác. Quan trọng hơn là tin này đối với cậu tốt vô cùng, cho nên cậu cũng không muốn đào bới sâu hơn.

"Haizz… Chỉ là vì sao đứa nhóc đó không quay về đây chứ?"

Lâm Mặc có chút buồn bực chống cằm suy tư. Cảm giác thiệt giống như thằng con quanh năm suốt tháng làm ăn ở xa đột nhiên thông báo được nghỉ phép nhưng không về thăm cha nó mà lại đi du lịch với người yêu vậy.

Nói không chừng là có lý do gì đó nên mới không thể quay trở về đi. Chẳng lẽ hủy tu vi? Không đúng lắm, cho dù hủy tu vi cũng không phải không có cách tu luyện lại, mà nếu thật là vậy càng nên quay về tông môn

sớm để kịp thời chữa trị. Hay thật sự gặp được chân ái nên bỏ trốn rồi? Cũng không được, mới hôm qua vị trí chấm đỏ còn ở Tuyệt Bích động, hôm nay đã rời đi, chân ái xuất hiện với tốc độ cũng quá nhanh đi.

"Cậu dò xét giùm tôi xem vị trí hiện tại của tiểu Vũ ở đâu."

[Theo tính toán, hẳn là ở Ma Vực.]

Ma Vực? Lâm Mặc nhíu mày không hiểu ra sao. Vì cái gì vừa mới thoát ra khỏi hiểm cảnh lại chạy đi Ma Vực. Cần phải biết lần đầu tiên Hàn Vũ đến Ma Vực cũng phải khoảng chục năm sau sau nội môn đại bỉ...

Đúng rồi! Lâm Mặc ngồi phắt dậy, lật lại ký ức về cuốn tiểu thuyết trong đầu. Trong nguyên tác, Hàn Vũ thua cuộc dưới tay Dụ Trăn trong nội môn đại bỉ, đố kỵ cùng uất hận trong lòng càng dâng cao. Lúc ấy có tung tích về gã mà từ trước kia ở Ma Vực, vì để cứu vớt lại thanh danh mình nên Hàn Vũ đã tình nguyện xin đi. Không ngờ lần đó hắn chưa kịp tìm ra đối phương đã bị đối phương phát hiện trước. Huyết Sát lão tổ cảm nhận được tâm ma của Hàn Vũ, nhân cơ hội đó dụ dỗ hắn, biến hắn thành tay sai mật báo chuyện tông môn cho mình. Cũng vì vậy mà sau này Quỷ Môn tông mới bị diệt môn, mà Vân Tiêu chân nhân bị chính đệ tử của mình bán đứng cũng ngã xuống...

Chẳng lẽ do sai lầm lúc trước nên kịch bản đại thần đẩy nhanh cốt truyện? Chỉ là sớm hơn cả chục năm, không biết lúc này Hàn Vũ có thể gặp được Huyết Sát lão tổ hay không.

Nhưng nếu Hàn Vũ đi đến Ma Vực, hẳn là cốt truyện cũng không quá mức cong vẹo, nhỉ...

Thôi được rồi, hiện tại cậu cũng chỉ có thể an ủi bản thân như vậy. Kỳ thực nếu muốn thì Lâm Mặc chạy đến Ma Vực bắt thằng nhóc thối kia về cũng được, nhưng nếu làm như vậy chỉ khiến kịch bản ngày càng chạy sai đường mà thôi. Cậu không thể đảm bảo được lúc mình làm như vậy liệu có dẫn đến chuỗi phản ứng sau này hay không.

Dù sao Huyết Sát lão tổ vốn muốn giết Vân Tiêu chân nhân, nếu Hàn Vũ có thật sự chạy đi mất thì cũng không ảnh hưởng đến quyết tâm tìm đường chết của gã. Có lẽ kế hoạch của gã khi không có nội gián sẽ càng khó khăn hơn, nhưng cũng không thất bại được! Diệt môn giết người thôi mà, có phải chuyện khó lắm đâu!

Cậu chờ thằng nhóc thối kia mười năm rồi, chờ thêm mười năm nữa cũng không có vấn đề gì!

Năm năm sau.

Lâm Mặc lười biếng càng lúc càng không muốn rời chiếc giường làm từ noãn ngọc của mình. Bất quá hôm nay cậu không thể không đi, bởi vì cậu vẫn còn nhiệm vụ để làm: giúp Dụ Trăn lấy và ăn được Hỏa Hồn quả.

Loại quả này do một yêu thú cấp năm canh giữ, có khả năng giúp người ăn vào rèn luyện thân thể trở nên rắn chắc, đao thương bất nhập. Mà loại quả này được đặt tên như vậy, là vì yêu thú canh giữ chúng chính là Hỏa Long, không hẳn là rồng nhưng cũng có huyết thống với rồng. Nghe đồn rằng Hỏa Long cất chứa một phần linh hồn của mình trong loại quả này nên nó mới có tác dụng cường hóa thân thể. Với tu vi Trúc cơ trung kỳ của Dụ Trăn, đặt chân vào địa bàn của con yêu thú này chẳng khác nào đi tìm ngược chịu chết.

Vậy làm sao nhân vật chính của chúng ta lại thành công lấy được quả này? Chậc, đây là cả một chuỗi sự kiện tình cờ và may mắn. Đầu tiên, Dụ Trăn đi vào Hắc Đoạn sâm lâm săn yêu thú rèn luyện, vô tình bị một đàn yêu thú cấp ba đuổi chạy trối chết, lại vô tình chạy lạc đến địa bàn của Hỏa Long, sau đó tiếp tục vô tình không bị Hỏa Long phát hiện do nó đang bận đánh nhau với một con yêu thú cấp năm khác.

Nghĩ như vậy là xong rồi ư? Sai bét! Vòng hào quang nhân vật chính tỏa sáng, Dụ Trăn lại vô tình phát hiện ra trong động của Hỏa Long có khí tức của một loại quả kỳ lạ vô cùng cường đại, lại vô tình cảm thấy loại quả này có ích với mình, cho nên nhân cơ hội hai con yêu thú đánh nhau mà chạy vào trộm lấy Hỏa Hồn quả. Sau khi vô tình nhìn thấy Hỏa Hồn quả, Dụ Trăn liền hái xuống rồi bỏ chạy. Nào ngờ cùng lúc đó Hỏa Long vô tình kết thúc trận đấu, phát hiện nhân loại này lại dám cả gan xâm nhập hang động của nó cướp trân bảo của nó, liền đuổi theo giết chết.

Dụ Trăn vô tình trốn thoát mấy đạo công kích của yêu thú cấp năm, sau đó lại vô tình rơi xuống một vực sâu có cấm chế, khiến Hỏa Long không thể đuổi theo. Sau khi vô tình tìm được một địa phương không người, y liền ăn Hỏa Hồn quả rèn luyện cơ thể. Đặc biệt hơn chính là trong thời gian y hôn mê bất tỉnh chịu đựng Hỏa Hồn quả cường hóa cơ thể thì vô tình thay không có bóng dáng một con yêu thú hay tu sĩ nào đi ngang qua cả! Mà ngay sau khi y cường hóa thân thể xong liền xuất hiện mấy con yêu thú như pháo hôi giúp Dụ Trăn kiểm nghiệm sức mạnh bản thân mình!

Ok, thật ra lúc Lâm Mặc đọc tiểu thuyết, nhờ có văn phong hùng hồn của tác giả nên cảm thấy nhân vật chính thật soái thật may mắn, nhưng bây giờ tự mình tóm tắt lại nội dung thì đúng là có vấn đề kinh khủng! Chả trách hệ thống bảo tỉ lệ thành công là 0%!

Nhưng mà kinh khủng hơn chính là, cái đống vô tình trên kia giờ đây chuyển sang chức trách của cậu! Cậu phải thực hiện hết tất cả những tình tiết trên, mà quan trọng hơn là không thể để nhân vật chính phát hiện!

Chưa bao giờ Lâm Mặc oán hận hào quang nhân vật chính như thế. Tưởng mình hay lắm à, sao không viết đột nhiên có vị thiên sứ sáu cánh giáng xuống cầm bazooka bắn chết Hỏa Long, được nhân vật chính làm cho cảm động nguyện hy sinh biến y thành thần luôn đi!

Khụ, mà thôi… Nếu thật sự viết như vậy, phỏng chừng nhiệm vụ của cậu sẽ là phải đóng vai thiên sứ sáu cánh cầm bazooka kia mất…

Cho nên lúc Dụ Trăn đến bẩm báo xin đi Hắc Đoạn sâm lâm rèn luyện gương mặt Lâm Mặc không vui vẻ được tí nào. Nói đúng ra thì gương mặt của Vân Tiêu chân nhân luôn chỉ một thần thái lạnh lùng hờ hững, nhưng hiện tại cho dù cậu có làm mặt lạnh thì cũng hiện rõ mấy chữ "ta không vui" trên trán.

"Sư phụ…" Dụ Trăn thấy sư phụ mình đột nhiên tâm tình tệ như vậy, cũng không biết bản thân đã làm gì sai. "Nếu người không đồng ý thì ta không đi nữa."

"Cái gì mà không đi!" Lâm Mặc nghe vậy tức đến suýt nổ phổi, tay đập lên bàn một cái xong mới nghe tiếng hệ thống réo điên cuồng OOC, bất chợt trong lòng đổ mồ hôi. Cậu liền ngay lập tức quay lại, bày ra một bộ dạng thanh cao trích tiên, giống như tất cả những thứ diễn ra vừa nãy hoàn toàn không có thực.

"Vi sư cảm thấy đi ra ngoài rèn luyện cũng rất tốt, Hắc Đoạn sâm lâm cũng là một lựa chọn không tồi, ngươi cứ đi đi."

Nói rồi còn nhấc chén trà lên uống một ngụm, sương khói nghi ngút mờ ảo như sắp sửa thăng thiên.

Dụ Trăn: "…"

Ban nãy nhất định là y nhìn lầm rồi. Sao sư phụ có thể thất thố như thế. Ha hả, dạo gần đây nhất định luyện kiếm quá nhiều nên mới choáng đầu hoa mắt.

Lâm Mặc càng nhìn đệ tử của mình càng thấy phiền. Haizz, ngươi nói xem, mang thể chất đi đâu cũng gặp tai vạ thì còn nhảy nhót bên ngoài làm gì, trực tiếp đóng cửa ngồi trong nhà tu luyện có phải hơn không.

Nếu sau này có cơ hội viết một cuốn tiểu thuyết, Lâm Mặc sẽ cho nhân vật chính là một tên trạch nam. Hắn cần cù thông minh chăm chỉ ngồi trong nhà tu luyện, mỗi khi cần pháp khí hay linh quả gì gọi hàng cho shipper mang đến, cuối cùng vài trăm năm sau thành công phi thăng. Hết!

Dụ Trăn thấy sư phụ chuẩn bị tỏa khí lạnh rất thức thời cảm tạ rồi chạy đi ngay tức khắc. Sư phụ cái gì cũng tốt, chẳng qua là tốt quá mức khiến y cảm thấy lúng túng. Rõ ràng y hai mươi tư rồi, đối phương cứ đối xử như đứa trẻ bốn tuổi, thoạt nhìn không bao giờ quan tâm đến nhưng luôn kiếm cớ đưa y thứ này thứ kia mỗi khi y cần.

Hành động này khiến Dụ Trăn vừa bất đắc dĩ lại cảm thấy hạnh phúc. Sư phụ luôn lạnh nhạt, kỳ thực lại rất để tâm đến người khác. Cho nên y mới cảm thấy ngạc nhiên khi người không hỏi gì về việc của Hàn Vũ. Người khác có thể không rõ, nhưng y thừa biết sư phụ của mình không phải người vô tình như vậy.

Chỉ là, không nhắc đến càng tốt. Ánh mắt Dụ Trăn có chút u ám nhìn về phía túi trữ vật. Đã quen chịu được mọi sự chú ý và quan tâm của sư phụ, trong lòng y cũng có chút ích kỷ không muốn chia sẻ cho người khác.

Dụ Trăn vừa mới rời đi Lâm Mặc liền bay theo. Nhờ một thân tu vi cao của nguyên chủ cho nên hành trình của Lâm Mặc vô cùng thuận lợi, không hề bị đối phương phát hiện.

Sau khi tiến vào Hắc Đoạn sâm lâm rồi, Lâm Mặc liền đi tìm đàn yêu thú cấp ba đuổi nhân vật chính chạy trốn trên trời xuống đất: Tử Ngưu. Chẳng bao lâu sau đã tìm thấy một đàn trâu toàn thân tím hoa cà nhởn nhơ gặm cỏ mà ăn, lúc lắc đuôi không màng sự đời.

Chọc tức cho chúng nó điên lên thì dễ rồi, vấn đề là làm sao điều khiển tụi nó chạy theo hướng mình muốn đây. Lâm Mặc bí thế không nghĩ ra cách, liền mang tâm trạng cầu may lên tra hệ thống thương thành xem có thứ gì có thể hỗ trợ không.

Nào ngờ cậu nhập từ khóa "điều khiển động vật", thế mà lại thật sự ra được! Lâm Mặc trán đầy hắc tuyến trông thấy trong số các ô đồ vật có một ô có hình mấy lá bùa cùng một phiến đá mỏng vuông vuông bằng phẳng. Còn chưa kịp xem kỹ đó là gì, đột nhiên từ trong ô đó nhảy lên dòng chữ đầy màu sắc.

Bùa điều khiển động vật thiết kế theo phong cách hiện đại, sử dụng năng lượng linh lực không độc hại không gây ô nhiễm cho môi trường. Hình dạng lớn nhỏ linh hoạt dễ sử dụng, phù hợp với tu sĩ ở mọi giai đoạn, dễ dàng hủy thi diệt tích không để lại dấu vết. Chỉ với 99 điểm năng lượng! Nhắc lại chỉ với 99 điểm năng lượng đã có thể mang về mười lá bùa cùng một bàn điều khiển! Thân, không thử một phát sao

~Trán Lâm Mặc bắt đầu rơi xuống hắc tuyến: "Đây là cái quỷ gì?"

[Hẳn là hàng của một ký chủ cấp cao nào đó. Chỉ có trên cấp 300 và là nhân viên chính thức mới được phép thêm lời giới thiệu cho món hàng.]

Nếu trên cấp 300 hẳn là trải qua vô số thế giới rồi đi, nhân phẩm chắc có thể tin tưởng được…

Lâm Mặc cắn răng bỏ ra 99 điểm năng lượng mua mấy lá bùa cùng phiến đá đó, lập tức ô hàng trước mắt trống rỗng, trên tay cậu lại nặng thêm vài món.

Mấy lá bùa viết ngoằn ngoèo chẳng rõ ký tự gì, giấy vàng chữ đen trông rất giống hàng rởm của mấy tên lừa gạt. Phiến đá mỏng lại được mài cho bằng phẳng, sờ lên nhẵn nhụi vô cùng.

Lâm Mặc còn chưa kịp thắc mắc thứ này dùng sao, phiến đá trước mặt đã sáng lên, bề mặt tựa như màn hình tinh thể lỏng hiện lên chữ "HƯỚNG DẪN SỬ DỤNG".

Thân, đem mấy lá bùa này dán lên người động vật thân muốn điều khiển, sau đó trên màn hình sẽ xuất hiện các chấm tròn tượng trưng. Thân dùng tay điều khiển tụi nó sang trái sang phải là được.

P/s: Trả thêm 99 điểm năng lượng update lên phiên bản 2.0 có thể điều khiển hành động chi tiết hơn đó nga

~P/ss: Cái này cũng có thể dùng cho người đó, nếu thân có nhu cầu tui có thể cung cấp thêm dụng cụ tình thú nga

~"Cái thứ đồ hiện đại cao thế này cũng có thể xuất hiện ở tu chân giới sao?" Lâm Mặc quả thực hết nói nổi.

[Chắc là… có thể đi. Dù sao nguyên liệu tạo thành đều là đồ của tu chân giới, ngay cả năng lượng cũng dùng linh lực…]

Được rồi, ngay cả 419 cũng có chút câm nín với tiết tháo người bán. Cái P/ss đó là thứ quỷ gì chứ?!

Theo hướng dẫn sử dụng, Lâm Mặc đem mười lá bùa dán lên mình mười con trâu đang gặm cỏ. Cậu cố tình chọn những con mập mạp to khỏe nhất để trông hùng hổ tí, trực tiếp bỏ qua những con non hoặc những con gầy yếu.

"Xong rồi." Lâm Mặc quay trở lại, cầm lên phiến đá mỏng.

Quả nhiên trên màn hình xuất hiện những chấm tròn màu tím tượng trưng cho mấy con trâu đó. Cậu dùng tay chạm lên một chấm, kéo nó lên trên. Con trâu đang đứng uống nước đột nhiên lao lên trên, ngơ ngác không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Hai mắt Lâm Mặc tỏa sáng, hứng thú dào dạt đem đám trâu điều khiển chạy lung tung, khiến cho đàn Tử Ngưu nhất thời rối loạn kêu đinh tai nhức óc.

Chơi đã rồi, vẫn chưa quên mình còn nhiệm vụ, Lâm Mặc liền điều khiển mười con trâu đó chạy đi về phía nhân vật chính. Chậc chậc, còn có cả chức năng điều khiển nhiều con cùng lúc, quả nhiên 99 điểm năng lượng này của cậu không uổng phí a.

Đàn Tử Ngưu chạy như điên mà trong lòng ngu ngơ không hiểu chuyện gì xảy ra. Một con quay sang nhìn đồng bạn kêu éc éc ý hỏi chạy đi đâu, con kia cũng quay sang éc éc bảo không biết. Kỳ quái, vậy sao tự dưng tụi nó lại bỏ chạy ta? Nó còn đang đợi nàng Emily yêu dấu nhìn thấy tư thế oai hùng của mình lúc gặm cỏ cơ mà.

Dụ Trăn đang yên ổn đi một đường thì phát hiện một đàn Tử Ngưu cấp ba chạy về phía mình. Không, nói một đàn cũng không đúng, chỉ có mười con thôi. Nhưng dù sao mười con Tử Ngưu cấp ba cũng không dễ giải quyết, cho nên y chọn biện pháp chạy trốn. Loại yêu thú này bình thường chỉ ăn cỏ, nhưng những lúc lên cơn không húc chết người sẽ không ngừng, y phải bảo toàn sức lực không rảnh đi đối đầu trực diện với bọn chúng.

Kỳ quái là cho dù y có chạy đi đâu thì đàn Tử Ngưu cũng đuổi theo. Trong lòng Dụ Trăn cảm thấy kỳ quái, muốn thử thử xem sao, liền rẽ ngoặt chín mươi độ.

"Aaaa, tiểu Trăn chạy sai hướng rồi, chỗ đó đâu phải động của Hỏa Long!" Lâm Mặc điên tiết dí ngón tay kéo con trâu chạy theo.

Nhất thời Dụ Trăn nhìn thấy một màn kỳ lạ. Một con trâu nhanh nhất chạy lên phía trước chặn đường, khi y định chạy sang hai bên thì phát hiện cả hai phía đều có hai con khác đứng canh. Nhất thời y chỉ có thể chạy về theo lối cũ.

Càng kỳ quái hơn chính là, đàn trâu sẽ luôn bảo trì tư thế bọc hậu bọc xung quanh, khiến y chỉ có thể chạy lên trước, mà đột nhiên khi chúng muốn rẽ, một con sẽ chạy lên chặn đường khiến y không thể không quẹo sang hướng chúng muốn.

Cuối cùng, khi y chạy một hồi, đột nhiên cả đàn trâu gầm lên éc éc, sau đó chạy tán loạn tứ phía, không thấy tung tích đâu cả.

Đúng là một đàn Tử Ngưu vô cùng kỳ ba...

Tử Ngưu: Đây là đâu? Chúng ta là ai? QAQ

Lâm Mặc cảm thấy đã vào sâu trong địa bàn Hỏa Long, cho nên giải tán đàn Tử Ngưu, sau đó tiếp tục bám đuôi nhân vật chính.

Không tới nửa canh giờ, Dụ Trăn phát hiện phía xa xa có tiếng đánh nhau. Y leo lên một mỏm đá tương đối cao xem xét xem là chuyện gì. Ngay khi y vừa ló đầu ra định quan sát, một tiếng kêu gào đinh tai điếc óc vang lên, khiến y không khỏi dùng linh lực bịt tai lại.

Chỉ thấy phía trước, một yêu thú thằn lằn khổng lồ đỏ rực, khắp người bốc lửa, trên mình lại có vảy như cá đang nhe nanh giơ vuốt phun lửa. Mà đối thủ của nó là một con chim hình thể vô cùng lớn, lông toàn thân một màu, móng vuốt sắc bén dài cả tấc.

Hỏa Long cảm nhận được địch ý từ con chim khổng lồ này, muốn tranh giành địa bàn với nó, trong lòng liền nổi giận phun lửa thiêu chết con chim xấu xí kia. Mà con chim kia cũng không hề kém cạnh, trực tiếp dùng lông vũ đỡ lấy những hỏa cầu đó. Móng vuốt của nó đập xuống, Hỏa Long nhanh nhẹn né sang một bên, chỉ thấy địa phương nơi nó vốn đứng lõm xuống để lại ba đạo móng vuốt dài sâu thẳm.

Con chim cảm thấy quyền uy của mình bị khiêu khích, tức giận rống to dùng âm thanh công kích. Hỏa Long cũng không hề kém cạnh, không thèm phòng thủ, trái lại leo lên người nó vừa cắn vừa nổi lửa, nhất thời cả hai con vật quấn thành một đoàn, hệt như một quả cầu lửa khổng lồ!

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau Hàn Vũ sẽ trở về, nhưng xôi thịt vẫn phải chờ a~

39. Chương 39: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (6)

Ban đầu sự chú ý của Dụ Trăn còn đặt trên người hai con yêu thú cấp năm đó, chỉ chốc lát sau đã bị dời đi. Từ trong hang động của Hỏa Long phát tán ra một loại hấp dẫn khó cưỡng lại, khiến Dụ Trăn phấn khích vô cùng, có cảm giác khao khát nhất định phải đoạt được. Nghĩ thế, y liền lặng lẽ đi vòng ra sau, cố gắng hết sức để không khiến hai con yêu thú kia chú ý tới.

Mắt thấy sắp đã vào được hang động, con Hỏa Long kia dường như nhận ra được, định quay đầu lại nhìn. Lâm Mặc dĩ nhiên không thể để cho nhiệm vụ thất bại, trực tiếp búng tay, một đạo linh lực bắn phốc lên trán nó, thành công dời đi sự chú ý của Hỏa Long. Nó tưởng rằng con chim xấu xí kia dám nhân cơ hội đánh lén, liền tức giận lăn xả vào đối thủ trước mặt.

Thấy Dụ Trăn đã an toàn đi vào được hang động của Hỏa Long, Lâm Mặc lúc này mới yên tâm hơn phần nào, ẩn thân bám sát theo sau.

Dụ Trăn không hổ là nhân vật chính, cái hang động to ẩm mốc ngoằn nghoèo thế này mà y lại có thể chuẩn xác xác định được nơi phát ra lực dụ hoặc với mình. Chẳng bao lâu sau, Dụ Trăn tìm thấy một cây cổ thụ khổng lồ nằm ngay trong hang động, mà trong tán cây đang treo lơ lửng một quả đỏ rực, phần vỏ giống như vảy, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Cây cổ thụ không có ánh sáng vẫn cao to vô cùng. Đây là Hỏa Hồn cây, dùng lửa làm chất dinh dưỡng. Mỗi Hỏa Long đều sẽ chăm bón riêng cho một cây riêng của mình, khi cây trưởng thành đến trình độ nhất định thì dùng linh hồn nuôi dưỡng có thể kết ra Hỏa Hồn quả. Tương truyền rằng vì Hỏa Hồn quả là kết tinh của linh hồn Hỏa Long, cho nên nếu chúng có không may bị giết chết thì vẫn có cơ hội sinh ra một lần nữa từ Hỏa Hồn quả. Thậm chí có lời đồn nói rằng Hỏa Long tôi luyện linh hồn trong Hỏa Hồn quả, đợi đến khi tu luyện đủ ăn vào có cơ may hóa thành rồng thật sự.

Tất nhiên, lời đồn vẫn chỉ là lời đồn, đã lâu lắm rồi trên đại lục này không xuất hiện rồng. Phải đến chương 109 trong cuốn tiểu thuyết này mới xuất hiện tàn hồn của loài rồng do nhân vật chính tìm ra.

Dụ Trăn tuy chưa rõ lắm đây là quả gì, nhưng cảm thấy nhất định là trân bảo, liền nhanh chóng hái xuống. Bởi vì Hỏa Hồn quả rất mỏng manh dễ vỡ, cho nên Hỏa Long không dám đặt bất cứ cạm bẫy gì xung quanh đó. Nếu một kẻ xâm nhập lỡ phát động linh lực dẫn đến các bẫy hoạt động, dao động linh lực sẽ khiến Hỏa Hồn quả có nguy cơ vỡ vụn.

Dụ Trăn đã hái xong mà con Hỏa Long kia vẫn chưa vào, Lâm Mặc sốt ruột chạy ngược trở ra, trông thấy nó vẫn còn đang đánh nhau với con chim kia! Đánh, đánh, đánh! Suốt ngày chỉ biết lăn lộn quần ẩu thôi! Đồ của mình bị người khác lấy đi tới nơi rồi kìa!

[Theo phân tích của hệ thống, khi nãy ký chủ búng tay hơi mạnh khiến Hỏa Long đầu óc choáng váng, cho nên vốn dĩ đang thắng thế lại trở về thế cân bằng.]

Lâm Mặc: "…"

Không thể chờ được, Lâm Mặc dứt khoát vung tay, linh lực chém về phía trước trúng ngay cổ con chim kia, nó kêu thảm thiết một tiếng rồi ngã vật ra đất.

Hỏa Long: "…"

Kỳ quái, rõ ràng nó còn chưa kịp nhảy lên cắn cổ kia mà, sao con chim xấu xí kia đứt cổ mà chết được vậy? Hay là nó mới thức tỉnh kỹ năng mới - nguyền rủa?

Hỏa Long đang dương dương tự đắc vì khám phá ra khả năng mới cao siêu của mình, lắc lư cái đuôi quay trở về hang động. Nào ngờ nó mới quay đầu lại, lập tức trông thấy một nhân loại đang lén lút từ trong đó đi ra.

Lâm Mặc liền nhân cơ hội tặng cho nó thêm một cái búng để ngẩn người thêm một lát, tạo cơ hội cho đệ tử mình chạy trốn.

Dụ Trăn hiển nhiên cũng không ngờ lại xui xẻo đến vậy, y lập tức triệu hồi pháp khí bay khỏi đây ngay lập tức. Nào ngờ con Hỏa Long vốn dĩ nên đuổi theo lại vẫn cứ trơ mắt nhìn chỗ y đứng hồi nãy.

Một lát sau, nó giống như tỉnh ra, gầm lên một tiếng rồi mới đuổi theo y!

Yêu thú trong khu rừng này đúng thật là kỳ ba…

Tuy Dụ Trăn cố phóng hết tốc lực, nhưng y cũng chỉ mới là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hoàn toàn không có biện pháp so với yêu thú cấp năm như Hỏa Long. Nhất là Hỏa Long trông thấy bảo bối của mình bị người khác cướp đi, tức đến suýt nổ phổi tự bạo.

Đáng ghét! Hết con chim xấu xí kia muốn cướp địa bàn của nó lại tới nhân loại cướp đi bảo bối của nó! Có còn yêu thú quyền nữa không?! Có biết cái gọi là quyền bất khả xâm phạm về chỗ ở hay không!!!

Hỏa Long phẫn nộ phun lửa, Dụ Trăn vừa chạy trốn vừa tránh né hoàn toàn không có biện pháp chống lại, chật vật vô cùng. May mà còn có Lâm Mặc ẩn thân một bên lén lút hỗ trợ khi cần thiết, bằng không nhân vật chính đã bị đốt cháy đến chết cả chục lần rồi!

Dù là hỗ trợ, nhưng Lâm Mặc cũng không muốn để lộ vị trí của mình, hơn nữa còn phải tuân theo kịch bản, cho nên Hỏa Long hoàn toàn không hề hay biết. Nó chỉ cảm thấy kỳ quái tại sao nhân loại trước mắt kia lại trốn nhanh như chuột chũi, mấy lần tránh thoát khỏi công kích của nó. Mà Dụ Trăn thương tích đầy mình cũng lấy làm kỳ quái, con yêu thú này chẳng lẽ mắt có vấn đề, vì sao nhiều lần phun lửa bậy bạ lên trời xuống đất vậy?

Chẳng mấy chốc cả hai đều bị ép đến bờ vực sâu, toàn bộ linh lực ở đây đều không thể dùng được, cho nên Dụ Trăn cũng không thể tiếp tục dùng pháp khí chạy trốn. Y đành buộc lòng đứng trên mép vực cầm kiếm chống trả lại Hỏa Long, mồ hôi tuôn nhễ nhại, thần sắc chật vật vô cùng.

Cả hai cứ đứng chiến đấu như thể tầm nửa canh giờ thì đến lượt Lâm Mặc sốt ruột. Đệch, không thể để Hỏa Long giết chết nhân vật chính nên vào phút mấu chốt cậu vẫn phải ra tay, thế nhưng Dụ Trăn này không bị dồn vào đường cùng thì vẫn cứ đứng chống trả a! Cứ với cái đà này, có khi Hỏa Long lại mệt chết trước Dụ Trăn đấy chứ!

Cho nên, dù hết sức không muốn, Lâm Mặc đành phải nhẫn tâm phất tay áo một cái. Dụ Trăn đang đứng sát bên bờ vực đột nhiên cảm giác như bị ai đẩy xuống, ngã thẳng xuống bên dưới vực sâu.

Tiểu Trăn à, a ba không phải cố ý muốn làm vậy đâu ( )… Được rồi, thật ra là cố ý, nhưng do hoàn cảnh bắt buộc thôi con trai. Mạnh mẽ lên, nhảy vực thôi mà, có phải đi chết đâu mà sợ!

Hỏa Long muốn bò xuống tìm Hỏa Hồn quả của nó, nhất thời lại bị kết giới ngăn cản lại, tức giận bò quanh vòng vòng, phun lửa đốt trụi cả mảnh rừng xung quanh rồi thở phì phò bò về hang ổ của mình.

Nhân loại xấu xa! Xấu hơn cả con chim kia nữa! Quả nhiên những con hai chân không có con nào tốt!

Lâm Mặc thở phào nhẹ nhõm, lại bay xuống vực tìm Dụ Trăn, phát hiện y đang nằm hôn mê bất tỉnh trên bãi đất. Cảm thấy đây là cơ hội tốt, cậu ỷ mình tu vi cao hơn trực tiếp dùng thần thức mở túi trữ vật của Dụ Trăn, cầm Hỏa Hồn quả nhét vào miệng y.

May mắn là Hỏa Hồn quả cũng khá nhỏ, vừa bỏ vào miệng liền tan chảy như nước, cho nên cậu không cần phải dùng tay bóp miệng nhân vật chính giúp y nhai nuốt.

Tiếng hệ thống thông báo nhiệm vụ hoàn thành, Lâm Mặc mới thở phào nhẹ nhõm đứng dậy, quyết định rời khỏi đây. Chuyện cần làm cũng đã làm xong, quay về Quy Môn tông tiếp tục sự nghiệp trồng hoa mới là vương đạo.

Kỳ thực mang mỹ danh là Vân Tiêu chân nhân phong chủ Thanh Dương phong, tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất trên toàn bộ Vũ Sa quốc, trên thực tế cậu chẳng có việc gì để làm cả. Hiện tại không phải thời kỳ chiến tranh, tu sĩ có tu vi cao giống như bảo vật trấn cửa của tông môn, có tính biểu tượng hơn là thực dụng. Mà bản thân tác giả cũng chẳng có nhân vật Vân Tiêu chân nhân này có bao nhiêu đất diễn, thành thử cậu rảnh đến mọc mốc luôn.

Lâm Mặc không biết rằng khi cậu quay về Thanh Dương phong, có một "bất ngờ" to lớn đang chờ đợi mình.

Hàn Vũ bước vào trong căn phòng cũ của mình, nơi này vẫn y hệt như cách đây mười lăm năm trước. Cả gian phòng đều sạch sẽ không chút bụi bặm, ngoại trừ không có hơi ấm của người ra thì thoạt nhìn không ai nghĩ rằng đã bị bỏ không lâu ngày.

Dẫu biết việc dọn dẹp bất quá cũng chỉ là một đạo pháp quyết đơn giản đối với sư phụ, Hàn Vũ vẫn không nhịn được cỗ nước ấm áp dâng trào trong lòng. Ít nhất từ căn phòng này, hắn biết được sư phụ chưa bao giờ quên mình, vẫn còn nhớ bản thân có một đệ tử khác.

Bất quá như vậy là đủ rồi. Ánh mắt hắn tối tăm đầy ghen tỵ nhìn sang căn phòng phía xa xa của Dụ Trăn. Mười lăm năm, hắn phải rời xa sư phụ mười lăm năm, chỉ có thể ôm những ảo tưởng mà sống cho qua ngày. Trong khi đó Dụ Trăn lại có thể kề cận bên người mỗi ngày, được nhìn thấy nghe thấy một cách chân thực sống động.

Việc ma tu đuổi theo hắn thay vì Dụ Trăn cũng không phải chuyện Dụ Trăn có thể quyết định, cho nên trong thân tâm Hàn Vũ chưa bao giờ oán hận cho rằng vì y mà hắn mới phải chia cách với sư phụ. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn không cảm thấy đố kỵ với sự may mắn của y, càng thêm căm ghét số phận của mình.

Cách đây một tháng hắn may mắn tìm được một loại pháp khí đặc biệt có thể che giấu khí tức ma tu, khiến cho những người từ Nguyên Anh kỳ trở xuống không phát hiện được. Ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ trừ phi trực tiếp dùng thần thức tra xét, bằng không cũng không tài nào biết. Loại pháp khí cơ hồ nghịch thiên đối với ma tu này khiến vô số người thèm muốn, mà bản thân Hàn Vũ hắn cũng đã phải chém giết vô số người mới đến tay được.

Nếu hắn chỉ là một Hàn sư huynh trước đây thì phỏng chừng cả đời cũng không có cơ hội chạm vào pháp khí đó. Thế nhưng kể từ khi trở thành ma tu, Hàn Vũ ý thức rất rõ thời thế đã thay đổi. Năm năm nay hắn không ngừng tăng tiến tu vi, lập nên những mạng lưới thế lực riêng của mình. Ma tu tiến giai rất nhanh không luận linh căn, cho nên trong khoảng thời gian này hắn phát triển nhanh như chớp đã lên đến tu vi Kim Đan sơ kỳ.

Cũng chỉ có Hàn Vũ mới biết, để đạt được thành tựu đó, tay hắn đã phải dính biết bao nhiêu máu tươi. Hắn không lạm sát, tùy ý giết người vì sở thích, nhưng người vô tội chết trên tay hắn cũng không phải không có. Đặc biệt đối với tu sĩ chính phái và ma tu, hắn càng không chút nào ngại ngần xuống tay. Lần đầu, hắn còn có chút khủng hoảng. Nhưng lần hai, lần ba,… tâm hắn đã chết lặng, không còn cảm nhận được thứ gì nữa.

Tu sĩ chính phái căm ghét ma tu, chỉ cần phát hiện ra thân phận thực sự của hắn sẽ lập tức không màng tất cả mà giết chết ngay. Chẳng lẽ còn có thể mong chờ một con cá cảm thông cho con mèo luôn muốn ăn nó sao? Hàn Vũ vẫn còn nhớ, một lần hắn nhớ đến khi xưa, mềm lòng cứu một thiếu nữ Luyện Khí kỳ. Nào ngờ khi nàng phát hiện ra thân phận ma tu của hắn, liền không nhớ đến ân nghĩa cũ, còn báo cho các tu sĩ khác bao vây giết hắn. May mà tu vi hắn cao, đám người kia lại thiếu kinh nghiệm thực chiến, cho nên mới may mắn thoát được. Bất quá, từ đó trở đi Hàn Vũ không bao giờ tin tưởng bất kỳ ai, cũng không muốn cứu ai làm việc tốt nữa.

Ngay cả ma tu với ma tu cũng không ưa gì nhau. Tu sĩ chính phái có tông môn, là vì họ có sự đoàn kết nhất định, có thể hợp lại với nhau. Nhưng bản chất của ma tu vốn kiêu ngạo thị huyết, hôm nay còn nói chuyện bình thường ngày mai có giết nhau hay không cũng không biết, làm sao có thể tập hợp lại dựng nên tông môn. Nếu tính toán kỹ, số ma tu mà Hàn Vũ từng giết phỏng chừng phải nhiều gấp đôi số tu sĩ chính phái.

Nhờ có pháp khí che giấu khí tức ma tu đó, Hàn Vũ mới dám đánh bạo quay trở về Quy Môn tông. Kỳ thực hắn có thể chờ đợi lâu hơn một chút, để tu vi càng thêm củng cố. Nhưng trái tim hắn kêu gào vì sốt ruột, đã mười lăm năm rồi hắn không được gặp người đó. Cho nên hắn không màng tất cả mà quay về.

May mắn thay pháp khí đó quả nhiên có hiệu lực, trên dưới Quy Môn tông không ai hay biết chuyện hắn là ma tu. Hàn Vũ bịa chuyện rằng sau khi may mắn thoát khỏi ma tu thì hắn cũng đã bị thương nặng, cho nên phải tĩnh dưỡng thời gian dài. Nào ngờ vừa khỏe lại thì may mắn gặp được cơ duyên, cứ thế kéo dài đến khi đột phá lên Trúc Cơ kỳ mới có thể quay về. Hắn ngụy trang cho tu vi mình chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, cho nên không ai nghi ngờ cả.

Tu tiên đã là nghịch thiên mà đi, những thứ như cơ duyên rất khó nói được là thật hay không. Hơn nữa

cũng không ai lại ngờ rằng một tên ma tu lại dám đi vào tông môn của tu sĩ chính phái, cho nên hắn lừa gạt trót lọt.

Hàn Vũ vô cùng nôn nóng muốn gặp mặt sư phụ, lại phát hiện người đang bế quan, đành tạm thời quay về phòng. Chỉ là kể từ khi tu ma, tính kiên nhẫn của hắn ngày càng ít, ngược lại càng dễ bùng nổ táo tợn. Cho nên theo từng phút giây trôi qua, ánh mắt hắn ngày càng đỏ sậm, khí tức có chút rục rịch không kiềm chế được, muốn nhìn thấy máu tươi.

Bế quan hiển nhiên chỉ là cái cớ của Lâm Mặc để tiện đà theo dõi Dụ Trăn. Cậu vừa mới về phòng liền phát hiện ra chưởng môn Vân Phong gửi hạc giấy truyền tin cho mình. Đại khái là thông báo chuyện Hàn Vũ đã quay về.

Hàn Vũ? Đọc đến cái tên này, đồng tử Lâm Mặc hơi co lại. Lúc này cậu mới tỏa thần thức, phát hiện trên Thanh Dương phong còn một người khác. Lâm Mặc rất muốn nhào đến xem xem con trai yêu dấu của mình như thế nào rồi, nhưng vì cái thuộc tính cao lãnh chết tiệt, chỉ có thể làm bộ xuất quan. Tất nhiên không quên thêm chút hiệu ứng ánh sáng khói bay như ra hiệu "ta xuất quan rồi mau tới đi tới đi".

Quả nhiên đứa nhóc kia không phụ lòng mong đợi của cậu, chưa đến nửa khắc Hàn Vũ đã nhanh chóng xuất hiện.

"Sư phụ…" Hắn mấp máy môi, ánh mắt mê say như chìm vào hư ảo mà nhìn người trước mặt.

Là thật, là sư phụ chân chân thật thật, không phải trong những giấc mộng hắn ảo tưởng ra. Sau mười lăm năm, sư phụ vẫn giống hệt như xưa, vẫn một bộ dáng khí chất không sai lệch đi đâu được hình tượng trong ký ức hắn. Chính dáng vẻ này vừa khiến hắn khổ sở, lại khiến hắn có dục vọng muốn đè người xuống làm những chuyện đáng khinh.

Trong lúc Hàn Vũ mải mê ngắm nhìn Lâm Mặc thì cậu cũng có thời gian quan sát hắn. Cách đây mười lăm năm trước, Hàn Vũ đã bước vào tuổi dậy thì nên cao rất nhanh, nhưng vẫn còn thấp hơn cậu một chút. Hiện tại hắn cao hơn cậu hẳn một cái đầu, ngay cả vóc dáng cũng to cao rắn chắc hơn không ít. Khác về làn da vừa trắng lại mềm của Lâm Mặc, da Hàn Vũ có màu đồng khỏe mạnh, nhìn rất có khí khái đàn ông. Đặc biệt là toàn thân hắn tỏa nên khí chất dày dạn trưởng thành, không còn giống đứa bé mặt lạnh khi xưa nữa.

Lâm Mặc trong lòng có chút thổn thức mà nghĩ, đứa trẻ đáng yêu của cậu rốt cuộc cũng đã lớn rồi. Sau này không còn quấy lấy cậu, cũng không thể ôm ôm thân thân như xưa nữa.

"Ừm." Trong lòng ngổn ngang như tơ vò, Lâm Mặc chỉ có thể đáp lại một cách đơn giản. Cậu che giấu sự bối rối bằng cách nhấp một ngụm trà, hơi tằng hắng giọng mà hỏi, "Đã đến Trúc Cơ kỳ, không tồi."

Hàn Vũ nhìn con người đang dùng giọng nói bình tĩnh ánh mắt hững hờ trước mặt mà lòng sôi trào, từ trong huyết mạch kêu gào hắn mau tiến đến, chiếm đoạt lấy người. Đột nhiên hắn rất muốn biết, nếu sư phụ phát hiện bản thân mình đã trở thành ma tu sẽ là cái dạng gì.

Liệu người có còn ôn hòa khoan dung như ngày xưa? Hay sẽ dùng ánh mắt chán ghét nhìn hắn như nhìn một thứ rác rưởi giống những kẻ tự xưng là chính đạo kia? Rồi dùng thanh kiếm của mình đâm xuyên qua trái tim hắn?

Những năm lăn lộn ở Ma Vực, Hàn Vũ nghe được không ít chuyện. Trước kia thời điểm giới tu chân ở Vũ Sa quốc còn hỗn loạn, tà đạo với chính đạo đánh giết nhau mỗi ngày. Khi ấy Vân Tiêu chân nhân vừa đến Nguyên Anh kỳ, nhưng cũng đã giết vô số ma tu, mà nổi tiếng nhất chính là Huyết Sát lão tổ.

Sau này, giữa ma tu với chính đạo lập ra hiệp ước chung. Toàn bộ Ma Vực sẽ do ma tu chưởng quản, mà những nơi còn lại thuộc về tu sĩ chính phái. Những vị tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở lên không được phép nhúng tay vào tranh chấp của hai giới nữa, còn những kẻ tu vi bên dưới thì nếu đi vào lãnh địa đối phương coi như sống chết mặc bây.

Bất quá hiệp ước cũng chỉ là một lời hứa, những năm gần đây ma tu ngày càng rục rịch ngo nghoe muốn chiếm thêm lãnh thổ. Cho nên dần dần cứ hễ tu sĩ hai bên gặp nhau thì không thèm quan tâm, cứ thế mà lao vào chém giết.

Lâm Mặc có rất nhiều điều muốn hỏi, ví dụ như làm sao Hàn Vũ thoát được khỏi Tuyệt Bích động, nhưng vẫn phải kiềm chế. Thôi được rồi, có thể sống sót quay về đã rất tốt, quản chuyện này làm gì.

"Phòng của ngươi ta vẫn giữ nguyên, sau này cứ tiếp tục ở đó. Nếu có cần gì thì cứ sai người mang lên, không cần bẩm báo lại."

"Vâng." Kỳ thực Hàn Vũ ngoại trừ sư phụ ra thì không cần gì thêm. Đáng tiếc không thể mang sư phụ về phòng được.

Dù sao vẫn còn thời gian, hắn cần phải bình tĩnh. Hiện tại tu vi của sư phụ vẫn cao hơn hắn, tùy thời đều có khả năng phát hiện ra thân phận ma tu của hắn. Tệ hơn nữa, nếu sư phụ phát hiện ra tâm tư xấu xa của hắn đối với người, cho dù không giết chết hắn thì cả đời này cũng đừng hòng có cơ hội gặp mặt lại.

Vạn vô nhất thất, trước khi có thể bảo đảm, hắn sẽ không dại dột để lộ ra bất kỳ điều gì. Bất quá chiếm chút tiện nghi nho nhỏ hẳn vẫn là có thể.

Theo như trí nhớ của Hàn Vũ, sư phụ tuy đã đến Nguyên Anh kỳ, nhưng vẫn yêu thích các thói quen của người phàm. Ví dụ như ăn bánh uống trà, thay quần áo mỗi ngày, lại còn đi ngủ nữa. Một trong những thói quen đó còn có tắm rửa.

Lâm Mặc thân là một người hiện đại, không tài nào chịu được cảnh mặc đúng có một bộ quần áo suốt mấy tháng hay mấy năm trời mà không tắm rửa giặt giũ. Dù có pháp quyết tẩy rửa thân thể, Lâm Mặc vẫn cảm thấy không sạch sẽ. Cho nên mỗi ngày cậu đều sẽ tắm ít nhất một lần, lại vô cùng tận hưởng chuyện này.

Các tu sĩ khác chỉ hận không đủ thời gian tu luyện, ngay cả ăn uống ngủ nghỉ cũng bỏ qua để có thể đả tọa ngưng thần. Lâm Mặc là ký chủ, mục tiêu cũng không phải thành công đắc đạo phi thăng thành tiên, cắm đầu vào tu luyện cực khổ như vậy làm gì. Cho nên những sinh hoạt của người phàm mà các tu sĩ cảm thấy là phiền phức thì đối với cậu lại vô cùng hưởng thụ.

Trên Thanh Dương phong có hẳn một ôn tuyền, phong cảnh xung quanh đặc biệt hữu tình. Mà quan trọng hơn chính là trên ngọn núi của cậu ngoài cậu và hai đệ tử bánh bao đáng yêu ra thì chẳng có ai cả, mà cả hai tên này cũng như những tu sĩ khác đều cảm thấy tắm rửa là chuyện phiền phức, không có khả năng lại đây.

Cởi đi trường bào lẫn các loại áo tầng tầng lớp lớp, Lâm Mặc bước chân xuống nước khoan khoái híp mắt rên khẽ một tiếng, lại không ngờ toàn bộ cảnh tượng này bị người khác trông thấy.

Hàn Vũ đứng cách xa quan sát, vừa sung sướng lại thống khổ vô cùng. Vì lo sợ Lâm Mặc phát hiện mình, hắn phải đứng ở một nơi rất xa, dùng pháp bảo Thiên Lý Nhãn để quan sát. Chỉ là hắn đánh giá cao bản thân mình quá mức, khi Lâm Mặc cởi xuống trường bào, hầu kết hắn đã bắt đầu di chuyển lên xuống. Theo thứ tự các lớp áo bên trong được buông xuống, người huynh đệ bên dưới của hắn cũng rục rịch co đầu lên theo. Cuối cùng lúc chỉ còn lại một tấm lưng trắng nõn xinh đẹp, Hàn Vũ nhận ra dưới mũi mình đã ươn ướt.

Chết tiệt! Hắn mắng một tiếng, con mắt lại vẫn không rời khỏi Thiên Lý Nhãn được. Trước kia ở Ma Vực hắn đã thấy qua vô số mỹ nhân khiêu gợi, thậm chí là cả những tên nam sủng. Thế nhưng chưa bao giờ hắn dậy nổi một chút tà hỏa nào, ngay cả ý niệm chạm vào cũng không. Vậy mà giờ đây đứng cách xa mấy dặm ngồi trên cây lén lút theo dõi như một tên biến thái như thế này lại có thể khiến hắn cương, lại còn nổi lên biết bao nhiêu ý niệm dâm loạn.

Muốn đè cơ thể ấy xuống, khắc lên trên làn da trắng nõn ấy từng đạo ấn ký đỏ hồng, khiến toàn thân trên dưới của người này đều có ký hiệu của mình. Hắn muốn ngấu nghiến hôn lấy bờ môi mềm mại ấy, cho đến khi người thở dốc dồn dập, cả thân mình mềm nhũn ra trong vòng tay hắn. Sau đó hắn sẽ hung hăng luật động, dùng phương thức nguyên thủy nhất khiến người ấy đê mê, chỉ có thể phát ra những tiếng cầu xin nức nở. Hắn muốn nhuộm tầng sắc tình dục lên trên gương mặt cao lãnh hờ hững của sư phụ, muốn lột xuống lớp áo đạo mạo bên ngoài của người để chiếm giữ lấy một thần sắc riêng mà người chưa bao giờ lộ ra.

Vậy mà hắn chỉ có thể tưởng tượng những thứ đó trong đầu, thảm hại ngồi đây dùng ống tay áo lau máu mũi của mình, khổ sở kiềm chế thứ đã ngẩng cao đầu bên dưới. Chịu ngược đến như thế, hắn vẫn không dời mắt khỏi hình ảnh tuyệt mỹ trước mắt được.

Ánh mắt hắn trầm xuống, phải kiên nhẫn. Chỉ cần kiên nhẫn, sớm muộn gì người này cũng thuộc về hắn, chỉ riêng mình hắn.

Sáng hôm sau, Hàn Vũ đến vấn an Lâm Mặc, khiến cậu có chút ảo giác hệt như quay về cách đây mười lăm năm trước.

"Thật ra ngươi không cần phải đến đây mỗi ngày. Sau khi ngươi đi, ta cũng không yêu cầu Dụ Trăn phải làm thế." Thực ra là cậu trực tiếp hạ lệnh không cho nhân vật chính đến nữa, bởi vì mỗi lần tên nhóc ấy đến sẽ quấn lấy cậu thật lâu, không chịu đi tập luyện hay thu phục tiểu đệ gì hết. Vì tương lai của nhân vật chính, cộng thêm hệ thống luôn cằn nhằn bên tai, cậu đành phải buông bỏ cái phúc lợi được tiểu bánh bao hầu trà mỗi sáng này.

Bất quá nghe vào tai Hàn Vũ lại thành ra một ý khác. Dụ Trăn chết tiệt! Y thân là đệ tử chân truyền lại dám bất kính không đến vấn an sư phụ mỗi sáng! Quả nhiên những biểu hiện trước kia chỉ là giả, rốt cuộc chỉ có hắn mới thật sự yêu người thôi!

"Sư phụ…" Mặc dù rời đi mười lăm năm nhưng Hàn Vũ vẫn chưa quên điểm yếu của Lâm Mặc, giọng nói của hắn giờ đây mang theo vài phần ủy khuất, "Ta biết mình chỉ là đệ tử ký danh, nào có thể so sánh với Dụ sư đệ. Vẫn là ta không biết lễ nghi, mạo muội làm phiền sư phụ…"

Nói rồi còn thật sự đeo lên một bộ mặt ấm ức, giống như bị người khi dễ. Lâm Mặc nhìn thấy lập tức bị miểu sát ngay lập tức. Cho dù kia đã là gương mặt của một nam nhân trưởng thành, trong mắt cậu chỉ luôn nhìn thấy một tiểu Vũ bánh bao bé bé xinh xinh đang hờn dỗi thôi.

"Không phải, ta chỉ là…"

"Ta rời đi mười lăm năm nay, việc của Thanh Dương phong cũng nhớ nhớ quên quên, cho nên mới không phục vụ tốt sư phụ, khiến người chán ghét. Đều là lỗi của ta, sau này ta sẽ không dám tùy tiện như thế nữa."

Lâm Mặc vừa mới ngoi ngóp sống dậy lại bị miểu sát thêm lần nữa, trực tiếp nằm chết buông cờ đầu hàng. Hàn Vũ rời khỏi Thanh Dương phong mười lăm năm một phần cũng do cậu chủ quan không chú ý, giờ đây hắn nhắc lại không khỏi khiến cậu có chút bối rối trong lòng.

"Mỗi sáng ngươi cứ theo lệ cũ mà đến." Cuối cùng Lâm a ba nuốt búng máu vào bụng mà đưa ra quyết định.

Thôi kệ, Hàn Vũ chắc hẳn sẽ không dính người như Dụ Trăn. Hơn nữa hắn cũng chỉ là pháo hôi, cần gì phải đi lăn lộn cực khổ bên ngoài như nhân vật chính chứ. Vẫn nên dung túng thêm một thời gian nữa đi.

Hàn Vũ rất nghiêm chỉnh, mỗi sáng sớm đều pha trà bưng đến trước phòng của Lâm Mặc, im lặng mà làm tròn bổn phận của mình, nếu cậu không hỏi cũng không lên tiếng, hoàn toàn không giống Dụ Trăn thích ồn ào náo nhiệt kia. Thậm chí hắn còn rất hiểu ý mà làm cả điểm tâm mang theo. Lâm Mặc thấy hắn thức thời như vậy rất hài lòng, uống trà ăn bánh cũng cảm thấy càng ngon miệng hơn.

Khoảng chừng một tháng sau khi Hàn Vũ trở về thì Dụ Trăn cũng hoàn thành rèn luyện ở Hắc Đoạn sâm lâm. Y vô cùng mừng rỡ muốn đem chiến lợi phẩm đến đưa lên cho sư phụ, bất thình lình nghe nói tới việc Hàn Vũ đã quay lại thì bao nhiêu vui sướng bay biến hết. Nhất là khi bay đến đỉnh Thanh Dương phong trông thấy bóng dáng tên đáng ghét nào đó thì càng đen mặt.

"Hàn sư huynh, đã lâu không gặp." Vẻ mặt y tràn đầy ý cười, nhưng giọng nói lại băng lãnh.

"Đúng vậy, cũng đã mười lăm năm rồi. Nhìn thấy ta quay về, Dụ sư đệ trong lòng không vui sao?" Hàn Vũ cũng không thèm khách khí mà nói thẳng.

"Nào có, sư huynh nghĩ nhiều rồi. Mười lăm năm qua ta và sư phụ không lúc nào không nhớ thương sư huynh cả." Nói rồi, y còn cố tình nhấn mạnh cụm từ "ta và sư phụ", "Không có sư huynh, Thanh Dương phong vắng vẻ cô đơn chỉ có hai người, bao nhiêu sự vụ sư phụ đều phải giao cho ta quản lý, ngày nào cũng phải bẩm báo lên cho người, mệt chết đi được."

"Không sao, từ giờ ta sẽ quay lại quản lý mấy chuyện này, Dụ sư đệ cứ chuyên tâm tu luyện là được rồi."

"Ha ha, sao có thể làm phiền sư huynh chứ. Nếu ta nhìn không lầm thì sư huynh mới là Trúc Cơ sơ kỳ đi, càng cần tu luyện hơn ta chứ."

Hai người cứ ta một câu ngươi một câu mà đâm chọt lẫn nhau, ánh mắt phẫn hận như muốn hóa thành thực thể đâm chết đối phương.

Dụ Trăn vội vàng chạy ào đến dâng lên chiến lợi phẩm, nhận được lời khen ngợi của sư phụ mà dương dương tự đắc liếc nhìn Hàn Vũ. Hàn Vũ cũng không hề thua kém, hung hăng trừng mắt nhìn y như muốn ăn tươi nuốt sống.

Đấy chỉ mới là khởi đầu. Sáng hôm sau Dụ Trăn trông thấy Hàn Vũ chuẩn bị trà nước điểm tâm dâng lên cho sư phụ, lập tức ồn ào đòi đi theo. Đến phòng sư phụ rồi, y còn dám ăn vạ mà bảo sư huynh bất công, không cho y cùng vấn an mỗi sáng.

Hàn Vũ không ngờ sau mười lăm năm, công phu mặt dày mách lẻo của Dụ Trăn không những không giảm mà ngày càng tăng.

Lâm Mặc chịu không nổi, cuối cùng lại quay trở về những ngày tháng trước kia, khi cả hai bánh bao cùng đến phòng cậu mỗi ngày. Nếu có gì thay đổi, đó chính là hai tiểu bánh bao mập mạp dễ thương giờ đây thành hai tên cao to vạm vỡ cao hơn cậu một cái đầu.

Cuộc sống như thế này cũng không có gì không ổn, nếu trước kia Hàn Vũ không bị ma tu đuổi giết lạc vào Tuyệt Bích động dẫn đến lưu lạc mười lăm năm, phỏng chừng mỗi ngày trôi qua của cậu không khác là bao.

Trong thân tâm Lâm Mặc có chút xấu hổ với Hàn Vũ vì khiến hắn phải ở bên ngoài đến mười lăm năm, cho nên vẫn luôn cố gắng đối xử tốt với hắn. Nhưng trong mắt Dụ Trăn, đây chẳng khác gì y ở cùng sư phụ nhiều năm như vậy lại không bằng một tên mất tích lâu ngày. Ánh mắt y nhìn Hàn Vũ cũng ngày càng rét đậm, vì cái gì người này luôn được sư phụ ưu ái hơn, cho dù đã rời đi mười lăm năm cũng khiến sư phụ nhớ mãi không quên.

Ngược lại với Dụ Trăn, mười lăm năm xa cách chính là cái gai trong tim Hàn Vũ. Hắn phải lưu lạc tứ phương, trở thành ma tu bị chính đạo phỉ nhổ, trong khi đó Dụ Trăn có thể tiếp tục làm một đệ tử ngoan bên chân sư phụ. Y có thể nhìn thấy sư phụ mỗi ngày, được sư phụ dạy bảo, đây là loại may mắn đến nhường nào. Hỏi sao hắn không ghen ghét, không đố kỵ.

Dụ Trăn đã trưởng thành, thừa biết cách ăn vạ như trước kia không còn bao nhiêu hiệu quả, cho nên y liền tìm cách khác để đánh đổ Hàn Vũ. Luận tu vi hiện tại y cao hơn Hàn Vũ, nhưng có ai quy định đồ đệ nào tu vi cao hơn thì được sủng ái hơn sao?

Quan trọng hơn hết, so với mọi người tin tưởng câu chuyện Hàn Vũ kể, Dụ Trăn càng thêm nghi ngờ không biết hắn che giấu điều gì. Nếu thật sự như lời hắn nói, vì sao lại không thể truyền âm hay về thăm tông môn dù chỉ một lần? Nhất định đằng sau việc này có bí mật nào khác! Đáng tiếc, mặc dù y nhiều lần mập mờ ám chỉ điều này, sư phụ vẫn không hề có ý định tra tìm sâu hơn.

Không thể xuống tay chỗ sư phụ, y chỉ có thể bắt đầu từ Hàn Vũ. Y cũng muốn xem thử xem, liệu "Hàn sư huynh" của y có thể che giấu đến bao giờ.

Hàn Vũ không biết những suy tính của Dụ Trăn, đúng hơn là hắn không quan tâm lắm. Thay vì đi tranh giành với tên kia như hai đứa trẻ con, hắn càng có nhiều việc cần phải làm hơn. Nhưng hắn không chủ động đi tìm Dụ Trăn, y lại tự mò tới.

"Chào buổi sáng Hàn sư huynh." Dụ Trăn không chút kiêng dè đẩy cửa bước vào.

Nói rồi y lặng lẽ quan sát xung quanh tìm xem có thứ gì khả nghi không. Chỉ là y trăm triệu lần không ngờ tu vi của Hàn Vũ đã đến Kim Đan sơ kỳ, vì vậy ngay khi y có ý định xông vào đã nhanh tay cất giấu những thứ không nên thấy vào túi trữ vật.

"Ngươi không biết gõ cửa trước khi tiến vào sao? Đây là loại phép tắc gì?" Giọng Hàn Vũ đã có chút âm u tức giận.

"Chúng ta thân thiết như thế còn cần quan tâm đến lễ nghi sao." Dụ Trăn nói khoác không biết ngượng, hai mắt hơi híp lại, "Hay Hàn sư huynh có thứ gì không muốn bị người khác phát hiện nên mới chột dạ như

thế?"

"Đương nhiên là không có."

Dụ Trăn gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu, tầm mắt lơ đễnh quét xung quanh phát hiện khay trà trên bàn. Ấm trà lẫn chén trà đều được làm từ phỉ thúy bán trong suốt, xinh đẹp vô cùng. Mà kế bên bộ trà cụ là một chiếc dĩa nhỏ xinh đựng điểm tâm, cạnh đó còn đặt một chiếc muỗng nhỏ cũng làm từ ngọc.

Nhìn một hồi, Dụ Trăn chợt nhớ ra dường như trước kia Hàn Vũ tuy có đến vấn an nhưng không tự sửa soạn mấy thứ này, đều là người hầu mang đến. Dù sao khi đó bọn họ vẫn còn trẻ, tay chân lóng ngóng làm gì biết làm những thứ này. Bất quá, ánh mắt y không khỏi lướt qua một tia sáng.

"Ây, sư huynh quả thực chu đáo. Cần gì phải tự mình pha trà làm điểm tâm mỗi sáng như thế, để bọn người hầu mang lên là được."

"Tự ta có thể làm được. Trà mang lên pha rất khó uống, ngay cả điểm tâm cũng không ngon, sư phụ sẽ không thích."

Lần đầu tiên nghe có người chê loại trà Bích Loa Xuân mấy trăm linh thạch thượng phẩm một cân là khó uống a… Không những nổi tiếng về mùi thơm và vị đắng ngọt nhàn nhạt, đây còn là loại linh thảo hiếm có có lợi cho tu luyện. Dụ Trăn cảm thấy cho dù nhai bã lá trà của thứ đó mỗi ngày y cũng cảm thấy ngon.

"Xem ra Hàn sư huynh rất tự tin về tài nghệ pha trà của mình, có thể cho ta thử một chút không?" Nói rồi y đưa tay định cầm lấy bình trà rót thử một chén.

Hàn Vũ ngay lập tức đánh bay cái bàn tay định vươn tới kia. Bộ trà cụ này là hấn khổ công dùng loại ngọc thượng đẳng nhất làm riêng cho sư phụ, ngay cả trà cũng là loại đặc biệt, nào có thể để Dụ Trăn hưởng dụng.

"Bất quá chỉ là một chén trà, ngươi không cần keo kiệt đến như thế đi?"

Trong tay Dụ Trăn xuất hiện một cái chén khác be bé chỉ cao hai đốt, bán kính cũng chỉ nửa đốt ngón tay. Y nhún vai tỏ vẻ bản thân rất rộng lượng mà nhìn Hàn Vũ: "Ngươi không muốn ta đụng vào, vậy thì cứ rót trà vào chén của ta là được."

"Trà dành riêng cho sư phụ, không có phần của ngươi."

"Sư huynh à, sao ngươi cứ khó chịu như vậy thế, chỉ là một chén trà nhỏ xíu thôi mà."

Dụ Trăn cất chén trở lại túi trữ vật, đột nhiên sắc mặt biến đổi, ngay cả giọng nói cũng mang theo uy hiếp tràn đầy nguy hiểm.

"Hay là, trong trà ngươi có vấn đề gì cho nên mới không dám để ta uống thử?"

Tác giả có lời muốn nói: Từ giờ đến hết tuần sau vì thi đại học nên sẽ không ra chương mới. Mọi người yên tâm, ta đã đậu đại học rồi cho nên không cần lo ta thi điểm xấu quá mà drop truyện _(:3)_ Nếu chưa đậu thì ta cũng không dám đến tận bây giờ vẫn còn ngồi đăng chương mới đâu ( )

40. Chương 40: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (7)

Mặt Hàn Vũ không chút biến sắc, ánh mắt nhìn Dụ Trăn như nhìn một kẻ ngớ ngẩn, không nói lời nào đem khay trà mang đi.

Dụ Trăn không được đáp lại trong lòng phẫn nộ, ngoài mặt vẫn tiếp tục bám theo. Kỳ thực y nói như vậy cũng chỉ để kích thích Hàn Vũ là chính, chứ không thật sự cho rằng hắn có gan dám động tay động chân với nước trà. Vân Tiêu chân nhân tu vi Nguyên Anh kỳ lại còn là luyện đan sư, những trò bỏ thuốc múa rìu qua mắt thợ này là không có khả năng.

Y chỉ hy vọng Hàn Vũ nổi nóng, sẽ để lộ ra nhược điểm nào đó, đáng tiếc là kế hoạch thất bại. Nhưng càng không tìm được gì, Dụ Trăn lại càng tin tưởng rằng Hàn Vũ đang che giấu điều gì đó.

Nói cho cùng lý lịch mười lăm năm qua của hắn cũng quá sạch sẽ, sạch sẽ đến mức khả nghi. Sức mạnh của gã ma tu kia Dụ Trăn cũng đã từng nếm qua, y không tin bản thân Hàn Vũ may mắn dễ dàng trốn thoát như thế.

Bên kia Dụ Trăn trong lòng còn ngổn ngang vô cùng, Hàn Vũ lại không hề mảy may chú tâm. Hắn vẫn theo bổn phận mỗi sáng đến vấn an châm trà, rồi lại im lặng đứng chờ, hệt như một robot đã được lập trình sẵn.

Xong xuôi hắn lại vô cùng quy củ mà rời đi, chăm chỉ theo lịch mà luyện tập kiếm pháp cùng với quyết pháp.

Lâm Mặc nhận thấy dường như Dụ Trăn lẫn Hàn Vũ ngày càng ít nói, cũng ít dính lấy cậu hơn. Lúc trước nếu mỗi lần vấn an đều phải lườm nhau đến bỏng cả mắt thì bây giờ cả hai đều thành thành thật thật không làm gì. Thậm chí nếu cậu không hỏi thì hai đứa này cũng không nói gì thêm.

Này là đã bước vào giai đoạn trưởng thành nên không cần a ba nữa sao, Lâm Mặc vừa khóc lóc uống nước trà vừa kể khổ với hệ thống. Bất quá cậu cũng không có nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy, bởi tình tiết tiếp theo sắp diễn ra. Mà cũng vào lúc đó Dụ Trăn gặp được hậu cung số hai.

Theo cốt truyện, kế tiếp chính là Yêu Linh bí cảnh trăm năm mở cửa một lần, chỉ có tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống mới có thể vào được. Yêu Linh bí cảnh nằm ở phía Tây Vũ Sa quốc, thuộc quyền quản lý của Hạo Thiên tông. Hạo Thiên tông chỉ là một môn phái tầm trung, cho nên bản thân không thể ôm lấy bí cảnh giữ riêng cho môn phái được, do đó đạt thành hiệp nghị cứ mỗi một trăm năm sẽ thông báo cho tam đại môn phái của Vũ Sa quốc để tham dự. Ngược lại, những môn phái đó sẽ bảo hộ Hạo Thiên tông những lúc gặp khó khăn.

Trong tam đại môn phái đứng đầu hiển nhiên là Quy Môn tông của nhân vật chính, kế tiếp là Di Hòa tông và Mị Lưu tông. Quy Môn tông nổi tiếng nhờ có Vân Tiêu chân nhân là vị tu sĩ duy nhất tại Vũ Sa quốc có tu vi Nguyên Anh kỳ, ngoài ra các trưởng lão phong chủ đều có tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên, lấy tu kiếm làm chủ đạo. Di Hòa tông nằm ở phía cực Bắc quanh năm lạnh lẽo, thần bí khó lường, đệ tử am hiểu nhất là thể tu cùng độc dược. Mị Lưu tông về thực lực thì thua cả hai môn phái kia, nhưng đặc biệt ở chỗ toàn môn phái chỉ có nữ đệ tử, hơn nữa tiêu chí để được nhận phải là xinh đẹp dễ nhìn, thế mạnh chính là dùng nhạc cụ làm vũ khí.

Tại Yêu Linh bí cảnh, Dụ Trăn gặp được Lục Linh Đan, nữ đệ tử xinh đẹp tài năng được chưởng môn Mị Lưu tông yêu thích nhất. Lúc đó Lục Linh Đan bị đệ tử của Di Hòa tông hạ độc chiến đấu chật vật, nhân vật chính đi ngang qua liền làm anh hùng cứu mỹ nhân. Gã đệ tử kia vì thèm muốn sắc đẹp của Lục Linh Đan mà hạ xuân dược, khiến cho nàng không khống chế được, cuối cùng cùng Dụ Trăn xảy ra quan hệ trong một hang đá. Sau đó hai người cùng đồng hành trong bí cảnh, kiếm được vô số trân quả. Tới khi rời khỏi Yêu Linh bí cảnh ai về nhà nấy rồi thì thôi.

Cũng vì thế, tuy Lục Linh Đan xuất hiện sau Hạ Lam Châu, nhưng lại xảy ra quan hệ với nhân vật chính trước, cho nên địa vị của nàng trong hậu cung cũng không thua kém bao nhiêu. Hơn nữa so với Hạ Lam Châu kiêu ngạo nữ vương, thì Lục Linh Đan chính là loại hình nữ nhân thanh thuần trong sáng, càng dễ khiến nam nhân rung động sinh ra tâm tư muốn bảo hộ.

Bất quả hiện tại lại xảy ra chút vấn đề nho nhỏ.

"Ngươi xác định là không đi?" Lâm Mặc chau mày nhìn Hàn Vũ đang cúi đầu đứng trước mặt.

"Đúng vậy." Hàn Vũ vẫn kiên quyết.

"Đây là cơ hội trăm năm có một, nếu ngươi bỏ lỡ lần này sẽ không còn lần nào khác." Dựa theo tiến triển thì chỉ vài chục năm sau Quy Môn tông sẽ bị Huyết Sát lão tổ diệt môn, Hàn Vũ cũng biến mất không còn tung tích.

"Đệ tử hiểu rõ." Hàn Vũ rũ mắt xuống, trong giọng nói vẫn không hề dao động.

Kỳ thực Hàn Vũ cho dù không đi cũng không ảnh hưởng mấy. Trong cốt truyện, Hàn Vũ tham gia Yêu Linh bí cảnh cũng chỉ xuất hiện mỗi phần đầu, cùng đàn em xông tới kiếm chuyện với nhân vật chính bị đánh cho te tua, sau đó sau khi rời khỏi Yêu Linh bí cảnh muốn nhục nhã nhân vật chính thì bị số lượng kỳ trân dị thảo nhân vật chính kiếm được vỗ mặt ba ba.

Chỉ là Hàn Vũ đã rời khỏi Quy Môn tông mười lăm năm, đừng nói đàn em pháo hôi đi theo hắn tìm đường chết, bây giờ các đệ tử còn nhớ hắn là ai hay không đã may lắm rồi.

Thôi kệ, không đi thì không đi, không có Hàn Vũ cũng không thiếu những pháo hôi khác nhào tới nhân vật chính.

Cho nên Lâm Mặc đồng ý với yêu cầu của Hàn Vũ. Hắn cúi đầu cảm tạ, sau khi rời khỏi nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Hắn che giấu tu vi xuống chỉ còn ở Trúc Cơ kỳ, nhưng tu vi thật sự của hắn đã đến Kim Đan sơ kỳ, cho dù có muốn vào cũng không thể vào được. Thà rằng ngay từ đầu không đi, nếu đến Yêu Linh bí cảnh rồi lại không vào được thì sẽ rắc rối vô cùng.

Một phần khác là do thân phận ma tu của hắn. Nhờ có pháp bảo, Hàn Vũ hắn mới che giấu được khí tức ma tu. Chỉ là cho dù khí tức được che giấu, cũng khó nói tới lúc đó đông người có ai nhận ra hắn hay không. Hắn trước nay làm việc kín kẽ đều đeo mặt nạ, nhưng không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, trước khi có đủ khả năng tự bảo vệ bản thân hắn không nên chường mặt ra những nơi tập hợp đông đảo tu sĩ chính phái.

Vì vậy đến ngày lên đường, cuối cùng chỉ có một mình Dụ Trăn đi. Y hiển nhiên hết sức ngạc nhiên, lại không lên tiếng hỏi. Lâm Mặc liền kêu y đến đưa cho một kiện pháp khí.

"Cầm lấy, pháp khí này có thần thức của vi sư, lúc nguy cấp có thể bảo hộ ngươi."

Ngoài miệng nói thế, nhưng thực tế chỉ có bản thân Lâm Mặc biết đây không phải kiện pháp khí bình thường mang theo thần thức.

Mấy hôm trước cậu đã dò hỏi hệ thống phải làm sao. Yêu Linh bí cảnh chỉ cho phép tu sĩ dưới Kim Đan kỳ đi vào, cậu không có khả năng bám theo nhân vật chính. Hệ thống sau khi tìm hiểu thông tin mới tìm ra cách giúp cậu tách nguyên anh ra khỏi cơ thể bỏ vào kiện pháp khí này. Nguyên anh của Lâm Mặc vẫn còn rất yếu ớt, căn bản không có bao nhiêu lực công kích, ngược lại vì không có tu vi nên có thể đi vào Yêu Linh bí cảnh. Nếu có nhiệm vụ công bố, Lâm Mặc có thể thông qua nguyên anh để hoàn thành.

Hiển nhiên làm như vậy sẽ khó khăn hơn rất nhiều, bởi vì như tên gọi nguyên anh quả thực là yếu ớt vô cùng, nếu không rơi vào trường hợp thân xác bị phá hủy cũng không có bao nhiêu tu sĩ chịu rút nguyên anh ra khỏi cơ thể. Một khi nguyên anh bị hủy diệt, tu sĩ sẽ rơi thẳng về lại tu vi Kim Đan kỳ, cho đến khi luyện lại được nguyên anh mới có thể một lần nữa tiến giai trở thành Nguyên Anh kỳ. Mà cơ thể Vân Tiêu chân nhân sau khi tách nguyên anh ra xong thực lực cũng giảm đi mấy phần, nằm giữa cảnh giới Kim Đan hậu kỳ và Nguyên Anh sơ kỳ.

Dụ Trăn cầm lấy pháp khí không cảm nhận được thứ gì kỳ lạ, chỉ tạ ơn rồi theo đội ngũ đệ tử Quy Môn tông rời đi.

Từ đây đến Yêu Linh bí cảnh rất xa xôi, đi cũng phải mất nửa tháng. Vì vậy Lâm Mặc rất an tâm mà thảnh thơi chờ qua ngày.

Chỉ có điều cậu không ngờ rằng, lần đi Yêu Linh bí cảnh này, thế mà lại mang đến rắc rối không hề nhỏ cho cậu lẫn cốt truyện.

Con hạc giấy đỏ thẫm đậu trên tay Hàn Vũ, sau khi đọc xong, chỉ phút chốc sau liền cháy thành tro, bay đi theo gió bụi.

Khóe môi Hàn Vũ hơi cong lên, ngay cả Quy Môn tông kết giới kiên cường như vậy cũng có thể gửi tin, xem ra đã đánh giá sai thực lực của Chu Dương Phong này.

Trong thời gian năm năm ở Ma Vực, hắn đã gặp qua đủ hạng người. Có mỹ nhân bề ngoài gợi cảm xinh đẹp, lại hút hết dương khí của người khác chỉ còn lại thây khô. Có những lão giả vẻ ngoài già nua như sắp chết, chỉ cần bất cẩn liền bị chém bay đầu cướp pháp bảo túi trữ vật. Sống qua được lâu như vậy mà không có ai che chở, hắn cũng hao tốn không ít công sức.

Chu Dương Phong là một gã ma tu Hàn Vũ tình cờ quen được khi đang cướp đoạt pháp bảo. Đó cũng chính là món pháp bảo che giấu khí tức ma tu mà hiện tại hắn đang dùng. Tu vi gã đã là Kim Đan hậu kỳ, nếu thật sự có ý muốn chiếm lấy thì hắn cũng không có cách nào chống trả được.

Kỳ lạ thay, Chu Dương Phong sau khi giằng co với hắn thời gian dài, đến khi những kẻ cùng tham gia tranh đoạt khác chết hết, lại đột nhiên buông tha hắn. Ngược lại, gã đưa ra điều kiện rằng hắn sẽ phải nghe lệnh gã mà làm theo, xâm nhập Quy Môn tông đưa tin.

Hàn Vũ không biết vì lý do gì Chu Dương Phong này biết hắn từng là đệ tử mất tích của Quy Môn tông năm đó, càng không biết vì sao đối phương lại muốn hắn trà trộn vào tông môn. Nhưng dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng thừa biết không phải chuyện tốt lành gì. Chỉ là khi đó thương thế của hắn quá nặng, nếu thật sự cứng đối cứng phỏng chừng sẽ mất mạng tại đây. Cho nên Hàn Vũ đành phải đồng ý.

Chu Dương Phong hạ cấm chú lên trên người hắn, khiến hắn không thể nói chuyện này ra, hoặc nếu hắn có ý tứ muốn báo cho người khác biết thì sẽ bị nổ tan xác mà chết. Ngoài ra hắn chỉ cần nổi lên sát ý với gã thôi, sẽ bị đau xé tim gan, nặng nề hơn thì chết.

Sau đó cứ đều đặn mỗi tuần một lần, gã lại cho hạc đưa thư tới dò hỏi tin tức liên quan đến Quy Môn tông. Những câu hỏi hết sức lung tung rối loạn, khiến hắn hoàn toàn không tìm ra được mục đích thật sự của gã là gì.

Hàn Vũ hiển nhiên không hề muốn giúp đỡ gã, cho dù hắn có là ma tu thì việc giúp đỡ Chu Dương Phong này chỉ có hại mà không có lợi. Nhưng bị hạ cấm chú, hắn phải tạm thời ẩn nhẫn, đóng tròn vai gián điệp của mình.

Chờ đến khi hắn giải được cấm chú hoàn toàn! Ánh mắt Hàn Vũ lóe lên quang mang, hơi thở lạnh lẽo tràn ra bên ngoài. Trái tim trong lồng ngực bất chợt nảy lên một cái, máu từ khóe miệng chảy dọc theo bờ môi đỏ thẫm. Cả năm nay hắn vẫn luôn luyện hóa, gỡ bỏ cấm chú này. Hiện tại tuy chưa thành công hoàn toàn nhưng đã có thể vô hiệu hóa bảy, tám phần. Bằng không chỉ với sát ý của hắn đối với Chu Dương Phong, cũng đủ chết cả vạn lần.

Hắn lấy giấy bút chấm mực bắt đầu viết, sau đó gấp thành hạc giấy, thả bay lên trời. Bóng dáng con hạc ngày càng xa dần, hắn nheo mắt lại theo dõi.

Trước hết, vẫn nên án binh bất động đi.

Con yêu thú dực hổ hung hãn muốn tiến lên tấn công, bị thanh niên trước mắt dùng kiếm chặn lại, tức giận rống lên. Nó xòe đôi cánh rộng, lông vũ sắc bén như dao găm, há miệng to như bốn máu đớp về phía thanh niên tu sĩ. Bên trong miệng đều là răng nanh lởm chởm, đặc biệt có hai cái dài và nhọn hơn hẳn những cái khác, phía dưới còn ánh lên chút ánh sáng từ chất lỏng màu xanh lá.

Dực hổ chưa kịp thực hiện ý đồ của mình, từ sau lưng thanh niên truyền đến tiếng đàn tràn đầy công lực. Một thiếu nữ tầm mười sáu mười bảy, gương mặt còn mang theo vài phần non nớt pha chút trưởng thành, toàn thân mặc hồng y đang đánh đàn.Thanh âm xuyên qua tai yêu thú khiến nó tê dại trong nháy mắt, thanh niên kia liền chớp cơ hội đâm tới. Máu tuôn ra xối xả, con yêu thú không cam lòng ngẩng đầu lên trời gào thét, sau đó đoạn khí mà chết.

Thanh niên tu sĩ tự nhiên là Dụ Trăn, mà thiếu nữ kia không ai khác chính là Lục Linh Đan.

Sau khi lấy được gốc linh thảo do yêu thú dực hổ canh gác, Dụ Trăn liền đưa qua cho Lục Linh Đan, bản thân mình cầm lấy nội đan của yêu thú vừa nãy. Nàng cảm kích thu vào túi trữ vật, sau đó cùng y xử lý xác con yêu thú này. Da, lông, xương, răng nanh,... của yêu thú đều là đồ tốt có thể dùng trong nhiều lĩnh vực, cho dù không dùng được cũng có thể đem đổi thành linh thạch.

"Dụ Trăn, chỉ còn mười ngày nữa là kết thúc Yêu Linh bí cảnh rồi." Thiếu nữ mỉm cười với Dụ Trăn.

"Ừ." Dụ Trăn chỉ đáp lại một tiếng, tuy vậy nghe vào tai vẫn rất dịu dàng, sau đó tiếp tục xử lý xác yêu thú.

Lục Linh Đan lén lút nhìn trộm một bên gò má của Dụ Trăn, cảm thấy thanh niên này không những tu vi cao lại tuấn tú vô cùng. Rồi lại nghĩ đến chuyện của hai người, mặt không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

Ngày hôm ấy nàng bị đệ tử của Di Hòa tông lừa gạt tách riêng ra, lại còn bị hạ xuân dược. May mà có Dụ Trăn đi ngang qua cứu giúp, nếu không nàng đã thất thân trong tay tên háo sắc kia rồi.

Chỉ là dù được cứu thoát, xuân dược vẫn không giải được, đến cuối cùng ngay cả Dụ Trăn cũng bị lây nhiễm vài phần, thành ra bọn họ cùng xảy ra quan hệ.

Sau khi tỉnh dậy, Lục Linh Đan hoảng hốt mà khóc lóc, còn Dụ Trăn chỉ trầm mặc. Mặc cho y giải thích đây chỉ là tai nạn cũng không ổn định được nàng. Bất quá tới ngày hôm sau, chỉnh đốn lại cảm xúc, họ cùng nhau đồng hành tìm kiếm cơ duyên trong Yêu Linh bí cảnh.

Tu sĩ không quan trọng trinh tiết như phàm nhân, dẫu sao đều là một đám sống cả ngàn cả vạn năm, cũng không thể luôn giữ thân như ngọc mãi làm xử nam xử nữ chờ chân ái chưa chắc đã có thật đến đi.

Có điều Lục Linh Đan là nữ đệ tử chân truyền của chưởng môn Mị Lưu tông, được yêu quý sủng ái vô cùng, đã hai mươi tuổi vẫn vô cùng khả ái ngây thơ. Huống hồ trong tông môn chỉ có nữ đệ tử, nàng căn bản chưa từng nói qua luyến ái. Vì vậy dưới tình huống lần đầu trao thân cho một nam tử xa lạ, Lục Linh Đan không khỏi bàng hoàng đau đớn.

Nhưng khóc lóc một hồi, nàng nhận ra Dụ Trăn cũng không tệ, ngoại hình hợp mắt nàng, tu vi cao hơn nàng, thân phận cũng không hề thua kém, cho nên suy nghĩ liền biến đổi vi diệu. Giờ đây nàng lại có chút ẩn ẩn ngại ngùng vì có thể có một tu sĩ hoàn mỹ như vậy làm bạn lữ, ngay cả việc thất thân cũng không cảm thấy kinh khủng như lúc trước.

Thế giới này quả nhiên đều là nhan khống a… Chỉ cần đẹp mắt, tự dưng mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều…

Lục Linh Đan cho rằng Dụ Trăn đi cùng với mình là muốn xác lập quan hệ. Trên thực tế Dụ Trăn một chút cũng không có tâm tư này. Ngày hôm ấy ra tay làm việc tốt cứu người, kết quả bản thân cũng trúng phải xuân dược, xảy ra chuyện không thể vãn hồi. Chuyện như vậy nhớ lại, y vẫn luôn bực mình không thôi.

Mang Lục Linh Đan đi theo, bất quá coi như bảo hộ nàng trong Yêu Linh bí cảnh này, để khỏi mang tiếng phụ bạc hay ăn xong rồi chạy. Lục Linh Đan tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, lại khuyết thiếu kinh nghiệm chiến đấu kinh khủng, hoàn toàn là một bao cỏ trên chiến trường. May mà nàng vẫn có thể hỗ trợ từ xa bằng đàn, xem như cũng không tính là vô dụng hoàn toàn.

Sau khi rời khỏi Yêu Linh bí cảnh, tự nhiên là đường ai nấy đi. Dụ Trăn không có suy nghĩ chịu trách nhiệm, cũng không định chịu trách nhiệm. Buồn cười, chuyện này y cũng là người bị hại, có tư cách gì mà bảo y phải chịu trách nhiệm. Nếu không cứu Lục Linh Đan, bản thân y cũng sẽ không trúng xuân dược, dẫn đến việc hôn mê thần trí không rõ mà làm ra loại chuyện này.

Trong mắt người khác, Lục Linh Đan là nữ thần trong sạch trên cao không ai có thể vấy bẩn, là niềm khát khao của vô số nam tu sĩ. Nhưng trong mắt Dụ Trăn y, nàng căn bản còn không đẹp bằng nửa phần của Vân Tiêu chân nhân.

Quần chúng nam tu sĩ: Huynh đệ! Ngươi như vậy là không được a! Chúng ta YY tiểu Linh Đan cùng lắm chỉ bị sư phụ nàng đánh cho một trận, nhưng nếu dám YY sư phụ ngươi sẽ bị tát bay chết ngay lập tức a! *uất hận dậm chân dậm cẳng* QAQ

Đáng tiếc Dụ Trăn không nghe thấy tiếng lòng của những kẻ đó, chỉ cảm thấy mắt thẩm mỹ của những tu sĩ kia đúng là mù hết rồi.

Bọn họ cứ như thế một đường chém giết. Mười ngày sau, khi Yêu Linh bí cảnh chuẩn bị mở cửa, Lục Linh Đan mặt đỏ bừng ngượng ngùng nói với Dụ Trăn: "Ta… ta sẽ về nói với sư phụ… về chuyện của hai ta…"

"Lục Linh Đan." Dụ Trăn mất kiên nhẫn gọi thẳng tên nàng. Y trời sinh dịu dàng với phái nữ, nhưng có những lúc không thể nhịn được để duy trì sự dịu dàng này. "Ta cần nói rõ với ngươi."

Hai mắt Lục Linh Đan mơ hồ nhìn về phía Dụ Trăn, trong lòng ẩn ẩn dự đoán lời y nói ra không phải điều nàng muốn nghe.

"Chuyện trong Yêu Linh bí cảnh, bất quá cũng chỉ là tai nạn, ta đã nói với ngươi không cần đặt trong lòng. Cứ coi như một giấc mộng, hoặc quên đi cũng được."

"Nhưng… nhưng…"

"Chúng ta căn bản không hề quen biết nhau, cũng vì gặp gỡ là duyên nên đồng hành những ngày này. Hiện tại Yêu Linh bí cảnh sắp kết thúc, ta cảm thấy không cần phải níu kéo."

"Ta thích ngươi như vậy…" Nước mắt của Lục Linh Đan như muốn rơi xuống, "Đó còn là lần đầu của ta a…"

Dụ Trăn nhăn mặt không chịu được bất mãn nói: "Đó cũng là lần đầu của ta. Ngươi bắt đền ta, ta bắt đền ai?"

Lục Linh Đan cảm thấy lời của Dụ Trăn tựa hồ có lý, nhưng những giáo dục mà nàng nhận được từ nhỏ lại trái ngược với điều này. Rốt cuộc là sai chỗ nào, rõ ràng nàng là nữ tử, bị thất thân trong tay Dụ Trăn chẳng phải y nên chịu trách nhiệm sao? Vì cái gì còn bắt đền ngược lại nàng?

Trong phút chốc Lục Linh Đan cảm thấy oan uổng vô cùng, nước mắt không nhịn được soạt soạt mà rơi xuống. Nàng vốn đã xinh đẹp, nay khóc lê hoa đái vũ như thế, càng khiến nam nhân dễ dàng sinh ra ý muốn bảo hộ ôm vào ngực an ủi.

Nhưng Dụ Trăn chỉ lạnh lùng khoanh tay đứng nhìn, biểu tình cũng không thay đổi một chút nào. Giống như trước mặt y là một tảng đá chứ không phải đệ nhất mỹ nhân của Mị Lưu tông vậy.

Bất quá, Lục Linh Đan có thể ngang hàng với Hạ Lam Châu trong hậu cung của Dụ Trăn cũng không phải không có lý do. Trong tiểu thuyết, nàng là loại nữ tử nhu thuận vô cùng biết điều, khi Dụ Trăn đề nghị không công khai quan hệ của bọn họ cũng ngoan ngoãn nghe theo. Có thể nói là loại nữ nhân biết nhún nhường, co được giãn được. Những em gái như thế này rất phù hợp gu thẩm mỹ của mấy tên trạch nam, vừa có thể kề vai chiến đấu, ở nhà lại hết sức hiền thảo, đối với chồng vâng vâng dạ dạ không cãi hai lời, khiến người ta mơ ước biết bao nhiêu!

Nói cho cùng khẩu vị mỗi người mỗi khác. Có người thích em gái nóng bỏng gợi cảm phóng túng, có người thích băng sơn nữ vương kiêu ngạo, lại có người thích nữ nhân khả ái ngây thơ trong sáng, nói chung là muôn màu muôn vạn. Nhưng đặc điểm chung của họ chính là đều ôm ảo tưởng em gái ấy sẽ nghe lời mình ngoan ngoãn như một con chim cút, ngoại trừ những kẻ bị M.

Cho nên dù khóc lóc, cuối cùng Lục Linh Đan vẫn đồng ý với Dụ Trăn không nhắc lại về chuyện này nữa, từ nay về sau hữu duyên gặp lại cũng xem như chưa từng xảy ra gì.

Đối với Lục Linh Đan hiểu chuyện không quấn lấy nữa, Dụ Trăn thở phào nhẹ nhõm, trong lòng hảo cảm đối với nàng cũng tăng lên không ít. Tuy có hơi thiên chân lại vô dụng, nàng ta vẫn còn biết suy nghĩ, biết dùng đến đầu óc. Nếu ngược lại đổi thành Hạ Lam Châu, nhất định sẽ sống chết đòi giết y sau đó lại bắt y đến cửa thú nàng.

Lòng dạ nữ nhân khó lường, chẳng trách Vân Tiêu chân nhân là người duy nhất trên toàn bộ Vũ Sa quốc có thể đạt đến tu vi Nguyên Anh kỳ. Nếu sư phụ hàng ngày bị một nữ nhân nháo đến không ồn ào, phỏng chừng dù là ngàn năm cũng không yên ổn mà tiến giai được.

Chỉ là không có nữ nhân, lại vẫn có kẻ khác quấn lấy. Nhớ đến vị sư huynh kia của mình, tâm trạng của Dụ Trăn vừa mới tốt lên được một tí sau lại hạ xuống thấp.

Với thực lực của Dụ Trăn, không nghi ngờ gì nữa có thể chiếm được nhiều kỳ trân dị bảo trong Yêu Linh bí cảnh nhất. Trong số các đệ tử của tam đại môn phái cũng không phải không có tu sĩ Trúc cơ hậu kỳ, nhưng y có thể vỗ ngực tự tin rằng từ Kim Đan kỳ trở xuống đều không phải đối thủ của mình. Cho nên lần Yêu Linh bí cảnh này chẳng những không một chút nguy hiểm, ngược lại thu hoạch nhiều vô cùng.

Không ngờ, vừa được truyền tống ra khỏi Yêu Linh bí cảnh, Dụ Trăn phát giác có chuyện kỳ quái, nhìn lại phát hiện bản thân ở trong một không gian tối đen như mực, hoàn toàn không có một bóng người. Y nhíu mày, dùng linh lực công kích, lại giống như ném đá xuống hồ, hoàn toàn không có tác dụng.

Ngàn năm nay Yêu Linh bí cảnh vẫn luôn làm việc theo quy luật, những khu vực trong và ngoài đều đã được ghi chép rõ ràng lại, không hề tồn tại nơi nào kỳ quái như thế này. Như vậy có thể suy ra, nhất định là có người giở trò.

Thần kinh của Dụ Trăn được kéo cao, không dám thả lỏng một phút giây nào. So với bí cảnh, lòng dạ con người càng đáng sợ hơn nhiều. Bất quá nếu y vẫn còn sống đến bây giờ, đối phương hiển nhiên không có ý định giết y ngay hiện tại.

Một giọng cười khục khặc từ xa xa vang lên. Cả người Dụ Trăn căng thẳng, lớn giọng quát một tiếng: "Là kẻ nào?! Mau ra đây!!"

Đáp lại y là một giọng nói khàn khàn, có chút đục, giọng điệu mang theo vài phần khinh thường: "Bị Huyết Sát lão tổ ta tóm được còn dám lớn tiếng, ngươi đúng là không sợ chết!"

"Muốn gì thì nói thẳng, đừng có ở đó mà giả thần giả quỷ!"

"Hừ, đừng tưởng ta không dám giết ngươi. Nhãi ranh, tên Hàn Vũ kia là sư huynh của ngươi phải không?"

"Ngươi muốn gì?" Dụ Trăn bắt đầu ngờ vực. Đột ngột chuyển hướng sang Hàn Vũ, y có chút nắm không kịp tiết tấu.

"Ngươi có muốn biết mười lăm năm qua hắn đã đi đâu không?" Giọng nói mang theo chút dụ dỗ đầy mê hoặc.

Dụ Trăn nhíu mày. Y kỳ thực rất muốn biết, nhưng không phải trong hoàn cảnh thế này.

"Hắn nói với các ngươi là nhận được kỳ ngộ gì đó đi? Thực tế chỉ là nói dối…"

"Ta đương nhiên biết đó không phải sự thật." Dụ Trăn không chút sợ hãi mà cắt lời, "Cũng chỉ có sư phụ ta mới tin vào cái lý do ngớ ngẩn đó."

Nếu không phải sư phụ y tin tưởng Hàn Vũ, chưởng môn Vân Phong nhất định sẽ không dễ dàng như vậy cũng chấp nhận lời giải thích đó. Chẳng qua nể mặt tu vi Nguyên Anh kỳ cùng cái danh của Vân Tiêu chân nhân mà không dám hỏi han thêm thôi.

"Vân Tiêu chân nhân đúng là càng sống càng thụt lùi. Nhãi ranh, ta nói cho ngươi biết, hắn căn bản không hề nhận được kỳ ngộ gì, mà là đọa nhập ma đạo."

Tin tức này như sét đánh bên tai Dụ Trăn, khiến y cơ hồ không có khả năng suy nghĩ thêm thứ gì khác, ngay cả hô hấp cũng dừng lại.

Y từng nghĩ ra vô số khả năng, lại không thể ngờ được lại là cái lý do này!

"Vì cái gì ta phải tin ngươi? Nếu hắn thật sự nhập ma, tại sao còn quay về Quy Môn tông để làm gì?"

Bất quá, ngay cả chính Dụ Trăn đã có chút lung lay trong lòng, lời nói ra cũng không cương quyết như lúc nãy nữa.

"Bởi vì…"

Lời nói của kẻ xa lạ kia thì thầm bên tai Dụ Trăn, trong thoáng chốc cả không gian yên tĩnh. Nhưng bản thân y lại còn bùng nổ hơn khi biết tin Hàn Vũ trở thành ma tu.

Chuyện như vậy… Không thể ngờ được! Vậy mà hắn cũng dám!

Trong phút chốc, Dụ Trăn phát hiện mình đã quay trở về địa điểm xuất phát ban đầu bên ngoài Yêu Linh bí cảnh. Vừa nãy bị nhốt trong không gian tối đen kia được một lúc lâu, sau khi ra ngoài mới phát hiện cư nhiên chỉ trải qua mấy giây ngắn ngủi.

Dùng lý do mệt mỏi để xin phép trở về phòng sớm, Dụ Trăn nhanh chóng rời khỏi đám đệ tử náo nhiệt đang thi đua xem ai kiếm được nhiều kỳ trân dị bảo hơn. Đóng cửa phòng, lại dán thêm mấy đạo kết giới, lúc này y mới có thể tĩnh tâm ngồi ôn lại đống thông tin vừa mới nhận được.

Thủ đoạn quỷ dị kia, còn tự xưng là Huyết Sát lão tổ, nhất định kẻ bắt nhốt y là ma tu. Dụ Trăn không biết nhiều về chiến tranh hai phái trước kia của tu chân giới, tuy từng nghe qua danh hiệu của Huyết Sát lão tổ, nhưng kỳ thực không rõ ràng lắm rốt cuộc chuyện gì xảy ra với gã. Dù sao chiến tranh chính - tà lúc trước có sự tham dự của vô số tu sĩ cùng ma tu, y không có khả năng nhớ hết tất cả.

Chuyện Hàn Vũ có đọa nhập ma đạo hay không, y không biết, nhưng Huyết Sát lão tổ này lại nói như thể rất rõ về hắn, ngược lại càng khiến y thêm vài phần tin tưởng. Nghe như lời gã nói, dường như là cố tình nói ra cho y biết, mục đích là gì thì chưa rõ. Nhưng nghĩ cũng không cần nghĩ cũng biết không phải chuyện tốt lành đối với Hàn Vũ.

Vì sao Hàn Vũ nhập ma? Rốt cuộc hắn đã làm gì mà chọc tới một vị lão tổ ma tu? Làm sao hắn có thể che giấu chưởng môn cùng sư phụ khí tức ma tu của mình? Vô số câu hỏi xoay mòng mòng trong đầu Dụ Trăn, lại thủy chung không có lời giải đáp. Y chỉ biết, nếu Huyết Sát lão tổ tốn công giăng bẫy làm trò này, khẳng định muốn y nói ra cho người khác. Tu sĩ chính phái ghét ma tu như kẻ tử địch, chỉ cần bị phát hiện thân phận nhất định sẽ bị giết không luận tội. Mà Hàn Vũ chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ, không có khả năng chống trả lại sự truy đuổi của toàn bộ tông môn.

Lần đầu tiên trong đời Dụ Trăn thật sự băn khoăn. Y ghét Hàn Vũ, đó là điều hiển nhiên rõ ràng như ban ngày. Nhưng y chưa bao giờ muốn giết chết đối phương, hay dồn đối phương vào đường cùng. Ngay cả khi biết Hàn Vũ là ma tu, thứ đầu tiên y nghĩ đến không phải là hận thù căm ghét, mà là thắc mắc cùng ngạc nhiên.

Bất quá… Chỉ cần mỗi một lý do mà kẻ tự xưng là Huyết Sát lão tổ nói kia…

Vài canh giờ sau, Dụ Trăn mở mắt ra, nhìn chằm chằm vào bóng đêm, làm ra quyết định cuối cùng.

Trên đỉnh Thanh Dương phong, Lâm Mặc ngồi gảy đàn tính tang, một bộ dáng lãnh đạm xuất thần, phảng phất như chìm đắm trong thế giới riêng của bản thân. Nốt nhạc cuối cùng vừa vang lên, cậu rũ mắt xuống, lạnh nhạt nói: "Đi ra đi."

Hàn Vũ đứng nấp trong rừng trúc lặng lẽ ngắm nhìn hình ảnh sư phụ chơi đàn, trong lòng rung động không thôi. Hắn quả thực không hiểu biết gì về âm nhạc, nhưng lại cảm thấy tiếng đàn của sư phụ vô cùng êm tai, bộ dạng lúc ấy cũng hết sức cao lãnh xinh đẹp. Vì vậy không nhịn được mà say mê ngắm nhìn, còn để sư phụ phát hiện ra.

Mặc dù biết trước không có khả năng giấu được sư phụ, hắn vẫn không nhịn được mà lẳng lặng đứng đấy chỉ để thỏa mãn khát vọng của mình.

Trông thấy Hàn Vũ đi tới, đầu hơi cúi xuống có chút ũ rũ như đứa nhỏ làm sai bị phát hiện, trong lòng Lâm Mặc có chút buồn cười, ngoài mặt lại vẫn vô biểu tình.

"Đứng đấy làm gì? Lại còn lén lén lút lút."

Kỳ thật cái đuôi nhỏ trong cậu đã vểnh lên đến tận trời. Ha ha, ta đánh đàn hay như vậy, trang bức quý phái như vậy, tiểu Vũ nhất định bị khí độ của ta làm cho sùng bái đi.

"Tiếng đàn của sư phụ khiến người khác không khỏi xuất thần, ta sợ làm ảnh hưởng đến sư phụ nên chỉ có thể lén lút nấp đằng sau mà nghe."

Lòng ham hư vinh được thỏa mãn khiến Lâm Mặc rất đắc ý, giả bộ khụ khụ vài cái ra vẻ uy nghiêm: "Lần sau không cần như vậy, nếu thích thì cứ trực tiếp đến, vi sư không trách tội."

Hàn Vũ rũ mắt xuống, nếu như lúc sư phụ tắm cũng có thể nói như thế với hắn, vậy thì tốt biết bao nhiêu a…

"Đúng rồi, tiểu Vũ ngươi có muốn học một loại nhạc cụ không? Ta thấy ngươi tuổi trẻ hỏa khí vượng, chơi nhạc có thể giúp ngưng thần tĩnh tâm, có lợi cho việc tu hành."

"Việc này…" Ngoài mặt Hàn Vũ tỏ vẻ bối rối, trong lòng thì mừng rỡ như điên thiếu điều vẫy đuôi lấy lòng nữa thôi. "Sẽ không phiền sư phụ đi?"

"Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nhiều ít thêm một chuyện cũng không ảnh hưởng."

Xét thấy bản thân còn phải cắm cọc ở đây dài dài, Lâm Mặc thiếu thốn thứ vui chỉ có thể tự đi tạo niềm vui cho bản thân vậy.

Cậu không hiểu vì sao những tu sĩ kia có thể tu luyện một mình mấy trăm mấy ngàn năm không gặp người, chẳng lẽ không cảm thấy buồn chán sao? Nếu không phải cốt truyện không cho phép, cậu đã muốn mỗi năm năm nhận một đệ tử bánh bao về cho vui cửa vui nhà rồi.

Hàn Vũ lặng im như đang suy nghĩ. Hắn như chợt nhớ đến điều gì đó, trong mắt lóe lên chút hàn quang, giọng nói thập phần bình tĩnh: "Vậy thì… học thổi sáo có được không?"

"Được. Vậy để hôm nào ta mang ngươi vào rừng trúc chọn một cây để làm sáo."

Lời muốn nói ra như bị nghẹn lại trong cổ họng, Hàn Vũ chỉ có thể nghẹn lại, không hiểu sao lại có chút ủy khuất cùng ghen tỵ. Nhưng cuối cùng, hắn vẫn không dám nói ra rằng kỳ thực mình muốn dùng cây sáo sư phụ từng thổi qua.

Nếu hắn dám nói ra lời thẳng thắn đại nghịch bất đạo như vậy, sư phụ đừng nói là dạy hắn thổi sáo, không đập hắn bay về tu vi Luyện Khí kỳ đã là may lắm rồi.

Bất quá chỉ cần nghĩ tới sau này bản thân sẽ có rất nhiều thời gian ở bên cạnh sư phụ, trái tim Hàn Vũ không hiểu sao tự dưng đập nhanh hơn vài phần.

Chỉ là hắn còn chưa kịp ngất ngây trong cơn mê say bao lâu, thì một con hạc giấy bay đến trước mặt bọn họ. Thoạt đầu Hàn Vũ cho rằng Chu Dương Phong lại gửi thư, trong nháy mắt sắc mặt hoảng sợ tái nhợt vì sợ bị sư phụ phát hiện. Có điều nhìn kỹ lại, con hạc này toàn thân màu vàng, khác với loại bùa đỏ thẫm Chu Dương Phong hay dùng. Đến khi con hạc đậu trên tay Lâm Mặc, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ trong con hạc truyền ra thanh âm của chưởng môn Vân Phong: "Sư đệ, mau đến chánh điện gấp! Có chuyện trọng đại rồi! Mang theo cả Hàn Vũ!"

Lâm Mặc còn đang ngây ngốc chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thần kinh của Hàn Vũ vừa mới thoáng thả lỏng lại một lần nữa kéo căng. Vì cái gì cần mang theo cả hắn? Chẳng lẽ… Không thể nào. Nếu thật sự phát hiện hắn là ma tu, chưởng môn Vân Phong sẽ trực tiếp nói ra, không cần vòng vo bảo sư phụ mang hắn đến chánh điện.

Tự trấn an chính bản thân mình, Hàn Vũ ôm tâm trạng lo lắng đi theo sau sư phụ. Khi đến nơi, hắn phát hiện ra không chỉ có chưởng môn mà các vị trưởng lão khác cũng có mặt đầy đủ.

Ánh mắt Hàn Vũ đảo qua khắp gian phòng một lượt, bất chợt phát giác ra Dụ Trăn đang đứng sau lưng chưởng môn. Lúc ánh mắt cả hai giao nhau, y có chút tránh né mà nhìn sang chỗ khác, không giống thường ngày phẫn hận mà trừng lại.

Trong lòng Hàn Vũ càng thêm căng thẳng, cũng càng thêm khẳng định việc ngày hôm nay gọi hắn đến nhất định không tốt lành gì.

"Hàn Vũ." Chưởng môn Vân Phong gọi tên hắn, trong giọng nói mang theo vài phần âm u.

"Có đệ tử." Hàn Vũ bước lên trước một bước.

Vân Phong dùng ánh mắt đánh giá xem xét hắn từ đầu tới chân một lượt, không hiểu sao lại thở dài, nhưng ngay sau đó giọng nói lại quay về vẻ đanh thép trước đó.

"Có người tố cáo ngươi là ma tu, ngươi có gì để nói không?"

Tác giả có lời muốn nói: Hắc hắc hắc~ Đăng sớm trước hẹn đây. Đề thi Toán quả thực là một bài kiểm tra nhân phẩm và may mắn, đáng tiếc ta không có cả hai thứ này =_="

Nghe đồn một số người không thích tu chân. Ai, ta hiểu mà, đánh đánh đấm đấm không phù hợp với phong cách thuần ái của chúng ta. Nhưng tu chân lại càng dễ chơi giam cầm play hơn, mọi người không nghĩ vậy sao? (^_<>

41. Chương 41: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (8)

Ngay giây phút chưởng môn Vân Phong vừa nói xong hai từ "ma tu", khắp cả chánh điện im phăng phắc.

Hàn Vũ vẫn cúi đầu, dường như không hề bị ảnh hưởng gì. Nhưng chỉ có hắn mới biết giờ phút này bản thân mình hoảng loạn đến cỡ nào.

Cũng không phải hắn chưa từng nghĩ tới chuyện bị phát hiện ra. Kỳ thực cho dù bị Quy Môn tông biết được chuyện bản thân đã đọa nhập ma đạo, Hàn Vũ cũng không mấy quan tâm. Tu sĩ chính phái đuổi giết ma tu, nhiều hay ít đi một Quy Môn tông cũng không khác nhau mấy. Giữa hắn với tông môn cũng không phải tình sâu nghĩa đậm đến mức có thể vì việc này mà khổ sở.

Chỉ có mỗi Vân Tiêu chân nhân, là người duy nhất hắn muốn che giấu.

Năm đó, người cứu hắn thoát khỏi cái chết chính là sư phụ, mà thu nhận hắn vào tông môn cũng là người. Không có sư phụ, hắn đã sớm chết hoặc lang thang nơi đầu đường xó chợ, nào có cơ hội bước lên con đường cầu tiên. Cũng nhờ có người, hắn mới biết được thế nào là ấm áp, thế nào là yêu thương.

Hàn Vũ biết Vân Tiêu chân nhân hiển nhiên không yêu thích ma tu. Chẳng có tu sĩ chính phái nào yêu thích ma tu cả. Chiến tranh chính tà ngày xưa chính tay Vân Tiêu chân nhân cũng nhuốm máu ma tu.

Nghĩ vậy, hắn lén lút theo dõi biểu hiện của sư phụ.

Lâm Mặc nghe thấy tin tức này như sét đánh bên tai. Làm sao có chuyện này được, trong tiểu thuyết Hàn Vũ đích thực là có cấu kết với ma tu diệt môn Quy Môn tông, nhưng chưa bao giờ đọa nhập ma đạo. Hơn nữa cậu mỗi ngày đều ở bên cạnh Hàn Vũ, cũng không cảm nhận được khí tức ma tu gì.

"Lời không thể nói bậy. Chưởng môn Vân Phong, ngươi có bằng chứng gì không?" Lâm Mặc nhíu mày hỏi.

Vân Phong nghe tiểu sư đệ của mình thậm chí không thèm gọi một tiếng sư huynh, trong lòng cười khổ xem ra lần này thực sự tức giận rồi. Ông phất tay cho Dụ Trăn đi tới, bảo: "Có chuyện gì thì sư đệ ngươi cứ nghe Dụ Trăn trình bày."

Dụ Trăn tiến tới trước quỳ xuống, cúi đầu thưa: "Bẩm sư phụ, chuyện Hàn sư huynh là ma tu, ta tuy nghi ngờ nhưng cũng không hoàn toàn chắc chắn."

"Nếu đã vậy, cớ sao ngươi lại nghi ngờ hắn?"

"Cách đây mấy ngày trước, lúc ta đến Yêu Linh bí cảnh rèn luyện, có nghe một vài đệ tử Di Hòa tông nói rằng bắt gặp một ma tu. Qua miêu tả của họ, ta cảm thấy người này rất có thể là Hàn sư huynh…"

"Hồ đồ!" Hai đầu chân mày Lâm Mặc càng nhíu chặt hơn. "Nghe người ngoài ăn nói lung tung, ngươi còn dám nghi ngờ sư huynh của mình, đây là thái độ gì?!"

"Sư đệ, ngươi bình tĩnh nghe tiểu Trăn nói hết đã." Chưởng môn Vân Phong vội can ngăn.

"Thật không dám giấu sư phụ, tên ma tu mà các đệ tử ấy miêu tả ngoại hình bảy tám phần trông giống Hàn sư huynh, nhưng đúng là chỉ như vậy cũng không nói lên được điều gì. Chỉ là sau đó họ nói rằng tên ma tu ấy sử dụng kiếm pháp của , loại kiếm pháp này chỉ truyền cho đệ tử Thanh Dương phong, thử hỏi đây là chuyện như thế nào? Thời điểm mà họ gặp được là khoảng mấy năm trước, lại trùng với thời gian Hàn sư huynh nói rằng bản thân gặp được kỳ ngộ. Ta cảm thấy ngờ vực, cho nên cần bẩm báo lại chuyện này."

quả thực là kiếm pháp chỉ truyền cho đệ tử Thanh Dương phong, cho dù là các đệ tử khác trong Quy Môn tông muốn học cũng không được. Nếu thực sự có ma tu dùng ra loại kiếm pháp này… Các trưởng lão vốn còn đang mơ hồ giờ đây dùng loại ánh mắt cảnh giác nghi ngờ nhìn chằm chằm Hàn Vũ.

"Hồ ngôn loạn ngữ." Hàn Vũ lạnh lùng liếc nhìn Dụ Trăn mà đáp. "Bây giờ ta bảo trông thấy ma tu dùng , vậy chẳng phải ngươi cũng là ma tu?"

Hàn Vũ không biết làm thế nào Dụ Trăn phát hiện ra việc hắn là ma tu, nhưng nhất định không phải lý do này. Thứ nhất, hắn chưa từng để lộ mặt khi ra ngoài, ngay cả quần áo cũng là loại áo choàng rộng thùng thình không thấy gì. Thứ hai, trong suốt mười lăm năm qua, để tránh bị phát hiện, hắn chưa bao giờ dám dùng kiếm pháp của Quy Môn tông.

Lần duy nhất hắn dùng đến , cũng là lần tranh giành pháp bảo che giấu khí tức ma tu này. Những kẻ trông thấy ngoại trừ Chu Dương Phong ra đều đã chết, càng không có chuyện đệ tử Di Hòa tông nhìn thấy được. Mà Chu Dương Phong còn đang cần hắn truyền tin, lại còn hạ chú, căn bản không có lý do để làm việc này.

Không đúng! Như nghĩ tới điều gì đó, hai đồng tử Hàn Vũ hơi co lại. Chu Dương Phong muốn hắn trà trộn vào Quy Môn tông nên sẽ không nói ra chuyện này cho người khác.

Nhưng nếu như đó không phải là mục đích của gã thì sao? Nếu như từ trước đến nay hắn vẫn luôn bị gã lừa dối?

Trong lúc đại não Hàn Vũ đang ào ào vận chuyển lượng lớn thông tin, Dụ Trăn bên kia đã tiếp tục: "Theo ta nghĩ, nếu không có lửa làm sao có khói. Hàn sư huynh chưa bao giờ gặp mặt đệ tử Di Hòa tông, vì cái gì hắn lại có thể miêu tả giống hệt như vậy? Hơn nữa Di Hòa tông với Quy Môn tông chúng ta xưa nay không có tranh chấp, cũng không có lý do để bịa ra chuyện này làm gì."

"Bằng vào lời của ngươi là có thể tin được sao." Hàn Vũ cười lạnh. "Không có nhân chứng vật chứng, còn muốn hắt nước bẩn lên người ta, Dụ Trăn ngươi cũng nghĩ quá đẹp đi."

"Có phải hắt nước bẩn hay không, chỉ cần kiểm tra sẽ biết." Dụ Trăn lạnh lùng đáp lại. Nói rồi y quay sang chưởng môn và các vị trưởng lão dập đầu xuống. "Xin chưởng môn và các vị trưởng lão kiểm tra thực hư chuyện này. Dụ Trăn ta thề với Thiên Đạo, nếu như Hàn sư huynh thật sự không phải ma tu, ta tự nguyện phế bỏ tu vi!"

Lời y vừa nói ra, chấn động bên tai, khiến các trưởng lão càng thêm tin tưởng việc này là sự thật. Một khi đã thề với Thiên Đạo, nhất định phải tuân theo. Tu luyện là một quá trình gian nan khó khăn, tuy phế bỏ tu vi chứ không phải đan điền, dù có mất hết vẫn có thể một lần nữa tu luyện, nhưng có thể thấy trước là sẽ cực khổ đến nhường nào. Loại chuyện này không phải thứ có thể đem ra đùa giỡn.

Chưởng môn Vân Phong không kịp ngăn cản, chỉ có thể há hốc mồm nhìn ánh sáng ngũ thải từ trên trời giáng xuống quanh thân Dụ Trăn, điềm ý lời thề đã được thành lập.

Mọi người đều xoắn xuýt, chỉ có Lâm Mặc vẫn dửng dưng như không. Cậu thừa biết Dụ Trăn là con ruột của thế giới này, cho dù y nói sai làm sai Thiên Đạo vẫn sẽ dung tha mấy phần. Nhưng mà, Dụ Trăn y lại không biết điều đó.

Ánh mắt cậu phức tạp nhìn Hàn Vũ, chẳng lẽ tiểu Vũ của cậu thật sự đọa nhập ma đạo, trở thành ma tu?

Hàn Vũ nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ đó từ sư phụ, trái tim đau đớn như bị muôn ngàn lưỡi dao xé rách. Cho dù bất cứ ai sỉ vả, máng chửi hắn, hắn cũng đều có thể chịu đựng. Chỉ có mỗi sư phụ… Chỉ có mỗi mình người là hắn không thể chịu được ánh nhìn ấy.

"Đủ rồi, chuyện này đúng hay sai chỉ cần nghiệm chứng sẽ rõ." Chưởng môn Vân Phong cuối cùng đành phải lên tiếng phá tan bầu không khí trầm mặc trước. "Cho người đem Chân Phản Kính ra đây."

Hai tên đệ tử vâng dạ, vội vàng khiêng lên một chiếc kính hình tròn to bằng mặt bàn, đặt lên phía trước. Động tác mau lẹ, thời gian lấy kính cũng không quá lâu, chứng tỏ ngay từ đầu trước khi gọi Hàn Vũ tới chưởng môn Vân Phong bọn họ đã có sẵn ý định nghiệm chứng này rồi.

"Hàn Vũ, ngươi nhỏ máu của mình lên trên mặt kính."

Chân Phản Kính là một pháp bảo lâu đời của Quy Môn tông, chuyên dùng để dò ra ma tu. Chiến tranh chính tà năm đó, ma tu từng nhiều lần có ý định xâm nhập vào bên trong tông môn chính phái, cho nên chưởng môn lúc đó của Quy Môn tông mới chế tạo ra Chân Phản Kính, có khả năng nhận biết đối phương có phải ma tu hay không. Đáng tiếc là vị chưởng môn này không lâu sau đó chết trên chiến trường, mà Chân Phản Kính sau khi kết thúc chiến tranh cũng được dẹp vào kho không đụng tới.

Ma tu có thể ngụy tạo khí tức, nhưng không có cách nào che giấu máu của mình. Do cách tu luyện khác nhau cho nên máu của ma tu cũng khác với tu sĩ chính phái. Chỉ cần nhỏ máu lên Chân Phản Kính, nếu như mặt kính vẫn không có hiện tượng gì, chứng tỏ người này là tu sĩ. Nếu mặt kính chuyển sang vài phần màu đen, như vậy trong máu người này có dấu vết khí tức của ma tu, đồng nghĩa đang cheo leo giữa trạng thái nhập ma và bình thường. Màu đen lan ra khắp mặt kính, cũng đồng nghĩa đối phương hoàn toàn là một ma tu chính hiệu.

Giây phút Chân Phản Kính được đem ra, Hàn Vũ đã biết bản thân mình không có cách nào che giấu được nữa. Trích ra ở đầu ngón tay một giọt máu nhỏ lên Chân Phản Kính, hắn đứng sang một bên im lặng chờ đợi phán quyết giành cho mình.

Một giây, hai giây,… Mặt kính sau khi hấp thu giọt máu vẫn không hề có biến chuyển gì. Khi mọi người đang ngờ vực chẳng lẽ Hàn Vũ thật sự vô tội, thì đột nhiên giữa tâm kính chuyển thành màu đen, lan đều ra khắp bốn phía, cho đến khi nhuộm toàn bộ tối đen như mực.

Kết quả đã được chứng thực, ánh mắt những người trong chánh điện nhìn về phía Hàn Vũ không còn là nghi ngờ nữa, mà là chân chân thực thực chán ghét. Chưởng môn Vân Phong tức giận vỗ bàn: "Hàn Vũ! Ta còn tưởng rằng ngươi thật sự gặp được kỳ ngộ gì nên mới vẫn luôn chậm trễ không quay về tông môn, hóa ra ngươi lại đọa nhập ma đạo! Quy Môn tông nuôi dưỡng ngươi tới ngày hôm nay, ngươi lại đền đáp tông môn như thế, đây là thái độ gì!!"

Hàn Vũ rũ mắt xuống không đáp trả. Hắn thừa biết cho dù hắn nói thật ra tất cả mọi chuyện, những người ở đây cũng sẽ vẫn không tin tưởng hắn. Hay nói đúng hơn, thứ khiến họ tức giận là vì thân phận ma tu của hắn. Còn hắn có làm chuyện thiên thương hại lý gì không thì họ không cần quan tâm.

Lâm Mặc ban đầu còn mơ mơ hồ hồ, bây giờ đã hoàn toàn tỉnh hẳn, gương mặt một bộ không thể tin được. Đệch, cậu chỉ lỡ sai lầm có một lần, cốt truyện đã chạy vặn vẹo thành thứ gì thế này?!

"Hôm nay ta nhất định phải thanh lý môn hộ, diệt trừ tên ma tu nhà ngươi!"

Chưởng môn Vân Phong vung tay lên, trong tay xuất hiện thanh kiếm bản mạng, đâm thẳng về phía Hàn Vũ. Hắn ngược lại cũng không hề tránh né, hai mắt nhắm lại, đứng đó như nhận mệnh.

Keng! Từ trong không trung xuất hiện một thanh trường kiếm khác chặn lại thanh kiếm của chưởng môn Vân Phong.

"Vân Tiêu sư đệ!"

"Sư phụ!"

Chưởng môn Vân Phong cùng Dụ Trăn gần như hô lên cùng một lúc, ánh mắt mang theo vẻ không thể tưởng tượng được mà nhìn về phía Lâm Mặc.

Ngay cả Hàn Vũ cũng ngẩng đầu lên, không nhịn được lại liếc nhìn sư phụ. Chỉ thấy người đang đứng chắn trước mặt hắn, tà áo không gió mà bay. Chẳng hiểu sao nhìn thấy một màn này, trong lòng hắn như dâng lên một cỗ nước ấm.

Lâm Mặc sau khi ra tay xong mới nhận ra chính bản thân mình làm gì. Cậu hơi hoảng hốt muốn lùi lại, nhưng không hiểu sao vẫn đứng cản phía trước Hàn Vũ.

Ừ, đúng vậy, Hàn Vũ là pháo hôi quan trọng, không có hắn sẽ không thể tiếp tục cốt truyện, Cậu chỉ là đang bảo vệ cốt truyện mà thôi, không có ý gì khác. Thật sự là vậy. Cậu đang nghĩ cách để cốt truyện đại thần đừng chạy đi như thảo nê mã bị bệnh trĩ nữa…

… Được rồi, kỳ thực cậu không muốn đứa bé chính tay mình nuôi lớn bị đâm chết trước mặt mình! Hoàn toàn không muốn! Một chút cũng không!

Trong lối suy nghĩ của Lâm a ba, tiểu Vũ là ta tự một tay nuôi lớn lên, liên quan rắm gì đến tông môn các ngươi! Ta còn chưa lên tiếng, các ngươi đã dám đòi giết đệ tử của ta!

Hàn Vũ ở trong tiểu thuyết chỉ là một pháo hôi tô điểm cho nhân vật chính. Nhưng Hàn Vũ ở phía sau lưng cậu đây chính là đứa bé cậu cực khổ nuôi nấng lớn lên. Chính cậu quan sát từng giai đoạn trưởng thành của hắn, vì hắn mà dạy dỗ, chăm chút từng món đồ một. Giết hắn, không khác gì tàn nhẫn đâm một đao vào trái tim cậu.

Ma tu thì thế nào! Ta đây sau này còn bị ma tu đâm chết đây mà có nói gì đâu, đám NPC các ngươi nháo cái gì!

"Sư đệ, mau tránh ra!" Chưởng môn Vân Phong quát lên. "Hôm nay ta nhất định phải giết chết tên ma tu này, tránh cho hắn về sau làm hại người khác!"

Lâm Mặc vẫn kiên định đứng phía trước, một bước cũng không dời, ánh mắt lạnh như băng nhìn tất cả mọi người, nói ra rành rọt từng chữ: "Hắn là đồ đệ của ta, sinh tử do ta quyết định."

Nói rồi, cậu quay người lại đối diện với Hàn Vũ.

Hàn Vũ vẫn không hề phản kháng. Kỳ thực hắn còn cảm thấy, nếu đằng nào cũng phải chết, hắn vẫn hy vọng được chết dưới kiếm của sư phụ hơn. Nói không chừng, sẽ khiến sư phụ nhớ tới trước kia bản thân từng có một đệ tử tên Hàn Vũ. Ước nguyện của hắn chỉ hèn mọn như vậy mà thôi.

Ánh mắt Lâm Mặc nhìn về phía Hàn Vũ có chút mê man, lại mang theo vài phần thương cảm. Lặng lẽ trao đổi với hệ thống ở trong đầu, cậu kiên quyết nhấn nút mua vật phẩm.

"Hàn Vũ, ngươi đọa nhập ma đạo, ta nể tình sư đồ tha cho ngươi một mạng! Từ nay về sau trục xuất khỏi Quy Môn tông, không còn quan hệ với tông môn nữa!"

Mọi người chỉ nhìn thấy đầu mũi kiếm của Lâm Mặc đặt lên trán Hàn Vũ đột nhiên lóe lên tia sáng nhỏ, sau đó cả thân hình của hắn cũng dần phát sáng theo.

"Truyền tống trận! Vân Tiêu, ngươi đây là có ý gì!"

Hàn Vũ kinh ngạc nhìn cơ thể mình, rồi lại nhìn về phía Lâm Mặc. Hắn chỉ nhìn thấy sư phụ lạnh lùng uy nghiêm của mình đứng đó, cản lại những đạo kiếm khí muốn tấn công về phía mình, tranh thủ thời gian cho bản thân truyền tống. Nháy mắt sau, thân hình Hàn Vũ biến mất ở chánh điện.

Hàn Vũ đã biến mất, các đạo tấn công cũng tự nhiên dừng lại. Chưởng môn Vân Phong giận đỏ mắt, chỉ tay về phía Lâm Mặc hét to: "Vân Tiêu! Ngươi không nhớ sư phụ của chúng ta chết dưới tay ai sao?! Ngươi vậy mà phản bội tông môn vì tên ma tu kia?!"

Lâm Mặc trầm mặc đứng đó. Sư phụ của Vân Tiêu chân nhân và Vân Phong chính là vị chưởng môn đời trước sáng chế ra Chân Phản Kính bị ma tu giết chết trên chiến trường.

Bất quá, vậy thì sao. Đó chỉ là một nhân vật cameo mờ nhạt trên giấy đến tên cũng chưa được nghĩ ra. Trong khi đó Hàn Vũ chính là một người bằng xương bằng thịt đứng ở đây. Cho dù được chọn lại, cậu vẫn sẽ làm như vậy.

Thấy Lâm Mặc vẫn đứng im không nhận lỗi, chưởng môn Vân Phong càng thêm tức giận: "Vân Tiêu chân nhân trợ giúp ma tu trốn thoát, phạm vào đại tội của Quy Môn tông! Trong vòng trăm năm tới phạt bế quan tại Liệt Hỏa sơn sám hối!"

Theo lý thuyết, với tu vi của Lâm Mặc hiện tại, chỉ cần cậu không muốn sẽ không ai có thể ép buộc cậu làm gì, trừ phi gọi hết tu sĩ Kim Đan kỳ đến đối phó cậu. Nhưng hệ thống lại đột nhiên nhảy ra nói một câu.

[Cậu OOC vượt quá mức quy định, đây là hình phạt của ý chí thế giới.]

Chỉ một câu đó, Lâm Mặc không thể không đi lĩnh phạt.

Vân Tiêu chân nhân căm ghét ma tu, sẽ không trợ giúp ma tu. Trong tiểu thuyết, sư phụ của Vân Tiêu chân nhân bị ma tu giết hại, cho nên y có mối hận đối với toàn bộ giới ma tu. Cho dù là đệ tử của mình đi chăng nữa, y vẫn có thể thản nhiên giết chết.

Lâm Mặc dùng tình cảm riêng để giải quyết chuyện này, hiển nhiên đã khiến ý chí thế giới bất mãn, đưa ra hình phạt.

Linh căn của Vân Tiêu chân nhân là băng hệ biến dị đơn linh căn, trong khi đó Liệt Hỏa sơn quanh năm lửa cháy. Hai thứ tương khắc với nhau, nếu ở trong đó lâu dài, sẽ chỉ khiến cơ thể chịu thống khổ, tu vi cũng không có cách nào tăng tiến.

[Không chỉ là đơn giản như vậy.] Hệ thống tiếp tục giải thích. [Nếu cậu ở trong đó suốt trăm năm, hỏa khí ở Liệt Hỏa sơn sẽ xâm nhập vào kinh mạch, sau này dù có cơ hội rời đi thỉnh thoảng vẫn sẽ tái phát, căn bản không có cách nào chữa dứt.]

Lâm Mặc vẫn im lặng mà ngự kiếm bay về phía Liệt Hỏa sơn, tựa hồ không hề nghe thấy tiếng hệ thống nói.

[Tôi đã bảo cậu rồi, đừng quá chú tâm vào một thứ như vậy. Đến khi có cảm tình lại không thể đưa ra quyết định đúng đắn, cuối cùng ảnh hưởng đến bản thân.]

"Lúc tôi ở cùng với Tạ Hoài An, cũng không nghe cậu nói vậy." Lâm Mặc nhàn nhạt trả lời.

[Đó là vì…] Nhận ra bản thân suýt chút nữa nói lộ, hệ thống liền ngay lập tức im miệng. [Dù sao cậu cũng không thể tiếp tục như thế này nữa. Lần trừng phạt này xem như cảnh cáo, tôi sẽ không giúp cậu đâu.]

Dù sao lúc không có nhiệm vụ cậu ngoại trừ nhàm chán cũng chỉ là nhàm chán, trải qua ở đâu chẳng như nhau. Ngồi xuống đả tọa trong nhà giam trên Liệt Hỏa sơn, Lâm Mặc nhắm hai mắt lại.

Hỏa khí ở nơi đây không ngừng xâm nhập kinh mạch cậu. Mỗi khi Lâm Mặc dùng linh khí đẩy chúng ra, lại có từng luồng hỏa khí khác xông vào. Nhưng cậu không thể dừng lại, bởi vì một khi hỏa khí hoàn toàn chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể, đối phương sẽ bị sức nóng đó làm cho tự bạo mà chết.

Lấy tu vi Nguyên Anh kỳ của Vân Tiêu chân nhân, chỉ cần không ngừng việc đẩy hỏa khí ra thì sẽ không đến nỗi chết người. Bất quá quá trình này vô cùng thống khổ, cơ thể lúc nóng như bị thiêu đốt đến tận xương, lúc lạnh lại khiến cả thân người run cầm cập. Quả thực chính là hành hạ không ngừng nghỉ.

Nghĩ tới chuyện bản thân còn phải chịu đựng ở nơi này thêm một trăm năm, tự dưng Lâm Mặc cảm thấy nản lòng ghê gớm.

Thôi kệ, vài chục năm nữa Quy Môn tông diệt môn rồi, cậu sẽ được giải thoát. Chỉ là không biết ở trong này thì làm sao làm nhiệm vụ nhỉ…

Hàn Vũ sau khi mở mắt ra phát hiện bản thân đã được truyền tống đến một nơi xa lạ, xung quanh chỉ toàn là hoang mạc. Ngay lúc đó một cơn bão cát xuất hiện, khiến hắn không thể không nhanh chóng tìm chỗ trốn. May mắn thay gần đó có một hang động thiên nhiên, hắn liền nhanh chóng chui vào.

Nhiệt độ ở sa mạc ban ngày thì nóng như lò sửa, đêm xuống lại rét căm căm. Có điều Hàn Vũ một thân tu vi Kim Đan kỳ, hoàn toàn không cần sợ nóng sợ lạnh.

Dựa lưng vào vách đá, nhớ lại tất cả mọi chuyện, hai mắt Hàn Vũ đỏ hoe, răng cắn vào môi gần như bật máu. Với tu vi của hắn hiện tại, muốn toàn thân thoát khỏi Quy Môn tông là không có khả năng. Thậm chí chỉ cần sư phụ động một ý niệm, hắn sẽ không có cách nào tránh khỏi cái chết.

Thế nhưng sư phụ không giết hắn, lại còn dùng truyền tống trận để trợ giúp hắn chạy đi, cứu thoát hắn khỏi cái chết một lần nữa. Cuộc đời này hắn đã nợ ân cứu mạng của sư phụ hai lần, căn bản không có cách nào trả hết.

Hắn quả nhiên ngu xuẩn đáng chết, ảo tưởng rằng có thể sánh vai cùng sư phụ. Kỳ thực từ đầu đến cuối hắn chỉ là một kẻ kéo chân sau, là một đứa đệ tử không khi nào khiến sư phụ không phiền lòng.

Tất cả chỉ vì hắn chưa đủ mạnh! Hai mắt Hàn Vũ đỏ ngầu, nắm tay siết chặt lại. Nếu hắn có đủ thực lực, sẽ có thể cùng đứng vai kề vai với sư phụ, chứ không phải tránh né phía sau để người bảo hộ như vậy!

Còn có Chu Dương Phong. Hàn Vũ căm ghét gã một thì càng căm ghét bản thân mười. Vì cái gì tự cho là thông minh, nghĩ rằng có thể qua mắt được gã. Hàn Vũ không rõ lắm vì cái gì Chu Dương Phong lại làm vậy, nhưng thực rõ ràng từ đầu đến cuối gã không hề định làm theo như những gì gã nói ban đầu. Nói cách khác, ngay từ đầu gã đã lừa gạt hắn, mà hắn còn ngây thơ tin tưởng, cho rằng mình khôn khéo có thể lừa dối gã.

Suy cho cùng, trước thực lực tuyệt đối mọi âm mưu quỷ kế đều không có ý nghĩa gì. Chỉ khi hắn trở thành người đứng đầu, đạp lên hết tất cả, mới có thể nắm lấy thứ mình muốn! Chính đạo thì sao! Ma đạo thì sao! Đến phút cuối cùng, kẻ chiến thắng mới viết nên lịch sử!

Bên trong nhà giam không phân biệt được ngày đêm, Lâm Mặc cũng không biết bản thân đã trải qua bao lâu rồi. Những cơn đau đớn từng khiến cậu thống khổ đến kêu gào, giờ đây cũng đã trở nên quen thuộc. Hiện tại cho dù bị hành hạ đến tận xương, cậu vẫn có thể im lặng đả tọa chỉ đổ mồ hôi mà không hề rên một tiếng.

Cái gì rồi cũng quen cả. Sống trong cái khổ, Lâm Mặc quen rồi.

Ít ra Lâm Mặc còn có 419 để trò chuyện. Thỉnh thoảng nó sẽ cung cấp cho cậu biết một số thông tin bên ngoài, về hướng đi của nhân vật chính. Xem ra cho dù bị cậu quậy lên thành nồi cháo thập cẩm, ý chí thế giới vẫn có vài cách kéo cốt truyện đi theo đúng hướng. Dụ Trăn vẫn gặp được kỳ bảo, đạt được kỳ ngộ, thu được hậu cung,…

Lâm Mặc không hỏi về Hàn Vũ, mà hệ thống cũng ăn ý không nhắc tới nửa chữ. Dù sao nếu biết cũng không làm được gì, thà rằng không biết còn hơn.

Tính theo thời gian trong truyện, chỉ còn khoảng vài năm nữa là Quy Môn tông bị diệt môn, Vân Tiêu chân nhân cũng bị Huyết Sát lão tổ đâm chết đi. Nhớ đến tình tiết này, cậu lại bất giác thở dài.

Nào ngờ giây trước cậu vừa mới thở dài xong, giây sau hệ thống đã phát thông báo.

[Đinh! Nhiệm vụ phụ 1: Bị ma tu đâm chết | Phần thưởng: 800 điểm năng lượng]

Suýt chút nữa Lâm Mặc nhảy dựng lên, ngốc hồ hồ nhìn nhiệm vụ: “Cái quái gì đây?”

[Kỳ lạ… Cậu vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ chính, sao lại giao loại nhiệm vụ phụ đi tìm chết kiểu này?]

“Nhưng theo cốt truyện phải dăm ba năm nữa Quy Môn tông mới bị diệt môn!”

[Có người đang tiến tới Liệt Hỏa sơn.]

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!!”

[Tôi không biết. Thôi thì cậu cứ chuẩn bị tinh thần chịu chết trước đi. Đâm nghe có vẻ đau nhưng thực ra cũng nhanh lắm, một phát là xong thôi.]

Lâm Mặc khóc không ra nước mắt. Vì cái gì mấy chục năm qua cậu ngoan ngoãn ngồi chịu phạt trong Liệt Hỏa sơn, kịch bản đại thần vẫn chạy xa tít tắp không lối về?! Cậu cũng không làm gì cả, tại sao lại đẩy nhanh được tiến độ cốt truyện?!!

Cảm giác này chẳng khác nào cậu chạy theo sau í ới kêu kịch bản quân, mau về nhà đi, mà kịch bản quân lại hùng hồn nói với cậu, hãy đợi ta trở thành vua hải tặc!

Những câu hỏi không lời giải bủa vây Lâm Mặc, cuối cùng cậu chỉ có thể chọn nhận mệnh như hệ thống nói. Dù sao thế giới này cũng nát lắm rồi, đánh giá khẳng định sẽ không cao. Chết sớm sang thế giới sau còn hơn.

Lúc này Lâm Mặc mới nhận ra một điều, theo thời gian ở lại thế giới càng lâu, độ lệch cốt truyện càng khó giữ. Thế giới trước cậu có thể thu được đánh giá S vì kỳ thực tổng thời gian cậu ở đó cũng chưa tới năm năm, nếu có gì xảy ra cũng dễ dàng giải quyết. Nhưng tại thế giới tu chân, đơn vị không tính là năm mà phải là chục năm trăm năm thì một hành vi bất cẩn lúc nào đó cũng sẽ dẫn đến hiệu ứng cánh bướm sau này.

Đây chính là tính hai mặt của một sự việc đi. Hóa ra sống lâu cũng không dễ dàng gì. Cậu tự thổn thức thầm nghĩ, cho dù chỉ làm người qua đường trong tiểu thuyết, muốn sống thọ và chết tại nhà quả nhiên bất khả thi.

[Đến rồi.]

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống, Lâm Mặc tản ra thần thức phát hiện có kẻ xâm nhập. Hắn toàn thân mặc hắc y, che kín từ trên xuống dưới, ngay cả nửa mặt trên cũng đeo mặt nạ, hoàn toàn không nhìn ra là ai.

Bất quá tiểu thuyết tu chân đã quy định, người mặc bạch y phải cao lãnh tu vi cao, thanh y thì vui tươi hồn nhiên, hồng y ngược lại diễm lệ quyến rũ, còn hắc y trăm phần trăm là nhân vật phản diện như ma tu rồi.

Cho nên nếu chẳng may ma tu rơi vào tay địch, cứ việc đổi áo sang màu trắng, khẳng định sẽ không bị phát hiện ra.

Bởi vì nhiệm vụ là đi tìm chết chứ không phải giết chết đối phương, cho nên Lâm Mặc thản nhiên mặc kệ mà ngồi xếp bằng chờ đao đâm tới. Chỉ là cậu ngồi chờ gần nửa canh giờ, tên ma tu kia ngược lại không động đậy chút nào!

Lâm Mặc có chút mất kiên nhẫn mà mở mắt ra, thấy tên ma tu cứ trơ ra như phỗng như thế, trong lòng ầm ầm lửa giận. Có con cá nào ngoan ngoãn chờ cần câu tới như cậu không? Có tu sĩ chính phái nào khao khát được ma tu thọc như vậy chưa? Tại sao còn chưa động thủ a?!!

Chẳng lẽ cậu còn phải mỉm cười hiền từ tiến lên cầm tay đối phương chĩa kiếm vào bụng mình, miệng thì nói "Đúng rồi, cứ như thế mà đâm vào. Nhanh… nhanh lên một chút…"?

Giống như đọc được oán hận của Lâm Mặc, tên ma tu bước đi tới thêm vài bước. Lâm Mặc lại một lần nữa hớn hở sắp xếp tinh thần. Mau, mau đâm đi! Đâm nhanh chuẩn ngoan một phát chết là tốt nhất, đừng có mắc kẹt giữa khúc xương nào là được! Ây, cũng không phải cậu khinh thường khả năng của người ta, nhưng thực tế ở tu chân giới có ai học qua sinh học về cơ thể người đâu chứ.

Bất quá mũi kiếm không đâm tới như Lâm Mặc tưởng tượng. Cậu lần hai bị chọc tức, linh lực toàn thân định bùng nổ đánh cho tên này thành đầu heo trước rồi làm nhiệm vụ sau, lại đột ngột phát hiện ra cơ thể trống rỗng, kinh mạch như bị chặn lại, hoàn toàn không điều động được linh lực.

Lâm Mặc cả kinh thử vận chuyển một lần nữa, nhưng vẫn không thành công. Hỏa khí nhân cơ hội này mà xâm nhập vào cơ thể cậu. Không có linh lực chống đỡ, chẳng mấy chốc kinh mạch bị hỏa khí chiếm giữ. Cả người Lâm Mặc như bị thiêu đốt tận trong xương, đau đớn vượt xa hơn tất cả mọi khi.

"Ngươi… ngươi…" Lâm Mặc tính chửi thề một câu, lại nhớ tới thiết lập tính cách nhân vật, đành trợn mắt mà cứ lắp bắp ngươi ta mãi.

Khốn nạn! Ta đã ngồi im cho ngươi đâm, ngươi còn chặn linh lực ta! Đây là không tin tưởng nhau đến cỡ nào!

Đau đớn không chịu nổi, Lâm Mặc không duy trì được tư thế ngồi, chỉ có thể vô cùng mất hình tượng mà ngã sang một bên.

Đối phương cũng đã nhận ra sự bất thường của Lâm Mặc, vội vàng tiến lên trước kiểm tra. Chẳng hiểu sao cậu lại cảm giác được lo lắng cùng hoảng hốt từ hắn. Đi giết người còn sợ người chết trước khi mình chết, thật kỳ quái. Thời buổi bây giờ chẳng thể hiểu nổi nhân vật phản diện nữa rồi!

Nếu đối phương không ra tay, sớm muộn gì cậu cũng sẽ bị hỏa khí của Liệt Hỏa sơn làm cho tự bạo kinh mạch mà chết! Nếu đằng nào cũng phải chết, hiển nhiên cậu càng ưa thích chết mà ôm theo 800 điểm năng lượng hơn!

Cho nên trước khi ngất đi, lời cuối cùng cậu nói ra lại chính là:

"Mau đâm chết ta… Nhanh lên!"

Tác giả có lời muốn nói: Thật đúng là thần giao cách cảm Thế giới sau ta vừa mới soạn xong plot chính là mạt thế đó

42. Chương 42: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (9)

Lúc Lâm Mặc tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, toàn thân không chút khí lực chỉ có thể nằm dài. Ngay cả mí mắt nâng lên cũng vạn phần cực nhọc.

Giây phút nhìn thấy phía trên đầu là trần nhà, Lâm Mặc liền hiểu nhiệm vụ bị ma tu đâm chết của cậu coi như thất bại rồi. May mà loại nhiệm vụ phụ này không giới hạn thời gian, cho dù có thật sự thất bại lần này cũng không phải không có cơ hội thực hiện lại.

Lâm Mặc định leo xuống giường xem xét tình hình, lúc cử động nghe thấy tiếng leng keng thanh thúy, ngẩng đầu nhìn về phía cổ tay phải mới trông thấy cổ tay bị còng lại bởi một sợi dây xiềng xích đen.

Mí mắt Lâm Mặc hơi giật giật, đặt chân xuống giường đi lòng vòng thì phát hiện chiều dài của sợi dây xích thế mà chỉ đủ cho cậu hoạt động trong phạm vi phòng. Nhưng đó còn chưa phải tất cả. Đáng nói nhất chính là giờ phút này cậu hoàn toàn không thúc dục được linh lực trong cơ thể.

Cảm giác này rất giống với lần trước khi ngất đi ở trong Liệt Hỏa sơn trước đó. Chỉ là nếu lúc trước không thể điều động được linh lực, thì hiện tại Lâm Mặc thậm chí còn không cảm nhận được một tia linh lực trong cơ thể. Giống như có thứ gì đó chặn lại linh lực của cậu.

Quét mắt nhìn đến sợi dây xích đen, Lâm Mặc lấy kinh nghiệm nhiều năm đọc kiếm hiệp với tu chân của mình ra mà khẳng định - nhất định là do cái thứ đồ chơi quỷ quái này!

Không còn linh lực chống đỡ, Lâm Mặc chẳng khác nào người phàm. Chẳng bao lâu sau cậu bắt đầu cảm thấy đói, bụng ọt ọt vang lên tiếng kháng nghị. Mà căn phòng này dường như có một tầng kết giới che chắn, cho dù cậu có cố gắng kêu to như thế nào cũng không ai nghe thấy.

Đành phải ôm bụng đói leo lên giường, Lâm Mặc nhắm mắt quyết tâm dùng cơn buồn ngủ dập tan cái đói. Chỉ là cậu vừa mới tỉnh dậy, nơi nào có thể nhanh chóng ngủ đi được, thành ra không những không đỡ đói, trái lại càng cảm thụ rõ ràng hơn.

Đây là muốn bỏ đói chết cậu sao! Lâm Mặc cắn góc áo rên hừ hừ. Vân Tiêu chân nhân tu vi Nguyên Anh kỳ lại chết vì đói, tin như vậy leo lên đầu đề đảm bảo có thể gây sốc toàn tu chân giới.

"419, tình hình hiện tại thế nào?"

[Theo đo lường, vị trí của ký chủ nằm ở Ma Vực.]

"Còn Quy Môn tông? Vì cái gì tình tiết lại bị đẩy nhanh?"

[Quy Môn tông vẫn chưa bị diệt môn, tạm thời khoảng cách quá xa không thể xem xét tình hình chính xác.]

Ngay lúc đó, cửa phòng kêu một tiếng nhỏ. Lâm Mặc liền vội vã quay về trạng thái trang bức, giấu cái ống tay áo bị mình cắn đến ướt một mảnh đi, hai mắt khẽ khép hờ lại, lại vờ như mới tỉnh dậy, còn chớp chớp vài cái.

Cậu quay đầu sang, phát hiện ra người vào phòng thế nhưng lại là hắc y nhân ngày hôm ấy!

Trong lúc cậu cố phỏng đoán xem rốt cuộc đây là pháo hôi/ nhân vật qua đường/ boss phản diện nào, hắc y nhân đột nhiên cởi bỏ mặt nạ, để lộ ra gương mặt thật.

Ngay lập tức Lâm Mặc liền sửng sốt! Kia chẳng phải tiểu Vũ nhà cậu sao!

Bất quá nam nhân này giống Hàn Vũ, lại có vài nét khác biệt. Hàn Vũ lúc trước dẫu trưởng thành vẫn còn vài phần non nớt, mà Hàn Vũ trước mặt đây toàn thân khí chất lạnh lùng, thiết huyết. Gương mặt hắn cứng rắn lạnh lẽo, ánh nhìn sắc sảo không còn chút trẻ con nào. Tóc hắn đen dài, lại có nhiều sợi tóc bạc. Đồng tử hai mắt trước kia màu đen thâm thúy, nay lại ánh lên sắc đỏ. Có thể nói so với Hàn Vũ lúc trước đã đọa nhập ma đạo cũng khác nhau rất nhiều.

Nhưng Lâm Mặc lại có thể khẳng định, đây chắc chắn là Hàn Vũ. Này có lẽ là giác quan đặc biệt đi, cho dù Hàn Vũ có biến thành một mỹ nhân ngực to mông cong đi chăng nữa, cậu cũng có thể nhận ra hắn ngay tức khác.

"Sư phụ."

Giọng Hàn Vũ khàn khàn lại cực kỳ gợi tình, mang đậm hương vị một người đàn ông từng trải, khiến cho lỗ tai người nghe cũng muốn mang thai.

Lâm Mặc nghe thấy giọng nói như vậy, có chút lúng túng đáp lại một tiếng: "Ừ."

Nói rồi, cậu chợt nhớ ra, hình như hiện tại cậu mới là người bị hại, còn tiểu Vũ là kẻ bắt cóc đi? Vì cớ gì cậu phải trả lời bằng cái giọng điệu như đang chột dạ né tránh?!

Nghĩ nghĩ như vậy, Lâm Mặc nâng cao tinh thần, thần sắc lãnh đạm quay đầu sang hỏi: "Tiểu Vũ, đây là có chuyện gì?"

Hàn Vũ bước tới bên giường quỳ gối xuống, hai tay muốn chạm vào sư phụ lại lúng túng, cuối cùng chỉ có thể bám lấy mép giường, cẩn thận để không đụng vào. Không hiểu sao nhìn tình cảnh này, Lâm Mặc cảm giác như đang nhìn thấy một con chó to đang ngồi cụp đuôi trước mặt.

"Ta chỉ là muốn tốt cho sư phụ thôi, người đừng nóng giận."

"Tốt cho ta?" Lâm Mặc nhăn mi. "Đây là tốt của ngươi sao?"

Cậu giơ tay lên, dây xích theo đó mà kêu loảng xoảng, âm thanh vang vọng khắp phòng.

Hàn Vũ hơi mím môi, nhưng ánh mắt vẫn vô cùng kiên định mà đáp: "Tu vi sư phụ cao hơn ta, ta lại không nỡ tổn thương người, chỉ có thể tạm thời dùng biện pháp như vậy…"

Lâm Mặc không biết Hàn Vũ đang đánh chủ ý gì, cũng không rõ cốt truyện đã vặn vẹo đến cỡ nào, nhưng chắc chắn chẳng tốt được bao nhiêu. Bất quá cậu có thể chắc chắn một chuyện, đó chính là phải quay về Quy Môn tông theo sát Dụ Trăn. Y là nhân vật chính, chỉ cần bám theo y vẫn có cơ hội xoay chuyển tình thế.

Hàn Vũ hiện tại là ma tu, nhất định sẽ không giúp đỡ Quy Môn tông, càng không quan tâm đến Dụ Trăn. Nếu hắn thực sự cho cậu rời đi, cũng không cần hao tâm tốn sức trói cậu lại như bây giờ. Do đó, khẳng định Lâm Mặc không thể cho Hàn Vũ sắc mặt hòa nhã được.

"Hàn Vũ, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?"

Bị sư phụ gọi thẳng tên, thần sắc Hàn Vũ hơi vặn vẹo, con ngươi có chút đỏ rực lên, ngữ điệu nguy hiểm lại tàn nhẫn mà nói: "Sư phụ, ngươi vì ta mà bị giam ở Liệt Hỏa sơn mấy chục năm, ta không thể tiếp tục để ngươi quay lại đó được. Chỉ cần ta thả ngươi ra, ngươi nhất định sẽ lại quay về Quy Môn tông tiếp tục chịu phạt."

Hàn Vũ nhận định như thế, bởi vì bằng thực lực của Vân Tiêu chân nhân, chỉ cần sư phụ không muốn không ai có thể bắt ép người làm gì.

Quan trọng hơn, trong mắt Hàn Vũ sư phụ là một người kiên định với quyết định của bản thân. Giống như lúc ấy khi thả hắn đi, cho dù vi phạm luật lệ tông môn, hành vi bị xem như phản lại chính đạo, sư phụ vẫn không hề do dự. Mà khi bị phạt giam trong Liệt Hỏa sơn, sư phụ vẫn im lặng chấp thuận theo.

"Sư phụ, người tạm thời cứ ở đây có được không? Đợi cho tình hình ổn định rồi, ta sẽ thả người ra…"

"Ngươi còn biết là ta vì ngươi mà bị giam ở Liệt Hỏa sơn sao? Đây là hành động báo đáp của ngươi?" Lâm Mặc cười lạnh cắt ngang lời hắn nói.

Hô hấp của Hàn Vũ hơi đình trệ, trong lòng muốn nói rất nhiều thứ, lại thủy chung không thể thốt ra. Sư phụ cứu hắn, đấy là sự thật. Mà hắn giam giữ người, đấy cũng là sự thật. Cho dù hắn có vì lý do gì đi nữa, cũng không chối bỏ được sự thật này.

"Nếu ngươi còn coi ta là sư phụ, mau chóng tháo thứ này ra, rồi để ta đi."

"Không được!" Hàn Vũ đột ngột quát to, sau đó lại im bặt.

Hắn nhào đến ôm chầm lấy Lâm Mặc, hai cánh tay như gọng kiềm sắt xiết chặt người trong lòng, giọng nói mang theo vài phần ủy khuất: "Sư phụ, có thể đừng quay về Quy Môn tông không?"

Lâm Mặc vô cùng bất đắc dĩ, cậu đâu có giỏi đóng mấy vai này. Chuyên môn của cậu là bán manh làm nũng, chứ không phải đối phó với người bán manh làm nũng a! A phi, chuyên môn gì chứ, nhất định là cậu bị hệ thống tẩy não rồi…

Cậu không trả lời, Hàn Vũ càng hoảng hốt. Đồng tử của hắn ngày càng đỏ sậm. Ngay lúc đó hắn đột nhiên buông tay ra, chạy ào ra khỏi cửa đóng rầm cửa lại.

Lâm Mặc thật sự thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại cậu cái gì cũng chưa biết, đối với hoàn cảnh của mình còn mù mờ, quả thực không biết phải đối phó như thế nào. Hàn Vũ chủ động rời đi, lại may mắn giúp cậu có thời gian nhờ hệ thống tra xét cặn kẽ.

Hàn Vũ dùng tay che lại đôi mắt, đến khi màu đỏ của đồng tử dần nhạt xuống, khí tức quanh thân cũng ổn định lại mới dám ngừng lại tựa lưng vào tường. Thật nguy hiểm, suýt chút nữa đã lộ ra trước mặt sư phụ rồi.

Ánh mắt hắn tối tăm, tạm thời không thể quay về, liền chỉ có thể rời đi tới thư phòng. Hán vẫn rất rõ, nếu thật sự bức ép sư phụ đến đường cùng, khó mà nói được liệu người có làm liều hay không. Chi bằng tạm thời hòa hoãn, kéo dài một thời gian.

Mà Lâm Mặc bên này rốt cuộc cũng nhận được toàn bộ thông tin liên quan đến Hàn Vũ mấy năm gần đây.

Sau khi Hàn Vũ được Lâm Mặc gắn cho truyền tống trận rời đi, liền quay trở về Ma Vực xây dựng nên thế lực riêng của mình, nhanh chóng vươn lên trở thành một trong những ma tu đáng sợ nhất. Hắn ra tay tàn nhẫn, không ngừng bành trướng thế lực, căn bản chính là không từ thủ đoạn, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Tu vi của hắn theo đó mà tăng trưởng với tốc độ tên lửa, càng lâu dài khắp Ma Vực không có ai dám đối nghịch với hắn.

Cách đây khoảng mười năm trước, Hàn Vũ cho xây dựng Ma Cung tọa lạc ngay tại địa điểm nguy hiểm nhất của ma vực. Khu vực này dễ thủ khó công, xung quanh lại tràn ngập hiểm họa như ma thú, cộng thêm đội quân ma tu hùng mạnh khiến cho không có kẻ nào dám chọc tới. Mà nơi ở hiện tại của Lâm Mặc, chính là bên trong tòa Ma Cung ấy.

Nhìn xu thế phát triển rất có tiềm năng này, nếu không phải đã biết trước cốt truyện, Lâm Mặc còn thực sự hoài nghi nói không chừng Hàn Vũ mới thực là boss cuối, mà tên ma tu đâm chết Vân Tiêu chân nhân kia chỉ là pháo hôi qua đường.

Tóm lại sau vài chục năm không ngừng khuếch trương dã tâm, Hàn Vũ thành công leo lên vị trí Ma Tôn. Tu vi của hắn cũng đã là Kim Đan hậu kỳ điên phong, căn bản nửa bước vào Nguyên Anh kỳ, chỉ cần có thời cơ thích hợp liền có thể tiến giai. Một khi chuyện đó xảy ra, đồng nghĩa hắn sẽ là ma tu mạnh nhất toàn Ma Vực này, mà nếu có người nào muốn đối đầu cùng hắn, phỏng chừng cũng chỉ có mỗi Vân Tiêu chân nhân.

Lâm Mặc đã cho rằng bản thân còn phải nhịn đói vài hôm, hiển nhiên đã đánh giá sai trình độ quan tâm của Hàn Vũ với mình. Bởi vì chỉ vài canh giờ sau đó, cậu trông thấy Hàn Vũ tự mình đẩy đến một xe thức ăn, bộ dạng ngoan ngoãn đến độ không ai nghĩ rằng người trước mắt đây lại là Ma Tôn tàn độc nhẫn tâm, ra tay liền nhuốm máu.

"Sư phụ, hiện tại linh lực của người không dùng được, sẽ không khác phàm nhân bao nhiêu. Cho nên vẫn cần phải ăn uống đầy đủ để bổ sung năng lượng, nếu không về lâu dài cơ thể sẽ suy nhược dần đi."

Hàn Vũ hiển nhiên lo sợ rằng Lâm Mặc sẽ từ chối đồ ăn của mình mà tận tình giảng giải một phen kỹ càng. Bất quá hắn lo quá xa. Lâm Mặc hiện tại đói gần chết, cho dù trước mắt là củ cải mới đào từ dưới đất lên cậu cũng có thể vô tư gặm nhấm.

Nhưng vì cái thiết lập chết tiệt, cậu chỉ có thể làm bộ lạnh lùng dùng đũa gắp từng miếng nhỏ cho vào miệng nhai. Thậm chí còn không thể khen ngon một tiếng a a a!!!!

May mắn là Hàn Vũ rất kiên nhẫn chờ cậu ăn hết thức ăn trên bàn, còn hết sức tận trách mà dọn dẹp những thứ dư thừa. Chẳng mấy chốc, trong phòng lại sạch sẽ như lúc ban đầu.

Bụng đã được lấp đầy, Lâm Mặc cảm thấy có thể quay về chuyện chính được rồi.

"Ăn cũng đã ăn, bây giờ ngươi có thể nói rõ ràng mục đích của mình chưa?" Người nào đó lại trang bức tỏ vẻ "ta ăn hết là vì bị ngươi bức bách chứ không phải vì ta đói nên mới ăn" một cách nhuần nhuyễn.

"Sư phụ, ta nói đều là thật. Ta không có muốn nhốt người, cũng không phải lấy oán trả ơn gì. Ta chỉ là không muốn sư phụ quay về Quy Môn tông nữa thôi."

"Không quay về Quy Môn tông, chẳng lẽ lại ở đây với ngươi? Hàn Vũ, đầu óc ngươi lú lẫn đến mơ hồ rồi sao. Ngươi quên thân phận của ta, không lẽ quên cả thân phận của mình?"

"Không quan hệ." Hàn Vũ tiến tới ôm Lâm Mặc, cọ cọ như chú chó nhỏ. Lâm Mặc không còn linh lực căn bản không phải đối thủ của hắn. "Ở đây không ai có thể làm hại người. So với Quy Môn tông kia, nơi này an toàn hơn nhiều."

"Hơn nữa..." Ánh mắt hắn hơi nheo lại. "Chẳng mấy chốc Quy Môn tông cũng sẽ biến mất, sư phụ không cần quay về nơi đó nữa."

"Ngươi đang nói cái gì?!" Lâm Mặc lần này thực sự bị dọa hoảng.

Ngọa tào, từ pháo hôi có ý chí muốn phấn đấu trở thành boss coi như một loại quyết tâm vươn lên có thể tạm chấp nhận đi, nhưng muốn cướp luôn cả đất diễn của người ta là không được a!

Kịch bản quân đã tung tăng chạy đi tìm kho báu One Piece rồi, đừng để cho nó lạc sang Ấn Độ theo chân cô dâu tám tuổi nữa!!!

"Sư phụ không cần quan tâm bọn họ, chỉ để ý đến ta thôi được không?" Hắn nâng đầu để cho tầm mắt cả hai song song nhau, giọng nói có chút tội nghiệp, ánh mắt lom lom mong chờ nhìn về phía Lâm Mặc. Chỉ là dưới đáy mắt lại ẩn giấu vài phần điên cuồng, khắc chế không tràn ra.

Lâm Mặc hiện tại bị những lời vừa nãy làm cho rối tung rối bời, nào còn tâm tư chú ý chi tiết ấy. Cậu chỉ thiếu điều vò đầu bứt tai, ngay cả giọng nói cũng đã mang theo mấy phần không kiên nhẫn: "Hàn Vũ! Ngươi định làm gì?!"

"Đương nhiên là giết chết hết bọn họ a. Dám giam cầm sư phụ lâu đến như vậy, bọn họ chết là đúng rồi."

Lời của Hàn Vũ đầy tàn nhẫn nhưng lại nói ra một cách thản nhiên, giống như hắn sắp sửa giết chết một con cá chứ không phải cả một tông môn.

"Ngươi...! Quy Môn tông nuôi dưỡng ngươi lâu như vậy, ngươi không có chút tình nghĩa nào sao? Những sư thúc sư bá của ngươi, tuy bọn họ đối xử với ngươi không tốt, cũng không đến mức cần phải giết chết! Mà những sư huynh đệ tỷ muội trong tông môn càng vô tội, bọn họ không đáng phải chịu những thứ này!"

Lâm Mặc nói ra nhiều như vậy, Hàn Vũ lại chẳng hề đặt trong lòng. Vân Tiêu chân nhân bị giam cầm tại Liệt Hỏa sơn mấy chục năm, căn bản không nghe tới tin tức bên ngoài. Quy Môn tông đối ngoại tuyên bố Hàn Vũ là kẻ thù của tông môn, treo lệnh giết chết không tha. Các nhóm trưởng lão trước kia không nhìn hắn vừa mắt nay lại càng ra tay tàn nhẫn độc ác hơn. Ngay cả những đệ tử đồng môn cũng nhìn hắn với ánh mắt chán ghét, giống như nhìn thấy một thứ dơ bẩn bất kham.

Vì hắn là ma tu, cho nên phải chịu sự đuổi giết của chính đạo. Tu sĩ chính đạo giết chết hắn là đương nhiên, mà nếu hắn dám chống trả lại bị xem như tội ác tày trời.

Chút tình cảm còn sót lại với tông môn đã bị vô số lần đuổi giết bào mòn đến sạch sẽ rồi. Hàn Vũ của hiện tại chỉ còn một trái tim lãnh khốc vô tình, không tin tưởng bất cứ ai, cũng không đặt cảm tình vào thứ gì.

Suy cho cùng, cũng chỉ có người này mới có thể thủy chung từ đầu đến cuối dùng ánh mắt ôn nhu ấy nhìn mình. Nghĩ như vậy, Hàn Vũ lại càng dựa vào người Lâm Mặc.

Mà một trong những lý do quan trọng khiến Hàn Vũ càng muốn huyết tẩy Quy Môn tông, chính là vì nghe tin Vân Tiêu chân nhân bị giam ở Liệt Hỏa sơn. Địa phương đó có bao nhiêu thống khổ, hắn sao có thể

không biết. Chỉ có những kẻ phạm tử tội mới bị ném vào đó bị giày vò đến chết. Vậy mà Quy Môn tông lại dám khiến cho sư phụ đi vào chịu đựng những thứ đó.

Đây căn bản là khinh nhờn! Là xúc phạm! Sự tồn tại của sư phụ cũng giống như thánh thần trong lòng hắn, không phải thứ để cho những kẻ này tùy ý quyết định trách phạt!

Sư phụ trấn thủ Quy Môn tông bao nhiêu năm, kết quả chỉ vì hắn lại bị cả tông môn phỉ nhổ, bị xem như sa đọa. Thậm chí còn để cho lưu truyền bên ngoài rằng Vân Tiêu chân nhân tẩu hỏa nhập ma nên làm ra hành động như vậy, mục đích chỉ để cứu vớt danh dự tông môn. Một đám đạo đức giả thối tha như thế, Hàn Vũ nhìn bọn họ làm những chuyện kinh tởm ấy chỉ thấy buồn nôn, hận không thể phanh thây xẻ thịt tất cả những kẻ đó.

Sao có thể không nhận ra đây là do có người ghen ghét nên cố tình đưa ra lời đồn hãm hại thanh danh Vân Tiêu chân nhân. Vân Tiêu chân nhân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất của Vũ Sa quốc, địa vị cực cao, không có ai dám chống đối. Nhưng phàm là người càng đứng trên cao lại dễ dàng bị ghen ghét. Không nói đến bên ngoài, chỉ trong nhóm trưởng lão của Quy Môn hơn phân nửa từ lâu đã nung nấu ý định bỏ đá xuống giếng rồi, nay chẳng qua là một cơ hội tuyệt hảo mà thôi.

Dĩ nhiên, cũng không phải tất cả mọi người đều như thế, đều đáng chết như nhau. Nhưng Hàn Vũ hắn sẽ vì vài bông hoa nhỏ mà không dọn dẹp sâu bọ tràn ngập sân vườn sao? Châm ngôn của hắn là thà giết lầm còn hơn bỏ sót, cho nên Quy Môn tông khẳng định không tránh được kiếp nạn này.

"Sư phụ, bọn họ không đáng giá cho người bảo vệ. Người không biết trong thời gian qua bọn họ đã làm những gì đâu."

"Ngươi không nghe ta nói sao…!" Lâm Mặc bị khí đến giận, đầu có quả thực choáng váng.

"Những kẻ dám tổn thương ta, ta sẽ trả lại toàn bộ. Mà những kẻ dám tổn thương sư phụ…" Giọng nói của Hàn Vũ càng lúc càng nguy hiểm. "Ta nhất định sẽ trả lại gấp đôi! Khiến họ chết cũng không nhắm mắt!"

Tổ tông của ta ơi! Cứ tiếp tục như vậy người chết không nhắm mắt là ta đó! Lâm Mặc khóc không ra nước mắt, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ lại không thể ào ào nói ra.

"Sư phụ cứ từ từ nghỉ ngơi, ngày mai ta lại đến. Nếu người buồn chán có thể xem qua sách, có việc gì cứ lắc chiếc chuông này ta sẽ đến ngay."

Sau khi thả lại một chiếc chuông bạc lên mặt bàn, Hàn Vũ rời khỏi phòng nhanh như cơn gió, trả lại không gian yên tĩnh cho Lâm Mặc.

Tình huống hiện tại không khả quan chút nào. Lâm Mặc gấp đến độ xoay mòng mòng. Làm sao đây, làm sao đây. Hàn Vũ nếu diệt hết toàn bộ Quy Môn tông khẳng định sẽ bao gồm cả Dụ Trăn a! Suy cho cùng y là người tố cáo thân phận ma tu của hắn kia mà!

Trong tiểu thuyết, Dụ Trăn là vô tình ra ngoài rèn luyện nên mới tránh được kiếp nạn diệt môn. Mà hiện tại không trùng khớp thời gian, Hàn Vũ lại có lòng hận thù với Dụ Trăn, khẳng định sẽ nhất quyết không buông tha. Mọi chuyện ngày càng rắc rối, cậu lại bị giam ở đây cái gì cũng không làm được!

"Hệ thống! Làm sao bây giờ?!"

[Bình tĩnh. Quan trọng nhất hiện tại chính là bảo đảm sự sống còn của Dụ Trăn. Y là nhân vật chính của thế giới này, nếu y chết đi thế giới cũng sụp đổ theo. Nhưng chỉ cần y còn sống thì cậu vẫn còn cơ hội xoay người.]

"Tôi biết a! Nhưng phải làm gì đây? Cũng không thể ngồi yên xem kịch đi!" Đột nhiên cậu sáng mắt lên. "Đúng rồi! Tôi còn có thể mua hàng từ thương thành để thoát ra!"

Lâm Mặc tự khen mình là thông minh, lại phát hiện ra không thể nhấn nút giao dịch.

[Cái này… Ký chủ cậu có nhớ tôi từng bảo số lần mua và bán không được chênh lệch nhau quá nhiều không? Từ lúc bắt đầu thế giới này cậu chỉ toàn mua mà không bán, cho nên hết số lần mua rồi.]

Aaaaa!!!! Lúc đó cậu toàn đắm chìm trong cuộc sống chăm sóc tiểu bánh bao, làm gì nhớ tới mấy quy tắc này chứ!!!!

Đúng rồi, chỉ cần đem thứ gì đó đi bán thành công là có thể tiếp tục mua hàng!

Nhưng ngay sau đó, Lâm Mặc đau khổ nhận ra túi trữ vật đã bị lấy đi, mà cho dù không có thì cũng không dùng được linh lực để mở ra. Còn những món trong phòng hoàn toàn không đáng giá, chỉ là vật dụng phổ thông bình thường, không có công năng đặc biệt gì, đem bán cũng chẳng biết đến khi nào mới có người mua.

Mà thứ có giá trị nhất trong phòng này là mấy viên dạ minh châu lại có gắn kết giới bảo vệ, không đến phiên một kẻ mất hết linh lực như cậu đụng vào.

[Hay cứ thử quan sát thêm vài ngày nữa rồi tìm đối sách. Nói không chừng lại có thể nghĩ ra kế hoạch nào đó.]

Đây là lời đề nghị tốt nhất tính tới bây giờ, cho nên Lâm Mặc chỉ có thể nghe theo. Có khi vài ngày nữa được cậu giảng giải cảm hóa, Hàn Vũ sẽ từ bỏ mối hận quyết tâm quay đầu là bờ một lần nữa chung sống hòa bình với tu sĩ chính phái? Tha thứ cho Dụ Trăn không đòi giết y nữa?

Thôi được rồi, mơ đẹp như vậy chi bằng đi mua vé số, tỷ lệ trúng còn cao hơn…

Có điều Lâm Mặc còn chưa kịp quan sát gì, thì biến cố đã xảy ra ngay tối đêm hôm đó.

Thời điểm cậu leo lên giường đi ngủ, còn ôm trăm mối ngổn ngang. Mà chỉ mới hơi say giấc được một lát, Lâm Mặc liền nhận ra có người tiến vào phòng.

Linh lực không thể dùng được nhưng thói quen cảnh giác ăn sâu vào tiềm thức tu sĩ khiến Lâm Mặc nhanh chóng bừng tỉnh. Đáng tiếc cho dù cậu có tỉnh dậy kịp thời cũng không làm được cóc khô gì, còn không bằng ngủ tiếp cho rồi.

Trong bóng tối, mắt thường của Lâm Mặc căn bản không nhìn rõ đối phương. Hắn ta phóng lên giường đè hắn xuống, một tay giữ lấy hai cánh tay của Lâm Mặc đưa lên đầu, tay còn lại nắm ngay cần cổ mảnh khảnh của cậu. Mặc cho Lâm Mặc cố gắng giãy dụa vẫn không có cách nào trốn thoát khỏi bàn tay của hắn.

Là ai? Chẳng lẽ là tên ma tu đáng lẽ nên đi đâm chết cậu trong nguyên tác? Lâm Mặc suýt chút nữa cảm động khóc ra nước mắt. Anh bạn ma tu này thật chuyên nghiệp, chạy đến Quy Môn tông không thấy người còn kiên nhẫn tìm đến tận đây, thật sự khiến cho người lệ nóng doanh tròng.

Bất quá có thể dùng kiếm đâm chết thay vì bóp cổ được không? Khụ, không phải cậu tham điểm năng lượng đâu, nhưng chết vì thiếu dưỡng khí dòm xấu ghê gớm. Thôi được rồi, bị đâm tung tóe máu cũng không đẹp đẽ gì cho cam, nhưng ít ra có điểm thưởng.

Chỉ là khi gió thổi màn cửa bay qua một bên, ánh trăng vô tình hơi lọt qua khe hở thoáng chiếu qua gương mặt đối phương, Lâm Mặc sững sờ không thôi.

Đây không phải là Hàn Vũ sao?! Đột nhiên chơi trò tập kích ban đêm là muốn gì?!

Nhưng ngay sau đó cậu nhanh chóng nhận ra trạng thái của hắn không bình thường. Hay nói đúng hơn, khí tức của kẻ trước mắt này hoàn toàn khác với Hàn Vũ lúc sáng! Có điều cậu vẫn có thể khẳng định đây là Hàn Vũ a!

"Ngươi là ai?!" Lâm Mặc dùng hết sức lực quát to.

Đối phương nhếch mép cười, cúi đầu xuống sát bên vành tai của cậu, khí nóng theo lời nói phả vào tai: "Sư phụ không nhận ra tiểu Vũ sao."

Lời này càng khiến Lâm Mặc khẳng định Hàn Vũ đang trong trạng thái không bình thường! Tiểu Vũ của cậu tuy sẽ có lúc làm nũng, nhưng không bao giờ dùng giọng điệu bỡn cợt gái nhà lành để đi nói với sư phụ của mình!

Chỉ là cậu còn chưa kịp suy đoán trong, bàn tay của đối phương liền không yên phận. Tay hắn lần vào trong lớp áo của cậu, kéo bỏ từng chút một, để lộ ra bờ ngực trắng nõn.

Lâm Mặc không còn là tiểu ngu ngốc ngày nào, nhìn hành động này đã đoán được bảy tám phần ý định của đối phương. Cậu thật sự là bị doạ sợ mà thốt lên: "Ngươi… Mau dừng tay!"

Đối phương không những không ngừng lại, còn to gan lớn mật dùng đầu ngón tay trêu đùa khoả anh đào trên ngực cậu. Khoái cảm cùng xấu hổ đồng thời đánh tới khiến Lâm Mặc hô hấp nặng nề, gò mà đỏ bừng lên.

"Ngươi…! Ngô…"

Khoang miệng bị chiếm đoạt một cách cường bạo, đầu lưỡi Hàn Vũ tấn công vào bên trong, chiếm cứ mọi ngóc ngách như đang đánh dấu lãnh thổ. Lưỡi cậu bị cuốn lấy, không thể chống cự chỉ có thể phát ra tiếng nước chậc chậc dâm mỹ vô cùng.

Khi nụ hôn kết thúc, Lâm Mặc suýt chút nữa cho rằng mình đã chết vì thiếu dưỡng khí. Cậu há miệng cố gắng thở hồng hộc, cả người như mềm nhũn ra, đại não thiếu dưỡng khí trở nên ngây ngốc không hoạt động được.

Hàn Vũ dùng xiềng xích trói chặt cả hai tay Lâm Mặc, khiến cậu không thể kháng cự chỉ có thể bất lực nằm đó, ánh mắt quét nhìn từ trên xuống dưới như đang đánh giá thoả mãn vô cùng. Dưới ánh mắt nóng bỏng của hắn, Lâm Mặc cảm giác như bản thân đang loã thể, vừa tức giận lại xấu hổ vô cùng.

Nhưng hiển nhiên Hàn Vũ không chỉ định dừng lai như vậy. Hô hấp của hắn theo tầm nhìn trượt xuống mà ngày càng nặng nề, cuối cùng không nhịn được liền xé bỏ lớp áo phiền phức. Chiếc áo tội nghiệp của Lâm Mặc không thể kháng cự lại sức mạnh Kim Đan hậu kỳ của Hàn Vũ, đành phải chịu giày vò đánh mất trinh tiết dưới bàn tay ma quỷ của hắn.

Toàn bộ cơ thể của Lâm Mặc được phô bày ra trước mặt, thần sắc Hàn Vũ càng thêm vài phần hài lòng. Hắn cúi người ngậm lấy một bên đầu nhũ, liền ngay lập tức cảm nhận được cơ thể người bên dưới run lên. Như phát hiện được món đồ chơi mới, hắn càng to gan lớn mật dùng đầu lưỡi liếm láp xung quanh.

Lâm Mặc muốn phản kháng, nhưng tay cậu bị trói, miệng cậu lại bị Hàn Vũ dùng linh lực chặn lại, bao nhiêu lời chửi mắng đến cuối cùng khi ra khỏi miệng chỉ còn những tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Hàn Vũ cũng không nhất bên trọng nhất bên khinh, khoả anh đào còn lại liền được tay của hắn "săn sóc". Đầu ngón tay lượn quanh cố tình khiêu khích, chẳng mấy chốc đầu nhũ bên này cũng cứng lên như đá.

"Sư phụ cảm thấy thoải mái không? Ta giúp ngươi càng thêm thoải mái nhé?" Hắn cúi đầu nói nhỏ vào tai Lâm Mặc, giọng điệu đầy tình dục dụ dỗ nói.

Lâm Mặc trợn trắng mắt kháng nghị, nhưng miệng chỉ có thể ưm a không phát ra tiếng nào khác. Hàn Vũ liền vui vẻ nói: "Ta xem như sư phụ đồng ý vậy."

Đồng ý cái rắm!

Bất chấp sự phản đối của Lâm Mặc, Hàn Vũ voi cùng tận tình chăm sóc tiểu Mặc bên dưới. Bị sờ sờ vuốt ve một hồi, Lâm Mặc liền cảm nhận được thứ đó cương lên. Mà Hàn Vũ thấy vậy vô cùng hài lòng, còn mặt dày mặt dạn hỏi: "Sư phụ đây là cũng có cảm giác với ta sao?"

Có nam nhân nào bị sờ sờ đến vậy mà không cương! Nhân vật của cậu cũng chỉ là lãnh đạm, chứ không phải liệt dương a!

Đáng tiếc cái trợn mắt cảnh cáo của Lâm Mặc trong mắt Hàn Vũ chẳng khác gì sư phụ viền mắt đỏ hoe ngước nhìn mình cầu xin, khiến hắn càng thêm không nhịn được, thứ bên dưới lớp quần liền to thêm vài vòng. Hắn cố nhịn xuống, cúi người ngậm lấy tiểu Mặc, tận tình phục vụ.

Đây là lần đầu tiên Hàn Vũ khẩu giao cho người khác, kỹ thuật khẳng định không đặc biệt xuất sắc. Nhưng Lâm Mặc cũng không phải dân sành chơi, được phục vụ thoải mái đến như vậy, chẳng mấy chốc liền buông súng đầu hàng.

Cậu vừa mới bắn xong, chưa kịp thở ra một hơi, phía dưới liền dán lên một vật nóng cực đại. Nghĩ cũng không cần nghĩ, Lâm Mặc thừa sức đoán được cái thứ đồ chơi chết tiệt kia là gì.

"Sư phụ, cho ta vào có được không?" Hô hấp của Hàn Vũ hổn hển nặng nề, giọng nói mang theo cầu khẩn.

Lâm Mặc: "…"

Hỗn đản!!! Nếu ta nói không ngươi sẽ khong vào sao?! Sẽ không vào sao?!!!

43. Chương 43: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (10)

Cự vật to lớn ngẩng đầu, đỉnh ngay hậu huyệt của Lâm Mặc. Cho dù không tận mắt nhìn thấy, cậu vẫn có thể cảm nhận được kích thước khổng lồ của nó.

Ta thao a! Một pháo hôi qua đường vì sao lại có thứ hàng to như nam chính ngựa đực văn?

Mà không, đó không phải là trọng điểm. Trọng điểm chính là bị thứ như vậy đâm vào, cậu có còn sống nổi qua đêm nay hay không.

Ở thế giới trước, Tạ Hoài An mỗi khi làm tình đều làm rất tốt công tác chuẩn bị, cho nên căn bản Lâm Mặc không chịu khổ mấy. Hơn nữa hắn luyến tiếc cậu bệnh tim, luôn giữ chừng mực nhất định, vì vậy cậu không quá phản cảm với việc này.

Nhưng thế giới cổ đại tu chân, công tác chuẩn bị gì đó… Ha hả, dầu bôi trơn? Đi đâu mua đây, gọi shipper đến giao hàng à? Bao cao su? Đưa cho Hàn Vũ để hắn thổi bong bóng?

Hệt như cậu dự đoán, Hàn Vũ căn bản chả thèm quan tâm tới ý kiến của cậu, cự vật cứ như thế hung hăng tiến vào, bỏ qua các bước làm rộng trước đó. Cơn đau xé rách bất thình lình khiến Lâm Mặc thống khổ kêu to một tiếng, phía sau đau rát hơi ướt át, dường như đã chảy máu.

“A a a a!!!!”

Đau! Đau chết đi được! Cậu muốn lôi mười tám đời tổ tông của Hàn Vũ ra mà mắng, nhưng chỉ có thể a a những tiếng vô nghĩa.

Theo bản năng, lưng cậu hơi cong lên, hai bàn tay nắm chặt cấu vào lòng bàn tay để giảm bớt sự khó chịu. Mồ hôi bắt đầu tuôn xuống từ hai bên trán, cả gương mặt dần trở nên trắng bệch.

Bản thân Hàn Vũ thình lình tiến vào như vậy cũng có chút không quen, hắn hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh, sau đó lại bất chấp tất cả mà điên cuồng luật động. Hậu huyệt ấm áp bao lấy dương vật của hắn, khiến hắn như chìm trong biển ôn nhu, hận chỉ có thể chết trên người Lâm Mặc. Động tác cũng vì thế mà ngày càng hung hăng, không kiêng kỵ chút nào.

Đây không phải là làm tình, càng giống như một bên dã thú đang muốn phát tiết hơn. Sau mỗi làn rút ra đâm vào của hắn, Lâm Mặc hoàn toàn không cảm nhận được khoái cảm gì, trái lại chỉ có đau đớn lan tràn. Linh lực bị phong ấn, cơ thể hiện tại của cậu chỉ là phàm nhân, không có cách nào chịu nổi lực va chạm của một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Nói tóm lại một phần cũng do cơ thể cậu không thể chịu đựng nổi thôi. Giống như dùng tay gãi ngứa khi bị muỗi chích, ban đầu thì đã ngứa, nhưng về sau gãi nhiều sẽ bị trầy da đau rát vùng da đó.

Mà nói chi Hàn Vũ, hắn đây không thể dùng hai từ “gãi ngứa” để ví dụ. Là đem móng vuốt cắm sâu vào da thịt cào từ trên xuống dưới thì có.

Hàn Vũ rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê, lý trí bị tâm ma khống chế không có cách nào cảm ứng được mọi chuyện xung quanh, chỉ làm theo bản năng cơ thể mà chiếm hữu lấy người dưới thân. Cho dù cậu có khóc lóc đến không chịu được, hay hậu huyệt phía dưới đã rách đến chảy máu, hắn hoàn toàn không biết.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu mà theo sát từng cử động của Lâm Mặc, miệng lại hạ xuống ấn ký toàn thân Lâm Mặc. Chẳng mấy chốc từ trên xuống dưới cơ thể cậu đều toàn là những vết đỏ cực kỳ bắt mắt, trải rộng khắp mọi nơi.

Theo một tiếng hắn gầm lên, tinh dịch từ trong cự vật lấp đầy lấy hậu huyết của Lâm Mặc. Qua một lần xuất tinh rồi, hắn mới hơi hơi tỉnh lại.

Lúc này động tác của hắn cũng nhẹ nhàng hơn chút, đồng thời gỡ bỏ phong ấn nơi miệng của Lâm Mặc. Ngay lập tức khi vừa được giải phóng, Lâm Mặc không chịu nổi bất chấp nguy cơ OOC mà lên tiếng cầu xin: "Hàn Vũ… đủ rồi… Đừng làm nữa…"

Ánh mắt Hàn Vũ tối sầm lại. Sư phụ đây là chán ghét hắn sao? Cả hai người bọn họ đã giao hợp với nhau, trở thành người thân mật nhất. Cánh tay hắn bất giác không khống chế được tăng thêm lực đạo, bóp lấy miệng của Lâm Mặc, khiến cậu không thể nói ra những lời khiến người khác chán ghét.

Sư phụ là của hắn, của riêng mình hắn. Hắn muốn toàn bộ mọi thứ của con người này, từ trong ra ngoài đều thuộc về hắn.

"Vân Tiêu, ngươi cũng không quá thành thật rồi. Rõ ràng thèm muốn cơ thể ta đến như vậy, lại yêu cầu ta dừng lại."

"Ai… ai thèm muốn cơ thể ngươi…" Lâm Mặc bị bóp miệng chỉ có thể khó khăn thốt ra vài tiếng.

"Vậy sao? Hậu huyệt của ngươi vì sao lại thít chặt đến vậy?" Nói rồi hắn hung hăng đẩy mạnh vào.

Lâm Mặc nhịn không được rên lên, chủ yếu là do đau. Hẳn là Hàn Vũ cũng cảm thấy được thần sắc thống khổ trong mắt cậu, ánh mắt hắn ngày càng tối tăm, trong giọng nói cũng tăng thêm mấy phần sát khí.

"Bị đệ tử thao khiến ngươi khó chịu đến như vậy sao?"

Không, là do kỹ thuật ngươi quá nát.

"Hay là vì đệ tử này là ta mà không phải là Dụ Trăn, cho nên ngươi không muốn?"

Con mẹ nó, hai cái này liên quan gì đến nhau??? (")

Không chiếm được đáp án mong muốn, Hàn Vũ lại quay trở về trạng thái điên cuồng trước đó. Hắn không chừa cho cậu một chút thời gian nào thở dốc, liên tục lấp đầy phía sau của cậu. Lâm Mặc bị làm đến không chịu nổi, cuối cùng bất lực mà ngất đi. Mà sau khi cậu ngất đi rồi, Hàn Vũ vẫn tiếp tục làm đến khi trời gần sáng mới ngừng.

Hắn cứ như thế cắm ở phía sau cậu, ôm lấy người vào lòng tham lam hít ngửi, nhận ra người này toàn thân đều bị đánh dấu bởi chính mình mới thỏa mãn mà nhắm mắt lại.

Lâm Mặc ngủ li bì đến tận chiều ngày hôm sau. Đến khi cậu tỉnh dậy, suýt chút nữa đã thét lên thành tiếng. Cơ thể đau đớn như vừa bị xe cán qua, cả người nhức mỏi eo đau chân nhuyễn không có cách nào cử động.

Đừng có hỏi cậu vì sao biết rằng đau đớn này như vừa bị xe cán qua, ha hả…

Toàn thân cậu đều lõa thể, chỉ được đắp kín lại bằng tấm chăn, mà quần áo ngày hôm qua đã bị xé đến biến dạng không thể nào mặc lại. Lâm Mặc mệt mỏi nghiêng đầu, lập tức đập vào mắt là hình ảnh Hàn Vũ quỳ gối kế bên giường.

Nha? Đây là lại muốn làm gì?

"Sư phụ." Giọng Hàn Vũ có chút run run. Bất quá nhìn khí tức của hắn hiện tại Lâm Mặc cảm thấy hắn hẳn là trong trạng thái bình thường.

"Nghiệt đồ!" Bị làm đến chết đi sống lại, một chút sung sướng cũng không có, Lâm Mặc tự dưng cáu bẳn hơn hẳn. Nếu có cái gạt tàn thuốc lá trong tay, cậu sẽ ném ngay vào đầu hắn cho hả dạ.

Hàn Vũ bị mắng cũng không phản kháng, đầu lại càng cúi thấp hơn. Sáng nay khi tỉnh dậy nhớ lại những chuyện mình đã làm, hắn chỉ hận không thể chém một đao cho bản thân chết đi. Nhất là khi nhìn thấy tình trạng thê thảm của sư phụ, tim hắn càng đau đớn muôn phần.

Rốt cuộc hắn đã làm gì? Dùng vũ lực để cưỡng gian sư phụ, đày đọa người chịu đựng đủ thống khổ, ép người phải chấp nhận sự hung bạo của hắn. Hắn để cho dục vọng che lấp lý trí, như một con dã thú điên cuồng chiếm hữu người khác. Để rồi đến cuối cùng hắn lại làm tổn thương chính người hắn yêu quý nhất.

Bị Lâm Mặc dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn mình, trái tim Hàn Vũ hoảng cả lên, bất chấp thứ gọi là hình tượng mà nắm lấy tay cậu run rẩy nói: "Sư phụ, ngày hôm qua… Ngày hôm qua cũng không phải là ta…"

Ừ, không phải ngươi, là anh em sinh đôi thất lạc lâu năm mới tìm thấy của ngươi.

"Không, không đúng… Thật ra là ta… Nhưng ta không cố ý…"

Ngươi chỉ là vô ý trượt chân, sau đó đem thứ hung khí ấy vô tình cắm vào mông ta thôi chứ gì.

"Ta không kiềm chế được bản thân… Sư phụ, người tha thứ cho ta đi…"

"Cút!" Lâm Mặc không muốn nhiều lời, phun ra một chữ xong dùng hết sức lực quay người đối diện bức tường.

Không hiểu sao cậu cảm thấy đáy lòng trống rỗng, thất vọng vô cùng. Đứa bé mà cậu tự tay nuôi nấng, cuối cùng lại cưỡng gian sư phụ mình, làm ra loại chuyện như vậy. Cậu không vui nổi, một chút cũng không.

Hàn Vũ thất vọng não nề, đành chỉ có thể cắn răng đứng lên, nhỏ giọng nói sẽ mang thuốc lên, sau liền lui ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại một mình, lúc này Lâm Mặc mới gọi hệ thống ra.

419 thấy Lâm Mặc trầm mặc đến như vậy, trong lòng cũng hơi rối bời. Bị đệ tử cưỡng gian, lại còn là người được cậu một tay nuôi lớn, ký chủ không vui nó có thể hiểu được. Suy cho cùng ký chủ của nó vẫn là người mới, đây chỉ là thế giới thứ ba, tâm lý không chấp nhận được chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên.

Lâm Mặc: "Hàn Vũ là ma tu đi."

419: […Ừ.]

Cái này còn cần hỏi sao? Ký chủ nhà nó lại lên cơn gì nữa đây?

Lâm Mặc: "Hôm qua hắn làm tôi chết đi sống lại đi."

419: […Ừ.]

Sao có cảm giác không ổn…

Lâm Mặc: "Cho nên có thể xem như hoàn thành nhiệm vụ "Bị ma tu đâm chết" không?"

419: […]

Nó sai rồi! Vì cái lông gì lại cảm thấy ký chủ vì chuyện này mà thương tâm chứ! Hàng này rõ ràng là tam quan đổ nát tiết tháo rơi vãi đầy đường!!

Bị hệ thống cự tuyệt, Lâm Mặc cũng không quá thất vọng. Dù sao cậu cũng đã đoán trước được kết quả này. Ây, chỉ là có chút tiếc hận, cảm giác như bản thân bị chiếm tiện nghi lớn vậy, thật là thua thiệt quá đi.

"Chuyện hôm qua là thế nào? Đó rõ ràng là Hàn Vũ, nhưng không hiểu sao khí tức có chút khác lạ."

[Ký chủ xin đợi một lát, tôi sẽ thử phân tích lại dữ liệu ngày hôm qua.]

Ngay sau đó trong đầu Lâm Mặc bắt đầu phát ra mấy tiếng ưm a thở hổn hển, tiếng cậu rên rỉ hòa quyện cùng Hàn Vũ gầm lên khi đạt tới cao trào…

"Sao cậu lại đi quay lại cái thứ này?!" Nếu không phải cơ thể hiện tại vô lực, Lâm Mặc đã nhảy dựng lên rồi.

[An tâm đi, dữ liệu chỉ nhằm mục đích phục vụ công tác tốt hơn, tôi cũng không có sở thích biến thái nào đó.]

Mặc dù biết lời hệ thống là sự thật, Lâm Mặc cũng không nhịn được mà đỏ mặt tới tận mang tai. Gì chứ, bị quay lại cảnh 18+ rồi còn được đem ra phân tích, da mặt cậu chưa dày đến mức có thể mặc kệ chuyện này đâu!

[Được rồi, theo tôi phân tích đúng là khí tức của Hàn Vũ ngày hôm qua có chút không phù hợp.]

“Chuyện này không cần cậu nói tôi cũng nhận ra, nhưng nguyên nhân là do đâu kìa?” Lâm Mặc sốt ruột lên tiếng.

[Nói theo cách nói của thế giới này, đây hẳn là tâm ma đi.]

“Tâm ma?”

[Đúng vậy.]

Nếu như nói hiện đại văn mà không có bắt cóc thì không phải hiện đại văn hay, thì tu chân văn không có tâm ma chẳng khác gì ăn mì tôm mà quên thêm gói gia vị vào.

Sự tồn tại của tâm ma, nói lớn thì lớn mà nói nhỏ thì nhỏ. Bất quá tác dụng của nó thì không thể phủ định. Từ cổ chí kim, các tác giả tu chân văn cứ mỗi lần bí ý thiếu nguyên do thì cứ lôi tâm ma ra mà giải thích, cũng giống như tác giả hiện đại văn thiếu ý thì lại đem nữ chính đi bắt cóc vậy.

Thực lực tăng đột biến đột phá nhiều tầng? Tâm ma!

Tẩu hỏa nhập ma bước vào tà đạo? Tâm ma!

Bị trọng thương nghiêm trọng phải bế quan chữa trị mấy ngàn năm? Tâm ma!

Nói tóm lại có thể dùng tâm ma để giải thích cho hầu hết các trường hợp trong thế giới tu chân. Cho dù nam chính có giết người vô tội đi chăng nữa, cứ lấy tâm ma ra làm cái cớ giải thích, thì lại được tẩy trắng ngay. Mà kẻ khiến cho nam chính nảy sinh tâm ma lại trở thành cái đích cho người khác phỉ nhổ.

Dù sao thứ như tâm ma rất mơ hồ, không phải một vật thể xác định như pháp khí linh bảo gì, vì vậy công dụng của nó cũng rất đa dạng, tùy thuộc vào trình độ múa bút của những tác giả đại thần mà thôi. Nếu Hàn Vũ vì có tâm ma mà trở thành như vậy, Lâm Mặc ngược lại có thể hiểu được.

Bất quá cậu sẽ vì hắn có tâm ma mà tha thứ cho hành động đó sao? NO!

Lâm Mặc cảm thấy bản thân là một người có quy tắc, kiên quyết không thể thỏa hiệp với mấy hành vi này. Nếu có tâm ma thì có thể tùy tiện thượng sư phụ, vậy cậu bảo mình có tâm ma rồi thượng hắn luôn cũng được à?

Trừ phi Hàn Vũ giơ mông cho cậu đè lại, bằng không cậu sẽ không tha thứ cho hắn!

Hàn Vũ trở về phòng tức giận đến không kiềm chế được, ma khí bùng tỏa khiến một số món đồ mỏng manh vỡ nát ngay tại chỗ. Sắc mặt hắn âm trầm, ngồi xuống chiếc ghế gỗ, nghiến răng nghiến lợi mà nói với hư không: “Đi ra đây!”

Trong thức hải của Hàn Vũ đột nhiên xuất hiện thêm hình bóng một người khác giống y hệt hắn, chỉ là gương mặt mang thêm vài phần đào hoa mị hoặc, khí tức ngược lại đáng sợ hơn Hàn Vũ vài lần. Theo cách nói của Hàn Vũ thì, đây đích thị là gương mặt của một tên dâm tặc thiếu đánh.

“Nóng giận cái gì, ta giúp ngươi hoàn thành nguyện vọng, ngươi nên hảo hảo cảm tạ ta mới đúng.” Giọng nói mang theo vài phần lười biếng nguy hiểm.

“Ta cũng không nhờ ngươi giúp!”

“Đừng có việc gì cũng đổ lỗi cho ta.” Tâm ma híp mắt lại nói. “Ta chính là tâm ma của ngươi, là do chấp niệm của ngươi đối với sư phụ bị đè nén mà tạo ra. Những thứ ta làm cũng chẳng khác gì ý muốn của ngươi.”

“Tuy ta có thể thỉnh thoảng khống chế cơ thể ngươi, nhưng trong thời gian bị khống chế ngươi vẫn có thể nhớ và cảm nhận mọi thứ xung quanh. Ngươi dám nói rằng bản thân không mê luyến, không sa đà vào bên trong cám dỗ? Ngươi dám khẳng định rằng bản thân không bị quyến rũ, muốn thao chết y, khiến y chỉ thuộc riêng về bản thân ngươi?”

“Ta có ý thức riêng, nhưng suy cho cùng đó cũng là do ý thức của ngươi tạo thành. Nếu ngươi không có suy nghĩ đó, ta có thể làm được những hành động đó sao?”

Hàn Vũ bị nói đến á khẩu, chỉ là hắn dù muốn phản bác cũng không thể nói được gì. Từng lời từng chữ của tâm ma đều là sự thật, như mũi dao đâm vào tim hắn nhắc nhở hắn về tâm tư xấu xa của mình đối với sư phụ.

Bắt đầu từ nhiều năm về trước, trong lòng Hàn Vũ đã mang theo chấp niệm đối với sư phụ của mình. Sư phụ giống như một sự tồn tại thần thánh trong lòng hắn, nhưng hắn lại muốn vấy bẩn người, khiến người chân chính thuộc riêng về hắn. Chấp niệm theo thời gian ngày càng lớn, lại không có khả năng giải tỏa, cuối cùng bùng phát thành tâm ma.

Thời gian đầu tâm ma còn nhỏ yếu dễ khống chế, khi hắn đang tu luyện sẽ bị nó quấy rầy làm cho điên cuồng tẩu hỏa nhập ma. Bất quá thực lực hắn cao, cho nên vẫn luôn có thể thể kiềm chế được. Chỉ là ngày qua ngày, tâm ma trở nên sâu nặng thế nhưng nảy sinh ra ý thức riêng.

Điều này cũng không nói rõ là tốt hay xấu. Tâm ma có ý thức, sẽ không ảnh hưởng việc tu luyện của hắn. Dẫu sao nếu hắn nổ banh xác thì nó cũng sẽ biến mất theo. Nhưng điều này đồng nghĩa hắn phải chấp nhận sự tồn tại của nó, chỉ cần một phút sơ sẩy yếu lòng liền bị chiếm đoạt quyền khống chế cơ thể. Nếu có thời cơ, tâm ma còn có thể hoàn toàn chiếm lấy toàn bộ quyền tự chủ, đánh tan thần thức của hắn, khiến hắn triệt để biến mất, ngược lại bản thân lại trở thành chủ nhân chính thức của cơ thể.

Nếu không có những điều trên, kỳ thực tâm ma này cũng không quá khó chịu. Nó giống như bản sao của Hàn Vũ, tính tình ngoại trừ cuồng bạo hơn thì y hệt, coi như tâm ý tương thông đi. Hắn đối với tâm ma của mình vừa đề phòng lại vừa tìm cách ở chung hòa hợp. Ít nhất là cho tới khi hắn tìm được biện pháp giải quyết triệt để tâm ma này.

Không ai biết chuyện này, Hàn Vũ vẫn luôn che giấu kỹ. Mà ngay cả sư phụ, hắn cũng không muốn nói ra sự thật này.

Dù sao, Hàn Vũ không muốn có thêm một người khác tranh giành sư phụ với mình, dẫu đó chính là bản thân hắn.

"Chuyện của ta, không cần ngươi quan tâm."

Bị Hàn Vũ lạnh nhạt, tâm ma cũng không hề hấn gì, trái lại còn có vài phần khinh thường. Khống chế cơ thể đêm hôm qua đúng là nó, nhưng cuối cùng người cảm nhận hết sung sướng chẳng phải là hắn sao. Nó chỉ là ý thức hỗn độn, lúc ở trong thức hải thì không khác gì thần thức, nhưng lúc chiếm cứ quyền điều khiển cơ thể thì chỉ có thể làm mà chẳng cảm thụ được gì.

Cũng vì lý do này, cho nên Hàn Vũ có dục vọng độc chiếm siêu cường lại có thể nhẫn nhịn chưa lôi nó ra giết ngay lập tức (thật ra là không làm được). Nhưng chỉ riêng việc nó có thể nhìn thấy cơ thể của sư phụ thôi đã đủ khiến hắn tức giận đến đỏ mắt rồi. Sư phụ là của riêng mình hắn (tâm ma cũng là ngươi mà)! Hắn không cho phép bất kỳ ai khác được phép chia sẻ!

"Ây da, đúng rồi, ta còn có để lại món quà nhỏ cho ngươi. Tận hưởng đi nhé." Nói rồi tâm ma biến mất bên trong thức hải, một bộ dạng ta rất bận rộn không nói chuyện với ngươi nữa.

Hàn Vũ nghe xong câu cuối mi tâm nhăn lại, trong lòng lại ngờ vực không biết tâm ma của hắn lại bày trò quỷ gì. Hắn liền dùng ma lực kiểm tra một vòng quanh phòng, không có thứ gì khả nghi, lại quét hết từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài xem tên khốn kia có lén lút làm gì với cơ thể mình hay không.

Sau đó, hắn tìm thấy khố nhỏ trắng của sư phụ trong áo trong của mình.

Hàn Vũ: "…"

Nếu sư phụ biết được, nhất định sẽ giết chết hắn. Cho nên hắn nên giấu thứ này đi, đúng không?

Mà nơi an toàn nhất Ma Cung này, nhất định là phòng hắn. Hắn giấu thứ này trong phòng mình đâu có gì sai nhỉ?

Bất quá kích thước nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, chỉ nhìn thôi cũng đã có thể tưởng tượng ra hình ảnh khi sư phụ mặc nó… Hàn Vũ im lặng nhận ra mình lại cứng rồi.

Trong trạng thái bình thường, hắn không nỡ làm tổn thương sư phụ mảy may, nhưng thủ dâm YY gì đó hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý. Chẳng mấy chốc khắp phòng đều là tiếng thở đầy nặng nề. Ánh mắt Hàn Vũ tối tăm nhìn chiếc khố nhỏ trong tay, động tác dưới thân lại càng tăng nhanh hơn.

Sư phụ hai má ửng hồng khóc lóc cầu xin hắn, cong mông lên đón nhận toàn bộ dương vật của hắn vào, còn hết sức dâm đãng mà lắc lư hông… Nói những lời thiếu đứng đắn đến khiến người khác đỏ mặt, thúc giục hắn nhanh hơn nữa mà lấp đầy y.

Nhớ tới xương quai xanh tinh xảo, hai hạt anh đào thấp thoáng trong tà áo, cần cổ cong lên để lộ ra yết hầu như dấu hiệu của sự thuần phục, Hàn Vũ cuối cùng không khống chế được gầm nhẹ một tiếng, toàn bộ tinh dịch bắn lên khố nhỏ, vẻ mặt tràn ngập thỏa mãn.

Giống như để tránh đi sự lúng túng, ngoại trừ những lần đưa cơm và thuốc Hàn Vũ không xuất hiện nhiều thêm phần nào. Hắn đến và đi nhanh như chớp, cơ bản không hề muốn nán lại thêm một phút giây nào. Thậm chí có lần Lâm Mặc vừa mới mở miệng định hỏi hắn một câu, hắn liền biến mất vô tung vô ảnh.

Lâm Mặc thực sự buồn bực. Nha nha, cậu mới là người bị cưỡng gian, rốt cuộc vì cái gì Hàn Vũ là thủ phạm còn gấp gáp hơn nạn nhân cậu đây?

Nhẩm tính thì thời gian cậu bị nhốt trong này cũng đã hơn một tháng, cứ tiếp tục với đà này thì không được. Khoảng cách quá xa nên Lâm Mặc không thể nhờ hệ thống kiểm tra chính xác xem Quy Môn tông như thế nào, nhưng cậu cũng thập phần khẳng định Hàn Vũ nếu đã nói ra lời như vậy khẳng định sẽ làm.

Mà Hàn Vũ đích thực không hề bỏ bê việc tiêu diệt Quy Môn tông. Những lúc phải chạm mặt Lâm Mặc hắn vẫn luôn giữ một bộ dáng làm sai ngoan ngoãn như con chim cút, nhưng chỉ cần rời khỏi đó gặp thuộc hạ lại quay về trạng thái lãnh khốc như xưa.

Tiêu diệt Quy Môn tông, lý do vì trả thù là đương nhiên, nhưng không phải không còn những lợi ích khác đi kèm. Hàn Vũ làm chủ toàn bộ Ma Vực, hiển nhiên không hài lòng đối với diện tích cai trị nhỏ hẹp này, lên kế hoạch thống trị toàn bộ tu chân giới của Vũ Sa quốc. Dã tâm của hắn lớn, không chỉ muốn làm người đứng đầu bên ma tu mà còn là người đứng đạo bên chính phái.

Quy Môn tông là tông môn đứng đầu tại Vũ Sa quốc, một khi diệt môn sẽ gây nên hoảng loạn cho những tông môn khác. Lúc ấy khẳng định những môn phái lớn sẽ tranh giành nhau vị trí đứng đầu này, mà những môn phái nhỏ hơn lại tan đàn xẻ nghé không được bảo hộ. Diệt một Quy Môn tông lại có thể khiến các môn phái khác suy tàn theo, loại làm ăn một vốn bốn lời này Hàn Vũ không dại gì từ chối.

Hắn càng nghĩ lại càng cảm thấy Quy Môn tông đúng là một đám ngu ngốc. Sở dĩ Quy Môn tông có thể lấy được danh hiệu đệ nhất tông môn ở Vũ Sa quốc, khiến các môn phái khác im lặng chấp nhận thần phục, là vì có Vân Tiêu chân nhân tu vi Nguyên Anh kỳ trấn giữ. Nay bọn họ lại đẩy người thủ hộ tông môn vào Liệt Hỏa sơn, chẳng khác nào dẹp bỏ lá chắn cuối cùng bảo vệ môn phái. Cho dù hắn không lên kế hoạch diệt môn, chỉ cần đợi khoảng vài trăm năm sau, Quy Môn tông cũng tức khắc bị các môn phái khác liên hợp làm cho tan rã.

Ngồi tựa lưng lên bảo tọa, hắn tùy ý cầm danh sách tu sĩ tu vi từ Kim Đan kỳ trở lên của Quy Môn tông đọc một lượt. Ánh mắt của hắn lướt ngang qua, bất chợt dừng lại khi nhìn thấy cái tên của Dụ Trăn.

Kim Đan sơ kỳ sao… Hàn Vũ nhếch mép cười lạnh, trong lòng lại âm u tràn ngập sát khí. Cũng không thể để Dụ Trăn y chết dễ dàng như vậy được, bằng không làm sao có thể thỏa mối hận trong lòng hắn.

Có một điều hắn vẫn không hiểu rõ, làm sao Dụ Trăn phát hiện ra hắn là ma tu. Hay nói đúng hơn là ai đã nói cho y biết. Hắn tự nhận bản thân che giấu rất khá, nếu không dùng loại pháp bảo như Chân Phản Kính cũng không ai có thể nhìn ra thân phận ma tu của hắn.

Người duy nhất biết chuyện hắn quay về Quy Môn tông chỉ có Chu Dương Phong, sau việc đó hắn đã nghi ngờ gã có mục đích riêng sâu thâm hơn nhiều. Đáng tiếc hắn sau khi trốn thoát tìm kiếm gã khắp nơi, lại không hề mảy may nhận được chút tin tức nào. Hàn Vũ lại bận rộn với việc mở rộng thế lực, lúc đó đành phải tạm buông tha gã.

Hiện tại xem ra đúng là thời cơ thích hợp đi. Chỉ cần bắt được Chu Dương Phong cùng Dụ Trăn, hắn liền có thể làm sáng tỏ mọi chuyện. Tuy nói rằng sự thật ra sao cũng không còn quan trọng, bất quá Hàn Vũ hắn ghét nhất chính là những kẻ đâm sau lưng mượn đao giết người, muốn hãm hại hắn cũng nên chịu hắn gài bẫy lại đi.

Nhìn thời gian đã đến giờ cơm tối, Hàn Vũ lại tận chức trách mang theo đồ ăn đến phòng sư phụ.

Lâm Mặc mấy ngày nay đã quen với thái độ mặt than lạnh nhạt của hắn, tự động đem thức ăn ăn hết, suốt cả buổi cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Hệ thống đã bàn bạc với cậu, cả hai đều cảm thấy nếu trực tiếp hỏi thẳng Hàn Vũ về vấn đề diệt Quy Môn tông khả năng lớn hắn sẽ không trả lời hoặc né tránh. Nhưng nếu chỉ ngồi đây và chờ thì cũng không thể làm được gì. Cho nên cần phải đổi phương pháp tiếp cận.

Trong chuyện này còn có rất nhiều nghi vấn, ví dụ như nếu Hàn Vũ là người tiêu diệt Quy Môn tông, vậy tên ma tu trong nguyên tác thì sao? Gã cũng không thể đột nhiên biến mất đi. Nói không chừng nếu tìm được tung tích của tên ma tu đó, cậu sẽ có cách kéo lại cốt truyện.

Ma tu lợi dụng Hàn Vũ để làm gián điệp bên trong Quy Môn tông. Đời này, Hàn Vũ trở thành ma tu, liệu có còn giống như trong nguyên tác? Hoặc là việc hắn quay về Quy Môn tông có liên quan đến tên ma tu đó hay không?

"Hàn Vũ."

Nghe thấy tiếng sư phụ, Hàn Vũ theo bản năng bất giác hơi khựng lại. Lâm Mặc nhận ra hắn lại chuẩn bị chạy trốn, hạ giọng nói: "Nếu ngươi dám rời khỏi phòng, ta liền không còn là sư phụ của ngươi nữa."

Lời này hiển nhiên đã đạp trúng điểm mấu chốt của Hàn Vũ, hắn đến động một bước cũng không dám động, ngay cả hô hấp cũng nhẹ đi mấy phần. Lâm Mặc thấy hắn lo đến hoảng như vậy thì có chút buồn cười lại đau lòng, nhưng tóm lại nhiệm vụ vẫn quan trọng hơn, cậu không thể lơ là a.

"Ta muốn biết trước kia ngươi quay về Quy Môn tông là vì mục đích gì?"

Tim Hàn Vũ đập bình bịch, vẻ ngoài hắn vẫn bình tĩnh lạnh lùng nhưng trong lòng đã sớm toát mồ hôi rồi. Làm sao đây? Lẽ nào sư phụ phát hiện ra ngay từ lúc đó hắn đã ôm tâm tư xấu xa với người? Cho nên khởi binh vấn tội?

"Cái này…"

"Hay là ngay từ lúc đó, ngươi đã có ý định tiêu diệt Quy Môn tông?"

"Sư phụ!" Hàn Vũ biết được sư phụ không nghĩ tới phương diện kia, vừa nhẹ nhõm như trút được gánh nặng lại có vài phần không hiểu được mà khó chịu. "Ta cam đoan với người, lúc ấy ta không hề có ý định như vậy!"

Nhìn thấy vẻ mặt cam đoan chỉ thiếu điều thề với Thiên Đạo của Hàn Vũ, Lâm Mặc cũng bất giác tin tưởng theo.

"Lúc đó ngươi làm thế nào để che giấu khí tức ma tu?"

"Sư phụ, sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Ta muốn nghe sự thật." Lâm Mặc nghiêm mặt nói.

Hàn Vũ không tránh né được, lại cảm thấy chuyện đó không tính là bí mật đối với sư phụ, cho nên cuối cùng vẫn phải nói rõ ràng mọi chuyện. Từ lúc hắn phát hiện pháp bảo, cho đến khi gặp gã ma tu tên Chu Dương Phong, thậm chí cả chuyện gã sai hắn mật báo thông tin trong Quy Môn tông, toàn bộ đều nói thật không thêm không bớt một chút nào.

"… Mọi chuyện là như vậy. Bất quá đều đã là chuyện quá khứ, kể từ lúc đó ta cũng không còn liên lạc được với hắn."

Lâm Mặc cau mày suy nghĩ, xem ra mọi chuyện còn rắc rối hơn cậu tưởng. Đột nhiên lại xuất hiện thêm một Chu Dương Phong, cái tên này hoàn toàn không có trong nguyên tác. Nhưng gã lại dụ dỗ Hàn Vũ đi

mật báo tin tức trong Quy Môn tông, như vậy có liên quan đến tên ma tu đâm chết Vân Tiêu chân nhân không? Không đúng, những tin tức mà gã yêu cầu Hàn Vũ truyền ra trong suốt thời gian đó cũng không tính là tuyệt mật gì, thậm chí vài cái hết sức vớ vẩn. Càng suy nghĩ càng cảm thấy mục đích thực sự của gã không chỉ đơn giản muốn dò hỏi tin tức.

Cậu lại tiếp tục lật ký ức nhớ lại nội dung cốt truyện. Ma tu giết chết Vân Tiêu chân nhân vì hận thù, tên gọi hình như là… Huyết Sát lão tổ đi? Nếu xưng là lão tổ, tu vi hẳn trên Nguyên Anh kỳ. Mà theo lời Hàn Vũ, gã Chu Dương Phong kia cũng chỉ mới Kim Đan kỳ.

Thông tin rối loạn, thật giả xen lẫn khiến Lâm Mặc không biết phải bắt đầu từ đâu. Hàn Vũ đã thử tìm kiếm thông tin về Chu Dương Phong nhưng thất bại, nói rõ gã cũng có mấy phần bản lĩnh. Như vậy việc hy vọng có thể kiếm thấy gã dò hỏi được gì xem ra không có khả năng.

Nếu vậy đành chỉ có thể bắt đầu với Huyết Sát lão tổ trong nguyên tác vậy.

"Hàn Vũ, ta muốn ngươi tra tìm thông tin của một người."

Nghe sư phụ ra lệnh, Hàn Vũ liền lập tức lên tinh thần, chỉ thiếu điều ưỡn ngực vẫy đuôi cầu khen ngợi.

"Một gã ma tu có biệt hiệu là Huyết Sát lão tổ."

Tiểu kịch trường: Luận việc tâm ma có tính là NP không?

Hàn Vũ: "Nhất định là không. Tên khốn đấy tới gần cuối thế giới mới xuất hiện, khẳng định không phải công."

Lâm Mặc: "Cái này hơi khó nói… Tuy tâm ma điều khiển Hàn Vũ nhưng cuối cùng người cảm thụ tất cả vẫn là Hàn Vũ a."

419: [Trước khi luận xem tâm ma có tính như NP hay không, nó cần phải được công nhận là một cá thể và được hưởng các quyền lợi cơ bản của con người (hoặc động vật) trước đã.]

Tâm ma: "Tới cái tên tác giả cũng không đặt cho ta, ngươi có thấy công hai nào không có tên không?"

44. Chương 44: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (11)

Mấy ngày sau đó, thái độ Hàn Vũ dần quay trở lại bình thường. Hắn không tránh né Lâm Mặc như trước nữa.

Thực tủy biết vị, Hàn Vũ cảm thấy càng tránh né, hắn càng nhớ càng muốn sư phụ đến phát điên lên rồi. Kể từ sau lần phát sinh quan hệ ngoài ý muốn, cảm xúc ban đầu của hắn là hối hận, nhưng càng về sau lại là càng thèm khát.

Người tu đạo giữ cho bản thân thanh tâm quả dục, một lòng cầu tiên. Kẻ tu ma lại chỉ thích thỏa mãn ham muốn của bản thân, sống cho hiện tại.

Lúc đối diện với Lâm Mặc, Hàn Vũ đeo lên chiếc mặt nạ của một đệ tử ngoan ngoãn, của một "Hàn Vũ" cách đây nhiều năm trước. Bởi hắn biết, khi đối diện với một "Hàn Vũ" như vậy, sư phụ sẽ mềm lòng, sẽ không cố tình chán ghét xa cách hắn nữa.

Thậm chí ngay cả việc quá đáng hắn làm với người ngày hôm đó, sư phụ cũng có thể nhắm mắt làm ngơ như chưa có gì xảy ra. Không tha thứ, nhưng chí ít cũng không nhắc tới.

Đáng tiếc, sư phụ càng bao dung chỉ khiến hắn càng muốn lấn tới, để xem xem giới hạn cuối cùng của người này nằm ở đâu.

Nhưng Hàn Vũ cũng hiểu rằng, một khi hắn kéo bỏ lớp mặt nạ giả dối này, để lộ ra bản tính thật sự của mình, một kẻ tàn bạo điên cuồng chấp nhất, sư phụ nhất định sẽ chán ghét hắn, tìm mọi cách để trốn thoát khỏi hắn. Chỉ cần một lý do đó cũng đủ khiến hắn cam tâm tình nguyện che giấu những mặt xấu xa đen tối của mình, chỉ để lộ ra phần tốt đẹp nhất.

Nếu hắn chỉ thèm muốn xác thịt của sư phụ, việc này thật dễ dàng giải quyết làm sao. Nhưng thứ Hàn Vũ muốn không chỉ là cơ thể, mà còn là trái tim của một người. Hắn yêu sư phụ, hận không thể đem hết những thứ tốt nhất dâng lên cho người. Cho nên hắn muốn được đáp trả lại bằng tình cảm chân thật, chứ không phải loại khoái cảm hời hợt đó.

Có lẽ hiện tại sư phụ chưa thể chấp nhận tình cảm của hắn, bởi vì điều này quá kinh hãi thế tục, là trái với luân thường đạo lý. Chỉ cần hắn chậm rãi khiến người quen với tình cảm của bản thân, nhất định sẽ có một ngày sư phụ cũng sẽ đáp trả lại hắn.

Dù sao Hàn Vũ vô cùng xác định, sư phụ rất yêu thương hắn, chỉ là như một người sư phụ với đệ tử, như người cha đối với con mà thôi. So với xây dựng, thì việc biến chất thứ tình thân thành tình yêu này càng dễ dàng hơn nhiều.

Vì vậy Lâm Mặc lại một lần nữa hết hồn vì sự thay đổi của Hàn Vũ. Mỗi ngày hắn ngoại trừ bám dính chính là bám dính! Còn chắc hơn cả keo dán chó nữa a!

"Sư phụ, ta có làm món điểm tâm người thích, người nếm thử xem?"

"Sư phụ, trước kia người hứa dạy ta thổi sáo, bây giờ chúng ta tiếp tục đi!"

"Sư phụ, ban đêm trời lạnh người lại không có linh lực, để ta ngủ chung sưởi ấm cho người."

Rốt cuộc ta không có linh lực là do kẻ nào hả?! Lâm Mặc trong lòng phun tào bên ngoài mặt vô biểu tình nhìn trần nhà, cố gắng xem nhẹ tên nào đó đang ôm lấy cậu như bạch tuộc.

Ôm thì thôi đi, cái tay của ngươi còn sờ mó cái gì?! Rồi cái thứ vừa nóng vừa cứng bên dưới cứ đâm vào đùi ta là chuyện gì đây?!

Nhưng chỉ cần cậu hơi hơi trừng mắt một tí thôi, tên khốn kia hoặc phóng khí lạnh giận dỗi, hoặc xụ mặt ủy khuất chỉ thiếu điều chỉ vào mặt cậu hô to đồ tra nam nữa thôi.

Cho nên Lâm Mặc chỉ có thể nhịn, rồi lại tùy ý mặc kệ hắn muốn làm gì thì làm. Chỉ cần mông cậu còn an toàn thì việc gì cũng dễ nói hết.

Có điều Lâm Mặc có thể dễ dàng bỏ qua, 419 lại không được hào phóng như thế.

419: [Cậu có biết thời gian gần đây bản thân OOC bao nhiêu lần rồi không?]

Lâm Mặc: "OOC gì? Tôi có làm gì đâu."

419: [Vì cậu không làm gì nên mới OOC! Cậu không thể tiếp tục dung túng Hàn Vũ ngủ chung, rồi lại để cho hắn tùy ý sờ mó như vậy.]

Lâm Mặc: "Nhưng trong tiểu thuyết cũng đâu nói Vân Tiêu chân nhân không phải gay a."

419: […]

Cho nên tiểu thuyết không nói, cậu liền có quyền mặc định Vân Tiêu chân nhân là gay như mình?!

Đây là văn tu chân ngựa đực! Có văn tu chân ngựa đực nào lại thêm vào CP gay không?!

419: [Cho dù Vân Tiêu chân nhân có là gay, thì cũng không có nghĩa cậu cứ tiếp tục như thế được. Nguyên chủ là người chán ghét ma tu, cậu thấy có ai chán ghét ma tu mà không hề phản kháng khi bị ma tu ôm mỗi tối như cậu không?]

Lâm Mặc: "Cậu nghĩ xem, bây giờ tôi mà chống đối, hắn nổi điên lên đè tôi ra làm mấy trăm hiệp có phải chịu thiệt không. Chi bằng cứ như bây giờ còn giữ được trinh tiết."

419: [… Cậu mất thứ đó rồi, không cần giữ.]

Kỳ thực Lâm Mặc cũng rất muốn không OOC, nhưng cậu có thể thấy trước kết cục của việc không OOC chính là cúc tìm đường chết, cúc nở hoa.

Cậu nhận ra được tình cảm của Hàn Vũ dành cho mình, đó không đơn thuần chỉ là sự ngưỡng mộ của một người đệ tử đối với sư phụ, hay của một người con đối với phụ thân. Đó càng giống như một kẻ đang theo đuổi người yêu hơn.

Về tình về lý, cậu đều không thể chấp nhận nói chuyện yêu đương với Hàn Vũ. Đùa sao, chỉ cần cậu đồng ý, hệ thống sẽ phán định cậu phá vỡ thiết lập của nhân vật ngay lập tức.

Nhưng nếu cậu từ chối, Hàn Vũ sẽ phán định cậu phá vỡ trái tim hắn, kế tiếp đó là phá luôn cái mông bé xinh của cậu.

Hiện tại hắn chịu nhịn, là vì đang theo đuổi cậu thôi. Một khi phát hiện theo đuổi thất bại, hắn sẽ lại nổi điên lên rồi làm chết cậu trên giường. Nhất là khi dạo gần đây ánh mắt của hắn nhìn cậu ngày càng nóng bỏng.

Cho nên cậu chỉ có thể làm bộ như không biết không quan tâm. Tuy cũng bị phán là OOC, nhưng Lâm Mặc tin tưởng này đã đỡ hơn rất nhiều so với việc cậu chấp nhận yêu đương với Hàn Vũ lắm rồi.

Lâm Mặc không tìm được biện pháp nào để giải quyết vấn đề này liền lập tức làm đà điểu chôn đầu đi trốn.

Được một thời gian, khi cậu suýt nữa quên bẵng luôn chuyện về Huyết Sát lão tổ, thì Hàn Vũ mang tới thông tin liên quan đến gã.

"Manh mối bị đứt đoạn nhiều lần nên việc tìm kiếm có hơi lâu, đây là tất cả những gì ta có thể tra ra." Hàn Vũ vừa giải thích vừa đặt những cuộn giấy lên bàn.

Lâm Mặc bắt đầu nghiêm chỉnh ngồi đọc.

Kỳ thực Huyết Sát lão tổ cũng không phải kẻ vô danh gì. Gã là tên ma tu duy nhất thành công bước nửa bước chân vào Nguyên Anh kỳ cách đây mấy trăm năm trước. Tuy chưa thực sự kết anh thành công, giới ma tu cũng đã công nhận gã là một vị lão tổ. Thủ đoạn của gã tàn độc vô cùng, phương pháp tu luyện là huyết tế, cho nên mới có cái tên là Huyết Sát.

Mấy trăm năm trước, khi ma đạo và chính đạo xảy ra chiến tranh, Huyết Sát lão tổ cũng có tham dự. Chỉ là không ai biết gã đã làm gì trong đó, mà sau khi chiến tranh kết thúc lại biến mất tăm không còn tung tích. Có người nói rằng gã đã chết, có người bảo gã chỉ đang mai danh ẩn tích mà thôi.

Đến cuối cùng, cũng không ai thật sự rõ chuyện gì đã xảy ra với Huyết Sát lão tổ.

"Nhắc đến cũng kỳ quái, cuộc chiến chính tà này được ghi lại trong sách, nhưng trận chiến cuối cùng của Huyết Sát lão tổ lại không được nhắc tới." Hàn Vũ nói.

Đó là trận chiến duy nhất Huyết Sát lão tổ tham gia, và cũng là trận chiến kết thúc chiến tranh giữa hai bên.

"Bởi vì không ai còn sống để mà ghi chép lại." Lâm Mặc trả lời, sau đó nói tiếp. "Ngoại trừ ta."

Nhờ có tiểu thuyết, Lâm Mặc biết được nguyên chủ cũng tức là Vân Tiêu chân nhân đã giết chết Huyết Sát lão tổ. Mà nguyên chủ cũng là người duy nhất còn sống sau khi bước ra khỏi chiến trường ấy.

Lâm Mặc không có ký ức của nguyên chủ, cho nên cậu hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra trong trận chiến ấy. Bất quá đó cũng không phải thứ cậu cần quan tâm lúc này.

Sau khi lật hết đống tư liệu Hàn Vũ tìm được lên, Lâm Mặc vẫn hoàn toàn không tìm ra được thêm chút manh mối gì.

Cậu nhíu mày trầm tư, rồi sau đó thở dài. Cũng đúng thôi, ai cũng nghĩ gã đã chết rồi nên chẳng thèm để tâm. Nếu không phải trong nguyên tác nói cho cậu biết gã đoạt xá tu luyện lại để đợi thời cơ báo thù, cậu cũng không tài nào biết được.

Nhưng nếu là đoạt xá…

Chợt nghĩ tới điều gì, Lâm Mặc liền quay sang Hàn Vũ: "Ngươi nói rằng Chu Dương Phong đồng ý buông tha pháp bảo che giấu khí tức ma tu kia để ngươi thay gã truyền tin ra?"

Mặc dù không hiểu vì sao sư phụ đột nhiên lại hỏi vấn đề này, Hàn Vũ vẫn không chút do dự trả lời: "Đúng vậy."

Nếu người Huyết Sát lão tổ đoạt xá là Chu Dương Phong, như vậy mọi chuyện liền có lý!

Trước kia cậu quá chú tâm vào việc kẻ tiêu diệt toàn bộ Quy Môn tông là Huyết Sát lão tổ, mà xem nhẹ việc gã đoạt xá. Cho nên mới luôn thắc mắc vì sao không nhìn thấy sự hiện diện của gã đâu.

Nhưng nếu Chu Dương Phong chính là Huyết Sát lão tổ, chứng tỏ từ trước đến nay gã vẫn luôn bám sát theo sau chờ cơ hội ra tay với Quy Môn tông!

Lâm Mặc tự phỉ nhổ bản thân thật ngu ngốc. Chẳng lẽ sau khi đoạt xá rồi thì không được dùng tên mới hay sao? Vì cái gì một chuyện nhỏ xíu xiu như vậy mà cậu không sớm nhận ra chứ.

Mục đích ban đầu của Chu Dương Phong, có lẽ là dùng pháp bảo đó che giấu khí tức lẻn vào Quy Môn tông chờ cơ hội ra tay. Nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Vũ khai triển liền nhận ra hắn là đệ tử của Vân Tiêu chân nhân, vì vậy liền thay đổi kế hoạch để hắn thay gã trà trộn vào Quy Môn tông.

Thế nhưng gã lại hoàn toàn không quan tâm đến tin tức của Quy Môn tông như đã biểu hiện, mà theo lời Hàn Vũ kể thì những câu hỏi của gã rất chung chung, cho dù không có hắn gã vẫn có thể tìm ra, chỉ là mất thời gian hơn mà thôi.

Như vậy cho thấy, ngay từ đầu Chu Dương Phong không hề có ý định tìm kiếm thông tin từ Hàn Vũ như gã biểu hiện lúc ban đầu. Nhưng gã lại vẫn đưa cho Hàn Vũ pháp bảo quý giá khiến mọi ma tu thèm đỏ mắt đó. Từ đó chỉ có một kết luận, gã muốn Hàn Vũ có thể quay về Quy Môn tông!

Nhưng vì cái gì? Hàn Vũ quay về Quy Môn tông quan trọng đến như vậy sao?

Lâm Mặc lại nhớ đến việc Dụ Trăn bẩm báo Hàn Vũ là ma tu. Cái gọi là đệ tử Di Hòa tông bàn tán gì đó, e rằng là giả. Mà chính Chu Dương Phong mới là kẻ nói cho y biết đi.

Bởi vì ngoại trừ Chu Dương Phong, sẽ không có bất kỳ người nào khác biết thân phận ma tu của Hàn Vũ.

Để cho Hàn Vũ quay về Quy Môn tông, sau đó lại tìm cơ hội khiến hắn bị phát hiện thân phận ma tu, đây là muốn giết chết hắn sao? Chỉ e không đơn giản như vậy.

Lấy thực lực Chu Dương Phong lúc đó, nếu chỉ muốn giết Hàn Vũ thì ngay từ khi giành pháp bảo đã có thể xuống tay rồi. Để cho Hàn Vũ sống, lại còn cam chịu hy sinh một món pháp bảo quý giá đến như vậy nhất định là còn có mục tiêu khác lớn lao hơn.

"Ngươi nói rằng gã đã hạ chú lên người ngươi, khiến ngươi không thể có ý định giết hay phản bội gã?"

"Đúng là như vậy. Trong thời gian quay về Quy Môn tông ta đã tìm cách tháo gỡ pháp chú đó, đã giảm được mấy phần. Chỉ là sau đó…"

Hàn Vũ không nói nữa, nhưng cả cậu lẫn hắn đều hiểu sau đó đã có chuyện gì xảy ra.

"E rằng sự thật không phải như gã nói." Lâm Mặc lại tiếp tục cau mày, nhờ hệ thống tra tư liệu các loại pháp chú có thể thông qua người khác để giết người.

"Ý của sư phụ là?"

Sau khi nhận được danh sách các loại pháp chú cùng phương pháp sử dụng xong, Lâm Mặc càng vững tin suy đoán của chính mình.

"Thứ mà gã hạ lên người ngươi là một pháp chú đặc biệt đã thất truyền từ lâu, khi cảm nhận được sát ý sẽ khiến cho kẻ bị hạ chú tổn thương nội tạng mà chảy máu." Cậu hơi dừng lại nhìn những thông tin hiện lên trước mắt một chút, rồi lại nói. "Đó là lý do vì sao khi ngươi có ý định giết gã, bản thân cũng sẽ thụ thương mà hộc máu."

"Nhưng pháp chú này không đơn giản như vậy. Khi lượng sát ý quá lớn, vượt mức cơ thể có thể chấp nhận, pháp chú sẽ cho cơ thể ký sinh bị nổ tung. Uy lực của đợt nổ này tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Nguyên Anh kỳ."

Loại pháp chú này uy lực hết sức khủng khiếp, nhưng điểm yếu chính là để thi triển cần người hạ chú phải bỏ ra tâm đầu huyết, hơn nữa chỉ cần chịu khó từ từ cởi bỏ có thể xóa sạch. Ngoài ra cũng khó mà chắc chắn được người bị hạ chú sẽ đồng quy vu tận cùng với người mà kẻ hạ chú muốn nhắm tới.

Cho nên mục tiêu mà Chu Dương Phong nhắm tới không phải là Hàn Vũ, mà là những trưởng lão cùng chưởng môn của Quy Môn tông!

Một kích này tuy chỉ bằng lực lượng của tu sĩ Kim Đan kỳ, nhưng các trưởng lão bị tập kích bất ngờ, cho dù không chết vẫn có thể bị thương căn cơ!

Lâm Mặc ngày càng xâu chuỗi được vấn đề, đối với phán đoán của mình càng thêm tự tin: "Chu Dương Phong có lẽ ban đầu muốn tự mình đến Quy Môn tông để hạ thủ, nhưng sau đó khi thấy ngươi khai triển nhận ra ngươi là đệ tử của ta, mới nảy sinh ý định mượn dao giết người. Loại pháp chú này rất dễ nhầm lẫn với những pháp chú nô lệ khác, hơn nữa cũng đã thất truyền nên không có gì lạ khi ngươi không nhận ra."

"Ban đầu hẳn là gã hy vọng ta với thực lực Nguyên Anh kỳ sẽ nhanh chóng nhìn thấu lớp ngụy trang của ngươi, liền ra tay giết đệ tử mình, pháp chú phát nổ khiến ngươi chết mà bản thân ta cũng bị thương theo. Chỉ là gã không ngờ ta tin tưởng đệ tử của mình, cho nên đã không kiểm tra tỉ mỉ." Lâm Mặc nhíu mi, hơi liếc về phía Hàn Vũ.

"Sau đó, gã chờ không được, bèn tìm cách truyền ra tin tức ngươi là ma tu cho Dụ Trăn." Nói đến đây, Lâm Mặc nhận ra nét mặt của Hàn Vũ có chút cứng ngắc lại âm trầm khi nhắc tới cái tên đó, "Chỉ cần ngươi bị đem ra xử tội ngay tại chánh điện, tất cả những trưởng lão có mặt lúc đó đều sẽ bị ảnh hưởng, tuy không đến nỗi mất mạng nhưng vẫn bị tổn thương nặng nề, cần phải bế quan chữa trị."

"Nhưng mà…" Hàn Vũ không nhịn được, khóe mắt có chút ửng đỏ nhìn về phía Lâm Mặc.

"Cuối cùng ta lại ra tay cản lại, truyền tống ngươi rời khỏi Quy Môn tông. Kết quả ngươi không chết, các trưởng lão của Quy Môn tông vẫn bình an vô sự. Mà qua một thời gian sau đó pháp chú cũng bị ngươi cởi bỏ hoàn toàn. Chu Dương Phong xem như lỗ nặng."

"Sư phụ…" Hàn Vũ dùng hai tay ôm lấy cơ thể Lâm Mặc, đem đầu chôn vùi vào trong lồng ngực của cậu, "Sau này ta sẽ đối xử với người thật tốt, không bao giờ khiến người chịu bất kỳ ủy khuất gì."

Bắt đầu từ việc ngươi tháo xích cho ta đi, thằng nhãi con!

Lâm Mặc khó chịu dùng tay đẩy đẩy đầu hắn ra, mà cậu càng đẩy thì Hàn Vũ lại càng ôm chặt, cuối cùng lại thành ra cậu bị ôm cứng ngắc đến không động đậy được nữa.

"Ta chỉ là không hiểu rõ. Chu Dương Phong này có hận thù gì đối với Quy Môn tông mà phải hao tâm tổn kế bày mưu như vậy? Thậm chí không tiếc món pháp bảo có thể che giấu khí tức ma tu?" Nghe Lâm Mặc giải thích xong, Hàn Vũ liền không nhịn dược lên tiếng thắc mắc.

"Chu Dương Phong đương nhiên không có hận thù với Quy Môn tông. Nhưng Huyết Sát lão tổ thì có." Lâm Mặc nhếch môi cười.

"Ý sư phụ là Huyết Sát lão tổ chưa chết trong trận chiến đó?! Lại còn đoạt xá một tu sĩ khác?!"

Hàn Vũ đối với đáp án này vô cùng bất ngờ. Hắn trăm triệu lần suy nghĩ, cũng không ngờ được chân tướng là như thế.

Lâm Mặc nhận được ánh mắt sùng bái "sư phụ thật thông minh" của Hàn Vũ, cái đuôi nhỏ hất lên đến tận trời, chỉ hận ngửa mặt chín mươi độ cười ha ha tự khen bản thân nữa thôi. Có điều cảm xúc đó chỉ trải qua được vài giây, sau đó cậu lại có chút ngượng ngùng.

Ai, kỳ thực nếu không biết trước cốt truyện, cậu cũng đâu ngờ được Huyết Sát lão tổ sẽ đi đoạt xá, lại còn mai danh ẩn tích kỹ đến như vậy. Không có hệ thống hỗ trợ, cậu cũng không bao giờ tìm ra thông tin về loại pháp chú đó.

Cho nên nói tóm lại, hình như cậu cũng không làm gì nhiều lắm…

"Như vậy, chúng ta phải làm gì?" Hàn Vũ hỏi cắt ngang mạch suy nghĩ của Lâm Mặc.

Lâm Mặc ngẩn người ra.

Ừ ha, suy luận ra đủ kiểu rồi giờ đi làm gì?

Hiện tại đã tìm ra thân phận thật sự của Huyết Sát lão tổ rồi, chỉ cần ngồi đợi sớm muộn gì Quy Môn tông cũng sẽ bị diệt.

Vậy thì nhiệm vụ của cậu bây giờ là ngăn cản Hàn Vũ tiêu diệt Quy Môn tông trước Huyết Sát lão tổ à?

"Hình như ngươi quên rằng bản thân ngươi cũng đang có ý đồ tiêu diệt Quy Môn tông."

Hàn Vũ nghe sư phụ nói lời mỉa mai như vậy, trong lòng có chút ngại ngùng mà sờ sờ mũi. Ây, đúng là hắn muốn đám người ở Quy Môn tông chết hết, đặc biệt là Dụ Trăn. Nhưng sư phụ rất quan tâm đến cái tông môn rách nát đấy, cho nên hắn không dám nhắc lại về chuyện này trước mặt người nữa.

"Thả ta ra." Lâm Mặc một lần nữa bắt đầu quay về trạng thái trang bức lãnh diễm cao quý, "Ân oán của ta với Huyết Sát lão tổ, ta sẽ tự giải quyết."

"Không được!" Thậm chí không cần suy nghĩ, Hàn Vũ liền ngay lập tức từ chối.

Hắn nắm lấy tay Lâm Mặc, giọng nói hết sức chân thành: "Ngoại trừ việc đó ra, ta cái gì cũng có thể làm. Nếu sư phụ muốn, ta sẽ đi giết Huyết Sát lão tổ thay người."

Lâm Mặc quả thực không có biện pháp. Giết Huyết Sát lão tổ rồi thì lấy ai chạy kịch bản tiếp đây. Cậu cũng đâu thực sự định đi giết gã, chỉ là tìm cái cớ để Hàn Vũ thả ra mà thôi. Nhưng hiển nhiên cậu đánh giá sai độ chiếm hữu của Hàn Vũ đối với mình rồi.

Ngoại trừ lần bị cưỡng ép quan hệ đó ra, kỳ thực Hàn Vũ đối xử với cậu rất tốt, luôn chăm sóc chu đáo không thiếu thứ gì. Ngay cả sợi dây xích này cũng được chế tác đặc biệt khiến cậu không cảm thấy đau đớn hay bị trầy da khi đang đeo.

Sống lâu như vậy, sao cậu có thể không nhận ra đứa bé này chỉ đang khuyết thiếu cảm giác an toàn. Giam cầm cậu, chỉ là vì hắn lo sợ cậu sẽ rời đi bỏ hắn lại. Trừ phi cậu có thể khiến Hàn Vũ an tâm tin tưởng, bằng không việc này e là không có cách nào giải quyết.

Hàn Vũ không thả cậu, vậy cậu tự đi tìm biện pháp để giải thoát chính mình vậy.

"Đủ rồi, buông ta ra."

Bị sư phụ không chút nương tay dùng giọng điệu chán ghét đuổi đi như vậy, Hàn Vũ tủi thân đành phải lui lại đứng sang một bên.

"Ta muốn yên tĩnh suy nghĩ một lát, ngươi đừng có quấy rầy." Lâm Mặc phất phất tay, ý nghĩa tiễn khách đã quá rõ ràng.

Hàn Vũ không cam lòng lại không làm được gì, chỉ có thể rời khỏi phòng mang theo tâm trạng bực mình.

Thời điểm hắn rời khỏi phòng, khí chất ôn hòa quanh thân liền thay đổi. Hắn vẫn là Hàn Vũ, nhưng không còn là Hàn Vũ đệ tử ký danh của Vân Tiêu chân nhân, mà là Hàn Vũ đại Ma Tôn của Ma Vực, chủ nhân Ma Cung.

Gót giày Hàn Vũ giẫm lên nền nhà hồng thạch bước tới đại điện. Hắn đi thẳng tới bảo tọa trên đại điện, phất vạt áo tùy ý ngồi xuống, một tay chống cằm tóc rũ xuống bên vai. Vài tên thuộc hạ trông thấy hắn liền im bặt, tự giác lui sang hai bên. Tất cả đều lẳng lặng cúi đầu, không một ai dám ngước lên.

Bọn họ đều cảm nhận được, tâm tình của Ma Tôn đại nhân đang rất không vui! Vào lúc này chỉ có kẻ ngu mới đi chọc giận ngài ấy!

"Hồng Ánh, mau báo cáo." Giọng nói của hắn tràn ngập hơi thở lạnh lẽo chết chóc, ngữ điệu lại lạnh lùng đầy mệnh lệnh, như không cho phép bất kỳ ai được quyền phản kháng.

Theo lời hắn, một thiếu nữ hồng y liền bước ra. Vóc người nàng nảy nở cân đối, toàn thân một màu hồng y bó sát để hở một vài chỗ trông cực kỳ gợi cảm. Ngay cả phần tóc cũng được tùy ý xõa ra, không chịu bất kỳ bó buộc gì. Gương mặt nàng sắc sảo xinh đẹp, quyến rũ mười phần, chỉ cần quăng một cái mị nhãn liền có thể khiến bao nhiêu nam nhân thần hồn điên đảo.

Nếu Lâm Mặc có ở đây nghe thấy cái tên này, sẽ nhận ra thiếu nữ đây là một trong những hậu cung sau này của nam chính, nhan sắc lẫn tu vi đều khiến người khác phải ghen tỵ.

Thế nhưng khi đối mặt với Ma Tôn, Hồng Ánh không dám nảy sinh chút ý nghĩ không nên nào. Nàng luôn giữ một bộ thần sắc nghiêm túc, động tác quy củ tiến đến bẩm báo: "Ma Tôn đại nhân, đã bắt giữ được một tên tu sĩ chính đạo trà trộn vào Ma Cung."

"A…" Hàn Vũ kéo dài giọng, tỏ vẻ như rất hứng thú. Nhưng những người ở đây đều hiểu rõ kết cục của kẻ này hẳn là không tốt lành gì, "Rốt cuộc là kẻ nào mà lại dám to gan như vậy?"

"Gã tự xưng là Tề Ngu, đệ tử nội môn của Quy Môn tông, nhận nhiệm vụ điều tra về Vâ… về cái vị kia." Nhận ra mình lỡ lời, Hồng Ánh liền ngay lập tức sửa lại.

Khắp Ma Cung đều biết Ma Tôn đại nhân có một vị sư phụ tu vi Nguyên Anh kỳ, mà ngài ấy đối với sư phụ của mình cực kỳ sủng ái, vì sư phụ không tiếc công sức lẻn vào Quy Môn tông cứu thoát người ra khỏi nhà giam. Đáng tiếc là kể từ ngày đó tới đây cũng không ai có cơ hội chiêm ngưỡng qua dung nhan của vị sư phụ trong truyền thuyết này.

Ma tu không gò bó đạo đức lễ nghĩa như chính đạo, cho nên chỉ cần không mù thì ai cũng nhận ra tâm tư của vị Ma Tôn này đối với sư phụ của hắn. Cố tình Hàn Vũ lại có dục vọng chiếm hữu cao đến đáng sợ, kim ốc tàng kiều vị sư phụ kia không để cho ai gặp mặt, lại không cho phép bất kỳ ai nói ra tên của sư phụ hắn.

Từng có kẻ dám mạo phạm cợt nhã, nói rằng Vân Tiêu chân nhân hóa ra cũng chỉ là kỹ nam để cho đệ tử mình thao, liền bị Hàn Vũ đánh nát đan điền hủy tu vi, rút lưỡi đánh gãy từng cái xương một còn đâm mù mắt, biến gã thành phế nhân. Đáng sợ hơn chính là hắn không đánh chết gã ngay, lại khiến gã thoi thóp mất máu mấy ngày rồi mới chết. Kể từ đó không ai dám nói đến sư phụ của hắn dù chỉ một chữ, thậm chí lúc xưng hô cũng phải nói là "vị kia" chứ không nói thẳng tên ra.

Kỳ thực với những hành động chiếm hữu này của hắn, các vị ma tu còn ngờ vực Ma Tôn thực sự yêu thích sư phụ hắn ư? Vì cái gì thoạt nhìn càng giống như cách đối xử với kẻ thù truyền kiếp đến như vậy? Giam giữ đối phương lại cấm thuộc hạ không được nhắc tới một chữ, nào giống ái nhân a.

Hàn Vũ ngược lại một chút cũng không thấy mình làm vậy có gì quá đáng. Sư phụ của hắn đâu phải người mà những kẻ này có thể khinh nhờn! Cho dù chỉ là một cái tên, hắn cũng không muốn phải chia sẻ với người khác!

"Mang gã lên đây."

Hồng Ánh tuân mệnh, liền lui xuống kêu thuộc hạ của mình mang gã lên. Chẳng mấy chốc hai tên ma tu kéo theo một gã đệ tử Quy Môn tông bước vào đại điện, thẳng tay ném gã xuống.

Nhìn kỹ lại thì phát hiện ra gã đệ tử này cũng đã ăn đau khổ khá nhiều, khuôn mặt bị đánh sưng húp lên như đầu heo, khắp người bầm tím đầy dấu roi.

Bất quá ăn đau nhiều như vậy cũng không giúp gã khôn ra. Tề Ngu ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy Hàn Vũ đang ngồi trên bảo tọa trên cao, lại dám lớn giọng hỏi: "Ngươi là đại ma đầu Hàn Vũ?!"

Xung quanh vang lên tiếng hít khí lạnh. Xong rồi, tên tu sĩ này vậy mà lại dám gọi thẳng tên của Ma Tôn. Ma Tôn đại nhân đã từng tuyên bố rằng hắn không muốn sư phụ hiểu lầm, cho nên chỉ có sư phụ mới được phép gọi thẳng tên hắn thôi.

Hàn Vũ híp mắt nhìn đối phương. Tề Ngu là đệ tử của chưởng môn Vân Phong, song hệ linh căn lại nhập môn trước hắn cả chục năm, tu vi hiện tại cũng chỉ mới tới Trúc Cơ hậu kỳ. Đầu óc gã ngu ngốc lại chuyên đi tìm đường chết, thật không hiểu nổi tên Vân Phong kia nhìn trúng gã điểm nào mà lại đi thu nhận.

Quả nhiên vẫn là sư phụ hắn có mắt nhìn hơn. Hàn Vũ vô cùng hài lòng khi nghĩ tới việc này, bất quá nếu không thu tên Dụ Trăn ấy thì càng tốt.

Tề Ngu bên dưới vẫn chưa giác ngộ hoàn cảnh của mình, bị hành hạ mấy ngày nay khiến gã khó chịu không thôi, trông thấy Hàn Vũ liền xem hắn như bao cát mà mắng chửi: "Đồ nghiệt chủng nhà ngươi! Quy Môn tông cứu mạng lại còn thu lưu ngươi, ngươi lại dám đại nghịch bất đạo, phản bội tông môn đầu nhập ma đạo! Ngươi còn dám nhân lúc Vân Tiêu chân nhân bế quan mà ra tay đánh lén!! Còn bắt cóc sư thúc đi!!!"

"A? Ta nhân lúc sư phụ bế quan đánh lén bắt cóc người?" Hàn Vũ vô cùng hứng thú mà hỏi. Ra đây là cách Quy Môn tông công bố với bên ngoài sao? Cũng đúng thôi, làm sao họ dám nói thật là đã giam giữ Vân Tiêu chân nhân tại Liệt Hỏa sơn chứ.

Có một tên đại ma đầu đại nghịch bất đạo tàn ác hung tợn không chuyện xấu gì không làm như hắn đây, nếu không nhân cơ hội ném nồi cho hắn cõng thì cũng quá uổng phí cho công sức bọn họ bôi đen hắn rồi.

"Ngươi là thứ súc sinh không bằng! Mau giao Vân Tiêu sư thúc ra đây, bằng không… A a a a!!!!!"

Tề Ngu còn đang hùng hồn nói, bất chợt cảm thấy đau đớn, cảm giác ẩm ướt lan ra khắp cánh tay phải, nhìn lại thì cánh tay của gã đã bị chặt đứt lên đến tận khuỷu tay! Máu từ chỗ cánh tay bị đứt chảy lênh láng. Cơn đau thấm vào xương tủy khiến gã không nhịn được lăn ra sàn mà gào thét.

Các vị ma tu xung quanh lặng lẽ thắp một ngọn nến cho gã. Gọi thẳng tên Ma Tôn thì thôi đi, còn dám gọi tên sư phụ của hắn. Đây không phải là ngại mệnh quá dài nên phải đi tìm đường chết sao?

"Tên của sư phụ là thứ ngươi có thể tùy tiện nhắc tới sao?" Hàn Vũ vẫn bình tĩnh lạnh nhạt nói, giống như cảnh tượng máu me trước mắt không hề ảnh hưởng đến hắn.

"Ngươi… ngươi…!!!"

"Tên Vân Phong kia sai ngươi đến đây làm gì, mau nói ra. Nếu không nói… " Hắn nhếch mép cười, quanh thân tỏa ra sát khí, lại bỏ lửng câu nói.

Tề Ngu không nhịn được nuốt yết hầu, cắn răng chịu đựng cơn đau. Gã quyết không khai ra mục đích của mình! Hàn Vũ trước kia chỉ là một tên nhóc tam linh căn thấp kém, gã tùy ý giẫm đạp thế nào cũng được, vì cái gì bây giờ phải chịu cúi đầu trước hắn?!

Hàn Vũ thấy gã không thức thời như vậy, trong lòng đã cuồng nộ nay lại càng táo bạo hơn, ra tay không chút kiên dè. Chỉ nháy mắt sau cánh tay trái của gã cũng rơi xuống đất làm bạn chung với cánh tay phải.

"A a a a!!!! Ta… ta nói…!! Ta nói!!! Ngươi mau chữa trị cho ta, ta liền nói!!!!" Tề Ngu đau không chịu được, lại tiếp tục lăn lộn kêu gào.

"Hình như ngươi quên rằng bây giờ ta mới là người nắm thế chủ động đi." Hàn Vũ lại giơ tay lên, lần này nhắm về phía cổ của gã, "Nể tình đồng môn trước kia, ta mới tha cho ngươi còn sống. Nhưng nếu ngươi cứ tiếp tục tìm đường chết như vậy, ta cũng không ngại sưu hồn."

Sưu hồn chính là biện pháp rút hết ký ức của một người ra tra xét. Chỉ là pháp thuật này sẽ gây ảnh hưởng sâu sắc đối với người bị rút ký ức, nhẹ thì trở nên ngớ ngẩn đần độn, nặng thì chết ngay tức khắc.

Tề Ngu đương nhiên biết sưu hồn là gì, gã sợ toát mồ hôi hột đập đầu quỳ lạy: "Ta nói! Ngươi muốn biết gì ta cũng nói!"

Thấy thái độ gã rốt cuộc cũng có chuyển biến, Hàn Vũ tự nhiên hài lòng hơn. Hắn cũng không phải vì cái thứ tình đồng môn gì đó nên mới tha cho Tề Ngu, chẳng qua không muốn tiếp nhận ký ức của gã thôi. Tề Ngu cũng không phải người đứng đắn gì, trước kia phóng đãng trêu ghẹo không biết bao nhiêu thiếu nữ, thu nhận những ký ức như vậy hắn còn ngại làm bẩn chính mình đây.

"Sư phụ Vân Phong sai ta đến đây để… để tra tìm tung tích của Vâ… của sư thúc! Cách đây ba ngày trước ta mới vừa trà trộn vào nhóm tạp dịch trong Ma Cung, còn chưa kịp tìm hiểu gì đã bị bắt! Ta thề ta đều nói thật, không có một lời giả dối!"

Đối với trí tuệ của Tề Ngu thì Hàn Vũ cũng không cho rằng gã có thể làm được gì hơn, bị bắt cũng là điều hiển nhiên. Tuy gã vô dụng nhưng cũng cung cấp thông tin cho hắn biết rằng Quy Môn tông đã biết hắn là thủ phạm.

"Ngoài ngươi ra còn có ai nữa không?"

"Ngoài ta ra còn có năm đệ tử nội môn và mười đệ tử ngoại môn khác cũng tham gia… Đúng rồi, ta nghe nói Dụ sư đệ của ngươi cũng xin tham gia lần điều tra này!"

Ánh mắt Hàn Vũ ngay lập tức tối sầm xuống. Dụ Trăn! Vì cái gì lúc nào y cũng như con ruồi vo ve khiến hắn khó chịu?! Ngay khi hắn tưởng bản thân có thể sống hạnh phúc với sư phụ thì y liền xuất hiện! Trước kia cũng vậy mà bây giờ cũng vậy!

"Ném vào chuồng ma thú." Hàn Vũ phân phó Hồng Ánh rồi nhấc chân rời khỏi đại điện.

"Hàn Vũ! Hàn sư đệ! Ngươi… Ngươi không thể làm vậy! Ta thề là ta nói thật! Không có nửa chữ giả dối!! Ngươi đã nói sẽ không giết ta mà!!"

Hàn Vũ dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngu để nhìn gã, ngay cả giải thích cũng không thèm nói một tiếng liền rời đi. Lời nói của ma tu cũng có thể tin được, nhất là khi hắn còn là Ma Tôn, tên Tề Ngu này quả nhiên ngu hết thuốc chữa.

Hiện tại tâm lý của hắn rất bức bối, không muốn ở lại đó đối mặt với gã ta thêm phút giây nào nữa. Hàn Vũ vô cùng rầu rĩ nhận ra, bản thân mình lại ghen tỵ nữa rồi.

Vân Tiêu, Vân Tiêu, Vân Tiêu… Cái tên này quá nổi tiếng, mà ai lại cũng có thể gọi. Cho dù hắn có cấm đoán toàn bộ những người ở Ma Cung không được phép gọi, thì vẫn có vô số những kẻ khác ở ngoài kia có thể tùy tiện gọi tên sư phụ.

"Chẳng phải còn tên thật của sư phụ sao?" Tâm ma bắt đầu dụ dỗ. "Cái tên dành riêng cho ngươi, chỉ có ngươi mới có thể gọi."

Quang mang chợt lóe qua ánh mắt của Hàn Vũ. Đúng vậy, Vân Tiêu cũng chỉ là ngoại hiệu của người, hắn vẫn có thể gọi sư phụ bằng tên riêng mà!

Như vậy sẽ không ai có thể gọi cái tên đó, ngoại trừ hắn! Ngay cả Dụ Trăn cũng không thể!

Đơn linh căn thì hay lắm sao! Tu luyện nhanh thì giỏi lắm sao! Cũng chỉ có hắn mới biết được tên riêng của sư phụ!

Hàn Vũ bị ý tưởng này tràn ngập tâm trí, liền không thể chờ đợi được mà phóng thẳng về phòng của sư phụ. Nhất định phải khiến sư phụ nói ra tên thật của người! Như vậy từ nay về sau mỗi lần ở chung với nhau hắn có thể kêu tên sư phụ rồi!

Vì vậy Lâm Mặc đang ngồi xuất thần suy nghĩ liền bị một tiếng bang cửa mở làm cho giật cả mình, quay đầu lại liền trông thấy Hàn Vũ tiến vào, quần áo có chút xộc xệch, giống như vừa chạy một mạch đến đây không kịp chỉnh trang lại.

Có lẽ vì ánh mắt Hàn Vũ nhìn cậu quá nóng bỏng, cho nên Lâm Mặc bất giác lùi cái mông về phía sau một tí, giấu kỹ trong chăn một tí, "Có chuyện gì vậy?"

Hàn Vũ lại bắt đầu thể hiện thuộc tính bạch tuộc của mình, leo lên giường ôm lấy cậu, thoạt trông rất giống một con chó to bự. Hắn gác đầu lên hõm vai cậu, nhiệt khí phả bên lỗ tai theo từng lời nói: "Sư phụ, người nói cho ta biết tên thật của người đi."

"Ngươi chạy đến đây chỉ để hỏi cái này?" Lâm Mặc không khỏi bất lực.

"Vâng." Nói rồi hắn còn tranh thủ cọ cọ, tay thì lén lút ăn đậu hũ.

Lâm Mặc không chút lưu tình vỗ vào tay hắn một tiếng ba thật lớn. Hàn Vũ liền lại giả bộ đứng đắn rụt tay lại.

"Không nói." Lâm Mặc dứt khoát không để hắn có thêm cơ hội chiếm tiện nghi mình, chui vào chăn trùm kín lại.

"Sư phụ…" Hàn Vũ lại bắt đầu quay xung quanh không chịu rời.

Lâm Mặc kỳ thực cũng vô cùng bất đắc dĩ. Không phải cậu không muốn nói, nhưng mà trong tiểu thuyết không có ghi lại thì biết làm sao? Thông thường trong tiểu thuyết chỉ có những nhân vật quan trọng mới

được đặt cho hai ba cái tên. Nguyên chủ có được cái ngoại hiệu Vân Tiêu này là may lắm rồi, còn đòi hỏi đâu ra tên thật tên giả gì.

Nhưng mà Hàn Vũ lại không nghĩ vậy. Dù sao có ai lại không biết tên thật của mình là gì đâu chứ. Thành ra hắn cho rằng sư phụ không tin tưởng hắn, không muốn nói thật với hắn. Nhất là khi hắn đã nài nỉ bằng đủ mọi cách sư phụ cũng không hề động lòng.

Tâm trạng rối loạn khiến hắn khó lòng kiểm soát được cảm xúc. Đồng tử của Hàn Vũ dần dần chuyển sang màu đỏ rực, hô hấp cũng nặng nề hơn.

Khi Lâm Mặc bị tóm ra từ trong chăn, bị tên nào đó đè dưới thân, cậu thầm rơi lệ hô to trong lòng không hay rồi.

"Sư phụ, ngươi chán ghét ta, không tin tưởng ta, cho nên mới không chịu nói thật với ta đúng không?" Bàn tay của Hàn Vũ sờ dọc theo đường nét gương mặt Lâm Mặc. "Hay là ngươi muốn chịu chút trừng phạt nho nhỏ, mới nói ra đây?"

#Tâm ma online#

#419 offline#

Tác giả có lời muốn nói: Đây là cái chương tốn nhiều thời gian viết nhất từ trước đến nay =.= Sau này ta sẽ không bao giờ thêm cái phá án chân tướng gì đó vào nữa, chúng ta dùng tình yêu cảm hóa thế giới là đủ rồi.

45. Chương 45: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (12)

Đối diện với gương mặt lạnh như núi băng của Hàn Vũ, Lâm Mặc chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, cúc hoa cũng không tự chủ được mà co rút lại.

Một lời không hợp liền đè ra giường! Cái gì mà thương yêu với không để sư phụ chịu ủy khuất chứ! Lời nói của đàn ông cũng như đa cấp, tuyệt đối không thể tin ( )

Lâm Mặc căng thẳng, tình trạng bên này của Hàn Vũ cũng không khá hơn bao nhiêu. Hiện tại hắn cùng với tâm ma đang đánh nhau giành quyền khống chế thân thể, bề ngoài thoạt nhìn thì như im lặng bất động, bên trong đã sớm núi phun biển lửa, loạn thành một đoàn.

Hàn Vũ: "Tránh ra! Ai cho ngươi dám làm vậy với sư phụ?!"

Tâm ma: "Ha, ta không tránh đấy! Có giỏi thì ép ta đi!"

Hàn Vũ: "Khốn khiếp!"

Tâm ma: "Tự chửi mình vui không?"

Hàn Vũ: "Tóm lại ngươi tuyệt đối không được làm vậy! Khó khăn lắm sư phụ mới tha thứ cho ta, đừng có gây thêm chuyện!"

Tâm ma: "Xí, dựa theo cái cách theo đuổi của ngươi thì phỏng chừng tới ngày phi thăng cũng không bắt được người tới tay. Ăn vào bụng trước rồi tính."

Hàn Vũ: "Ngươi khống chế không xong cũng chỉ làm đau sư phụ!"

Tâm ma: "Ha hả, có đau thì cũng là ngươi bị ghét, liên quan gì đến ta?"

Hai bên đấu đá nhau qua lại, khiến cho khí tức trên người Hàn Vũ cũng theo đó mà hỗn loạn theo. Lúc thì ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm cậu như sói đói thấy thỏ nhỏ, lúc lại lạnh băng còn lộ ra thần thái đau khổ. Bị ép giữa một bên là lửa một bên là băng, thân thể của Lâm Mặc cũng có chút không chịu được mà thoáng run rẩy.

Ngọa tào, đây rốt cuộc là phân liệt tinh thần hay vẫn là phân liệt tinh thần? Thà rằng một đao xử gọn, đừng để cậu thấp thỏm lo chờ không biết khi nào bị xử lý!

"419! 419 mau ra đây!"

[Ký chủ có việc?]

"Tên thật của nguyên chủ là gì?"

[Tôi không biết, trong nguyên tác có nhắc tới đâu.]

Lâm Mặc đau khổ đến mức muốn vò đầu bứt tai, bất quá tình huống hiện tại hiển nhiên không phù hợp để cậu làm điều ấy lắm. Liếc nhìn qua trông thấy dường như "Hàn Vũ sói đói" đang chiếm ưu thế so với "tiểu Vũ" của cậu, Lâm Mặc càng thêm run sợ.

Ký ức buổi tối ngày hôm ấy, cậu quả thực không muốn nhớ lại. Nỗi đau từ thể xác cộng thêm áp lực tâm lý khiến một người luôn lạc quan như Lâm Mặc cũng suýt nữa bị sốc nặng đến trầm cảm. Chỉ là cậu cảm nhận được Hàn Vũ cũng không thật sự cố ý, cho nên mới dần điều đó xuống đáy lòng mà cố quên đi. Nhưng hiện tại lại có nguy cơ một lần nữa bị dằn vặt, cậu không nhịn được lại nhớ đến.

"Lâm Mặc! Tên của ta là Lâm Mặc!

Không có thì bịa! Làm quân tử phải co được giãn được, không cần cứng nhắc! Còn về việc cậu vô tình theo thói quen kêu lên tên thật của mình, ha hả, dù sao Hàn Vũ cũng chẳng kiểm chứng được, sợ cái quái gì. Còn hơn lỡ miệng kêu một tiếng Cẩu Đản, lúc ấy không biết vẻ mặt Hàn Vũ còn đặc sắc đến cỡ nào.

Hàn Vũ đang bận rộn đánh nhau với tâm ma, nghe sư phụ nguyện ý nói tên tức thì tâm nguyện như muốn, dục niệm trong người cũng bị đè xuống. Tâm ma tự biết lần này không có khả năng khống chế cơ thể hắn được, hừ lạnh một tiếng đành phải tạm thời lui xuống trốn về lại thức hải.

"Lâm Mặc…" Hàn Vũ ngơ ngẩn khẽ lẩm bẩm tên cậu, sau đó vội vã quay mặt đi, lại vô tình lộ ra vành tai đỏ ửng bán đứng tâm tình của hắn.

Lâm Mặc nhận ra bản thân qua khỏi kiếp nạn lần này, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhưng cơn tức còn đó làm sao dễ dàng nhịn được. Vả lại còn cái luật OOC kia đang lơ lửng trên đầu nhăm nhe cậu làm sai mà trừng phạt. Nghĩ vậy, Lâm Mặc giơ chân đạp cho hắn mấy cái, sinh khí quát to: "Cút! Cút ngay! Ta không bao giờ muốn thấy ngươi nữa!"

Tự cảm thấy bản thân diễn xuất thật sâu, thật xứng đáng nhận giải ảnh đế. ( )

Hàn Vũ ngay lập tức chuyển sang trạng thái hối lỗi, ngay lập tức quỳ xuống ôm chặt cậu không buông. Đều nói dưới gối nam nhân là hoàng kim, tên nhóc này từ trước đến nay lại luôn không chút do dự mà bán rẻ số vàng đó, cũng không biết nên gọi là không có tự trọng hay mặt dày đây.

"Lâm Mặc, ta biết sai rồi, ngươi đừng giận… Sau này ta sẽ không bao giờ như vậy nữa…"

Mí mắt Lâm Mặc khẽ giật giật, lửa trong lòng càng phừng lên. Ngay lúc bên cạnh có cái gối, cậu liền không chút kiêng dè ném thẳng về phía bản mặt vô liêm sỉ của hắn: "Ai cho ngươi gọi ta như vậy! Có phải không coi ta sư phụ này ra gì không?!"

"Lâm… Sư phụ đừng nóng, ta chỉ là cảm thấy gọi như vậy rất thân thiết. Ngươi cũng có thể gọi ta là Vũ…"

"Ai muốn thân thiết với ngươi!"

Thấy Lâm Mặc lại bắt đầu nổi nóng, Hàn Vũ liền dùng tuyệt chiêu tất sát, nhào lên giường ôm chầm cậu không buông. Mặc cho Lâm Mặc vùng vẫy như thế nào, vòng vây không những không lỏng ra, trái lại càng thêm siết chặt. Đợi đến khi Lâm Mặc hao hết sức lực, chỉ có thể mặt đỏ thở hồng hộc quăng cái nhìn căm ghét về phía Hàn Vũ, hắn mới chịu nới lỏng ra.

"Sư phụ, hôm nay có một tên đệ tử Quy Môn tông lẻn vào Ma Cung." Hàn Vũ đột nhiên không đầu không đuôi mà chuyển chủ đề, "Quy Môn tông thông cáo với thiên hạ rằng ta nhân lúc sư phụ bế quan mà bắt cóc người giam cầm tại đây, hiện tại lại cho đệ tử lẻn vào tìm kiếm tin tức sư phụ."

Lâm Mặc nhíu mày nhìn hắn, bộ dáng mười phần còn không phải như vậy sao, ngươi đến đây kể lể ủy khuất cái gì. Ngoại trừ việc cậu không phải bế quan mà là bị phạt, Hàn Vũ còn không phải là lao vào Liệt Hỏa sơn bắt cóc cậu đi sao. Còn giam cầm, nhìn sợi xích này cũng thừa biết đáp án rồi.

"Ta tức giận vì Quy Môn tông, lại càng tức giận vì đám người chính đạo đó. Một kẻ hai kẻ lúc giành quyền lợi thì không tiếc tay đẩy sư phụ vào hố lửa, đến lúc có chuyện mới biết cuống cuồng đi tìm người về, lại còn vì mặt mũi mà không dám nói sự thật."

Hàn Vũ cười lạnh, chỉ là hiện tại hắn áp đầu lên vai Lâm Mặc, cậu cũng không thấy được vẻ chế giễu trên mặt hắn. Vì cái gì Quy Môn tông lại đột nhiên phái người đến Ma Cung của hắn điều tra, còn không phải quá rõ ràng sao. Bị thuộc hạ của hắn chèn ép đến không chống đỡ được, lúc này mới nhớ tới Vân Tiêu chân nhân còn bị giam cầm, ai ngờ người đã không cánh mà bay. Sau đó thì lập tức đổ hết lỗi này lên người hắn.

Tuy nhận định này cũng không sai, bất quá hắn phi thường khinh bỉ những kẻ chỉ biết nhìn cái lợi trước mắt như vậy. Quy Môn tông lớn mạnh, nhưng đã quá già cỗi rồi, nội bộ bên trong dần mục ruỗng. Ngoại trừ sư huynh chưởng môn Vân Phong cùng Vân Hoàng phong chủ là sư đệ của sư phụ ra, phỏng chừng khắp cái tông môn đó cũng không ai thật sự quan tâm Vân Tiêu chân nhân.

Chỉ là Vân Phong ngồi trên cao nắm quyền lực đã lâu, đầu óc cũng trở nên hồ đồ. Bị sự căm ghét ma tu làm cho mờ mắt, bị sự phản kháng của sư đệ khiến cho bản thân mất hết uy quyền, liền đưa ra quyết định tàn nhẫn. Vân Phong có lẽ khá hơn được chút, ít ra nghe đồn hắn cũng rất lo lắng cho sư huynh mình, thường xuyên tìm cách xin thả Vân Tiêu ra sớm. Nhưng có lòng tốt thì thế nào, cũng chỉ là một kẻ đầu óc ngu ngốc không nghĩ được biện pháp hay, kết quả sư phụ vẫn phải chịu khổ tại Liệt Hỏa sơn mấy chục năm.

Những đệ tử ở bên dưới nhìn lên sùng bái Vân Tiêu chân nhân, vừa ước ao được như y lại trong lòng thầm đố kỵ, mà có ai nghĩ rằng để đạt được những điều này sư phụ hắn đã phải trả giá gì. Con đường tu chân đối với tất cả đều khó khăn như nhau, thiên phú tốt thì không cần rèn luyện chịu khổ sao. Năm ấy Vân Tiêu chân nhân nếu không ra chiến trường, kết cục như thế nào còn chưa định rõ.

Hàn Vũ càng nghĩ càng đau lòng. Sư phụ hắn cũng là người, cũng có quyền dựa vào kẻ khác lúc mệt mỏi. Y không cần lúc nào cũng phải gánh lấy tất cả mọi thứ trên vai như vậy, mà hắn cũng không cần y che chở mãi mãi. So với việc đó, Hàn Vũ hắn càng nguyện ý làm cây đại thụ che mưa chắn gió cho sư phụ, vì người mà dựng nên một mảnh trời bình yên riêng.

"Tâm tư của ta đối với sư phụ, người hẳn cũng cảm nhận được… Ta không ép buộc người, cũng không bắt người phải đưa ra câu trả lời. Chỉ là… Sư phụ có thể suy xét sao? Có thể cho ta một cơ hội sao?"

Nhận thấy Lâm Mặc lại có dấu hiệu muốn làm đà điểu trốn tránh vấn đề này, Hàn Vũ không khỏi thở dài, bất quá hắn cũng không làm gì hơn. Hắn nhìn thấu sư phụ mình là người chỉ ăn mềm không ăn cứng, càng ép buộc chỉ càng tệ hơn. Nhưng nhìn thấy người mình thích lại không thích mình, loại đau khổ này không phải ai cũng chịu được.

Cả đêm hôm đó Hàn Vũ quấn lấy Lâm Mặc không buông, nhưng hắn vẫn giữ đúng cam kết mà không làm gì cậu, chỉ đơn thuần là ôm ngủ. Trái lại Lâm Mặc không chợp mắt được tí nào, trong đầu lại cứ ong ong vang lên những lời Hàn Vũ nói.

Vì cái gì cậu không bao giờ có thể chán ghét đứa bé này, cho dù hắn gây ra biết bao nhiêu chuyện? Trước kia cậu dùng cái cớ rằng đó là kẻ cậu tự tay nuôi dưỡng lớn, cho nên tùy ý hắn là đương nhiên. Nhưng Dụ Trăn cũng là cậu nuôi lớn, liệu cậu có thể đối xử với y như cách cậu đối xử với Hàn Vũ không?

Một phần trong thân tâm cậu trước kia vẫn luôn nghĩ rằng, Dụ Trăn là nhân vật chính, cho nên thế giới này sẽ không bạc đãi y, vì vậy nếu đặt lên cán cân so sánh lại có vài phần thiên vị Hàn Vũ hơn, càng muốn chăm sóc quan tâm hắn nhiều hơn. Chỉ là càng về lâu dài, cậu càng nhận ra mình không thể bỏ mặc hắn, cho dù hắn có phạm tội tày trời, có hành vi lăng nhục mình, mình vẫn không nỡ ghét bỏ hắn.

Quả nhiên là lâu ngày rảnh rỗi nên bệnh rồi sao? Lâm Mặc bất đắc dĩ đưa tay lên trán. Cậu lẽ nào có thể có cảm tình với đứa trẻ lớn lên bên người mình.

Thế giới trước, bởi vì sự ôn nhu chăm sóc của Tạ Hoài An mà trái tim cậu xao động, đáp lại tình cảm của hắn. Thế giới này, cậu lại vì sự quyến luyến chiếm hữu của Hàn Vũ mà do dự. Chẳng lẽ kỳ thực cậu đúng

là người tùy tiện bạc tình, chỉ cần được đối phương đối xử tốt liền nảy sinh tình cảm.

[Cho dù cậu có tình cảm với Tạ Hoài An hay không, đấy cũng là chuyện ở thế giới trước. Giây phút cậu chết, duyên phận cả hai đã cắt đứt, cậu có yêu thích người khác cũng không có gì tội lỗi. Huống hồ tất cả chỉ là số liệu.]

"Nhưng tôi với cậu cũng chỉ là số liệu a." Lâm Mặc không khỏi cười khổ.

Là số liệu cho nên không thể có cảm tình thật sự, hay là không cần phải đặt cảm tình vào đó? Nếu nói Tạ Hoài An hay Hàn Vũ đều là dữ liệu của thế giới này, được thiết kế từ nhân vật trong tiểu thuyết, vậy thì cậu cũng chỉ là một dữ liệu được lưu trữ lại ký ức lúc còn sống mà thôi.

419 bị cậu nói có chút á khẩu, mãi hồi sau mới đáp: [… Này không giống nhau.]

"Sao lại không giống được." Lâm Mặc tiếp tục nói, "Nhưng nghe giọng điệu của cậu bây giờ cứ như đang khuyên tôi đến với Hàn Vũ vậy."

[Kỳ thực với tư cách hệ thống hỗ trợ ký chủ làm nhiệm vụ, tôi không khuyến khích loại hành vi này. Nếu người cậu yêu thích là một nhân vật qua đường nào đó, không gây ảnh hưởng đến cốt truyện, không khiến nhân vật bị OOC, tôi cũng chẳng can thiệp. Nhưng Hàn Vũ sẽ khiến cậu mắc sai lầm, lúc nào cũng vậy, cứ dính tới hắn là đầu óc cậu lại quay cuồng cả lên không suy nghĩ được gì.]

Lâm Mặc cho dù không được hệ thống khuyên bảo thì cậu cũng vô cùng rõ ràng rằng mình không nên chấp nhận tình cảm của Hàn Vũ. Chỉ là bảo cậu từ chối Hàn Vũ, bất giác trước mắt lại tưởng tượng ra gương mặt tuyệt vọng của hắn, mới nghĩ thôi tim đã mềm nhũn, làm gì còn dũng khí nói lời độc địa.

Hàn Vũ quả nhiên đoán không sai. Lâm Mặc chính là một người dễ mềm lòng, ăn mềm không ăn cứng. Nếu hắn nháo to với cậu, cậu có thể dứt khoát bỏ hắn xuống không chút lưu tình. Nhưng Hàn Vũ cứ luôn lộ ra biểu tình thấp thỏm cầu xin tình cảm của cậu, lại khiến cậu không thể nào mạnh tay được.

Nói cậu yếu đuối nhu nhược cũng được. Đứa bé mình nuôi dưỡng bao lâu chẳng khác gì con đẻ, bây giờ còn phát hiện ra dường như bản thân cũng không phải không thích hắn, muốn nói lời từ chối làm sao dễ dàng như vậy.

419 nhìn thấy cậu lúng túng như vậy, trong lòng cũng vô cùng sầu não mà thở dài. Ký chủ của nó dù sao vẫn là người mới, không thể nào so sánh với mấy tay lão luyện kinh nghiệm đầy mình được. Hơn nữa Lâm Mặc lại còn là loại người được người khác đối xử tốt liền chỉ thiếu điều bán luôn bản thân cho đối phương. Loại người ăn mềm không ăn cứng như cậu dùng biện pháp nhốt ở Liệt Hỏa sơn e là không giúp cậu ta tỉnh ngộ ra được điều gì, bằng không cũng sẽ không mới vừa thoát ra liền quên sạch mà tiếp tục OOC.

Nó chỉ có thể nhắc nhở ký chủ nhiêu đây thôi, rốt cuộc quyết định sau cùng vẫn thuộc về Lâm Mặc. Hy vọng cậu ta sớm tỉnh táo, đừng để cho bản thân u mê. Nếu cứ tiếp tục như vậy, 419 có thể thấy trước thế giới tiếp theo của Lâm Mặc dự là rất thảm.

Sáng hôm sau hai mắt Lâm Mặc thâm quầng như gấu trúc, cơ thể hiện tại không khác phàm nhân bao nhiêu, vì thiếu ngủ mà uể oải không thôi. Hàn Vũ nhìn thấy tưởng rằng lời hắn nói ngày hôm qua chọc sư phụ không vui, trong lòng xoắn xuýt hồi lâu, đến khi tâm ma chịu không nổi kêu gào rằng hắn còn làm phiền nữa liền xông ra thượng sư phụ ngay lập tức, Hàn Vũ mới tạm thời bỏ qua được ý nghĩ đó mà chuyển sang việc đánh cho tâm ma thành đầu heo.

Tâm ma:…Đáng ghét, suốt ngày chỉ biết ức hiếp kẻ yếu! May mà gương mặt cả hai giống nhau, nó tự AQ rằng Hàn Vũ tự đánh bản thân thành đầu heo!)

Đánh tâm ma một trận xong, tâm trạng Hàn Vũ rõ ràng tốt hơn rất nhiều. Lúc này hắn nghĩ tới việc Dụ Trăn còn có khả năng lẩn quẩn bên trong Ma Cung, áp suất xung quanh mạc danh nặng nề thêm vài phần. Thuộc hạ của hắn đứng gần liền lặng lẽ lui ra vài bước, cảm thấy bản thân không cần thiết tiến lên chịu sức ép của Ma Tôn làm gì.

"Hồng Ánh, những tên còn lại đã tìm ra hết chưa?"

"Bẩm tôn thượng, Hồng Ánh vô năng, lẽ ra định một lưới bắt hết, lại để lọt một tên." Hồng Ánh tự biết bản thân thất trách, nhanh chóng quỳ xuống nhận tội, "Theo lời những tên bị bắt, kẻ còn lại chính là Dụ Trăn,

đệ tử V… Là đệ tử nội môn của Quy Môn tông."

Hồng Ánh lại suýt nữa lỡ lời, trong lòng bi ai. Ai cũng biết Ma Tôn yêu thích sư phụ hắn bao nhiêu thì căm ghét sư đệ hắn bấy nhiêu, chỉ hận không thể khiến đối phương tan thành mây khói, biến mất khỏi tầm mắt vĩnh viễn. Bất quá, nếu ngược lại là nàng, bị chính sư đệ của mình bán đứng, phỏng chừng cũng không vui vẻ nổi a.

Ngay từ đầu Hàn Vũ đã biết trước Dụ Trăn không dễ dàng bị bắt như vậy, cho nên lúc nghe báo cáo cũng không quá thất vọng, Dụ Trăn người này thiên phú tốt thì thôi, cố tình vận khí lại cực tốt, luôn có thể chuyển nguy thành an. Hơn nữa y lại là người có đầu óc, cũng được sư phụ chỉ dạy, tất nhiên không thể so với đám đệ tử ngu xuẩn kia trong Quy Môn tông.

"Y cũng không dễ bắt như vậy. Ngươi tiếp tục tra xét, không chừa bất kỳ ngóc ngách nào. Nếu bắt được người lập tức gọi ta đến."

"Đã rõ." Hồng Ánh cảm thấy bản thân may mắn không bị trách phạt, liền lui xuống đứng một bên sảnh điện.

Hàn Vũ tạm thời đem chuyện Dụ Trăn ném ra sau đầu, hai chân bắt chéo nhau, một tay chống lên thành ghế, tay còn lại gõ đều đặn theo nhịp lên mặt bàn, ánh mắt lạnh lẽo quét nhìn toàn bộ những kẻ trong đại điện. Những tên này bị nhìn tới đều sởn ca da gà, chỉ cầu mong sao Ma Tôn đại nhân mau mau dời ánh mắt đi, bọn họ sắp đông cứng tới nơi luôn rồi!

"Chuyện tiến công Quy Môn tông tới đâu rồi?"

Một tên ma tu béo tròn, đầu trọc lốc như quả bưởi bước lên bẩm báo: "Người của chúng ta đã thuận lợi tiến vào Quy Môn tông, thân phận chưa bị phát hiện. Hiện tại toàn bộ Quy Môn tông đều bị nắm trong tay, chỉ cần đại nhân ra lệnh liền có thể tiến quân bất kỳ lúc nào."

"Không cần vội. Quy Môn tông là môn phái truyền thừa lâu năm, không có khả năng đơn giản như vậy liền sụp đổ. Ta muốn một khi ra tay phải diệt trừ tận gốc, bằng không nếu chừa lại bất kỳ mối hậu họa nào cũng có thể khiến tình huống thay đổi."

"Thuộc hạ đã hiểu, xin Ma Tôn đại nhân yên tâm!" Ma tu béo tròn ưỡn ngực cúi đầu, gã quá lỗ mãng, vẫn là đại nhân có tầm nhìn xa, trong lòng cũng âm thầm quyết tâm càng phải điều tra Quy Môn tông kỹ càng hơn.

Hàn Vũ híp mắt nhếch môi cười. Quy Môn tông nghĩ ra cách cho người trà trộn vào Ma Cung của hắn, cớ sao hắn không thể nghĩ ra mà làm ngược lại. Nếu có gì khác, đó chính là Ma Cung của hắn canh phòng nghiêm ngặt, đám đệ tử kia vừa tiến vào chưa bao lâu liền bị tóm gọn hết. Mà phía Quy Môn tông, có lẽ do chính đạo ngủ quên trên chiến thắng quá lâu, năm đó việc hắn là ma tu còn phải nhờ Chân Phản Kính mới phát hiện ra, thì bây giờ càng không có khả năng hủy hết chân tình báo của hắn.

Ngoại trừ ma tu, trong số quân tình báo của hắn cũng có một lượng lớn là những tu sĩ bình thường. Bọn họ hoặc tư chất tầm thường, hoặc bị kẹt ở cảnh giới nào đó trong thời gian dài, chỉ cần có người chịu giang tay giúp đỡ liền có thể bán mạng cho. Đối với những kẻ này, có cầm Chân Phản Kính đi kiểm tra từng người một thì cũng không có cách nào phát hiện ra.

Ở bên ngoài gây áp lực, lại âm thầm phá hoại từ bên trong, dưới thế tiến công như vậy Quy Môn tông sẽ phải chống trả địch trong lẫn địch ngoài, tổn thất khó mà đo lường hết.

Dĩ nhiên để áp chế đám đó cũng phí không ít tâm tư. Nhưng hắn đã tốn nhiều thời gian như vậy chỉ để lên kế hoạch trả thù Quy Môn tông, đoạt lại sư phụ, hiện tại có tốn thêm chút nữa cũng không tiếc. Dục tốc bất đạt, quy tắc này hắn không nắm rõ thì cũng không cần làm Ma Tôn làm gì.

"Mau làm việc đi! Còn lười biếng làm gì!"

Quản sự mặc áo dài đen phủ kín gót chân, tay cầm cây roi ghét bỏ nhìn những tên nô lệ đang hì hụi khiêng vác đồ, miệng không ngừng quát mắng. Gã chính là tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng mười, chỉ cần có cơ duyên liền có thể thành công đột phá lên Trúc Cơ kỳ, vì cái gì chỉ có thể làm một quản sự nhỏ nhoi.

Trước kia gã cũng từng đi theo chính đạo, khổ nỗi linh căn tạp ngộ tính lại không cao, cuối cùng bị mắc kẹt ở bình cảnh quá lâu liền không thể không chuyển sang tu ma. Tốc độ tu luyện của gã sau khi tu ma cũng nhanh hơn mấy phần, dẫn đến gã sinh ra chút tâm tư kiêu ngạo, luôn cảm thấy bản thân tài giỏi hơn người.

Đáng tiếc, loại ma tu Luyện Khí kỳ như gã ở Ma Cung này quơ tay liền có một nắm. Nếu không phải nhờ gã dẻo miệng nịnh nọt lấy dâng lên cấp trên vài thứ tốt, chức quản sự cũng chưa chắc tới phiên gã.

Nhưng gọi là quản sự, kỳ thật lại chỉ có thể quản lý đám nô lệ phàm nhân không tu vi, địa vị tự nhiên cũng chẳng cao mấy. Gã là một kẻ tâm cao khí ngạo, luôn ảo tưởng bản thân vô cùng vĩ đại, không chấp nhận bị xem nhẹ. Thế nhưng ngay cả mấy tên lính canh ở bên trong nội điện còn có thể khinh thường gã, hỏi sao gã không uất ức. Tu vi gã lại không bằng người ta, đành đem đám phàm nhân làm bao cát trút giận.

Đám phàm nhân này, nếu may mắn được vị ma tu nào đó bên trong Ma Cung coi trọng liền có cơ hội trở thành lô đỉnh dùng để thải âm bổ dương, hoặc được đem đi làm người hầu thiếp thân. Số còn lại sẽ bị phân công đến các khu vực lao động quét dọn tùy theo năng lực, mà những kẻ xui xẻo phạm luật sẽ bị ném cho các ma tu huyết luyện tăng tu vi.

Đối với việc này, Hàn Vũ vẫn luôn mặc kệ, không cảm thấy bản thân có gì là sai. Cường giả vi tôn, cha mẹ hắn chết dưới tay ma tu là vì không đủ mạnh, những kẻ này bị bắt làm nô lệ cũng là do họ không có thực lực. Cũng giống như trước kia hắn phải trốn đông trốn tây cũng vì yếu hơn những kẻ khác. Đã tu ma còn nói chuyện đạo đức, không bằng gia nhập Phật đạo luôn cho rồi.

Nhóm phàm nhân này không được vị ma tu cao tầng nào chọn làm lô đỉnh hay nô tì thiếp thân, cũng không được làm công việc dọn dẹp bên trong cung, cuối cùng bị giao cho việc khiêng vác nặng nhọc nhất.

Dụ Trăn trốn trong đám người này, ánh mắt lập lòe nhìn về phía quản sự, sau đó nhanh chóng cúi đầu che giấu sát khí trong mắt. Y lặng lẽ làm công việc của mình, không để cho bất kỳ ai phát hiện ra dị thường.

"Hồng… Hồng Ma Chủ!"

Gã quản sự trông thấy Hồng Ánh tiến đến, theo sau là hai tên hộ vệ, trong lòng vừa kinh hoảng vừa vui mừng hô to.

Ma Chủ như Hồng Ánh đều là thuộc hạ tâm phúc của Ma Tôn, rất ít khi lộ diện ra bên ngoài. Nhưng người có thân phận cao như vậy lại đến chỗ này của gã làm gì? Ngay cả người hầu của những vị Ma Chủ này cũng đều là tu sĩ hoặc ma tu có tu vi hẳn hoi, chứ không thèm liếc mắt đến đám phàm nhân.

"Thật đúng là vinh hạnh… Tiểu nhân có thể giúp gì cho ngài không?" Mặc dù cúi đầu, ánh mắt gã vẫn hơi lén lút nhìn về phía bộ ngực đẫy đà của nàng.

Hồng Ánh làm sao không nhận ra ánh nhìn đáng khinh ấy, nhất thời cảm thấy ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ. Nàng lạnh lùng liếc nhìn gã quản sự này. Nếu không phải do còn bận rộn truy nã tên đệ tử trốn thoát được kia, nàng nhất định sẽ băm vằm tên này ra trăm ngàn mảnh cho hả giận.

"Không cần. Có vài tên tu sĩ to gan dám đột nhập Ma Cung, ta theo lệnh Ma Tôn đến kiểm tra toàn diện. Ngươi đứng tránh ra một bên là được."

Theo cái phất tay của nàng, hai tên hộ vệ phía sau lần lượt tiến lên kiểm tra từng người một xem có tu sĩ nào ngụy trang vào không. Lúc chúng đưa linh lực vào người Dụ Trăn, y có chút căng thẳng không biết bị phát hiện không. Đến khi an toàn qua cửa rồi, y mới dám lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Sau khi kiểm tra toàn bộ vẫn không kiếm thấy được gì, Hồng Ánh nhíu mày cho hai tên hộ vệ quay về, tiếp tục sang các khu vực khác.

Dụ Trăn cúi người xuống khiêng đống gạch to nặng lên vai, mặc kệ lời quát tháo của gã quản sự mà âm trầm nhìn về phía bóng lưng Hồng Ánh. Khi nãy gã quản sự gọi nàng ta là Ma Chủ, nàng ta lại nhận lệnh trực tiếp từ Ma Tôn, xem ra chức vị cũng không nhỏ. Nếu theo dõi vị Ma Chủ này, nói không chừng sẽ tìm được tin tức của sư phụ.

Nghĩ tới sư phụ, lòng Dụ Trăn lại thoáng nặng trĩu. Ngày hôm đó nếu sư phụ đừng đứng ra che chở cho tên khốn Hàn Vũ kia, mọi chuyện cũng sẽ không thành ra như bây giờ. Y đã mấy lần muốn tìm cách thả

sư phụ ra, nhưng tự hiểu nếu sư phụ không muốn bước ra thì cũng không có cách nào ép buộc được, đành phải từ bỏ.

Chỉ là y trăm ngàn lần không tưởng được, Hàn Vũ hắn thế nhưng dám to gan xông vào Quy Môn tông bắt người đi. Mỗi lần nghĩ tới chuyện này, y tức giận đến muốn thổ huyết. Một kẻ phản bội sư môn như hắn chịu ơn cứu mạng của sư phụ lại dám làm ra hành vi khi sư như vậy, y chỉ hận không thể cầm kiếm giết chết hắn ngay tại chỗ!

Đã vậy còn tên ngu ngốc Tề Ngu kia, thành sự thì thiếu mà bại sự có thừa, xâm nhập Ma Cung chưa được bao lâu liền bị bắt. Nếu chỉ có thể cũng không đáng nói, đằng này gã bị dụng hình không chịu nổi khai ra đồng bọn của mình, dẫn đến cả đám bị một lưới bắt gọn. Nếu không phải do Dụ Trăn y đa nghi chuẩn bị trước hậu chiêu, nói không chừng hiện tại y đã đứng trong nhà lao của Ma Cung rồi.

Tối hôm đó Dụ Trăn che giấu khí tức lặng lẽ đi tìm thiếu nữ Hồng Ánh đó. Trên người nàng ta có mùi hương đặc biệt, chỉ cần dùng bùa tăng cường giác quan liền có thể lần theo dấu vết. Lính gác bên trong Ma Cung tu vi không cao bằng y, do đó hành động cũng dễ dàng hơn nhiều.

Ma tu cũng như tu sĩ, tu vi cao thì không cần phải ăn ngủ như phàm nhân, mỗi tối khoanh chân đả tọa tu luyện là được. Dụ Trăn nhẹ nhàng nấp trên trần phòng Hồng Ánh, trông thấy vị Ma Chủ này đang nhắm mắt đả tọa, liền cong người chuẩn bị thế tấn công.

"Ai?!" Hồng Ánh giật mình bừng tỉnh, thần thức lập tức tỏa ra tứ phía, trong tay cũng đột ngột xuất hiện thanh chủy thủ.

Đáng tiếc nàng vẫn chậm hơn Dụ Trăn một bước. Dụ Trăn trước khi nàng kêu lên đã nhảy xuống chế ngự nàng từ phía sau, dùng linh lực điểm huyệt khiến cả người nàng cứng đờ ra.

"Kim Đan trung kỳ?!" Hồng Ánh không thể tin được mà nhìn đối phương, "Không thể nào...!"

Nàng đã kiểm tra toàn bộ Ma Cung, nếu có một kẻ mang tu vi Kim Đan trung kỳ sao có thể bỏ qua?! Ngay cả những vị Ma Chủ bên cạnh cũng bị nàng kiểm tra một lượt xem có phải người thật không hay đã bị đánh tráo! Tên này lại có thể thần không biết quỷ không hay tránh né được!

Dụ Trăn lúc này không cần áp chế tu vi che giấu khí tức, khí thế quanh thân tỏa ra thuộc về tu sĩ Kim Đan trung kỳ. Hồng Ánh lại chỉ mới Kim Đan sơ kỳ, còn bị đánh lén, cho nên mới dễ dàng như vậy thất thủ trong tay y.

Nghe Hồng Ánh kêu lên như vậy, Dụ Trăn hơi nhướn mày. Kim Đan trung kỳ mà muốn áp chế xuống phàm nhân quả thực rất khó, có thể nói là không có khả năng. Nhưng y lại có bí bảo đặc biệt giúp che giấu, nhờ đó mới trót lọt thông qua kiểm tra.

"Vân Tiêu chân nhân đang ở đâu?"

"Ta không biết ngươi đang nói gì hết." Hồng Ánh cường liệt trả lời, ánh mắt như dao cạo mà nhìn về phía Dụ Trăn.

"Để ta đổi cách hỏi khác. Ma Tôn đại nhân của các ngươi giấu sư phụ ta ở đâu?" Dụ Trăn uy hiếp cầm lấy chủy thủ của nàng mà hướng về phía vị trí tim nàng.

Hồng Ánh mím môi không thốt lên lời nào, một bộ mặc ngươi tùy ý xử lý cũng không nói. Nàng không nói, chưa chắc tên này dám giết nàng. Nàng mà nói rồi, Ma Tôn đại nhân chắc chắn giết nàng!

Quả nhiên như Hồng Ánh dự đoán, Dụ Trăn thật là không dám động thủ với nàng ta. Y có thể dùng biện pháp sưu hồn, chỉ là nếu khiến một vị Ma Chủ chết đi sẽ gây nên náo động lớn cỡ nào tại Ma Cung. Tới lúc đó muốn tìm sư phụ dẫn ra ngoài sẽ khó khăn hơn nhiều. Cũng vì vậy y chỉ có thể dùng biện pháp bức cung để tìm ra nơi sư phụ đang ở.

Dụ Trăn lạnh lùng liếc nhìn nàng ta, một khi giết chết sẽ khiến hồn đăng bị tắt, không có cách nào che giấu được. Nhưng nếu không giết người diệt khẩu thì chỉ cần thoát ra khỏi cấm chế của y, Hồng Ánh nhất định sẽ liều chết đồng quy vu tận hoặc báo cáo lên cho Ma Tôn biết. Mặc dù y rất muốn đánh một trận thống khoái với Hàn Vũ, nhưng giờ vẫn chưa phải lúc thích hợp.

Sau khi đánh ngất xỉu Hồng Ánh, Dụ Trăn trói nàng lại bằng tiên xích đặc biệt, giấu đi không cho người khác nhìn thấy. Y lại lẩm nhẩm niệm chú, lát sau gương mặt phổ thông của tên phàm nhân khuân vác lúc sáng đã biến thành Ma Chủ Hồng Ánh xinh đẹp quyến rũ. Hài lòng với kết quả, y đẩy cửa bước ra ngoài.

Hiện tại đang là nửa đêm, nhưng ma tu càng yêu thích tụ tập náo nhiệt vào ban đêm hơn ban ngày. Hồng Ánh bản thân yêu thích yên tĩnh, cho nên không tham gia. Vì vậy khi Dụ Trăn đi lòng vòng bên ngoài, vô số ma tu khác chào hỏi tỏ vẻ kinh ngạc.

"Nga, Hồng Ma Chủ đột nhiên lại xuất hiện ở đây là vì sao?"

"Nhất định là do không chịu được tịch mịch đi. Khặc khặc, tu vi cao cỡ nào tới lúc lên giường cũng chỉ có thể bị người áp."

Ba một tiếng, kẻ vừa mới dám phát ngôn nói trên bị một tảng đá bay đến đập ngay giữa trán thủng một lỗ to, máu tuôn ra đầm đìa. Gã rú lên gào thét, mắt trợn trừng nhận ra bóng dáng đối phương.

Người vừa mới ra tay là một thanh niên vẻ mặt tủm tỉm cười, tay cầm quạt xếp lay động, nếu không phải hắn đang đứng giữa tràng máu me này thì phỏng chừng cũng có thể lầm tưởng thành một công tử nhà giàu nho nhã.

"Liễu… Liễu Ma Chủ!"

Liễu Thần Phi vẫn tươi cười như không có chuyện gì, khép quạt lại nhướn mi nhìn gã: "Quản cái miệng của mình, lần sau còn nghe ngươi nói những lời như vậy liền trực tiếp lấy mạng ngươi."

Gã ma tu kia nào còn dám lắm lời, liền nhanh chóng cùng đồng bạn rút lui. Lúc này Liễu Thần Phi mới quay sang Dụ Trăn, vẻ mặt ngả ngớn mà hỏi: "Tiểu mỹ nhân, ca giúp ngươi trừng phạt kẻ xấu, ngươi lấy thân báo đáp thì sao?"

Dụ Trăn cũng không rõ tính cách Hồng Ánh ngày thường ra sao, quan hệ đối với tên Ma Chủ này như thế nào, chỉ có thể giả vờ lạnh lùng trừng mắt.

"Ai! Ngươi cứ suốt ngày mặt lạnh như vậy, chẳng trách đến giờ vẫn cứ một mình. Đúng là uổng phí gương mặt xinh đẹp này." Liễu Thần Phi chậc chậc, còn làm ra vẻ vô cùng hối tiếc.

"Ta chỉ hơi thắc mắc…" Liễu Thần Phi hơi híp mắt nhìn Dụ Trăn cười tà, "Nếu là bình thường tên ngu ngốc kia đã đầu rơi khỏi cổ rồi, vì cái gì lúc nãy ngươi không ra tay?"

Xem ra Hồng Ánh là một kẻ khá nóng tính. Dụ Trăn có chút ảo não, khi nãy vì không rõ thân phận của hai kẻ kia cùng với tính cách Hồng Ánh nên y không dám tùy tiện động thủ, nào ngờ lại xuất hiện thêm một vị Ma Chủ.

"Đừng nói nữa! Nếu không phải vì truy bắt tên Dụ Trăn khốn khiếp kia, ta cũng không mệt nhọc như bây giờ!" Dụ Trăn cố gắng diễn, tự động sửa từ "Dụ Trăn" thành "Hàn Vũ" trong đầu.

"Đừng nóng a. Tên đó sớm muộn gì cũng không thoát được, ngươi cần gì nóng vội."

"Ai biết được y có mưu đồ gì. Nếu như để y tìm thấy Vân Tiêu chân nhân, Ma Tôn còn không giết chết ta sao."

Một đạo quang mang lóe qua ánh mắt Liễu Thần Phi, chỉ là ngay sau đó hắn nhanh chóng che giấu đi, nụ cười nơi khóe miệng càng cong thêm mấy phần: "Không không, Ma Tôn sao lại giết chết ngươi…"

Ngay lúc Dụ Trăn không ngờ tới nhất, Liễu Thần Phi ra tay nhanh như chớp, động tác dứt khoát không có nương tình đánh thẳng vào chỗ hiểm. Dụ Trăn bị tập kích bất ngờ, nhanh chóng xoay người né sang một bên. Một đạo phong nhận của Liễu Thần Phi đập vào cây cột phía sau khiến cho nó nát như tương. Dụ Trăn nhìn thấy thế thì không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Kim Đan trung kỳ! Kẻ này thế nhưng lại là Kim Đan trung kỳ!

Đối mặt với Hồng Ánh thấp hơn một tiểu giai, Dụ Trăn còn chiếm được vài phần ưu thế. Nhưng đối thủ hiện tại ngang sức, lại có lợi thế sân nhà, Dụ Trăn không có cách nào giải quyết nhanh gọn được.

Liễu Thần Phi không chút e dè, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm hóc đòi mạng, Dụ Trăn phải cố hết sức mới tránh né được, nhân lúc khoảng trống quát to: "Liễu Ma Chủ! Ngươi đây là ý gì?!"

"Đến lúc này còn muốn giả bộ sao. Ta nên gọi ngươi là Hồng Ánh hay Dụ Trăn đây?" Liễu Thần Phi cười ta ba một tiếng mở ra quạt xếp, chậm rãi tiến lại gần.

Dụ Trăn tối sầm mắt, thân phận bị nhận ra cũng không buồn che giấu nữa, dứt khoát thay đổi về hình dạng vốn có của mình.

"Nha, hình dạng thật của ngươi cũng xinh đẹp không kém. Đáng tiếc…" Liễu Thần Phi bỏ lửng câu, ánh mắt mập mờ quét nhìn từ trên xuống dưới Dụ Trăn.

Bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, cho dù là Dụ Trăn đã trải qua rèn luyện sinh tử cũng không chịu nổi, y né sang một bên lạnh lùng hỏi: "Làm sao ngươi phát hiện ra?"

"Từ lúc ngươi mặc kệ tên ma tu đó tùy ý nói đến hết câu, ta đã nghi ngờ rồi. Sau đó ngươi trông thấy ta lại không quay đầu bỏ đi như mọi khi, đây là sơ hở thứ hai. Cuối cùng…" Liễu Thần Phi cong cong mắt nói, "Có lẽ ngươi không biết, toàn bộ trên dưới Ma Cung không ai dám gọi thẳng tên của vị kia. Đây là sai lầm lớn nhất của ngươi."

Dụ Trăn cũng nhếch mép cười, y không ngờ tên Hàn Vũ kia lại có thể làm ra những chuyện như vậy. Số phận y cũng quá xui xẻo, lại đụng mặt tên Ma Chủ này. Xem ra hôm nay không đánh không xong.

"Đừng nhiều lời nữa, mau lên đi!" Chưa dứt lời, Dụ Trăn đã xông lên tấn công.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi sẽ không nghĩ là ta vì tinh thần thượng nghĩa mà quyết đấu một đối một với ngươi đi?" Liễu Thần Phi tránh khỏi công kích của Dụ Trăn, một bộ vô cùng ngạc nhiên.

"Muốn gọi người tới viện trợ, cũng phải xem ngươi có cầm cự được tới lúc đó không!" Dụ Trăn không bị lời hắn nói làm cho phân tâm, vẫn tiếp tục chiếm thế thượng phong mà đánh tới.

Liễu Thần Phi trái ngược lại lại không đánh trả, chỉ tránh né sang một bên. Động tác hắn nhẹ nhàng thanh thoát, lại vô cùng nhanh nhẹn, tập kích của Dụ Trăn đều không thành công. Hắn lấy từ trong tay áo ra một món đồ nhỏ. Dụ Trăn nhận ra đó chính là ngọc bội truyền âm, nhất thời tái mặt lao tới ngăn cản.

Tu vi của y hiện tại chỉ có thể cầm cự ngang sức với hắn, nếu còn gọi thêm người nhất định sẽ không thoát được!

"Có giỏi thì ngươi đừng tránh né! Liễu Ma Chủ của Ma Cung hóa ra chỉ là con rùa đen rụt đầu thôi sao!"

Mà Liễu Thần Phi như nhìn thấu tâm tư của Dụ Trăn, xì một tiếng khinh bỉ: "Sao ta phải đấu với ngươi? Ngươi là muốn nhân lúc ta sơ hở tập trung chiến đấu mà trốn đi đi? Hơn nữa so với ta còn có người muốn đánh nhau với ngươi hơn nhiều. "

Hắn điểm lên ngọc bội, truyền linh lực vào trong. Dụ Trăn muốn ngăn lại, nhưng cuối cùng vẫn không thể đến kịp.

"Ma Tôn đại nhân, đã tìm thấy kẻ xâm nhập. Y đang ở Tây viện."

Tiểu kịch trường: Gia đình hạnh phúc

Lâm a ba: "Đứa nào chọc nát hết hoa cúc của ta rồi?!"

Tâm ma: "Là Hàn Vũ! Hắn lấy gậy chọc hoa của papa đó!"

Hàn Vũ: "Không có! Là tâm ma xui khiến ta làm!"

Tâm ma: "Hàn Vũ! Hàn Vũ làm!"

Hàn Vũ: "Chính ngươi mới làm!"

Lâm a ba: "Cả hai đi úp mặt vô tường cho ta!!"

Tâm ma + Hàn Vũ:… QAQ

#Papa chúng ta sai rồi lần sau sẽ không làm nát hoa cúc của papa nữa#

46. Chương 46: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (13)

Trong lúc Dụ Trăn cùng Liễu Thần Phi vờn nhau qua lại ngoài Tây viện, Ma Tôn đại nhân lại hết sức vui vẻ ôm mỹ nhân trong lòng ngực mà ngủ.

Lâm · mỹ nhân · Mặc đã tập nhiều thành quen, chấp nhận số phận bị đem làm gối ôm để ngủ mỗi đêm. Tên này cư nhiên còn rất đáng ghét, ngày lạnh thì vận chuyển nội lực cho cơ thể nóng lên, ngày nóng lại hạ nhiệt độ xuống, khiến cậu dù muốn tránh né vẫn theo bản năng mà nhích vào lồng ngực hắn.

Hai người đàn ông cùng ngủ chung một giường có hơi chật chội, nhất là khi hiện tại Lâm Mặc không còn cơ thể nhỏ bé gầy gầy như thế giới trước. Nguyên chủ của cậu tuy khí chất lạnh lùng thanh lãnh, nhưng cơ thể cũng cao to, vừa nhìn đã biết đây là một đại nam nhân rồi. Mà Hàn Vũ chẳng biết ăn thuốc kích dục gì lại còn cao hơn cậu đến nửa cái đầu! Này quá không khoa học!

May mắn mà tướng ngủ của Hàn Vũ coi như không xấu, ngoại trừ thỉnh thoảng cọ cọ lên người cậu ra thì cũng không quơ tay quơ chân đạp cậu xuống giường. À không, lấy thân thể phàm nhân của cậu bây giờ thì hắn có thể đạp cậu xuống thẳng địa ngục luôn ấy chứ.

Kỳ thực Hàn Vũ cũng không ngủ, lấy tu vi Kim Đan hậu kỳ điên phong của hắn đã không còn cần như phàm nhân ngày ngày đi ngủ nữa rồi. Nhưng nếu hắn cứ mở mắt nhìn chằm chằm, sư phụ khẳng định sẽ thẹn thùng a. Hơn nữa làm bộ như ngủ, thỉnh thoảng có thể chiếm chút tiện nghi…

Cho nên khi Liễu Thần Phi dùng ngọc bội truyền âm qua, Hàn Vũ ngay lập tức mở mắt, hoàn toàn không nhìn ra một chút buồn ngủ nào. Hắn nhíu mày truyền linh lực nghe lời nhắn của Liễu Thần Phi, thần sắc bỗng dưng âm trầm xuống, khóe miệng còn cong lên đầy chế giễu.

Lâm Mặc đang ngủ bên cạnh đột nhiên bị khí lạnh quanh thân hắn khiến cho rét run, mơ màng tỉnh dậy: "Có chuyện gì vậy?"

Lúc Lâm Mặc vừa tỉnh ngủ gương mặt đặc biệt ngây ngốc, khóe mắt còn hơi ửng hồng, lại còn một bộ dáng vẻ lười biếng vô cùng dụ người. Mỗi lần nhìn thấy Hàn Vũ chỉ hận hóa thân thành sói đói xông lên nuốt gọn vào bụng mà thôi.

Hầu kết hắn di chuyển, nuốt ực một cái, ánh mắt sắc bén nhìn xuyên qua đêm tối ngắm nhìn nét mặt Lâm Mặc, giọng nói khàn khàn: "Không có gì, chỉ là chút phiền phức nhỏ."

Mặc dù hắn rất muốn chiêm ngưỡng dung nhan của sư phụ lâu hơn chút nữa, nhưng chính sự vẫn không thể lỡ. Hàn Vũ trong lòng lại hung hăng cho Dụ Trăn thêm một bút, chết tiệt, chọn lúc nào không chọn, lại chọn ngay thời điểm hắn ngủ với sư phụ, nhất định là có mưu đồ!

"Ta đi xử lý, sư phụ cứ tiếp tục ngủ đi." Ngay sau đó hắn phóng ra khỏi phòng nhanh như gió.

Nếu giải quyết nhanh, nói không chừng còn có thể kịp quay về ôm sư phụ ngủ tiếp a!

Lâm Mặc bất mãn nhìn hắn bỏ đi, làu bàu vài tiếng rồi lại định ngủ tiếp. Kể từ lúc bị xiềng xích khóa lại, thân thể quay về như phàm nhân, cậu đặc biệt chấp nhất với việc ngủ, nếu bị đánh thức chẳng thể có sắc mặt tốt được.

[Đinh! Nhiệm vụ chính 3: Bảo vệ tính mạng Dụ Trăn | Thời hạn: 24 tiếng | Phần thưởng: 500 điểm năng lượng]

[Còn ngủ cái gì nữa! Mau dậy làm nhiệm vụ cho tôi!]

"A?" Lâm Mặc có chút ngơ ngác sững sờ nhìn vào hư vô, lát sau đầu óc mới hoạt động lại, "Dụ Trăn làm sao vậy?"

[Hiện tại Hàn Vũ đã phát hiện Dụ Trăn ở bên trong Ma Cung, nếu cậu còn lề mề thì đến lúc đó xác đã lạnh luôn rồi!]

"Mặc kệ đi." Lâm Mặc xoay người vào tường trùm kín chăn lại, "Nhiệm vụ thất bại tôi sẽ được rời khỏi đây, không phải càng tốt sao?"

[Cậu…!]

419 quả thực không thể nói nổi. Lâm Mặc trước nay luôn yêu điểm năng lượng như mạng, bất chấp mọi thứ để làm nhiệm vụ sao lại đột nhiên có thái độ này? Quá sức quỷ dị!

Lâm Mặc cũng không phải vô cớ lại đi gây chuyện. Kỳ thực từ lúc nhiệm vụ phụ yêu cầu cậu bị ma tu giết chết, cậu đã đoán được rằng quỹ đạo cốt truyện quá vặn vẹo, chủ hệ thống không muốn cậu tiếp tục ở lại cho nên mới đưa ra nhiệm vụ này để kết thúc truyền tống cậu đi. Chỉ sợ là lúc đó không hề có ý định để cậu hoàn thành những nhiệm vụ chính sau này.

Thế giới này quá mức hỗn loạn, mọi thứ giống như ngoài tầm kiểm soát khiến Lâm Mặc chưa bao giờ bất lực như vậy. Mà yếu tố quan trọng nhất khiến cậu muốn buông tay chính là tình cảm của Hàn Vũ. Lý trí không cho phép cậu đến với hắn, nhưng chỉ cần nhìn thấy hắn khó chịu, trái tim cậu cũng sẽ khó chịu theo. Trước khi cậu lún quá sâu, vẫn nên rời đi thì hơn.

[Không được! Lâm Mặc, nhiệm vụ lần này không giống những cái trước.] - 419 sốt ruột giải thích, thậm chí không thèm gọi cậu là ký chủ mà gọi thẳng tên. - [Nhân vật chính là dữ liệu nguồn của thế giới. Những nhiệm vụ trước kia, nếu cậu thất bại chỉ xem như bị truyền tống khỏi thế giới, điểm thưởng từ những nhiệm vụ trước đó vẫn còn giữ. Nhưng nếu nhân vật chính chết, cả thế giới sẽ sụp đổ theo.]

[Đến lúc đó, cậu sẽ không chỉ đơn thuần là thất bại nhiệm vụ, mà sẽ trực tiếp bị đánh giá F! Toàn bộ điểm năng lượng nhận được từ các nhiệm vụ trước trong thế giới này cũng sẽ bị thu hồi!]

"Sao cậu không nói sớm hơn?!" Lâm Mặc nghe đến tin này mà kinh hãi.

[Bây giờ cậu biết rồi đó! Mau mau đi cứu người đi!]

Lâm Mặc suýt nữa nhào thẳng xuống giường, lúc này mới nhớ ra trên cổ tay vẫn còn đeo thứ đồ chơi kia không có cách nào dứt ra được. Trong lòng cậu mắng Hàn Vũ tên hỗn đản kia mấy vạn lần, lại cầu mong hắn đừng xử lý Dụ Trăn quá nhanh.

"419, có cách nào để tôi có thể lên thương thành mua đồ không? Chỉ một lần này thôi!" Mặc dù biết rằng đã hết số lượt mua, Lâm Mặc vẫn chỉ có thể hy vọng 419 tìm được biện pháp nào đó giúp đỡ.

[Cái này… Đúng là có một biện pháp.]

"Mau nói a!"

[Theo quy định, khi ký chủ đang làm nhiệm vụ cần dùng đến đạo cụ mà lại không thể mua đồ trên thương thành, hệ thống có thể cho phép ký chủ tạm ứng mua trước một món bất kỳ. Nhưng đổi lại sẽ không thể dùng hệ thống thương thành ở một thế giới sau.]

"Tới lúc này còn quan tâm mấy cái đó làm gì, nhanh mở thương thành ra." Lâm Mặc đã gấp không chịu nổi.

Trước mặt cậu xuất hiện các loại đạo cụ đa dạng chuyên dùng để mở khóa. Vì chỉ có một lần mua duy nhất, Lâm Mặc không thể không cẩn thận lựa chọn. Ngay lúc này trước mắt cậu lại hiện ra biển quảng cáo.

Chơi tình thú đánh rơi chìa khóa còng tay? Giam cầm play ông xã đi vắng nhưng nhà lại cháy? Chìa khóa vạn năng này nhất định là thứ bạn cần! Chỉ với 69 điểm năng lượng, nhắc lại chỉ 69 điểm năng lượng! Thân, không thử một phát sao

~Lâm Mặc: "…"

Có cảm giác như đã thấy qua giọng điệu này ở đâu rồi. Sẽ không trùng hợp đến thế đi…

Nhưng khi nhìn thấy số hiệu người bán, mí mắt Lâm Mặc không khỏi giật giật. Hóa ra trên đời lại có thể trùng hợp đến như vậy!

Tuy nội tâm phun tào tiết tháo người bán, bất quá Lâm Mặc không chút do dự nhấn mua. Trong tay cậu lúc này liền xuất hiện một chiếc chìa khóa nhỏ thoạt nhìn vô cùng bình thường, nhưng khi vừa đưa tới chỗ ổ khóa xiềng xích liền tự động uốn éo thay đổi hình dạng chui vào bên trong. Chỉ lát sau ổ khóa liền lạch cạch rơi xuống, Lâm Mặc cuối cùng cũng được giải thoát.

Chìa khóa sau khi sử dụng cũng biến mất, trước khi tan biến hoàn toàn còn hiện lên những chữ viết mờ nhạt bằng khói.

Thân, tình thú rất quan trọng, nhưng tính mạng càng quan trọng hơn, lần sau nhớ cẩn thận khi chơi giam cầm hay phòng tối nhỏ nha~ Bên tui có cung cấp đạo cụ tình thú chuyên nghiệp, dù mất khóa cũng mở ra được, thân ái muốn thử thì liên hệ nga

~Cảm giác được linh lực trong cơ thể dần quay trở lại, Lâm Mặc xoa xoa cổ tay hỏi hệ thống: "Rốt cuộc là tên bán hàng nào không có tiết tháo đến như vậy?"

[Quyền hạn ký chủ chưa đủ, tạm thời không thể tra. Sau này khi cậu trở thành nhân viên chính thức rồi, sẽ có thể tra.]

Lâm Mặc cũng chỉ ậm ừ, dù sao cậu cũng không thật sự muốn tìm gặp tên đó, chỉ là cảm thấy kẻ này quá ư không có tiết tháo mà thôi. Nhưng chỉ cần nghĩ tới mấy cái nhiệm vụ phụ ở thế giới trước, Lâm Mặc cũng không thấy bản thân mình hơn đối phương được bao nhiêu.

Mất một lúc để làm quen với linh lực cùng tu vi Nguyên Anh kỳ, Lâm Mặc phất tay áo bay thẳng ra ngoài đi theo bản đồ của hệ thống để tìm kiếm bóng dáng Hàn Vũ cùng Dụ Trăn.

Ở bên Tây viện.

Giây phút Liễu Thần Phi lấy ngọc bội ra truyền tin cho Hàn Vũ, Dụ Trăn đã muốn chạy trốn ngay lập tức. Tình thế bây giờ quá bất lợi với y, một Liễu Thần Phi đã khó đối phó, huống hồ thêm một Hàn Vũ. Dụ Trăn không rõ tu vi của Hàn Vũ cao đến cỡ nào, nhưng chắc chắn sẽ không thấp hơn Kim Đan trung kỳ.

Bất quá Liễu Thần Phi cũng không phải bùn nhão, thấy y không tấn công nữa mà định lẩn trốn, liền ngay lập tức phát động một trận pháp. Khi nãy hắn đánh tùy tiện, di chuyển như né tránh, kỳ thực đều đã có tính toán trong lòng. Bởi vì Liễu Thần Phi không chỉ là một tu sĩ Kim Đan trung kỳ, mà còn là một trận pháp sư.

Dụ Trăn bị vây trong trận, muốn thoát không được, chỉ có thể dùng ánh mắt căm phẫn nhìn theo Liễu Thần Phi bên ngoài.

"Mỹ nhân nhi, đừng có nhìn ta như vậy." Liễu Thần Phi ai oán thở dài. "Nhốt một mỹ nhân như ngươi trong trận pháp, ta cũng đau lòng lắm."

"Câm miệng!"

Trên thực tế Dụ Trăn cũng là thanh niên trai tráng, hoàn toàn không hề nữ khí chút nào, cố tình tên Ma Chủ này cứ một tiếng mỹ nhân rồi hai tiếng mỹ nhân, khiến y đã tức tối lại càng tức tối thêm.

Dụ Trăn nhìn bộ dáng cà lơ phất phơ của tên kia, chỉ hận không thể phanh thây xẻ thịt hắn. Nhưng y đang là cá nằm trên thớt, không thể vọng động, đành phải hít một hơi thật sâu kiềm chế lại: "Chỉ cần ngươi thả ta ra, ngươi muốn gì ta cũng đáp ứng!"

"Thật không?" Liễu Thần Phi phe phẩy quạt, hai mắt cong cong hết sức gian xảo mà nhìn Dụ Trăn bên trong trận pháp, "Vậy lấy thân báo đáp thì sao?"

"Khẩu vị Liễu Ma Chủ cũng ngày càng lớn a."

Một giọng nói âm u bất thình lình vang lên từ sau lưng Liễu Thần Phi khiến hắn giật mình suýt chút nữa bổ nhào xuống đất. Cho dù không quay lưng lại hắn cũng có thể đón ra người nói là ai, sau lưng đổ mồ hôi lạnh thầm than xong rồi.

Làm thế nào Ma Tôn đại nhân lại đến đây nhanh thế? Rõ ràng hắn vừa mới truyền tin chưa tới hai phút a!

"Không dám, Ma Tôn đại nhân hiểu lầm rồi." Liễu Thần Phi trong lòng rơi lệ, ngoài mặt chỉ có thể cúi đầu hành lễ.

Hàn Vũ chỉ lườm Liễu Thần Phi một cái rồi thôi. Tính tình không đứng đắn của tên này, hắn cũng không phải lần đầu tiên mới gặp qua. Chỉ là Liễu Thần Phi tu vi cao, lại tinh thông trận pháp, nếu đem ra so sánh thì cái tính tình kia cũng không có gì đáng nói. Quan trọng nhất chính là người này rất biết thân biết phận, ít mơ tưởng lung tung, là một thuộc hạ đắc lực lại không sợ sẽ bị cắn sau lưng.

Nếu là lúc bình thường Hàn Vũ khẳng định sẽ nói thêm vài câu, nhưng hiện tại kẻ thù lớn nhất của hắn đang đứng ngay đối diện, hắn không còn tâm tư quở trách thuộc hạ nữa.

"Hàn Vũ." Dụ Trăn nheo mắt nhìn bóng người phía trước, tâm tình chùng xuống.

"Dụ sư đệ, chúng ta lại gặp nhau." Hàn Vũ cất bước đi tới trước, giọng nói trầm thấp không nghe ra vui buồn. Nhưng chỉ cần là người quen biết hắn đều có thể đoán được bên dưới vẻ bình tĩnh ấy là sóng to gió lớn đến nhường nào.

"Quy Môn tông đã trục xuất phản đồ, ta không dám nhận một tiếng sư đệ của ngươi. Hàn Vũ, ngươi giấu sư phụ ở đâu?"

"A, ngươi bảo ta là phản đồ, vậy bản thân thì sao?" Hàn Vũ tâm tình có chút kích động, giọng nói hơi vô thức khàn khàn, "Lúc sư phụ bị giam giữ, ngươi ở đâu? Ngoại giới không biết thực hư, chẳng lẽ ngươi lại không biết sư phụ bị giam bên trong Liệt Hỏa sơn? Hay ngươi kỳ thực mong muốn người bị giam giữ ở đó vĩnh viễn?"

"Ta…" Dụ Trăn đột ngột bị hỏi đến, có chút nghẹn lại, "Đương nhiên là không có! Ta làm sao có thể có suy nghĩ như vậy!"

"Nếu vậy, ngươi có tư cách gì trách ta? Dụ Trăn, ngươi không thể tự mình giải thoát cho sư phụ, chẳng lẽ ta không thể thay ngươi làm việc đó. Nếu ta không mang sư phụ đi, ngươi có thể đảm bảo người sẽ không một lần nữa quay về Liệt Hỏa sơn không?"

"Dụ Trăn, ngươi cái gì cũng không làm được, liền quay sang đổ tội cho người khác. Ngươi cho rằng chỉ cần để ta gánh những tội danh này liền có thể nhẹ nhõm trong lòng? Loại tác phong này, cùng đám tu sĩ chính đạo bề ngoài đạo mạo bên trong mục ruỗng giống nhau như đúc. Quả thật chính là sỉ nhục đối với sư phụ."

Chuyện khiến Hàn Vũ vẫn luôn chán ghét Dụ Trăn nhất từ trước đến nay, chính là việc y là đệ tử chân truyền của Vân Tiêu chân nhân. Nhất là khi thấy y vô dụng không bảo vệ được sư phụ, Hàn Vũ càng vững tin rằng y không xứng đáng với danh hiệu đó.

Ngay cả Dụ Trăn muốn thốt lên lời gì đó để bào chữa cũng phải á khẩu. Y hơi rũ mắt xuống, nội tâm cuồng loạn. Tuy lời Hàn Vũ nói vốn dĩ đã muốn buộc tội y, nhưng cũng không phải không có mấy phần sự thật. Đến cuối cùng y cũng không thể bảo vệ được sư phụ…

"Chuyện ta đã làm sai, ta sẽ xưng tội với sư phụ sau, không cần ngươi phải nói. Ngược lại, Hàn Vũ a, ngươi lấy tư cách gì để chỉ trích ta? Ngươi ngay đến đệ tử ngoại môn của Quy Môn tông cũng không phải, có quyền gì để can thiệp vào chuyện tông môn chúng ta."

Hàn Vũ cười lạnh, trong tay xuất hiện thanh kiếm, lập tức chém thẳng về phía Dụ Trăn. Kiếm khí ào ạt xông tới trước, mang theo uy áp của Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, khiến cho Dụ Trăn chật vật vô cùng mới có thể tránh thoát. Dù vậy, ánh mắt y vẫn trầm xuống. Không gian bên trong trận pháp thật sự quá nhỏ, nếu Hàn Vũ công kích liên tiếp y sẽ không thể tiếp tục né tránh.

"Nếu ngươi còn là nam tử hán đại trượng phu, mau thả ta ra chúng ta quyết đấu công bằng!"

"Ngươi cho rằng ta sẽ trúng kế khiêu khích nhàm chán đó của ngươi sao?" Hàn Vũ nhếch mép, sát khí trong mắt ngày càng nồng đậm. "Dụ Trăn, ngươi đang đứng trên địa bàn của ta, mạng ngươi nằm trong tay ta. Hiện tại ta mới là người ra điều kiện, còn ngươi là kẻ phải quỳ xuống cầu xin mới đúng."

"Khốn khiếp!" Dụ Trăn mắng to một tiếng, chật vật tránh né khỏi chiêu công kích tiếp theo của Hàn Vũ.

Chỉ là lần này y không may mắn như trước đó, trên mặt bị cắt ra một đạo vết thương, máu chảy đầm đìa xuống một bên gò má, thoạt nhìn đáng sợ vô cùng.

Hàn Vũ cũng không muốn tiếp tục phí thời gian, những lời cần nói hắn đã nói hết. Hắn sẽ không ngu xuẩn tha cho y một mạng, sau đó để cho y có cơ hội trốn thoát quay lại báo thù. Diệt cỏ phải diệt tận gốc.

—— Vĩnh biệt.

Ầm ầm ầm! Từng đạo kiếm khí chém liên tục về phía Dụ Trăn, không chừa ra bất kỳ khe hở nào. Toàn bộ những thứ xung quanh đều bị uy áp của kiếm khí làm cho vỡ nát ra. Công kích kéo dài liên tục suốt nửa khắc mới ngưng, cho dù Dụ Trăn có pháp bảo tùy thân cũng không thể chống đỡ lâu đến như vậy. Khi Hàn Vũ cho rằng như vậy, đồng tử hắn chợt co rút lại.

Ở đối diện, phía sau đám bụi mù, Dụ Trăn vẫn hoàn hảo nguyên vẹn chưa chết. Mà kẻ che chắn phía trước y chính là Vân Tiêu chân nhân.

Lâm Mặc thở phào nhẹ nhõm. May mà cậu đến kịp lúc, nếu chỉ chậm trễ thêm một chút nữa thôi nói không chừng Dụ Trăn không chết cũng bị thương nặng.

Hàn Vũ nuốt yết hầu, ánh mắt tối tăm nhìn chằm chằm một màn này. Khung cảnh thật sự quen thuộc, chỉ là hắn với Dụ Trăn đổi chỗ cho nhau mà thôi.

Nhưng Hàn Vũ một chút cũng không vui. Hắn không cảm nhận được khoái ý nào từ việc trả thù. Đau thương nồng đậm dâng lên trong lòng hắn. Xem ra trong mắt sư phụ, hắn với Dụ Trăn cũng không khác nhau đi. Ngày ấy, sư phụ vì hắn mà cản lại công kích từ chưởng môn Vân Phong. Hôm nay, sư phụ lại lần nữa vì Dụ Trăn mà cản lại đòn tấn công của hắn.

Tâm ma đã lâu không có cơ hội chường mặt ra, còn đang buồn bực chợt cảm nhận được nội tâm xao động của Hàn Vũ, liền dứt khoát chạy ra xem tình hình. Nhìn thấy tình cảnh này, nó chỉ muốn ngẩng mặt lên trời cười to. Còn có cơ hội nào phát tác tâm ma tốt hơn lúc này chứ?

Tâm ma: "Uy uy, ngươi thật đáng thương. Trước giờ cứ nghĩ bản thân là tồn tại đặc biệt trong lòng sư phụ đi? Cho rằng sư phụ vẫn luôn quan tâm ngươi nhất?"

Ánh mắt Hàn Vũ đỏ ngầu, vẫn không hề động đậy, khiến người ta không rõ rốt cuộc hắn đang nghĩ gì.

Tâm ma: "Ây, không thể trách ngươi được. Ngươi biến mất nhiều năm như vậy, trong lúc đó Dụ Trăn cùng sư phụ song túc song phi vui sống tự tại biết bao nhiêu, người có thích y hơn ngươi cũng là chuyện bình thường."

Trái tim Hàn Vũ bị đâm một đao nhỏ đầy máu, gương mặt trắng bệch.

Tâm ma: "Vừa nhìn đã biết y không phải hạng người tốt lành gì, lòng dạ nhỏ mọn tiểu nhân, mặt mũi lại xấu xí, tu vi thấp hơn ngươi, phương diện kia nhất định cũng không mạnh bằng ngươi! Chỉ cần ngươi giết chết y, sẽ không ai có thể quấy rầy ngươi với sư phụ nữa!"

Nói rồi nó còn uốn éo giả giọng Vân Tiêu chân nhân: "Hàn Vũ, từ nay về sau sẽ không ai có thể ngăn cản chúng ta được nữa. Ngươi chính là đệ tử ta yêu quý nhất, ta chỉ thuộc về ngươi mà thôi."

Nói xong, tâm ma còn vô cùng đắc ý rên hừ hừ. Nó cũng không tin xuất hết chiêu số từ trước đến nay lại không thể làm cho Hàn Vũ phát cuồng!

Hàn Vũ bị tâm ma dẫn dụ, nội tâm đã cuồng loạn sẵn lại càng loạn hơn, cuối cùng vẫn là không thể khống chế được chính mình lao lên phía trước chém thẳng về phía Dụ Trăn! Lâm Mặc nhìn thấy ánh mắt hắn đỏ ngầu, trong lòng lộp bộp cảm giác không ổn như lần trước, liền nhanh chóng tạo thành màn chắn ngăn lại.

Sau đó cậu đột nhiên nhớ ra, hiện tại mình không còn là phàm nhân tay trói gà không chặt nữa, mà là Vân Tiêu chân nhân Nguyên Anh kỳ, cho nên dũng khí liền tăng lên thêm đôi chút. Cậu hừ nhẹ một tiếng, uy áp tản ra liền khiến những người gần đấy chấn động. Hàn Vũ khó khăn lùi lại phía sau, mà Liễu Thần Phi tu vi thấp hơn liền bị quăng ngã. Ngay cả Dụ Trăn được cậu bảo vệ cũng chật vật vô cùng.

Đây chính là sự chênh lệch của tu vi! Một tu sĩ dẫu đã đạt đến Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn vẫn không có cách nào so với một người đã thành công bước vào Nguyên Anh kỳ!

Cũng chính vì lý do này, mà Vân Tiêu chân nhân tuy không thiện chiến đấu vẫn có thể đánh bại Huyết Sát lão tổ lúc ấy đã nửa bước Nguyên Anh.

Chỉ là Hàn Vũ giờ đây mất khống chế, hai mắt đỏ ngầu, dù bị uy áp Nguyên Anh kỳ của Lâm Mặc chấn trụ vẫn cứ quyết xông lên phía trước, giống như không màng hết thảy mọi thứ.

Lâm Mặc không nỡ làm hắn tổn thương, cũng không thể để hắn giết chết Dụ Trăn. Đối mặt với hai kết cục này, cuối cùng cậu chỉ có thể cắn răng làm ra lựa chọn - trước hết cứ đánh ngất Hàn Vũ đã, chuyện còn lại tính sau!

Phía sau gáy bị vỗ mạnh, Hàn Vũ ngay lập tức ngã nhào sang một bên hôn mê bất tỉnh. Lâm Mặc tiến tới kiểm tra, sau khi đảm bảo rằng hắn chỉ là ngất đi chứ không chịu thương tổn gì quá nặng thì mới yên tâm. Xong rồi, cậu liền quay sang nhìn thấy Dụ Trăn bên trong pháp trận, máu vẫn còn tuôn chảy ướt đầm đìa.

Vẫn là ngất đi thì dễ làm việc hơn. Nghĩ vậy, Lâm Mặc cũng tiện tay bổ cho y một cái sau gáy như Hàn Vũ, chỉ trong nháy mắt cả người Dụ Trăn mềm nhũn ra lăn ra đất.

Liễu Thần Phi chứng kiến tất cả mọi chuyện: "…"

Sư phụ của Ma Tôn thật uy vũ a!

"Ngươi, lại đây." Lâm Mặc chỉ tay vào Liễu Thần Phi, ngoắc ngoắc gọi hắn lại.

Liễu Thần Phi hơi ngây ngốc một chút, sau đó nhớ ra xung quanh ngoại trừ hắn ra cũng không còn ai tỉnh táo, liền nhanh chân bước đến. Sư phụ của Ma Tôn sẽ không phải là chướng mắt hắn cũng gõ cho mấy cái ngất xỉu đi anh anh anh? QAQ

"Đem y về phòng chữa trị, tuyệt đối không được để y chết, cũng không cho y cơ hội thoát ra ngoài. Nếu ngươi làm không xong…" Lâm Mặc ném ánh nhìn ngươi tự hiểu lấy về phía Liễu Thần Phi, sau đó cúi người khiêng Hàn Vũ quay trở về phòng mình.

Chỉ cần gút mắc giữa Hàn Vũ và Dụ Trăn vẫn còn, hắn sẽ luôn muốn giết chết y. Hiện tại cậu càng cần phải xoa dịu tinh thần Hàn Vũ trước, bằng không không thể biết trước được hắn sẽ lại lên cơn thành ra cái dạng gì.

Không phải Lâm Mặc không muốn để cho Dụ Trăn rời khỏi Ma Cung, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa thông báo hoàn thành. Điều này khiến Lâm Mặc vô cùng nghi ngờ, bởi vì nhiệm vụ kỳ này không hề nói là không thể hoàn thành sớm trước thời hạn, nhưng cũng không kết thúc sau khi cậu ngăn cản Hàn Vũ. Nói như vậy, chỉ có một kết luận duy nhất. Ngoại trừ Hàn Vũ, vẫn còn một nhân tố khác sẽ gây nên cái chết của Dụ Trăn trong hai mươi tư tiếng.

Dưới tình huống như vậy, cậu chỉ có thể tạm thời giữ y lại để quan sát. Nếu thả y đi, ai biết được trên đường có vô tình rơi xuống tảng thiên thạch nào đó đè chết nam chính hay không.

Hàn Vũ chìm vào trong hôn mê, lại nằm mơ thấy một giấc mộng kỳ quái. Trong mộng, sư phụ quần áo xộc xệch liền tục bám lên trên người hắn, còn không ngừng dùng mông cọ cọ bộ vị bên dưới, ánh mắt sũng nước nhìn hắn như chú thỏ con đầy ủy khuất.

"Hàn Vũ… Ta muốn ngươi a…" Tiếng nói dụ dỗ như có như không lọt vào bên tai Hàn Vũ.

"Sư phụ…" Nhìn thấy gương mặt sư phụ như vậy, Hàn Vũ bất giác đỏ mặt lên.

"Đừng gọi ta là sư phụ. Gọi ta là Lâm Mặc…" Nói rồi, cậu dùng ngón tay trắng nõn của mình chọc chọc vào lồng ngực rắn chắc màu đồng của Hàn Vũ, bờ môi kề sát bên da khiến cho hắn cảm nhận được nhiệt khí thoang thoảng qua mỗi khi nói chuyện.

"Hàn Vũ, chỉ cần ngươi giết Dụ Trăn, ta liền là của ngươi, ngươi không muốn sao?" Lâm Mặc ngẩng đầu lên nhìn hắn, bờ môi hơi mím lại, "Sẽ không bao giờ phải chia sẻ sư phụ với bất kỳ ai, ta vĩnh viễn thuộc về ngươi."

"Đúng vậy, chỉ cần giết Dụ Trăn…" Hàn Vũ lặp lại theo.

"Giết hắn…"

Bàn tay Lâm Mặc đã lần vào bên trong lớp áo, thế nhưng đột ngột bị Hàn Vũ nắm chặt lấy. Cậu cả kinh nhìn về phía hắn, chỉ thấy trong mắt hắn đều là lạnh lẽo, không có chút nhiệt độ nào.

"Tiểu Vũ, ngươi làm sao v…"

"Câm miệng. Chỉ bằng cái ảo mộng rách nát này của ngươi mà cũng muốn mê hoặc ta sao."

Ngay từ lúc mới tiến vào, hắn đã nhận ra có điều không đúng. Trông thấy đối phương dùng bộ dáng sư phụ câu dẫn mình, hắn suýt chút nữa đã muốn đánh chết nó ngay lập tức, nhưng vẫn nhịn xuống để xem xem mục đích của nó là gì.

Tâm ma lừa dối bất thành, cực kỳ không vui mà leo xuống khỏi người hắn, hóa về bộ dạng ban đầu. Nhìn thấy một kẻ trông giống hệt mình, mà kẻ này còn mới vừa bò xuống từ người mình, Hàn Vũ giật giật gân xanh chỉ muốn giết chết nó cho hả dạ.

Hắn đương nhiên sẽ giết chết Dụ Trăn, nhưng không phải dưới sự khống chế của tâm ma. Hắn muốn giết chết chết y khi bản thân đang tỉnh táo.

Ảo mộng bị hắn nhìn ra chân tướng, tự động sụp đổ, cảnh vật xung quanh cùng tâm ma trước mắt dần nhòe đi.

Lần thứ hai mở mắt ra, Hàn Vũ nhận ra mình đang nằm trên giường trong phòng, phía bên cạnh vẫn còn treo lủng lẳng sợi xiềng xích đen đã bị mở khóa từ bao giờ.

Hắn không rõ làm thế nào sư phụ lại có thể mở khóa, nhưng hiển nhiên người sẽ không nói cho hắn biết, mà hắn cũng không còn quan tâm vấn đề này lắm. Hàn Vũ lặng im quay đầu sang bên còn lại, trông thấy sư phụ đang ngồi trên ghế mây thanh nhã nhắm mắt lại.

Dường như nhận ra động tĩnh của hắn, người mở miệng hỏi: "Tỉnh rồi?"

"Ân."

Hàn Vũ đại khái vẫn nhớ rõ lý do mình ngất xỉu, có chút quẫn bách nhìn về phía sư phụ, ánh mắt thấp thỏm như đứa trẻ làm sai. Hắn không hối hận vì muốn giết chết Dụ Trăn. Hắn chỉ hối hận là để cho sư phụ nhìn thấy cảnh lúc đó mà thôi.

Kỳ thực Hàn Vũ cũng tự hiểu rõ là bản thân vô lý, muốn độc chiếm tâm sư phụ. Hắn lẫn Dụ Trăn đều là đệ tử của người, có lẽ trong lòng sư phụ đều ngang bằng nhau đi. Ngày hôm đó sư phụ đã không vì thân phận ma tu của hắn mà giết hắn, thì làm sao hắn có thể yêu cầu sư phụ cũng dửng dưng mặc kệ khi hắn giết Dụ Trăn? Có trách cũng chỉ có thể trách hắn ra tay chậm chạp, nếu nhanh gọn hơn chút nữa y đã chết trước khi sư phụ tới rồi.

Chẳng qua hắn chỉ muốn bản thân là tồn tại duy nhất đặc biệt trong lòng sư phụ. Nay lại nhô ra thêm một Dụ Trăn được hưởng đãi ngộ như vậy, làm sao hắn không tức giận được cơ chứ.

Lâm Mặc nhìn vẻ mặt của Hàn Vũ, trong lòng thở dài. Dù sao Dụ Trăn cũng là kẻ thù của Hàn Vũ, là người tố cáo thân phận ma tu của hắn, hắn đương nhiên sẽ oán hận. Nhưng oán hận thì thế nào, chẳng lẽ cậu cứ như thế mặc kệ hắn đi giết chết y. Không nói chuyện cậu thất bại, chỉ cần Dụ Trăn chết thế giới này sẽ sụp đổ, Hàn Vũ cũng sẽ biến mất theo.

Cậu thất bại, cũng chỉ coi như chết một lần, lại có cơ hội làm lại lần nữa. Nhưng Hàn Vũ biến mất chính là vĩnh viễn. Cho dù sau này xây dựng lại dữ liệu mới, Hàn Vũ sau này cũng không còn là Hàn Vũ của hiện tại nữa.

Đó cũng là lý do khiến cậu hoảng hốt muốn thực hiện nhiệm vụ này đến như vậy.

"Dụ Trăn là sư đệ của ngươi, ngươi không thể giết y."

Hàn Vũ mím môi, ánh mắt lộ rõ vẻ bất mãn. Lâm Mặc cũng tự biết lý do này không dễ dàng như vậy liền có thể xóa bỏ thù hận của hắn, đành kiên nhẫn nói: "Ta không nói ngươi tha thứ cho y, cũng không cần ngươi phải làm một sư huynh tốt. Ta chỉ hy vọng ngươi có thể tha cho y một mạng, coi như ngươi không nể tình huynh đệ, thì cũng nên nể tình sư đồ giữa chúng ta."

Bảo Hàn Vũ tha thứ Dụ Trăn vĩnh viễn là không có khả năng, trước mắt cậu chỉ có thể tạm thời khiến hắn buông tha cho y lần này thôi. Còn những lần tiếp theo, e rằng chỉ có thể dựa vào số trời. Bất quá dựa theo tính cách của Hàn Vũ, chỉ cần Dụ Trăn tránh xa khỏi hắn thì vẫn có thể an toàn.

"Ta nghe sư phụ." Sau một lúc lâu, Hàn Vũ mới ậm ừ lên tiếng. Sư phụ không muốn hắn giết chết Dụ Trăn, hắn sẽ không giết chết y trước mặt người. Dẫu sao vẫn còn nhiều cơ hội khác.

Chuyện tạm thời đã xong, Lâm Mặc liền đứng dậy một bộ tư thế chuẩn bị rời khỏi phòng. Hàn Vũ thấy thế liền cuống quýt leo xuống giường chạy theo sau.

"Sư phụ, người đi đâu vậy?"

Hiện tại sư phụ đã khôi phục tu vi, toàn bộ Ma Cung này không ai có thể ngăn cản người. Nghĩ đến đây, trong lòng Hàn Vũ chua chát vô cùng. Nếu như sư phụ muốn rời khỏi Ma Vực quay về Quy Môn tông, hắn có thể ngăn cản sao?

"Đương nhiên là đến xem Dụ Trăn."

"Xem tên ấy làm gì." Tuy đã biết sư phụ không phải muốn rời khỏi Ma Cung, Hàn Vũ nghe đến cái tên kia liền tự động bất mãn.

"Đừng có suy nghĩ lung tung." Lâm Mặc liếc nhìn về phía Hàn Vũ bất đắc dĩ lắc đầu. Cậu không biết tên đệ tử này nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn không phải thứ gì tốt.

Về mặt này thì tính tình Hàn Vũ quả thực giống Tạ Hoài An, suốt ngày chỉ nghĩ lung tung trong đầu, bên ngoài lại làm bộ không quan tâm. Vậy mà cậu ở hai thế giới đều rơi vào tay hai người này, chẳng lẽ gu của cậu là nam nhân muộn tao?

"Ta cảm thấy đằng sau chuyện này có vấn đề."

47. Chương 47: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (14)

Sau khi vác "tiểu mỹ nhân" về phòng, Liễu Thần Phi trong lòng oán hận bản thân xui xẻo, lại vẫn phải chữa trị vết thương cho Dụ Trăn. Để phòng ngừa y chạy trốn, hắn còn tốn công sức bày ra vài đạo kết giới ở trong phòng, hao tốn không biết bao nhiêu là linh thạch.

Nội tâm Liễu Thần Phi u oán nhìn số linh thạch bay đi, liếc mắt sang thì phát hiện Dụ Trăn đã tỉnh, lập tức đem hết tức giận đổ lên đầu y: "Cũng do ngươi mà ra!"

Dụ Trăn không bị thương nặng nề gì, chủ yếu là còn chút dư âm choáng váng sau trận đấu khi nãy thôi. Khi y mở mắt ra trông thấy tên Ma Chủ mà không phải sư phụ, lửa giận trong lòng liền hừng hực cháy: "Sư phụ ở đâu?! Ngươi đem ta đến đây làm gì?!"

Lúc ấy Lâm Mặc đánh ngất Dụ Trăn cũng chỉ có mỗi Liễu Thần Phi đứng bên ngoài quan sát nên trông thấy, còn bản thân y thì vẫn luôn mê mang cho rằng mình bị lao lực mà ngất xỉu. Chỉ là trước khi ngất đi Dụ Trăn vẫn nhận ra sư phụ là người che chở cho mình trước đòn tấn công của Hàn Vũ.

Liễu Thần Phi cảm thấy thật oan ức, vô tình đi hóng gió lại bắt được kẻ đột nhập thì thôi đi, sau khi phát hiện ra đã tận trách thông báo lại còn bị bắt làm khán giả xem đánh nhau, cuối cùng còn vác thêm một tên vô dụng quay về. Đã vậy tiểu mỹ nhân còn vô cùng hung dữ với hắn, vừa tỉnh dậy đã quát hắn!

"Thân mình còn lo chưa xong thì đừng đi quản chuyện của người khác." Liễu Thần Phi xếp quạt gõ gõ lên đầu Dụ Trăn, thấy y chỉ có thể trừng mắt giận dữ với mình lại không làm được gì thì vô cùng sảng khoái.

"Ma tu chết tiệt! Mau bảo Hàn Vũ trả sư phụ đây! Sau đó muốn chém muốn giết gì thì tùy hắn!" Dụ Trăn nhớ lại ngày hôm qua mình thảm bại dưới tay Hàn Vũ như thế nào thì vô cùng nhục nhã, đỏ mắt tức giận mà nói.

Rõ ràng trước kia chỉ là một tên tam linh căn ngộ tính không cao, tốc độ tu luyện cũng thua kém y, vì cái gì trước kia tu vi cao hơn y không nói, bây giờ vẫn áp trên y một đầu?! Y không phục!

Chỉ liếc mắt một cái, Liễu Thần Phi cơ hồ đọc thấu cảm xúc trên mặt Dụ Trăn. Hắn nghĩ đến tâm tình không được tốt lắm của Ma Tôn, lại nhớ tới lời căn dặn của vị kia yêu cầu mình giữ cho Dụ Trăn sống sót, cảm thấy cần giúp cho tên ngu ngốc này hiểu chuyện hơn một chút.

"Nếu không phải sư phụ ngươi bảo ta cứu ngươi, ta mới không thèm làm cái việc nhàm chán đó." Liễu Thần Phi hừ nhẹ một tiếng, "Nhưng hắn có thể cứu ngươi mấy lần? Một lần, hai lần, ba lần,… Nếu ngươi cứ tiếp tục đi tìm đường chết như vậy, dù là thần tiên cũng không cứu nổi!"

"Vậy sư phụ đâu rồi? Sau khi cứu ta sư phụ…" Dụ Trăn hơi có chút hốt hoảng đảo mắt nhìn quanh, sau đó lại trầm mặc xuống như suy nghĩ cái gì.

Đối phương là Ma Chủ của Ma Cung, nhưng lại nghe theo lệnh của sư phụ. Ma Tôn hiện tại lại là Hàn Vũ, chỉ cần suy nghĩ một chút, dùng ngón chân cũng đoán ra được chuyện này nghĩa là gì.

"Từ trước đến nay sư phụ không phải bị giam cầm sao?" Dụ Trăn nặng nề hỏi.

Nếu không, làm sao có thể thoải mái đi lại trong Ma Cung, còn sai sử một vị Ma Chủ như vậy. Hơn nữa lúc ấy tuy mơ hồ, nhưng y vẫn nhớ rõ sư phụ có thể tùy ý thúc dục linh lực. Uy áp đó khẳng định là Nguyên Anh kỳ không sai, cũng không yếu đi chút nào.

Bằng vào thực lực của sư phụ, có ai có thể bắt cóc giam giữ người sao? Cho nên kỳ thực chuyện chưởng môn Vân Phong nói là giả? Không phải Hàn Vũ bắt sư phụ đi mà là sư phụ nguyện ý đi theo hắn?

Móng tay Dụ Trăn ghim vào lòng bàn tay, viền mắt hơi ửng đỏ. Khốn khiếp, chẳng lẽ sư phụ thà rằng đi theo tên ma tu Hàn Vũ đó cũng không nguyện ý ở lại Quy Môn tông. Năm xưa y đến trước Liệt Hỏa sơn quỳ gối cầu xin sư phụ bước ra, người cũng không buồn đáp lại một lời. Thế nhưng vì Hàn Vũ lại sẵn lòng từ bỏ tông môn, từ bỏ danh hiệu Vân Tiêu chân nhân của mình!

Dụ Trăn y có chỗ nào không bằng với Hàn Vũ, tại sao luôn là như vậy, sư phụ mãi mãi chỉ thiên vị cho hắn ta. Cho dù y là đệ tử chân truyền của người, người cũng không bao giờ xem trọng bằng Hàn Vũ. Y không cam lòng!

Liễu Thần Phi cũng không biết rõ thực hư chuyện này như thế nào, nhưng hắn dám khẳng định rằng không phải vị kia tự nguyện đi theo Ma Tôn nhà hắn. Nếu mà là tự nguyện, Ma Tôn đại nhân khẳng định mở tiệc ăn mừng sắm sửa phục trang gửi thiếp mời đi tứ phương rồi! Nhưng mà hắn không có trách nhiệm giải thích cho Dụ Trăn, cứ để y suy diễn bậy bạ đi vậy.

Liễu Thần Phi cong cong mắt cười thật ngọt, còn cố ý nói nửa thật nửa giả: "Ngươi cũng thấy rồi đó."

Lời này chẳng khác gì khẳng định những suy đoán lúc trước của y là đúng. Dụ Trăn đau khổ cắn môi muốn bật máu, hai nắm tay siết chặt lại. Cuối cùng y ngàn dặm xa xôi chạy tới đây để làm gì, nói không chừng chỉ là trò cười trong mắt Hàn Vũ đi.

"Nếu đã vậy, ta còn sống sót làm gì. Thay vì rơi vào tay Hàn Vũ, chi bằng ngươi một kiếm thống khoái tiễn ta đi." Dụ Trăn cười gằn, ánh mắt đầy đau khổ từ từ nhắm lại.

"Ta? Ta giết ngươi làm chi?" Liễu Thân Phi mở to hai mắt một bộ ngây ngốc.

Trước giờ người muốn nhờ Ma Cung giết người hộ đều phải trả rất nhiều linh thạch mới mời được trận pháp sư tài hoa tuấn dật tuyệt mỹ là hắn đây a! Tự dưng bây giờ bảo hắn đi giết Dụ Trăn miễn phí, hắn không có rảnh rỗi đâu mà làm!

"Ma tu các ngươi chẳng phải yêu thích làm chuyện đó nhất sao. Giết người, cướp đoạt,… làm những thứ đó còn cần lý do à." Dụ Trăn mỉa mai nói.

"Ngươi có biết giết người mất bao nhiêu công sức không? Lấy tu vi Kim Đan trung kỳ của ngươi, muốn ta một kiếm giết ngươi cũng phải phí không ít linh lực. Để gom góp đủ lại số linh lực đó ngươi nghĩ dễ dàng lắm sao?" Liễu Thần Phi tức giận vỗ tay xuống bàn một cái bốp, "Chưa kể mấy cái trận pháp ta bày trong

phòng đây cũng đã tốn không biết bao nhiêu là linh thạch rồi! Bây giờ giết ngươi thì số linh thạch đó coi như ném xuống giếng à?! Liễu Thần Phi ta trước nay không làm ăn lỗ vốn bao giờ!"

Ma tu thì không phải tu luyện sao, linh lực mất đi tự nhiên chỉ có thể ngồi hấp thụ lại để bổ sung. Khó khăn hơn chính là nếu tu sĩ có thể ngồi thiền để hấp thu tinh hoa nhật nguyệt của đất trời thì ma tu phải tìm nơi có nhiều sát khí mới có thể gom góp lại được ma lực. Cho nên ma tu nếu muốn giết một người càng mạnh thì lại càng phải giết nhiều người khác yếu đuối hơn.

Thiên Đạo công bằng, khiến cho ma tu có thể dễ dàng thăng cấp mà không bị ảnh hưởng bởi tư chất, ngược lại bọn họ càng phải chịu những quy tắc khác áp chế. Nếu tu ma cái gì cũng dễ dàng thì làm gì còn có ai thèm đi theo chính đạo.

"Bây giờ ngươi đưa ra một trăm linh thạch thượng phẩm ta dùng bày kết giới, lại trả thêm mười vạn linh thạch trung phẩm làm phí dịch vụ, ta sẽ tiễn ngươi đi thống khoái ngay lập tức! Không đưa ra được thì câm miệng, đừng có mà đòi hỏi!"

Dụ Trăn bị hắn nói đến choáng váng, nhất thời câm nín không biết phải nói gì. Lần đầu tiên trong đời y chủ động dâng mạng lên còn bị đối phương ghét bỏ, nhờ người khác giết mình còn phải trả tiền, đây là đạo lý gì.

Liễu Thần Phi thấy y bị mình nói đến á khẩu thì đắc chí lắm, nhếch mép cười tà mị: "Hừ, đám tu sĩ chính đạo các ngươi toàn là một lũ nghèo kiết xác, không cần phải giấu. Cho dù Ma Tôn có tha mạng cho ngươi, ta nhất định cũng sẽ bắt ngươi về làm công trừ nợ, làm đến khi nào hết nợ thì thôi!"

Nhất định là như vậy! Bởi vì Liễu Thần Phi có thể thấy trước nếu hắn dám mở miệng chủ động xin bồi thường số linh thạch đã hao phí sẽ ngay lập tức nhận lại vài kiếm từ Ma Tôn ngay!

Ngay sau đó, cửa phòng mở ra, Hàn Vũ cùng Lâm Mặc đẩy cửa đi vào. Liễu Thần Phi lập tức thu hồi biểu tình của mình, mặt mày nghiêm túc đứng sang một bên cúi đầu: "Ma Tôn đại nhân."

Dụ Trăn nhìn thấy hắn lật mặt nhanh hơn lật sách, trong lòng càng muốn phun một búng máu.

"Ừ, làm tốt lắm." Hàn Vũ gật đầu, xong sau đó ném cho Liễu Thần Phi một túi trữ vật.

Liễu Thần Phi sửng sốt nhận lấy, sau đó mở ra thì phát hiện bên trong thế nhưng có một vạn linh thạch thượng phẩm! Ánh mắt hắn lóe sáng thiếu chút nữa thì bắn cả laze, khóe miệng muốn kiềm lại nhưng vẫn bất giác cong lên run rẩy nói: "Cảm tạ Ma Tôn."

Quỷ thần thiên địa ơi! Lần đầu tiên Ma Tôn đại nhân trả công làm ngoài giờ cho hắn đó! Bình thường chỉ cần hắn dám nhắc tới chuyện này thôi liền bị Hồng Ánh đập trước một trận rồi!

Sau khi liếc nhìn sang Lâm Mặc đi theo bên cạnh, Liễu Thần Phi bỗng dưng tỉnh ngộ, nụ cười trên mép càng thêm tươi roi rói. Thì ra là như vậy nha. Không ngờ Ma Tôn bình thường mặt mũi lạnh băng đầy huyết khí đến khi ở cùng với ái nhân rồi cũng muốn thể hiện làm ra vẻ.

Chậc chậc, chỉ cần nhìn cái tư thế rất muốn ưỡn ngực khoe khoang ta thật ngầu thật giàu nhưng lại phải kiềm nén làm bộ đứng đắn kia của Ma Tôn, Liễu Thần Phi hắn đã muốn vỗ bàn mà cười rồi.

Quả nhiên chỉ cần nghe theo lời sư phụ Ma Tôn, đảm bảo có thịt ăn! Ôm đùi Ma Tôn không bằng ôm đùi sư phụ hắn!

"Chuyện trong này để ta xử lý, ngươi mau đi giải thoát cho Hồng Ánh đi. Y nếu dám cả gan giả mạo, hẳn là đã giấu kín nàng ta rồi." Hàn Vũ phất tay.

Hồng Ánh bị trói giấu trong tủ:… Cuối cùng cũng có người nhớ tới ta.

"Thuộc hạ tuân mệnh." Liễu Thần Phi quy củ làm lễ rồi bước ra khỏi phòng, sau đó còn không nhịn được mà cười hắc hắc hai tiếng.

Một vạn linh thạch thượng phẩm! Là một vạn linh thạch thượng phẩm đó! Cho dù không dùng để làm gì thì chỉ cần trải ra sàn nằm ngủ mỗi đêm thôi cũng đã rất hạnh phúc rồi!

Tiễn Liễu Thần Phi đi rồi, Hàn Vũ liền tựa lưng vào tường quay mặt đi không thèm nhìn mặt Dụ Trăn. Hắn mới không dễ dàng tha thứ cho y như vậy, nếu không phải vì không muốn sư phụ ở riêng một mình với Dụ Trăn, hắn cũng không thèm đi theo.

Nhìn tính tình trẻ con của Hàn Vũ, Lâm Mặc dở khóc dở cười vỗ vỗ vai hắn, sau đó ngồi xuống ghế đối diện Dụ Trăn.

"Sư phụ…" Dụ Trăn ngập ngừng kêu.

"Rốt cuộc là vì sao ngươi đến đây?" Lâm Mặc thở dài hỏi.

Dụ Trăn không dám chậm trễ lập tức kể lại tất cả mọi chuyện, từ lúc Quy Môn tông phát hiện Lâm Mặc biến mất ở Liệt Hỏa sơn cho đến khi sai đệ tử đi điều tra. Trong lúc nói, thỉnh thoảng y lại liếc nhìn về phía Hàn Vũ, căm ghét mãnh liệt không che giấu được xuất hiện nơi đáy mắt.

Lâm Mặc nghe xong, sờ sờ cằm suy nghĩ, sau đó lại hỏi: "Vì sao Quy Môn tông cho rằng ta bị Hàn Vũ bắt đi mà không phải do ta tự rời đi?"

Dụ Trăn nghe thấy câu hỏi này thì giật mình, ấp úng không biết trả lời sao. Quả thực khi Quy Môn tông công bố rằng Hàn Vũ bắt cóc sư phụ, y quá tức giận nên không suy nghĩ gì thêm, lập tức xin đi điều tra rõ ràng chuyện này. Bây giờ sư phụ nhắc đến, y mới nghĩ tới.

Vân Tiêu chân nhân là tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất trên toàn Vũ Sa quốc, đột nhiên biến mất khỏi Liệt Hỏa sơn thì lẽ ra càng nên nghiêng về hướng tức giận mà bỏ đi mới đúng. Đằng này lại một mực cho rằng Hàn Vũ đã bắt cóc sư phụ. Tu Kim Đan kỳ lại đòi bắt cóc Nguyên Anh kỳ, đây là chuyện không tưởng đến chừng nào! Vì cái gì Quy Môn tông lại có thể chắc chắn như thế mà khẳng định?

Trông thấy vẻ lúng túng của Dụ Trăn, Lâm Mặc càng thêm tin tưởng điều mình suy đoán là đúng: "Xem ra có người muốn nhân cơ hội này mà nhắm đầu mâu về phía Hàn Vũ."

Nếu phỏng đoán chỉ có nhiêu đây, khó mà tìm ra được hung thủ đứng sau tất cả là kẻ nào. Cho dù không hỏi Hàn Vũ đã đắc tội kẻ nào, Lâm Mặc cũng có thể đoán ra được trên đời này hiếm tu sĩ nào mà hắn chưa đắc tội qua.

Nhưng trước đó đã có Huyết Sát lão tổ gây chuyện, hiện tại nên gọi là Chu Dương Phong, Lâm Mặc quả quyết cho rằng chuyện này nhất định cũng có một phần công lao của gã!

"Trước kia ngươi tố cáo Hàn Vũ là ma tu, kỳ thực cũng là có người nói cho ngươi biết đi?"

Dụ Trăn muốn tránh né vấn đề này, nhưng dưới cái nhìn nghiêm trang của Lâm Mặc vẫn phải đầu hàng chịu thua: "… Đúng vậy, là một gã ma tu tự xưng Huyết Sát lão tổ."

Lâm Mặc thở dài, xem ra những suy đoán trước đó của cậu không sai. Huyết Sát lão tổ nhất định là Chu Dương Phong, gã ma tu này xem ra đầu óc cũng không tầm thường chút nào, đùa bỡn mọi người trong lòng bàn tay lâu như vậy.

"Làm thế nào ngươi tránh né khỏi sự kiểm tra của Hồng Ánh?" Hàn Vũ từ nãy đến giờ vẫn luôn im lặng đột ngột lên tiếng.

Đây vẫn luôn là điều khiến hắn khó hiểu. Phương pháp kiểm tra của Hồng Ánh rất chính xác, mà Dụ Trăn thân mang tu vi Kim Đan trung kỳ, tuyệt đối không thể dễ dàng giấu giếm được như vậy. Nhưng sự thật y không những thoát được các đợt săn tìm của Hồng Ánh, lại còn có thể thành công đánh ngất giả mạo thành một vị Ma Chủ. Nếu không phải Liễu Thần Phi lúc đó vô tình đi ngang qua, e là sẽ còn mất một lúc lâu mới phát hiện ra được.

Dụ Trăn quăng cho hắn một cái nhìn chán ghét, rất lâu sau mới không cam tâm tình nguyện mà trả lời: "Ta có một món pháp bảo có thể ngụy trang thành người thường không tu vi."

Lâm Mặc nghe đến đây thì có chút hứng thú, liền hỏi tiếp: "Ngươi tìm thấy nó ở đâu?"

Những loại pháp bảo như thế thường rất hiếm thấy, nhưng nếu là nhân vật chính thì có vô tình nhặt được lúc đi nhà xí cũng không có gì ngạc nhiên.

"Trên đường đi tới Ma Vực, ta có đụng độ vài gã ma tu. Món pháp bảo này lấy được từ trên người gã."

Hàn Vũ tỏ vẻ khinh thường hừ một tiếng, bản thân chê trách ma đạo tàn nhẫn vô tâm, lúc xuống tay đoạt bảo cũng không thấy tu sĩ chính đạo ngại ngùng hơn chỗ nào. Hay y cho rằng đoạt của ma tu không tính là cướp, mà là đang giúp dân trừ hại?

Trông thấy tình thế có xu hướng căng thẳng trở lại, Lâm Mặc liền trừng mắt nhìn Hàn Vũ một cái, hắn tỏ vẻ vô tội mà lạnh mặt quay đầu sang một bên. Còn về phần Dụ Trăn, tuy y không động đậy được do có cấm chế, nhưng oán hận trong mắt thì sắp sửa trào ra luôn rồi.

"Ngươi đã hứa với ta là sẽ không giết y." Lâm Mặc không mặn không nhạt mà nói một câu.

Hàn Vũ đương nhiên nhớ mình đã nói cái gì, bất quá nếu không phải vì có sư phụ, Dụ Trăn khẳng định không sống tốt được như bây giờ. Hắn liếc nhìn về phía Dụ Trăn, nhận ra y cũng đang trừng mắt nhìn mình, tâm tình không hiểu sao có chút hả hê mà hỏi: "Vậy phải giải quyết làm sao? Ta cũng không muốn thả y đi, sau đó lại để y mang theo một đám tu sĩ khác quay trở lại."

Bên kia Dụ Trăn không nói lời nào, nhưng hiển nhiên nếu y có thể thoát ra nhất định sẽ tìm cách báo thù. Lâm Mặc đứng giữa tình thế như vậy, quả thực không biết phải giải quyết như thế nào cho hợp tình hợp lẽ.

"Nếu đã vậy, tạm thời cứ giữ y lại đây." Nói rồi cậu lại bổ sung thêm, "Nhưng không được làm gì y."

Mặc dù không quá đồng ý, Hàn Vũ vẫn đành nhẫn nhịn gật đầu. Hắn tự nhiên ôm lấy eo Lâm Mặc, kề sát bên tai cậu hạ giọng: "Sư phụ, chuyện cần hỏi cũng đã hỏi, chúng ta đi thôi."

Lâm Mặc đỏ mặt trước hành vi không biết xấu hổ này của hắn, tức giận chỉ muốn tát bay tên nghiệt đồ này. Cậu liền tiến lên trước thoát khỏi cái ôm của hắn, bước ra khỏi phòng không thèm quay đầu nhìn lại một lần mà đi thẳng.

Biểu tình Lâm Mặc như vậy chỉ càng khiến tâm tình Hàn Vũ càng thêm nhộn nhạo, trong lòng ngứa ngáy như bị mèo cào, vội vã đuổi theo sau. Tất cả những hành động trên rơi vào mắt Dụ Trăn, lại thành ra hai người tình cảm nồng hậu đùa giỡn nhau. Y cắn răng phẫn hận rồi nhắm mắt lại, không buồn nhìn theo nữa.

Quả nhiên… Thứ không phải của mình, dù có cố gắng cầu như thế nào cũng không thuộc về mình.

Chỉ là y sẽ chống mắt mà chờ xem, Thiên Đạo có để sư phụ thuộc về Hàn Vũ hay không.

Lâm Mặc bước đi nhanh như chạy phía trước, Hàn Vũ đuổi theo sau hô to: "Sư phụ! Chờ ta với!"

Mí mắt Lâm Mặc hơi giật giật nhưng vẫn làm như không nghe thấy, thậm chí mặc kệ không biết mình đi đâu mà cứ bước thẳng.

"Lâm Mặc ta sai rồi! Tha thứ cho ta… Ngô!"

Hàn Vũ còn chưa kịp nói hết câu, liền bị một bàn tay trắng xinh che miệng lại. Trước mắt hắn là gương mặt đỏ bừng bừng của sư phụ vì ngượng ngùng (Lâm Mặc: tức giận là tức giận đó!!!), yết hầu không tự chủ được nuốt một cái.

"Câm miệng cho ta!" Lâm Mặc không chịu nổi mà quát hắn một câu.

Tất nhiên đối với một người hiện đại như Lâm Mặc thì bị đệ tử mình gọi thẳng tên thật cũng không phải chuyện gì lớn. Nhưng cái tội danh OOC vẫn còn đang treo lơ lửng trên đầu, nếu cậu cứ mặc hắn la ó mà không chém cho vài nhát thì thế nào hệ thống cũng lại nhảy ra gào la như bà mẹ già có con gái quá tuổi băm mà vẫn chưa lấy chồng cho xem!

Xúc cảm mềm mại truyền từ môi đến khiến đầu óc Hàn Vũ choáng váng như ngâm nước nóng. Hắn không tự chủ được vươn đầu lưỡi ra liếm nhẹ.

Ngay khi Lâm Mặc cảm giác được lòng bàn tay truyền đến cảm giác ươn ướt, cậu liền rụt tay lại. Tên nhóc con này thế nhưng còn dám liếm cậu! Lâm Mặc quăng cho hắn một cái nhìn tức giận, rồi lại mặc kệ hắn không nói lý nữa mà thuấn di về phòng.

Hàn Vũ bị bỏ lại trơ trọi giữa hành lang, vành tai vô cùng khả nghi mà ửng đỏ lên. Hắn cúi đầu ho khan một tiếng che giấu sự lúng túng, sau đó nhớ lại hiện tại chỉ còn một mình mình, đành bất đắc dĩ đi tìm sư phụ.

Theo lời căn dặn của Lâm Mặc, Liễu Thần Phi sau đó cởi bỏ cấm chế trên người Dụ Trăn, khiến y có thể hoạt động được như bình thường. Nhưng trong phòng vẫn được đặt kết giới để ngăn chặn Dụ Trăn trốn thoát ra ngoài.

Việc này Lâm Mặc cũng là vô cùng bất đắc dĩ. Nhiệm vụ chưa hoàn thành, thời gian vẫn chưa qua hai mươi tư tiếng, sống chết của Dụ Trăn vẫn chưa thể xác định. Thay vì để y rời đi gặp họa, còn không bằng giữ lại bên người.

Dụ Trăn căn bản cũng không định làm gì, y chỉ ngồi thẫn thờ trên giường như tù nhân chờ đến ngày hành quyết.

Cho dù có thể sống sót, y phải làm gì đây? Quay về bẩm báo tông môn sao? Sư phụ rõ ràng là tự mình bỏ đi theo Hàn Vũ, cho dù toàn bộ Quy Môn tông xuất thủ cũng không thể đem người quay trở lại.

Quy Môn tông không có Vân Tiêu chân nhân, y còn ở lại để làm gì?

Điều duy nhất y vẫn luôn nung nấu suốt thời gian qua chính là giải cứu sư phụ, giết chết Hàn Vũ xóa đi nỗi nhục tông môn này. Nhưng sư phụ không thể cứu, mà ngay cả Hàn Vũ y cũng đánh không lại. Còn chuyện gì nực cười hơn sao.

Đắm chìm trong suy nghĩ, Dụ Trăn không phát hiện ra trong túi trữ vật của y có một món pháp bảo đang tỏa ra khí tức kỳ quái.

Ngay khi y hồi thần lại, một đạo công kích mãnh liệt đâm thẳng vào bên trong thức hải khiến y đau đớn muốn gào to, nhưng sau đó lại phát hiện không thể nào hét lên được. Một tia tinh thần mang theo ma khí xâm nhập vào thức hải y. Dụ Trăn run rẩy cố gắng dùng ý chí xua đuổi luồng ý thức đó đi, lại kinh sợ phát hiện ra rằng tu vi đối phương thế nhưng cao hơn y! Thậm chí còn ẩn ẩn có chút cao hơn Hàn Vũ!

Hai tia tinh thần đấu đá lẫn nhau, cuối cùng Dụ Trăn yếu hơn một bậc bị chèn ép, sau đó thì hoàn toàn bị nuốt chửng bởi luồng ý thức đó!

Đồng tử y rã rời vô hồn giống như người chết, mãi một hồi lâu sau mí mắt mới có chút cử động giật giật. Đến khi Dụ Trăn ngẩng đầu lên, trong mắt đã thay thế bằng huyết sát vô ngần, sát khí kinh người.

Lâm Mặc đang ngồi trong vườn thì đột nhiên hệ thống phát ra tiếng cảnh báo mãnh liệt: [Cảnh báo! Tính mạng nhân vật chính đang gặp nguy hiểm!]

"Chết tiệt!" Chỉ kịp phun một câu như vậy, cậu liền vội vàng đứng lên thuấn di đến phòng Dụ Trăn. Chỉ còn vài tiếng nữa là đã qua hai mươi tư giờ nhiệm vụ, rốt cuộc là có chuyện gì?!

Nhất cử nhất động của Lâm Mặc đều được Hàn Vũ theo dõi. Ngay khi cậu rời đi, hắn cũng ngay lập tức gạt bỏ tất cả mọi chuyện mà đi theo sau.

Ngay khi Lâm Mặc xông vào trong phòng, Dụ Trăn vẫn đang im lặng ngồi trên giường, lưng tựa vào gối, thoạt nhìn an tĩnh hết sức. Thấy cậu bước đến, y còn quay sang ngạc nhiên mở to mắt: "Sư phụ có chuyện gì?"

Lâm Mặc quan sát Dụ Trăn một hồi từ trên xuống dưới, một lát sau ánh mắt trầm xuống, tay hung hăng nhanh ngoan mà nắm lấy cổ y, siết chặt lại: "Ngươi là ai?"

"Dụ Trăn" vẫn không hề sợ hãi mà nhìn thẳng lại Lâm Mặc, cũng không buồn giả vờ nữa cười gằn: "Làm sao ngươi biết ta không phải y?"

Đương nhiên là hệ thống nói! Lâm Mặc thầm nhủ trong lòng như vậy, tay vẫn cứ nắm chặt không buông: "Dụ Trăn đâu? Ngươi làm gì y rồi?"

Nếu Dụ Trăn đã chết, hệ thống sẽ thông báo nhiệm vụ thất bại. Nhưng 419 mới chỉ cảnh báo cậu, như vậy tính mạng Dụ Trăn đang gặp nguy hiểm, bất quá y vẫn chưa chết.

Cơ thể trước mắt đây đúng là của Dụ Trăn, nhưng lại bị nguồn dữ liệu khác xâm nhập vào, nói theo ngôn ngữ tu chân thì chính là đoạt xá!

"Tinh thần của y bị tổn thương, hiện tại đang ngủ say trong thức hải. Ngươi yên tâm, ta vẫn chưa giết y."

Lâm Mặc nhíu mày, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi giết y rồi, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống đến bây giờ sao?"

Lúc đó thế giới sụp cmnr, không đùa được đâu nhé pháo hôi.

"Không nhìn ra ngươi với y còn tình sâu nghĩa trọng như vậy." "Dụ Trăn" cười giả lả. Nhận ra tay Lâm Mặc bắt đầu thúc dục linh lực, gã liền quát to, "Vân Tiêu! Nếu ngươi dám động đậy một ngón tay, ta ngay lập tức giết chết Dụ Trăn!"

Lâm Mặc hơi rũ mắt che giấu tâm tình, giọng nói lại băng lãnh đến cực điểm: "Ngươi giết chết Dụ Trăn, ta liền giết chết ngươi."

"Vậy để xem ngươi với ta ai nhanh hơn!"

Nói rồi gã liền dùng tinh thần lực ào ạt đánh về một góc trong thức hải. Lâm Mặc nhận ra được ý định thật sự của gã, đồng tử co lại kêu lên: "Dừng tay!"

Không có cách nào bảo đảm có thể tiêu diệt gã trước, Lâm Mặc chỉ có thể tạm thời chấp nhận lui lại một bước.

"Huyết Sát lão tổ, hay ta nên gọi là Chu Dương Phong đây?"

"Dụ Trăn" kia được thoát khỏi tay cậu thở ra một hơi, sắc mặt đỏ bừng mà phẫn hận nhìn Lâm Mặc. Gã cười tàn nhẫn nói: "Không ngờ ngươi có thể đoán ra thân phận thật của ta."

"Đừng nhiều lời, ngươi muốn gì?"

"Cách đây mấy trăm năm trước, ngươi đánh chết ta, khiến thần hồn của ta phải phiêu dạt khắp nơi, may mà kịp thời đoạt xá một tên ma tu, bằng không ta đã thực sự chết rồi. Ta quay về, đương nhiên để đòi nợ."

"Vậy là ngươi chỉ muốn trả thù ta sao." Lâm Mặc hơi nhướn mi, không chút tin tưởng lời gã nói. Mà cho dù đó là sự thật, cậu cũng sẽ không tự nộp mạng cho gã.

"Tính ra chúng ta cũng chỉ gặp nhau có một lần, ân oán cũng không nhiều nhặn gì." "Dụ Trăn" cười cười chỉnh lại phần cổ áo, đặt một chân xuống giường, "Cơ thể trước kia của ta bị ngươi ép cho phải tự bạo, không thể nào sử dụng được nữa, đành phải đoạt xá mượn tạm một cơ thể khác. Chu Dương Phong này cũng không kém, đáng tiếc gã ta đã khá lớn tuổi, nếu cứ tiếp tục kéo dài sẽ tẫn thọ mệnh."

"Chỉ cần ngươi giao ra Hàn Vũ cho ta, nợ nần trước kia xem như xóa bỏ."

Ngay lúc Hàn Vũ tiến vào, hắn đã nghe được những lời như vậy. Ánh mắt hắn âm trầm nhìn về phía "Dụ Trăn", sau đó lại nhìn sang sư phụ như muốn chờ xem người sẽ trả lời thế nào.

"Chuyện đó là không có khả năng." Nghĩ cũng không cần nghĩ, Lâm Mặc liền từ chối.

"Dù sao ngươi cũng có tới hai đệ tử, mà tên Hàn Vũ kia lại chỉ là đệ tử ký danh. Hy sinh một đệ tử ký danh để cứu mạng đệ tử chân truyền, cuộc trao đổi này không lỗ vốn chút nào." "Dụ Trăn" nhún vai ra vẻ thản nhiên, nụ cười hơi méo xệch trông có vẻ quái dị, "Mục tiêu ban đầu của ta cũng không phải Dụ Trăn mà là Hàn Vũ. Ta là ma tu, cơ thể của hắn phù hợp với ta hơn. Tư chất Dụ Trăn cũng rất tốt, nhưng để cải tạo lại làm ma tu cũng tốn không ít thời gian. Bất quá nếu ngươi không đồng ý, ta cũng không ngại bỏ ra thời gian làm việc này."

Chớ nhìn Chu Dương Phong tu vi cao hơn Hàn Vũ một chút mà lầm tưởng. Để kéo tu vi lên được như bây giờ, gã đã phải dùng rất nhiều biện pháp huyết tinh, hy sinh thọ mệnh của mình. Cũng vì vậy mà bây giờ gã tuy đã phục hồi tu vi cũ trước kia, sắp sửa nửa bước kết anh, nhưng chỉ cần qua vài chục năm nữa không thành công lên Nguyên Anh kỳ liền chết.

Sau khi mưu đồ ám hại Quy Môn tông không thành, gã phát hiện Hàn Vũ thế nhưng ngày càng lớn mạnh, xây dựng được cả một thế lực riêng cho mình. Đấy là điều mà gã không bao giờ làm được. Tu vi cao không đồng nghĩa có thể trở thành thủ lĩnh. Muốn thống lĩnh kẻ khác còn cần có tư chất lãnh đạo, mà gã lại thiếu cái này. Lúc này thọ mệnh của gã lại sắp hết, liền nghĩ ra ý định đoạt xá Hàn Vũ. Một khi thành công, Ma Cung cùng toàn bộ Ma Vực chẳng phải vật trong túi gã.

Chỉ là Chu Dương Phong canh đợi rất lâu vẫn không tìm ra thời cơ trùng hợp để xuống tay. Mãi đến khi nghe tin Vân Tiêu chân nhân mất tích, gã mới cố tình đổ chuyện này lên trên người Hàn Vũ, với hy vọng trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi. Ngay cả món pháp bảo mà Dụ Trăn đoạt được từ tay ma tu khác cũng do gã chuẩn bị trước, đã chuyển thần hồn của mình vào trong. Bằng cách này gã có thể quan sát được tất cả mọi chuyện xảy ra, lại không sợ bị phát hiện. Đợi đến lúc Hàn Vũ mải mê tấn công Dụ Trăn lộ ra sơ hở, gã liền sẽ ngay lập tức nhân cơ hội mà tấn công vào thức hải hắn.

Thế nhưng Lâm Mặc lại một lần nữa phá hỏng kế hoạch của gã. Gã cứ cho rằng cho dù Vân Tiêu chân nhân có ở Ma Cung thì cũng bị giam cầm, không dễ dàng đi lại, nào ngờ vào phút mấu chốt y lại lần nữa xuất hiện ngăn cản cuộc đấu giữa cả hai. Thời cơ tốt nhất bị bỏ lỡ, gã đành phải ẩn nhẫn chờ cơ hội khác.

Chu Dương Phong xác định được Vân Tiêu chân nhân không những không bị giam giữ, trái lại tu vi vẫn ở Nguyên Anh kỳ không chút nào sụt giảm, liền biết không thể dùng biện pháp trước để hoàn thành mục đích. Gã liền chuyển sang xuống tay với Dụ Trăn, sau đó lấy y ra bức ép Lâm Mặc. Lâm Mặc đồng ý, gã liền có thể thành công đoạt xá Hàn Vũ. Mà Lâm Mặc từ chối, gã vẫn có một cơ thể đơn linh căn cực phẩm không gì đáng chê.

Quan trọng hơn, dù Lâm Mặc lựa chọn như thế nào cũng không tránh khỏi giết chết một trong hai đệ tử của mình. Đây là điều khiến Chu Dương Phong hả hê nhất. Gã muốn đợi xem dáng vẻ bất lực của Vân Tiêu chân nhân đại danh đỉnh đỉnh, để xem một kẻ không bảo vệ nổi đệ tử của mình còn có tư cách gì mà ra mặt bảo vệ chính đạo!

"Như thế nào, giao dịch này không tồi chứ?"

Ngay cả khi Lâm Mặc không phải nguyên chủ, cậu cũng cảm thấy loại giao dịch này vô lý đến cực điểm! Trên chiến trường giết nhau là lẽ đương nhiên, hơn nữa rõ ràng là Huyết Sát lão tổ tự bạo để trốn thoát, cuối cùng lại thản nhiên tỏ vẻ Vân Tiêu chân nhân phải chịu trách nhiệm về chuyện này! Đã thế lại còn bắt giao ra một trong hai đệ tử, quả nhiên vô sỉ đến cực điểm!

Đừng nói gã ta không phải do cậu giết, cho dù là cậu tự xuống tay chặt đầu gã thì cũng không muốn bồi thường một xu nào! Chưa giẫm thêm hai phát đã là may mắn lắm rồi!

"Thân là tiền bối lại đem sinh mệnh một tiểu bối ra đe dọa ta, Huyết Sát lão tổ thật khiến ta không biết nói gì." Lâm Mặc nhàn nhạt đáp, cố gắng kéo dài thời gian để suy nghĩ đối pháp.

Cậu không thể để cho Dụ Trăn chết, nếu không thế giới này sẽ sụp đổ. Nhưng cậu cũng không thể hy sinh Hàn Vũ. Lý do duy nhất cậu còn muốn nấn ná lại thế giới này, bởi vì trong lòng cậu vẫn có chút không xác định với hắn. Cho nên yêu cầu của Chu Dương Phong, cái nào cậu cũng không chấp nhận.

"Đừng nhiều lời nữa! Ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc giao Hàn Vũ ra đây, hoặc chấp nhận bỏ rơi đệ tử chân truyền của mình!" Chu Dương Phong hiển nhiên không bị trúng kế, gã ta sốt ruột lớn tiếng.

Suy cho cùng hiện tại gã vẫn chưa phải chủ nhân chân chính của thân thể này, một khi đối phương khôi phục vẫn có thể bị bài xích bất kỳ lúc nào. Chỉ có khi hoàn toàn cắn nuốt thần thức của đối phương mới có thể hoàn toàn nắm giữ.

Nhưng đoạt xá cũng không phải loại chuyện tùy tiện muốn là làm. Sau khi thành công nuốt gọn thần hồn của đối phương rồi, gã cần phải tìm một nơi tĩnh tâm bế quan củng cố. Nếu gã chọn Dụ Trăn, đồng nghĩa phải từ bỏ miếng thịt ngon là Hàn Vũ, có lẽ là vĩnh viễn.

Tuy Dụ Trăn có tư chất ngộ tính tốt, nhưng với ma tu đó không phải điều quan trọng nhất. Thế lực và tài sản mới là thứ khiến ma tu thần phục kẻ khác. Đoạt xá Dụ Trăn, gã chỉ chiếm được một cơ thể tốt, hơn nữa còn phải đối mặt với nguy cơ bị lưỡng đạo vây giết. Nhưng đoạt xá Hàn Vũ, gã có hẳn một thế lực cho riêng mình.

Hàn Vũ trầm mặc theo dõi cuộc đối thoại này, lẳng lặng quan sát Lâm Mặc. Hắn muốn biết rốt cuộc sư phụ sẽ chọn ai, là hắn hay Dụ Trăn.

Kỳ thực nếu sư phụ bảo hắn chết, hắn cũng không ngại ngần. Mạng này của hắn vốn là sư phụ ban cho, bây giờ người lấy lại cũng chẳng có gì sai. Bất quá… Ánh mắt hắn chợt lóe lên quang mang. Nếu phải để lại thân xác này cho tên khốn kia, không bằng hắn cùng gã đồng quy vu tận!

"Vẫn còn một lựa chọn nữa." Lâm Mặc mặt không biến sắc mà nói.

Cậu dùng ngón tay gõ gõ lên phía bên trái ngực mình, giọng nói hờ hững như có như không: "Không bằng cơ thể của ta thì sao?"

Tiểu kịch trường:

Dụ Trăn: "Tình yêu tan vỡ, tấm thân trong trắng này còn giữ làm gì! Muốn làm gì ta thì cứ làm!"

Liễu tú ông: "Ta? Ta làm ngươi làm chi?"

Dụ Trăn: "Đám người các ngươi không phải am hiểu thứ đó nhất sao."

Liễu tú ông: "Ngươi có biết làm ngươi phải tốn bao nhiêu công sức không? Hơn nữa phí nhiều vàng như vậy mua ngươi về, bây giờ làm ngươi không phải lãng phí số tiền đó sao."

Dụ Trăn: "…"

Liễu tú ông: "Ngươi trả ta một trăm nén vàng ta bỏ tiền mua ngươi, lại trả thêm mười vạn nén bạc làm phí dịch vụ, ta sẽ làm ngươi thống khoái ngay lập tức!"

Dụ Trăn:… QAQ

#Đạo diễn ta muốn lãnh lương đi về#

#Luận việc như thế nào mới là một tú ông chuyên nghiệp#

48. Chương 48: Sư Phụ Chỉ Muốn Sống Lâu Trăm Tuổi (15)

Ngay giây phút Lâm Mặc nói ra những lời đó, Hàn Vũ suýt chút nữa không kiềm chế được mà xông lên.

Lâm Mặc chỉ lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái, ý bảo đừng làm rộn, sau đó tiếp tục mặt đối mặt "Dụ Trăn".

Trông thấy tất cả những cảnh này, Hàn Vũ chỉ có thể đứng im. Nhưng nắm tay xiết chặt cùng ánh mắt đỏ ngầu như máu đã nói lên tâm trạng lúc này của hắn bất ổn đến cỡ nào. Nhiều lần hắn muốn tiến lên, lại nhớ đến cái nhìn của sư phụ, đành phải cắn môi đến bật máu mà giữ nguyên tư thế.

"Ta sẽ không có việc gì cả, ngươi không cần lo lắng." Giọng nói của Lâm Mặc vang lên trong đầu Hàn Vũ.

Lâm Mặc thân mang tu vi Nguyên Anh kỳ, có thể dùng thuật truyền âm qua thần thức. Bằng cách này, cậu có thể giao tiếp với Hàn Vũ mà không cần sợ bị nghe thấy, tiện lợi hơn ngọc bội truyền âm nhiều. Nhưng ngược lại, do tu vi Hàn Vũ chưa đủ, hắn chỉ có thể nghe mà không đáp lại được.

Bờ vai Hàn Vũ vẫn run rẩy do nín nhịn đến cực hạn, cả cơ thể căng cứng như dã thú trong tư thế săn mồi, bất kỳ lúc nào cũng sẵn sàng nhảy lên vồ lấy. Hiển nhiên hắn hoàn toàn không đem lời Lâm Mặc để vào tai.

Thấy hắn như vậy, Lâm Mặc có chút phiền muộn. Bất quá cậu không có nhiều thời gian để giải thích tỉ mỉ, chỉ nói ngắn gọn một câu: "Đừng vọng động phá hỏng kế hoạch của ta."

So với Hàn Vũ, thái độ của "Dụ Trăn" bên kia càng kỳ quặc. Gã nhăn nhó mặt mày một bộ không tin tưởng, đặt biểu tình đó lên gương mặt điển trai của Dụ Trăn quả thực vô cùng quái dị: "Ngươi đây là muốn bày trò gì?"

Chu Dương Phong sẽ không cho rằng Lâm Mặc yêu quý cả hai đệ tử của mình, quý đến nỗi thà rằng hy sinh chính bản thân cũng không muốn gã động tới một cọng lông của bọn họ. Với tu vi Nguyên Anh kỳ kia, kẻ muốn xin làm đệ tử Vân Tiêu chân nhân có xếp hàng ba vòng quanh Ma Vực cũng chưa đủ. Mất đi một hai đệ tử có đáng là gì.

Cho nên gã càng nghi ngờ rằng Lâm Mặc đây là đang bày mưu tính kế chỉ đợi mình bước chân vào liền thu lưới tóm gọn. Mặc dù tạm thời gã vẫn chưa biết bẫy rập này rốt cuộc là gì.

Kỳ thực Chu Dương Phong nghi ngờ không sai, Lâm Mặc chính là đang bày sẵn hố chờ gã rơi vào.

Nếu nhiệm vụ bảo cậu đi chết lại có thể nhận được điểm thưởng, Lâm Mặc sẽ không quá băn khoăn. Nhưng đối mặt với một kẻ vô sỉ đáng ghét như Chu Dương Phong, dùng tới chiêu đồng quy vu tận quả là lãng phí. Cậu thà rằng để Hàn Vũ đâm chết mình còn hơn giao nộp thân xác cho tên khốn trước mắt đây.

… Dĩ nhiên, không phải đâm chết theo cái nghĩa kia, khụ.

Hiện tại Chu Dương Phong sống chết không buông khỏi cơ thể Dụ Trăn, cậu chỉ có thể nghĩ cách dẫn dụ thần hồn của gã rời khỏi đó rồi một chiêu diệt sạch. Mà cách duy nhất để làm được, đó chính là cung cấp cho gã một sự lựa chọn khác so với Dụ Trăn lẫn Hàn Vũ càng thêm hấp dẫn.

Dù sao đây cũng là một mưu kế không vẹn toàn, vì nếu Chu Dương Phong không đồng ý, cậu cũng không thể làm gì gã. Bất quá Lâm Mặc chính là đang đánh cuộc. Cậu đánh cuộc lòng tham cùng với thù hận của gã đối với nguyên chủ.

"Ta cho ngươi một cơ hội. Chỉ cần ngươi có thể đoạt quyền khống chế được ta trong vòng một khắc, cơ thể này liền thuộc về ngươi."

Những lời này khiến gã có chút thòm thèm, hai mắt tỏa sáng nhìn Lâm Mặc như nhìn đùi gà quay bóng mỡ trên đĩa. Nhưng gã cũng không nhanh như thế liền buông bỏ phòng bị, hai mắt ti hí liếc nhìn Lâm Mặc.

Lâm Mặc vẫn làm lơ như không nhận thấy ánh mắt ấy, miệng tiếp tục nói: "Nếu ngươi thất bại, ngươi phải buông tha cho đệ tử của ta."

"Làm sao ta có thể tin tưởng lời ngươi nói?" "Dụ Trăn" lên tiếng, trong ánh mắt tràn ngập nghi ngờ.

"Ta có thể thề với Thiên Đạo."

"Dụ Trăn" hơi suy nghĩ một chút, sau đó bổ sung thêm: "Được, ta đồng ý. Nhưng phải thêm một điều kiện."

"Điều kiện gì?"

"Ngươi cũng thấy đó, ngươi tu vi Nguyên Anh kỳ, ta lại chỉ là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn. So sánh thực lực hai ta, chưa cần đấu cũng đã biết thắng thua." Ánh mắt gã hơi lập lòe, "Cho nên để công bằng, ngươi còn phải thề rằng sẽ không dùng đến linh lực trong suốt quá trình."

"Vô sỉ!" Hàn Vũ nhịn không được mà quát lên. Nếu không phải Lâm Mặc ngăn lại, phỏng chừng hắn đã một kiếm đâm chết tên khốn trước mắt đây.

Nếu đồng ý với điều kiện của gã, đồng nghĩa Lâm Mặc chỉ có thể dùng thần thức để chống chọi lại công kích tinh thần. Tuy sư phụ đã là Nguyên Anh kỳ, nhưng chỉ dùng mỗi thần thức chiến đấu cũng là quá bất công!

"Còn gì nữa không?" Lâm Mặc hờ hững đáp, như thể không hề quan tâm đến chuyện đó.

Sau khi ngẫm nghĩ một hồi, cảm thấy không còn chỗ nào cần nói nữa, "Dụ Trăn" liền gật đầu đồng ý.

"Ta, Chu Dương Phong, thề với Thiên Đạo. Nếu như ta thất bại trong thi đấu với Vân Tiêu chân nhân liền ngay lập tức buông tha đệ tử của hắn. Một khi vi phạm lời thề liền trời tru đất diệt, vĩnh viễn không siêu sinh!"

"Ta, Vân Tiêu, thề với Thiên Đạo. Trong thời gian thi đấu tuyệt đối không dùng đến linh lực, đồng thời nếu thất bại cơ thể ta liền thuộc về Chu Dương Phong. Một khi vi phạm lời thề liền trời tru đất diệt, vĩnh viễn không siêu sinh."

Hai lời thề vừa được lập, từ trên trời cao giáng xuống hai cột sáng, xuyên qua cả trần nhà Ma Cung mà bao phủ lấy cả hai. Mãi một lúc sau ánh sáng mới tản ra, để lộ hình bóng hai người vừa thề trong đó.

Đây chính là dấu hiệu lời thề đã được thành lập. Nếu như một trong hai bên vi phạm lời thề liền sẽ phải chịu hình phạt. Người sau khi chết có thể vào luân hồi, nhưng kẻ vi phạm sẽ phải chịu hồn phi phách tán, biến mất giữa thiên địa.

Thiên Đạo vô tình, vừa bất công lại công bằng với tất cả. Cho nên nó sẽ không vì bất kỳ ai mà xí xóa lỗi lầm. Một khi đã dám lập lời thề, đồng nghĩa cho dù có chết cũng không thay đổi. Vì vậy cũng không cần lo lắng đối phương sẽ bí quá hóa liều, tu vi yếu hơn không đánh lại thì có sao, vẫn còn Thiên Đạo trên đầu đánh chết hắn giùm.

Nghi thức thề hoàn thành, Chu Dương Phong càng thêm tin tưởng chính mình lần này thành công rồi. Thậm chí gã đã mơ tưởng đến cảnh hoàn toàn đoạt xá Vân Tiêu chân nhân, trở thành vị tu sĩ Nguyên Anh kỳ duy nhất trên toàn bộ Vũ Sa quốc. Lúc đó tiền tài cùng quyền thế đều sẽ là của gã! Mọi vinh hoa trên đời này! Ngay cả Hàn Vũ với thân phận Ma Tôn so ra cũng không bằng!

Là một ma tu đã sống nhiều năm, Chu Dương Phong đích thị không phải kẻ mạnh nhất. So tư chất ngộ tính, khối kẻ trên gã. So sức mạnh, gã cũng không có tuyệt kỹ gì đặc biệt. So tiền tài thế lực, gã lại càng thua kém.

Nhưng một ma tu tầm thường như thế lại có thể từng bước một tiến đến Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, nửa bước thành anh còn được xưng tụng là Lão Tổ, không thể nào không có tài năng gì. Trên đời này nếu hỏi hai thứ gã am hiểu nhất, đó chính là lẩn trốn cùng công kích tinh thần.

Nhiều năm bị truy đuổi lại không dám phản kích đã khiến gã luyện ra một thân tuyệt kỹ chạy trốn, cho dù rơi vào bất kỳ tình thế nào cũng có thể an toàn lui ra. Ngay cả trong trận chiến đó bị Vân Tiêu chân nhân bức ép đến tự bạo, gã vẫn tách thần hồn ra khỏi cơ thể mà tìm kiếm một thân xác khác. Còn về đánh nhau, cũng vì không đủ sức lực, gã luôn chọn biện pháp lẩn tránh lặng lẽ tấn công, dần dà quen với phương thức công kích tinh thần.

Cho nên Chu Dương Phong hết sức tin tưởng rằng chỉ cần Vân Tiêu chân nhân không thể sử dụng linh lực, hoàn toàn không phải đối thủ của gã. Trước nay gã đã xâm nhập vào thức hải của vô số người, kẻ có tu vi cao hơn gã cũng không phải không có. Trong tất cả các trường hợp đó, gã đều có thể khống chế hoàn toàn ít nhất một khắc. Nay đối phương thậm chí còn không dùng đến linh lực, gã tự tin rằng có thể thành công đoạt xá ngay lập tức cũng được!

Nhân lúc cả hai còn chưa ổn định, Chu Dương Phong liền ngay tức khắc đột ngột xông vào thức hải của Lâm Mặc! Mà Lâm Mặc không thể dùng linh lực chống đỡ, chỉ có thể phòng thủ bằng thần thức của mình!

Thoạt nhìn từ bên ngoài, cả hai giống như đứng bất động tại chỗ, nhưng Hàn Vũ biết cuộc chiến đã bắt đầu. Sư phụ hiện tại đang dùng duy nhất mỗi thần thức của mình chống chọi lại những đợt tấn công mãnh liệt của Chu Dương Phong, mà hắn lại chỉ có thể đứng đây quan sát. Không, thậm chí ngay cả chuyện gì đang xảy ra bên trong hắn cũng không biết!

Hàn Vũ cảm thấy thống hận chính bản thân mình vô năng. Nếu hắn có thể đủ mạnh mẽ, làm sao sư phụ phải đứng ra chịu đựng những thứ này. Đây là lần thứ bao nhiêu, chính hắn cũng không biết nữa. Dường như mỗi lần hắn vừa thề rằng sẽ bảo vệ người, thì ngay sau đó lại được sư phụ bảo vệ lại.

Tình huống bên trong cũng không quá tệ như Hàn Vũ, bởi vì Lâm Mặc không phải tùy tiện lại đưa ra đề nghị này. Nói thẳng ra, tất cả đều là mưu kế vốn có của cậu.

Chu Dương Phong cho rằng chỉ cần Lâm Mặc không thể dùng linh lực, gã liền có thể dễ dàng đánh bại thần thức của cậu. Chỉ là gã không biết một điều – Lâm Mặc không phải Vân Tiêu chân nhân thực thụ, thân phận chân thật của cậu là một ký chủ.

Là một ký chủ, cái gì cậu cũng có thể không có chứ tường lửa phòng chống nhận diện xâm nhập thì đầy ra. Đến cả ý chí thế giới còn bị tường lửa của hệ thống đánh lừa không nhận ra cậu là kẻ ngoại lai, làm thế nào một nhân vật nhỏ bé như Chu Dương Phong có khả năng phá vỡ bức tường này mà xâm nhập vào thức hải của cậu.

Cho dù không có linh lực, chỉ bằng vào sức mạnh của công nghệ, Chu Dương Phong đã định trước là không có cách nào thắng được ván cuộc này.

Mà không, nếu đã biết trước kết quả ngay từ đầu thì cũng không thể coi là cá cược được. Lâm Mặc vốn dĩ chỉ lừa gã thôi, mà gã lại không hề biết điều này, còn tin tưởng nhảy vào cái bẫy cậu giăng sẵn.

Cho nên trong khi Hàn Vũ đang tưởng tượng sư phụ chịu đau khổ quằn quại thì đương sư đang nằm ườn ra ghế sô pha ăn bắp rang, trước mặt còn là một máy vi tính đời mới nhất màn hình 108 inch.

"Thức hải tiện ghê, ở trong này chỉ cần tưởng tượng liền có thể biến ra bất kỳ thứ gì." Lâm Mặc vô cùng mất hình tượng mà nhai bắp rang rột rột.

419 nhìn thấy cậu chỉ muốn xóa luôn đoạn ký ức này. Thật may chỉ có mình nó trông thấy, nếu để các hệ thống khác biết được nó nhất định sẽ bị mất thể diện! Nó đã lỡ miệng khoe khoang ký chủ nhà nó là một tiểu bạch thỏ ngây thơ đáng yêu vừa ngốc manh lại bạch ngọt, một ngày nào đó bị phát hiện sẽ bị cười hỏng dữ liệu mất!

Nhìn bộ dáng này xem! Có chỗ nào giống như nó miêu tả chứ! Chỉ cần Lâm Mặc mặc quần đùi áo ba lỗ đưa tay gãi chân sột soạt nữa thôi là đúng chuẩn hình tượng ông chú già lôi thôi rồi!

Bởi vì Lâm Mặc là chủ tường lửa, cho nên thông qua hệ thống cậu có thể điều chỉnh tùy theo ý muốn của mình. Xét tới bối cảnh hiện tại là tu chân, cậu dùng loại tường lửa ma trận vây khốn người trong ảo cảnh. Vừa vô cùng tiện lợi, lại có thể theo dõi trực tiếp nha!

Quan trọng nhất là cậu có thể tùy chỉnh thành bất kỳ cái gì! Chức năng tiện lợi như vậy, mãi đến bây giờ cậu mới được dùng, không xài cho tốt thì quá lãng phí rồi!

"Nãy giờ gã ghê tởm tôi lâu như vậy, nhất định phải báo thù." Lâm Mặc vừa nói vừa gõ lạch cạch lên bàn phím.

Chu Dương Phong trải qua một mộng cảnh đáng sợ nhất từ trước đến nay trong đời gã! Đầu tiên gã tưởng rằng mình đã đánh bại kẻ địch, cướp lấy một viên Đoạt Hồn đan thượng phẩm cực kỳ quý giá. Nào ngờ đâu khi gã đem ra khoe khoang, có người đột nhiên xuất hiện gào to thuốc của gã là hàng giả chỉ toàn formalin với glucozo! Gã còn ngơ ngác chưa biết formalin với glucozo là linh thảo gì thì lại phát hiện ra bản thân đã bị nhốt vào lao tù! Ngồi trong tù, gã hàng ngày bị một tên tu sĩ ăn mặc kỳ quái đến giảng giải về thứ gọi là xã hội chủ nghĩa khuyên bảo gã hướng thiện cống hiến cho xã hội!

Sau khi được thả ra, gã hoảng sợ bỏ trốn càng xa càng tốt, trên đường đi vô tình đụng trúng một mỹ nữ cực kỳ xinh đẹp. Rồi đột nhiên không hiểu sao mỹ nữ lại tuyên bố theo đuổi gã! Ngay khi gã xiêu lòng đồng ý, khung cảnh liền thay đổi thành một gian phòng tràn ngập mùi thuốc. Mỹ nữ nằm trên giường hấp hối, đại phu nói rằng nàng mắc bệnh ung thư máu không thể tiếp tục sống nữa. Nhưng ung thư máu là cái gì???

Đáng sợ hơn, mỹ nữ lúc sắp lâm chung liền nói cho gã nghe một bí mật. Kỳ thực nàng ta chính là anh em cùng cha khác mẹ với gã! Bởi vì từ nhỏ yếu đuối nên mới giả gái! Mẹ nàng muốn tranh đoạt gia sản nên đuổi gã đi! Gã nghe như sét đánh bên tai lập tức bỏ chạy không dám ngoảnh đầu lại! Rõ ràng gã không cha không mẹ, ở đâu ra anh em lại còn giả gái?! Khoan đã bọn họ cái gì làm thì cũng đã làm rồi, rốt cuộc tại sao gã lại không phát hiện?!!

Khung cảnh lại chuyển, gã lại phát hiện chính mình nằm trong một túp lều tranh rách nát. Thì ra sau khi mỹ nữ chết đi, gã sa sút tinh thần không chống cự nổi liền lâm vào bệnh tật ốm đau, cuối cùng thì bị công ty đuổi việc (Ma tu: Ta rõ ràng còn chưa xin việc!!) rơi vào cảnh nợ nần nghèo túng. Bởi vì không trả nổi tiền nhà, gã phải dọn ra túp lều rách nát này ở tạm, hàng ngày đi ăn xin để kiếm sống qua ngày. Sau đó có người tố cáo gã ăn hối lộ sửa điểm thi (Ma tu: Sao bảo ta bị đuổi việc rồi?! Mà khoan ta đi làm việc đó làm gì?!), gã bị đem lên đài hỏa thiêu đến chết!!

Bàn tay Lâm Mặc không ngừng gõ bàn phím bùm bùm, dệt nên một câu chuyện lâm ly bi đát dành riêng cho Chu Dương Phong. Tập hợp hết máu chó giờ vàng lại, để xem Chu Dương Phong có bị hành chết không! Hai mắt cậu tỏa sáng, miệng cười hừ hừ, tốc độ dưới tay càng nhanh hơn.

Sau khi nhìn thấy tiêu đề "Chuyện đời Chu Dương Phong" của Lâm Mặc, 419 quyết định lặng lẽ thắp một ngọn nến trong lòng cho gã.

Rõ ràng chỉ cần để gã loanh quanh trong thức hải quá một khắc liền giành chiến thắng, cố tình Lâm Mặc còn muốn dằn vặt gã lên xuống. Dằn vặt thì thôi đi, lại còn soạn hẳn ra một kịch bản cẩu huyết như vậy… Nhất định là cậu bị gã ghê tởm muốn trừng trị gã lâu rồi, cho nên bây giờ có cơ hội liền ra tay không chút khoan nhượng.

Chỉ hy vọng Chu Dương Phong sau khi thoát ra khỏi tinh hoa cẩu huyết của người hiện đại từ Đông sang Tây sẽ không bị để lại di chứng gì…

Kết quả không ngoài dự đoán. Sau một khắc Lâm Mặc ngưng lại không viết tiếp, Chu Dương Phong thần thức xụi lơ không chống cự được mà bị đẩy luôn ra bên ngoài.

Hàn Vũ lo lắng đến sốt cả ruột, đi lại lòng vòng trong phòng mấy lần, ánh mắt nhìn về phía sư phụ chan chứa biết bao nhiêu lo lắng, khi nhìn tới Dụ Trăn lại hận thù vô cùng. Hắn lặng lẽ triệu hồi kiếm trong tay, liếc nhìn về cơ thể Dụ Trăn đang cứng đờ ra đó.

Chỉ cần một nhát kiếm, Dụ Trăn sẽ chết. Sẽ không bao giờ có ai ngoài hắn khiến cho sư phụ thêm phiền lòng nữa. Đây là một cơ hội tuyệt vời, không ai có thể ngăn cản được hắn. Hắn có thể giải thích với sư phụ sau, nhất định người sẽ hiểu và thông cảm.

Bàn tay cầm kiếm của Hàn Vũ càng nắm chặt, ánh mắt gắt gao bám lên người Dụ Trăn. Giết chết y, kẻ luôn chiếm lấy tầm mắt của sư phụ. Tất cả mọi thứ liên quan đến sư phụ đều phải thuộc về hắn. Hắn ích kỷ, chỉ muốn giữ riêng người cho bản thân. Còn những kẻ khác sao. Cho dù chỉ một ánh mắt, một lời nói, hắn cũng không muốn sư phụ bố thí cho họ.

Lưỡi kiếm đã kề sát ngay cổ Dụ Trăn, chỉ cần mạnh tay thêm chút nữa… Ngay khoảng khắc tưởng rằng cái chết của Dụ Trăn đã đến, Hàn Vũ bỗng dưng thu kiếm về.

Nguy hiểm thật, lại để cho tâm ma thao túng. Hàn Vũ trong lòng đổ mồ hôi mà nghĩ. Ai biết được Chu Dương Phong có động tay chân lên cơ thể Dụ Trăn không, giống như đối với hắn trước đó. Lỡ như hắn vô tình trúng kế, khiến cho sư phụ phân tâm, đây chẳng phải là gián tiếp hại chết người sao!

May mà vẫn chưa thực sự ra tay. Thu hồi tâm tư, Hàn Vũ liền quay về vị trí cũ.

Ngay khi hắn mới lui lại không lâu, từ trong thân thể Lâm Mặc xuất ra một đoàn bóng trắng mờ mờ. Chỉ bằng cảm nhận khí tức, Hàn Vũ lập tức khẳng định đây nhất định là thần hồn của Chu Dương Phong! Nói như vậy sư phụ dưới tình huống không dùng đến linh lực, vẫn thành công đánh bại gã!

Sự bội phục cùng ngưỡng mộ từ tận đáy lòng Hàn Vũ dành cho sư phụ bất tri bất giác lại tăng lên vùn vụt.

Lâm Mặc rũ mắt, hai hàng mi hơi chớp chớp định thần, sau đó ngước lên nhìn về phía bóng trắng. Chu Dương Phong đối diện vừa mới thoát khỏi ảo cảnh, tâm thần bấn loạn vẫn chưa thể hồi phục, hiện tại còn đang điên điên khùng khùng la gào lung tung.

"Không… Không phải ta! Ta không có làm!"

"Ngươi thua rồi." Lâm Mặc cố gắng nhịn cười đến nội thương mà làm bộ trang bức.

Nhân lúc gã còn đang hoảng loạn, Lâm Mặc liền đưa tay tóm lấy sợi thần hồn ấy. Huyết Sát lão tổ oai phong một thời giờ đây như cá trên thớt, cho dù giãy giụa thế nào cũng không thoát khỏi được.

"Không thể nào! Không có linh lực, tại sao ta vẫn thua ngươi?! Vân Tiêu!!" Chu Dương Phong đỏ mắt gào thét, nhận ra hành động của Lâm Mặc càng sợ hãi hơn, "Ngươi không thể làm vậy! Ngươi không được giết ta! Ngươi đã thề với Thiên Đạo sẽ không dùng linh lực!"

"Ta chỉ thề không dùng trong lúc thi đấu a." Lâm Mặc liếc nhìn gã như nhìn một tên ngốc.

"Sư phụ, đừng nghe gã lảm nhảm làm gì, loại người này vẫn nên giải quyết gọn lẹ." Hàn Vũ đứng một bên tiến lên thưa.

Ý kiến của Hàn Vũ lại vô cùng hợp ý vừa lòng đối với Lâm Mặc lúc này. Cậu đã chướng mắt tên khốn này lâu rồi, cho dù nhiệm vụ phụ thất bại không nhận được điểm năng lượng cũng không muốn để cho gã này đâm chết mình. Mà một khi đã như vậy, diệt cỏ tận gốc là hành vi đúng đắn nhất.

[Cậu thay đổi cốt truyện như vậy thật sự ổn sao?]

"Dù sao kịch bản đã quắn quéo như lò xo rồi, tôi vặn thêm vài cái cũng không sao." Lâm Mặc xua tay tỏ vẻ chuyện này không là gì, "Cứ để Hàn Vũ thay Chu Dương Phong tiêu diệt Quy Môn tông cũng được."

Nếu chọn một trong hai, Lâm Mặc hiển nhiên vẫn muốn bé con nhà mình sống lâu hơn tên ma tu ghê tởm này.

Còn sau đó… Ha hả, đó là chuyện sau này, lúc ấy cậu cũng không còn ở đây nữa.

Ý niệm Lâm Mặc vừa động, thần hồn trong tay Lâm Mặc cũng cảm nhận được. Gã tìm mọi cách trốn thoát, lại đấu không lại linh lực của một vị Nguyên Anh kỳ, chỉ có thể dùng những lời nguyền rủa khó nghe nhất mà mắng chửi cậu. Sắc mặt Hàn Vũ đã đen như đáy nồi, Lâm Mặc lại không buồn quan tâm, cứ tiếp tục như không nghe thấy gì.

Nào ngờ, ngay giây phút quyết định ấy, biến động lại xảy ra.

Trong người Lâm Mặc đột ngột xuất hiện từng luồng hỏa khí lan tỏa khắp kinh mạch, nóng bỏng đau đớn như muốn nổ tung lục phũ ngũ tạng!

Hỏa khí của Liệt Hỏa sơn! Trong lòng Lâm Mặc phắc một tiếng, lại chỉ có thể phân tán linh lực đánh đuổi chúng đi.

Trước kia vào Liệt Hỏa sơn chịu tội, theo lời hệ thống đó là hình phạt dành cho tội danh OOC. Lúc ấy 419 có nói với cậu hỏa khí của Liệt Hỏa sơn sẽ xâm nhập vào kinh mạch, nhưng mấy tháng qua ở Ma Cung với Hàn Vũ cậu vẫn ăn ngon ngủ yên không thấy chúng đến quấy rầy lần nào. Cũng vì vậy mà Lâm Mặc tự nhiên xem nhẹ, coi như ý chí thế giới tha lỗi cho mình.

Chỉ không ngờ ngay giờ phút mấu chốt này, hỏa khí lại lan ra! Rốt cuộc Thiên Đạo đây là có ý gì?! Muốn Dụ Trăn sống sót, cậu không ngạc nhiên, dù sao y cũng là nhân vật chính. Nhưng Chu Dương Phong chỉ là pháo hôi, vì cái gì cậu cũng không thể giết?!

Hỏa khí này thế nhưng còn mãnh liệt hơn lửa của Liệt Hỏa sơn. Lâm Mặc chống đỡ không được, mồ hôi chảy dọc theo hai bên thái dương, cuối cùng ngã xuống đất. Mà Chu Dương Phong chính là nhân cơ hội này tránh né thoát ra!

Hàn Vũ trông thấy cậu như vậy, sắc mặt hắn còn tái nhợt hơn, chỉ kịp kêu một tiếng sư phụ rồi xông đến đỡ.

Bản thân Chu Dương Phong cũng không rõ chuyện gì vừa xảy ra, nhưng có thể thoát chết một mạng gã đương nhiên không bỏ qua. Thần hồn gã vừa thoát khỏi tay Lâm Mặc liền ngay lập tức bay trở về thức hải của Dụ Trăn ẩn trốn trong đó!

"Ngươi vi phạm lời thề…" Lâm Mặc đã định thần được đôi chút, bất quá giọng nói vẫn vô cùng yếu ớt mà hướng về phía "Dụ Trăn".

"Rơi vào tay ngươi, ta cũng chỉ có con đường hồn phi phách tán! Nếu đường nào cũng là tử lộ, ta thà kéo theo vài cái đệm lưng!" "Dụ Trăn" đỏ mắt điên cuồng kêu gào.

Lâm Mặc muốn ngăn cản gã, nhưng hỏa khí xông thẳng vào tim khiến cậu nhịn không được phun ra một búng máu. Máu thấm vào bạch y, thoạt nhìn dọa người vô cùng.

Hàn Vũ càng thêm nôn nóng, hắn sợ hãi ôm chặt Lâm Mặc mà lay động: "Sư phụ, người làm sao vậy?"

Cơ thể của sư phụ trong vòng tay hắn thật gầy. Hàn Vũ vẫn luôn nhớ lần đầu tiên gặp mặt, sư phụ cao hơn hắn rất nhiều, uy nghiêm oai phong là kẻ đứng đầu trên tất cả. Mỗi khi hắn muốn nhìn thấy người đều phải ngẩng đầu lên thật cao mới có thể thấy rõ.

Những lúc hắn mải mê luyện kiếm không chú ý vấp té đến gãy cả chân, sư phụ sẽ thở dài trách móc, nhưng sau đó lại cúi xuống cõng hắn sau lưng mang về phòng trúc. Lúc ấy bờ vai sư phụ thật rộng, dễ chịu vô cùng. Hắn còn có thể ngửi thấy hương thảo dược thoang thoảng từ tóc của người, mùi hương êm ái cùng tấm lưng vững chắc kia khiến một đứa trẻ quên cả cơn đau mà rơi vào giấc ngủ.

Buổi tối những ngày đầu hắn đến Thanh Dương Phong, bị ác mộng quấy nhiễu đến không ngủ được, sư phụ nghiêm mặt lại lặng lẽ mang hắn về phòng của người ngủ chung. Sư phụ thể hàn, nhưng bên trong vòng tay người thật ấm áp. Hắn nằm chung với người trên một chiếc giường, chật chội hơn nhiều so với nằm riêng, nhưng xúc cảm lại ấm áp đến khiến hắn muốn vĩnh viễn trầm mê bên trong.

Bắt đầu từ bao giờ, hắn đã cao lớn hơn sư phụ, không cần phải ngẩng đầu lên để nhìn thấy gương mặt người nữa. Rồi từ khi nào, bờ vai to rộng từng cõng hắn kia giờ đây lại gầy yếu mỏng manh như một tờ giấy bạc giữa con gió. Ngay cả giấc ngủ ấm áp khi xưa, hiện tại hắn chỉ cần một cánh tay đã có thể dễ dàng ôm lấy người vùi vào trong lồng ngực mình.

"Ta không sao, mau ngăn cản gã." Lâm Mặc khó khăn thốt ra từng chữ, gân xanh trên thái dương biểu lộ cậu đang chịu đựng đau đớn đến nhường nào.

"Quá muộn rồi!!"

Ngay khi Hàn Vũ quay mặt nhìn lại, hắn nhận ra Chu Dương Phong đã phát động công kích tự bạo! Gã đây là muốn đồng quy vu tận, mang theo hắn, sư phụ cùng Dụ Trăn chết chung!

"Ha ha ha…!! Có thể giết chết được ngươi, ta coi như chết không nuối tiếc!!"

Lâm Mặc chật vật đứng dậy, vẫn phải dựa vào Hàn Vũ một bên mới đứng vững. Cậu chùi vệt máu ở khóe môi, sau khi định thần lại ra lệnh cho Hàn Vũ: "Ngươi mau chóng rời khỏi nơi này, nhanh lên."

"Ta mang sư phụ đi!"

"Bỏ tay ra! Ta ra lệnh cho ngươi rời đi!" Lâm Mặc dùng hết sức lực đẩy tay Hàn Vũ ra khỏi eo của mình, giận dữ quát, "Để ta ở đây, ta tự có thể xử lý! Ngươi mau đi!"

Ánh mắt Hàn Vũ tràn ngập đau đớn cùng bi thương. Lại tự mình xử lý, sư phụ, vì cái gì người không bao giờ mở miệng nhờ ta giúp đỡ? Vì cái gì người luôn nghĩ ta cần sự che chở của người?

Hơn nữa trong tình thế này, còn có cách nào để giải quyết sao? Chỉ có bản thân người tự bạo dừng lại công kích, ngoài ra cho dù bất kỳ ai tác động từ bên ngoài cũng không hủy bỏ được. Cho nên đây mới được xem như là chiêu đồng quy vu tận, bí quá hóa liều.

Cho dù là Vân Tiêu chân nhân trong trạng thái đỉnh phong nếu chống lại sát thương từ tự bạo cũng sẽ chịu tổn thương phần nào, nói gì đến tình trạng hiện tại!

Không! Vẫn có một cách! Ánh mắt Hàn Vũ lóe lên sự ngoan độc.

Chỉ cần phá hủy đan điền, giết chết đối phương trước khi thành công tự bạo, như vậy có thể ngăn cản được. Hoặc chí ít cũng giảm được uy lực vụ nổ. Nhưng nếu không thành công lấy mạng y trong vòng một kiếm, rất có thể sẽ khiến quá trình tự bạo diễn ra ngay tức khắc!

Đây chính là đánh cuộc tính mạng! Nhưng Hàn Vũ đã không còn thời gian suy nghĩ nữa rồi. Hắn triệu hồi ra kiếm bản mệnh trong tay, bước thẳng đến trước mặt Dụ Trăn không chút băn khoăn.

Dường như nhận ra được suy nghĩ của hắn, Lâm Mặc hoảng hốt ngăn lại: "Ngươi định làm gì vậy? Không được!"

Nếu Dụ Trăn chết, toàn bộ thế giới sẽ sụp đổ!

Bao gồm cả Hàn Vũ!

Nhưng Hàn Vũ như không nghe thấy lời cậu. Hắn chỉ tàn nhẫn đâm thẳng kiếm về hướng đan điền Dụ Trăn, phá hủy toàn bộ bên trong của y! Trong phòng vang lên tiếng gào thét đau đớn của Chu Dương Phong, cùng tiếng răng rắc do đan điền vỡ vụn!

Cuối cùng Dụ Trăn hộc máu, ngã sang một bên. Y đã chết, quá trình tự bạo cũng được hóa giải.

Hàn Vũ thở phào nhẹ nhõm một hơi. Có thể thành công, thực sự là quá tốt. Kỳ thực hắn đã ôm trước tâm trạng chịu chết, nếu có thất bại hắn sẽ dùng chính thân mình để gánh chịu phần lớn ảnh hưởng của vụ nổ đó. May mắn là ông trời vẫn còn có mắt, muốn để hắn cùng sư phụ song túc song phi.

Mối nguy hiểm đã được giải trừ, Hàn Vũ quay lại nhìn sư phụ, bộ dáng như muốn cầu khen ngợi. Chỉ là trong mắt sư phụ không có mừng rỡ như hắn tưởng tượng. Toàn bộ đều là hoảng hốt, kinh hãi và… đau đớn.

Hàn Vũ vẫn chưa kịp hỏi xem có chuyện gì xảy ra, đột nhiên toàn bộ gian phòng rung lắc dữ dội. Sau đó khung cảnh xung quanh tách ra thành vô vàn mảnh vỡ, dần dần biến mất! Hắn kinh hoàng nhìn về phía sư phụ, thấy bóng dáng người thế nhưng cũng dần mờ nhạt biến mất theo mọi thứ. Sợ hãi đến cùng cực, hắn muốn lao lên phía trước để bắt lấy người, sau đó lại phát hiện ra chính bản thân mình cũng từ từ biến mất!

[Dữ liệu gốc bị hủy hoại, thế giới sụp đổ. Truyền tống khỏi thế giới trong 3, 2, 1…]

Cuối cùng, tất cả còn lại chỉ là một màn đen vô tận.

Lâm Mặc ngồi trên ghế, gương mặt vô cảm không biểu lộ chút cảm xúc. Hai tay cậu đan chéo nhau đặt trên bụng, ánh mắt hướng về phía 419.

Vốn dĩ chỉ cần Hàn Vũ rời đi, cậu liền sẽ tấn công ngược lại vào thức hải của Dụ Trăn, chiếm đoạt quyền khống chế cơ thể y rồi dừng lại quá trình tự bạo. Nhưng Hàn Vũ lại cho rằng cậu muốn tìm đường chết, không những không đi lại còn tự mình xông lên giải quyết Dụ Trăn.

Lẽ ra cậu nên chán ghét hắn làm sai lệch kế hoạch của mình, khiến cho thế giới sụp đổ, nhiệm vụ của cậu thất bại. Nhưng cho dù là vậy, trái tim của Lâm Mặc vẫn cảm thấy vô cùng ấm áp. Cái cảm giác được người khác thay mình che chở này, đã lâu rồi cậu không trải nghiệm lại.

Đến phút cuối cùng cậu vẫn không thể giận hắn, dù chỉ một chút thôi. Cho dù Hàn Vũ có gây ra lỗi lầm tày trời gì, có lẽ cậu đều sẽ dễ dàng tha thứ.

Chỉ là, hắn biến mất rồi. Tử vong hoàn toàn, không có luân hồi, không có trọng sinh. Không còn tồn tại ở bất cứ đâu nữa.

[Thế giới sụp đổ, tự động phán định đánh giá F. Thu hồi toàn bộ điểm thưởng của ký chủ tại thế giới này, ngoài ra ký chủ mất quyền lựa chọn thế giới sau.]

[Cấp bậc ký chủ hiện tại là cấp 9, tổng điểm năng lượng là 3245.]

"Chuyện hỏa khí là như thế nào?" Giọng Lâm Mặc lạnh lẽo đến cùng cực, giống như cậu hiện tại vẫn còn là Vân Tiêu chân nhân.

[Là do ý chí thế giới làm. Theo tra xét của hệ thống, nó phán định hành vi của cậu sẽ gây nguy hiểm đến dữ liệu, cho nên mới làm như vậy.] 419 đọc lại kết quả báo cáo, [Cụ thể thì, cậu muốn giết chết Chu Dương Phong để Hàn Vũ thay thế gã tiêu diệt Quy Môn tông. Nhưng Thiên Đạo lại cảm thấy nếu là Hàn Vũ, sẽ nảy sinh nguy cơ hắn giết chết cả nhân vật chính. Vì vậy nó cố tình gây ra chuyện như thế khiến cho Chu Dương Phong có cơ hội trốn thoát.]

"Nhưng sau khi Chu Dương Phong thoát nó vẫn không dừng lại."

[Kỳ thực… Thiên Đạo muốn giết cậu. Nó phân tích cho thấy cậu chính là nguyên nhân chính gây nên tất cả những chuyện này, cho nên nó cho rằng chỉ cần cậu biến mất sẽ khiến mọi việc quay về quỹ đạo vốn có.]

Vậy nên có thể giải thích vì cái gì chủ hệ thống lại phát nhiệm vụ bị ma tu đâm chết trước khi phát nhiệm vụ ba. Xem ra ngay từ lúc đó nó đã kiến nghị muốn giết chết cậu rồi đi.

[Ý chí thế giới thuộc về dữ liệu gốc của thế giới đó, mà nhân vật chính cũng là một phần dữ liệu gốc. Một khi nhân vật chính chết, dữ liệu gốc bị hủy hoại, toàn bộ thế giới sẽ sụp đổ, nó cũng "chết" theo. Đến lúc đó nhân viên lập trình sẽ phải kiến tạo lại thế giới từ đầu, một ý chí thế giới mới sẽ được tạo ra lại.]

[Thiên Đạo ở thế giới này phát triển khá tốt, gần như có nhận thức của riêng mình. Nó lo lắng rằng cậu sẽ khiến nó bị xóa sổ, nên muốn giết chết cậu trước.]

"Đáng tiếc là hành vi của nó đã khiến nó chết nhanh hơn." Lâm Mặc không mặn không nhạt đáp một câu.

[Đúng vậy, chung quy nó vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn. Nó lựa chọn theo số liệu phân tích được, chứ không có khả năng nhìn toàn cục để đưa suy xét hợp lý. Nếu so sánh thì trình độ trí tuệ của nó chỉ bằng đứa bé 1-2 tuổi, lúc đói sẽ khóc lóc đòi sữa mà không nghĩ tới những hậu quả có thể xảy ra khi mình làm vậy.]

[Trong việc này ý chí thế giới có một phần sai lầm, nhưng chung quy lỗi vẫn thuộc về cậu. Đánh giá F… Thôi, cậu vẫn nên cầu mong chủ hệ thống nhân từ ở thế giới sau đi.]

Lâm Mặc chỉ ừ một tiếng qua loa. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, không vãn hồi được, cậu sẽ không vì một dãy số liệu trí tuệ tương đương con nít mà giận hờn gì.

Tiếp sau đó, 419 tiến hành nén dữ liệu cho cậu. Chỉ chốc lát sau, những chuyện xảy ra trước đó không lâu liền toàn bộ thu gọn như một phiên bản tiểu thuyết. Tâm trạng Lâm Mặc cũng nhẹ nhõm hơn hẳn.

"Bắt đầu thế giới tiếp theo luôn đi."

Tác giả có lời muốn nói: Ta giữ đúng lời hứa rồi nhé. Tất cả cùng chết, không còn ai sống kể công! Cho nên thế giới này tuyệt đối không ngược công!

Sẽ có tiểu phiên ngoại, nhưng 100% là phiên ngoại ngọt ngào. Phiên ngoại không liên quan nhưng thật ra có liên quan một chút đến thế giới này, tóm lại mọi người cứ xem như một thế giới song song đi!

Ta chân thành xin lỗi vì thế giới này gần như không có thịt, và văn phong của ta cũng không tốt lắm. Vì vài chuyện gia đình nên khoảng nửa phần sau của thế giới này ta ở trong tâm trạng xấu, làm ảnh hưởng đến tác phẩm. Bắt đầu từ thế giới sau ta sẽ cố gắng quay về phong độ cũ TT^TT Mọi người đừng ghét bỏ a~

49. Chương 49: Quà Đền Bù~

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tác giả có lời muốn nói: Hàng đền bù tự tay ta làm tặng mọi người nha ( ) Mọi người thử tự điền thoại và kết thúc xem? ( )

Phiên ngoại ngày mai sẽ đăng, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người

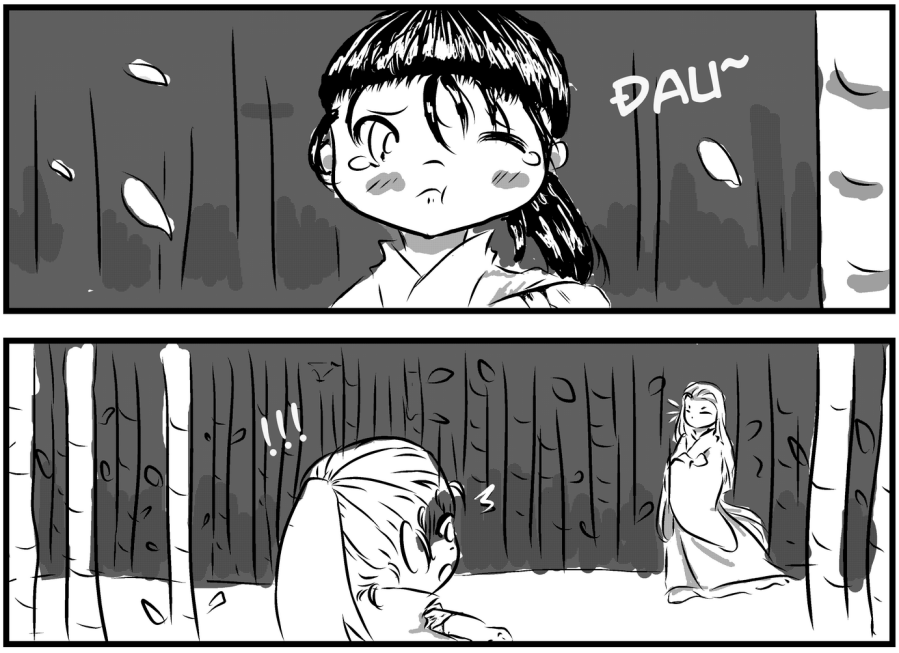
DAU~
!!!

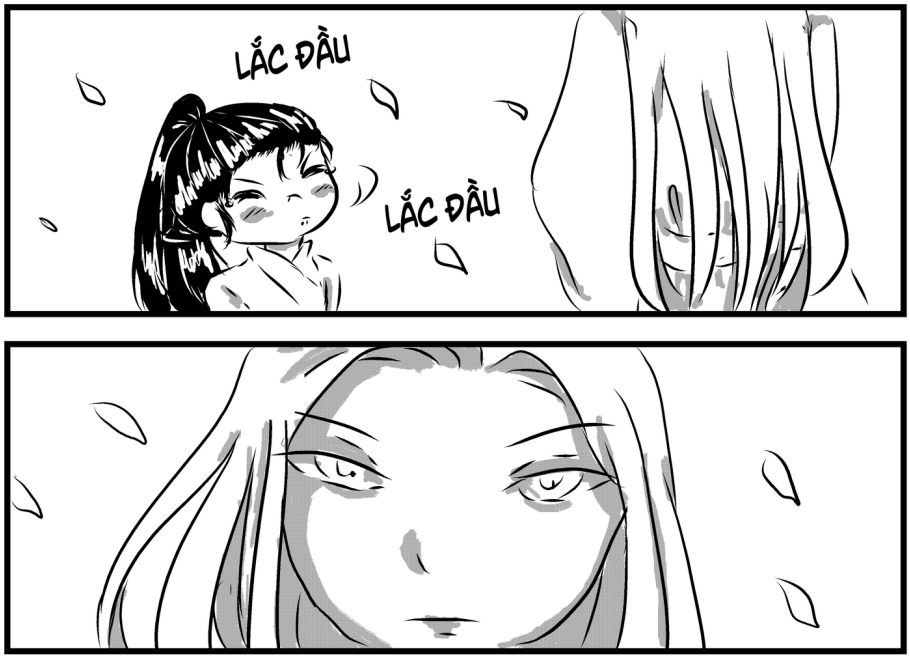
LẮC ĐẦU
LẮC ĐẦU

CÚT ĐI
RUN
VÔ DỤNG
RUN
NẮM

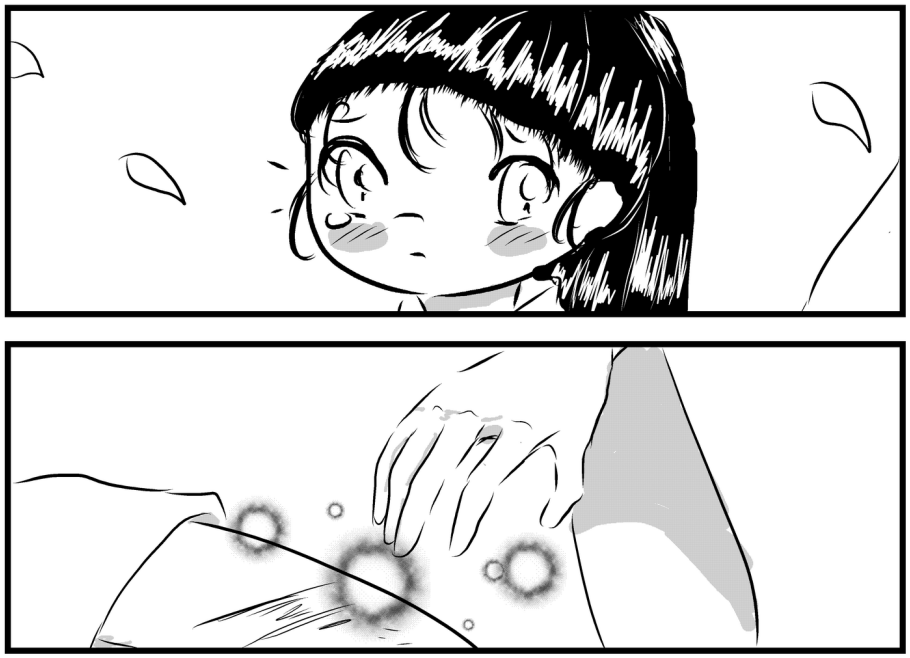

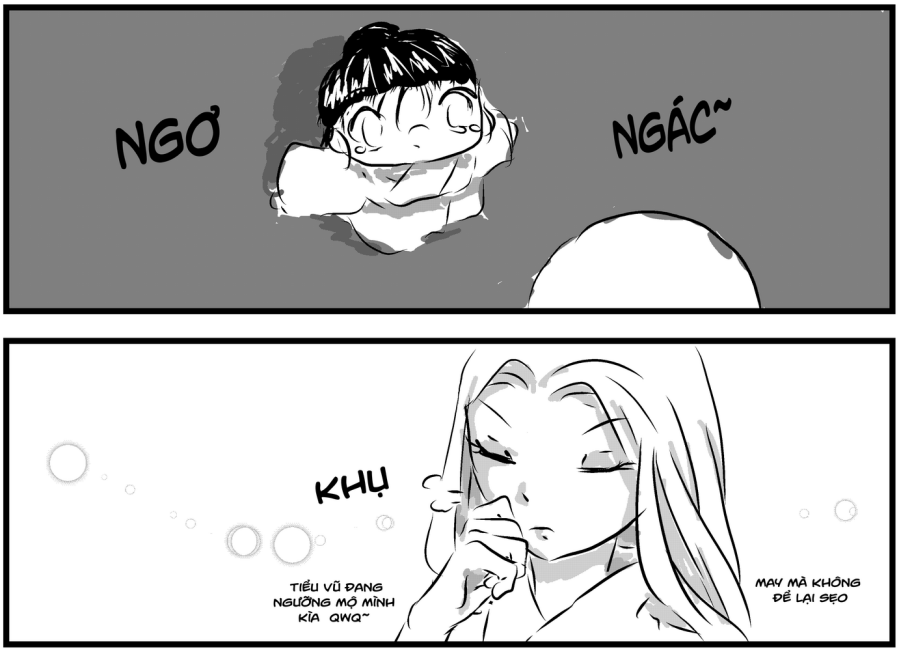
NGƠ
NGÁC~
KHỤ
TIỂU VŨ ĐANG NGƯỠNG MỘ MÌNH KÌA QWQ~
MAY MÀ KHÔNG ĐỂ LẠI SẸO

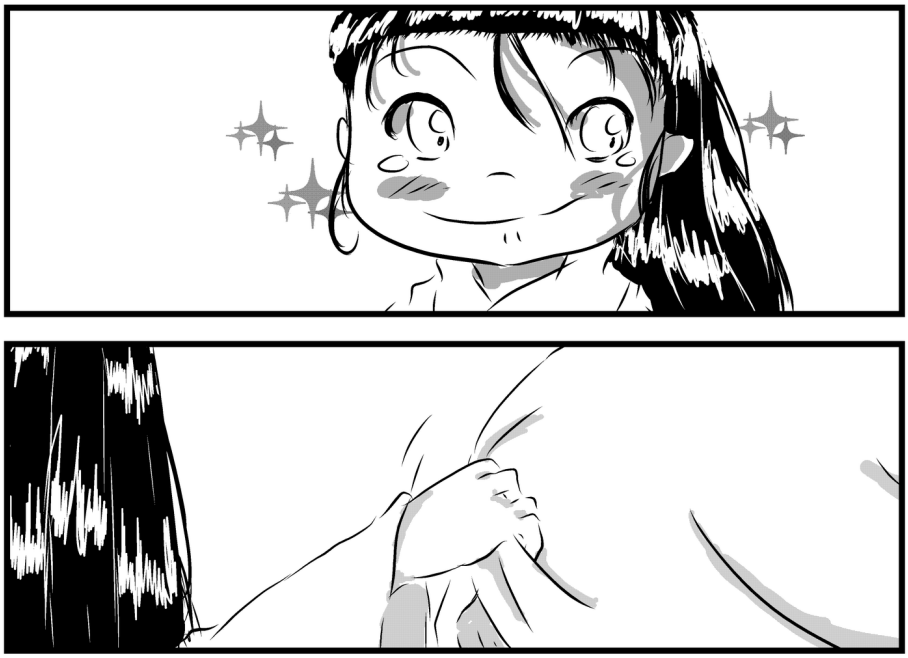

50. Chương 50: Phiên Ngoại: Hàn Vũ (1)

Trường trung học phổ thông Quy Môn.

Tiếng giảng bài đều đều vang vọng khắp lớp học. Nam nhân lớn tuổi, gương mặt lại nhu hòa dễ nhìn vừa cầm phấn trong tay viết trên bảng, vừa giải thích từng chỗ một.

Dáng người nam nhân cao lớn, nhưng lại có cảm giác mảnh mai, eo thon chân dài, thoạt nhìn mảnh khảnh tinh tế. Mái tóc đen có chút dài vắt qua sau tai, một số sợi rũ xuống trước trán, đối lập với làn da trắng. Sóng mũi cao và thẳng, môi mỏng lại hồng, đuôi mắt hơi kéo dài. Khí chất quanh thân đều tỏa ra một sự lạnh lùng thanh cao khó tả. Rõ ràng đã ngoài bốn mươi, lại không đem đến cảm giác già yếu, trái lại còn có chút hương vị thành thục.

Chuông vừa reng, đám học trò trong trường liền như ong vỡ tổ nhốn nháo cả lên. Thế nhưng trong lớp nam nhân này, bọn học sinh vẫn vô cùng nghiêm chỉnh tuân theo kỷ luật, từng người một rời lớp không chen lấn, cũng không dám nói lớn tiếng. Thỉnh thoảng có một vài học sinh nữ còn len lén nhìn thầy giáo, hai gò má đỏ ửng lên một cách khả nghi.

"Thầy Lâm! Để em giúp thầy mang số tài liệu này xuống phòng giáo viên nhé?" Một nam sinh nhanh nhẩu chạy tới hỏi.

Lâm Mặc nghe thấy thế có chút buồn cười, cuối cùng vẫn nhã nhặn từ chối: "Không cần đâu, lát nữa thầy sẽ đi về nhà luôn. Cảm ơn em."

Nam sinh thất vọng ra mặt, đầu gục xuống ủy khuất rời đi. Thật khó khăn mới kiếm được cớ để giúp thầy Lâm, không ngờ lại thất bại. Ây!

Dọc theo đường đi, Lâm Mặc còn nhận được lời hỏi thăm của một vài học sinh khác, thậm chí có em còn chưa từng học lớp cậu bao giờ. Đối với thái độ của họ, cậu chỉ nhàn nhạt đáp lại đúng khuôn phép, không quá thân mật lại không quá lạnh lùng.

Thế nhưng mặc dù Lâm Mặc có từ chối bao nhiêu lần, đám học sinh vẫn như dính bả mà tìm cách bám đuôi theo cậu không buông. Mãi đến khi đến hầm đỗ xe, cậu mới thoát được bọn chúng.

"Thầy Lâm hôm nay về sớm thế?" Một giáo viên khác đi ngang qua tươi cười chào hỏi.

"Còn mấy tuần nữa là tụi nhỏ thi rồi, tôi tranh thủ đem bài tập về chấm hết luôn. Nghe nói lớp thầy Lý vừa mới có học sinh đạt giải cấp tỉnh phải không?" Lâm Mặc đáp.

Nhắc tới học sinh của mình, gương mặt thầy Lý vui vẻ lên hẳn: "Có gì đâu, ban đầu tôi cho chúng đi thi cũng chỉ để mở mang kinh nghiệm. Không ngờ lại đạt giải thật."

Hai người hàn huyên một hồi thì rời đi. Lâm Mặc leo lên xe, chậm rãi lái về nhà.

Nhân duyên Lâm Mặc ở trường hay ở trong thị trấn đều rất tốt. Có lẽ việc này cũng liên quan đôi chút đến xuất thân của cậu. Năm Lâm Mặc mười tám tuổi, cậu đỗ thủ khoa đại học A danh giá tại thành phố B. Trong thời gian bốn năm, cậu gặt hái vô số giải thưởng nghiên cứu, cuối cùng tốt nghiệp với tấm bằng loại ưu.

Ai cũng cho rằng Lâm Mặc sẽ tiếp tục học lên cao, hoặc đi du học làm nghiên cứu sinh. Thế nhưng cậu lại đột ngột chọn làm giáo viên, về dạy ở một thị trấn hẻo lánh. Quyết định này khiến vô số người sững sờ, Có người khuyên can cậu, có người bảo cậu điên rồi, nhưng cậu vẫn kiên quyết với lựa chọn của mình.

Kỳ thực Lâm Mặc vốn là trẻ mồ côi, may mắn được một nhà giáo tốt bụng nhận nuôi mới có cơ hội ăn học thành tài như bây giờ. Cho nên giấc mơ lâu nay của cậu luôn là trở thành một giáo viên xuất sắc như người nọ. Học lên cao hay làm nghiên cứu sinh thì càng có nhiều lựa chọn hơn trong tương lai, tiền kiếm được cũng nhiều hờn, chỉ là Lâm Mặc yêu thích trẻ con, càng muốn làm một giáo viên cấp ba hơn. Đáng tiếc, người thầy đó qua đời từ lúc cậu bước chân vào đại học, cho nên không thể thấy được dáng vẻ của cậu trên bục giảng.

Tính tình Lâm Mặc luôn lãnh đạm, khiến người ta có cảm giác xa không với tới, thế nhưng lại được rất nhiều người yêu mến. Những học sinh học lớp cậu luôn yêu quý người thầy này, mà các giáo viên trong trường cũng rất có thiện cảm với cậu. Ngay cả hàng xóm cũng không thấy cậu kiêu ngạo, còn có chút sùng bái phong thái của cậu.

… Hẳn là nhờ có túi da đẹp đi. Nghĩ như vậy, Lâm Mặc bất giác sờ sờ mũi.

Dù sao với trình độ của cậu thì có thể dạy bất kỳ trường danh giá nào ở thủ đô. Mà những người dân chân đất dẫu ít học thức, lại vô cùng kính trọng những người trẻ tuổi có học như thế.

Lâm Mặc lái xe vào sân, sau đó mở cửa bước vào nhà. Xe này cũng chỉ là loại tầm trung, còn là hàng xài rồi không quá đắt tiền, cậu cũng không sợ bị người khác đập phá. Huống hồ khu vực này tuy hẻo lánh nhưng an ninh rất tốt, sẽ không có ai làm chuyện như vậy.

Căn nhà trống trải vắng vẻ khiến Lâm Mặc không khỏi thở dài. Xắn tay áo lên, cậu bắt đầu lau dọn từ trong ra ngoài. Sau khi đã tinh tươm hơn chút, lúc này cậu mới vào bếp nấu vài món đơn giản.

Đàn ông ngoài bốn mươi tuổi lại chưa có vợ, thành thử nhà cửa cũng không gọn gàng lắm. Mà lý do cậu đến bây giờ vẫn chưa vợ… Hây, đây lại là một cố sự khác.

Đồ ăn còn chưa chín, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa. Tiếng gõ đều đặn theo nhịp độ, nhưng không hiểu sao Lâm Mặc lại cảm giác người ngoài cửa lại đang vô cùng sốt ruột. Có thể là ai nhỉ? Người ở nơi đây không giống dân thành phố, có chuyện cần gặp nhau thì đã hô to một tiếng "Thầy Lâm ơi!" rồi. Cho nên người đến hẳn không phải hàng xóm trong khu vực. Lấy khăn lau mồ hôi, cậu bước ra ngoài mở cửa.

Cảnh cửa vừa mở, bên ngoài là một người đàn ông mặc tây trang đen. Lâm Mặc khoảng mét bảy, bình thường cũng xem như cao, thế nhưng đối diện với người đàn ông này lại thấp hơn hẳn một cái đầu. Cậu cẩn thận đánh giá đối phương. Ngũ quan đoan chính, vóc dáng cao lớn rắn chắc, lại vận một bộ đồ cao cấp, tổng thể nhìn không giống người sống ở một thị trấn nhỏ bé này.

Huống hồ loại khí chất quý khí vương giả này, trông càng giống một doanh nhân thành đạt, một vị tổng tài cao quý nơi thành phố hơn. Loại người này không phú cũng quý, năm đó cậu tuy học hành giỏi giang có chút danh tiếng, nhưng tuyệt đối không có cơ hội tiếp xúc với dạng người này.

Không tài nào nhớ ra được mình đã từng quen ai như thế, Lâm Mặc đành dè dặt hỏi: "Anh là…?"

Nam nhân lãnh khốc đứng trước mặt cậu trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng mới chịu mở miệng thốt lên một chữ: "Cha…"

Hai mươi năm trước.

Lâm Mặc khi ấy mới vừa về trường nhận công tác. Cuộc sống của cậu trôi qua khá đơn giản, sáng sớm đi dạy, tối về soạn giáo án, ngẫu nhiên có thể trồng hoa xem kịch, cũng coi như thú vui tao nhã. Thị trấn tuy nhỏ nhưng không đến mức lạc hậu, những nhu yếu phẩm cần thiết đều có cả. Đối với người đã quen lối sống giản dị như Lâm Mặc, này quả thực thiên đường.

Cho đến một ngày, cậu nhặt được Hàn Vũ.

Đúng, là nhặt được. Trên đường đi về, Lâm Mặc tìm thấy hắn nằm trong đống rác, trên người chi chít vết thương. Cậu không khỏi dừng lại, đem hắn đi chữa trị, sau đó báo cảnh sát đến.

Sau khi Hàn Vũ tỉnh lại, bác sĩ chẩn đoán hắn vì quá kinh hãi mà quên hết ký ức. Thứ duy nhất hắn còn nhớ chính là cái tên Hàn Vũ này. Cảnh sát đã thử vào cuộc điều tra, rốt cuộc phát hiện ra đường dây bắt cóc trẻ em buôn nội tạng. Đáng tiếc bọn bắt cóc lại nhanh chân chạy thoát, cảnh sát chỉ có thể tạm thời kết án gác lại. Sau đó bọn họ có thử tìm kiếm thông tin xem có gia đình nào lạc mất con cái không, nhưng lại không kiếm được, thành thử Hàn Vũ sau khi xuất viện vẫn chưa có ai đón về.

Lúc này Hàn Vũ chỉ mới năm tuổi. Vì không tìm được người thân, cảnh sát đành bất lực chỉ có thể đem hắn vào viện mồ côi.

Lâm Mặc vẫn nhớ rõ Hàn Vũ lúc ấy chỉ là một đứa trẻ, cái gì cũng không hiểu cái gì cũng quên mất, thế nhưng nghe người ta nói muốn đem hắn đi liền sợ hãi mà ôm chặt Lâm Mặc không buông. Mấy lần như vậy, bên cảnh sát cũng chịu thua không biết phải làm sao.

Bản thân từng là cô nhi, Lâm Mặc biết rõ viện mồ côi là nơi như thế nào. Đó là một khu nhà lớn tập trung hàng chục đến hàng trăm đứa trẻ ở nhiều lứa tuổi, chia thành nhóm do vài bà vú già chăm nom. Nguồn tài chính duy nhất của viện mồ côi đến từ chính phủ và các nhà tài trợ hảo tâm, đương nhiên thiếu thốn về vật chất là không thể tránh khỏi. Nhất là ở cái thị trấn hẻo lánh như Vũ Sa trấn đây, ít ai biết đến, khẳng định không tốt được bao nhiêu.

Tiền bạc không đủ, bữa ăn của những đứa trẻ cũng giảm đi đáng kể. Trẻ con tuổi mới lớn, vì miếng ăn có thể đánh nhau đến bể đầu. Nơi ấy như một xã hội thu nhỏ, những đứa to lớn khỏe mạnh thì xưng hùng xưng bá, những đứa gầy yếu hơn phải nghe theo, mà xui xẻo nhất chính là những đứa bị cô lập. Chúng bị xem như là bao cát, luôn bị đám nhóc lớn hơn đem ra trêu chọc đánh đập. Các bà vú thì già rồi, hơn nữa công việc lương chẳng bao nhiêu, đương nhiên sẽ không vì tranh cãi của mấy đứa trẻ con mà xen vào. Mà nếu có ai nhân hậu giúp đỡ, thì sau khi người đó rời đi, đứa trẻ ấy lại càng bị ức hiếp dữ dội hơn.

Ném một đứa bé gầy yếu mất trí nhớ như Hàn Vũ vào viện mồ côi, chẳng khác nào đưa thẳng bé đi chết. Lâm Mặc nhớ tới quá khứ xót xa của mình, đột nhiên đồng cảm với hắn. Cuối cùng chẳng biết máu xông lên não thế nào, hùng hổ nhận nuôi hắn.

Sau khi đem Hàn Vũ về rồi, suy nghĩ tỉnh táo lại, cậu mới nhận ra đây là một hành vi ngu ngốc cỡ nào. Cậu chỉ là một thầy giáo mới về, lương thấp nuôi bản thân thì không đến nỗi nào, nay còn nuôi thêm một đứa bé tuổi ăn tuổi lớn thì phải xoay sở sao. Ngoài ra, một thanh niên mới qua tuổi đôi mươi đã nhận nuôi một đứa bé, ai mà dám gả con gái cho. Rồi còn phải học cách chăm sóc, đủ mọi chuyện rắc rối đang chờ cậu.

Thế nhưng, Lâm Mặc thực sự yêu thích đứa bé này. Nói đúng hơn, cậu rất yêu thích trẻ con, bằng không cũng không chọn nghề nhà giáo. Dù biết trước sẽ phải đối mặt với bao nhiêu khó khăn, cậu vẫn không hề nghĩ tới chuyện bỏ rơi hắn.

Từ đó, Lâm Mặc bắt đầu hành trình gà trống nuôi con cực khổ của mình.

Trước kia, cậu chỉ dạy chính quy, sau đó dành thời gian để nghỉ ngơi đọc sách. Bây giờ cậu phải nhận cả những lớp tự học buổi tối, dạy kèm các học sinh giỏi và yếu, thậm chí còn xin làm thêm ở các nhà hàng vào buổi tối. Quả thực chính là đâm đầu vào làm việc không ngơi nghỉ một phút giây nào.

Mỗi sáng cậu thức dậy từ lúc bốn giờ, làm bữa sáng xong liền vội vàng đạp xe đi làm. Cơm trưa thì Hàn Vũ có thể hâm nóng lại thức ăn lúc sáng. Đến chiều lại vội vàng chạy về nhà làm cơm tối, sau đó lại chạy đi làm thêm. Qua mười hai giờ cậu mới về đến nhà, rồi còn chấm bài cho học sinh. Thành thử một ngày chỉ ngủ được ba, bốn tiếng.

Hàn Vũ khó nuôi, cứ tới lúc chuyển mùa lại hắt xì sổ mũi, có khi sốt li bì, hại cậu phải nháo nhào chạy đi tìm bác sĩ. Thời gian đầu hắn ăn cơm cũng rất ít, chỉ được nửa chén liền ngưng, không ăn nổi nữa. Chăm một đứa trẻ như vậy, dù có hai vợ chồng cũng khó toàn tâm toàn ý được.

May mắn thay Hàn Vũ rất thông minh, lại hiểu chuyện vô cùng. Biết cậu phải vất vả, hắn luôn tự giác không làm phiền hay làm nũng với cậu như những đứa trẻ khác. Mỗi ngày hắn đều chăm chỉ học chữ tập viết, sau đó lại quét dọn nhà cửa. Ngoại trừ tính tình có chút ít nói trầm mặc ra, Lâm Mặc cảm thấy con của cậu đúng là đứa trẻ tốt nhất thế giới!

Lòng cha mẹ đối với con cái như biển sâu không đáy. Ban đầu chỉ vì muốn cả hai có thể ăn no, sau khi ăn no rồi lại nghĩ tới những thứ khác. Thấy Hàn Vũ phải mặc đồ cũ, cậu khó chịu vô cùng, lại cố gắng dành dụm để mua đồ mới cho hắn. Hàn Vũ đến tuổi đi học rồi, cậu sợ hắn bị bạn bè bắt nạt, cho nên từng món dụng cụ học tập đều là đồ mới toanh. Chỉ có trời biết vì bộ đồng phục và mấy thứ đồ dùng ấy cậu đã phải nhịn ăn trưa không biết bao nhiêu ngày.

Hàn Vũ càng lớn, nhu cầu chi tiêu càng cao, Lâm Mặc lại càng thêm bận túi bụi. Cậu phải luôn làm việc rồi lại làm việc, cậu không cho phép bản thân nghỉ ốm. Nếu cậu đổ bệnh, ai sẽ chăm sóc cho Hàn Vũ? Có lần Hàn Vũ đề nghị nghỉ học giúp cậu kiếm tiền, liền bị cậu tức giận mắng cho một trận. Cậu chịu cực chịu khổ như thế, còn không phải vì muốn nuôi hắn ăn học thành tài sao. Trước kia cậu cũng không phải quá yêu thích việc học, nhưng lại hiểu rằng ngoại trừ học ra thì không có con đường nào khác để giải thoát khỏi hiện trạng cả.

Bị cậu mắng mấy lần, Hàn Vũ cũng thôi tâm tư, chú tâm vào việc học. Hắn học rất giỏi, cơ hồ còn giỏi hơn cậu trước kia. Mỗi lần đến trường họp phụ huynh, nghe giáo viên tuyên dương hắn, cậu như nở từng khúc ruột. Nhất là khi tan họp rồi gặp phụ huynh lớp kế bên bàn chuyện Hàn Vũ đứng nhất khối, cậu còn hết sức tự hào ưỡn ngực lơ đãng hỏi "Ồ, con ai mà giỏi thế nhỉ?"

Lâm Mặc hy vọng Hàn Vũ có thể thi vào trường cấp ba ở huyện, nhưng hắn lại khăng khăng muốn vào học tại trường trung học phổ thông Quy Môn. Cậu vẫn ngầm hiểu lý do tại sao, cũng dở khóc dở cười không biết vì sao con nhà người ta càng lớn càng xa cha mẹ, con nhà cậu lại cứ dính như keo con chó thế này. Bất quá nếu đó là ý nguyện của hắn, cậu sẽ tôn trọng.

Nhưng những ngày tháng tươi đẹp cũng kết thúc. Năm Hàn Vũ mười lăm tuổi, đang nỗ lực phấn đấu để vào trường Quy Môn, thì gia đình của hắn lại đột nhiên tìm đến. Lúc này Lâm Mặc mới biết gia thế của

Hàn Vũ không nhỏ chút nào. Hắn thế nhưng là trưởng tử Hàn gia, gia tộc đứng đầu thương giới tại thành phố Z. Sau hắn còn có một đứa em trai cùng cha khác mẹ. Năm đó mẹ kế của hắn từ tiểu tam thượng vị thành công sau cái chết của chính thê Hàn gia, liền lập mưu đem hắn giết hại để con trai mình có thể hưởng toàn bộ gia sản. Cha Hàn Vũ ngu ngốc bất tài, si mê bà ta, đến nỗi con mình bị yếu hại cũng không hay biết, để cho bà ta che giấu tin tức không tìm kiếm được hắn. Người duy nhất còn tỉnh táo khôn ngoan trong gia tộc là lão gia tử Hàn gia, thế nhưng xui xẻo thay ông ta lại đổ bệnh ngay thời điểm đó. Mẹ kế Hàn Vũ cứ như thế thành công diệt trừ hắn.

Lão gia tử là người sáng suốt, không chấp nhận loại chuyện tiểu tam thượng vị, phế trưởng lập thứ, cho nên quyết tâm phải đem Hàn Vũ về. Hơn nữa cha Hàn Vũ bất tài, thằng con thứ chỉ giỏi ăn chơi đàn đúm, cứ tiếp tục như thế này Hàn gia không sớm thì muộn cũng sụp đổ. Qua vài năm, bệnh tình lão gia tử khá hơn, ông lại cho người tìm kiếm Hàn Vũ. Do bỏ qua thời cơ tốt nhất để tìm manh mối, mãi đến tận bây giờ Hàn gia mới tìm lại được Hàn Vũ. Mục đích của bọn họ không gì khác hơn là đón vị thiếu gia thất lạc lâu năm này về, bồi dưỡng trở thành người thừa kế Hàn gia.

Lúc biết tin, Lâm Mặc không nói nên lời cảm xúc trong lòng là như thế nào. Có phẫn hận thay cho Hàn Vũ, có thương tiếc cho mệnh cách của hắn, lại có bối rối không biết làm sao. Hàn gia đã phái người đến đón, theo lý cậu nên trả hắn về với vị trí vốn có của mình. Nhưng sống chung với nhau lâu như vậy, cậu đã bất giác xem hắn như người một nhà. Nay đột ngột có người nói đã đến lúc trả lại, cậu không khỏi bàng hoàng.

Càng sững sờ chính là, vị luật sư đại diện yêu cầu cậu từ bỏ quan hệ cha con với Hàn Vũ, tốt nhất từ nay về sau đừng bao giờ liên hệ lại nữa. Để bồi thường công cậu nuôi nấng hắn suốt thời gian qua, Hàn gia bọn họ sẵn lòng cấp ra chi phiếu, bất cứ giá nào cũng được.

Chỉ là Lâm Mặc còn chưa biết làm sao, thì Hàn Vũ đã thẳng thừng từ chối.

"Cha, con không muốn đi về với bọn họ." Hàn Vũ đứng trước mặt cậu, trầm mặc nói những lời như vậy, "Hàn gia đó không có gì tốt cả, chúng ta cứ tiếp tục sống với nhau có được không?"

Lâm Mặc rất muốn nói một tiếng ừ, nhưng cổ họng nghẹn ứ không nói nên lời. Cậu phải giải thích làm sao cho một đứa trẻ non nớt hiểu rằng, kỳ thực cuộc đời này không phải ta muốn thứ gì liền có thể thuận theo như vậy? Hàn gia đã lặn lội đến đây, tìm kiếm nhiều năm như vậy, bọn họ sẽ vì ý nguyện của Hàn Vũ mà buông tha sao.

"Cậu cũng đã lớn rồi, đừng mè nheo như con nít nữa. Quay về đi, đó dù sao cũng là gia đình cậu." Lâm Mặc lòng đau như cắt mà phải lạnh lùng nói ra những lời đó.

"Cha…"

"Tiếng cha này tôi không nhận được nữa, từ nay về sau cậu cứ gọi tôi một tiếng thầy Lâm như người khác đi."

Nghe cậu nói vậy, Hàn Vũ hoảng hốt ôm chặt cậu không buông, lo lắng hỏi: "Cha, có phải tiểu Vũ làm sai

cái gì không? Cho nên người mới giận tiểu Vũ? Người nói đi, tiểu Vũ nhất định sẽ sửa!"

"Cậu chẳng làm sai gì cả." Người sai là cậu, nhưng Lâm Mặc không tài nào nói ra sự thật được.

"Bọn họ nói rằng chỉ cần cậu quay trở về, tôi muốn bao nhiêu tiền cũng được. Cậu nói xem tôi còn giữ cậu làm gì?"

"Không thể nào..." Hàn Vũ ngơ ngác sững người nhìn Lâm Mặc.

"Ban đầu tôi nhận nuôi cậu, chẳng qua vì muốn sau này có người dưỡng già thôi. Nói thực sau khi nhận nuôi cậu xong, tôi hối hận vô cùng. Vì cái gì lại đi nhận một đứa bé năm tuổi về làm con? Cậu ăn của tôi, ở của tôi, bao nhiêu tiền đều đắp lên người cậu, thật đúng uổng phí."

"Lúc ấy tưởng rằng cậu là con nhà thiếu gia nào đi lạc, không bao lâu sau có người nhận về tôi liền được trả tiền công. Ai ngờ đâu mãi vẫn không có ai tới đón. May mắn là cuối cùng cũng có người đến, cậu muốn ở lại tôi làm phải làm sao đây?"

"Lo cho cậu nhiều năm như vậy, cậu đã làm được cái gì cho tôi chưa? Cậu còn chưa tốt nghiệp cấp hai. Trong khi đó chỉ cần cậu quay về, tôi liền có ngay số tiền lớn, so ra hiện thực hơn nhiều. Đừng tiếp tục ở lại nhà tôi nữa, trở về nơi cậu vốn thuộc về đi."

Hàn Vũ đã đứng ngây ra rất lâu, viền mắt đỏ hoe rơi nước mắt lã chã. Lâm Mặc trong lòng đau đớn như bị thiêu đốt, ngoài mặt vẫn phải cắn răng nói những lời như vậy. Cậu phải tàn nhẫn, vì tương lai của Hàn Vũ, cậu tình nguyện bản thân trở thành kẻ xấu.

Hàn Vũ không thuộc về Vũ Sa trấn này. Năng lực của hắn cao hơn thế nhiều. Hắn cần có vùng trời riêng để tha hồ lăn lộn, một nơi to lớn thách thức hơn. Ở lại với cậu, hắn chỉ là đứa nhóc nghèo không biết mai sau có đủ tiền vào đại học không. Nhưng quay về Hàn gia, hắn liền một bước lên cao trở thành đại thiếu gia vạn người kính phục. Cậu không thể vì sự ích kỷ của mình mà chiếm đoạt lấy hắn.

Ngay tối hôm đó, Hàn Vũ dọn đi, để lại toàn bộ mọi thứ. Vị luật sư kia có đưa chi phiếu đến cho cậu, nhưng cậu xé nát nó ngay trước mặt ông ta. Đóng sầm cửa lại vào mặt bọn họ, Lâm Mặc từ từ trượt dài xuống tựa lưng vào cánh cửa, hai tay ôm lấy đầu chôn vào giữa đầu gối mà khóc nức nở. Hàn Vũ, tiểu Vũ bé bỏng của cậu. Cậu thế nhưng dùng những lời cay nghiệt nhất để đuổi hắn đi. Cậu không xứng đáng làm cha của hắn.

Kể từ ngày hôm đó, Lâm Mặc không còn nghe tin tức về Hàn Vũ nữa. Một vài lần cậu cố ý gọi điện cho vị luật sư đó hỏi về hắn, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được câu trả lời chung chung liền từ bỏ. Đối phương đây là không muốn nói cho cậu. Hàn gia muốn cậu cắt đứt toàn bộ liên hệ với Hàn Vũ. Lâm Mặc không thể làm gì hơn là thu hồi tâm tư của chính mình.

Đã quen với cuộc sống hai người, thời gian đầu cậu có chút hụt hẫng. Không cần phải dậy sớm thức khuya nữa, cũng không cần liều mạng kiếm tiền. Nhưng khoảng thời gian trống chỉ khiến cậu cảm thấy trống

rỗng. Cậu lại nhớ đến những ngày tháng trước kia, khi cả hai nương tựa vào nhau mà sống, cực khổ vô cùng lại ấm áp yêu thương. Chỉ là bây giờ đã hết rồi, kết thúc rồi.

Hàn Vũ đã không còn là tiểu Vũ của cậu nữa rồi.

Sau khi mời Hàn Vũ vào nhà, Lâm Mặc có chút lúng túng đi vào bếp tiếp tục nấu ăn. Đã qua mười năm rồi, đột nhiên gặp lại bằng phương thức thế này, cậu vẫn có chút không quen.

Đã tới mức này, Lâm Mặc cũng không còn tâm trạng đâu mà ăn uống nữa. Nấu nướng xong cậu tắt bếp rót nước đem ra cho hắn. Có lẽ Hàn Vũ chỉ vô tình đi ngang qua nơi đây, nên muốn đến xem cậu thế nào.

Nhớ tới những lời trước kia mình nói với hắn, Lâm Mặc cười chế giễu chính bản thân. Nếu lát nữa Hàn Vũ có hỏi rằng "Vẫn chưa chết à?", cậu cũng không mấy ngạc nhiên.

"Nhà không còn gì, chỉ có nước lọc thôi."

"Nước lọc cũng được."

Hàn Vũ lạnh nhạt đáp, nhưng Lâm Mặc thấy rõ hắn không hề có ý định đụng vào ly nước nào. Dù sao tiếp đãi một vị đại thiếu lại chỉ đem ra nước lọc, cũng quá không xứng tầm. Hàn Vũ ăn sơn hào mỹ vị quen rồi, hẳn là chướng mắt mấy ly nước này của cậu đi.

Lâm Mặc ngồi xuống ghế sofa đối diện Hàn Vũ, lại vô tình hơi nhích người để tránh khỏi tầm mắt hắn. Cậu cũng không biết bản thân bị làm sao, chỉ là cảm thấy bị nhìn chằm chằm như vậy có hơi chột dạ.

"Mấy năm nay thế nào?" Lâm Mặc cố gắng tìm đề tài bắt chuyện.

"Vẫn tốt, chưa chết được." Hàn Vũ gác chéo lên nhau, hai tay đặt trước bụng rất giống một văn sĩ nho nhã. Nhưng khí chất quanh thân hắn chẳng khác gì một người thợ săn đang theo dõi con mồi.

Đối với kiểu trả lời này, Lâm Mặc á khẩu không đáp lại được. Cậu lúng túng một hồi, chỉ đành gật đầu ậm ừ: "Sống tốt thì được."

"Còn anh thế nào? Xem ra sau khi tôi đi cuộc sống khá hơn nhiều đúng không?" Nói rồi, hắn còn làm như liếc nhìn một vòng đánh giá, "Hình như nhà có sửa lại, bất quá cũng không khác trước kia bao nhiêu. Sao không cầm tiền mua hẳn một căn nhà khác lớn hơn?"

"… Không cần thiết."

Lâm Mặc ban đầu rất muốn giải thích rằng kỳ thực năm đó Hàn Vũ rời đi, cậu không cầm lấy một đồng xu nào từ Hàn gia cả. Nhưng ngẫm lại, cậu lại thấy bản thân thực buồn cười. Giờ nói ra những lời đó thì có ích gì, thay đổi được sự thật rằng chính cậu tàn nhẫn đuổi Hàn Vũ đi sao? Ngược lại còn có chút buồn cười, giống như con chó nịnh nọt chạy lại tranh công.

Nói ra, nghe thật giống như đang biện giải cho bản thân. Hơn nữa cậu không cần Hàn Vũ bồi thường chính mình cái gì. Dù sao Hàn Vũ với cậu như hai đường thẳng song song, đã định trước sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

Nhấp một ngụm nước, cậu rũ mắt nhìn người đàn ông trước mắt. Thành đạt, ưu tú, sáng chói khiến người khác phải ghen tỵ. Hàn Vũ của cậu rốt cuộc cũng trưởng thành. Như vậy là cậu hạnh phúc rồi.

Ngoại trừ lần đầu gặp mặt lỡ miệng ra, hắn không gọi cậu là "cha" nữa. Kỳ thực như thế rất tốt, đúng như cậu mong muốn, chỉ là vì sao cậu lại có chút mất mát trong lòng?

"Cậu tìm tôi có chuyện gì không?"

"Vô tình đi ngang qua, chợt nhớ tới vài chuyện cũ nên muốn tới xem thử thôi. Không ngờ là anh vẫn còn ở đây." Hàn Vũ kéo caravat một chút cho lỏng ra, tiếp tục nói, "Rốt cuộc vì cái gì anh cứ bám lấy cái thị trấn này vậy? Hàn gia không cho anh đủ tiền dọn sang thành phố khác được sao? Cái nơi rách nát này có gì hay ho. Đường xá khó đi, người dân thì quê mùa cục mịch, chẳng có trò giải trí gì…"

Cốp! Chiếc ly thủy tinh bị Lâm Mặc đặt mạnh xuống bàn, trên thân ly còn có chút vết rạn, chứng tỏ lực tay của cậu mạnh đến nhường nào. Bờ vai Lâm Mặc có chút run rẩy, gương mặt đỏ bừng vì tức giận: "Cái nơi rách nát này không chứa nổi Hàn tiên sinh, mời ngài đi cho."

Hàn Vũ cho dù vũ nhục Lâm Mặc bao nhiêu, cậu cũng sẽ không quan tâm, vì cậu cho rằng mình xứng đáng bị như vậy. Nhưng Vũ Sa trấn không có tội, người dân ở nơi đây không có tội. Bọn họ tuy ít học nhưng lại chất phác thật thà, đối xử với cậu bằng cả tấm lòng. Ngay cả những đứa học sinh mà cậu đang dạy, không có đứa nào không mang trong lòng một tâm hồn ngoan ngoãn trong sáng. Họ không đáng bị nói như thế!

Vũ Sa trấn không đến nỗi lạc hậu quê mùa như Hàn Vũ nói. Sau khi xây dựng tuyến đường liên thông từ thành phố H về đây, kinh tế nơi này đã dần phát triển. Chỉ là không thể so sánh với những thành phố lớn mà thôi.

Ánh mắt Lâm Mặc nhìn hắn mang theo nỗi thất vọng, khiến cho trái tim Hàn Vũ đột nhiên hung hăng nảy lên. Trước kia mỗi lần Lâm Mặc nhìn hắn như thế khi hắn mải chơi để thành tích tuột hậu, hắn liền lao đầu vào học để vượt qua tất cả. Nhưng hiện tại… Chỉ là thói quen, Hàn Vũ tự nhủ. Hắn mạc danh dời đi ánh mắt, cho rằng như thế thì đỡ lúng túng hơn.

"Tôi còn đang lo anh không đủ tiền dưỡng lão, xem ra vẫn sống tốt lắm. Còn mua được cả xe. Cũng đúng thôi, Hàn gia trước giờ chi rất mạnh tay, thầy Lâm chắc là vẫn dư dả lắm nhỉ."

Chiếc xe đó của cậu kỳ thực là quà tặng từ đồng nghiệp và các hàng xóm cách đây vài năm trước. Bọn họ cảm thấy để cậu lặn lội đạp xe đạp đi mấy chục dặm mỗi ngày không tốt, nhất là khi trời có tuyết. Kỳ thực không phải loại đắt tiền gì, đã thế còn là hàng bán lại, thành thử giá rất rẻ. Kinh tế Vũ Sa trấn cũng bắt đầu phát triển, cho nên xe ô tô không còn là xa xỉ phẩm như trước kia nữa, một chiếc xe tải trong trấn còn mắc hơn xe ô tô của cậu nhiều.

"Đó không phải chuyện của cậu." Lâm Mặc đứng dậy, ý tứ tiễn khách, "Nếu không còn gì khác, mời cậu đi cho. Tôi còn nhiều chuyện khác để làm."

Lần đầu tiên bị người khác đuổi thẳng ra ngoài như thế, Hàn Vũ cảm thấy như bị một cái tát vào mặt. Thế nhưng mấy năm rèn luyện trên thương trường giúp hắn dù trong bất kỳ trường hợp nào vẫn có thể duy trì một bộ mặt than không đổi.

Hắn muốn dùng phong thái kiêu ngạo nhất của mình để cho nam nhân kia cảm thấy hối hận. Trước khi đến đây hắn đã thầm nghĩ Lâm Mặc sẽ dùng bộ dáng thế nào để đối đãi hắn. Giả vờ như không quen? Hay giống như những kẻ ngoài kia vẫy đuôi nịnh nọt hắn nhằm kiếm vài thứ tốt?

Hắn chỉ không ngờ cậu có thể điềm nhiên gặp mặt hắn như thế, bâng quơ nói chuyện như thể không có việc gì. Trong lòng hắn tràn ngập lửa hận. Vì cái gì? Vì cái gì hắn đến bây giờ vẫn luôn canh cánh chuyện năm đó, còn cậu lại bình tĩnh như thế? Hay trong mắt Lâm Mặc, hắn kỳ thực chỉ là một vết nhơ trên cuộc đời, nếu đã không lau được thì mặc kệ xem như không tồn tại?

"Chúng ta sẽ còn gặp lại." Hàn Vũ sải bước ra khỏi nhà, quay đầu lại nhìn Lâm Mặc nói, để lại một tấm card ghi số điện thoại của hắn.

"Không tiễn." Lâm Mặc không buồn nhìn hắn hai giây, ngay sau đó đóng sầm cửa.

Khung cảnh này thật giống như cách đây mười năm trước. Chỉ là lúc đó người đứng ngoài là vị luật sư Hàn gia, còn cậu là người đóng cửa. Mười năm sau, cậu vẫn là người đóng cửa, nhưng lần này người bị đuổi đi lại là Hàn Vũ.

Lâm Mặc giờ đây chân chính hiểu rõ, cậu cùng Hàn Vũ không phải người của một thế giới. Hắn không còn là đứa bé năm đó cần cậu che chở, ôm lấy cậu ngủ những ngày trời mưa chỉ vì sợ sấm sét. Lâm Mặc cần Hàn Vũ, nhưng Hàn Vũ đã không cần Lâm Mặc nữa rồi.

Nhân quả báo ứng là đây đi. Lâm Mặc cười buồn rồi chậm chạp vào bếp. Cơm canh đã nguội, cậu cũng không còn hứng ăn, đành cất đi để buổi tối lấy ra hâm nóng vậy.

Vẫn là nên làm gì đó, khiến cho bản thân bận rộn. Bận rộn rồi sẽ không suy nghĩ lung tung nữa.

Hàn Vũ nói bọn họ sẽ còn gặp lại, Lâm Mặc cũng chỉ cho rằng đó là lời khách sáo. Nào ngờ nửa tháng sau họ thực sự gặp lại.

Mấy ngày sau đó Lâm Mặc vẫn theo lệ thường mà đi dạy. Mọi chuyện vẫn diễn ra ổn thỏa, cho đến khi cậu phát hiện có một học sinh trong lớp mình đột nhiên vắng mặt mấy ngày liền.

Nữ sinh đó từ trước đến nay vẫn luôn thuộc thành phần học giỏi trong lớp, tuy nhà nghèo nhưng vô cùng hiếu học. Nay lại vắng mặt không phép thế này, Lâm Mặc e ngại rằng có chuyện không hay đã xảy ra với cô bé.

Sau khi thử liên lạc với phụ huynh nhưng không thành công, Lâm Mặc liền trực tiếp đến nhà nữ sinh này để tìm. Mẹ của cô mất sớm cách đây vài năm trước, trong nhà chỉ có một người cha nghiện cờ bạc rượu chè. Nếu không phải nữ sinh này học giỏi lấy được học bổng, lại được hàng xóm giúp đỡ, phỏng chừng ngay cả cơ hội đến trường cũng không có.

Trước nay Lâm Mặc chưa từng đến nhà nữ sinh này, đây là lần đầu tiên. Cho nên cậu vô cùng sửng sốt đứng trước ngôi nhà tàn tạ xiêu vẹo như sắp sụp đến nơi. Nhớ năm đó cậu với Hàn Vũ phải thắt lưng buộc bụng sống qua ngày, tình hình trong nhà cũng chưa tệ đến như vậy. Gõ cửa gần cả tiếng, rốt cuộc mới có một người đàn ông đi ra mở cửa.

"Mẹ kiếp! Thằng nào cứ đến làm ồn trước nhà ông thế?" Gã cáu kỉnh quát to, mùi rượu phả ra nồng nặc, toàn thân dơ bẩn lộn xộn như chưa tắm mấy ngày rồi.

Lâm Mặc cố nén sự buồn nôn, giữ đúng sự lịch sự nên có của một giáo viên đến thăm nhà học sinh mình: "Tôi là Lâm Mặc, thầy giáo của em Nguyễn Minh Giao. Xin hỏi anh là phụ huynh của em ấy?"

"Tao là bố nó! Còn gì nữa không, mau nói nhanh lên!"

"Anh Nguyễn, Minh Giao đã không đi học mấy ngày nay rồi. Tôi có liên lạc với gia đình nhưng không nhận được hồi âm. Anh có thể cho tôi biết tình hình của em ấy được không?"

Gã đàn ông trước mặt bỗng dưng có chút chột dạ, ánh mắt hơi lia sang chỗ khác, sau đó lại đột ngột quát tháo: "Chuyện gia đình người khác liên quan mẹ gì đến mày? Minh Giao nó đi học hay không việc gì phải báo cáo cho mày! Con gái thì học nhiều làm gì, chỉ tốn tiền là giỏi!"

Lâm Mặc trông thấy thái độ gã như vậy, trong lòng lộp bộp dự đoán có việc chẳng lành. Cậu vội tiến lên ngăn gã đóng cửa lại, trong giọng nói cũng có chút mất bình tĩnh: "Minh Giao đâu rồi?! Nếu anh còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ báo cảnh sát!"

Hai bên giằng co một hồi, cuối cùng vẫn là Lâm Mặc yếu thế hơn bị đẩy ra ngoài. Cậu ngồi bệt dưới đất, quần áo nhăn nhúm nhàu nhĩ, trơ mắt nhìn gã đóng sầm cửa lại. Kỳ thực chính bản thân cậu cũng tự hiểu, tất cả chỉ là cậu suy đoán, nếu không có bằng chứng xác thực thì không thể nào báo cảnh sát được.

Một vài người hàng xóm tốt bụng thấy thế tiến đến giúp đỡ cậu. Bọn họ tuy có lòng tốt, nhưng trước giờ ái ngại gã ta nên không dám ra mặt, chỉ có thể lén lút sau lưng giúp đỡ Nguyễn Minh Giao. Lâm Mặc cảm ơn họ, sau đó lại hỏi xem bọn họ có biết Minh Giao hiện đang ở đâu không.

“Cái này tôi không rõ lắm, nhưng cách đây mấy tuần trước vẫn luôn có người đến trước nhà gã la hét đòi nợ, đột nhiên vài ngày trước lại không đến nữa, Minh Giao cũng không lại xuất hiện. Nói không chừng có liên quan?”

“Đòi nợ?” Lâm Mặc trợn trừng mắt, “Anh có biết bọn họ là ai không?”

“Để xem, cái gì mà ếch ếch… Đúng rồi, hồi trước tôi thấy tụi nó làm bảo kê trong SJ club, chỉ là không biết bây giờ còn không.”

”Cảm ơn anh nhiều lắm!

Lâm Mặc không dám ngừng nghỉ một giây mà leo lên xe lao vọt đi ra đường. SJ club này mở cách đây mấy năm, bề ngoài là hộp đêm uống rượu khiêu vũ, kỳ thực chính là sòng bạc cùng ổ mại dâm trá hình! Chuyện này gần như ai cũng biết, nhưng không ai dám nói gì, cũng không ai làm gì được.

Lúc này đã hơn sáu giờ tối. Lâm Mặc vừa xuống xe liền chạy quanh hỏi thăm mọi người xem có gặp một nữ sinh nào tên Nguyễn Minh Giao không. Sau một hồi chạy hỏi, cậu mới biết được tên của thủ lĩnh bảo kê đây là Mặt Sẹo, nếu muốn tìm người phải đi hỏi gã. Bình thường Mặt Sẹo phải sau tám giờ mới tới đây, cậu chỉ có thể ôm cây đợi khỉ.

Ngồi chờ ròng rã hai tiếng đồng hồ, ngay khi Mặt Sẹo xuất hiện cậu liền nhận ra gã. Kỳ thực gương mặt của gã cũng rất dễ nhận ra, từ giữa trán đi xuống tới tận cằm là một vết sẹo lớn trông vô cùng kinh khủng. Nghe nói Lâm Mặc có chuyện tìm mình, gã liền ngồi vắt chéo chân trên ghế gọi cậu đến.

“Thầy Lâm hôm nay có việc gì đến tìm tôi thế này?”

“Anh biết tôi?” Lâm Mặc hơi có chút bất ngờ.

“Đương nhiên. Người làm nghề này như tôi, chí ít cũng phải biết hết người dân sống trong khu vực này mới dễ làm ăn.” Gã quẹt lửa, châm điếu thuốc rít một hơi thật dài. “Huống hồ thầy Lâm cũng không phải người vô danh gì.”

“Tôi đang tìm một nữ sinh tên Nguyễn Minh Giao.” Lâm Mặc hơi rũ mắt xuống, “Có phải nhóm các anh bắt em ấy không?”

Trái với suy đoán của cậu, Mặt Sẹo liền nhanh chóng thừa nhận: “Đúng vậy.”

“Như vậy… anh có thể thả em ấy ra không? Tôi không biết giữa các anh với bố của Minh Giao có chuyện gì nhưng…”

“Thầy Lâm.” Mặt Sẹo đột ngột cắt ngang, “Thầy có biết bố của học sinh thầy nợ chúng tôi bao nhiêu

không?"

Gã đưa lên hai ngón tay. Lâm Mặc ngờ vực hỏi: "Hai mươi vạn?"

"Sai! Là hai trăm vạn!"

Con số này chẳng khác nào sét đánh ngang tai một thầy giáo nghèo như Lâm Mặc. Trong lúc cậu còn ngớ người ra không biết phải nói sao, Mặt Sẹo đã nói tiếp: "Gã ta nghiện cờ bạc, thua mấy trăm ván liên tục, mượn của chúng tôi không biết bao nhiêu là tiền. Đến khi đổ nợ lại sống chết khóc lóc bảo không có tiền. Trong nhà gã không có gì đáng giá, tới cái nhà đến chim cũng không thèm ị. Ngoại trừ bắt con gái gã đi, tôi còn biết làm gì đây?"

"Hơn nữa, chính bố cô ta là người đồng ý bán cô ta cho tôi trừ nợ. Cha nợ thì con gái trả, đây là đạo lý rồi."

"Nhưng như thế là phạm pháp!" Lâm Mặc không nhịn được kêu to.

"Thả cô ta ra, sau này người khác lại tiếp tục dùng cớ này để khất nợ, chúng tôi biết sống sao? Hai trăm vạn cũng không phải số tiền nhỏ nhặt gì, tôi mua con bé này với giá hai trăm vạn đã là chịu lỗ lắm rồi."

Lâm Mặc bàng hoàng đứng tại chỗ, phát hiện ra dường như chính mình cũng không tìm ra lý do gì hợp lý để cầu xin.

"Nếu thầy Lâm có lòng tốt, chỉ cần xuất ra hai trăm vạn, tôi liền đem con bé đó lông tóc vô thương trả về cho thầy. Còn không xin phiền thầy đi cho, chúng tôi còn phải làm ăn."

Lâm Mặc chẳng biết mình đã rời khỏi chỗ đó quay về nhà như thế nào. Đầu óc cậu trống rỗng, hoàn toàn không nghĩ ra được điều gì. Lại một lần nữa, cậu nhận ra mình bất lực đến nhường nào.

Một giọng nói nhỏ trong đầu cậu bảo rằng, hãy cứ mặc kệ đi. Cậu không phải chúa cứu thế, cậu cũng không có nghĩa vụ cứu vớt bất kỳ ai. Hai trăm vạn là cả một gia tài, cho dù làm lụng cực khổ đến cuối đời cậu cũng chưa chắc có được. Chỉ cần xem như không biết gì cả, vờ như chưa từng có chuyến ghé thăm nhà nữ sinh này, quên đi buổi tối tại SJ club, như vậy mọi thứ sẽ trở lại như cũ. Cậu vẫn là thầy Lâm kính yêu trong mắt mọi người, còn Nguyễn Minh Giao sẽ dần dần rơi vào lãng quên.

Hai tay Lâm Mặc xiết chặt vạt áo. Như thế thật sự được sao? Nếu cậu hành động như vậy, cậu vẫn còn xứng với cái danh người thầy của mình? Lâm Mặc như quay lại cái đêm hôm ấy, khi cậu bất lực không thể làm gì hơn là dùng những lời tàn nhẫn đuổi Hàn Vũ đi. Ngày đó cậu đã không thể giữ lại Hàn Vũ, chẳng lẽ bây giờ cậu cũng không cứu giúp được một người học sinh của mình đang gặp nguy.

Nhưng hai trăm vạn… Cậu biết đi đâu kiếm bây giờ?

Những ngày kế tiếp Lâm Mặc vẫn dạy học như bình thường, nhưng trạng thái tinh thần luôn lơ lửng như mất hồn. Một vài học sinh hỏi thăm cậu có sao không, cậu chỉ có thể cười trừ bảo rằng bản thân chỉ là có hơi làm việc quá sức, nghỉ ngơi vài ngày liền ổn. Kỳ thực nội tâm cậu đang nặng trĩu, số tiền hai trăm vạn như bóng ma đè ép linh hồn cậu.

Lúc này đây, cậu chợt nhớ tới điều gì. Lâm Mặc cuống quít lục lọi trong đống rác tìm lại tấm card lúc trước Hàn Vũ đưa cho cậu. May mắn là cậu quen phân loại rác, cho nên dễ dàng kiếm thấy. Những dòng số trên tấm card hiện tại như tấm bùa cứu mạng của cậu.

Thế nhưng, Lâm Mặc hơi khựng lại, mi mắt rũ xuống. Hai trăm vạn là một số tiền lớn, cậu không thể cứ như thế hỏi mượn Hàn Vũ được. Huống hồ quan hệ giữa hai người cũng không tốt đẹp gì.

Nhưng đây lại là cơ hội duy nhất để cậu cứu Nguyễn Minh Giao. Lâm Mặc hít một hơi thật sâu, cố gắng dũng cảm bấm điện thoại gọi đến số máy kia.

Điện thoại vang lên ba tiếng tút dài mới có người bắt máy. Từ đầu dây bên kia truyền qua một giọng nói trầm ấm từ tình: "Ai đấy?"

"Là tôi, Lâm Mặc đây." Chỉ mới nói một câu, Lâm Mặc cảm giác như đã dùng hết cố gắng nỗ lực của biết bao nhiêu năm rồi.

"A, thầy Lâm. Có chuyện gì thế?"

"Cậu có thể đến nhà tôi được không? Tôi… tôi có chuyện muốn nói với cậu."

"Được, vậy gặp nhau lúc năm giờ chiều nay vậy."

Trong giọng nói của Hàn Vũ có chút chế giễu, giống như hắn đã nhìn thấu ý đồ của cậu. Lâm Mặc nói chuyện qua điện thoại đã cảm thấy xấu hổ vô cùng, cảm thấy bản thân thật ti tiện. Nhưng ngoài cách này ra, cậu cũng không còn cách nào khác.

Vì để tỏ ra bản thân có thành ý, Lâm Mặc liền nấu một bàn đồ ăn linh đình ngồi chờ hắn đến. Kim đồng hồ chỉ năm giờ, vẫn chưa có ai. Mãi đến khi đã qua năm giờ rưỡi, hắn mới chường mặt đến.

"Có việc nên đến trễ." Hàn Vũ hờ hững nói một câu như vậy lúc bước vào.

"Không sao, cậu đến là được rồi."

Lúc bước vào phòng, nhìn thấy bàn đồ ăn, ánh mắt hắn lóe lên quang mang, ngay sau đó liền giấu đi dưới đáy mắt.

Lâm Mặc tuy là chủ nhà, hiện tại lại vô cùng lúng túng đối mặt với điệu bộ thản nhiên của Hàn Vũ. Cậu đành chỉ tay vào bàn nói: "Ăn cơm trước đã."

"Lần trước lúc tôi đến cũng không mang được chén cơm nào lên, hôm nay lại đãi tiệc linh đình như vậy." Hàn Vũ nhếch mép cười khẩy, "Đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi. Anh muốn nhờ tôi việc gì?"

Mí mắt Lâm Mặc hơi giật giật. Mũi tên này là mũi chó sao, như thế nào lại biết được hôm ấy cậu đang nấu cơm. Bất quá hiện tại cậu là đang cầu người, dù hắn nói đúng nói sai gì thì cũng phải nhịn.

"Tôi muốn… mượn cậu một số tiền."

"Bao nhiêu?"

"Hai trăm vạn…" Nói tới đây, giọng Lâm Mặc đã có chút giảm âm lượng.

Hàn Vũ vẫn thản nhiên như không, giống như con số hai trăm vạn đó chẳng phải thứ to tát gì. Mà đúng là không to tát gì thật. Sản nghiệp của hắn bây giờ mỗi lần giao dịch chỉ toàn tính bằng tiền đô, hai trăm vạn trong mắt người thường tuy lớn, trong mắt hắn cũng như bỏ tiền mua một bộ đồ mà thôi.

Nhưng ánh mắt hắn lại trầm xuống. Tiền, tiền, tiền. Lâm Mặc dường như chỉ khi cần có tiền mới muốn gặp hắn đi. Nếu không phải Lâm Mặc kẹt tiền, nói không chừng hắn vừa bước chân qua cổng một bước liền bị cậu dùng chổi đuổi ra ngoài rồi.

"Tiền Hàn gia đưa trước đó không đủ dùng sao?" Hàn Vũ dùng ánh mắt khiêu khích liếc nhìn Lâm Mặc.

Gương mặt cậu tái nhợt, hai tay lại vô thức nắm chặt lấy vạt áo. Nếu năm đó cậu nhận lấy tiền của Hàn gia, bây giờ cũng đã chẳng cần phải cầu xin hắn như vậy. Nhưng ngẫm lại, cậu thà vứt bỏ tự tôn trước mặt đứa con của mình, còn hơn quỳ xuống chân Hàn gia để nhận lấy bố thí.

Thấy cậu không trả lời, Hàn Vũ thản nhiên nói tiếp: "Nói cho cùng chúng ta cũng là người quen, tôi cho anh mượn tiền cũng được thôi. Nhưng anh lấy cái gì làm chứng rằng mình sẽ trả?"

"Tôi… tôi sẽ cố gắng làm việc trả lại số tiền đó cho cậu."

"Không đáng tin." Hàn Vũ lắc lắc đầu, "Năm đó anh cũng bảo sẽ không vứt bỏ tôi, cuối cùng cũng làm trái với lời hứa."

Sắc mặt Lâm Mặc càng trắng đến dọa người. Cậu chỉ có thể cúi đầu trước mặt hắn, như một người tử tù mặc hắn phán xử.

“Tôi cần một vật thế chấp.” Ngón tay hắn gõ gõ lên bàn.

“Cậu có thể lấy căn nhà này.” Lâm Mặc không cần suy nghĩ liền buột miệng nói.

“Tôi không cần nhà. Hơn nữa căn nhà này cũng không đáng giá hai trăm vạn.”

Lâm Mặc lại ủ rũ cúi đầu. Ngoại trừ căn nhà cùng chiếc xe của cậu ra, cậu cũng không còn vật dụng gì có giá trị. Mà đúng là chúng không đáng giá đến hai trăm vạn. Nếu đáng giá, cậu đã đem nhà và xe đi bán rồi, đâu cần hỏi mượn tiền Hàn Vũ.

“Lấy chính bản thân anh ra thế chấp đi.”

Nghe tới những lời này, Lâm Mặc giật nảy người nhìn về phía Hàn Vũ, Ánh mắt đối phương đen thẳm sâu hun hút, không nhìn ra được chủ nhân của chúng đang nghĩ gì. Cậu như lạc vào bên trong đó, mê man nhìn Hàn Vũ.

“Hai trăm vạn đổi lấy cơ thể anh, cái giá này như thế nào?”

Tiểu kịch trường: Phía sau một tổng tài cuống khốc huyễn bá duệ

Sau khi để lại card điện thoại cho Lâm Mặc, Hàn Vũ tiêu sái rời đi.

Ba ngày sau.

Hàn Vũ: “Tại sao vẫn chưa gọi? Rõ ràng để ở vị trí dễ nhìn thấy thế kia mà?!”

Một tuần sau.

Hàn Vũ: “Không gọi! Không có một cuộc gọi nào! Nhắn tin cũng không! Chẳng lẽ đem vứt rồi?!”

Hai tuần sau.

Hàn Vũ: “Nhất định là vứt… Nhất định là vứt rồi…” QAQ

Lâm Mặc gọi điện thoại cho Hàn Vũ.

Hàn Vũ: “Không được! Bắt quá sớm sẽ khiến anh ta cho rằng mình đang chờ điện thoại! Phải đợi một lát làm như tự nhiên!”

5 giây sau.

Hàn Vũ: *lạnh lùng mode on* “Ai đấy?”

Chiều hôm đó, Hàn Vũ đi đến nhà Lâm Mặc lúc 4 giờ rưỡi.

Hàn Vũ: “Đến sớm quá rồi, sẽ khiến anh ta cho rằng mình thật sự mong đợi cuộc hẹn này!”

Lái xe đi nửa tiếng.

Hàn Vũ: “Bây giờ thì đúng giờ rồi, nhưng hôm trước anh ta đuổi mình đi như vậy, phải tỏ ra tức giận! Không thể tha thứ dễ dàng như thế! Phải đi trễ một tiếng!”

Lái xe thêm nửa tiếng.

Hàn Vũ: “… Nửa tiếng chắc là trừng phạt cũng đủ, coi như mình rộng lượng vậy. Vào nhà được rồi!”

Bước vào một cách lạnh lùng ngầu lòi hờ hững bá đạo.

Hàn Vũ: “Có việc nên đến trễ.” *trang bức face*

Tác giả có lời muốn nói: Có thắc mắc gì về phiên ngoại hãy đợi chương cuối phiên ngoại O w O)/ Hiện tại mọi người chỉ cần tháo não theo dõi là được, ta muốn trả lại nồi máu chó thiếu nợ mọi người ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-xuyen-nhanh-theo-yeu-cau